

Tra Công Muốn Tái Hôn Với Tôi

Contents

Tra Công Muốn Tái Hôn Với Tôi	2
1. Chương 1: Nản Chí Ngã Lòng	3
2. Chương 2: Hội Điện Ảnh	7
3. Chương 3	12
4. Chương 4: Suýt Chút Nửa Gặp Mặt	18
5. Chương 5: Gặp Mặt	23
6. Chương 6: Kết Thúc Từ Lâu Rồi	29
7. Chương 7: Tìm Mẹ Đi	34
8. Chương 8: Người Này Là Mẹ Con	39
9. Chương 9: Con Trai	44
10. Chương 10: Đến Trường	50
11. Chương 11: Chuyển Nhà	54
12. Chương 12: Ngã Bài	60
13. Chương 13: Chân Tướng	64
14. Chương 14: Chờ Đợi	76
15. Chương 15: Mất Mặt	81
16. Chương 16: Điều Tra Được	86
17. Chương 17: Tận Tâm Lấy Lòng	91
18. Chương 18: Ngược Tâm	96
19. Chương 19: Phiên Ngoại Về Tàn Duệ Lâm 1	100
20. Chương 20: Phiên Ngoại Về Tàn Duệ Lâm 2	105
21. Chương 21: Phiên Ngoại Về Tàn Duệ Lâm (3)	109
22. Chương 22: Buổi Công Chiều	113
23. Chương 23: Đau Bụng	118
24. Chương 24: V Chương	122
25. Chương 25	138
26. Chương 26	147
27. Chương 27	156
28. Chương 28	162
29. Chương 29	168
30. Chương 30	183
31. Chương 31	188
32. Chương 32	194
33. Chương 33	202
34. Chương 34	209
35. Chương 35	215
36. Chương 36	222
37. Chương 37	230
38. Chương 38	236
39. Chương 39	244
40. Chương 40	250
41. Chương 41	259

42. Chương 42	266
43. Chương 43	274
44. Chương 44	280
45. Chương 45	286
46. Chương 46	295
47. Chương 47	301
48. Chương 48	306
49. Chương 49	311
50. Chương 50	322
51. Chương 51	328
52. Chương 52	334
53. Chương 53	343
54. Chương 54	352
55. Chương 55	356
56. Chương 56	362
57. Chương 57	371
58. Chương 58	375
59. Chương 59	380
60. Chương 60	384
61. Chương 61	388
62. Chương 62	393
63. Chương 63	400
64. Chương 64	405
65. Chương 65: Phiên Ngoại 1	414
66. Chương 66: Phiên Ngoại 2	423
67. Chương 67: Phiên Ngoại 3	428
68. Chương 68: Phiên Ngoại 3 (tiếp Theo)	432
69. Chương 69: Phiên Ngoại 4	434
70. Chương 70: Phiên Ngoại 5	440
71. Chương 71: Phiên Ngoại 6	445
72. Chương 72: Phiên Ngoại 7	449
73. Chương 73: Phiên Ngoại 8	453
74. Chương 74: Phiên Ngoại 9	458
75. Chương 75: Phiên Ngoại 10	463
76. Chương 76: Phiên Ngoại 11	468

Tra Công Muốn Tái Hôn Với Tôi

Giới thiệu

Thể loại: Trọng sinh, tra công sau biến thành trung khuyến công, bên ngoài khí phách bên trong chu

1. Chương 1: Nản Chí Ngã Lòng

Hạ Hi còn chưa mở mắt, dạ dày đã co thắt dữ dội, đau đớn tựa tra tấn khiến cậu gần như ngạt thở, cuộn mình ôm chặt bụng, cả người cậu nhể nhại mồ hôi, mặt cắt không còn giọt máu, xương gò má nhô cao, đôi mắt âm đạm không còn nét rạng rỡ thường ngày.

Cơn đau kéo dài hơn một tiếng, trong lúc ấy cậu đã ngất xỉu. Ý thức mê man như thể sa lầy, thậm chí chẳng thể suy nghĩ nổi.

Một lát sau Hạ

Hi vật lộn mãi mới có thể bò dậy, cậu lao đảo đi đến bên bàn trà, bàn tay run rẩy cầm không cốc cũng không xong, cậu mặc kệ nước đổ lung tung, vẫn cứ dốc vào miệng, hơi thở gấp gáp, một lúc lâu vẫn chưa thể bình tĩnh.

Hạ Hi mệt mỏi xụi lơ trên mặt đất, ngơ ngàng nhìn hai bàn tay mình, nhất thời không thể hiểu nổi đã có chuyện gì xảy ra.

Đáng ra lúc này cậu đã chết rồi.

Ngày Hạ Hi nhảy lầu tự sát, cậu mặc quần áo tù nhân, từ tầng 7 nhảy xuống không chút do dự, đoạn tuyệt tương lai của chính mình, đợi đến lúc có người phát hiện thì mọi chuyện đã quá muộn rồi.

Vậy bây giờ là sao? Tâm trí cậu hoạt động hết công suất, đây quả thực là căn phòng cậu ở trước khi vào tù, trang trí giản đơn, vắng vẻ không chút hơi người, cậu đang mặc bộ áo ngủ màu trắng lấm tấm vết bẩn. Hạ Hi ngồi im bất động, khung cảnh hiện tại rất quen thuộc, từng thời điểm ủa về trong trí nhớ của cậu, bàn tay từ từ siết chặt đến nổi lộ ra từng khớp xương trắng bệch, sau đó hoảng loạn đi tìm điện thoại di động, muốn chứng minh phán đoán của mình ngay lập tức.

Di động không bật được, Hạ Hi vội cầm sạc, nhìn màn hình điện thoại dần sáng, cậu nhập một chuỗi mật mã, sau đó một hàng số bỗng đập vào mắt.

_____ Cậu đã trở về ba năm trước.

“....” Cùng lúc đó tiếng chuông điện thoại vang lên, trong không gian vắng lặng nghe có chút chói tai, Hạ Hi hít sâu một hơi sau đó nhấn nút nghe.

Hiển nhiên đối phương không ngờ cậu lại nghe máy, sau vài giây thất thần, liền gầm gào không kìm được lửa giận:

“Hạ Hi_____”

“Con mẹ nó cậu cuối cùng cũng chịu nghe máy, nói mau, chết ở nơi nào rồi! Cậu hại chị đây thảm lắm có biết không? Cậu bị người ngoài hành tinh bắt cóc rồi à, mẹ kiếp sao không nói câu nào hử?”

“_____Này?” Cậu rốt cuộc có nghe máy không đấy, còn sống thì kêu một tiếng đi! Ôi! Được rồi tiểu tổ tông của tôi ơi, coi như tôi cầu xin cậu, mau trả lời đi, đừng dọa chị được không!”

Hạ Hi mấy máy môi, ngàn câu vụn chữ dồn nén thành tiếng gọi: “Chị Khương...”

Giọng nói của cậu khàn khàn pha lẫn nghẹn ngào, giống như áp lực tâm lí cực hạn cuối cùng cũng được giải tỏa, sau cùng cũng nứt thành một con đường.

Khương Liêm vội vàng la lên: “Cậu rốt cuộc bị làm sao vậy?”

“Em không sao.” Một lát sau Hạ Hi mới thấp giọng trả lời: “Lúc này em muốn yên tĩnh suy nghĩ một chút.”

“Cậu không nói thì nghĩ chị không đoán được sao! Từ khi đi Mỹ về cậu đã khác lạ rồi, mấy ngày nay còn mất dạng luôn, có phải Tần Duệ Lâm lại bắt nạt cậu không?”

_____Tần Duệ Lâm – nhắc đến cái tên này trong lòng Hạ Hi chợt nhói đau, cậu nhú mày nhưng không mở miệng nói ra nửa câu phủ nhận.

Khương Liêm bên kia giận dữ thở gấp: “Biết ngay mà! Mẹ kiếp, Tần Duệ Lâm quả thực không hổ danh “cặn bã”, hấn rớt cuộc còn nhớ ai là người sẽ kết hôn với mình không đấy? Chị đã khuyên cậu không nên đi Mỹ từ đâu rồi, kệ hấn tự sinh tự diệt!”

“Chị Khương, để em yên tĩnh một lát đã...”

“Được rồi, nhưng cậu đừng quá để tâm vào mấy chuyện vụn vặt này nữa.” Khương Liêm trấn an cậu: “Còn nữa ngày kia cậu sẽ tham gia phim “Tình cảm chân thành”, việc này đã được công bố rồi, không được phép chơi trò mất tích nữa, thiếu chút là chị dán thông báo tìm người rồi đấy!”

“Vâng.”

Chờ đầu dây bên kia vang lên tiếng tút dài, Hạ Hi mới phát hiện lòng bàn tay đầm mồ hôi, điện thoại di động nóng lên do bị nắm chặt. Cậu day day ấn đường, sau đó tìm được một tờ giấy nhăn nhúm nhàu nhĩ trong góc phòng.

Cậu nhớ ra, hôm nay là ngày thứ ba sau khi cậu ly hôn cùng Tần Duệ Lâm.

Hạ Hi một lòng theo đuổi Tần Duệ Lâm mười năm cho dù hắn chưa từng thích cậu, lúc nào đáng vẻ cũng cao cao tại thượng, nói với cậu câu nào đều như ban ơn.

Hạ Hi bị ép vào Tần gia, khi kết hôn với Tần Duệ Lâm. Đối phương còn bất tỉnh nhân sự trên giường, ban đầu cậu cũng vùng vẫy đấu tranh thậm chí đã nghĩ đến tự sát, nhưng số tiền rất lớn mà Hạ gia nợ Tần gia không thể không trả, cậu mang ơn Hạ gia nuôi nấng chăm sóc nên dù thế nào cũng chẳng nỡ xuống tay.

Cậu đã quên mình thích Tần Duệ Lâm từ khi nào, tình cảm này như thủy triều cuộn sóng, không thể cứu vãn. Trái lại Tần Duệ Lâm không cho là vậy, hắn không thừa nhận sự tồn tại của Hạ Hi, thậm chí chẳng hề chấp nhận người vợ trên danh nghĩa này, khi hắn tỉnh lại liền vội vàng sang Mỹ bỏ mặc Hạ Hi, rất lâu sau đó hai người chẳng gặp mặt dù chỉ một lần.

Hạ Hi vẫn thường gọi điện thoại cho Tần Duệ Lâm, cho dù đối phương hầu như không bắt máy. Thỉnh thoảng cậu lại nghe nói Tần Duệ Lâm có tình nhân mới, scandal chấn động cùng minh tinh họ Lộ, mười năm qua, Hạ Hi và Tần Duệ Lâm hầu như không lúc nào xuất hiện cùng nhau, mỗi lần hắn về nước, cậu sẽ từ chối toàn bộ hợp đồng, sau đó tìm mọi cách tiếp xúc với hắn.

Nhưng mỗi lần Tần Duệ Lâm thấy cậu đều nhúu mày khó chịu, như thể cậu là một loại bệnh truyền nhiễm nào đó cần tránh xa.

Tình yêu của Hạ Hi rất nhỏ bé, cậu không hy vọng được hồi đáp, nhưng cậu càng yêu thì Tần Duệ Lâm càng lạnh lùng, hắn không kiên nhẫn ngày đêm vui chơi ở bên ngoài, chưa bao giờ để ý đến tâm tình Hạ Hi. Đôi lúc cậu không nhận được nói với hắn vài câu, hắn liền mượn cơ hội phát tiết cơn giận sau đó bỏ đi.

Những lúc Hạ Hi bị ném lại trong căn phòng trống vắng, cậu liền hối hận tại sao lúc này mình lại cãi nhau với hắn, tính nết Tần Duệ Lâm chẳng phải lần đầu thế này, hà tất phải chuốc khổ vào người.

Hạ Hi chưa từng nghĩ đến một ngày Tần Duệ Lâm ly hôn với cậu, lúc cậu nhận được điện thoại của hắn, tâm trạng rơi thẳng xuống vực thẳm không đáy. Cậu biết Tần Duệ Lâm trêu hoa ghẹo nguyệt đã lâu, rốt cuộc đã tìm được tình yêu chân chính nên hắn quyết định vứt bỏ người vợ không có tình cảm. Hạ Hi chẳng thể chấp nhận được sự thật tàn khốc này, bằng cách nhanh nhất cậu lên đường sang Mỹ, nỗ lực thay đổi quyết định của Tần Duệ Lâm, khi xông vào biệt thự của hắn thì thấy hắn đang hôn một thiếu niên trên đùi nồng nhiệt.

Cậu chưa từng thấy Tần Duệ Lâm thân mật với một người nào như vậy, lúc nào hắn cũng nghiêm mặt với Hạ Hi, trịnh trọng sai cậu pha trà thổi cơm, so với bạn đời Hạ Hi trông giống một tên hầu hơn. Từ đầu chí cuối đều cẩn thận, chỉ sợ chọc giận Tần Duệ Lâm.

Trong khoảnh khắc đó, tâm trạng Hạ Hi bỗng chùng xuống, như thể có thứ gì đó bị bóp nát.

“Ai cho cậu vào đây!” Tần Duệ Lâm lạnh lùng sáng giọng tàn nhẫn.

Hạ Hi bối rối, cậu muốn nói gì đó nhưng trước ánh mắt soi mói của hai kẻ kia, cậu đã trở thành người thứ

ba không nên tồn tại.

Thiếu niên tựa vai Tần Duệ Lâm, nghiêng đầu nhìn về phía Hạ Hi, nhẹ giọng nũng nịu: “Tần gia, anh đuổi tên kia đi được không?”

Tần Duệ Lâm liền vơ lấy chén trà trên bàn ném thẳng về phía cậu, thấp giọng quát: “Cút!”

Hạ Hi không nhớ mình đã tời khỏi đó thế nào, cả người run rẩy không tìm được, rõ ràng ánh nắng chan hòa, mà sao cậu thấy như đang rơi vào hầm băng lạnh giá, khí lạnh xuyên thấu cơ thể. Cậu dùng sức cắn chặt môi dưới, sau đó tự nhủ chính mình: “Không sao, mình đến giải hòa với anh ấy, bây giờ chưa thể đi được, đi rồi sẽ mất anh ấy vĩnh viễn.”

Kỳ thực sự việc chẳng thể cứu vãn nổi từ lâu, trông thấy cảnh tượng ban nãy hẳn đã hết hi vọng, nếu cậu đã hết hi vọng thì mọi chuyện sẽ chẳng phát sinh. Cậu sẽ không nhốt mình cam chịu trong phòng trống, không mất đi sự nghiệp diễn xuất của mình, sau này khi Tần Duệ Lâm bị hãm hại, sẽ không kiên quyết đứng ra thay mặt đối phương.

Càng không phải chịu tù oan, chết không nhắm mắt.

Khóe mắt Hạ Hi cay cay, cậu vẫn không hề nhúc nhích nhìn chằm chằm vào màn hình điện thoại, nhớ đến gương mặt tươi cười đáng yêu của con trẻ, suýt chút nữa thì nổi điên. Chỉ hận không thể đánh bản thân ngày trước, hỏi gã tại sao lại đưa con cho Tần Duệ Lâm nuôi, vì sao lại từ bỏ.

Trong căn phòng u ám, bỗng nhiên Hạ Hi tát mình một cái, nét mặt chẳng chút biểu cảm, tự chửi mình: “Mày thật vô sỉ, biết rõ Tần Duệ Lâm không yêu mày, mà còn quần quýt đeo bám hắn để làm gì? Mày chết thì sao, hắn vẫn ở ung dung ở Mỹ, có khi đã tái hôn cũng nên, mày lấy được cái gì, lý hôn rồi còn quan tâm hắn làm gì hả, định vì hắn mà tự giày xéo mạng mình nữa sao, mày phụ lòng ai, chẳng phải phụ chính mình sao!”

Cậu gằn từng câu với bản thân, âm thanh lạnh lẽo không chút ảm áp.

Một lát sau, Hạ Hi lảo đảo đứng dậy, bật đèn, sau đó đi tìm ít thức ăn, lại phát hiện trong phòng bếp trống trơn không chút rau quả. May là góc phòng còn một chai nước, Hạ Hi đổ vào bụng chẳng chút do dự, song cơn đói không hề thuyên giảm. Cậu giữ vững tinh thần, về phòng thay quần áo mới, rửa mặt cạo râu, cho đến khi thấy người trong gương không còn nhếch nhác mới cảm ví ra khỏi nhà.

Hạ Hi xuống tiệm mì dưới lầu kêu một tô 6 đồng, cậu ăn như hổ đói lâu ngày, cảm giác chưa bao giờ ăn món nào ngon đến thế, nước dùng ấm nóng trôi vào bụng, cuối cùng thì cũng dẹp yên được cơn đói trong dạ dày.

Chờ ăn uống no đủ, Hạ Hi quay về nhà, cậu không còn tâm tình dọn dẹp lại giường chiếu lộn xộn, chỉ đơn giản làm như không thấy rồi chui vào chăn, cuộn mình kín mít, nằm trên giường cuối cùng cũng thấy toàn thân ấm áp.

Bây giờ phải ngủ một giấc, tỉnh dậy sẽ chân chính bước vào cuộc đời mới.

Cậu sẽ không sai lầm như kiếp trước nữa, chỉ biết nhu nhược trốn trong phòng, đầy dọa bản thân đến trơ xương, tinh thần uể oải, thậm chí còn làm chậm trễ kế hoạch làm việc, dẫn đến việc phải bồi thường một khoản đáng kể cho đối tác.

Đó chính là ngọn nguồn cuộc sống mục nát mà cậu tiếp nhận.

Hạ Hi từng rất yêu Tần Duệ Lâm, thế nhưng hiện tại tình yêu đó đã chẳng còn dù chỉ một chút khi cậu nhảy xuống ở nhà giam. Cậu tuyệt vọng, cậu tỉnh ngộ, cậu biết rõ bản thân không đáng bị như thế, mọi nỗ lực của cậu vì Tần Duệ Lâm chẳng qua chỉ là trò cười.

Mà bây giờ, cậu sống lại thời điểm hai người đã ly hôn, từ nay về sau anh đi đường anh, tôi đi đường tôi. Cậu chẳng dại chọc vào Tần Duệ Lâm nữa, một lần chết đi, trái tim cũng chết theo rồi.

Từ giờ phút này, cậu cùng Tần Duệ Lâm sẽ không còn mối quan hệ nào nữa, giữa bọn họ đã hoàn toàn kết thúc.

2. Chương 2: Hội Điện Ảnh

Hậu trường buổi ra mắt phim “Tình cảm chân thành”

Hạ Hi ngồi ngẩn ngẩn trước gương, đưa mắt ngắm nghía khuôn mặt vừa được trang điểm của mình. Da cậu trắng ngần, bình thường cũng chỉ cần trang điểm nhẹ nhàng là được, nhưng giờ hóa trang đậm, thì hiệu quả đương nhiên rõ rệt, khuôn mặt trước đó vẫn mang vẻ mệt mỏi ủ rũ, quầng thâm ở mắt hoàn toàn biến mất.

Khương Liêm giữ lấy cằm Hạ Hi, chăm chú quan sát đối phương, từ nhỏ Hạ Hi đã có khuôn mặt tuấn mỹ, tinh tế, da dẻ mịn màng, mềm mại, lông mi vừa dài vừa dày, đôi mắt như vẽ, sống mũi cao thẳng, còn cả bờ môi xinh đẹp khiến người khác chỉ muốn hôn. Khương Liêm nhìn trái rồi nhìn phải, cuối cùng chặc một tiếng: “Cậu xem, giờ càng thêm đẹp, tôi thu lại câu nói lúc trước...cậu vẫn là nam thần trong lòng tôi.”

Hạ Hi cười nói: “Chị vừa mới bảo em xấu xí đến mức làm mất mặt chị trước mọi người cơ mà.”

“Phụ nữ hay thích nói dối đó, baby à.” Khương Liêm trừng mắt nhìn Hạ Hi, còn ngả ngón: “Chị đây làm sao vứt bỏ được cưng chứ.”

Hạ Hi hơi nhú mày, không muốn tranh cãi với chị nữa. Khương Liêm lại chỉ chỉ vào mũi cậu, bảo với nhân viên trang điểm: “Ồ chỗ này đánh đậm hơn tí nữa.”

Nhân viên trang điểm liền chăm chú làm theo.

Ngụy Gia Đình vừa vào hậu trường đã trông thấy Hạ Hi, hần đi nhanh tới, quan tâm nói: “Hạ Hi, hai ngày nay cậu chạy đi đâu vậy? Đạo diễn muốn tìm đến phát điên rồi.”

“Trong nhà có chút chuyện.”

“Sao trang điểm đậm vậy, gần đây không ngủ ngon sao?”

“Không sao, sẽ mau đỡ thôi.”

“Vậy là tốt rồi, tôi còn tưởng cậu không đến dự được buổi ra mắt phim, nếu vậy tôi với Đường Thiển có thể chẳng trụ nổi, nghe nói gần đây cậu từ chối không ít hợp đồng, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Tình cảm chân thành sắp khởi quay, cậu đừng có mà trở mặt rẽ đường khác.”

Hạ Hi còn chưa kịp nói, Khương Liêm đã xen vào: “Gia Đình, tôi vừa nghe nói đạo diễn đang tìm cậu, cậu đi xem thử?”

Ngụy Gia Đình nghe vậy tưởng thật, khiến tốn lễ phép đáp: “Vậy tôi đi trước đây, buổi công bố cũng sắp bắt đầu rồi, Hạ Hi cậu cũng nhanh lên nhé.”

Hạ Hi gật đầu.

Khương Liêm nhìn bóng lưng Ngụy Gia Đình dần dần biến mất, Ngụy Gia Đình mặc một bộ âu phục đen, trông có vẻ chín chắn vững vàng, quần áo cắt may khéo léo tôn lên vẻ cao quý, chỉ vuốt vuốt bút kẻ lông mày trong tay, cười mỉa mai: “Ngụy Gia Đình này định khách chiếm thế chủ nhà hay sao, ăn mặc còn long trọng hơn cả nam chính, tôi khẳng định hần ước gì cậu không thể đến, như vậy toàn bộ sân khấu buổi công chiếu sẽ thuộc về hần.”

Ngụy Gia Đình và Hạ Hi là nghệ sĩ của cùng một công ty, phim “Tình cảm chân thành này” vốn đã chọn hần vào vai nam chính, ai ngờ lại bị Hạ Hi cướp mất, còn hần tụt xuống thành nam phụ. Chuyện này đối với Ngụy Đình là tuyệt đối sỉ nhục hần, khiến hần nhìn Hạ Hi càng không vừa mắt, trong lòng ghét bỏ nhưng ngoài mặt vẫn duy trì thái độ khiêm nhường lễ độ.

Luận về lai lịch, luận về tài năng, Hạ Hi bỏ xa Ngụy Gia Đình đến cả con phố, cậu vào nghề đã năm năm, cũng đạt danh hiệu ảnh đế, có khá nhiều tác phẩm xuất sắc quen thuộc khán giả, phàm là cậu tham gia kịch truyền hình, show giải trí nào đó ratings đều tăng gấp mấy lần.

Đây là nguyên nhân đạo diễn khẳng khẳng mời cậu tham gia, cũng khiến Ngụy Đình phải giữ thái độ cung kính như vậy.

Hạ Hi nói: “Em cướp vai của hần, trong lòng hần chắc chắn rất tức giận.”

“Chuyện này có liên quan gì tới cậu, muốn trách thì trách đạo diễn chứ.” Khương Liêm không chút khách khí nói: “Chị nghe anh Thành kể, ở đây hần cũng tung tin cậu gặp chuyện, còn đăng bài trên weibo bảo cậu đùa giỡn với đoàn làm phim, không nghe lời đạo diễn.”

“Có người sẽ tin sao?”

“Hần không nêu thẳng tên, nhưng hầu hết fan đều đoán được, comment phía dưới toàn bắt bình thay cậu. Còn bắt Ngụy Gia Đình đưa chứng cứ ra, bằng không sẽ buộc tội hần ngậm máu phun người, tất nhiên hần chẳng có chứng cứ gì rồi.”

Hạ Hi bất đắc dĩ nói: “Đừng cười trên nỗi đau người khác, đọc ít tin lá cải thôi, cẩn thận lại liên lụy đấy.”

“Chị sợ gì chứ.” Khương Liêm nhìn lại đồng hồ lần nữa, vội nói: “Gần đến giờ rồi, chúng ta ra ngoài đi.”

Buổi ra mắt bộ phim “Tình cảm chân thành”

Hôm nay Hạ Hi mặc quần bò, vạt áo sơ mi màu trắng được thu lại trong lưng quần, tỏa ra hơi thở thanh xuân tươi trẻ. Đôi chân thon dài, dáng người mảnh mai, nổi bật giữa nhóm nghệ sĩ, vừa bước ra đã đặc biệt thu hút ánh nhìn của người khác, khiến fan cuồng nhiệt hò hét khản giọng.

Hạ Hi hướng về phía camera mỉm cười, mang theo chút ngượng ngùng của thanh niên, khiến cho người hâm mộ phát cuồng la hét.

Trong tình huống này thì đạo diễn, Ngụy Đình, Đường Thiển như trở thành phong nền, cho đến khi MC ra dẫn chương trình thì thế cục mới được thay đổi, cô nói xong đoạn mở đầu rồi cười nói: “Trước khi giới thiệu các nhân vật chính tôi muốn thống kê một chút, ở đây có bạn nào đã đọc tiểu thuyết nguyên tác xin giơ tay.”

Phía dưới thưa thớt vài cánh tay giơ lên.

“Như vậy, sau khi xác định được diễn viên cụ thể cho bộ phim, bạn nào sẽ đọc tiểu thuyết xin mời giơ tay.”

MC vừa nói xong, ở phía dưới có rất nhiều cánh tay giơ lên, hoàn toàn áp đảo số lượng lúc này.

“Xem ra có nhiều bạn đến vì diễn viên nha, trên sân khấu của chúng ta hôm nay có các mỹ nam, mỹ nữ, ...” MC đưa mắt nhìn đạo diễn, sau đó ho nhẹ một tiếng, nháy mắt với phóng viên.

“Hay là trước hết xin mời một vài vị giới thiệu với mọi người.”

Tại buổi ra mắt, phóng viên thi nhau đặt câu hỏi, giao tình giữa nam chính Hạ Hi và nữ chính Đường Thiển, thậm chí đạo diễn còn đùa cợt cậu ta từng bị Đường Thiển từ chối đó, thực là một từ vi diệu, bên dưới lại ồ lên. Nhưng Hạ Hi liền mau chóng giải thích: “Đừng nghĩ oan cho tôi nhé, tôi bị Đường Thiển từ chối cho mượn dù thôi.”

“Khi đó chúng tôi có một cảnh quay ở trên núi, hôm đó trời rất nắng, lúc nghỉ ngơi tôi liền bảo với Thiển Thiển, cho anh mượn ô che nắng được không, vì tôi thấy cô ấy mang ô theo mà, không ngờ cô ấy lại không cho tôi mượn thật.”

Đường Thiển dùng mic che che khuôn mặt, mỉm cười vô tội nói: “Anh Hạ, anh nói thế các bạn fan lại hiểu nhầm tôi mất, chuyện này tôi phải thanh minh, hôm đó chỉ có 28 độ, hơn nữa các bạn cũng biết trên núi gió rất lớn. Anh hạ lại mượn ô của tôi, thật là kì quái, cho nên tôi liền nói: “Không cho mượn!”

MC nói: “Tôi đoán là Hạ Hi sẽ thu được một bộ siêu tập lớn dù đây!”

Hạ Hi mỉm cười nhã nhặn.

Dương đạo diễn lại đột nhiên xen vào một câu: “Để tôi nói một câu đã, nếu lúc đó tôi cùng Hạ Hi đi mượn dù thì chắc chắn tôi sẽ mượn được!”

Đường Thiển kinh ngạc nhìn đạo diễn, sau đó làm vẻ mặt đau khổ: “Có phải tôi đã đắc tội nào với hai người không?”

MC lại nói: “Là hai vị đang ăn hiếp Thiển Thiển nhé, thôi chúng ta tiếp tục nói về Tình cảm chân thành đi, đạo diễn Dương anh nghĩ cảnh quay đặc sắc nhất trong phim là cảnh nào?”

“Đặc sắc nhất á...” Đạo diễn Dương nâng cằm lên suy nghĩ rồi nói: “Vậy khẳng định là cảnh tình cảm cao trào rồi!”

Ba người còn lại đều hốt hoảng, đạo diễn Dương lại tiếp tục: “Kì thực cảnh này có thể diễn lại ở chỗ này cũng được đó.”

Hội trường được phen xôn xao, ngay cả MC cũng kích động đến đỏ cả mặt, phóng viên truyền thông trên sân khấu càng sẵn sàng, tư thế như thể đối đầu kẻ địch.

“Có thể chứ?” MC hỏi lại.

Hạ Hi nhìn về phía Đường Thiển, hai người không hẹn mà cùng nhau mỉm cười, Ngụy Gia Đình ngồi một bên cũng mỉm cười nhưng đáy mắt lại bao trùm vẻ lo lắng.

Tiếp đó hai người diễn lại phân đoạn rất tự nhiên, Ngụy Gia Đình cũng tham gia, trong đó y đóng vai một

người Đường Thiển từng yêu sâu đậm, y cùng cô sẽ diễn một loại kịch bản cầu huyết tôi yêu anh, anh không yêu tôi, sau đó sẽ đến phiên Hạ Hi lên sân khấu.

Cảnh quay này phát sinh ở sân thể dục, Hạ Hi tận mắt chứng kiến Đường Thiển cùng Ngụy Đình có bất hòa, liền phẫn nộ xông đến.

MC và đạo diễn lui sang một bên, đèn tối dần đi, cuối cùng tập trung ở giữa sân khấu, âm nhạc cũng nổi lên.

Hạ Hi nhập vai rất nhanh, vẻ mặt của cậu trong nháy mắt vì tức giận mà trở nên dữ tợn, đáy mắt bùng bùng lửa giận. Cậu nhanh chóng lao đến bên Đường Thiển, sau đó kéo mạnh lấy cổ tay đối phương, Đường Thiển không kịp đề phòng bị cậu cầm lấy tay trở nên lảo đảo. Cô quay đầu nhìn về phía Hạ Hi, lại bị đôi mắt của đối phương làm cho hoảng sợ, mất một lát mới có thể nhập lại vai.

Hạ Hi néo nhẹ tay cô một cái, ý bảo Đường Thiển không nên quá lo lắng.

“Em thích hẳn?” Hạ Hi không tin nổi đặt câu hỏi.

Đường Thiển dường như mất hồn đáp lại: “Đúng vậy.”

“Em điên rồi sao! Tưởng Nhã Mộc em nghĩ kĩ lại đi, đó là một người đàn ông đã có vợ con rồi, em thích hẳn ở điểm nào? Hạ Hi như bệnh nhân tâm thần gào thét điên cuồng, trên mặt cậu là biểu cảm thất vọng cùng thống khổ, một loại tình cảm hỗn độn bị cậu cực lực giấu đi, rồi lại hiện lên hoàn mỹ trong mắt khán giả: “Hắn không thể cho em được cái gì, Tưởng Nhã Mộc em đừng đề tiện nữa! Em thà thích một người đàn ông không thể cho em nổi một lời hứa hẹn, cũng không chịu yêu tôi, em có biết mình đang bị điên không! Em nói cho tôi biết đi tôi thua kém hẳn ở điểm nào? Chúng ta quen biết nhau đã vài chục năm, còn thua kém hơn chút ban ân của hẳn sao? Đúng, hẳn đã từng giúp em, nhưng em không cần một mực khẳng định rằng mình thương hẳn! Em không nợ hẳn, em như vậy căn bản không đáng, em có thể tỉnh lại được không...đừng tiếp tục cố chấp như vậy nữa!”

Đoạn hội thoại này rất dài, cũng là để thử thách diễn xuất của diễn viên, từ cảm xúc tuyệt vọng cho đến cầu xin, diễn viên cần bộc lộ hết diễn biến tâm lý nhân vật ra ngoài. Hạ Hi trong nháy mắt có chút thất thần, cậu không biết mình đang mắng chửi Tưởng Nhã Mộc hay đang mắng chính mình nữa, từng lời nói như hung hăng đâm vào tim, đau đến ứa máu.

Đường Thiển đẩy mạnh Hạ Hi: “Không cần anh quan tâm, tôi vẫn thích anh ấy, chuyện này không liên quan gì tới anh hết!”

Hạ Hi nóng nảy đi vòng quanh, cậu dùng sức giật tóc mình, cả người như sụp đổ. Thời khắc Đường Thiển xoay người rời đi, cậu rút cuộc cũng không chịu đựng nổi chạy theo cô, sau đó dùng sức ôm trọn đối phương vào lòng.

“_____ Buông!!!!”

“Anh không buông, cả đời anh cũng không buông!” Hạ Hi gào lên tức giận, cậu cúi đầu nhìn đôi môi đỏ sẫm của Đường Thiển, tâm trí dường như bị trống rỗng, cậu áp sát như bị mê hoặc, nhẹ nhàng thốt lên một câu nhẹ tựa làn gió:

“Anh yêu em.”

Cảnh hôn diễn ra rất tự nhiên, cho đến khi bị Hạ Hi lễ phép đẩy ra, Đường Thiển mới thấy có gì đó không ổn. Trong khoảng khắc đó, cô thực sự định chủ động tiếp cận, tuy rằng đã nỗ lực che giấu nhưng vẫn không thoát khỏi ánh mắt của phóng viên.

Trong hội trường không ngừng vang lên tiếng “Tách!” “Tách!”, kèm theo đèn flash chói mắt, Hạ Hi nhanh chóng thu hồi cảm xúc, quay sang mỉm cười với truyền thông, giống như người điên ban nãy chẳng hề liên quan đến cậu.

MC sợ hãi hô lên: “Thật không hổ danh ảnh đế, vừa rồi tôi cũng bị giật mình, còn tưởng cậu sẽ bóp chết Thiển Thiển chứ, thực sự cậu diễn cảnh hôn này rất hoàn hảo, lúc này tôi vô cùng chờ mong “Tình cảm chân thành” công chiếu, mọi người cùng nhau ủng hộ được không?”

Hội trường reo hò đồng ý,

Đường Thiển đứng bên cạnh, rất lâu sau vẫn chưa khôi phục được tinh thần.

3. Chương 3

Cách một Thái Bình Dương rộng lớn, ở nước Mỹ xa xôi Tần Duệ Lâm đang tập trung tinh thần xem buổi ra mắt phim « Tình cảm chân thành ».

Phòng khách rộng lớn sáng sủa, ly cà phê trên bàn từ lâu đã không còn độ ấm.

Ánh mắt hắn rất thâm thúy, mặt ủ mảy cau, đáy mắt không thể che giấu nỗi sự uể oải, nhưng vẫn không muốn bỏ qua bất cứ hình ảnh nào của Hạ Hi trên màn hình máy tính, hắn chưa từng cảm thấy mình cách xa cậu đến vậy, cũng chưa từng phát hiện ra người vợ mình luôn luôn muốn xa lánh lại có thể ưu tú đến như vậy.

Người thích Hạ Hi có rất nhiều, trước đây hắn lại không hiểu được điều này để quý trọng cậu.

Trên màn hình đang chiếu đến đoạn Hạ Hi cùng đồng nghiệp trong nhóm động viên lẫn nhau, mặt mũi tươi cười, khoe miệng cong cong vô cùng quyến rũ. Tần Duệ Lâm nhìn cậu đến thất thần, ngay cả khi Quý Tân đi đến cũng không phát hiện ra, y đứng trước mặt hắn hồi lâu, tựa như muốn lại gần nhưng lại sợ uy nghiêm của Tần Duệ Lâm.

Khi Tần Duệ Lâm phát hiện ra y, nét mặt liền thờ ơ, lạnh lùng nói: “Cậu còn dám đến đây?”

Ánh mắt Quý Tân vô cùng tủi thân, đôi mắt sưng đỏ như thể đã khóc rất lâu, nơm nớp lo sợ đáp: “Tần gia, ngài làm sao vậy? Có phải là do em làm sai gì không? Ngài đừng đuổi em đi, em sẽ nguyện ý thay đổi hết thấy, Tần gia, em...”

“Cút! Đừng để tôi nhắc lại lần hai!” Tần Duệ Lâm chợt cắt lời y, ánh mắt hằn có thể nói là lạnh đến thấu xương, ngữ khí lộ vẻ tàn nhẫn.

Quý Tân vô cùng kinh ngạc, lại bị thái độ khinh người của Tần Duệ Lâm khiến chẳng dám nói thêm gì, vốn y định tỏ rõ sự tình câu chuyện, sau đó lấy cái chết ra để cầu Tần gia tha thứ, y không biết đến tột cùng mình sai ở đâu, mà chỉ trong một đêm thái độ Tần Duệ Lâm khác hẳn, dường như hoàn toàn trở mặt, tới qua hằn chẳng những định bóp chết y, thậm chí hơn nữa đêm còn đuổi y khỏi Tần gia.

Quý Tân thực sự rất sợ, trí nhớ của y vẫn còn khắc sâu nét mặt dữ tợn tàn bạo của Tần Duệ Lâm, người đàn ông này khi lại vui vẻ thì mọi chuyện đều tốt, nhưng khi nóng giận thì không ai dám ho dù nửa tiếng.

“Tần gia, em...”

Tần Duệ Lâm phát tay ra hiệu cho đàn em, nói như đinh đóng cột: “Đuổi tên này ra ngoài, sau này còn dám lảng vảng thì chặt luôn chân đi!”

Sắc mặt Quý Tân trắng bệch, hiển nhiên không ngờ Tần Duệ Lâm có thể lạnh lùng đến mức ấy, mắt trông thấy mình sắp bị đuổi đi, y quỳ sụp xuống sàn, khóc lóc kể lể: “Tần gia, rốt cuộc em đã làm sai chuyện gì? Cầu ngài nói rõ cho em biết được không, em đối với ngài là thật lòng, sao ngài có thể đối xử với em như vậy chứ.”

“Thật lòng?” Tần Duệ Lâm đột nhiên trừng mắt nhìn về phía Quý Tân, nắm chặt lấy cằm đối phương, lạnh nhạt nói: “Tôi thì chẳng thấy lòng cậu đâu cả, không bằng cậu móc ra cho tôi xem!”

Khẩu khí vô cùng cương quyết, không có nửa điểm đùa giỡn trong đó, Quý Tử đến mức lùi về phía sau vài bước, toàn thân lấy bấy run rẩy.

Cổ tay y hằn rõ vết tụ máu, Tần Duệ Lâm lại túm lấy lần nữa, tay kia bóp cổ Quý Tân rồi từ từ siết chặt. Quý Tân sợ đến bất động, y cảm thấy mình như mất đi nửa cái mạng, vì thiếu dưỡng khí mà cả khuôn mặt đỏ ửng lên, y thấp thỏm lo âu bắt đầu giãy dụa phản kháng, cố gắng dùng hai tay nắm cổ tay Tần Duệ Lâm.

Một giây trước khi Quý Tân đi gặp Diêm Vương, Tần Duệ Lâm thả lỏng tay, ánh mắt âm u vượt qua vượt lại căn cổ của y, lạnh lẽo bảo: “Tôi qua dạy dỗ chưa đủ sao? Cậu nên cảm thấy may mắn khi chưa bị tôi bóp cổ đến chết, nhưng lần sau sẽ không gặp may nữa đâu.”

Lần này Quý Tân không dám thốt nửa chữ, y đã sợ hãi đến vô lực rồi, một lát sau lão đảo chạy ra khỏi biệt thự.

Tần Duệ Lâm lạnh lùng nhìn bóng lưng Quý Tân, hắn không thích y, cùng lắm chỉ được xem là món đồ chơi mà thôi, mà trong cú ngã lớn nhất cuộc đời hắn thậm chí còn mất mạng, hắn không ngờ bản thân lại bại trong tay Quý Tân, lại còn chẳng thể xoay ngược tình thế, chẳng qua vì thua Quý Tân, hắn mới có thể sống lại, cứu vãn bao nuôi tiếc.

Hắn sẽ không bỏ qua cho Quý Tân, nếu y dám chạm đến hắn thì sẽ phải gánh chịu hậu quả, nhưng mà hiện tại nếu hắn diệt luôn Quý Tân thì y quá sướng. Tần Duệ Lâm nhìn chăm chăm hai bàn tay, hắn sẽ khiến Quý Tân phải từ từ nếm chịu mùi vị của sự tuyệt vọng, sẽ hủy diệt toàn bộ hi vọng của y, không phải y muốn Bách Ân Lệ Nhã sao? Vậy hãy để y cả đời này đều không gặp được Bách Ân Lệ Nhã.

Còn có Tần Vũ Hoan – em gái của hắn, Tần Duệ Lâm cười khẩy, ánh mắt thoáng mờ mịt, ha ha, em gái, thật đúng là một em gái “tốt”!

Có điều so với việc đối phó cùng họ, hiện tại trái tim Tần Duệ Lâm đã trao trọn cho Hạ Hi.

Hắn nợ Hạ Hi nhiều lắm, vốn tưởng rằng sống lại sẽ bù đắp cho cậu, nhưng thật buồn cười khi hắn sống lại thì phát hiện cả hai đã ly hôn rồi, may mắn là hiện tại Hạ Hi đã không còn tuyệt vọng đến vô phương cứu chữa nữa, tuy rằng khó khăn, nhưng không hẳn là mất hết cơ hội. Tần Duệ Lâm thề, từ giờ trở đi, hắn sẽ không bao giờ để chuyện kiếp trước phát sinh lại một lần nữa, những việc lúc sau Hạ Hi từng trải qua, hắn cũng sẽ thay đổi toàn bộ.

Kiếp này, hắn nhất định phải cưới Hạ Hi một lần nữa.

Hắn còn đang chìm trong suy nghĩ, trang web đã chạy đến cảnh của Hạ Hi cùng Đường Thiển, là quay chậm một cảnh hôn môi của hai người, Hạ Hi cúi đầu, trong mắt xen lẫn cuồng nhiệt và khát vọng, cậu áp sát từng chút từng chút một vào người Đường Thiển, bờ môi phớt hồng, hoàn mỹ như thể được trạm trổ tỉ mỉ.

Tần Duệ Lâm hết sức uể oải, trông Đường Thiển trong màn hình ngựa mất tới mức muốn xé máy tính làm đôi, nhưng hắn không làm như vậy, hắn nghĩ hành vi như thế quả thực vô cùng ấu trĩ, cho nên chỉ lấy một tay che khuất đi thân hình Đường Thiển, còn lại thưởng thức diễn xuất tuyệt vời của Hạ Hi.

Tần Duệ Lâm nâng đỡ không ít ngôi sao nổi tiếng, nhưng hắn không thể không thừa nhận Hạ Hi diễn xuất vô cùng xuất quỷ nhập thần, trong nháy mắt cậu có thể hóa thành nhân vật, nắm bắt tâm lý vô cùng hoàn hảo, nhất là khi ngừng diễn, tốc độ cảm xúc thay đổi khiến người khác phải tặc lưỡi, Tần Duệ Lâm cũng không kìm được tặng cậu một tràng vỗ tay khen ngợi.

Cũng từ giây phút này trong lòng hắn cảm thấy khủng hoảng mạnh mẽ.

Hạ Hi ưu tú như vậy, thực sự rất dễ dàng bị người khác cướp mất.

Tần Duệ Lâm tự mình đến trường đón Tần Thần, có điều cậu nhóc Tần Thần bảy tuổi được một đám học sinh vây quanh khi ra khỏi trường, ngay cả cặp sách cũng được một nhóc khác đeo giúp, trông thấy bóng dáng Tần Duệ Lâm từ xa, liền lấy lại cặp sách rồi chạy nhào về phía hắn:

“Cha!!!!!!”

Tần Duệ Lâm ôm chầm lấy Tần Thần, có cảm giác như đã trải qua mấy kiếp, lúc trước hắn rất lạnh nhạt với Hạ Hi cho nên Tần Thần cũng vậy, loại sai lầm ngu ngốc này nhất định không được lặp lại lần nữa.

“Lại bắt nạt bạn học hả?”

“Không có.” Tần Thần hùng hồn đáp: “Tụi nó bị con trừng trị nên ngoan ngoãn lắm rồi.”

Tần Duệ Lâm đưa cậu nhóc ngồi băng ghế sau, sau đó trở về vị trí lái xe, cười nói: “Tốt lắm, rất có khí phách của cha hồi đó.”

“Sao hôm nay cha lại đến đón con?”

“Cha là cha con, đến trường đón con trai không phải là điều rất bình thường sao?”

“Cha ấy, một chút ý thức làm cha cũng chẳng có.” Tần Thần không chút khách khí: “Nếu không phải vì cha không có vợ, thì sao con có thể bị kẻ khác chế giễu là đứa trẻ mồ côi mẹ chứ.”

Tần Duệ Lâm nghẹn họng: “Ai bảo cha không có vợ?”

“Con không nhận Quý Tân là mẹ đâu.”

“...Cha dẫn con đi tìm mẹ ruột được không?”

“Con có mẹ thật sao?” Tần Thần hiếu kỳ hỏi lại: “Không phải lúc trước cha bảo nhặt được con ở đồng rác sao?”

“Cha nói lúc nào?”

“Lúc con hỏi mẹ đâu, cha bảo đợi cha cưới một người đã, như thế con mới có mẹ.”

Tần Duệ Lâm thật sự muốn tự vả mình một cái, chẳng có việc gì thì nói linh tinh để làm chi, nếu không hiện tại cũng không phải tự dồn mình vào chỗ chết thế này, cho nên hắn đành giải thích: “Thực ra là cha lừa con thôi, con vẫn có mẹ, hơn nữa mẹ con rất nhớ con. Nhưng mà hiện tại mẹ con với cha đang có chút hiểu lầm nhau, con phải giúp cha thanh minh, chờ cha tìm được vợ thì con cũng sẽ có mẹ.”

Tần Thần đáp: “Con sẽ không giúp đâu.”

“Vì sao?”

“Cha đã nhiều năm như vậy không để mẹ gặp con, hiện tại con rất ghét cha, hơn nữa mẹ của con là mẹ của con chẳng hề liên quan đến vợ của cha. Cha ngay cả vợ của mình cũng không giữ được, thật là vô dụng!”

Hầu hết cuộc đối thoại đều dùng tiếng anh bởi từ nhỏ Tần Thần đã sống ở Mỹ, ngược lại tiếng Trung không lưu loát lắm.

Tuy rằng ý kiến trái ngược, nhưng Tần Duệ Lâm vội vàng tìm vợ, Tần Thần vội vã tìm mẹ, nhưng cả hai đều muốn được gặp Hạ Hi. Vì vậy ngay ngày hôm sau liền lên máy bay về nước, Tần Thần ở trên máy bay, bởi vì không có ấn tượng gì với Hạ Hi cho nên cậu nhóc bắt đầu tưởng tượng xem mẹ dịu dàng hiền lành như nào, khi gặp lại, mẹ sẽ xúc động lệ rơi đầy mặt ra sao, nghĩ tới nghĩ lui, lại có chút cay mắt.

Bao năm không có mẹ như vậy, rốt cuộc giờ cũng có mẹ rồi, về sau nếu có kẻ nào dám cười nhạo nhóc, nhất định nhóc sẽ đường đường chính chính đánh kẻ đó một trận.

“Cha_____” Tần Thần đột nhiên gọi.

Tần Duệ Lâm hồn vía đang trên mây: “Sao vậy?”

“Quý Tử đâu rồi? Sao con không thấy chú ấy?”

Ánh mắt Tần Duệ Lâm hết sức phức tạp, hắn xoa xoa đầu Tần Thần: “Sau này đừng nhắc đến người này nữa.”

Tần Thần có vẻ rất hả hê: “Có phải cha quảng tên ấy rồi không? Ha ha, con biết không thể ở lâu rồi mà.”

Tần Duệ Lâm nghe thấy sự khinh thường trong lời nhóc, liền bảo: “Chúng ta chung một chiến tuyến được không?”

“Con không cùng phe với cha..”

“Vậy con theo phe nào?”

“Về phe với mẹ.” Tần Thần đắc chí: “Sau này con sẽ nghe lời mẹ, làm một chân chạy việc vặt cho mẹ cũng được, còn được ở cùng mẹ nữa.”

“Vậy cha thì sao?”

“Con đang rất bức cha ấy, nếu không phải vì cha thì con đã không phải xa mẹ lâu như vậy, dù sao tạm thời con chắc chắn chưa thể tha thứ cho cha được đâu.”

Nhóc thành thành thật thật tỏ rõ thái độ, Tần Duệ Lâm nhất thời không biết nói gì, hần khẽ xoa đầu Tần Thần, nhóc kia lại thở phì phì quay qua một bên, hai tay khoanh trước ngực ra vẻ ta đây rất tức giận chớ có mà đến gần gây chuyện.

Máy bay nhanh chóng tăng tốc, những đám mây bao quanh xộp xộp như kẹo bông, khung cảnh như truyện cổ tích, ánh nắng rọi từng tầng mây, sắc sỡ sắc màu như tranh vẽ.

Tần Duệ Lâm say mê ngắm nhìn, ngón tay lơ đãng chạm vào ngực, nơi đó đang truyền đến cảm giác đau đớn tê dại, như thể mọi chuyện vừa xảy ra hôm qua, ánh nhìn hạ xuống, cảm giác hết thấy như một giấc mộng.

Tần Duệ Lâm điên cuồng chạy từ Mỹ về nước, đầu óc hần vẫn vô cùng hỗn loạn, không nghĩ rằng sự thật lại hoang đường tới mức này, Hạ Hi mà hần lạnh nhạt nhiều năm lại vào tù vì hần, còn món đồ chơi mới lại âm thầm ủ mưu tính kế, hần khinh địch, chưa từng để mắt đến Quý Tân yếu đuối yếu ớt, cuối cùng lại bị người này làm cho thất bại thảm hại.

Đúng vậy, thất bại thảm hại.

Quý Tân cấu kết với Tần Vũ Hoan cướp cổ phần của hần ở công ty, chuyển số tài sản đáng kể của hần sang công ty mới thành lập của bọn họ. Kiếp trước hần tự cao tự đại, nhưng cuối cùng bại dưới tay hai kẻ hần coi như con kiến. Tần Duệ Lâm không yêu Quý Tân, nhưng hần vẫn bị sự thật được đối phương tiết lộ làm đổ mồ hôi lạnh kinh hãi, khi hần tay trắng bước khỏi Tần gia, vẫn là Tần gia mà mọi người tôn sùng kính nể, nhưng Quý Tân lại dễ dàng khiến hần mất bình tĩnh.

Hần không ghét Hạ Hi, nhưng cũng không đến mức thích, đây là người đàn ông được đón vào Tần gia khi hần hôn mê bất tỉnh, khiến hần không biết nên ở chung thế nào. Huống chi hần luôn cho rằng, Hạ Hi hám tiền của Tần gia, khi Hạ Hi đưa Hạ Hi đến Tần gia thì đã cầm của Tần gia một khoản lớn, chuyện này khiến Tần Duệ Lâm luôn canh cánh trong lòng.

Mười năm, Hạ Hi vào nhà Tần gia đã mười năm, thế nhưng hần chưa từng để ý đến đối phương, Hạ Hi tựa như một chiếc bóng, làm cho người khác cơ hồ không thể chú ý tới mình, ngay cả khi nói chuyện với hần, cũng là một bộ dạng cẩn thận dè dặt. Tần Duệ Lâm không chút hứng thú với loại tính cách cứng nhắc như khúc gỗ, hần ngầm thừa nhận sự tồn tại của cậu nhưng chẳng trao cho cậu một điều gì ngoài thân phận bị

chối bỏ.

Rốt cuộc cho đến một ngày hắn phát hiện sự tồn tại của Hạ Hi không còn ý nghĩa gì, nên quyết định ly hôn.

Sau đó khởi đầu một cuộc sống bết bát.

Nhưng Tần Duệ Lâm không ngờ rằng một Hạ Hi vô danh tiểu tốt lại vì hắn nỗ lực nhiều đến vậy, nhiều đến mức khiến hắn áy náy, thậm chí chẳng thể chấp nhận.

Tần Duệ Lâm vội vàng vào nhà giam, hắn nóng lòng muốn được gặp lại Hạ Hi, hắn nghĩ lại rất nhiều hình ảnh khi còn chung sống với nhau, song vẫn chẳng thể nhớ nổi gương mặt cậu. Hắn ngồi trong phòng thăm tù, trong lòng tràn đầy lo lắng thấp thỏm.

Nhưng trong giây phút đợi chờ, hắn cũng tràn ngập mừng rỡ, gặp lại Hạ Hi khiến hắn quên mất rất nhiều chuyện không hay, giờ hắn nghiêm túc muốn gặp mặt Hạ Hi, hắn muốn nói lời xin lỗi Hạ Hi vì trước kia, hắn muốn khẩn cầu tha thứ từ Hạ Hi, hắn muốn bảo với Hạ Hi quên hết mọi thứ trước đây đi, sau này hắn sẽ đợi cậu, tuyệt không dám kiêu ngạo.

Hắn muốn cùng Hạ Hi bắt đầu lại từ đầu, hắn muốn chiều chuộng người kia lên trời.

Hắn mơ đẹp như vậy nhưng chỉ mấy phút sau nghe được tin dữ từ ngục giam.

“—— Hạ Hi nhảy lầu tự sát!”

4. Chương 4: Suýt Chút Nữa Gặp Mặt

Hạ Hi mặc âu phục, cầm một đóa hoa hồng đỏ rực tiến vào giáo đường, người hâm mộ đông như kiến chen chúc xung quanh gào thét điên cuồng.

Mà trong giáo đường, có một cặp đôi đang nhận lời chúc phúc.

Mục sư mặc áo bào trắng, trang nghiêm nói: “Chú rể, con có nguyện ý lấy người phụ nữ này về làm vợ hay không?”

Chú rể: “Con đồng ý.”

Mục sư lại hỏi: “Cô dâu, con có đồng ý nhận người đàn ông này làm chồng mình không?”

“Con...” Cô dâu vừa mở lời, nhưng đột nhiên lại ngửi được một mùi nước hoa mê người, cô xoay người lại, thì đã thấy Hạ Hi đứng giữa lối đi của giáo đường. Cô nhào đến cậu chẳng chút chần chừ, sau đó nhìn chăm chăm vào Hạ Hi một cách cường điệu_____

“Cắt!”

Đạo diễn tức giận: “Cô ngẩn người làm gì! Cảnh tiếp theo! Làm sao lại nhìn mặt, trên mặt Hạ Hi dính hoa hay là gì, cứ nhìn chăm chăm không dời mắt là sao?”

Đối phương hiển nhiên là người mới, bị đạo diễn mắng vẫn luôn miệng giải thích.

Hạ Hi ôn hòa nói: “Không sao đâu, đừng để ý quá, đợi chút quay lại là được.” Cậu đưa bó hoa cho đạo diễn, “Tức vừa thôi, cẩn thận không mất kính sớm đấy.”

Tổng Hâm nhận lại bó hoa, kéo ghế bên cạnh qua ngồi: “Nghỉ ngơi trước đã, tôi cũng có muốn bực đâu, nhưng hôm nay cô ta đã quay hỏng năm lần rồi, bắt cậu diễn đi diễn lại tôi cũng ngại.”

“Tôi thì không sao, để cho bọn họ cân bằng tâm lý một chút đã.”

Tổng Hâm hỏi: “Cậu uống gì? Tôi bảo người đi mua về.”

“Không cần phải phiền phức thế.” Hạ Hi rút ra một chai nước khoáng: “Tôi uống cái này là được rồi.”

Tổng Hâm nổi giận không phải là không có nguyên do, hôm nay chỉ quay quảng cáo bánh bích quy Yuir cũng không khó lắm, rất nhiều hình ảnh đều cần có phần hậu kì chỉnh sửa lại, hơn nữa lần này công ty mời Hạ Hi đại diện, hẳn vốn muốn làm nhanh cho xong sau đó nhân cơ hội mời Hạ Hi đi uống trà nói chuyện. Không ngờ bị người mới giữ chân, không sai lời thoại thì cũng nhìn chăm chăm Hạ Hi, đương nhiên kế hoạch bị phá hỏng, cho nên tâm tình đâm ra khó chịu vô cùng.

Hắn nhìn lại đồng hồ lần nữa, nếu như lần này thuận lợi quay xong thì chắc vẫn còn thời gian mời Hạ Hi ăn cơm.

Tổng Hâm cũng chẳng có ý đồ gì, hắn chỉ muốn kéo gần khoảng cách với Hạ Hi một chút, dù sao đối phương cũng là một ngôi sao được săn lùng nhất hiện nay, mà hắn gần đây lại ấp ủ kế hoạch điện ảnh, nếu như kịch bản này lọt được vào mắt cậu như vậy bộ phim này của hắn sẽ không phải lo lắng gì nữa.

“Hạ Hi, cậu ngồi đi!” Tổng Hâm nhìn Hạ Hi cười cười, vô tình nhìn về phía diễn viên nữ, thoáng cái lại sa sầm. “Tôi hỏi cô làm sao vậy hả? Rốt cuộc có thể diễn nữa hay không? Có mấy động tác thôi mà sai vô số lượt! Tôi nhắc nhở trước, giờ tôi chẳng còn kiên nhẫn để kéo dài nữa, quảng cáo quay lại lần nữa, nếu diễn không được thì biến cho tôi!”

Ngữ khí của hắn rất nghiêm khắc, sắc mặt nữ diễn viên trắng bệch, cúi người nói: “Xin lỗi đạo diễn tôi sẽ không làm sai nữa, xin anh cho tôi thêm cơ hội.”

Lông mày Tống Hâm nhíu lại, phát tay: “Qua bên kia tự mình ngẫm nghĩ đi, mười phút sau sẽ chụp tiếp.”

Nữ diễn viên thiếu chút nữa bật khóc, Hạ Hi vừa định bảo Tống Nhâm đừng hà khắc như vậy thì thấy trợ lý của mình đi tới.

Ngô Nhất Kỳ thấp giọng nói: “Anh Hạ, Tần phu nhân đã tới.”

Hạ Hi ngẩn người, chai nước trong tay cũng suýt rơi xuống đất, cậu lấy lại tinh thần, rồi hỏi: “Bà ấy ở đâu?”

“Ở đây có nhiều fan quá, tôi đã dẫn bà ấy sang phòng bên rồi.”

“Được, tôi sẽ qua bên ấy.” Hạ Hi vội đứng dậy, lên tiếng chào hỏi: “Đạo diễn Tống, tôi qua đây một chút, lát nữa sẽ trở lại.”

Tống Hâm rất ân cần: “Được, cậu cứ đi đi, tôi chờ một chút cũng không sao.”

Hạ Hi gật đầu, trong lòng chẳng chút bình tĩnh, thời gian này cậu chưa ra khỏi Tần gia cũng chẳng lần nào gặp được Tần phu nhân. Kì thực từ ba năm cậu dọn phòng đến giờ, cũng chưa từng gặp Tần phu nhân cho dù bà có gọi điện vô số lần, nhưng cậu không biết dùng cách nào để đối mặt với đối phương, cũng không muốn liên lụy tới bà.

Tần phu nhân không phải mẹ ruột của Tần Duệ Lâm, cho nên quan hệ giữa hai người cũng chẳng thể tính là hòa thuận, cha Tần lại thường xuyên ra nước ngoài công tác, càng không có thời gian vun vén quan hệ giữa con trai và mẹ kế. Nhưng sự thực là Tần phu nhân đối xử với Tần Duệ Lâm rất tốt, có lẽ do đồng bệnh tương lân nên bà đối xử với Hạ Hi như con đẻ của mình, cho tới tận bây giờ bà chưa hề trách móc Hạ Hi quá đáng nửa lần.

Hạ Hi vừa nhớ lại, xa xa đã thấy bóng dáng Tần phu nhân. Bà thoát nhìn thực trẻ trung, là người biết cách ăn mặc, quần áo luôn luôn hợp mốt, bề ngoài sắc sảo nghiêm túc nhưng khi nhìn thấy Hạ Hi lại cười thật tươi với cậu chẳng chút keo kiệt.

Hạ Hi hơi nghiêng đầu: “Nhất Kỳ, anh ra ngoài trước đi.”

Đây hiển nhiên là thói quen của Ngô Nhất Kỳ, anh ta xoay người đi ra ngoài, thuận tay đóng luôn cửa lại, sau đó đứng ở bên ngoài canh đề phòng có người đi nhầm.

Tần phu nhân vẫy tay với Hạ Hi, dịu dàng bảo: “A Hi, mau đến đây!”

“Mẹ..” Hạ Hi ghen ngào.

Cố Lam ôm chậm lấy Hạ Hi, đầu ngón tay nhẹ nhàng vỗ sau lưng cậu: “Sao không thấy con bé Khương Liêm đâu?”

“Người quên hôm nay là ngày nào sao?”

Cố Lam ngẩn người, sau đó thở dài: “Cô bé ấy cũng thật si tình.”

“Cô ấy nói nói mình là người vô tâm vô phế, nhưng thật ra so với người khác lại là kẻ trọng tình nghĩa.”

“Con cũng thế.” Cố Lam bất đắc dĩ nói: “Mẹ không nghĩ Tần Duệ Lâm có thể làm ra những chuyện như vậy, là nó có lỗi với con, không có con bên cạnh sớm muộn gì nó cũng phải hối hận.”

Hạ Hi quả thực không muốn nhắc đến Tần Duệ Lâm: “Mẹ, đừng nói những chuyện này nữa, con và hấn đã kết thúc rồi.”

“Con không còn là con dâu Tần gia, nhưng vĩnh viễn là con mẹ, hiểu không?”

“...Cảm ơn mẹ.”

“Giữa chúng ta cần gì nói mấy lời cảm ơn, con đừng quên là được rồi.” Cố Lam hỏi: “Đúng rồi, con đi làm việc đi, mẹ sẽ ở đây chờ ở đây, buổi tối cùng nhau ăn cơm được không?”

Hạ Hi suy nghĩ một chút, cuối cùng gật đầu.

Buổi quay phim kế tiếp diễn ra thuận lợi, nữ diễn viên nọ hình như còn trang điểm lại, cuối cùng không hề mắc sai lầm như trước, nhưng Hạ Hi vẫn cảm giác đối phương căng thẳng, khiến diễn xuất có chút cứng nhắc, may là không phạm phải lỗi lớn nào nữa.

Khi Hạ Hi rút từ trong dóa hoa tươi ra một hộp bánh quy Yuir, nét mặt cô dâu hưởng thụ hương thơm nồng đậm từ bơ sữa, sau đó vội vàng cắn một miếng. Cô khẽ chớp mắt nhìn Hạ Hi, sau đó đưa một miếng bánh cho chú rể, giọng điệu thúc giục: “Anh đói không? Chi bằng chúng ta ăn đã rồi tiếp tục.”

Máy quay di chuyển đến khuôn mặt Hạ Hi, trong khoảng khắc đó gương mặt cậu đan xen rất nhiều cảm xúc, tiếp đó chuyển nhanh sang kinh ngạc và nở nụ cười thật tươi, sau đấy nhanh chóng chạy về bên trái giáo đường, ở nơi nào đó còn một cô gái mặc váy cưới đang đợi cậu.

“Cắt!” Đạo diễn hô dừng.

Công việc quay phim kết thúc thuận lợi, Hạ Hi vừa thay xong quần áo, đã thấy Tống Hâm ngồi đợi bên ngoài, đối phương nói cười: “Hạ Hi, bọn tôi hẹn nhau đi ăn, cậu cũng đi cùng chứ?”

Hạ Hi nhìn về phía Ngô Nhất Kỳ, cậu đợi buổi tối nay đã lâu lắm rồi.

Ngô Nhất Kỳ liền nói: “Tôi bảo đã đạo diễn Đan Tống...” biểu tình của anh rất khó xử.

Hạ Hi nhìn lại Tống Hâm, ngữ khí lạnh đậm: “Xin lỗi đạo diễn Tống, thực sự tối nay tôi có việc nên không đi được, hôm nào đấy tôi xin mời riêng anh.”

Tống Hâm rõ ràng chẳng thể nói thêm được gì, thức thời đáp: “Được mà, hôm nay cậu có việc thì cứ vậy đi, hôm nào có thời gian tôi lại mời cậu.”

Chờ Hạ Hi rời đi, một cô gái lại gần hỏi Tống Hâm: “Đạo diễn, chúng ta có đi ăn cơm nữa không?”

“Ăn cái gì mà ăn!” Mặt Tống Hâm sa sầm, gầm lên giận giữ: “Nhanh thu xếp về công ty đi, tối nay tất cả tăng ca.”

Cả trường quay kên rên ai oán.

Gió đêm mát mẻ, trăng sáng như ban ngày, Hạ Hi và Cố Lam trở về Tần gia, con đường này cậu đã đi qua vô số lần, nhưng chưa lần nào thoải mái, bình tĩnh như lúc này. Cậu luôn băn khoăn về tâm tình của Tần Duệ Lâm, đối phương hơi không vui, tinh thần của cậu cũng sa sút mấy ngày, bây giờ đã là người ngoài cuộc, cậu mới cảm thấy có nhiều chuyện mình không nên làm trước đây, vốn có thể sống tự do tự tại, tại sao lại muốn tự giam mình vào ngục tù.

Cố Lam đã dặn người giúp việc chuẩn bị xong cơm nước, hai người vừa trở về liền lập tức ngồi vào bàn ăn. Quăn gia thấy Hạ Hi cũng thuận theo tự nhiên: “Hạ thiếu gia.”

Trong lòng Hạ Hi không khỏi cảm khái, tuy rằng cậu đã lý hôn với Tần Duệ Lâm nhưng những người ở đây vẫn đối xử với cậu như ngày trước, một chút cũng không thay đổi.

Lúc ăn cơm, Hạ Hi nói xa nói gần ám chỉ đứa con bảy năm trước.

Cố Lam ngơ ngác: “Sao lại đột nhiên nhắc đến chuyện này?”

Hạ Hi chân thành nói: “Con muốn giành quyền nuôi con.”

“Chuyện này... ” Cố Lam bối rối, “A Hi, mẹ không phải muốn dập tắt ý tưởng của con, nhưng nếu Tần Duệ Lâm không muốn giao đứa bé cho con thì chẳng ai có cách hết.”

Hạ Hi cúi đầu im lặng, cậu đương nhiên biết chuyện này, chẳng ai sẵn lòng đối đầu với người gần như đang nắm toàn quyền ở Tần gia – Tần Duệ Lâm. Trụ sở chính của Tần gia ở Mỹ, nhưng ở quyền thế tại nước Z cũng không gì sánh nổi, nó xâm nhập vào từng mạch đập hệ thống kinh tế. Tần gia danh tiếng lẫy lừng, ở thủ đô này không người nào là không biết, còn có ai dám công khai khiêu chiến với hắn.

“Nếu như thằng bé muốn theo con?”

“A Hi, đứa bé là do con chủ động giao cho Duệ Lâm, ban đầu nó không nhận, con... nếu con luyến tiếc, tại sao khi đó lại phải...”

“Con cũng không biết nữa... ” Hạ Hi nhàn nhạt trào phúng, “Có lẽ lúc đó con bị điên.”

“Đứa bé này thực sự là nhặt được sao?”

“... Vâng.”

“Ôi, mẹ nghe nói Duệ Lâm đối xử với đứa bé không tệ, con yên tâm con con sẽ không chịu khổ đâu, về phần quyền nuôi dưỡng, chuyện này phải từ từ, không được vội vàng biết không?”

Hạ Hi gật đầu.

Giống như ngày thường của nhiều năm trước, Tần gia rộng lớn như vậy chỉ có Cố Lam và Hạ Hi cùng ăn cơm, bữa cơm trước sau đều có vẻ quanh quẩn, Cố Lam đã thành thói quen, còn Hạ Hi đã qua một kiếp nên tâm tình phức tạp, cậu muốn hỏi Cố Lam như vậy đến tột cùng có đáng giá hay không, nhưng môi chỉ mấp máy, lời nói nghẹn trong cổ họng chẳng thể thoát ra.

Cố Lam vốn định bảo Hạ Hi ngủ lại, nhưng lại bị Hạ Hi nhẹ nhàng từ chối, hiện tại dù sao cậu cũng không phải là người Tần gia nữa, huống hồ đó là một nơi khơi gợi nhiều kí ức, mà giờ cậu không muốn dính dáng quá nhiều.

Tài xế vừa đưa Hạ Hi rời khỏi thì ô tô của Tần Duệ Lâm tiến vào Tần gia, hai chiếc xe đi vun vút thoáng gặp trên đường, nhưng không ai chú ý tới đối phương.

5. Chương 5: Gặp Mặt

Tần Thần thành thành thật thật đi đến bên cạnh Tần Duệ Lâm, đáng vẻ ngượng ngùng đáng yêu.

Tần Duệ Lâm nói: “Chào bà nội đi.”

Nhóc nghe vậy liền hô lên một tiếng: “Bà nội.”

Lúc này Cố Lam chìm trong kinh hãi, bà không ngờ tới Tần Duệ Lâm lại đột nhiên trở về, hơn nữa còn là sau khi Hạ Hi rời đi không lâu sau. Nhưng mặc dù thế nào, bà nhanh chóng bình tĩnh trở lại, nhẹ nhàng xoa xoa đầu Tần Thần, cười nói: “Cháu thật biết nghe lời, đừng đánh vào ba thế, lại đây bà nội ôm một chút nào.”

Tần Thần ồ một tiếng, Cố Lam liền dùng sức bế nhóc lên, Tần Thần vội vã ôm cổ bà nội, sợ bị ngã xuống đất.

Cố Lam hiển nhiên ấn tượng rất tốt đối đứa cháu này, còn tự hào nói: “Thần Thần thật ngoan, bà nội thương con như vậy, làm sao làm sao có thể khiến con bị thương được chứ.”

Tần Duệ Lâm cũng không cảm thấy ngạc nhiên, đây là quá trình làm quen giữa Tần Thần với người khác, người nào chưa hiểu rõ tên nhóc này cũng bị vẻ bề ngoài lừa đảo, hẳn không nể mặt nói: “Chờ quen rồi mẹ sẽ biết nó đáng ghét thế nào.”

Tần Thần hừ một tiếng, hiếm khi nào nhóc không cãi lại.

Cố Lam tất nhiên không tin, bà hỏi lại Tần Duệ Lâm: “Duệ Lâm, các con ăn cơm chưa? Mẹ nói thím Thất đi làm.”

Tần Duệ Lâm cởi áo khoác, đi tới ôm lấy Tần Thần: “Không cần đâu, tụi con đã ăn trên máy bay rồi.”

“Lâu như vậy cũng đói bụng rồi, con nghỉ ngơi một lát, Tiểu Trúc cô đi gọi thím Thất đi.”

Tiểu Trúc nhanh chóng chạy đến phòng bếp, Cố Lam ngồi một bên Tần Duệ Lâm, câu được câu không trò chuyện cùng hắn, bà và Tần Duệ Lâm cũng không thân thiết, thậm chí đối phương chưa từng coi bà là mẹ, nhưng Cố Lam cũng không để ý đến chuyện này, chỉ cần hai người ngoài mặt duy trì quan hệ mẹ con, bà cũng làm tròn bổn phận của mình, bà không muốn rời khỏi Tần gia, càng không muốn đắc tội với Tần Duệ Lâm.

Ai bảo bà chỉ sinh một cô con gái.

“Sao con lại đột nhiên về nước?”

“Quyết định bất chợt.”

“Bởi vì công việc sao?”

“ ... ”

“A, con không muốn nói cũng không sao, mẹ chỉ muốn quan tâm một chút, không ý gì khác.”

“Không có việc gì, con về nước là bởi vì Hạ Hi.”

Cố Lam ngơ ngác một chút, cẩn thận nói: “Duệ Lâm, mẹ nói điều này không phải là trách cứ con, nhưng Hạ Hi cũng không làm gì sai, sao con lại muốn ly hôn. Nó ở Tần gia nhiều năm như vậy, không có công lao gì cũng có khổ lao...”

“Mục đích con về nước là để tái hôn.”

“—— tái hôn?! ” vẻ mặt Cố Lam kinh ngạc, nghi ngờ thánh giác của mình có vấn đề.

Tần Thần ở một bên lo lắng nói: “Bà nội, có phải mẹ con đã không quan tâm tới cha con nữa?”

Cố Lam lập tức trấn an: “Sẽ không, mẹ con là người tốt nhất, con chỉ cần làm nũng mẹ sẽ cùng con về nhà.”

Tần Thần cái hiểu cái không gật đầu, nghĩ thế giới người lớn thực sự rất phức tạp, cha của nhóc trước kia không cần mẹ nhóc, hiện tại mẹ nhóc lại không cần cha nhóc, sao lại phiền phức như vậy chứ, chẳng nhẽ người lớn không thấy phức tạp sao.

Tuy rằng mục đích đã được xác định, nhưng Tần Duệ Lâm nhất thời lại không biết nên bắt đầu từ đâu, bọn họ vừa ly hôn không lâu, hiện tại chắc hẳn Hạ Hi còn hận hận, nhưng oán hận này sẽ kéo dài bao lâu đây?

Điều duy nhất Tần Duệ Lâm chắc chắn đó là Hạ Hi vẫn còn yêu hắn, theo suy nghĩ của hắn, bây giờ Hạ Hi còn chưa trải qua nhiều chuyện kinh khủng, nếu kiếp trước cậu từng vì hắn vào tù, trong lòng đương nhiên còn có ít nhiều tình cảm. Mà chuyện cả đời này hắn muốn làm chính là che chở Hạ Hi bên cạnh mình, không để cậu phải chịu đựng những khổ cực của kiếp trước, hắn nhất định sẽ dùng hết mọi khả năng để yêu thương cậu, sẽ khiến Hạ Hi hạnh phúc hơn bất cứ người nào trên thế gian này.

Sáng sớm hôm sau, tin tức Tần Duệ Lâm đến đài truyền hình được lan như gió, từng tầng từng phòng của đài truyền hình đều coi trọng hắn, liền nhắc nhở nghệ sĩ phải chú ý đến hình tượng, ngôn từ cẩn thận, thậm chí Tổng giám đốc điều hành đài truyền hình còn tự mình đi tiếp hắn, phái trợ lý đi pha loại trà hảo hạng danh tiếng đã lâu, đoàn người chậm rãi bước vào sảnh đài truyền hình.

Tần Duệ Lâm quả thực có chút buồn bực, hắn định âm thầm đến đây tìm Hạ Hi, ai ngờ rằng hành tung lại bại lộ, một đám người vây trái vây phải, hết đứng trước lại cả đằng sau, khiến hắn có cảm tưởng mình

đang bị bó chân bó tay vậy.

Hiển nhiên hắn cũng không có ý định lãng phí thời gian với những người này, liền hỏi: “Hạ Hi ở đâu?”

“Hạ Hi? Tần gia tới đây tìm cậu ta sao?”

Hắn ừ một tiếng, liền dặn dò: “Không cần thông báo cho cậu ấy, tôi tự mình đi tìm là được rồi.”

Mọi người đều kinh ngạc, người có thể được Tần gia đối xử như vậy chỉ đếm trên đầu ngón tay thôi, tuy Hạ Hi là Ảnh đế, một minh tinh điện ảnh, nhưng cũng không thể đến được mức ấy. Huống chi còn được Tần gia tìm đến tận đài truyền hình, đồng thời không cho người khác làm kinh động đến cậu, hắn sẽ tự hạ mình đi tìm.

Giám đốc đài truyền hình mang theo kinh ngạc hiếu kỳ của mình nói cho Tần Duệ Lâm biết vị trí hiện tại của Hạ Hi: “Hiện tại Hạ Hi đang ở trường quay số 3 ghi hình.”

Hạ Hi chẳng chút hay biết tin Tần Duệ Lâm, cậu đang quay một chương trình giải trí ăn khách bậc nhất, mục đích là để tuyên truyền cho phim điện ảnh « Tình cảm chân thành », cùng tham gia còn có nữ chính Đường Thiển. Hai người lần lượt trả lời những câu hỏi của MC, sau đó còn tham gia mấy trò chơi nho nhỏ.

Muốn tăng rating phim cũng cần có mảnh khốe, tự nhiên scandal tình cảm giữa Hạ Hi cùng Đường Thiển cũng được xào xáo vài lượt, tuy rằng khán giả đã cảnh giác cao độ từ lâu, nỗ lực tìm đủ mọi chứng cứ để chứng minh giữa hai người chỉ là quan hệ bạn bè bình thường, nhưng Hạ Hi lẫn Đường Thiển đều chẳng đưa ra câu trả lời.

Scandal ngày càng nóng thì lượng người quan tâm đến phim càng lớn, tự nhiên doanh thu phòng vé cũng cao lên.

MC hỏi: “Có phải anh Hạ và Thiển Thiển quen biết nhau qua phim điện ảnh này không?”

Hạ Hi: “Đúng vậy, thế nhưng chúng tôi mới gặp lần đầu mà tựa như quen từ rất lâu.”

MC lại hỏi lại: “Rất nhiều fan cho rằng hai người đang hẹn hò, đối với vấn đề này hai người nghĩ thế nào?”

Đường Thiển cười nói: “Tôi không thành vấn đề nha, chỉ sợ Hạ ca chê tôi thôi.”

Hạ Hi liền nói: “Anh chê em lúc nào chứ?”

“Không phải lúc trước tự anh nói sao,

“Không phải anh nói, người yêu lí tưởng của mình là một người dịu dàng hiền lành...” Cô nói được một nửa liền phì cười: “Hình như tôi vô tình tiết lộ bí mật mất rồi.”

MC tròn mắt nhìn khán giả, cậu vừa mỉm cười vừa nghĩ, chờ chương trình này được phát sóng, chắc chắn sẽ báo chí sẽ giật tít và thổi phồng cho xem.

Cậu tiện đà giải thích: “Thực ra tôi không thấy mấy điều kiện này quan trọng đâu, tính cách hay độ tuổi đều không thành vấn đề, quan trọng là hai người ở với nhau hòa hợp, chỉ cần đôi bên thích nhau, cảm thấy có thể ở cùng nhau cả đời, điều này mới là quan trọng nhất.”

MC đột nhiên nói đùa một câu: “Tính cách cũng không thành vấn đề sao?”

Hạ Hi ngẩn người ra, cậu cười như không cười nhìn MC, ý tứ rất rõ ràng, MC thấy vậy cũng biết việc phải làm, lập tức giảng hòa: “Được rồi, không nói đùa nữa, nam thần của chúng ta da mặt rất mỏng. Nói vậy Hạ ca thực sự chưa bao giờ gặp được người khiến trái tim mình rung động sao?”

....

Kết thúc màn trò chuyện, chuyển sang phần chơi trò chơi, quy tắc của trò chơi là: “Hạ Hi và Đường Thiển phải buộc một chân lại với nhau, sau đó cùng hai người chủ trì cuộc chơi, bên nào vượt qua được thử thách trong thời gian sớm nhất sẽ giành thắng lợi, bên thua sẽ phải chịu phạt.

...

...

..

Tần Duệ Lâm đứng phía sau hậu trường chứng kiến cảnh Hạ Hi liếc mắt đưa tình với người khác mà như ngồi trên đống lửa, khỏi nói đến cảm nhận trong lòng, hơn nữa giữa hai người đôi khi còn có ánh mắt tri kỉ, nữ diễn viên kia còn nói cậu là mẫu bạn trai yêu thích của mình nữa. Sau đó hai người còn tiến thêm một bước thân mật tiếp xúc thân thể với nhau, chân chạm chân, tay đụng tay, Hạ Hi đi phía trước còn đỡ lấy vai nữ diễn viên kia khỏi ngã, tư thế đó muốn bao nhiêu chói mắt thì có bấy nhiêu.

Lần đầu tiên Tần Duệ Lâm phát hiện mình có loại cảm xúc này, một hồi lâu sau hẳn mới phát hiện ra cảm xúc đó là ghen tị.

Hắn thực sự không muốn nhìn nữa, liền bảo nhân viên trong hậu trường khi nào chương trình kết thúc thì đi báo cho hắn, còn mình ngã xuống salon chợp mắt một lát. Trong lòng hắn vô cùng hỗn loạn, càng không thể tự hỏi chính mình được, dường như chỉ nhắm mắt lại là toàn hình ảnh Hạ Hi tươi cười, nụ cười ấy khác hẳn với những nụ cười nhún nhường hắn từng thấy qua, hiện tại cậu rất tự tin kiêu hãnh, ánh mắt tỏa ra ánh sáng chói lòa, khiến Tần Duệ Lâm sa lưới chẳng chút kìm lòng.

Tần Duệ Lâm có cảm giác mình bị ma nhập vậy, trước đây hắn chưa từng nhận ra những ưu điểm của Hạ Hi, nhưng sao bây giờ lại cảm thấy toàn thân đối phương luôn tỏa ra sức hấp dẫn, khiến hắn không thể kiềm chế tình cảm.

Mà Hạ Hi vẫn hoàn toàn không hay biết, nhưng Khương Liêm đã sớm đề phòng, lúc đầu chị không biết được mục đích Tần Duệ Lâm đến đây là vì Hạ Hi, dù sao người muốn ly hôn là hắn, hiện tại muốn tìm đến Hạ Hi quả thực vô lý, nhưng sự việc phát sinh ngoài dự kiến của Khương Liêm. Chị nghe người khác nói Tần Duệ Lâm đã đi đến trường quay số 3, sau đó còn đứng sau hậu trường xem ghi hình.

Tổng hợp hia điều trên, Khương Liêm không còn nghi ngờ gì nữa, tuy rằng chị chưa biết Tần Duệ Lâm đến đây là vì mục đích gì, nhưng chị rất không mong Hạ Hi phải nhìn thấy người này. Khi hai người ly hôn, Hạ Hi khổ sở thế nào Khương Liêm là người hiểu rõ nhất, chẳng dễ dàng gì cậu mới nguôi ngoai đau thương trong lòng, chị tuyệt đối không để Tần Duệ Lâm xé miệng vết thương đã đóng vảy.

Chị định ngăn cản hai người gặp mặt nhau.

Cho nên khi Tần Duệ Lâm tâm trạng thấp thỏm đi vào trường quay thì Hạ Hi đã mất tăm tích, tâm trạng của hắn trong nháy mắt trùng xuống. Nhân viên đồng loạt cầm như hén, ngay cả thở mạnh cũng không dám, sợ chọc giận Tần gia.

“Hạ Hi đâu?”

“Cậu ấy bị chị Khương kéo đi rồi, hình như có việc gì gấp...”

Tần Duệ Lâm nhú mày, đột nhiên xoay người rời đi.

Hạ Hi không hiểu sự tình thế nào đã bị Khương Liêm nhét vào trong xe, sau đó chị lao vội về phía người lái, vặn chìa khóa, khởi động xe, động tác gọn gàng linh hoạt, không chút lè mề. Chờ ô tô khởi động, Hạ Hi nhìn vẻ mặt nghiêm trọng của Khương Liêm, không hiểu lắm đành hài hước: “Có phải Chối nhà chị lại cần Lau đúng không?”

Khương Liêm có nuôi một con Husky tên là Chối, còn Lau lại là một con mèo giống Ragdoll bề ngoài dịu dàng ngoan hiền nhưng thực ra lại rất hung hãn. Chị nuôi hai đứa bọn nó như bảo bối, mỗi khi hai đứa đánh nhau, tâm trạng Khương Liêm đều thấp đến cực điểm.

Hiếm khi Khương Liêm không phản bác, cúi kính đáp: “Còn tệ hơn thế nữa.”

“Tệ đến mức nào?”

Ngữ điệu của Hạ Hi có đôi phần lên cao, cậu không hề chú ý đến Khương Liêm đang rất bất thường. Cậu nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, nhớ lại cách ứng xử trong chương trình mình vừa tham gia, kì thực cậu cùng Đường Thiển ngầm liên lạc cũng không nhiều, cho dù gặp cũng chỉ để tuyên truyền cho bộ phim mới

đóng, nhưng giới truyền thông bắt bóng bắt gió, chỉ vậy mà đã tạo nên không ít scandal.

Trước đây quả thực Hạ Hi rất kiêng kỵ scandal, thậm chí cậu còn tránh tiếp xúc với các nữ nghệ sĩ, nhưng hiện tại cậu đang độc thân, mấy chuyện scandal cũng không ảnh hưởng gì đến bản thân.

Khương Liêm nhú mày, trong lòng trước sau đều thấy bất an, mà dự cảm của chị cũng rất nhanh được nghiệm chứng.

Đuổi theo bọn họ không xa là một chiếc xe hơi màu đen, trong lòng bàn tay Khương Liêm túa mồ hôi, cũng không biết được tội cùng trong lòng mình là cảm xúc gì nữa. Chị đối xử với Hạ Hi chẳng khác gì với em trai ruột của mình, lúc chị quen cậu thì cậu đã ở Tần gia được một thời gian, lúc đầu chị rất khinh thường Hạ Hi, sau mới phát hiện đối phương vươn lên bằng chính thực lực của chính mình, chưa bao giờ dựa vào Tần gia.

Nguyên nhân Khương Liêm rất ghét Tần Duệ Lâm cũng dễ hiểu được, người như Hạ Hi có đốt đèn lồng cũng khó tìm được, đến tội cùng là Tần Duệ Lâm đui mù hay sao mà luôn xua đuổi như rác rưởi.

Ô tô màu đen vọt lên trước, nhanh chóng ép xe vào trong, thần kinh Khương Liêm rất căng thẳng, cuối cùng cũng phải đạp phanh. Hạ Hi theo quán tính của lực bị đẩy ra trước, cậu lúc này mới nhận ra điều bất thường, nhưng trước tiên vẫn nhìn qua khuôn mặt Khương Liêm, thấy đối phương không nhúc nhích vẫn chăm chú nhìn phía trước, lúc này cậu cũng mới trông qua.

Ánh mắt Hạ Hi trong khoảnh khắc đó dừng thật lâu, mím chặt môi, sắc mặt trở nên rất lạnh lùng.

Cậu thấy Tần Duệ Lâm bước từ trên chiếc xe kia xuống, hấn mặc một bộ âu phục màu đen sang trọng tinh tế, nét mặt nghiêm nghị, ngập tràn khí thế.

6. Chương 6: Kết Thúc Từ Lâu Rồi

Hạ Hi cảm nhận được sự đề phòng từ Khương Liêm, cậu cũng nén khó chịu trong lòng, giọng điệu bất đắc dĩ nói: “Chị Khương, đây là nguyên nhân chị kéo em đi phải không?”

Khương Liêm chẳng nói một lời, chị thấy khoảng cách giữa xe mình và Tần Duệ Lâm ngày càng gần cho nên nỗ lực xoay bánh lái muốn rời đi lần nữa.

Nhưng Hạ Hi đã kịp đè tay chị xuống.

“Chị Khương, như vậy cũng vô ích thôi.”

“...Chị không muốn cậu dao động.”

Hạ Hi cười mỉa mai, tự giễu: “Tại sao em sẽ dao động, ngốc ạ, hần còn chưa nói gì mà, lỡ may Tần Duệ Lâm muốn tìm em đòi tiền thì sao?”

Khương Liêm ngăn người ra: “Cậu nợ hần?”

“Chỉ là một ví dụ thôi. ” Hạ Hi trấn an, “Được rồi chị Khương, chị đừng quá căng thẳng, chúng ta trốn thì thì có tác dụng gì, Tần Duệ Lâm quyền thế như vậy, hần có thể không tìm được sao?”

“Hần tới tìm cậu dù sao không phải chuyện tốt.”

“Chuyện tốt chuyện xấu dù sao cũng phải nghe một chút đã.”

Khương Liêm trầm mặc hồi lâu, sau đó đột nhiên mỉm cười, “Xem ra chị nghĩ nhiều quá rồi, lúc trước tên nhóc cậu dám dọa chị. Được rồi, cậu mau đi đi, nhanh giải quyết mọi chuyện cho xong rồi trở lại, nếu không thì qua nhờ chị giúp đỡ, chị tìm người giúp cậu xông trận.”

Hạ Hi cười nói: “Vậy chị nhớ chọn nhiều người nhé.”

Hạ Hi hiểu ý Khương Liêm, chị nhất định cho rằng cậu sẽ bị chuyện này đả kích đến mức không gượng dậy nổi nữa, cho nên muốn cậu tránh hần theo bản năng, đây vốn là sự thực, kiếp trước cậu rất cam chịu, thậm chí từ bỏ sự nghiệp diễn xuất xây dựng từ khó khăn. Nhưng hiện tại đã khác, cậu sẽ không tự nhốt mình vào cái lồng của Tần gia nữa đâu.

Mà cậu muốn tái sinh lần nữa, nhất định phải thần nhiên nhất đối mặt với Tần Duệ Lâm.

Tần Duệ Lâm không lại gần thêm, hần nhìn Hạ Hi qua kính chắn gió của xe, hần thấy đối phương rất bình tĩnh thậm chí còn cười đùa chuyện phiếm với Khương Liêm. Tần Duệ Lâm cảm thấy rất hoang mang, trong trí nhớ của hần Hạ Hi chẳng bao giờ tự nhiên đến vậy, cậu cứ căng thẳng, lo lắng mới là điều bình thường, không thể hồ hững như lúc này, thái độ như vậy khiến Tần Duệ Lâm cảm thấy mình đang gặp người dưng.

Hạ Hi mở cửa xe nhưng lòng bàn tay trơn nhẵn mở mãi chẳng được, cậu ép bản thân trấn tĩnh. Hai chân bước trên mặt đất có chút lằng lằng, cậu bước từng bước bình tĩnh dưới cái nhìn soi mói nóng rực của Tần Duệ.

Hai người đứng lại nhưng chẳng biết nên mở miệng thế nào, bầu không khí nhất thời ngưng đọng, cuối cùng Tần Duệ Lâm lên tiếng trước: “Tôi đợi em rất lâu sau hậu trường, không ngờ em lại đi trước.”

“ ... ”

“Lần này về nước có chút vội vàng, cho nên không báo được sớm với.” Tần Duệ Lâm dừng lại một chút, tựa như chưa thích ứng với ngữ điệu ôn hòa này, một lát sau lại nói: “Ngày đó em đến Mỹ, tôi cùng Qây Tân không phải như em nghĩ đâu...tôi, tôi đã đuổi y đi, chúng ta còn có...hay không...”

Hạ Hi lạnh lùng ngắt lời: “Rốt cuộc anh muốn nói chuyện gì?”

Cậu không hề nghĩ Tần Duệ Lâm sẽ nói ra những lời như vậy, khoảnh khắc đó có chút giật mình, Tần Duệ Lâm là loại người thế nào, hấn rất kiêu ngạo tự phụ, cao đến mức không thể chạm vào, trước mặt tình nhân tuyệt đối không bao dung, một kẻ như vậy sao có thể nói năng dịu dàng với đàn ông, sao bây giờ lại khéo léo khẩn cầu cậu.

Hạ Hi đương nhiên cảm thấy “sủng thụ nhược kinh”, cậu nghĩ nếu Tần Duệ Lâm nói ra những lời này ở kiếp trước thì cậu nhất định sẽ cảm động đến mức rối tinh rối mù, nhưng hiện tại đã quá muộn rồi.

“Hạ Hi, tôi biết nói như thế này rất đột ngột, nhưng tôi thực sự đã tỉnh ngộ, tôi muốn lần nữa sống cùng với em. Hiện tại tôi đã biết em là người tôi đáng quý trọng nhất trong cuộc đời này, tôi thích em, dù cho bây giờ em sẽ không thể nào chấp nhận được nhưng tôi tuyệt đối không từ bỏ.”

Hạ Hi nhìn khuôn mặt chăm chú chờ mong của Tần Duệ Lâm, đột nhiên rất muốn tặng hấn một cái đế giày, cậu rất muốn nói, con mẹ nó anh đột nhiên chạy đến nói những lời này, không sợ dọa người nghe đau tim hả!

Nhưng Hạ Hi không kịp đáp, bởi Khương Liêm ngó ra ngoài, chị lên tiếng quát: “Hạ Hi, cậu đừng tin lời của hấn! Hấn nói gì cũng không được tin! Đây là lừa gạt cậu! Cậu đừng quên vết xe đổ, hấn trước đây có thể dễ dàng vứt bỏ cậu như vậy, hiện tại làm sao có thể đột nhiên thay đổi thái độ được, nhất định là có dụng ý, hấn nhất định là muốn lợi dụng cậu, nhất định không thể mắc lừa! Chớ bị hoa ngôn xảo ngữ của hấn lừa dối!”

Tần Duệ Lâm không thể nhịn được nữa cả giận quát: “Câm miệng —— ”

“Cậu xem hấn nhanh như vậy đã hiện nguyên hình rồi! Hạ Hi, cậu đừng ngốc nghếch đến mức người khác nói cái gì cũng tin, hơn nữa tôi thấy cả hai chẳng còn gì để nói nữa đâu, mau tới đây đi, chúng ta còn phải đuổi kịp lịch trình kế tiếp..”

Lông mày Tần Duệ Lâm nhíu lại, hấn siết chặt chìa khóa xe, lộ ra khớp ngón tay trắng bệch. Sau đó hấn lạnh lùng liếc mắt nhìn Khương Liêm, rõ ràng chỗ này không còn nói chuyện được nữa, liền nắm lấy tay Hạ Hi: “Chúng ta đi nơi khác nói chuyện.”

Hạ Hi đương nhiên không chịu, mà Khương Liêm thấy cảnh này thiếu chút nữa nhảy dựng giận dữ, chị thẹn quá thành giận lao đến, “Anh làm gì hấn! Lừa không được nên trực tiếp cướp người sao? Tôi cho anh biết, cho dù anh có thể một tay che trời, cũng không có thể làm chuyện phạm pháp được!”

Tần Duệ Lâm nhíu mày, bực bội nói: “Ai lừa gạt em ấy?”

Khương Liêm bị hấn tròng mắt cũng có chút mềm, nét mặt Tần Duệ Lâm lạnh lùng nghiêm nghị, khí thế càng thêm áp đảo, chị hực hơi đáp trả: “Anh kia, vừa chân trước ly hôn với Hạ Hi, chân sau đã chạy đến xin tái hợp. Anh coi Hạ Hi là cái gì, cậu ấy chẳng phải thứ để anh đùa giỡn, nếu anh muốn sẽ được ở lại, không muốn thì vứt đi!”

Lời này gần như chạm vào nỗi đau của Tần Duệ Lâm, kiếp này việc hối hận nhất của hắn là ly hôn với Hạ Hi. Nét mặt hắn sa sầm, Khương Liêm thấy vậy thì vô cùng khiếp sợ, Tần Duệ Lâm bước lên một bước, chị liền cẩn thận lui về phía sau nói: “Anh ... anh muốn làm gì? Tôi cảnh cáo anh, nếu anh còn tới gần tôi sẽ báo cảnh sát.”

Tần Duệ Lâm hừ lạnh một tiếng, nắm chặt tay Hạ Hi, nhắc lại: “Chúng ta tìm nơi khác nói chuyện.”

Hạ Hi giật giật cổ tay, nhưng lực tay Tần Duệ Lâm rất lớn, cậu hầu như không có cách nào giãy ra, “Giữa chúng ta không còn gì để nói cả.”

“Tôi còn có rất nhiều điều muốn nói với em.”

“—— Buông tay!”

“Chờ đến đến nơi khác tôi sẽ thả.”

“Rốt cuộc anh muốn làm gì!”

Tần Duệ Lâm kỳ quái nhìn Hạ Hi, “Chẳng phải tôi đã nói rồi sao? Tôi hi vọng chúng ta có thể bắt đầu lại một lần nữa.”

“Anh điên rồi...”

“Tôi không điên, hiện tại tôi rất tỉnh táo.”

Hạ Hi cười lạnh một tiếng, châm chọc nói: “Anh đã quên rồi sao chúng ta vừa ly hôn không lâu.”

“Chỉ cần tái hôn là được.”

Ánh mắt Hạ Hi lạnh giống băng đá, sắc mặt không đổi nhìn Tần Duệ Lâm, thất vọng nói: “Trong mắt anh, hôn nhân giống như chơi trò chơi vậy sao? Anh tùy tiện dừng, cũng tùy tiện bắt đầu lại, tôi chỉ là một món đồ chơi trong tay anh, mặc anh vuốt ve cũng không thể giận dữ phải không? Anh vẫn ích kỷ như vậy, không hề để tâm dù chỉ một chút đến cảm nhận của tôi! Quên đi, hiện tại những chuyện đó đều không còn là vấn đề với tôi nữa, Tần gia, chúng ta đã kết thúc rồi, nếu anh thực sự thích tôi, thì đừng bao giờ tới tìm tôi nữa.”

Tần Duệ Lâm bất động hồi lâu, hần kinh ngạc nhìn Hạ Hi, trên thân cậu đều là hơi thở hần quen thuộc, nhưng tản mát sự xa lạ, cậu lạnh lùng bình tĩnh cứ như đã trở thành một người khác, chỉ ít Tần Duệ Lâm chẳng thể tìm thấy một chút lưu luyến từ đối phương.

Hần đoán sai rồi, Hạ Hi đã không hề yêu hần nữa, chỉ ít, sẽ không bao giờ giống như trước đây.

Tần Duệ Lâm nhìn bóng lưng đi xa của Hạ Hi, hần muốn cố gắng giữ chặt người kia, song không đủ dũng khí.

Nhưng hần sẽ buông tay sao?

Đương nhiên là không bao giờ.

“—— Hạ Hi nhảy lầu tự sát!”

Trong đầu Tần Duệ Lâm lặp lại câu nói này, cơ thể hần lạnh như đông cứng trong hầm băng, hần bắt đầu điên cuồng tìm kiếm những đồ vật liên quan đến Hạ Hi, nhưng rồi đột nhiên phát hiện ở đây chẳng còn gì, lúc Hạ Hi rời đi đã mang theo tất cả đồ đạc. Tần Duệ Lâm đứng giữa căn biệt thự trống rỗng, cũng chẳng tìm được nửa phần tức giận.

Hần chán nản ngồi xuống sô pha, phảng phất thấy thân ảnh Hạ Hi lặng lẽ lau nhà. Cậu khẽ khom người, lau qua lau lại không nề phiền hà, nửa đường sẽ nhìn hần vài lần theo bản năng, khóe miệng mang nét tươi cười mà bản thân cậu cũng không nhận ra, lau đến sô pha cậu sẽ nhẹ nhàng bảo: “Duệ Lâm, nhờ anh một chút.”

Mặc dù Tần Duệ Lâm nhiều lần phản đối, nhưng Hạ Hi vẫn kiên trì xưng hô như thế, để cậu cảm nhận được sự thân thiết, như thể tự lừa dối đang kéo gần khoảng cách với hần.

Tần Duệ Lâm sinh ra ảo giác, hần như thấy vô số Hạ Hi ra hiện ở trước mắt mình, một người đứng ở trong phòng bếp, cậu đeo tạp dề, vừa xào rau vừa hỏi khẩu vị hần thích, người khác đứng ở phòng ngủ, vừa cời quần áo vừa dùng ánh mắt ngượng ngùng chờ mong nhìn mình...

Hần bỗng nhiên đứng dậy, sau đó cố gắng ôm lấy thân hình kia, ảo ảnh tan biến, khiến Tần Duệ Lâm ngã nhào xuống sàn, hần sờ sờ thái dương, mới phát hiện bị chảy máu, cơn đau đập tắt hỗn loạn trong đầu. Tần Duệ Lâm ngồi trên sàn nhà lạnh lẽo, bất chợt nhớ lại những kỉ niệm với Hạ Hi.

Nhưng con người không oán không hờn bên cạnh hần đã chẳng thể gặp lại nữa, Hạ Hi đã chết, cậu vĩnh viễn biến mất. Tần Duệ Lâm đã tỉnh ngộ ra sao, muốn bắt đầu lại như nào, muốn tiếp tục yêu thương cậu thể nào, đã không có cơ hội nữa rồi.

Hắn không xứng với Hạ Hi, lúc này cũng chẳng còn cơ hội bù đắp.

Tần Duệ Lâm che mặt, đau lòng đến khó thở, hắn chẳng thể chấp nhận được sự thật này, hắn đã bắt đầu lập kế hoạch cho tương lai, nhưng chưa kịp bắt đầu đã kết thúc, hắn đánh mất Hạ Hi, hơn nữa vĩnh viễn vĩnh viễn đánh mất.

Tần Duệ Lâm vẫn ngồi không nhúc nhích, trong tay của hắn cầm một chiếc cà- vạt màu xanh đậm, đây là đồ vật duy nhất Hạ Hi để lại, hơn nữa đây là vật cậu tặng cho hắn, nhưng bị hắn ném bỏ không chút lưu tình. Tần Duệ Lâm ngồi trong bóng tối, từng chút từng chút vụng về thắt chiếc cà vạt kia.

Hai tay hắn siết chặt cà- vạt, mạnh mẽ đến mức như muốn bóp nát yết hầu.

7. Chương 7: Tìm Mẹ Đi

Tần Duệ Lâm lái xe như bay trở về, từ xa đã thấy Tần Thần đứng đợi trước cổng, nhóc nhác thấy bóng ô tô thì hai mắt sáng ngời, sau đó phấn khích chạy đến. Tần Duệ Lâm dừng xe, Tần Thần ngó nghiêng mọi cửa kính, từ phía sau đến phía trước, thậm chí xém chút lật mình vào trong, qua mấy lượt xác nhận mẹ không ở trong xe, nhóc liền cụt hứng.

“Mẹ của con đâu?”

Trong lòng Tần Duệ Lâm rất ủ rũ, hiện tại hoàn toàn không tâm trạng nói qua nói lại với Tần Thần, liền nói: “Một ngày nào đó sẽ trở về.”

Tần Thần tất nhiên sẽ không bỏ qua cho câu trả lời lấy lệ thế này, “Cha đã nói sẽ đưa mẹ con về mà!”

“...”

“A! Nhất định là mẹ không muốn về với cha đúng không? Hừ, ai bảo cha lằng nhằng với người khác sau lưng mẹ chứ, con đã bảo đưa con cùng đi, không chừng mẹ thấy con sẽ mềm lòng, vậy mà cha không nghe!”

“Con thì biết cái gì.”

“Con sao lại không biết chứ! ” Tần Thần ra vẻ người lớn “Không phải cha muốn chứng minh mẹ quan tâm cha hơn cả con sao, nhưng mà lần này cha thất vọng chưa, mẹ con chắc chắn đối xử với con tốt hơn hàng trăm lần với cha!”

“Cũng không hẳn vậy, con không biết mẹ con trước đây yêu cha nhiều như thế nào đâu!”

“Trước đây không tính, sau này mẹ sẽ thấy người mẹ yêu nhất là con!”

“... Không thể nào.”

“Hừ!” Tần Thần thở phì phì tức giận, hai tay vùng vằng bỏ đi, nhóc quệt miệng, tất cả cảm xúc đều hiện rõ ràng trên mặt, nhóc nhìn về phía con đường miên man trong lòng lại có chút rầu rĩ, hiện tại nhóc rất nhớ mẹ, thế nhưng rốt cuộc mẹ ở nơi nào chứ.

Tần Thần vô cùng lo lắng, có phải mẹ vì không cần cha mà từ bỏ luôn cả nhóc không, nghĩ tới đây, Tần Thần đột nhiên cay cay sống mũi, nhóc không muốn làm một đứa trẻ mồ côi mẹ, nếu đám thằng khốn Zickler nhất định sẽ cười nhạo nhóc!

“Mẹ... ” Tần Thần dùng mu bàn tay dụi dụi mắt.

Tần Duệ Lâm đi đến bên cạnh Tần Thần, hẩn ngồi xổm xuống ôm lấy vai con, nhẹ giọng nói: “Thần Thần, mẹ con nhất định sẽ trở về, tin cha được không?”

“Khi nào mẹ mới về?”

“Sẽ sớm thôi!”

“Nếu mẹ con không tha thứ cho cha... ” Tần Thần càng nghĩ càng thấy tuyệt vọng, nhóc thút thít khe khẽ, giọng nói có chút nức nở, “Cha, nếu như mẹ con không nhớ cha thì làm sao giờ? Tại sao cha lại làm mẹ giận chứ? Con nhớ... mẹ, con muốn gặp mẹ ngay lúc này!”

Tần Duệ Lâm không khỏi đau lòng, Tần Thần rất ít khi khóc, cho dù bị người ta đánh bầm dập mặt mũi cũng chỉ nghĩ cách đánh trả, nhưng bây giờ bởi vì nhớ mẹ mà khóc nức vì buồn bã. Trước đây hẩn chưa từng để tâm đến cảm xúc của Tần Thần, thậm chí cho rằng Tần Thần hoạt bát vui vẻ như vậy không mẹ cũng sẽ sống rất hạnh phúc, nhưng hiện tại hẩn nhận ra mình đã sai rồi, Tần Thần còn là một đứa trẻ, nhóc cũng cần sự quan tâm của mẹ, càng muốn được mẹ ôm vào lòng âu yếm như những đứa trẻ bình thường khác.

“Cha dẫn con đi gặp mẹ.” Tần Duệ Lâm lau nước mắt trên mặt Tần Thần, “Cha sẽ đi ngay bây giờ.”

Quá trình thu âm ca khúc mới, một người từ trước đến nay rất ít phạm sai lầm như Hạ Hi lại liên tiếp mắc lỗi, không phải lỗi nhạc mà là sai lời, khiến người chế tác không khỏi toát mồ hôi. Vậy mà Hạ Hi vẫn bình tĩnh, hình như cậu chẳng hề phát hiện mình đã nhầm ca từ. Đến lần thứ mười phạm sai lầm, người chế tác không nhịn được nữa phải tạm cho dừng thu âm.

Hạ Hi nhận được tin tức, liền im lặng ngồi xuống nghỉ ngơi, cậu thực sự bình tĩnh, song tâm tư lại như ở bên ngoài.

Người chế tác bất đắc dĩ tìm đến Khương Liêm, “Hạ Hi ngày hôm nay hình như không ổn lắm.”

Khương Liêm biết rõ, Hạ Hi tuy rằng ngoài miệng bảo không sao hết, trong lòng khẳng định vẫn lẩn tránh việc kia, kỳ thật không thể trách Hạ Hi, bất luận là ai mà gặp chuyện thế này đều suy sụp, Tần Duệ Lâm quả thực chính là cực phẩm trong cực phẩm, làm gì có thiên tài nào vừa mới ly hôn lại chạy đến đòi tái hôn, kể ra nhất định sẽ bị người ta coi là “Nghìn lẻ một đêm”.

Còn Khương Liêm cảm thấy bất lực, chị chẳng biết nên khuyên Hạ Hi thế nào, Hạ Hi từng thích Tần Duệ Lâm như vậy, sao có thể dứt khoát buông tay.

“Nghỉ ngơi một lát đi.” Khương Liêm cười nói, “Tôi qua hỏi thăm chút đã.”

“Được, nếu Hạ Hi không khỏe thì cứ bảo cậu ấy không nên miễn cưỡng, thu âm buổi sau cũng không thành vấn đề.”

Khương Liêm gật đầu.

Hạ Hi phát hiện Khương Liêm, cậu day day thái dương, bình tĩnh nói: “Em biết chị muốn nói cái gì.”

Khương Liêm ngẩn ra, sau đó giả vờ ung dung ngồi ở bên cạnh, trêu ghẹo nói: “Này không giữ vững tinh thần ấy mà, có biết mình hát khó nghe thế nào không. Chị đảm bảo bản thu âm này mà truyền ra, nói không chừng fan của cậu sẽ bỏ chạy hết đó.”

“...”

Cái loại trêu đùa vô cùng tế nhị này cũng có thể nói ra, Khương Liêm gãi gãi đầu, đầu nhúc nhích rất muốn đánh Tần Duệ Lâm một trận, đương nhiên, điều kiện đầu tiên là Tần Duệ Lâm không được oán hận nửa câu thừa nhận, cũng không được phản kháng.

Chuyện này nghe giống như bắt trắng đáy nước vậy.

“Chị Khương, không phải em cố ý hát sai, em sẽ lấy lại tinh thần nhanh thôi chị.”

Tâm trạng Khương Liêm cũng trùng xuống, “Hạ Hi, vấn đề hiện tại không phải là thu âm cậu biết không? Chị lo cho cậu đấy, hôm qua Tần Duệ Lâm đến tìm cậu rất không bình thường, nói chị nghe được không, đến tận cùng cậu suy nghĩ cái gì?”

Hạ Hi trầm mặc hồi lâu, ngay lúc Khương Liêm cho rằng cậu sẽ không trả lời, Hạ Hi đột nhiên thấp giọng đáp: “Em nghĩ đến rất nhiều chuyện, càng nghĩ càng thấy không đáng, trước đây tại sao em phải bắt chấp tất cả yêu hấn như vậy, rốt cuộc hấn có điểm nào đáng giá để em làm như thế? Từ đầu tới cuối coi em là gì chứ, muốn thế nào được thế ỷ, không thích thì ném đi.”

“Cậu có thể nhận ra điều này là đủ rồi, Hạ Hi, chuyện trước kia đều quá khứ, đừng suy nghĩ nữa được không?”

“Em cũng đâu có muốn, nhưng đầu óc cứ nghĩ đến, chẳng có cách nào ngăn cản được.”

“Nếu mệt sắp chết thế thì nghỉ ngơi trước đi.”

“Em không sao.” Hạ Hi kiên định, “Nếu hôm nay không ghi âm tốt bài này, em không về nhà đâu.”

“Cậu chắc chắn không?”

“Chắc chắn!”

Khương Liêm gọi nhân viên phòng thu đến tiếp tục công việc, Hạ Hi thử âm liên tiếp, cậu mừng vì mình đã khá nhiều hơn rất nhiều, cũng không mắc lỗi như trước. Cậu vô cùng cố chấp với việc này, dường như muốn đem âm nhạc chiếm toàn bộ trí óc, bỏ hết tạp niệm nảy sinh trong đầu.

Càng chống đỡ tinh thần cậu càng uể oải, mỗi tế bào trong thân thể đều phản đối, trong tình trạng đó, Hạ Hi nhưng vẫn thu âm xong ca khúc. Chờ âm nhạc dần dần kết thúc, Hạ Hi ra khỏi phòng thu âm bước đi có chút lảo đảo, người chế tác thấy thế kêu Khương Liêm dẫn dắt cậu về nghỉ ngơi, còn anh quay về phòng thu âm tiếp tục làm việc.

Màn đêm buông xuống, Hạ Hi vừa đi ra khỏi cao ốc bị gió lạnh thổi qua khiến run rẩy, nhưng đầu óc lại đột nhiên tỉnh táo.

Khương Liêm duỗi thẳng lưng mệt mỏi, như trút được gánh nặng nói: “Được rồi, về nhà thôi!”

Khương Liêm lái xe, Hạ Hi ngồi ở ghế phụ mà rất buồn ngủ. Tâm trạng cậu hoảng hốt không phải hoàn toàn bởi vì Tần Duệ Lâm, Hạ Hi hiểu rõ, sở dĩ cậu nóng nảy bất an như vậy hầu hết nguyên nhân đều xuất phát từ Tần Thần, đã bao lâu chưa được gặp cậu con trai này?

Hạ Hi che mặt, cậu vừa áy náy vừa dày vò tự trách, lúc trước cậu đưa Tần Thần đến cho Tần Duệ Lâm bởi mong có thể cứu vãn được chút gì đó, nhưng cậu đã chiếm được gì chứ, ngoại trừ cốt nhục bị chia lìa cùng thống khổ thì chẳng hề có điều gì.

—— *Thật ngu xuẩn! Mẹ kiếp lòng dạ thực ác độc! Làm sao mày xứng đáng với Tần Thần, bé nhất định hận*

mày chết đi được, làm sao mày còn có mặt mũi đối mặt với con!

Hạ Hi không ngừng chửi rủa, cậu cảm thù hành vi của chính mình, nhưng không cách quay ngược thời gian, cậu đang bị giam cầm trong ván cờ, tìm không được ra cách thoát khỏi mà vẫn trọn vẹn đôi đường.

Căn hộ của Hạ Hi hiện nội thành, tuy rằng giá cả không rẻ nhưng được nhất là khung cảnh thanh tịnh, thiết kế trang nhã, mà quan trọng hơn là Khương Liêm cũng thuê ở tầng dưới, theo như chị nói, Hạ Hi ở đây tiện cho việc quản lý, phòng trừ trường hợp mất tích như lần trước.

Ô tô chậm rãi chạy vào trong biệt thự, Hạ Hi và Khương Liêm đi từ ga ra ở tầng hầm vào thang máy lên tầng, lại không nghĩ rằng thời khắc thang máy mở cửa lại gặp Tần Duệ Lâm.

Ánh mắt Hạ Hi dừng lại trước tiên ở Tần Duệ Lâm, sau đó rất nhanh chuyển đến đứa trẻ ở bên. Cậu bắt động quan sát Tần Thần, dường như muốn khắc sâu từng cử động của bé vào trí nhớ. Da Tần Thần trắng nõn, ngũ quan đã dần sắc nét, nhóc ngủ không an phận trong vòng tay Tần Duệ Lâm, lông mi cong cong, môi mấp máy trong vô thức.

Tần Duệ Lâm nhìn Hạ Hi một lượt, vẻ mặt bình tĩnh nhưng đáy mắt như cuộn trào cơn sóng. Hắn nhích từng bước về phía trước, rồi dừng lại rất nhanh, vừa mong đợi vừa do dự nhìn Hạ Hi.

Khương Liêm gãi đầu như gãi cỏ khô, giọng nói khàn khàn kháng nghị: “Sao anh lại đến đây nữa rồi, vẫn chưa để yên được hả!”

Tần Duệ Lâm không thềm để ý đến chị.

Cuối cùng Hạ Hi bước qua, cậu lại gần ngắm Tần Thần, sau đó vươn tay cẩn thận, hồ hấp như ngưng đọng, như thể đây là một động tác vô cùng khó khăn. Cậu nhẹ nhàng chạm vào Tần Thần, rồi vội vàng thu tay lại, thấp giọng hỏi: “Sao anh lại đến đây?”

“Tần Thần muốn gặp em, con vừa khóc lóc một lát, tôi dĩ không được cho nên đành phải đến tìm em thôi.”

Hạ Hi nhìn thoáng qua vành mắt hồng hồng của Tần Thần, tâm trạng phức tạp khó nói nên lời. Cậu rất muốn ôm chặt lấy Tần Thần, rồi lại sợ con sẽ giật mình tỉnh giấc, đành phải đè nén khát vọng mãnh liệt trong lòng, đi đến mở mặt khẩu nhà mình.

Khương Liêm nhân cơ hội chạy ra sau Hạ Hi, không chút khách khí cản Tần Duệ Lâm lại.

Tần Duệ Lâm đối với bóng đèn Khương Liêm này cảm thấy rất đau đầu, hắn kéo tay đối phương, ánh mắt tỏ ý: Cô còn không đi?

Cái nhìn của Khương Liêm đặc ý: Dựa vào cái gì mà muốn tôi đi!

Tần Duệ Lâm: Chúng ta một nhà ba người đoàn tụ cô quấy phá không thấy xấu hổ sao!

Khương Liêm: Đừng cho là tôi không biết ý đồ của anh, có tôi ở đây anh đừng hòng làm được chuyện gì.

...

Hạ Hi vừa mở cửa, Khương Liêm nhanh chóng chạy vào trong, Hạ Hi nhìn thoáng qua Tần Duệ Lâm ở phía sau, vẫn tự mình vào trước.

Tần Duệ Lâm chăm chú đánh giá căn hộ của Hạ Hi, bên trong phòng khách rộng rãi sáng sủa, khiến người khác cảm thấy rất đáng thưởng thức, tuy rằng đồ dùng không nhiều lắm, nhưng chẳng có vẻ đơn điệu, trên ghế sofa đặt mấy chiếc gối tựa cùng vài cuốn sách, trên bàn trà bày một bình hoa, hương thơm phảng phất, hắn đã vào trong, liên lưu luyến không muốn rời đi.

Hạ Hi là một người ưa sạch sẽ, thậm chí ở phương diện này có hơi thái quá, cậu không muốn nhìn thấy sự lộn xộn, nên dọn dẹp lúc nào cũng ngăn nắp, thỉnh thoảng còn bày thêm vài đồ vật trang trí.

Tần Duệ Lâm cảm giác thật ấm áp, kiếp trước sau khi Hạ Hi qua đời, hắn thường xuyên ngồi một mình chờ đối phương trong phòng, nhưng cho dù hắn có ngây ngốc bao lâu, Hạ Hi vĩnh viễn không xuất hiện, như thể hắn đang lâm vào một cơn ác mộng không lối thoát.

Nhưng hiện tại cuối cùng hắn cũng thoát khỏi cơn ác mộng kia

Có thể gặp lại Hạ Hi, đó là may mắn lớn nhất của hắn.

8. Chương 8: Người Này Là Mẹ Con

Tần Duệ Lâm đang cầm cốc nước, ánh mắt kiên định trông theo Hạ Hi, như thể ngấm mãi cũng chẳng đủ.

Khương Liêm bắt chéo chân, nét mặt như đang xem kịch, sung sướng khi người ta gặp họa: “Chậc! Chậc! Nhìn đến nỗi không đảo tròn mắt luôn, đáng tiếc quá, cũng chỉ có thể nhìn như vậy một lần thôi, nhân cơ hội ngấm kĩ một chút nữa đi, nói không chừng đây là cơ hội cuối cùng đó”

Ánh mắt buồn bực của Tần Duệ Lâm nhìn về Khương Liêm, vẻ mặt như muốn nói cô còn thốt ra mấy câu vô nghĩa này thì tôi sẽ ném cô ra kia đấy.

“Hạ Hi —— ” Khương Liêm đột nhiên cao giọng.

Tần Duệ Lâm lập sa sầm nét mặt, hết lần này tới lần khác Khương Liêm có ý định uy hiếp hấn, nhưng hấn chỉ có thể kìm nén tức giận, tươi cười bảo, “Cô nói tiếp đi.”

“Không uy hiếp tôi nữa à?”

“Không dám.”

“Hừ, đừng tưởng rằng Hạ Hi cho anh vào nhà là có ý gì. Cậu ta rất nhẹ dạ, tôi không thể đâu, tôi thề tuyệt đối sẽ không tha thứ cho hành động của anh.”

“Cô không biết có cái gọi là “thay đổi hoàn toàn” sao?”

“Vậy cũng phải tùy người. ” Khương Liêm giả lả cười nói, “Tần gia là người hay thay đổi thất thường, tôi làm sao tin được ngay.”

Tần Duệ Lâm cười khẩy: “Cô tin hay không chẳng liên quan đến tôi.”

Khương Liêm “ôi” một tiếng :”Tôi biết Tần gia bản lĩnh lớn, ở thủ đô này có ai không sợ ngài vài phần, kỳ thực tôi cũng rất sợ, nhưng không chịu nổi ngài muốn cạy nhờ tôi đâu. Tôi nói cho ngài biết, Hạ Hi đã coi tôi như chị ruột cậu ấy, có chuyện gì tôi nói đi đông nó tuyệt đối sẽ không đi tây, ngài nên tự mình suy nghĩ rồi lo liệu đi.”

Tần Duệ Lâm trầm mặc, nét mặt vô cùng khó coi, đúng lúc Hạ Hi nghiêng đầu ló ra từ trong phòng bếp, gọi: ” Chị Khương, tới giúp em một cái.”

Tần Duệ Lâm liền nhanh chóng đứng dậy, Khương Liêm chưa kịp phản ứng, người đã xông vào phòng bếp rồi, tiện tay chốt cửa lại, Khương Liêm chậm một bước, ở ngoài phòng bếp tức tối định giơ chân đá, lại sợ đánh thức Tần Thần, liền hạ giọng uy hiếp: “Tần Duệ Lâm, tôi cảnh cáo anh, nếu anh dám ức hiếp Hạ Hi, muộn thế này tôi cũng quăng anh ra ngoài!”

Chị nói xong cũng thở phì phì ngồi lại sô pha, càng nghĩ càng thấy sai, Hạ Hi uống lộn thuốc sao? Cậu ấy làm sao lại để Tần Duệ Lâm vào được, thậm chí còn tự mình vào bếp làm cơm, tình thế bây giờ phải là đuổi Tần Duệ Lâm ra khỏi nhà mới đúng chứ!

Còn có đứa bé kia nữa, rất có thể là con riêng của Tần Duệ Lâm? Nhưng mà thẳng nhóc cũng khá giống Hạ Hi, đầu óc Khương Liêm lập tức hoạt động, một phỏng đoán khó tin hiện lên.

Đứa bé kia... Sẽ không phải do Hạ Hi sinh chứ?

Lúc Tần Duệ Lâm đóng cửa khiến cho Hạ Hi lập tức cảnh giác, cậu vừa vội vàng làm đồ ăn, vừa suy nghĩ xem tại sao hấn lại đến đây. Không ngờ Tần Duệ Lâm đã xắn tay áo sau đó hỏi cậu : ‘Tôi có thể làm được

gì?’

Chuyện này khiến Hạ Hi cảm thấy vô cùng bất ngờ, cậu biết cả đời Tần Duệ Lâm chưa bao giờ bước nửa chân vào phòng bếp, ngay cả muối và mì chính hắn còn không phân biệt được, hơn nữa Hạ Hi nhớ rõ hắn rất ghét mùi khói dầu, trước đây chỉ cần cậu dính một chút thôi đối phương đã nhíu mày nhăn mặt mất nửa ngày.

Hạ Hi ném cho hắn hai củ tỏi, cậu nhớ Tần Duệ Lâm không chịu nổi mùi tỏi “Bpcs cái này đi.”

Tần Duệ Lâm đột nhiên nhíu nhíu mày nhưng không bỏ đẩy như Hạ Hi tưởng tượng, hắn tách củ tỏi theo kiểu cánh hoa, sau đó cười nói: “Được.”

Hạ Hi tiếp tục xào rau, chắc chắn Tần Duệ Lâm điên rồi, tính tình của hắn không khỏi thay đổi quá nhanh sao, vừa ly hôn đã đòi tái hôn, người này lẽ nào không có cái gọi là thời kỳ chuyển giao ? Đừng nói sau khi Tần Duệ Lâm ly hôn với cậu rồi ý thức được tầm quan trọng của cậu, nghe rất không có khả năng, dù sao thời gian sống chung của hai người cũng không nhiều, hơn nữa kiếp trước cũng chưa từng xuất hiện cảnh này.

Hắn hẳn là nên ở Mỹ thân thân mật mật với tình nhân, đó mới là Tần Duệ Lâm chân chính, không phải là con người nghe cậu chỉ tay năm ngón mà không chút oán hận nào.

Hạ Hi đang thất thần, Tần Duệ Lâm liền đưa tỏi bóc sạch đưa cho cậu, “Bóc xong rồi, có cần thái không?”

“Ừm.”

Tần Duệ Lâm liền đem tỏi đặt trên thớt gỗ, bề mặt tỏi lại trơn nên hắn không giữ được, vài tép tỏi đều nhảy xuống đất. Hắn lén nhìn Hạ Hi, sau đó nhanh chóng nhặt tỏi bỏ lên thớt, tiếp đó hắn lười xắt lát mà dùng dao băm luôn, làm như vậy rất nhanh, không lâu sau hắn đã giải quyết xong việc.

Hạ Hi xoay người lại chuẩn bị lấy tỏi, nhưng cánh táy lại dùng trên cái thớt. Sau đó cậu lựa lại mấy tép tỏi còn lớn, lưu loạt cắt nhỏ bỏ vào nồi. Tần Duệ Lâm biết mình mắc lỗi cho nên chỉ dám đứng một bên mà không dám nhúng tay vào nữa, cho đến khi Hạ Hi đem thức ăn đổ vào trong bát đĩa, dọn ra mâm, hắn mới mon men lại nhận lấy: ‘Để tôi bưng ra cho.’

Hạ Hi lách qua người qua, sau đó đưa cái thớt gỗ dùng băm tỏi cho hắn: ‘Đem cái này đi rửa đi!’

Những việc giúp đỡ tiếp đó vẫn khó khăn trắc trở như trước nhưng cũng khiến Tần Duệ Lâm nhìn Hạ Hi bằng con mắt khác, hắn phát hiện Hạ Hi thực ra là một người rất có cá tính phải nói rằng việc nên mắng cứ mắng, tuyệt đối không chút mập mờ. Đối mặt với một Hạ Hi dường như xa lạ đến vậy Tần Duệ Lâm càng thêm yêu thích.

Hơn nữa trình độ nấu nướng của Hạ Hi vô cùng điêu luyện, không phải hắn chưa từng ăn cơm cậu nấu

nhưng chưa bao giờ cảm nhận được hương vị độc đáo của nó. Khi hoàn toàn mất đi Hạ Hi, hắn mới bắt đầu mong muốn tìm về những hương vị ấy, hắn bắt đầu nhớ mong Hạ Hi, nhớ đến những lần cậu vì hắn mà nấu ăn, hắn rất muốn được ăn bữa cơm ấy một lần nữa, nhưng kết cục cũng chỉ là ảo tưởng mà thôi.

Trong lòng Tần Duệ Lâm khổ sở, hắn đã trải qua sự dằn vặt khi mất đi Hạ Hi, cho nên rất quý trọng những giây phút được ở chung với nhau, có thể nhìn thấy cậu là nguyện vọng hắn khẩn cầu bao nhiêu lần ở kiếp trước.

Đồ ăn đã bày lên bàn, Hạ Hi trong phòng bếp dọn dẹp xong liền đưa tay tìm dây tạp dề, không ngờ được Tần Duệ Lâm lại đột nhiên ôm lấy cậu từ phía sau. Cậu hoảng sợ lùi về phía sau, thúc mạnh khuỷu tay vào eo Tần Duệ Lâm, hắn kêu một tiếng đau đớn nhưng cánh tay vẫn ôm chặt lấy người phía trước.

‘Hạ Hi, thực xin lỗi.’ Tần Duệ Lâm thấp giọng nói.

Thân thể Hạ Hi cứng đờ, ánh mắt nhìn chằm chằm nơi nào đó.

Tần Duệ Lâm lại nói: “Hạ Hi, chúng ta một lần nữa bắt đầu đi!”

“Anh muốn tôi phải nói bao nhiêu lần, chúng ta đã kết thúc.”

“Tôi sẽ không buông tha cho em, Hạ Hi, tôi đã mất làm mất em một lần, sau này sẽ không bao giờ phạm phải sai lầm đó nữa.”

“Anh thật sự không hiểu ư?” Hạ Hi nói, “Không phải tất cả mọi chuyện đều có thể về như cũ, hôn nhân không phải là trò đùa, tôi cũng không muốn lại bị anh đùa bỡn trong bàn tay nữa. ”

Một hồi lâu Tần Duệ Lâm vẫn không lên tiếng, sau đó hắn buông tay ra một chút, cười khổ nói: “Em không tin tôi, tôi có thể hiểu, lúc này tất nhiên em sẽ không tin tôi. Hạ Hi, tôi sẽ dùng thời gian để chứng minh thành ý của mình. ”

Hạ Hi không biết nên nói cái gì.

Cùng lúc đó trong phòng ngủ, một khung cảnh khôi hài đang được mở ra.

Khuơng Liêm thừa nhận mình rất hoảng sợ, chị chỉ muốn đến xem Tần Thần đã dậy hay chưa thôi, không ngờ nhóc lại nhào vào lòng. Tần Thần khóc đến xé phổi xé tim: ‘Mẹ, hu hu, rốt cuộc con cũng gặp được mẹ rồi! Con rất nhớ mẹ, sao mẹ lại không đến tìm con!’

‘Này...’

Khương Liêm đang nỗ lực giải thích lại bị âm thanh kêu khóc của Tần Thần chen ngang: ‘Mẹ, con vừa về nước đã muốn đi tìm mẹ nhưng mà cha không cho con đi, mẹ tin con đi, con thực sự rất nhớ rất nhớ mẹ. Con đã nằm mơ thấy mẹ nhiều lần, mẹ giống hệt trong mơ, còn có mẹ ơi, mẹ có thể tức giận với cha, nhưng tuyệt đối không thể bỏ mặc con. Con sẽ đứng về một chiến tuyến với mẹ, sau đó sẽ ngoan ngoãn nghe lời mẹ hết, mẹ nói gì con liền làm!’

Chị thực sự khóc không ra nước mắt, không còn cách nào khác đành đưa mắt xin giúp đỡ nhìn Hạ Hi không biết đứng ở cửa từ lúc nào.

Nước mắt Tần Thần tiếp tục tuôn trào như sông: ‘Mẹ, khi mẹ đi vắng con rất đáng thương, cha luôn ngược đãi con, có đôi khi mấy ngày liền con không gặp được luôn. Nếu như mẹ về ở với con, nhất định mẹ sẽ đối xử rất rất tốt với con. Các bạn cùng lớp luôn chế nhạo con mồ côi mẹ, sau này mẹ về Mỹ cùng con được không, con nhất định sẽ nói với bọn nó biết con cũng có mẹ, hơn nữa mẹ con so với mẹ bọn nó đẹp gấp mười nghìn lần.’

‘Còn nữa, cha con tuy rằng đáng ghét, nhưng dù sao đó cũng là cha của con, con không thể giúp mẹ đuổi cha đi được...’

Hạ Hi ngăn ngăn nước mắt, vai cậu khẽ run, Tần Duệ Lâm không nhịn được nữa bèn ngắt lời : ‘Tần Thần, con có thể nói tiếng Trung được không, còn nữa, ai nói cho con biết cô ta là mẹ con vậy ?’

Tần Thần đang khóc lóc đột nhiên im bặt, nhóc từ trong lòng Khương Liêm chui ra, nói tiếng Hán không được lưu loát lắm: ‘Cô ấy không phải mẹ con?’

‘Đương nhiên không phải.’ Rốt cuộc Khương Liêm cũng có thể nói ra những lời này : ‘Cô còn chưa kết hôn, tại sao lại có con trai lớn như nhóc được,’

Tần Thần trừng to hai mắt nhìn Khương Liêm : ‘Cô chẳng nói gì mà!’

‘Từ đầu đến cuối đều là nhóc nói, cô còn có cơ hội sao ?’

‘Đồ lừa đảo.’

“Này, cô chưa nói rằng mình là mẹ nhóc nha.”

“Đồ lừa đảo. ” Tần Thần nhanh chóng lui về đầu giường, sau đó nhìn về phía Tần Duệ Lâm, hỏi: “Vậy mẹ con đâu?”

Tần Duệ Lâm nắm lấy cánh tay Hạ Hi, lại phát hiện thân thể đối phương cứng ngắt, da thịt lạnh lẽo. Hạ Hi tất nhiên có chút bối rối, ánh mắt cậu vô thức chuyển loạn, môi cũng mím chặt, Tần Duệ Lâm khẽ nhéo tay cậu trấn an, sau đó nghiêm túc bảo Tần Thần: “Đây mới là mẹ con.”

Đứa nhóc chắc chắn nhớ mẹ đến phát điên rồi, vội nhảy từ trên giường xuống chạy thẳng đến chỗ Hạ Hi, sau đó nhào vào lòng cậu. Hạ Hi bị va một cái liên lảo đảo, may là có Tần Duệ Lâm ở phía sau đỡ lấy nếu không khả năng sẽ ngã xuống.

Tần Thần còn tủi thân hơn hồi này, “Mẹ, vừa rồi là cô kia gạt con, con không phải cố ý nhận lầm người, con không ngờ tới mẹ là nam. Con cảm thấy giữa mình và cha có một khoảng cách thực lớn, ngay cả việc này cha cũng không nói cho con. Mẹ, có phải người không nghe được lời con nói không? Lời con nói toàn bộ là thật, mẹ tuyệt đối không thể tiếp tục bỏ mặc con nữa, được không?”

Hạ Hi xúc động đến căng thẳng, cậu lo sợ bất an ôm chầm lấy Tần Thần, trong khoảnh khắc rất muốn bật khóc, cậu cố nén nước mắt, nhưng giọng nói đã trở nên khàn khàn: “Được, ba sẽ không, sẽ không bao giờ như vậy.”

Mà Khương Liêm vô tội đáng thương cảm thấy hậm hực không gì sánh nổi, giờ còn có vương pháp nữa không, chị chưa kịp nói câu nào đã bị định tội? Hiện tại thậm chí không có ai còn chú ý đến sự tồn tại của chị?

Chị đang căm giận thì bị Tần Duệ Lâm thô bạo kéo ra ngoài.

Trước khi Tần Duệ Lâm đóng cửa lại, nhẹ giọng nói: “Đừng nói lâu quá, nếu không thức ăn nguội mất.”

9. Chương 9: Con Trai

Hạ Hi ngồi xổm xuống, hai tay cậu ôm lấy Tần Thần, vẽ mặt chân thành nói: “Tần Duệ Lâm thực sự ngược đãi con sao?”

Tần Thần nhớ người lớn rất không thích trẻ con nói dối, nhóc suy nghĩ một chút rồi mới lúng túng đáp: “Kỳ thực cũng không phải là ngược đãi, mà là cha thường xuyên không về nhà, hơn nữa rất ít khi nói chuyện với con. Nhưng mà hiện tại cha đối xử với con rất tốt.”

Hạ Hi gật đầu, cậu khom lưng bế Tần Thần lên, mà Tần Thần cũng ngoan ngoãn ôm lấy cổ cậu, nhẹ giọng nói: “Con rất nặng.”

“Không nặng, sau này phải bồi bổ thật nhiều.”

Tần Thần nói ngọt: “Dạ, chỉ cần mẹ làm, cái gì con cũng thích ăn hết.”

Hạ Hi bị nhóc gọi khiến cả người đều ngây ngẩn, từ “mẹ” nghe là lạ: “Sao con lại gọi mẹ?”

“Là thói quen của con, trước đây con không biết mẹ là con trai mà.” Lý do của Tần Thần rất trọn vẹn.

“Vậy hiện tại đã biết chưa?”

“Dạ, nhưng giờ con nên gọi thế nào đây?”

Hạ Hi ngồi xuống giường, sau đó đặt Tần Thần ngồi lên đùi mình. Con trai đã gọi Tần Duệ Lâm là cha rồi, chắc chắn không thể gọi mình như vậy nữa, mặc dù Hạ Hi có chút tiếc nuối nhưng không muốn Tần Thần phải thay đổi thói quen của nhóc, dù sao cũng chỉ là cách xưng hô mà thôi, con trai muốn ở bên cậu mới là quan trọng nhất. Được chạm vào con đã khiến cậu vui mừng đến phát điên, nhiệt độ nóng hổi của nhóc dường như thiêu cháy cậu.

“Con thích gọi là gì cũng được, nhưng đừng gọi là mẹ được không?”

“Vì sao ạ?”

“Vì là đàn ông mà, chỉ có phụ nữ mới gọi là mẹ thôi.”

“Vậy...” Tần Thần chăm chú nghĩ ngợi, một lát sau liền cười ngọt ngào: “Con gọi là daddy có được không?”

“Được.” trong lòng Hạ Hi mừng vui, nhưng với phản ứng của Tần Thần cũng cảm thấy chút kì quái, lại hỏi: “Daddy là nam, con không cảm thấy lạ sao?”

Tần Thần nắm ngón tay Hạ Hi, chân thành đáp: “Không lạ đâu ạ, Andi cũng có hai người cha, nhỏ bảo với tụi con hoàn toàn bình thường, còn nói có hai người cha là điều hạnh phúc nhất. Hơn nữa con cũng biết cha thích đàn ông, nhưng mà khoảng thời gian trước đây không có daddy bên cạnh con luôn bị người khác chê cười.”

“Ai chê cười con?”

“Rất nhiều bạn cùng lớp, Zickler là đứa yêu thích chế nhạo con nhất. Mỗi lần nó nói con không có mẹ, con đều cho nó một trận, nhưng lần sau nó vẫn tiếp tục giễu cợt con, con ghét nó nhất!”

Hạ Hi ôm lấy Tần Thần, thấp giọng nói: “Xin lỗi, đều là daddy không tốt.”

“Daddy, con không trách daddy mà.” Tần Thần âu yếm vỗ lên mu bàn tay Hạ Hi: “Muốn trách thì phải trách cha con, người tốt như vậy, chắc chắn sẽ quan tâm đến con.”

Hạ Hi vuốt vuốt tóc Tần Thần, yên lặng hồi lâu.

Lúc ăn cơm, Tần Thần bám chặt lấy Hạ Hi không rời, lúc cậu đi vào phòng bếp lấy gia vị nhóc cũng đi theo sau, cậu đi rửa tay, nhóc cũng bám theo, hơn nữa nhóc cực kỳ thích đồ ăn Hạ Hi làm, thậm chí còn khen không dứt miệng, mỗi câu mỗi chữ đều lộ ra vẻ tự hào không gì sánh được, đơn giản là: “Mẹ của Zickler nhất định sẽ không nấu ngon bằng daddy rồi, hoặc đây là đồ ăn ngon nhất con từng ăn, con muốn giữ lại mãi mãi.

Tần Duệ Lâm lập tức gạt đi suy nghĩ kì quái của Tần Thần: “Nếu như con có ý định đông thành đá thì tốt nhất là nên bỏ ý nghĩ này sớm đi!”

Ánh mắt Tần Thần chợt lóe sáng, “Đúng vậy, con sẽ lấy nó để khắc, nhất định sẽ đẹp hơn mọi tác phẩm trước của con!”

“Đừng suy nghĩ lung tung nữa, ăn nhanh một chút.” Hạ Hi đứng lúc cắt đứt tưởng tượng của nhóc.

Tần Thần rũ mắt xuống, vẻ mặt chán nản ỉu xìu.

“Con sao vậy?”

Tần Duệ Lâm nói: “Có khả năng nó không quen món ăn Trung Quốc.”

Khương Liêm liền cảm thán: “Thì ra nó nói nhiều như thế là vì mục đích này!”

“Con không phải như vậy!” Tần Thần thở phì phì phản bác: “Con không lừa daddy, thức ăn thực sự vô cùng ngon!”

“Được rồi, ăn ngon là tốt rồi, đừng la hét nữa vì tổ tông ơi.” Khương Liêm xoa xoa lỗ tai, quay sang đề nghị Hạ Hi: “Cậu mau sửa phát âm của con mình đi, quả thực là khó nghe mà.”

Hạ Hi nhìn thoáng qua Khương Liêm, sau đó xoa xoa đầu Tần Thần, cười nói: “Nếu ăn không quen cũng không cần ép mình, chút nữa daddy gọi thức ăn về phải ăn thật nhiều vào.”

Tần Thần ôm lấy cánh tay Hạ Hi xúc động: “Trẻ con có mẹ là một kho báu, trẻ con không có mẹ thì chỉ là một cọng cỏ thôi!”

“Này lại lộn xộn rồi đấy.” Mặt Tần Duệ Lâm sa sầm: “Con không thể khai quật trên người cha được một chút ưu điểm sao?”

Tần Thần trừng mắt nhìn nửa ngày, sau đó lắc đầu: “Không phát hiện nổi, khuyết điểm đã che khuất ưu điểm rồi.”

Tuy rằng Khương Liêm rất không vui vẻ vì sự xuất hiện của Tần Duệ Lâm nhưng chị không phủ nhận căn phòng trở nên náo nhiệt lạ thường. Trước đây chị lo Hạ Hi có thể vì chán nản mà sinh bệnh, nhưng có vẻ bây giờ không cần đắn đo nữa, chị có thể cảm nhận được cậu đang hạnh phúc, cậu đang chìm đắm trong vui vẻ mà ngay cả bản thân cũng chẳng hề nhận ra.

Cuối cùng bát đĩa vẫn do Hạ Hi thu dọn, tuy rằng Tần Duệ Lâm đã nhiệt liệt bày tỏ muốn được giúp đỡ nhưng thực tiễn quả thực vô cùng tàn nhẫn, hắn không ngừng đánh vỡ bát đĩa vì trơn tay liên bị Hạ Hi đá khỏi phòng bếp. Tần Duệ Lâm đứng ngoài xoa xoa tay, vừa ngẫm nghĩ lại xem tính tình của Hạ Hi sao ngày càng mạnh mẽ, không phải cậu có khuynh hướng bạo lực đấy chứ?”

Đột nhiên Tần Duệ Lâm cảm thấy lo lắng cho tương lai của mình.

Nhân lúc Hạ Hi đang rửa chén, Khương Liêm hạ lệnh đuổi khách.

“Anh còn không về?”

“Không phải cô cũng chưa về sao.”

“Anh chưa về thì tôi làm sao có thể yên tâm!”

“Khương Liêm, thật tâm cô không muốn Hạ Hi có được hạnh phúc sao? Cứ phải chia rẽ tình cảm của chúng tôi mới được sao?”

Khương Liêm hừ lạnh một cái: “Dựa vào cái gì khiến tôi tin tưởng anh, trước khi anh cùng Hạ Hi ly hôn sao không đối xử tốt với cậu ấy thêm một chút? Hiện tại đã quá muộn rồi, anh có biết khi Hạ Hi quay về từ Mỹ đã đau lòng thế nào không! Cậu ấy tự giam mình trong phòng trong ba ngày, tôi sốt ruột đến mức muốn xối tung cả thế giới để tìm cậu ấy, nếu như Hạ Hi không nhận điện thoại, không chừng cậu ấy chết ở nơi đâu cũng chẳng ai biết cũng nên.”

Nét mặt Tần Duệ Lâm đột nhiên trùng xuống, lạnh lùng nói: “Không được nhắc đến chữ kia!”

Vẻ mặt của hắn hết sức dữ tợn khiến Khương Liêm ngây ngẩn, quên mất luôn cả lời mình định nói. Chị nghĩ rốt cuộc Tần Duệ Lâm đúng là ông chủ Tần gia khiến nhiều người nể sợ, cho dù vẻ ngoài của hắn có muốn hiền hòa đến bao nhiêu, bộ dạng chân thực vẫn khiến người ta phải sợ hãi.

“Tôi hiểu Hạ Hi hơn cô, hơn nữa rất hiểu quyết tâm của mình. Nếu cô thật lòng muốn Hạ Hi có hạnh phúc thì sau này đừng tùy tiện can thiệp vào chuyện của em ấy, tự em ấy biết phán đoán. Nếu như cô lo lắng tôi sẽ thề với cô, tuyệt đối tôi không làm Hạ Hi tổn thương nữa, tôi cũng sẽ bảo vệ chăm sóc em ấy, yêu thương em ấy, nếu như tôi trái với lời thề này thì chết không có chỗ chôn.”

Hắn dựng thẳng ba ngón tay lên trời, nét mặt nghiêm túc, giọng nói trầm vang danh thép, không hề có nửa phần dao động.

Khương Liêm nhất thời ngẩn ngơ, chân thành của Tần Duệ Lâm thật khiến chị không thể nào nói ra được lời cự tuyệt nào nữa.

Lúc này Hạ Hi ra khỏi phòng bếp, dùng ánh mắt kì quái liếc nhìn hai người: “Hai người đang nói gì vậy?”

Tần Thần như một tiểu đồng hầu cận bên cậu, trẻ nhỏ không thêm kiêng nể nói: “Chị kì quái này có phải không thích cha con không?”

Lời này thốt ra như u ám tính di căn khắp nơi, Tần Duệ Lâm cùng Khương Liêm nhanh chóng dạt sang hai bên, hai người cách nhau ít nhất năm mét. Khương Liêm vỗ ngực nói: “Anh bạn nhỏ, cơm có thể ăn bữa nhưng không được nói lung tung nha!”

Tần Thần kéo kéo gấu áo Hạ Hi, cười khanh khách rất vui vẻ: “Hai người thật buồn cười!”

Về mặt Hạ Hi vô cùng cứng chiều nhìn Tần Thần, sau đó nắm lấy tay nhóc đi vào phòng ngủ: “Đêm nay daddy kể cho con nghe chuyện cổ tích « Nàng tiên cá » được không?”

“Dạ!”

Cửa phòng ngủ dần khép lại trước mắt hai người, Tần Duệ Lâm cũng Khương Liêm đồng loạt quay lại liếc nhau, một lát sau Khương Liêm phát tay: “Vây tôi về đây, ngủ ngon!”

“ ... ”

“Đúng rồi, quên nói cho anh biết, trong nhà Hạ Hi không thừa giường đâu.”

“ ... ”

“Tuy rằng anh ở đây tôi không yên tâm lắm, nhưng hiện tại trong lòng nhưng vẫn rất là sung sướng.”

“Cút —— ”

Khương Liêm vui vẻ vẫy tay từ biệt, chị tưởng tượng đến hình ảnh Tần Duệ Lâm cuộn mình trên ghế sofa, nhất thời cảm thấy không khí cũng trở nên trong lành hơn nhiều.

Tần Duệ Lâm bất động hồi lâu, hần nghĩ rất có thể lúc này Hạ Hi đã nghe hết lời hần nói nhưng sao cậu lại làm như không hề nghe thấy? Tần Duệ Lâm dưới tình huống cấp bách phải thốt lên lời thề bây giờ hần nghĩ lại lại lo lắng Hạ Hi sẽ cảm thấy phiền chán, thực ra hần cũng không thích mấy lời hứa hẹn, tuy bề ngoài xuôi tai nhưng lại chẳng hề ý nghĩa, nếu như không phải Khương Liêm hết lần này đến lần khác nghi ngờ thì hần đã không vội vàng hấp tấp như vậy.

Giống như lời chào hỏi của Khương Liêm ban nãy, hiện tại hắn đã bị Hạ Hi ném lại một mình trong phòng khách lạnh băng, căn phòng vừa nãy còn ấm áp còn bây giờ ngay cả ngọn đèn cũng thấy quạnh quẽ.

Cuối cùng Tần Duệ Lâm cũng chấp nhận ngủ trên ghế sofa một đêm, hiện tại mỗi hành động của hắn đều ảnh hưởng đến ấn tượng của Hạ Hi. Tuy rằng ở đây không tiện nghi như ở Tần gia nhưng lại khiến lòng người yên tĩnh hơn rất nhiều, hắn không nhìn thấy Hạ Hi nhưng vẫn có thể cảm nhận được sự tồn tại của đối phương.

Ban đêm không khí ẩm ướt lạnh lẽo, Tần Duệ Lâm mở điều hòa, sau đó lật chiếc thảm lông để giữ ấm, sofa không rộng, cả người hắn không có cách nào duỗi thẳng được, miễn bàn khi ngủ có bao nhiêu khó khăn. Khi hắn đang mơ màng chìm vào giấc ngủ thì phòng ngủ vang tiếng mở cửa, tuy Hạ Hi đã gắng nhẹ nhàng hết sức vẫn khiến Tần Duệ Lâm tỉnh giấc, hắn vẫn nằm yên bất động, lại len lén nhìn về phía Hạ Hi.

Trong tay Hạ Hi ôm một chiếc chăn mềm, cậu do dự đi đến bên sofa, sau đó nhẹ nhàng cẩn thận đắp lên người Tần Duệ Lâm. Khi cậu hành động như thế, nét mặt hết sức phức tạp, một lát sau có lẽ ý thức được biểu cảm của mình rất kì quái, Hạ Hi lại định thu chăn về, đương nhiên Tần Duệ Lâm không chịu, hắn xoay người đè lên chăn, ép chặt luôn cánh tay cậu.

Hạ Hi nhìn thoáng Tần Duệ Lâm, thấy đối phương cũng không tỉnh, định cẩn thận rút tay ra, nhưng Tần Duệ Lâm không để cậu thực hiện ý định, Hạ Hi thử nhiều lần, rốt cuộc nổi giận.

Cậu cố hết sức vận bung bàn tay Tần Duệ Lâm, sau khi rút được ra liền ôm chăn đặt bên ngoài, Tần Duệ Lâm âm thầm dùng sức, nhưng bù lại Hạ Hi cũng ra tay không chút lưu tình nào, thậm chí có người thiếu chút nữa ngã nhào lên ghế sofa, hắn không tình nguyện nói chuyện.

Tần Duệ Lâm làm bộ dạng vừa tỉnh dậy nhìn về phía Hạ Hi, mơ hồ nói: “Sao em lại ra đây?”

Hạ Hi cười lạnh hai tiếng, vẻ mặt như kiểu tôi đã sớm biết trò này của anh, khi cậu sắp bị kéo đến gần ghế sofa, không thềm nói một tiếng lập tức đi về phòng ngủ.

Tần Duệ Lâm không khỏi có chút ảo não, sớm biết như thế hắn đã không làm chuyện thừa, như bây giờ lại khiến Hạ Hi xấu hổ nha!

Ánh mắt của hắn bình tĩnh mà nhìn vào hư không, trên mặt không hiểu sao lại nở lên một nụ cười, nhưng mà Hạ Hi như vậy quả thực vô cùng khả ái, thật muốn ôm chặt em ấy một chút, cũng không biết nguyện vọng này lúc nào có thể thực hiện đây?

Tần Duệ Lâm đưa tay sờ sờ chỗ Hạ Hi vừa chạm qua, điều này làm cho hắn có cảm giác mình đang cầm tay cậu vậy.

10. Chương 10: Đến Trường

Chuyện của Hạ Hi và Tần Duệ Lâm đêm trước bị gác lại phía sau, chuyện chuyển trường nhanh chóng được đặt lên hàng đầu. Vốn Hạ Hi định trực tiếp đưa Tần Thần đi nhưng cậu lại không chịu được sự quấy nhiễu của Tần Duệ Lâm, hẳn trình bày hơn chục lý do, phân tích vai trò và lợi ích của mỗi lý do, nỗ lực để thuyết phục Hạ Hi.

Cuối cùng Hạ Hi cũng phải thỏa hiệp, không phải bởi vì lý do của Tần Duệ Lâm thực sự tốt mà là cậu thấy phiền không chịu được, người nào bị người khác bên tai lải nhải cả ngày chắc chắn đều không có cách nào chịu được.

Huống chi Tần thần sống cùng Tần Duệ Lâm lâu như vậy, chuyện chuyển trường Tần Duệ Lâm đương nhiên cũng phải có trách nhiệm.

Phương châm chọn trường đầu tiên của hai người không phải là danh tiếng mà là chú trọng đến chất lượng dạy học cùng quản lý an toàn, nhất định phải để Tần Thần khiếm tốn nhập học, không cần thiết phải tiết lộ thân thế, điều này có thể giúp một đứa trẻ tránh sinh tật kiêu ngạo cùng lười biếng.

Cuối cùng cũng chọn được trường tiểu học Vinh Thắng, trường này rất được khen ngợi, tỉ lệ lên lớp đứng đầu thủ đô. Sau khi qua khảo sát thì chất lượng dạy học hơn hẳn các trường khác, quan trọng hơn, trường còn chú trọng phát triển học sinh toàn diện, ngoài trừ những môn học khô khan nhàm chán thì trường còn tổ chức rất nhiều hoạt động, chương trình dạy học chẳng hề đơn điệu.

Hiệu trưởng thấy có tên Tần Thần trong danh sách thì hết sức hoan nghênh, điều này có nghĩa trường sẽ được nhận thêm một khoản tài trợ lớn, ngoài ra, nhân dịp này có thể thu hẹp khoảng cách với Tần gia không tồi, nhằm để lại ấn tượng tốt với Tần Duệ Lâm. Thậm chí hiệu trưởng còn cho mở cuộc họp hội đồng trường, nếu không nhắc đi nhắc lại, nhà trường thậm chí còn định cho người ra cổng nghênh đón.

Mặc dù là vậy, nhưng hành trình nhập học không thể âm thầm tiến hành, cán bộ nhà trường không ra mặt nghênh đón Tần Duệ Lâm, lại không ít học sinh nhận ra Hạ Hi, từ tiếng thét chói tai đến khi Hạ Hi bị vây quanh chỉ mất có mười lăm giây. Tần Thần đương nhiên sợ hãi, cả quãng đường đều ôm chặt lấy đùi của Hạ Hi, còn cậu thì liên tục thuyết phục đám học sinh rời đi, sử dụng áo khoác che đầu Tần Thần, để tránh học sinh nhận ra nhóc.

Đó cũng là một phương pháp bảo vệ con, phòng ngừa bị truyền thông quấy rầy.

Tần Duệ Lâm không thể nào thông thả như Hạ Hi, hẳn nghe một đám nhóc con ríu rít bên cạnh mà muốn cáu. Hạ Hi càng thuyết phục càng không có hiệu quả, sau đó dùng thái độ vô cùng tốt ký tên cho mấy bạn nhỏ, nhóc nào được ký xong đều vui vẻ chạy đi, sau đó lại có một đám khác chen vào.

Tần Duệ Lâm muốn giúp Hạ Hi thoát ra ngoài, cậu lại đưa Tần Thần cho hẳn, nói: “Anh ra ngoài trước đi, tôi chút nữa sẽ ra.”

Hắn suy nghĩ một lát, nghĩ mấy nhóc con này cũng không có năng lực sát thương nào, cho nên ôm Tần

Thần chen lẫn đi ra khỏi đám đông, đồng thời gọi điện đến phòng hiệu trưởng.

Rất nhanh nhân viên nhà trường liền vội vàng thông báo, gọi toàn bộ học sinh trở về lớp. Cuối cùng Hạ Hi cũng có thể thoát thân, vừa thầm than bản thân quá chủ quan, vừa nhân cơ hội đi về khu hiệu bộ. Tần Duệ Lâm ôm Tần Thần đứng chờ ở cầu thang, nhìn thấy Hạ Hi liền căng thẳng hỏi: “Không sao chứ?”

Hạ Hi liếc xéo hần: “Đơn giản là tụi nhỏ thích tôi thôi, có thể có chuyện gì chứ.”

“Nhưng cuồng quá đi, nếu ngày nào tôi cũng bị người ta vây quanh chắc sẽ phát điên mất.”

“Ai dám chặn anh.”

“...Bình thường em cũng thường xuyên gặp chuyện này sao?”

“Cũng không phải, bình thường khi tham gia hoạt động sẽ có nhân viên hỗ trợ không đến mức bị vây quanh chẳng nhúc nhích nổi.”

Tần Thần nhìn Hạ Hi ngưỡng mộ, vỗ tay nói: “Daddy thật có nhiều người thích như vậy, thật là lợi hại!”

Hạ Hi sờ sờ đầu của nhóc, “Con thích không?”

Tần thần ra sức gật đầu, “Con thích daddy nhất.”

Hiệu trưởng đang làm việc mà trong lòng đầy sốt ruột, hôm nay ông mặc một bộ âu phục, tuy rằng hơi đầu ảnh hưởng đến mỹ quan nhưng tổng thể cả người vẫn có khí chất hiệu trưởng. Ông chờ ở cửa một hồi lâu, chân liền bước đến ghế sofa ngồi xuống, còn chưa ngồi ấm chỗ đã nghe thấy tiếng nói vọng từ hành lang.

Ông bước nhanh ra ngoài đón tiếp: “Tần tiên sinh, xin chào, mời anh ngồi.”

Tần Duệ Lâm gật đầu một cái, hiệu trưởng liền nhìn thấy Hạ Hi, cười nói: “Hạ Hi, chào cậu, học sinh chúng tôi rất hâm mộ cậu, mong cậu chớ để bụng.”

“Không sao, tụi nhỏ đều rất đáng yêu.”

Tần Thần kéo tay Hạ Hi, ngửa đầu nói: “Con cũng rất đáng yêu.”

“Đúng vậy, con là đáng yêu nhất.”

Chuyện còn lại đều do Tần Duệ Lâm xử lí, cho dù Hạ Hi đã mất hết hy vọng về phương diện tình cảm với hần những vẫn phải thừa nhận hần là người đàn ông rất có sức hút. Hần khiến người khác cảm thấy rất an toàn, đồng thời xử lí mọi chuyện rất chu đáo, phương diện này hần rất có thiên phú, nếu không làm sao có thể nhanh chóng làm người quyết định mọi chuyện của Tần gia được, tuy rằng chủ tịch trên danh nghĩa vẫn là cha Tần, nhưng thực tế đã gần như mất hết quyền lực.

Mọi chuyện nhanh chóng được giải quyết, hiệu trưởng cũng hỏi han Tần Thần vài câu tượng trưng, sau đó mặc sức khen ngợi nhóc, khiến Tần Thần phần chần đỏ bừng cả mặt, Hạ Hi suy nghĩ một chút cũng không nở đả kích nó.

Vốn dĩ hiệu trưởng muốn để giáo viên đưa Tần Thần vào lớp học, đúng lúc đó có tiếng gõ cửa, ông lên tiếng mời vào, mấy người họ đều nhìn thấy một cậu nhóc cao gầy xuất hiện, cậu nhóc trắng đến mức bất thường, quán áo giản dị, trước sau đều hơi cúi đầu, biểu hiện ngại ngùng, tay nắm rất chặt, hai môi cũng khẽ mím.

Hiệu trưởng nhíu mày: “Sao lại đến đây nữa rồi?”

Cậu nhóc lo lắng đứng cạnh cửa, rụt rè nhìn thoáng qua mấy người trong phòng, nhanh chóng cúi đầu xuống.

“Hiệu trưởng, con...” Giọng nói của cậu bé thấp đến mức ai cũng không nghe thấy.

Hiệu trưởng ngoắc tay, ngắt lời: “Con tới vừa đúng lúc, đây là bạn cùng lớp mới của con, dẫn bạn ấy đến phòng học đi.”

Tần Thần mở to hai mắt nhìn bé trai trước mặt, giống như không thích đáng vẻ ngại ngùng rụt rè, nhóc làm nũng: “Daddy không đưa con tới lớp sao?”

Hạ Hi trả lời: “Đã tới trường học con phải tự lực cánh sinh, không phải chuyện gì daddy cũng đi cùng được, biết không?”

Tần Thần hụt hẫng: “Vâng ạ.”

“Được rồi, giờ con cùng bạn đến lớp, hai đứa phải đối xử với nhau hòa thuận đấy.”

“Dạ!”

Tần Thần miễn cưỡng đi ra ngoài, thấy cậu bé kia vẫn đứng ở cửa, liền không vui nói: “Đi mau đi!”

Cậu nhỏ nhìn lại hiệu trưởng một chút, giống như đang trải qua một quá trình đấu tranh tâm lí, nhưng cuối cùng vẫn theo chân Tần Thần rời đi, nó đi vô cùng chậm, rất nhanh đã bị Tần Thần bỏ lại một quãng xa, Tần Thần không biết đường, liền vòng trở lại tìm nó.

“Cậu có thể đi nhanh hơn một chút được không?”

“Cậu cứ như vậy chúng ta lúc nào mới có thể đến phòng học đây, này, rốt cuộc cậu có nghe tôi nói vậy?”

“Thật đáng ghét, cậu như vậy rất không lễ phép!”

“Không phải cậu bị câm đấy chứ?”

Một hồi lâu bé trai mới thấp giọng đáp: “Không... Không phải!”

Tần Thần cố sức hừ lạnh một tiếng, cũng chẳng thèm nói chuyện với nó, đơn giản nhóc nghĩ rằng cậu bé kia coi thường mình, nên hành động này còn khinh thường cậu ta hơn.

Khi Hạ Hi cùng Tần Duệ Lâm rời khỏi trường học, vốn dĩ Tần Duệ Lâm muốn đi theo cậu nhưng lại bị cậu quyết liệt từ chối, hắn cũng đành từ bỏ ý định, nếu như hắn còn cố ý xông tới phỏng chừng Hạ Hi sẽ trở mặt, hắn không nên vì việc nhỏ mà thiệt hại lớn.

Thực ra Tần Duệ Lâm cũng bề bộn nhiều việc, hắn hắn nên bận đến sát đầu mẻ trán, nhưng lại dứt khoát bỏ việc về nước, may mắn công ty ở Mỹ vẫn có cha hắn quản lí, chắc cũng không có vấn đề gì lớn, trước khi về Tần Duệ Lâm đã nhận ra, lần này hắn về nước chắc chắn sẽ khá lâu, nếu như Hạ Hi không thay đổi thái độ, thì có lẽ hắn sẽ không về Mỹ được mất.

Hắn đã quyết định cho đến khi nào Hạ Hi đồng ý, nếu không đạt được mục đích thì liền không bỏ qua, hắn đã mất đi cậu một lần, lần này cho dù xảy ra chuyện gì cũng không thể buông tay, chỉ cần có thể dây dưa với Hạ Hi hắn nguyện đây đưa cả đời.

Ngày hôm sau thư kí đưa một bưu phẩm chuyển phát nhanh cho Tần Duệ Lâm, hắn mở ra thì phát hiện bên trong có một tờ báo, tùy tiện lật vài trang, sau đó đường nhìn thẳng vào hình ảnh xuất hiện trên mặt báo, trên đó là ảnh hắn cùng Hạ Hi, hơn nữa tư thế của hai người còn rất thân mật. Tần Duệ Lâm nhìn xuống phía dưới, sau đó nhanh chóng gọi một cuộc điện thoại.

“Này_____”

“Tờ báo này là cậu gửi cho tôi?”

“Đúng vậy.”

“Cậu có bị bệnh không!”

“... Tần ca, tôi có bệnh hay không anh rõ lắm mà.”

“Vậy tại sao cậu con mẹ nó tung chuyện của tôi với Hạ Hi lên báo, ngại chờ chết hả?”

“Chẳng phải tôi nhìn anh theo đuổi Hạ Hi quá cực khổ sao, người như anh Tần muốn người nào mà không được, sao cứ đâm đầu vào Hạ Hi này chứ...”

Tần Duệ Lâm lạnh lùng nói: “Cậu quả nhiên sợ chết quá chậm!”

Đối phương ngơ ngác một chút, hiển nhiên cũng khiếp sợ trước uy quyền của Tần Duệ Lâm, cười khổ nói: “Được rồi, tôi lừa gạt anh đó, biết Hạ Hi là bảo bối của anh rồi, có người muốn xuất bản bài báo này kết quả bị tôi ngăn lại kịp thời, anh dự định cảm ơn tôi thế nào đây? ” hần nói xong còn thấp giọng phỉ nhổ: “Sớm biết hiện tại coi như bảo bối, lúc trước còn ly hôn để làm chi, không phải là ăn no rừng mỡ hết chuyện để làm sao!”

Giọng nói Tần Duệ Lâm thấp đi vài phần: “Cậu nói cái gì?”

Đối phương liền nói: “Không có, tôi có nói gì đâu!”

Tần Duệ Lâm lại tiếp: “Tạ An, mau bưng bát hết thông tin này lại, dù là tin đồn cũng không được phép lộ ra.” nếu để cho Hạ Hi thấy, sau này nhất định không chịu ra ngoài cùng hần, đây là một lí do tuyệt vời để Hạ Hi có thể giữ khoảng cách với hần.

Tạ An ừ một tiếng, “Tôi sẽ cố hết sức, nhưng mà muốn khiến Hạ Hi không thấy chút tin tức nào thì rất khó, lỡ may có người truyền tới weibo, sau đó cậu ấy biết...”

“Được rồi, cậu cứ phong tỏa tin tức trước đi đã, cái khác tôi sẽ xử lý.”

Tần Duệ Lâm cúp máy, liền rơi vào trầm tư, hần không sợ tính hướng của mình bị phơi bày ra, dù sao sẽ không có người nào vì vậy mà cự tuyệt hợp tác cùng Tần gia. Nhưng hần lo lắng cho Hạ Hi, thân phận của cậu rất bị chú ý, dường như nhất cử nhất động đều khiến truyền thông xôn xao, nếu như chuyện của hần cùng Hạ Hi bị đem ra ánh sáng, tất nhiên sẽ ảnh hưởng đến sự nghiệp của cậu, đây là chuyện Tần Duệ Lâm không muốn xảy ra nhất.

11. Chương 11: Chuyển Nhà

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Gần đây Hạ Hi rất phiền lòng, cậu không biết đến tận cùng là Tần Duệ Lâm nổi điên vì cái gì nữa, thái độ thay đổi 180°, không chỉ mỗi ngày cùng cậu trò chuyện, còn công khai ngủ lại ở nhà cậu, lý do là Tần Thần

ngủ ở đây, hấn không thể nào yên tâm. Hơn nữa hấn dường như thay đổi hoàn toàn một người so với trước đây, Hạ Hi nhớ tới Tần Duệ Lâm nói muốn chứng minh lời hứa của mình, cậu chưa từng xem những lời này thành sự thật, nhưng lẽ nào Tần Duệ Lâm thực sự muốn làm như vậy?

Mọi chuyện không nên tiến triển như vậy, cậu đã gặp được Tần Duệ Lâm nhưng không thể quán quít, thậm chí cẩn thận từng li từng tý ở bên cạnh cậu như này. Hấn giống như một con chim ưng thích bay lượn, tuyệt đối sẽ không vì bất cứ kẻ nào mà dừng lại, đáng về hấn vĩnh viễn khinh người. Không hề giống hiện tại, bản thân thuận miệng nói một câu, vậy mà hấn làm thực.

Hạ Hi tịnh không có ý định bắt đầu lại lần nữa với Tần Duệ Lâm, tựa như cậu đã nói ngay từ đầu, không phải chuyện gì cũng có thể quay đầu lại, có chuyện đã xảy ra thì thật sự xảy ra, không có khả năng quay lại.

Tần Duệ Lâm ăn nằm ở nhà Hạ Hi vài ngày, rốt cục Hạ Hi không thể nhịn được nữa liền đá hấn ra ngoài, Tần Duệ Lâm đương nhiên dùng mọi cách phản kháng, nhưng không chịu nổi khi Hạ Hi dùng cả tay chân, thỉnh thoảng còn có mấy cú đá lực không nhẹ tặng cho hấn. Tần Duệ Lâm âm thầm than vãn Hạ Hi thực sự càng ngày càng bạo lực, vừa nghĩ ra đủ các lý do nỗ lực thuyết phục Hạ Hi, Tần Thần nằm trên sofa xem dây hững thú, đại khái vẫn chưa biết đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì.

Tần Duệ Lâm bị đuổi khỏi nhà lúc nửa đêm, hấn nhìn chằm chằm cửa chống trộm nhà Hạ Hi một lát không di chuyển, cuối hấn phải bắt đắc dĩ rời đi, hấn nghĩ độ nhẫn nại của Hạ Hi đã đến cực hạn, bây giờ không nên tiếp tục khiêu chiến với cậu là tốt nhất.

Mà trong phòng, Tần Thần thấy Tần Duệ Lâm hồi lâu không xuất hiện nữa, rốt cục lo lắng hỏi: “Daddy, có phải cha bị chết rét rồi không?”

Hạ Hi nói: “Đừng lo, ai cũng có thể chết chứ hấn thì không!”

“Vâng.” Tần Thần tin tưởng lời Hạ Hi, ngữ khí vẫn có chút mất mát, “Daddy, có phải người rất ghét cha con không?”

“Chuyện người lớn trẻ nhỏ không cần quan tâm.”

“Thế nhưng con rất muốn cha và daddy ở cùng một chỗ, như vậy chúng ta chính là một gia đình hoàn chỉnh rồi, trước đây con không có mẹ, sau này thì không có cha phải làm sao bây giờ.”

Nhóc con lo lắng vô cùng đơn thuần, cũng không hiểu được gút mắc tình cảm của người lớn, lại nói ra vấn đề trực tiếp nhất. Hạ Hi nhất thời thất thần, cậu nhìn đôi mắt chân thành trong suốt của Tần Thần, nhưng không biết trả lời chuyện này thế nào, cậu có thể nói, hai người cha của con chắc không thể ở bên nhau được, hoặc là giữa daddy hoặc Tần Duệ Lâm con chọn một người được sao?

Như vậy quá tàn nhẫn, Hạ Hi không thể nào làm được.

“Đừng lo lắng, chắc cha con về nhà rồi, trước tiên chúng ta đi ngủ nhé?”

Tần Thần nhìn thoáng qua cửa lớn, sau đó gật đầu đáp, “Dạ!”

Hạ Hi ngủ cũng không yên, cuối cùng cậu cũng hiểu ra rằng có người vì con trẻ mà vẫn tiếp tục cuộc hôn nhân sai lầm, lỗi của người lớn không nên bắt trẻ nhỏ phải gánh chịu, cậu cần phải cho Tần Thần một gia đình hạnh phúc hoàn chỉnh, nhưng hiện tại cậu không thể mang đến cho con được, cậu có thể đem cho Tần Thần hy vọng sau đó lại dùng lực đâm vào ngực con một nhát thật sâu, như vậy có phải Tần Thần sẽ càng hận cậu? Hạ Hi không biết, nhưng cậu đột nhiên cảm thấy bất an, cậu không thể mất đi Tần Thần lần nữa, cậu cũng chẳng thể chịu đựng việc đó.

Cho dù cậu và Tần Thần vĩnh viễn không thể cắt đứt được mối quan hệ ràng buộc lẫn nhau.

Hạ Hi bối rối trở qua trở lại, Tần Thần đột nhiên xoay người ôm lấy cánh tay cậu, đứa trẻ nhẹ nhàng thút thít, nhưng vẫn kiên cường hạ giọng nói: “Daddy, người đừng khó chịu, tuy rằng con rất đau khổ nhưng nếu người thực sự không tha thứ được cho cha con thì con cũng không giận người đâu. Người vĩnh viễn vẫn là daddy của con, cha cũng vĩnh viễn là cha của con.”

Hạ Hi không nói gì nữa, cậu nhẹ nhàng nắm chặt lấy tay con, ôm chặt Tần Thần vào lòng.

Hạ Hi được mời tham gia dự lễ trao giải điện ảnh kéo dài một tuần cho nên đưa Tần Thần về Tần gia đầu tiên, nhóc con ở cùng Hạ Hi một thời gian ngắn cực kỳ không muốn phải chia tay, luôn luôn nhấn mạnh khi cậu về thì nhất định phải đón nó. Cố Lam ra về ghen tỵ nói: “Thần Thần, con như vậy là không thích bà nội sao?”

“Thích bà nội.” Tần Thần len lén nhìn Hạ Hi: “Nhưng mà con thích daddy hơn!”

“Quý bất công.”

Để khiến cho Hạ Hi yên tâm, Cố Lam hứa sẽ chăm sóc Tần Thần thật tốt. Tuy rằng Hạ Hi không muốn nhưng vì không còn thời gian để trì hoãn, trên đường ra sân bay, cậu do dự một lát sau vẫn gọi điện cho Tần Duệ Lâm, nói cho hắn biết mình đã đưa Tần Thần về. Đầu dây bên kia Tần Duệ Lâm tựa hồ đang họp, hắn yên lặng một hồi mới hỏi: “Em đi đâu vậy?”

“Thượng Hải.”

“Lúc nào có thể trở về?”

“Đại khái khoảng một tuần, khi tôi quay lại sẽ đón Tần Thần.”

Lần này Tần Duệ Lâm cũng không thắc mắc gì, càng không trả lời đúng trọng điểm, hắn thần bí nói: “Được, chờ em về anh sẽ tặng em một chút kinh phí.”

Lời hắn nói khiến tâm trạng Hạ Hi trở nên bất ổn, cậu không chờ mong kinh phí của Tần Duệ Lâm, chỉ mong không biến thành kinh hách là được rồi.

Khương Liêm dẫn chuyên viên trang điểm, stylish đến trước, đang tụ họp ở sân bay. Fan hâm mộ từ lâu đã biết lịch trình của Hạ Hi, tụ tập ở sân bay đông như kiến, Hạ Hi đeo kính đen, càng làm nổi bật lên vẻ đẹp trai cuốn hút. Cả sân bay chột náo nhiệt, cậu được nhân viên công tác hộ tống tiến đến cabin, lúc sau liền thấy Khương Liêm kéo kéo ống tay áo mình, tùy tiện ngồi vào chỗ thờ đốc.

“Mấy cô nàng đó đến gặp cậu, tại sao người chịu tội lại là tôi, thật là không công bằng!”

Hạ Hi cười nói: “Sao chị không đến trước rồi chờ tôi?”

“Hay là thôi đi, tôi đây tốt xấu gì cũng phải làm hết trách nhiệm của người đại diện, nếu cậu có thương tích thì thế nào công ty cũng tính sổ với tôi đó.”

“Nhất Kỳ không đi?”

“Tôi để cậu ta ở công ty rồi, có chuyện gì sẽ báo cáo kịp thời được.”

Hạ Hi mỉm cười, Khương Liêm liền nói: “Hiện tại có mấy người đại diện giống tôi đâu, cậu đừng có sướng mà không biết hưởng nghe chưa.”

“Vâng.”

“Đúng rồi, sao Tần Duệ Lâm lại không đi? Hắn chịu để cậu đi lâu thế à?”

Hạ Hi miệt thị nói: “Hắn không đến thì kì quái lắm sao?”

“Hiện tại mà nói thì rất kỳ quái, tôi đã mau quen với cuộc sống bị hắn chỉ tay năm ngón rồi, hắn có ngày nào chịu đựng được việc không gặp cậu vài lần, lần này sao lại dễ tính thế này, thật là phi lý.”

“Chị bị hắn ngược đến bệnh rồi hả?”

Khương Liêm lầm bầm vài tiếng, sau đó vui vẻ đeo tai nghe xem video, Hạ Hi vừa nhìn thoáng qua quả nhiên là Khương Liêm quay lại Lau với Chối. Cậu hoài nghi Khương Liêm khẳng định ngồi chờ mấy ngày mới quay lại được, sao tài giỏi đến mức có thể thu được hình ảnh hài hòa ảm áp như thế.

Lau không cào Chối, đây quả thực là phản khoa học

Mà sau khi Hạ Hi đi không lâu, Tần Duệ Lâm lại giống trống khua chiêng bắt tay vào thủ tục chuyển nhà, thì ra hắn đã để ý căn hộ lân cận nhà Hạ Hi, khoảng cách này có thể tiếp xúc với Hạ Hi, lại không đến mức

xâm phạm thế giới riêng của cậu, hai bên đều toàn vẹn. Chỉ là tên hàng xóm này cứng đầu ngang ngạnh, từ đầu khi Tần Duệ Lâm bàn đến chuyện này, đối phương còn dùng lời lẽ nghiêm khắc từ chối, còn nói Tần Duệ Lâm không nên sĩ nhục đến tôn nghiêm của hắn, cho dù có nhiều tiền hơn cũng sẽ không bán.

Đương nhiên, thông thường nói như thế đều vì tiền chưa được nhiều, mà Tần Duệ Lâm lại ra một cái giá cao đến không thể tin nổi, đối phương lập tức thay đổi thái độ, vui vẻ bằng lòng bán đi căn hộ, kể cả nội thất bên trong cũng tặng kèm luôn.

Tần Duệ Lâm trang trí lại nội thất lần nữa, sau đó liền đưa Tần Thần đến đây, khoái trá nói: “Như vậy chúng ta có thể ở cùng một chỗ với nhau, daddy con cũng không có lý do đuổi cha đi nữa.”

Tần Thần lại không quan tâm lắm: “Ở đây cũng không thấy daddy, có lợi ích gì sao?”

“Còn không phải vì con sao.” Tần Duệ Lâm dụ dỗ: “Thần Thần, nhờ kỹ thuật nhất định phải mở cửa nhà cho cha, biết không?”

Tần Thần lắc đầu như trống bỏi, ăn nói chính nghĩa: “Không được như thế daddy sẽ tức giận!”

“Con không nhớ cha sao?”

Tần Thần chăm chú suy nghĩ một chút, do dự đáp: “Có một chút, nhưng ai bảo cha làm daddy tức giận, daddy đối xử với con tốt hơn cha cả trăm lần, cho nên con nhất định sẽ giúp daddy.”

Tần Duệ Lâm không thêm nói lại nữa, trước đây hắn quả thực không làm đúng chức trách của một người cha, Tần Thần nói không sai, Hạ Hi đối đãi với Tần Thần không khác gì với con ruột, điều này càng làm cho Tần Duệ Lâm cảm thấy hổ thẹn. Tần Thần vẫn là con nít, hắn lại không thể cho con tuổi thơ đẹp nhất, hiện tại thời gian cũng không quay lại được, nhưng hắn vẫn muốn có thể bù đắp, chỉ mong tất cả có thể còn kịp.

Ngày Hạ Hi từ Thượng Hải về Bắc Kinh, Tần Duệ Lâm đình công cả ngày chỉ ở trong phòng bếp đọc sách nấu ăn, hắn muốn để lại một ấn tượng mới hoàn toàn cho Hạ Hi, mà điều này cần từng chút từng chút thêm vào trong cuộc sống, nhưng hắn quả thực không có thiên phú, sách dạy nấu ăn trên tay chẳng khác gì với thiên thư cả.

Mà muốn một bước lên trời là không thể, Tần Duệ Lâm ném thử mấy lần đều không ổn, cho nên vẫn nên tìm một đầu bếp về dạy.

Nhưng mà thầy dạy nấu ăn quả thực rất uất ức, hắn hành nghề đã vài chục năm, lần đầu tiên hoài nghi tiêu chuẩn của mình, những học trò khác cũng biết rau phải đợi dầu sôi mới bỏ vào, còn giết cá thì chỉ cần dùng dao đập chứ ko cần cắt đầu, nấu canh cũng không phải cứ bỏ lẫn thịt với nước vào chung là được, còn hăng sa vô số ví dụ khác.

Sự phụ thật sự mệt mỏi, nhưng vẫn phải vì tiền lương mà chịu đựng, đồng thời vẫn phải mù mắt mà cổ vũ chỗ thích hợp, mỗi khi Tần Duệ Lâm hỏi hắn mùi vị thế nào, hắn đều hận không thể hất tung chén đĩa vào mặt đối phương, sau đó quát tháo chỉ trích như với học trò khác: “Mùi vị? Món ăn này của cậu có thể có mùi vị cái rắm! Tay cậu có vấn đề, nhưng lưỡi cũng có vấn đề theo à, sao không tự mình ném thử một chút đi!”

Nhưng mà Tần Duệ Lâm không phải học trò, ông chủ của hắn đã dặn đi dặn lại đây là khách quý, đầu bếp không thể nói, không thể mắng, còn phải kiên nhẫn mỉm cười.

Hắn có cảm giác mình đã bị lấy đi nhân phẩm lớn nhất cuộc đời mình.

Bởi vì được nghỉ học, cho nên Tần Thần thờ ơ đứng ngoài cửa không đành lòng nhìn thẳng, nhóc lấy đi động của Tần Duệ Lâm gọi điện cho Hạ Hi, sau đó ngồi xổm ở cầu thang nấu cháo điện thoại, thường xuyên nghe được tiếng ho khan do bị sặc mùi cháy khét.

Hạ Hi còn tưởng rằng Tần Thần bị cảm.

Tần Thần nhất thời ủy khuất nói: “Daddy, con không cảm mạo, chỉ sặc thôi.”

“Chuyện gì xảy ra? Con không ở nhà sao?”

“... Con đồng ý với cha không nói rồi.”

“Vì sao?”

“Cha nói muốn tặng người một sự kinh hỉ.”

Hạ Hi buồn cười nói: “Kinh hỉ? Dady thật sợ sẽ biến thành kinh hách.”

Tần Thần liên tục gật đầu.

Hạ Hi không ngờ rằng một câu thành sấm, cậu đã nghĩ đến nhiều khả năng, lại không ngờ Tần Duệ Lâm sẽ chuyển đến sát vách nhà mình, thậm chí còn làm một bàn mỹ thực chờ cậu về. Cậu và Khương Liêm đứng sững sờ ở cửa, Hạ Hi sau một lát mới giật mình nói: “Anh rốt cuộc có phải Tần Duệ Lâm hay không?”

Cậu nhận được kinh hách, mà kinh hách này còn ở trên người Tần Duệ Lâm, chuyện hắc nấu cơm như một phú thương quần áo giàu có sang trọng dùng 5 hào tiền đi mua một túi lạt điều*. Hai đời Hạ Hi dồn lại cũng chưa từng thấy qua cảnh tượng thế này, trong lòng cậu không khỏi nổi lên nghi ngờ.

*: Lạt điều. Đồ ăn vặt thông dụng. Ảnh

GAMERSKY

12. Chương 12: Ngả Bài

Tần Duệ Lâm nhìn thấy ngạc nhiên trong mắt Hạ Hi, hấn lộ vẻ căng thẳng, ngữ khí mong chờ nói: “Tôi chưa từng làm cơm, đây là những món tôi thử thấy ổn nhất, em nếm trước xem có hợp khẩu vị không.”

Hạ Hi không nhúc nhích, vẫn ôm lấy Tần Thần, cơ thể dường như cứng ngắc, trong mắt cậu tràn ngập cảm xúc phức tạp, thậm chí còn không biết mình nên đối mặt thế nào với Tần Duệ Lâm, người đàn ông mà kiếp trước và kiếp này quá khác xa nhau, là người cùng cậu kết hôn, cũng là người đã ly hôn với cậu, khi cậu đã chuẩn bị sẵn sàng từ bỏ thì đột nhiên nhảy vào thế giới của cậu không để cậu kịp phản kháng.

Hắn đã đẩy Hạ Hi đến một tình thế rất khó xử, kiếp trước Hạ Hi cầu mà chẳng được, khi cậu không cần nữa thì hết lần này đến lần khác tự dâng đến cửa. Sao cậu có thể bình tâm được chứ, cho nên khi dẫn vật Tần Duệ Lâm thì cũng đồng dạng tự giày vò chính mình, có lẽ đây chính là hình phạt khi được sống lại.

Khương Liêm kêu than đầy sợ hãi: “Không ngờ Tần gia có thể nấu cơm, tin này tuyệt đối có thể lên trang nhất!”

Tần Duệ Lâm phẩy tay với chị, ý là cô đến từ đâu thì nên về chỗ đó đi.

Khương Liêm hừ nói: “Có mời chưa chắc tôi đã ăn.” Chị đi cà nhắc vào trong phòng nhìn thoáng qua, thần nhiên bảo: “Chắc chắn rất khó ăn.”

Khuôn mặt mang theo tràn đầy chờ mong của Tần Duệ Lâm trầm xuống, hấn lạnh lùng liếc mắt nhìn Khương Liêm, cả người như sắp bạo phát. Khương Liêm cũng liếc mắt nhìn hấn, sau đó trông về phía Hạ Hi, thấy đối phương tuy rằng đang thất thần nhưng sắc mặt vẫn như thường, liền xoay giày cao gót cao ngạo rời đi.

Công bằng mà nói, chị cũng không sẵn lòng trêu chọc người như Tần Duệ Lâm, Khương Liêm hiểu rất rõ, nếu như ngày nào đó hấn mất hứng thú với Hạ Hi, mình ắt cũng mang họa, nhưng cũng bởi thế nên chị không muốn cậu giẫm lên vết xe đổ, cậu là một người tốt mà lại bị treo ngược trên cái cây mang tên Tần Duệ Lâm này thì cũng chẳng thể yên bình.

Hạ Hi quyết định phải thương lượng với Tần Duệ Lâm, đương nhiên sau khi ăn xong bữa cơm, dù sao Tần Thần đang ở đây, cậu ngoài mặt thế nào cũng không thể khiến con trai cảm thấy đau lòng được.

Ba người ngồi xuống, nhân lúc Tần Duệ Lâm vào bếp bưng canh ra, Tần Thần kề sát tai Hạ Hi thì thầm: “Daddy, thực ra cả ngày hôm nay phòng khách rất bừa bãi, thầy dạy nấu ăn không chịu nổi, đây là do cha con đặc biệt dọn dẹp rồi, trong phòng bếp vẫn chưa dọn đâu, con vừa nhìn lên xong, trong đó quả thực rất hỗn loạn, xung quanh toàn là thức ăn.”

Hạ Hi hỏi: “Cả ngày hôm nay con bị sặc sao?”

“Vâng!” Tần Thần cố sức gật đầu, khe khẽ đáp: “Daddy, con nói cho người biết một bí mật, người đừng kể

với cha con nha, thực ra con cũng biết cha làm không tốt, không có ngon như daddy làm đâu!”

“Mai nấu cho con ăn ngon nhé, có được không?”

“Dạ!”

Tần Duệ Lâm bưng bát canh cá ra, rất nhanh liền bày một bàn đầy thức ăn, nhìn qua màu sắc quả thực không thể bắt bẻ, mùi vị cũng không tồi. Trước tiên Tần Duệ Lâm múc lung bát cho Hạ Hi, sau đó liền chăm chú chờ phản ứng của cậu.

Hạ Hi nhìn ánh mắt tha thiết của Tần Duệ Lâm, không biết từ chối thế nào, cậu ném một miếng, sau đó cảm xúc phức tạp hồ hững đáp: “Cũng tạm.”

Tần Duệ Lâm cũng gấp vào bát cho Tần Thần: “Đến đây con trai, cũng ném thử một chút đi.”

Tần Thần do dự ném thử, lại phát hiện không đến mức khó ăn như tưởng tượng, sau đó liền uống hết canh trong bát, vui vẻ cười nói: “Rất ngon ạ, cha thật là lợi hại!”

Tần Duệ Lâm có chút tự hào, hần cười cười liếc mắt nhìn Hạ Hi, tâm trạng cực kỳ thỏa mãn, hần cho rằng mọi chuyện với đối phương đã có chút tiến triển, chỉ ít hôm nay Hạ Hi cũng đã bước qua cửa, chứng tỏ hần còn cơ hội để sửa sai. Hần vẫn không đem mọi chuyện nghĩ đến quá nghiêm trọng, hiện tại điều hần không ngờ tới nhất chính là một Hạ Hi luôn yêu thương hần từ sau khi ly hôn đã hoàn toàn biến mất.

Bữa cơm này cũng có thể cho là hòa hợp, có Tần Thần ở giữa xoa dịu bầu không khí, hai người lớn cũng không có vẻ xấu hổ. Hạ Hi vừa ăn vừa nghĩ không biết cách đi thẳng vào vấn đề với Tần Duệ Lâm, tâm trạng Tần Duệ Lâm lại vô cùng vui sướng nghĩ xem tiếp theo nên làm gì, bảo Hạ Hi ở mãi lại đây rất không thực tế, nhưng làm thế nào để giữ người lâu hơn một chút đây?

Hần hãy còn ngơ ngẩn, liền nghe Hạ Hi hỏi: “Tay anh làm sao vậy?”

Vấn đề này hần đã giấu trong lòng một hồi lâu, bằng không hỏi ra lại lộ thêm tật xấu.

Tần Duệ Lâm đưa mắt nhìn mu bàn tay bị nóng đỏ một mảng, vừa định nói không có gì, liền bị Tần Thần tranh lời: “Đó là do dầu bắn lên, lúc đó đau quá cha còn kêu một tiếng mà!”

“Ai kêu chứ, chút vết thương nhỏ đó có là gì, chỉ tiếc thức ăn bị hỏng thôi.”

Hạ Hi ồ một tiếng, cũng không muốn để ý tới nữa, nhưng Tần Duệ Lâm ngay cả cầm cái đũa cũng thấy khó khăn, cậu cuối cùng nhịn không được hỏi: “Anh đã thoa thuốc chưa?”

“Chưa nhưng không cần để ý đâu, hai ngày nữa sẽ lành thôi.”

Hạ Hi đứng dậy, sau đó đi ra cửa, Tần Duệ Lâm cho rằng mình đã khiến cậu không hài lòng, liền nói hẳn thực sự không có việc gì nhưng Hạ Hi vẫn rời đi không quay đầu lại. Trong lòng Tần Duệ Lâm trầm xuống, tâm trạng vui vẻ trong nháy mắt biến mất hoàn toàn, hẳn đặt đôi đũa xuống, ngay cả một bàn thức ăn vất vả khổ sở mới làm được cũng không còn hứng thú.

Điều hẳn không ngờ tới chính là Hạ Hi quay lại, giây phút đối phương xuất hiện ở cửa, tâm trạng rớt xuống vực thẳm của Tần Duệ Lâm như sống lại, hẳn cẩn thận nhìn Hạ Hi, định hỏi han vài câu thì bị Hạ Hi ném cho thứ gì đó vào lòng.

“Kem trị phỏng.”

Trái tim Tần Duệ Lâm nhất thời như chìm trong mật ngọt, hẳn cầm lấy tuýp thuốc, thiếu chút ngắt xịu trước hành vi của Hạ Hi, hẳn không khỏi nhớ lại nhiều việc, rốt cuộc là cậu đang quan tâm tới hẳn sao? Cậu sao phải quan tâm tới hẳn? Thái độ của cậu có phải muốn hòa hoãn không? Phải chăng mục tiêu tái hôn của hẳn đã tiến thêm được một bước?”

Tần Duệ Lâm càng nghĩ càng cho rằng khả năng này rất lớn, đến mức nhìn ánh mắt Hạ Hi cũng hóa ngọt ngào, hẳn thậm chí đã lên kế hoạch hẹn hò sau khi ăn xong, tiếp tục gia tăng tình cảm.

Chờ ru ngủ Tần Thần, huyện tướng hẹn hò sau bữa ăn của Tần Duệ Lâm vẫn được tiến hành đúng hạn, bất quá chuyện này là do Hạ Hi chủ động nói ra, hẳn lại càng thấy bất ngờ, nhưng vẫn tỉ mỉ lựa chọn quần áo một phen, cố gắng gỡ gạc lại thiện cảm trong lòng Hạ Hi một chút. Địa điểm hẹn hò là nhà của hẳn, thậm chí trước đó Tần Duệ Lâm đã cố ý chỉnh đèn tối đi một chút, cố gắng tạo nên một không gian mờ lung như xa như gần.

Hạ Hi vẫn mặc bộ quần áo kia, nét mặt ngưng trọng nhìn Tần Duệ Lâm ngồi phía đối diện.

“Em...”

“Tôi tới...”

Hai người gần như bắt đầu câu chuyện cùng lúc, sau đó lại đồng thời im lặng, lát sau Tần Duệ Lâm cười nói: “Em nói trước đi.” Hẳn vốn định hỏi Hạ Hi, mấy ngày nữa chờ Tần Thần nghỉ, bọn họ có thể cùng đi du lịch với nhau hay không, địa điểm là do Hạ Hi chọn, hẳn còn muốn hỏi có phải cậu đã quyết định cho hẳn một cơ hội nữa, hẳn nhất định sẽ làm thật tốt mọi chuyện, thế nhưng toàn bộ mong chờ của hẳn lại chẳng có cơ hội thổ lộ sau khi nghe Hạ Hi nói.

Hạ Hi nói: “Tôi muốn trao đổi với anh về quyền nuôi dưỡng Tần Thần.”

“... Là sao?”

“Chúng ta đã ly hôn rồi, cho nên tôi hy vọng con sẽ theo tôi, thời điểm anh tiếp nhận Tần Thần cũng không vui vẻ, nhiều năm như vậy quả thực đã làm khó anh, nhưng từ bây giờ, tôi sẽ gánh vác trách nhiệm chăm sóc Tần Thần. Anh cũng không bị liên lụy bởi con nữa, có thể tự do làm chuyện mình muốn.”

Sắc mặt Tần Duệ Lâm vô cùng khó coi, hắn không hề nhúc nhích nhìn chăm chăm Hạ Hi: “Em muốn cắt đứt mối liên hệ duy nhất giữa hai chúng ta sao?”

“Tôi nói rất nhiều lần rồi, giữa hai chúng ta đã không còn bất kì quan hệ nào, Tần Thần là vấn đề sớm muộn gì cũng phải giải quyết, tôi hy vọng chúng ta có thể thu xếp việc này trong yên bình, tôi nhớ anh cũng đâu thích Tần Thần.”

“Không, tôi thích.” Tần Duệ Lâm bác bỏ chẳng hề do dự: “Tôi sẽ không giao Tần Thần cho em, em muốn con, cách duy nhất là tái hôn.”

Những lời cường thế này của hắn khiến Hạ Hi cực kỳ tức giận, cậu giận dữ đứng bật dậy, phần nộ trùng mắt nhìn Tần Duệ Lâm nói: “Anh làm như vậy là có ý gì! Tôi tái hôn với anh thì thế nào! Điều này có thể thay đổi gì sao! Tần Duệ Lâm, anh nói vậy cũng chẳng có ý nghĩa gì hết, chúng ta không thể bắt đầu lại lần nữa, cho dù anh giữ Tần Thần bên người, sự thật này cũng sẽ không thay đổi!”

Tần Duệ Lâm yên lặng nhìn Hạ Hi, ánh mắt hắn phủ một tầng bi thương chẳng thể che giấu, cả người như bị một đòn chí mạng đứng ngây ngẩn tại chỗ, mỗi câu nói của Hạ Hi đều vô cùng kiên định không có nửa điểm dao động, chẳng hề lưu lại chút hy vọng, dường như chặn đứng mọi đường lui của Tần Duệ Lâm.

Giọng nói của Tần Duệ Lâm khàn khàn: “Hạ Hi, em nhất định phải ép anh đến mức thế nào?”

“Là anh đang ép tôi!” Hạ Hi suy sụp: “Tần Duệ Lâm, anh rốt cuộc có ý gì, anh đã ly hôn với tôi rồi, hiện tại lại chạy đến muốn tái hôn, anh coi tôi là cái gì! Anh nghĩ như vậy rất vui vẻ sao? Thế nhưng tôi không có bản lĩnh chơi đùa với anh, tôi mệt mỏi, cũng không muốn tiếp tục dây dưa với anh nữa!”

“Không phải anh đang đùa, anh thực sự muốn làm bạn đời với em...”

Hạ Hi châm chọc: “Anh không thấy kỳ quái sao? Bây giờ anh nói những lời này thì còn có ý nghĩa gì?”

“Thì ra em ghét anh đến mức này?”

“Đúng vậy, nếu như có thể, tôi vốn không hề muốn nhìn thấy anh nữa, anh xuất hiện nhiều lần như vậy chỉ mang đến cho tôi thống khổ, tôi không thể chịu được nữa! Anh đến tột cùng muốn thế nào mới bằng lòng kết thúc? Anh nói đi, nếu có thể làm được tôi sẽ làm!”

Lời nói của Hạ Hi tựa như dao, không chút lưu tình nào đâm thẳng vào ngực Tần Duệ Lâm, hắn siết chặt góc bàn, gân xanh trên cánh tay cũng nổi lên, cả người hắn như rơi vào vực sâu không đáy, bị một loại cảm xúc mang tên tuyệt vọng bao trùm. Hắn nhìn Hạ Hi, nhưng lại có cảm giác đối phương gần mà xa tận

chân trời, hắn không có cách nào lại gần cậu.

Hắn sợ sẽ mất đi Hạ Hi, loại sợ hãi này khiến hắn run rẩy đến mức không thể khống chế nổi.

Hạ Hi lạnh lùng nhìn hắn, ánh mắt đầy chán ghét cùng thất vọng lẫn bức bối, không khí tuyệt vọng này thực sự khiến Tần Duệ Lâm ngạt thở, hắn chẳng thể nhìn nữa, trái tim như bị một bàn tay bóp chặt. Bỗng nhiên hắn đứng dậy, sau đó thân hình Hạ Hi bị bao trùm bởi cái bóng của hắn, hắn dùng tay che kín hai mắt cậu lại, giọng nói trầm thấp mà vô lực khẩn cầu: “Hạ Hi, đừng nói nữa,…”

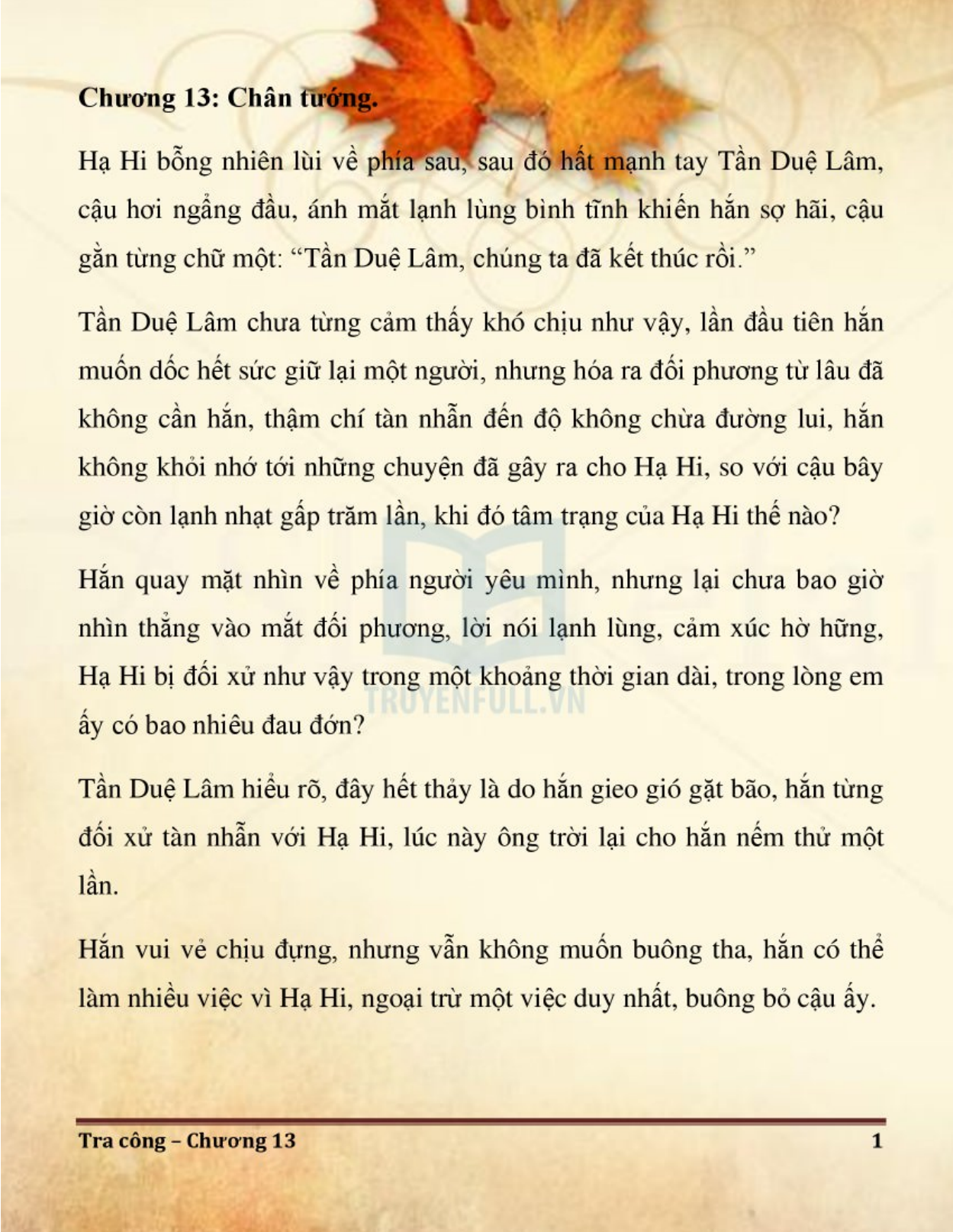
Hết chương 12.

Sự quay lại của Duẫn tại cung nha. like nào.

Lần cuối mình mong các bạn đã vào nhà không re – up truyện nha, cảm ơn mọi người đã quan tâm Duẫn Tại Cung.

13. Chương 13: Chân Tướng

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chương 13: Chân tướng.

Hạ Hi bỗng nhiên lùi về phía sau, sau đó hất mạnh tay Tần Duệ Lâm, cậu hơi ngắc đầu, ánh mắt lạnh lùng bình tĩnh khiến hắn sợ hãi, cậu gằn từng chữ một: “Tần Duệ Lâm, chúng ta đã kết thúc rồi.”

Tần Duệ Lâm chưa từng cảm thấy khó chịu như vậy, lần đầu tiên hắn muốn dốc hết sức giữ lại một người, nhưng hóa ra đối phương từ lâu đã không cần hắn, thậm chí tàn nhẫn đến độ không chừa đường lui, hắn không khỏi nhớ tới những chuyện đã gây ra cho Hạ Hi, so với cậu bây giờ còn lạnh nhạt gấp trăm lần, khi đó tâm trạng của Hạ Hi thế nào?

Hắn quay mặt nhìn về phía người yêu mình, nhưng lại chưa bao giờ nhìn thẳng vào mắt đối phương, lời nói lạnh lùng, cảm xúc hờ hững, Hạ Hi bị đối xử như vậy trong một khoảng thời gian dài, trong lòng em ấy có bao nhiêu đau đớn?

Tần Duệ Lâm hiểu rõ, đây hết thảy là do hắn gieo gió gặt bão, hắn từng đối xử tàn nhẫn với Hạ Hi, lúc này ông trời lại cho hắn ném thử một lần.

Hắn vui vẻ chịu đựng, nhưng vẫn không muốn buông tha, hắn có thể làm nhiều việc vì Hạ Hi, ngoại trừ một việc duy nhất, buông bỏ cậu ấy.

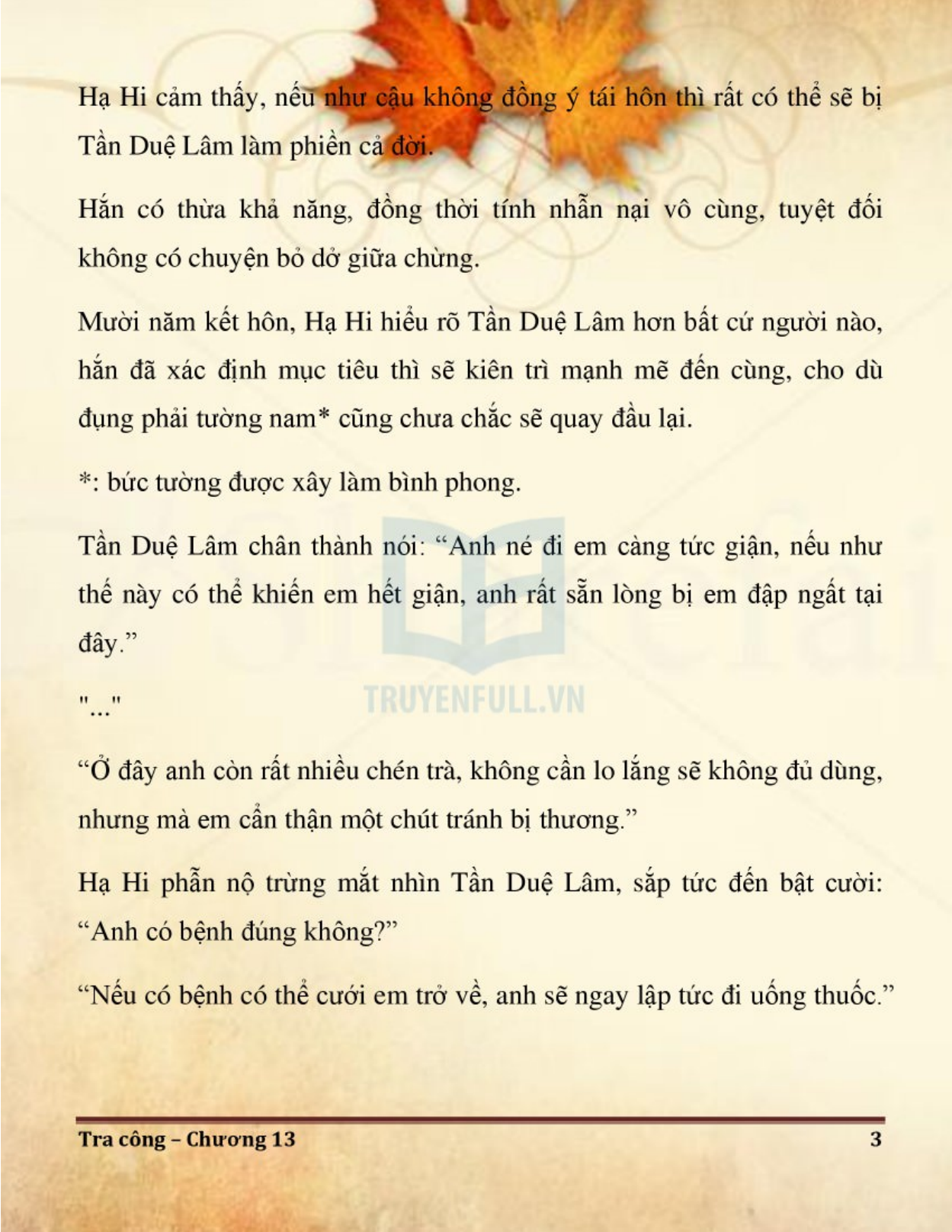
“Chúng ta sẽ không chấm dứt.” Tần Duệ Lâm thấp giọng nói: “Hạ Hi, anh biết em hận anh, hiện tại anh không cầu xin em tha thứ, nhưng chúng ta sẽ không kết thúc, vĩnh viễn cũng không thể kết thúc.”

Hạ Hi nhăn mày, cậu tựa hồ như bị thái độ của Tần Duệ Lâm thẳng thừng chọc giận, đột nhiên quơ lấy chén trà trên bàn ném đi, Tần Duệ Lâm không trốn cũng không né, bị chén trà đập thẳng vào trán. Chén trà vỡ nát thành từng mảnh trên mặt đất, còn trán Tần Duệ Lâm cũng nhanh chóng chảy máu, hấn chột bừng tỉnh, Hạ Hi càng không nhìn được nữa giận giữ hét: “___ Con mẹ nó sao anh không tránh!”

Cậu chỉ muốn trút hết bực bội, nhưng cũng không muốn người khác bị thương.

Tần Duệ Lâm sờ trán mình một chút, phảng phất như một chút cũng không có chuyện gì đi về chỗ hạ hi. Hạ Hi cố hết sức nắm chặt tay, cậu bị thái độ ngu xuẩn của Tần Duệ Lâm làm cho tức giận không thể kiềm chế được, cậu vốn định cùng hấn tìm một phương pháp giải quyết, hoặc dùng thái độ lạnh lùng buộc Tần Duệ Lâm rút lui, nhưng cậu không ngờ kế hoạch của mình lại không có tác dụng với Tần Duệ Lâm.

Tần gia từ trước tới nay cao cao tại thượng, ưu nhã tôn quý thế nhưng lại dễ dàng tha thứ cho sự nhục mạ của Hạ Hi. Về mặt của hấn khiến

Hạ Hi cảm thấy, nếu như cậu không đồng ý tái hôn thì rất có thể sẽ bị Tần Duệ Lâm làm phiền cả đời.

Hắn có thừa khả năng, đồng thời tính nhẫn nại vô cùng, tuyệt đối không có chuyện bỏ dở giữa chừng.

Mười năm kết hôn, Hạ Hi hiểu rõ Tần Duệ Lâm hơn bất cứ người nào, hắn đã xác định mục tiêu thì sẽ kiên trì mạnh mẽ đến cùng, cho dù đụng phải tường nam* cũng chưa chắc sẽ quay đầu lại.

*: bức tường được xây làm bình phong.

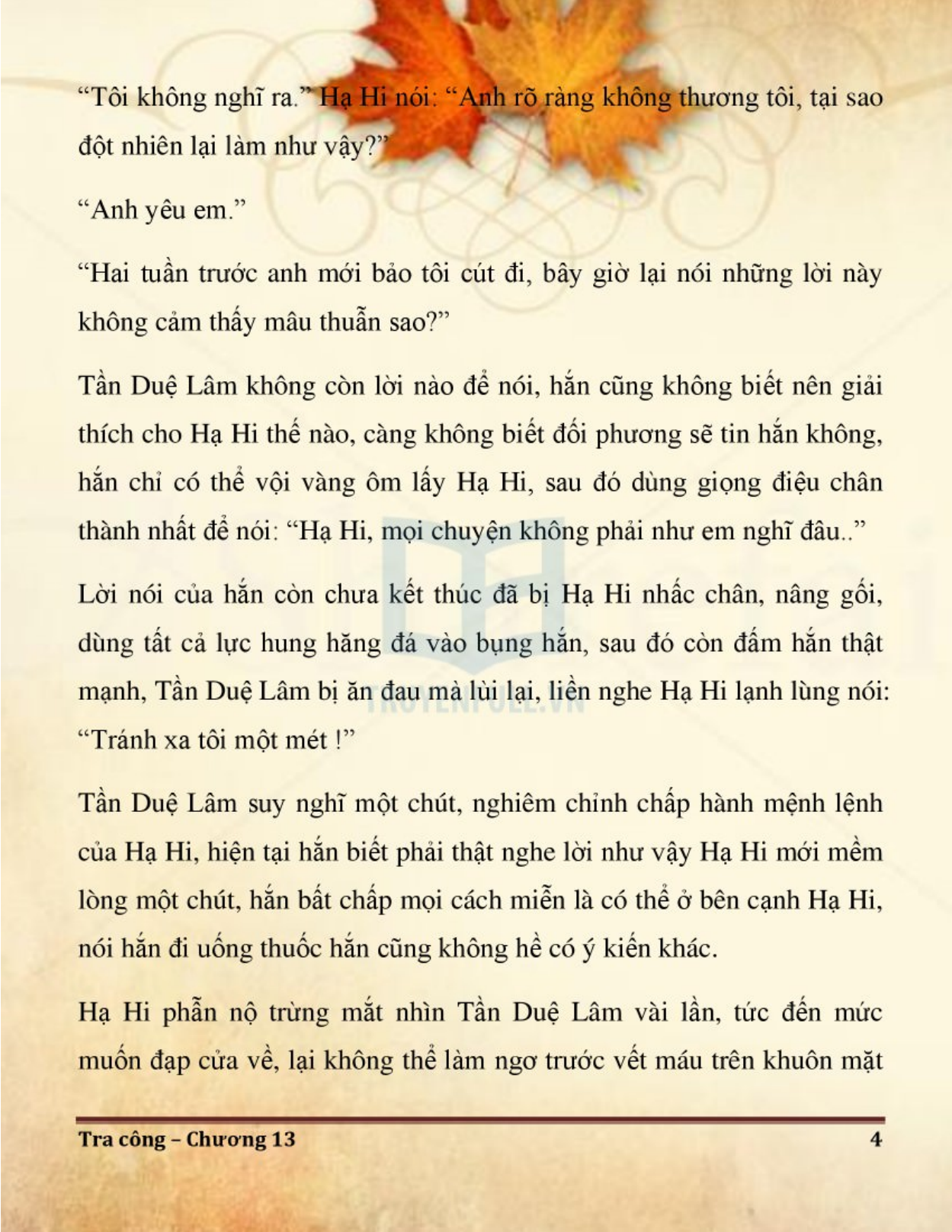
Tần Duệ Lâm chân thành nói: “Anh né đi em càng tức giận, nếu như thế này có thể khiến em hết giận, anh rất sẵn lòng bị em đập ngất tại đây.”

"..."

“Ở đây anh còn rất nhiều chén trà, không cần lo lắng sẽ không đủ dùng, nhưng mà em cần thận một chút tránh bị thương.”

Hạ Hi phẫn nộ trừng mắt nhìn Tần Duệ Lâm, sắp tức đến bật cười: “Anh có bệnh đúng không?”

“Nếu có bệnh có thể cưới em trở về, anh sẽ ngay lập tức đi uống thuốc.”

“Tôi không nghĩ ra.” Hạ Hi nói: “Anh rõ ràng không thương tôi, tại sao đột nhiên lại làm như vậy?”

“Anh yêu em.”

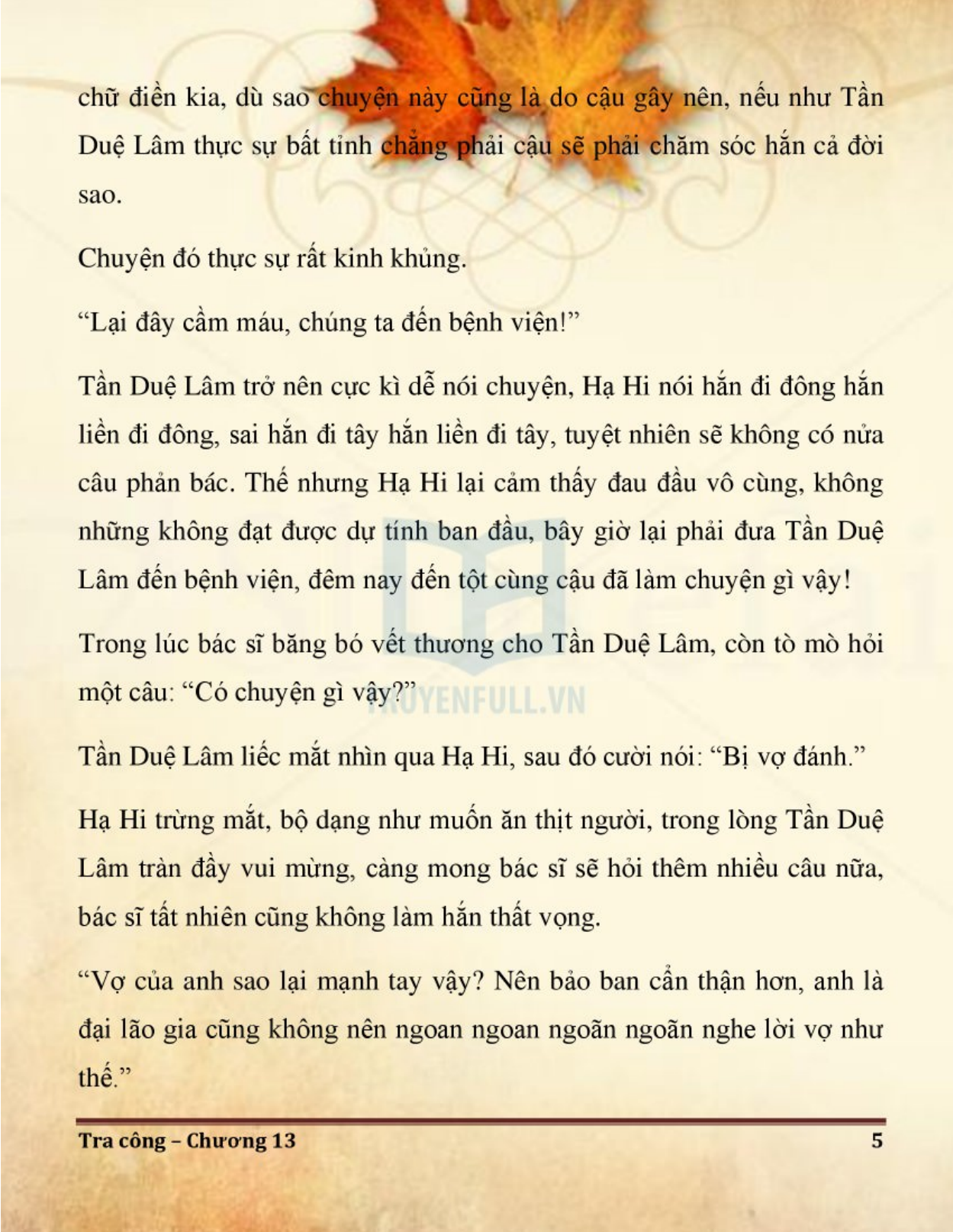
“Hai tuần trước anh mới bảo tôi cắt đi, bây giờ lại nói những lời này không cảm thấy mâu thuẫn sao?”

Tần Duệ Lâm không còn lời nào để nói, hắn cũng không biết nên giải thích cho Hạ Hi thế nào, càng không biết đối phương sẽ tin hắn không, hắn chỉ có thể vội vàng ôm lấy Hạ Hi, sau đó dùng giọng điệu chân thành nhất để nói: “Hạ Hi, mọi chuyện không phải như em nghĩ đâu..”

Lời nói của hắn còn chưa kết thúc đã bị Hạ Hi nhấc chân, nâng gối, dùng tất cả lực hung hăng đá vào bụng hắn, sau đó còn đấm hắn thật mạnh, Tần Duệ Lâm bị ăn đau mà lùi lại, liền nghe Hạ Hi lạnh lùng nói: “Tránh xa tôi một mét !”

Tần Duệ Lâm suy nghĩ một chút, nghiêm chỉnh chấp hành mệnh lệnh của Hạ Hi, hiện tại hắn biết phải thật nghe lời như vậy Hạ Hi mới mềm lòng một chút, hắn bất chấp mọi cách miễn là có thể ở bên cạnh Hạ Hi, nói hắn đi uống thuốc hắn cũng không hề có ý kiến khác.

Hạ Hi phần nộ trùng mắt nhìn Tần Duệ Lâm vài lần, tức đến mức muốn đập cửa về, lại không thể làm ngơ trước vết máu trên khuôn mặt

chữ điền kia, dù sao chuyện này cũng là do cậu gây nên, nếu như Tần Duệ Lâm thực sự bất tỉnh chẳng phải cậu sẽ phải chăm sóc hẳn cả đời sao.

Chuyện đó thực sự rất kinh khủng.

“Lại đây cầm máu, chúng ta đến bệnh viện!”

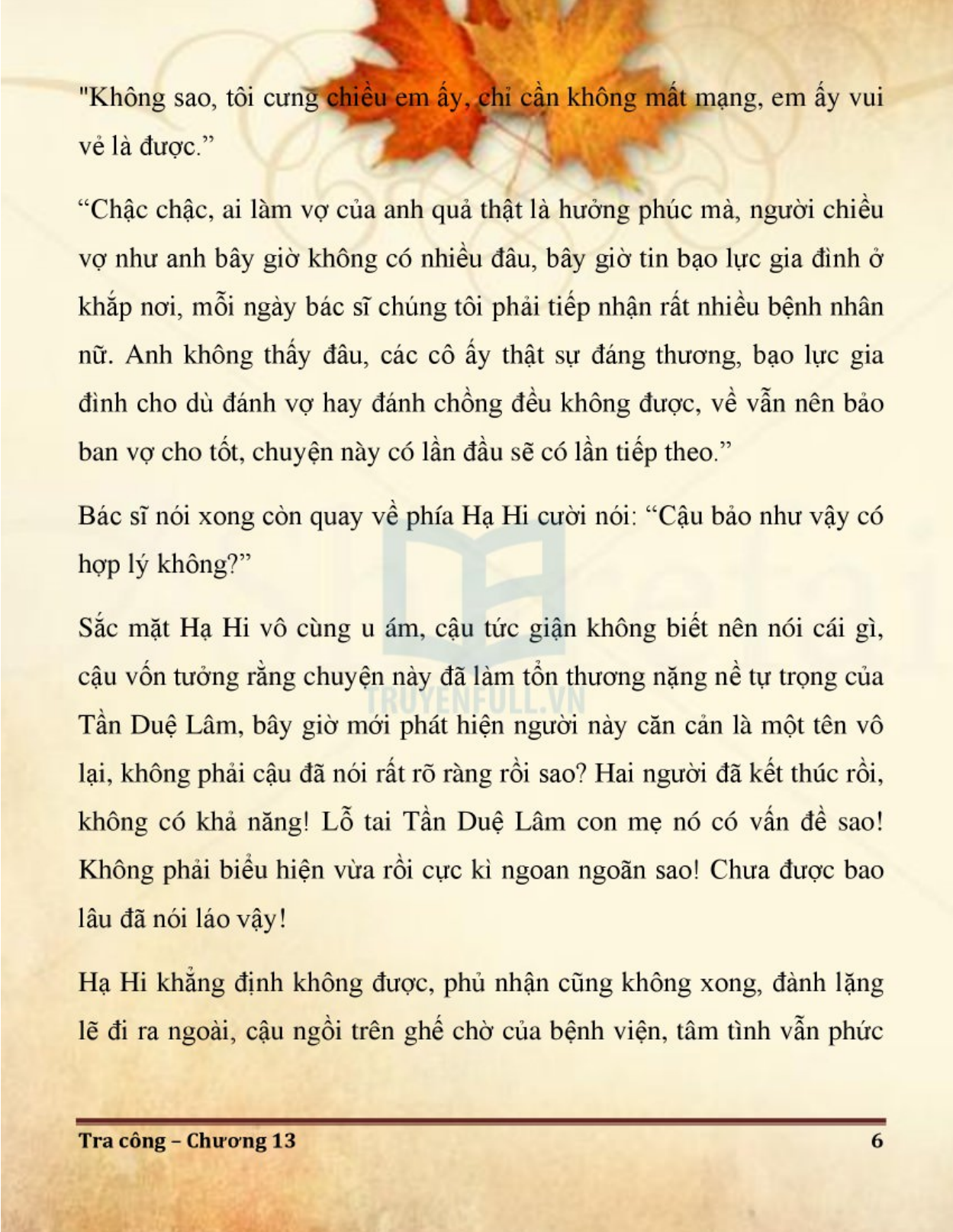
Tần Duệ Lâm trở nên cực kì dễ nói chuyện, Hạ Hi nói hấn đi đông hấn liền đi đông, sai hấn đi tây hấn liền đi tây, tuyệt nhiên sẽ không có nửa câu phản bác. Thế nhưng Hạ Hi lại cảm thấy đau đầu vô cùng, không những không đạt được dự tính ban đầu, bây giờ lại phải đưa Tần Duệ Lâm đến bệnh viện, đêm nay đến tốt cùng cậu đã làm chuyện gì vậy!

Trong lúc bác sĩ băng bó vết thương cho Tần Duệ Lâm, còn tò mò hỏi một câu: “Có chuyện gì vậy?”

Tần Duệ Lâm liếc mắt nhìn qua Hạ Hi, sau đó cười nói: “Bị vợ đánh.”

Hạ Hi trừng mắt, bộ dạng như muốn ăn thịt người, trong lòng Tần Duệ Lâm tràn đầy vui mừng, càng mong bác sĩ sẽ hỏi thêm nhiều câu nữa, bác sĩ tất nhiên cũng không làm hấn thất vọng.

“Vợ của anh sao lại mạnh tay vậy? Nên bảo ban cẩn thận hơn, anh là đại lão gia cũng không nên ngoan ngoan ngoan ngoãn ngoan ngoãn nghe lời vợ như thế.”

"Không sao, tôi cũng chiều em ấy, chỉ cần không mất mạng, em ấy vui vẻ là được."

"Chắc chắn, ai làm vợ của anh quả thật là hưởng phúc mà, người chiều vợ như anh bây giờ không có nhiều đâu, bây giờ tin bạo lực gia đình ở khắp nơi, mỗi ngày bác sĩ chúng tôi phải tiếp nhận rất nhiều bệnh nhân nữ. Anh không thấy đâu, các cô ấy thật sự đáng thương, bạo lực gia đình cho dù đánh vợ hay đánh chồng đều không được, về vẫn nên bảo ban vợ cho tốt, chuyện này có lần đầu sẽ có lần tiếp theo."

Bác sĩ nói xong còn quay về phía Hạ Hi cười nói: "Cậu bảo như vậy có hợp lý không?"

Sắc mặt Hạ Hi vô cùng u ám, cậu tức giận không biết nên nói cái gì, cậu vốn tưởng rằng chuyện này đã làm tổn thương nặng nề tự trọng của Tần Duệ Lâm, bây giờ mới phát hiện người này căn bản là một tên vô lại, không phải cậu đã nói rất rõ ràng rồi sao? Hai người đã kết thúc rồi, không có khả năng! Lỗi tại Tần Duệ Lâm con mẹ nó có vấn đề sao! Không phải biểu hiện vừa rồi cực kì ngoan ngoãn sao! Chưa được bao lâu đã nói láo vậy!

Hạ Hi khẳng định không được, phủ nhận cũng không xong, đành lặng lẽ đi ra ngoài, cậu ngồi trên ghế chờ của bệnh viện, tâm tình vẫn phức

tạp như cũ. Rất nhanh Tần Duệ Lâm được băng xong chạy ra, nhìn thấy Hạ Hi xong mới thở một hơi nhẹ nhõm: “May quá em chưa đi.”

Hạ Hi hỏi: “Anh không thể nói thật sao?”

Tần Duệ Lâm ngơ ngác: “Là sao?”

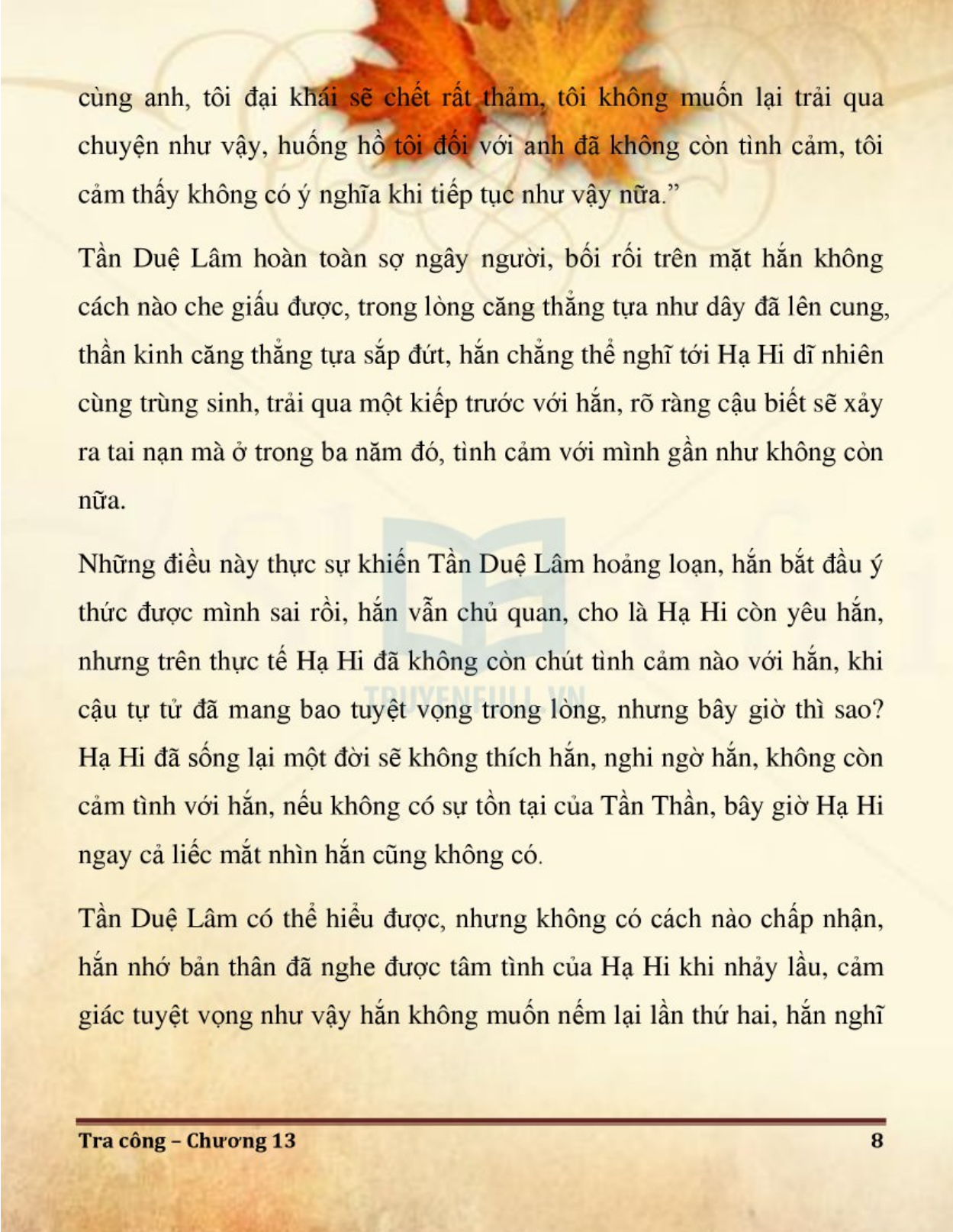
“Tại sao lại đột nhiên thay đổi thái độ? Anh không có gì muốn nói với tôi sao?”

“A Hi, em đang nghi ngờ gì thế?”

Hạ Hi không muốn tiếp tục quanh co vòng vèo, cậu nói thẳng: “Có phải anh biết trước chuyện xảy ra sau này không? Hành vi của anh rất khác thường, nếu quả thật như vậy, anh nên hiệu hiện tại tôi rất quyết tâm, chẳng ai từng bước qua sinh tử mà vẫn khẳng khẳng một mực thích nhảm người, tôi đã lỡ mất một kiếp, chẳng lẽ lại sa vào cùng một cái hố sao?”

Tần Duệ Lâm giấu mọi cảm xúc, nhưng trái tim chợt căng thẳng, hẳn vẫn không nhúc nhích nhìn Hạ Hi, thân thể lạnh ngắt như thể máu cũng bị đông cứng.

“Bây giờ tôi rất hoang mang...” Hạ Hi buồn bực nói: “Tôi mặc kệ đến tốt cùng anh nghe có hiểu hay không, nhưng từng lời nói của tôi rất chân thành, tôi đã đoán được kết cục của chúng ta, nếu tiếp tục dây dưa

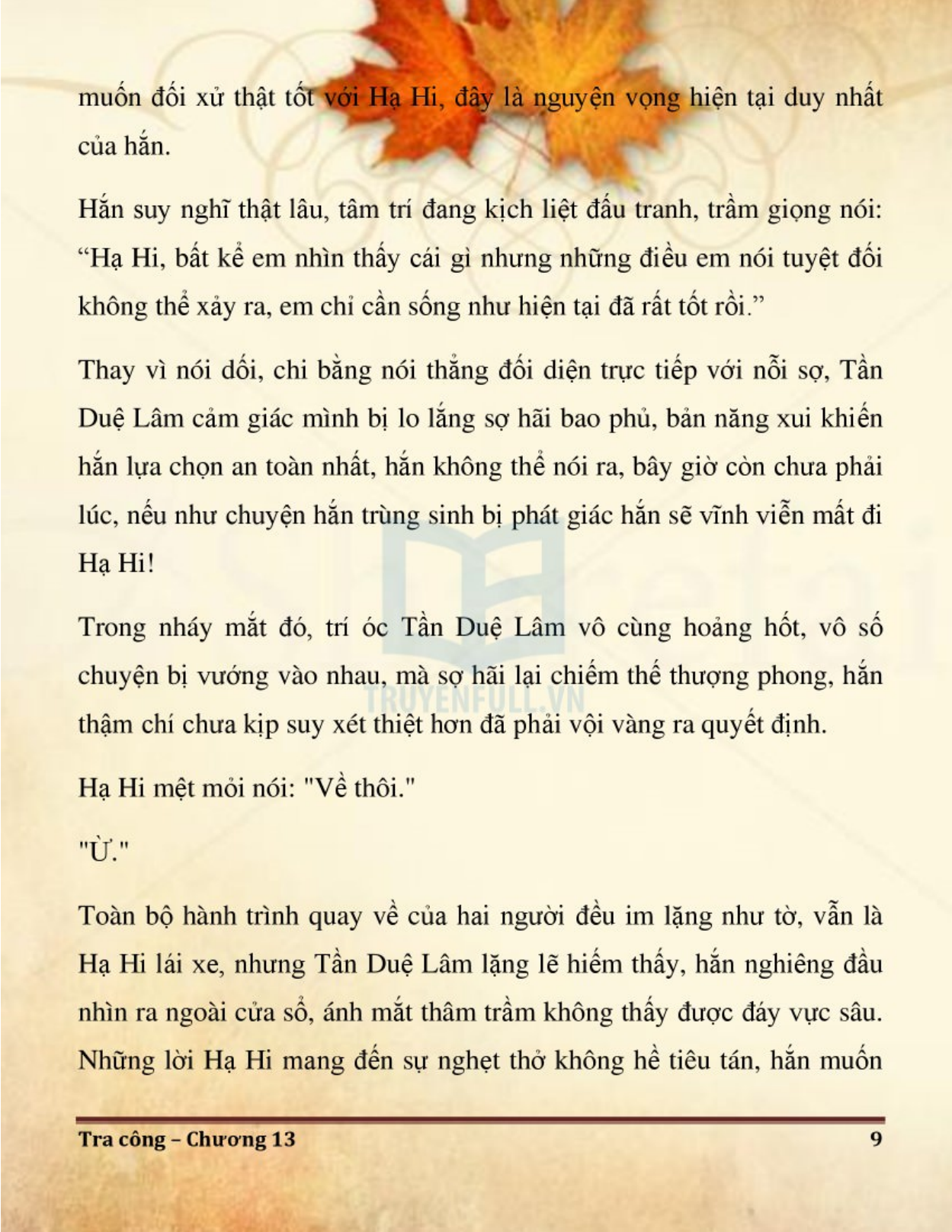

cùng anh, tôi đại khái sẽ chết rất thảm, tôi không muốn lại trải qua chuyện như vậy, huống hồ tôi đối với anh đã không còn tình cảm, tôi cảm thấy không có ý nghĩa khi tiếp tục như vậy nữa.”

Tần Duệ Lâm hoàn toàn sợ ngây người, bối rối trên mặt hắn không cách nào che giấu được, trong lòng căng thẳng tựa như dây đã lên cung, thần kinh căng thẳng tựa sắp đứt, hắn chẳng thể nghĩ tới Hạ Hi dĩ nhiên cùng trùng sinh, trải qua một kiếp trước với hắn, rõ ràng cậu biết sẽ xảy ra tai nạn mà ở trong ba năm đó, tình cảm với mình gần như không còn nữa.

Những điều này thực sự khiến Tần Duệ Lâm hoảng loạn, hắn bắt đầu ý thức được mình sai rồi, hắn vẫn chủ quan, cho là Hạ Hi còn yêu hắn, nhưng trên thực tế Hạ Hi đã không còn chút tình cảm nào với hắn, khi cậu tự tử đã mang bao tuyệt vọng trong lòng, nhưng bây giờ thì sao? Hạ Hi đã sống lại một đời sẽ không thích hắn, nghi ngờ hắn, không còn cảm tình với hắn, nếu không có sự tồn tại của Tần Thần, bây giờ Hạ Hi ngay cả liếc mắt nhìn hắn cũng không có.

Tần Duệ Lâm có thể hiểu được, nhưng không có cách nào chấp nhận, hắn nhớ bản thân đã nghe được tâm tình của Hạ Hi khi nhảy lầu, cảm giác tuyệt vọng như vậy hắn không muốn ném lại lần thứ hai, hắn nghĩ

muốn đối xử thật tốt với Hạ Hi, đây là nguyện vọng hiện tại duy nhất của hắn.

Hắn suy nghĩ thật lâu, tâm trí đang kịch liệt đấu tranh, trầm giọng nói: “Hạ Hi, bất kể em nhìn thấy cái gì nhưng những điều em nói tuyệt đối không thể xảy ra, em chỉ cần sống như hiện tại đã rất tốt rồi.”

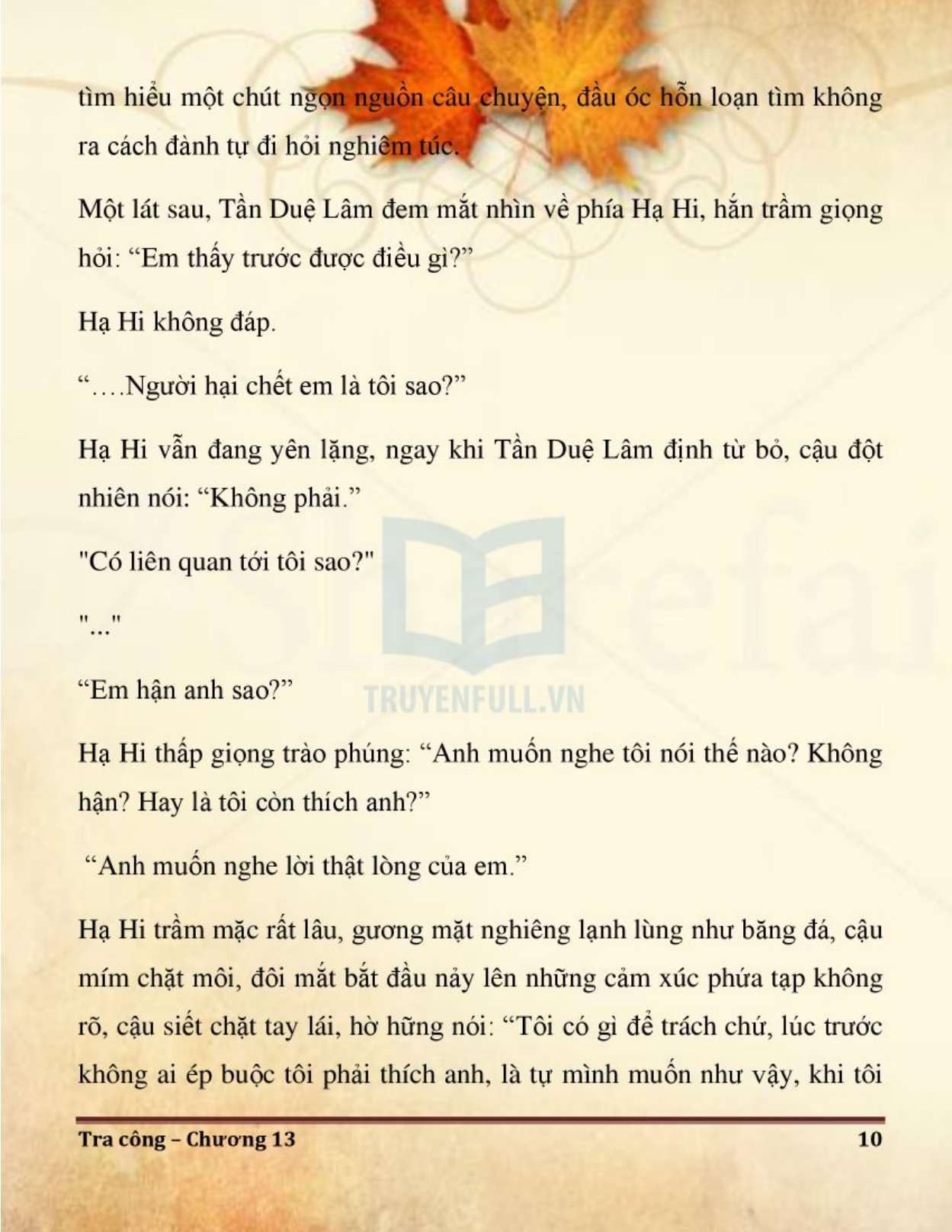
Thay vì nói dối, chi bằng nói thẳng đối diện trực tiếp với nỗi sợ, Tần Duệ Lâm cảm giác mình bị lo lắng sợ hãi bao phủ, bản năng xui khiến hắn lựa chọn an toàn nhất, hắn không thể nói ra, bây giờ còn chưa phải lúc, nếu như chuyện hắn trùng sinh bị phát giác hắn sẽ vĩnh viễn mất đi Hạ Hi!

Trong nháy mắt đó, trí óc Tần Duệ Lâm vô cùng hoảng hốt, vô số chuyện bị vướng vào nhau, mà sợ hãi lại chiếm thế thượng phong, hắn thậm chí chưa kịp suy xét thiệt hơn đã phải vội vàng ra quyết định.

Hạ Hi mệt mỏi nói: "Về thôi."

"Ừ."

Toàn bộ hành trình quay về của hai người đều im lặng như tờ, vẫn là Hạ Hi lái xe, nhưng Tần Duệ Lâm lặng lẽ hiềm thấy, hắn nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, ánh mắt thâm trầm không thấy được đáy vực sâu. Những lời Hạ Hi mang đến sự ngột thở không hề tiêu tán, hắn muốn

tìm hiểu một chút ngọn nguồn câu chuyện, đầu óc hỗn loạn tìm không ra cách đành tự đi hỏi nghiêm túc.

Một lát sau, Tần Duệ Lâm đem mắt nhìn về phía Hạ Hi, hần trầm giọng hỏi: “Em thấy trước được điều gì?”

Hạ Hi không đáp.

“....Người hại chết em là tôi sao?”

Hạ Hi vẫn đang yên lặng, ngay khi Tần Duệ Lâm định từ bỏ, cậu đột nhiên nói: “Không phải.”

"Có liên quan tới tôi sao?"

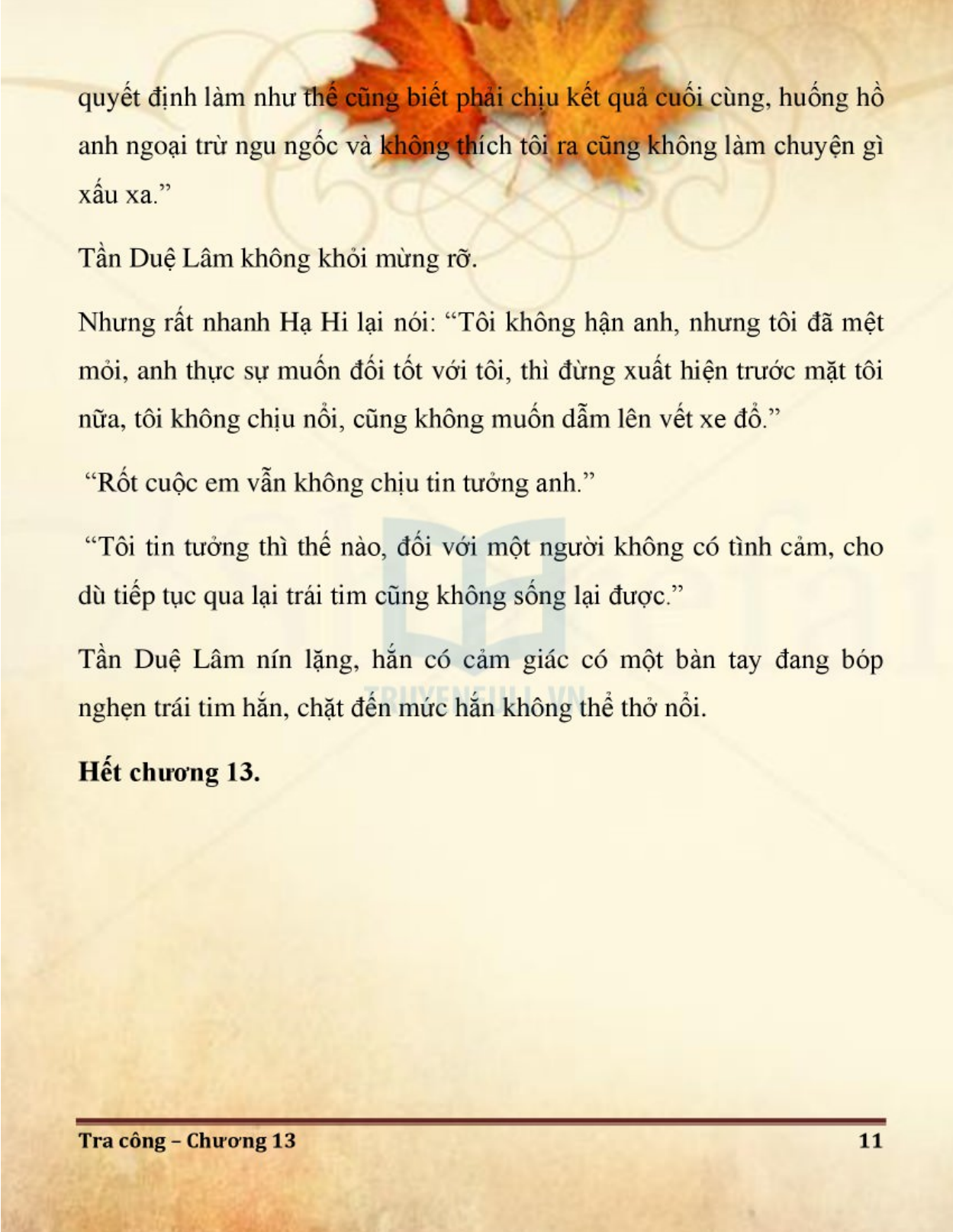
"..."

“Em hận anh sao?”

Hạ Hi thấp giọng trào phúng: “Anh muốn nghe tôi nói thế nào? Không hận? Hay là tôi còn thích anh?”

“Anh muốn nghe lời thật lòng của em.”

Hạ Hi trầm mặc rất lâu, gương mặt nghiêng lạnh lùng như băng đá, cậu mím chặt môi, đôi mắt bắt đầu nảy lên những cảm xúc phứa tạp không rõ, cậu siết chặt tay lái, hờ hững nói: “Tôi có gì để trách chứ, lúc trước không ai ép buộc tôi phải thích anh, là tự mình muốn như vậy, khi tôi

quyết định làm như thế cũng biết phải chịu kết quả cuối cùng, huống hồ anh ngoại trừ ngu ngốc và không thích tôi ra cũng không làm chuyện gì xấu xa.”

Tần Duệ Lâm không khỏi mừng rỡ.

Nhưng rất nhanh Hạ Hi lại nói: “Tôi không hận anh, nhưng tôi đã mệt mỏi, anh thực sự muốn đối tốt với tôi, thì đừng xuất hiện trước mặt tôi nữa, tôi không chịu nổi, cũng không muốn dẫm lên vết xe đổ.”

“Rốt cuộc em vẫn không chịu tin tưởng anh.”

“Tôi tin tưởng thì thế nào, đối với một người không có tình cảm, cho dù tiếp tục qua lại trái tim cũng không sống lại được.”

Tần Duệ Lâm nín lặng, hẳn có cảm giác có một bàn tay đang bóp nghẹn trái tim hắn, chặt đến mức hắn không thể thở nổi.

Hết chương 13.

14. Chương 14: Chờ Đợi

Tần Thần ngậy người nhìn bàn học.

Một cánh tay gầy yếu đột nhiên xuất hiện trước mặt khiến nhóc hoảng hốt, nhóc lập tức lấy lại tinh thần quay đầu nhìn sang bên cạnh, hung ác trầm giọng: “Cậu làm cái gì thế?”

Thằng bé cúi đầu, chỉ có động tác lật sách.

Tần Thần khế hừ một tiếng: “Cậu không nói nổi một câu sao?”

Thằng bé kia cúi càng thấp, tay nó chỉ nắm chặt trang sách, như chú nai con hốt hoảng chẳng biết phải làm gì.

“Đừng cúi nữa!” Tần Thần mất hứng nhìn nó, nhóc đáng sợ như vậy sao, sáng sớm trước khi ra khỏi cửa mẹ nhóc vẫn còn nói nó đáng yêu mà!

Tần Thần nhìn thoáng qua thằng bé kia một chút, nhỏ giọng thì thầm: “Tớ sẽ không đánh cậu, có cái gì phải sợ đâu..”

Thằng bé kia tên là Úc Thâm Hiên, được cả lớp công nhận là lập dị, mỗi ngày nhóc đều đến đầu tiên, cũng là người cuối cùng ra khỏi lớp, ngoại trừ thành tích xuất sắc ra hầu như không có ưu điểm nào khác, nó không thích nói chuyện, người khác chủ động tìm cũng bày ra bộ dạng rầu rĩ. Trước khi Tần Thần vào lớp, Úc Thâm Hiên vẫn một mình ngồi một bàn, nó không có bạn bè, dĩ nhiên cũng không có người sẵn lòng đến ngồi cùng nhóc.

Thực ra Tần Thần cũng không muốn, nhóc nghĩ Úc Thâm Hiên sẽ không dễ ở chung, bạn bè trước đây của nhóc chưa từng có loại người không để ý đến người khác thế này, nhưng mà thầy giáo nói không còn chỗ nào khác, nhóc đành cố mà chấp nhận, nhưng mà Úc Thâm Hiên lại có vẻ rất vui sướng, thậm chí còn chủ động đưa cho Tần Thần một tờ giấy.

“Xin chào, tớ là Úc Thâm Hiên, sau này ngồi cùng vui vẻ.”

Chữ của nó rất đẹp, như thể đi in vậy, Tần Thần thấy thích, cũng không còn thấy người này đáng ghét nữa, nhóc thu lại tờ giấy, hữu nghị đáp: “Tớ là Tần Thần, sau này sẽ ngồi cùng một bàn, có chuyện gì có thể đến tìm tớ giúp đỡ.”

Kết quả lại bị Úc Thâm Hiên lần thứ hai không nhìn đến.

Tần Thần nào chịu được loại đối xử này, hảo cảm đối với Úc Thâm Hiên trong nháy mắt biến mất.

Buổi chiều có một tiết thể dục, sau khi cả lớp tập hợp thì thời gian còn lại có thể tự do hoạt động, Tần Thần đi WC, lúc đi ra lại có người ngăn lại, đối phương có mấy kẻ là học sinh trung học, mở miệng liền lớn lối: “Này thằng nhóc, cho mượn ít tiền tiêu vặt được không?”

Xung quanh trái phải đều là học sinh rời đi trong giờ giải lao, Tần Thần im lặng một chút, đối phương liền không nhịn được nói: “Nhanh lên một chút, đừng ép tao đánh mày!”

Tần Thần suy nghĩ một chút, cuối cùng vẫn đưa tiền.

Khi nó đi ra ngoài liền nghe được giọng căng thẳng của một thằng nhóc: “Anh, người nọ là bạn học của em, làm sao bây giờ?”

“Sợ cái gì, nó không dám nói đâu, nếu không lần sau gặp một lần tao đập một lần!”

Lời này là cố ý nói cho Tần Thần nghe, Tần Thần lập tức bước đi nhanh hơn, dáng vẻ như muốn bay ra khỏi nhà vệ sinh, nhóc vừa chạy không được bao xa, liền thấy Úc Thập Hiên đang muốn đi đến WC, Tần Thần nghĩ ngợi một hồi, vẫn là rào bước qua ngăn Úc Thập Hiên.

Úc Thập Hiên sợ hãi ngẩng đầu lên, trên mặt tràn ngập nghi vấn.

Tần Thần lười giải thích, liền trực tiếp kéo nó đi đến sân tập của trường.

Khổ người Úc Thập Hiên thấp hơn, không đuổi kịp tần thân, không thể làm gì khác hơn là vội vàng la lên: “Tớ..tớ muốn đi WC!”

“Tớ biết cậu muốn đi WC!”

“Vậy cậu...buông ra..”

Tần Thần bị nó làm cho phiền tâm: “Wc cũng sẽ không chạy, cậu chờ một chút không được sao?”

“... ” Khuôn mặt Úc Thập Hiên tràn ngập biểu tình bị ép buộc.

Tần Thần nhanh chóng chạy đến tìm thầy giáo thể dục, nhóc buông Úc Thập Hiên ra, cảnh cáo đối phương nhất định không được len lén đi qua, tiếp tục giải thích mọi chuyện cho thầy giáo, ở trong trường chuyện bắt nạt học sinh rất nghiêm trọng, thầy giáo rất xem trọng, nhanh chóng kêu vài người đến quan sát tình hình thực tế, nếu như là thật, học sinh lớp trên đi trấn lột sẽ chịu hình phạt tương đối nghiêm khắc.

Chờ thầy giáo bắt được toàn bộ học sinh trấn lột, Tần Thần lập tức lấy lại tiền, lại đẩy Úc Thập Hiên đang im lặng một bên: “Mau đi đi.”

Úc Thâm Hiên nhất thời không nhúc nhích, nó kinh ngạc nhìn Tần Thần, giống như không ngờ được hành động của đối phương là xuất phát từ ý tốt, Tần Thần nhận thấy ánh mắt của nó, liền trợn mắt nhìn nó một cái, hung hăng nói: “Nhìn cái gì? Còn muốn tớ đuổi cậu đi?”

Úc Thâm Hiên khẽ run rồi vội vã chạy như bay vào.

Sau hôm hai người chia tay, đã ba ngày Tần Duệ Lâm không nhìn thấy Hạ Hi, ngay cả Tần Thần cũng tạm thời ở chỗ hắc, hiển nhiên hắc biết Hạ Hi đã dọn đến ở công ty, nhưng mỗi ngày đứng lưỡng lự chờ cậu dưới lầu, hắc vẫn không tìm được lý do gì để gặp. Tần Duệ Lâm không ngờ Hạ Hi lại đi đến bước này, chỉ vì tránh hắc nên thà dọn đến ở công ty.

Điều này làm cho Tần Duệ Lâm có chút chán nản, hắc vì thế rơi vào tâm trạng cáu gắt trường kỳ, nhân viên công ty hắc khổ không tả xiết, xôn xao bàn tán xem nguyên nhân tính khí cáu gắt của Tần gia, cũng bởi vì vậy, vì tình khổ sở, tình nhân đến cửa, nhà cửa bất hòa, hơn mười phiên bản đang được yên lặng lưu truyền trong nội bộ, ai nấy đều nhìn Tần Duệ Lâm với ánh mắt có chút thông cảm. Tần Duệ Lâm tất nhiên không nghe được tin tức này, bằng không độ nóng nảy của hắc đã cao hơn một tầng rồi.

Tạ An nghe được tin tức này cấp tốc chạy đến an ủi, đưa ra hai giỏ đầy vải được gói tinh xảo: “Quả vải và anh hiện tại là tuyệt phối.”

Tần Duệ Lâm trừng mắt liếc một cái, lạnh nhạt nói: “Cậu có bệnh gì không?”

Tạ An tự nhiên ngồi xuống sofa, thấy Tần Duệ Lâm tâm trạng xấu cũng không có tâm tình đùa giỡn nữa: “Tần ca, anh nói vậy là không được, ngồi ở đây phát sầu cũng không mang được người trở về, anh phải hành động biết không?”

“Cậu theo đuổi Ninh Phượng tám năm còn chưa đến tay, định nêu sáng kiến gì với tôi?”

Tạ An ghen hòng, một lát sau mới ấp úng nói: “Em... tình huống của em khác nha, dù sao Hạ Hi cũng thích anh, dựa vào điểm ấy anh tuyệt đối không thành vấn đề.”

Trong mắt Tần Duệ Lâm nháy mắt chỉ còn một màu đen, ánh mắt uể oải, gần đây cả người xuống tinh thần không ít, hắc phờ phạc tựa lưng vào ghế, hoàn toàn không khơi gợi được nửa điểm ý chí chiến đấu từ lời Tạ An, tiêu cực nói: “Hiện tại tôi cùng cậu là đồng bệnh tương lân.”

“Hừ, cái gì gọi là đồng bệnh tương lân, đừng mĩa mai em được không, Hạ Hi và A Phượng so được sao! Anh quên Hạ Hi yêu mình hả?”

“Đó là lúc trước.”

“Cái gì mà trước đây với hiện tại, em thật không hiểu nổi hai người, anh nói đi trước đây không lâu anh vừa đòi ly hôn, đột nhiên lại chạy đến nói hối hận muốn phục hôn, hiện tại còn bảo Hạ Hi không thương anh, hai người mới ly hôn cách đây vài ngày, cậu ta vì cái gì mà từ thích thành không thích? Tắc kè hoa cũng không thay đổi nhanh đến như vậy!”

Tần Duệ Lâm nhú mày, cười khổ nói: “Cậu không hiểu.”

“Đúng, em không hiểu nổi.” Tạ An lại nói: “Nhưng mà em có mang đến cho anh một tin tức, muốn nghe qua không?”

“...”

Tạ An lại thấy bẽ mặt, đành tự mình kể: “Quý Tử có liên lạc với anh không?”

Tần Duệ Lâm vốn đang tâm phiền ý loạn, hiện tại đề cập đến Quý Tử chắc chắn đổ dầu vào lửa, ánh mắt hắn thoáng cái trở nên nghiêm túc, phiền toái nói: “Đừng có nhắc Quý Tử với tôi, bằng không thì xéo ngay!”

Mặc dù có giao tình từ nhỏ đến lớn với nhau, nhưng Tạ An vẫn có chút khiếp sợ với Tần Duệ Lâm, dù sao hắn hiểu rõ Tần Duệ Lâm, nếu người này đã lật mặt, tuyệt đối có khả năng khiến người ta sống không bằng chết, hắn cũng hiểu lúc này không nên dong dài, chỉ còn cách kể hết mọi chuyện.

“Hôm qua Quý Tử gọi đến thăm dò em, hỏi em thái độ của anh, còn nói cậu ta sắp về nước, cầu xin em giúp một chút chuyện nhỏ, đoán chừng cậu ta thực sự không còn cách nào khác mới chạy đến xin em giúp đỡ, em không rõ anh nghĩ thế nào, dù sao...dù sao em cũng chưa nói gì với cậu ta, anh xem như nào rồi xử lý đi.”

Tần Duệ Lâm lạnh nhạt nói: “Tôi đuổi hắn khỏi Bách Dạ Lệ Nhã, không chịu nổi nữa hắn sẽ đến tìm tôi.”

“Anh muốn xử lý như thế nào?”

“Cậu biết làm sao để có thể dẫn dắt một người không? Tần Duệ Lâm hơi hột đáp: “Tôi sẽ chặt đứt từng hi vọng của hắn, để hắn sống không được, chết chẳng xong, so với một kẻ cơ thể bị tổn thương, thì dẫn dắt tinh thần còn đáng sợ hơn gấp mấy lần..” Dù sao hắn cũng đã từng thấu hiểu rất rõ, những ngày sau khi Hạ Hi chết đi, mỗi ngày đều trôi qua sống không bằng chết, tuy rằng thân thể còn sống, linh hồn đã chết từ lâu.

Tạ An cũng bị hoảng sợ, hắn cho rằng Tần Duệ Lâm chẳng qua là vứt bỏ Quý Tử, không ngờ đối phương lại cảm hận cậu ta đến vậy, ánh mắt hắn đằng đằng sát khí, phảng phất như không đội trời chung với Quý Tử.

Nhưng Tạ An không thể tìm ra nguyên do dẫn đến mối thù này.

Hắn nghĩ mãi, cuối cùng cũng chỉ có thể cảm thán bản thân quá ngu ngốc, thế giới của người thông minh quá phức tạp, hắn không thể yêu nổi.

Tần Duệ Lâm rình rập ở khu nhà mấy ngày, ngay cả nửa cái bóng của Hạ Hi cũng chưa được thấy, thật ra Khương Liêm cũng bắt đầu điều tra, ban đầu chị còn châm chọc lạnh nhạt vài câu, sau thấy Tần Duệ Lâm không chút lay động, mấy lời tổn thương người khác lại chẳng thể thốt ra ngoài miệng. Trong lòng chị chỉ hướng về Hạ Hi, từ trước chị đã không vừa mắt với Tần Duệ Lâm, bàn về xuất thân gia thế, Tần Duệ Lâm hơn Hạ Hi rất nhiều, Hạ Hi đến giờ vẫn chưa chiếm được điều kiện nào có lợi, có thể nói, chuyện hai người ly hôn nằm trong dự liệu của Khương Liêm.

Một bên thỏa hiệp thì cũng không cách nào đổi lấy được tình yêu.

Nhưng Tần Duệ Lâm đã vượt qua ngoài dự đoán của chị, chị cho rằng đối phương đang đùa giỡn, phục hôn chỉ là một sản phẩm của buồn chán, hắn đại khái sẽ mau chóng từ bỏ. Nhưng Tần Duệ Lâm lại không có chút dấu hiệu bỏ cuộc, hắn thậm chí còn chọn cách vô dụng nhất là chờ đợi, trên thực tế, ngoại trừ đợi chờ Tần Duệ Lâm có thể làm rất nhiều chuyện, nếu như hắn chỉ đơn thuần muốn phục hôn, ép buộc cưỡng bức Hạ Hi phải thỏa hiệp là biện pháp nhanh nhất, nhưng hắn vẫn không làm vậy.

Có lẽ Tần Duệ Lâm hiểu rõ, có một số việc đã làm thì chẳng còn đường lui, hắn có thể ép buộc Hạ Hi tái hôn, nhưng sẽ không thể mang trái tim cậu quay trở về.

Đó là quãng thời gian Tần Duệ Lâm chịu đựng khó khăn nhất, mỗi ngày hắn đều đến công ty, cố gắng lấy công việc bận rộn thêm vào cuộc sống tĩnh mịch, hắn vừa phải chịu thống khổ khi không thể nào nhìn thấy Hạ Hi, lại phải ứng phó với những lần chất vấn của Tần Thần. Hắn thậm chí đã nghĩ đến chuyện mang Tần Thần đi tìm Hạ Hi, trước mặt Tần Thần Hạ Hi sẽ không quá mức tuyệt tình, nhưng Tần Duệ Lâm vẫn bỏ qua suy nghĩ này, hắn không muốn tiếp tục ép buộc Hạ Hi, hắn nỗ lực tìm một phương pháp toàn vẹn cho hai bên, giải quyết.

Thời gian chưa bao giờ trôi qua chậm như thế, một ngày phẳng phất như một năm.

Tần Duệ Lâm tâm trạng bất ổn, chăm sóc Tần Thần đương nhiên cũng có chút sơ sẩy, hắn phát hiện ra Tần Thần có gì đó không ổn, nhưng lại tự nhủ mình quá đa nghi.

Tần Thần rầu rĩ không vui, được Tần Duệ Lâm hỏi cũng chỉ nói không có chuyện gì. Thứ ba, Tần Duệ Lâm nhận được điện thoại của cô giáo, ngữ khí cô giáo uyển chuyển nói: “Ngài Tần, ngài bớt chút thời gian đến trường học được không?”

“Tần Thần xảy ra chuyện gì sao?”

“Là thế này, lớp chúng tôi có một bạn nhỏ đã đánh mất đồng hồ, chiếc đồng hồ này là của cha bạn ấy mang từ Pháp về, giá trị mấy chục vạn. Bạn ấy nói chỉ nói cho Tần Thần, hơn nữa lúc đó chỉ có Tần Thần đã ngồi qua chỗ bạn.” Cô giáo nói đến đây liền giải thích: “Đương nhiên không phải tôi nghi ngờ Tần Thần, nhưng hiện tại Tần Thần không cho kiểm tra tủ đồ, phụ huynh bên kia liền gây sức ép, chúng tôi thực sự không giải quyết được.”

“Tôi đến ngay đây.”

15. Chương 15: Mất Mặt

Tần Duệ Lâm bỏ công việc chạy tới trường học, ở trên đường gọi điện thoại cho Hạ Hi, thế nhưng điện thoại Hạ Hi mãi không có người nghe, hắn gọi rất nhiều lần, cuối cùng chỉ có thể gửi tin nhắn qua, rồi tập trung lo lắng chuyện Tần Thần.

Tần Thần ăn trộm tất nhiên tuyệt đối không có khả năng, gu của thằng bé không thấp đến nỗi ăn trộm một chiếc đồng hồ vài chục vạn được, về phần vì sao từ chối cho lục ngăn kéo, chuyện này Tần Duệ Lâm vẫn có thể giải thích được. Từ nhỏ Tần Thần đã lớn lên ở Mỹ, cho nên nó cho rằng loại chuyện lục lợi ngăn kéo của người khác chắc chắn là xâm phạm nhân quyền, hơn nữa có vẻ không tôn trọng chính nó.

Chuyện này không nghiêm trọng lắm, nhưng xảy ra ở trường học sẽ tạo thành ảnh hưởng không tốt. Tần Duệ Lâm nhìn thấy trong phòng họp hiệu trưởng, cô giáo cùng phụ huynh học sinh kia, đối phương đáng vẻ bề bệ hung hăng tuyên bố: “Tôi không quan tâm, dù sao các người phải làm rõ cho tôi, đồng hồ đeo tay là chuyện nhỏ, nhưng không thể dung túng cho loại hành vi này của học sinh, vì sao nó không cho lục ngăn kéo? Khẳng định là do chột dạ! Còn gì mà phải suy nghĩ đâu! Chúng ta phải đi ngay bây giờ, muốn thực sự tìm lại được đồng hồ đeo tay các người nhất định phải đuổi học loại học sinh làm bại hoại phong cách học tập...”

Đúng lúc này Tần Duệ Lâm đi vào, hắn lạnh lùng nhìn về phía người trong phòng họp, khí thế mạnh mẽ nói: “Ai dám đuổi học con tôi?”

Hiệu trưởng ngênh đón đầu tiên, cười nói: “Ngài Tần, thực ngại quá, chúng tôi cũng không muốn xảy ra chuyện này, hiện tại chân tướng còn chưa xác định được, mấy câu đuổi học chỉ đều là lời xằng bậy.”

Phụ huynh kia cuối cùng cũng thấy có người đi đến, cả giận nói: “Tôi nói cho nhà anh biết đến đúng lúc lắm! Con mình xảy ra chuyện cũng không gấp có đúng không? Còn nữa các người quản lý giáo dục con mình thế nào vậy? Còn nhỏ tuổi đã không học giỏi, bây giờ anh cho tôi một giải pháp, bằng không tôi sẽ khiến các người chịu không nổi!”

Đã thật lâu rồi Tần Duệ Lâm chưa gặp kẻ nào kiêu ngạo mà đứng trước hắn như tên này, ánh mắt hắn lạnh lùng, cũng không tức giận ngược lại còn cười nói: “Anh có chứng cứ không? Tùy tiện nói xấu người khác như vậy là phạm pháp đó.”

“Phạm cái gì pháp! Ông đây chính là luật pháp!”

Hiệu trưởng ở một bên cũng thấy hết hồn, hai vị phụ huynh học sinh này hắn cũng không dám đắc tội, một người trong tay có quyền, người kia trong tay có tiền, nếu không tiện hai bên, hắn cũng không cho mời Tần Duệ Lâm, cũng chính là hắn muốn mượn một tay Tần Duệ Lâm chèn ép bộ dáng bề bệ của đối phương. Lý Lâm Cương ỷ vào quyền thế gây khó dễ trường học không ít, không có chuyện gì cũng chạy đến trường học

soi xét đâm chọc, hắn đã muốn động vào Lý Lâm Cương từ lâu, chỉ ít cũng muốn dạy tên kia tôn trọng nhân viên nhà trường.

“Ồ, tôi còn chưa nghe đến loại pháp luật này, anh được tính là cái luật gì?”

“Mảng trường học đều là do tôi trông nom!” Lý Lâm Cương khinh miệt nói: “Con nhà anh muốn vào trường học, đầu tiên phải qua phòng tôi, tốt hơn anh nên hiểu cho rõ lợi hại!”

Lần đầu tiên Tần Duệ Lâm bị người ta uy hiếp, hắn không thêm để ý: “Vậy anh nghĩ tôi nên làm thế nào?”

Lý Lâm Cương liền cho rằng Tần Duệ Lâm sợ thân phận của mình, can rở nói: “Dem đồng hồ giao ra đây, còn phải chịu nhận lỗi, bồi thường thêm ba mươi vạn chuyện này mới xong.”

“Chịu nhận lỗi...” Ánh mắt Tần Duệ Lâm đột nhiên bén nhọn, hắn trầm giọng nói, “Đời này tôi chưa từng làm ra loại chuyện này, nếu không anh dạy tôi đi?”

Nói đến nước này, Lý Lâm Cương sao có thể không hiểu ý của Tần Duệ Lâm, hắn biến sắc cả giận nói: “Đi, chúng ta đi xem, Hiệu trưởng Trần, bây giờ có thể đến phòng học không?”

Đoàn người đi thẳng đến phòng học, hiệu trưởng cân nhắc lợi hại, chính mình lựa chọn đi bên cạnh Tần Duệ Lâm, hắn thấp giọng nói: “Ngài Tần, thực sự xin lỗi, chúng tôi vốn muốn làm yên chuyện nhưng hắn lại không chịu tha, trường học chúng tôi lại không dám đắc tội, chỉ có thể mời ngài đến đây, nhưng mà ngài yên tâm, nếu như Tần Thần không muốn, chúng tôi sẽ không thô lỗ lục soát, trưởng phòng Lý sẽ nghĩ ra cách...”

“Đây không phải lần đầu tiên hắn đến trường học gây sự?”

“Vâng...Quả là thất lễ...”

Ngữ khí Tần Duệ Lâm lạnh nhạt nói: “Cho nên các người đưa tôi ra làm lá chắn?”

Sắc mặt hiệu trưởng trắng nhợt, cuống quýt giải thích: “Ngài Tần, ngài ngàn vạn lần đừng suy nghĩ như vậy! Tôi tuyệt đối không có ác ý! Lần này thực sự là ngoài ý muốn, ai cũng không muốn phát sinh, hơn nữa tôi cam đoan với ngài, những chuyện như thế này tuyệt đối sẽ không xảy ra lần nữa!”

Nét mặt Tần Duệ Lâm vô cảm, trong ánh mắt hắn hàm chứa ý tứ cảnh cáo mười phần, hiệu trưởng thiếu chút sợ đến toát mồ hôi lạnh, hắn sờ sờ cái đầu hói của mình, chỉ sờ được nước lạnh, hắn chui chui vài cái vào quần áo, sau đó nhanh chóng đi theo.

Tần Duệ Lâm gọi một cú điện thoại, hắn thích dùng phương pháp đơn giản nhất để xử lý vấn đề, hắn rất tin tưởng vào phẩm hạnh của Tần Thần, nó tuyệt đối không có khả năng ăn trộm đồ của người khác.

Mấy người tới vừa đúng lúc hết giờ học, Tần Duệ Lâm không thấy Tần Thần ở phòng học, giáo viên đưa hắn đến chỗ của Tần Thần. Nơi đó đang có một bé trai gầy nhỏ nằm sấp, hai tay nhúc che hai bên ngăn kéo, vẻ mặt cảnh giác nhìn bạn bè trong lớp.

“Úc Thập Hiên, sao con lại ở đây? Tần Thần đâu?”

Đứa bé nghiêng đầu sáng hướng khác, vẻ mặt của nó ngượng ngùng, ánh mắt lóe lên bất định, nhưng ngón tay lại dừng sức vài phần, nó làm như không nghe thấy nói: “Bạn ấy đi WC rồi, để cho con coi dùm bàn, ai cũng không được xem!”

Tần Duệ Lâm liếc mắt liền nhận ra đây là cậu bạn dẫn Tần Thần về lớp, hắn chưa hề nghe Tần Thần nhắc đến, thật không ngờ quan hệ hai đứa lại tốt đến vậy.

Úc Thập Hiên cũng nhận ra Tần Duệ Lâm, ánh mắt nhúc sáng lên, giống như nắm được dây cứu mạng căng thẳng nói: “Chú ơi, Tần Thần không phải ăn trộm!”

Ánh mắt Tần Duệ Lâm hòa hoãn vài phần, trấn an: “Chú biết, con tên gì?”

Đứa bé nhỏ giọng đáp: “Úc Thập Hiên.”

“Cha —— ” Tần Thần người còn chưa tới giọng đã đến trước rồi, nhúc như chạy nước rút một trăm mét đến bên cạnh Tần Duệ Lâm, sau đó ôm Tần Duệ Lâm tủi thân nói: “Cha con không phải ăn trộm, bọn họ đều không tin con, à, ngoại trừ Úc Thập Hiên... Đây, cậu còn ôm làm gì? Tay không còn đau à? Mau buông ra, cha của tớ tới rồi, cậu qua một bên ngồi đi.”

Câu kế tiếp của hắn đúng lúc Úc Thập Hiên lên tiếng, Úc Thập Hiên ồ lên một tiếng, trên mặt đã không có bất luận biểu tình nào, nhúc kéo ghế ngồi rất xa, sau đó tiếp tục im lặng là vàng.

“...Sát lại đây một chút, cậu ngồi xa như vậy để làm gì chứ? Tớ có ăn cậu đâu!” Tần Thần không hài lòng lắm.

Tần Duệ Lâm nói: “Tần Thần, sao lại nói chuyện với bạn học như vậy? Không một chút lễ độ nào hết cả?”

“Cha không biết đâu, nó bình thường im lặng cực kỳ, lại chẳng để ý đến người khác, nó mới không lễ phép mà!”

“Vừa rồi bạn ấy còn gọi chú, làm sao lại không lễ phép.” Tần Duệ Lâm lười phản bác lại Tần Thần, hắn vào thẳng chủ đề: “Con trai, cha hỏi con, trong ngăn kéo của con có đồng hồ của bạn cùng lớp không?”

Tần Thần vội la lên: “Cha con thực sự không lấy, cha có tin con không?”

Tần Duệ Lâm xoa xoa đầu Tần Thần: “Được rồi, cha tin con, trước tiên con đi theo cha, afcoo giáo ơi, cô ở đây trông bàn Tần Thần, đừng làm cho bất cứ kẻ nào chạm vào.”

Hiệu trưởng đánh mắt bảo giáo viên làm theo lời Tần Duệ Lâm nói, Tần Thần lúc đi còn chưa yên tâm, còn bảo Úc Thâm Hiền: “Cậu cũng giúp tớ trông biết không?”

Úc Thâm Hiền sợ hãi gật đầu.

Lý Lâm Cương sớm đã đi ra ngoài nghe điện thoại, hắn tựa hồ rất coi trọng đối với cuộc điện thoại này, cố ý tìm một góc yên lặng để nghe, nhưng thời gian từng giây từng phút trôi qua, sắc mặt Lý Lâm Cương càng trở nên khó coi, cuối cùng dường như là trắng bệch, ánh mắt hắn sợ hãi nhìn loạn xung quanh, lòng bàn tay túa mồ hôi.

Đột nhiên đập máy, hắn liền cảm giác toàn thân bị rút hết sức lực, yếu ớt dựa vào lan can, chờ tỉnh táo lại mới ý thức được chính mình đến tận cùng đã làm nên chuyện gì, hắn hung hăng muốn tát cho chính mình một cái, sau đó ra sức cố tươi cười, thái độ so với lúc trước hiển nhiên trái ngược.

Hắn không ngờ đến Tần Duệ Lâm có thân phận lớn như vậy, hắn cũng không dám đắc tội với người xưng anh em với cục trưởng, đây không phải con mẹ nó muốn chết sao! Nhưng Lý Lâm Cương rất nhanh hiểu ra, đây rõ ràng là do hiệu trưởng đào cái hố cho hắn, hắn có thể nói ra thân phận của Tần Duệ Lâm, lại khẳng khái che giấu, thậm chí cố tình ám chỉ bình thường gia đình Tần Thần luôn có vẻ dối trá.

Hắn hận đến nghiến răng nghiến lợi, nhưng đành coi bản thân đen đủi, ngay tại lúc này mất cái đồng hồ vài chục vạn cũng không quan trọng, giữ vững vị trí còn quan trọng hơn.

Lý Lâm Cương không truy cứu nữa, cũng lấy lòng tỏ ý đồng hồ chắc rơi ở nhà, sự việc cứ giải quyết nhẹ nhàng như vậy, hắn còn tiện đà đổi mặt lấy lòng nói: “Tần gia, cái kia... Thực sự là ngại quá, ngài đại nhân đừng chấp tiểu nhân, ngàn vạn lần đừng so đo với tôi, quả thực tôi không nhận ra ngài, bằng không cũng không dám như vậy, lần này mạo phạm ngài đều là lỗi của tôi! Tôi xin nhận lỗi, chúng ta đây chẳng phải nước lớn nhấn chìm miếu long vương*...”

*: nghĩa là vốn là người mình nhưng không biết nên xảy ra mâu thuẫn với nhau

Chuông vào học đột nhiên vang lên, Tần Duệ Lâm nhẹ giọng với Tần Thần: “Bây giờ không còn chuyện gì nữa, con về lớp trước đi.” Nói xong hắn liền lạnh lùng liếc nhìn Lý Lâm Cương, châm chọc nói: “Đừng nói vậy, tôi không nhận nổi đâu.”

Trên mặt Lý Lâm Cương tràn đầy hối hận, hắn nhìn chằm chằm hiệu trưởng, hận không thể ngay lập tức đập người một trận.

Ánh mắt Tần Duệ Lâm chuyển hướng sang hiệu trưởng, thái độ cương quyết nói: “Tôi không hy vọng chuyện này tái diễn lần nữa.”

Thái độ hiệu trưởng vô cùng cung kính: “Ngài Tần, ngài yên tâm, tôi cam đoan không có chuyện này lần sau nữa.”

Lý Lâm Cương còn đang vội tìm cách xin lỗi, sốt ruột như kiến bò trên chảo nóng thì Tần Thần đã quay về lớp, nhưng Lý Phàm vẫn còn ở đây, Lý Lâm Cương Cương không ngừng cúi người xin lỗi, gần như cúi ngập cả người, nhưng Tần Duệ Lâm vẫn thờ ơ.

Lý Lâm Cương đột nhiên kéo Lý Phàm lại, lớn tiếng quát: “Lý Phàm, còn không mau xin lỗi, mày không biết mình đã gây chuyện sao, mày muốn hại chết ba của mày có đúng không? Nhanh nói cho Tần gia đi, cam đoan sau này không bao giờ khiến Tần Thần bị oan, nhanh lên một chút, mày ngăn người làm gì!”

Lý Phàm nghèn nghẹn, nước mắt đã chảy xuống, nó vốn béo, không biết những giọt nước kia là nước mắt hay mồ hôi nữa.

Lý Lâm Cương tức giận, nhân lúc mọi người không để ý liền bạt tai Lý Phàm một cái, nổi giận mắng: “Khóc, chỉ biết khóc, khóc có tác dụng cái rắm, mày muốn hại chết tao có phải không! Tao nuôi mày nhiều năm như vậy thật trắng tay, mày còn nói không chọc giận tao hả!”

Tần Duệ Lâm nhíu mày, trong lòng đối với Lý Lâm Cương Cương càng thêm chán ghét, loại người chỉ biết lấy con mình ra làm bia chắn không xứng đáng làm cha, hắn bước nhanh hơn, chẳng thèm để ý đến kẻ tâm thần phát tiết kia. Nếu như Lý Lâm Cương muốn dùng con trai cầu xin thông cảm, vậy tính toán của hắn e đã nhầm chỗ rồi.

Tần Duệ Lâm vừa ra khỏi trường học, từ xa đã đã thấy Hạ Hi lái xe đến, tâm trạng đang lo lắng của hắn liền tan thành mây khói, Tần Duệ Lâm ngay cả bước đi cũng nhanh hơn, nếu như phía sau hắn có đuôi, lúc này khẳng định đã sớm dựng lên.

Hạ Hi tới rất gấp, cậu mang kính râm, vành mũ sụp xuống, trên người tuy là quần áo hằng ngày, nhưng lớp trang điểm trên mặt còn chưa kịp tẩy, cậu cũng đồng thời trông thấy Tần Duệ Lâm. Hạ Hi do dự một lát, vẫn trực tiếp qua chỗ Tần Duệ Lâm.

Ánh mắt Tần Duệ Lâm cẩn thận nhìn cậu, chờ mong trong lòng khiến tâm trạng hồi hộp của hắn hầu như không cách nào che giấu nổi.

Hạ Hi vội vàng hỏi: “Sao lại thế này? Thần Thần đâu?”

Khuôn mặt Tần Duệ Lâm ra vẻ mọi việc đều trong tầm tay, tự tin không gì sánh được: “Con không sao, đã quay về lớp rồi, em yên tâm đi. Thần Thần chắc chắn không phải kẻ trộm, anh đã xử lý xong xuôi rồi.”

Hạ Hi không khỏi hoài nghi nói: “Anh xử lý thế nào rồi? Tra xét giám sát chưa? Đã hỏi qua tình hình học sinh chưa? Mà tìm được kẻ trộm chưa?”

Tần Duệ Lâm sững sốt, ngây ngốc hỏi: “... Những việc này rất quan trọng sao?”

16. Chương 16: Điều Tra Được

Hạ Hi bị hỏi khó nhất thời không còn lời nào để nói, ánh mắt cậu vô tình nhìn Tần Duệ Lâm, sau đó liền xoay người đi vào trong trường. Tần Duệ Lâm lập tức phát hiện Hạ Hi giận hờn, trong lòng hắn đột nhiên căng thẳng, cũng lùn cùn chạy đi theo, khác hẳn với vẻ mặt khí phách lãnh ngạo trước đó, Hạ Hi cũng không còn cách nào khác mặc cho Tần Duệ Lâm đi một bên mình muốn nói rồi lại thôi, cũng chưa từng nhìn đối phương một lần.

Một màn này thật khiến hiệu trưởng với Lý Lâm Cương mắt chữ O mồm chữ A, bọn họ đã được chứng kiến khí thế ngang ngược của Tần Duệ Lâm, và hiểu rằng người như hắn tuyệt đối không bao giờ cúi đầu trước mặt người khác, cho nên cảnh tượng này mang đến một sự tương phản mãnh liệt. Hiệu trưởng từng gặp Hạ Hi, cũng hiểu rõ Tần Duệ Lâm rất coi trọng người này, mà Lý Lâm Cương gần đây bận rộn làm mưa làm gió lại không biết, hắn chỉ cảm giác mơ hồ mình đã từng gặp qua Hạ Hi ở đâu đó, nhưng vẫn không nhớ nổi tên cậu.

Lý Phàm bên cạnh hắn vừa thút tha thút thít vừa lau nước mắt, Lý Lâm Cương thực sự thấy phiền lòng, liền đẩy nó một cái nói: “Đi mau, trở về phòng học đi, đừng đứng chỗ này làm mất mặt tao nữa.”

Tần Duệ Lâm muốn cứu vãn lại làm mất hình tượng trước Hạ Hi.

“Hạ Hi, anh nói thật mọi chuyện cũng đã được xử lý xong, em đừng đi nữa, hơn nữa Thần Thần chắc chắn không sẽ không ăn cắp, bây giờ chẳng nhẽ em còn không tin sao?”

“Ngoài ra chuyện lần này là bị nhà trường phóng đại, cho dù tìm ra kẻ trộm thì sao, nói không chừng là chính đứa bé kia làm mất, sau đó vu oan cho con trai mình, chúng ta đừng để ý nhiều như vậy có được không? Chỉ cần chứng minh con trai mình không ăn cắp là được rồi.”

Hạ Hi đột nhiên nói: “Làm sao anh biết Thần Thần không làm chuyện này?”

“A Hi, anh tin tưởng Thần Thần sẽ không bao giờ làm ra loại chuyện này, anh đã hỏi qua con rồi, nó cũng kiên quyết phủ nhận. Còn nữa, trước đây anh đưa cho Thần Thần một cái đồng hồ còn quý giá hơn cái này nữa, cho tới bây giờ nó vẫn chưa thấy con đeo, con không thích mang trang sức đeo tay, vòng đeo tay, sao lại phải đi lấy của người khác, nếu như là nói bán đổi lấy tiền, chừng ấy còn không bằng tiền tiêu vặt anh cho con.”

Hạ Hi bỗng nhiên dừng bước lại, cậu gắt gao trừng mắt nhìn Tần Duệ Lâm, cả giận nói: “Anh có bệnh đúng không?”

Về mặt Tần Duệ Lâm vô tội: “Anh..”

“Nó vẫn là trẻ con, anh cho nó nhiều tiền như vậy để làm gì?”

“Nó sẽ không tiêu lung tung mà.”

“Làm sao anh biết được, nó còn nhỏ, rất dễ dàng bị thế giới bên ngoài ảnh hưởng, lỡ may dùng tiền đi làm chuyện xấu, hờn nữa chuyện này đối với nó rất không có lợi, còn nhỏ mà đã cho tiêu tiền như vậy sau này nó làm sao biết không dễ kiếm được nhiều tiền? Anh rốt cuộc có muốn con trai là người chăm chỉ có lòng cầu tiến không hay cả ngày chỉ chơi bởi lêu lổng, quần áo lụa là!”

Tần Duệ Lâm bị chửi đến ngây người, hắn lo lắng không thôi nói: “Thề có chúa là nó làm cái gì anh đều biết!”

Hạ Hi chạy đến bên cạnh hiệu trưởng, cậu không muốn cãi cọ cùng Tần Duệ Lâm, thái độ hiền hòa nói: “Xin chào hiệu trưởng, tôi là phụ huynh của Tần Thần, có thể kể lại mọi chuyện một chút cho tôi nghe được không?”

Hiệu trưởng hơi khó xử nhìn Tần Duệ Lâm, hắn vừa nhấn mạnh không được phép nhắc lại chuyện này, vậy bây giờ có thể nói hay không?

Hạ Hi nhìn về phía Tần Duệ Lâm, Tần Duệ Lâm bị nhìn đến chột dạ, nôn nóng nói: “Nhìn tôi để làm gì? Làm theo như cậu ấy nói, cậu ấy hỏi cái gì ông đáp cái đấy, không được giấu diếm.”

Hiệu trưởng lúc này mới cười nói: “Ngài Hạ, là như vậy...”

Mọi chuyện được kể lại qua loa, trong lòng Hạ Hi đã có suy nghĩ riêng của mình, cậu lại nói: “Đã điều tra tìm hiểu chưa? Vẫn không tìm được đầu mối nào à?”

“Không có, cũng không có người ngoài vào lớp học.”

“Đồng hồ đeo tay mất lúc nào?”

“Buổi sáng sau tiết ba, Lý Phàm đi WC, trở về liền phát hiện không thấy đồng hồ đeo tay, đúng lúc Tần Thần vừa ngồi ở chỗ của nó.”

“Người trong lớp không phát hiện gì sao?”

“Không có.”

“Tôi có thể đi qua camera một chút được không?”

Hiệu trưởng liền nói: “Đương nhiên có thể.”

Mấy người liền đi đến phòng giám sát, Lý Lâm Cương đã sớm muốn xen mồm vào, lúc này vội vàng la lên: “Thực ra cũng không cần tra xét gì đâu, chúng tôi cũng từ bỏ chiếc đồng hồ rồi, có lẽ là Lý Phàm để quên ở nhà, cậu yên tâm đi, tôi sẽ nói giáo viên làm sáng tỏ hiềm nghi về Tần Thần, tuyệt không để bé bị chuyện này làm ảnh hưởng.”

Lòng Hạ Hi một chút cũng không động, cậu nghiêm mặt nói: “Ba Lý Phàm, tôi không cần biết những lời anh nói vừa rồi là vì cái gì, nhưng chuyện này nhất định phải điều tra ra manh mối, tôi không muốn Tần Thần có vết nhơ này. Huống chi tôi vẫn cảm thấy chuyện này có gì đó không đúng, sao lại trùng hợp như vậy, Lý Phàm chỉ đưa đồng hồ cho Tần Thần xem qua, mà Tần Thần lại đến ngồi vào chỗ của bé, đồng hồ của Lý Phàm không thấy tăm hơi, nếu như chỉ bị người ngoài lấy đi thì không nói, bây giờ tôi đang hoài nghi có người cố ý hãm hại Tần Thần.”

Trên mặt mọi người đều mang biểu cảm khó tin, Tần Duệ Lâm cũng kinh ngạc nói: “Không phải phức tạp đến thế chứ?”

Hạ Hi nhìn về phía hiệu trưởng: “Chúng ta đi xem bằng camera trước đi.”

Nội dung trong bằng camera giống hệt lời nói của hiệu trưởng, từ sáng sớm đến khi mất đồng hồ cũng không có học sinh lớp khác nào vào phòng học, mà tinh thần học sinh trong lớp cũng rất tốt không có gì khác thường. Hạ Hi chăm chú nhìn camera, Tần Duệ Lâm khó có được cơ hội ở chung với Hạ Hi, lúc này tự nhiên cũng sẽ không rời đi trong chốc lát.

Sau khi Hạ Hi thấy Tần Thần, Tần Thần cũng nhìn thấy Hạ Hi, nhóc nhảy nhót như chim nhỏ được giải phóng khỏi lồng sắt, nhào đến trong lòng cậu, ngữ khí còn lộ vẻ ủy khuất: “Mẹ, con rất nhớ người, người có quan tâm đến con không vậy? Người đã đáp ứng không quan tâm đến cha vẫn sẽ muốn con mà, người là người lớn, tại sao lại không giữ lời gì hết?”

Hạ Hi ngồi xổm xuống, cậu ôm Tần Thần, đau xót trong lòng không ai biết, cậu không phải không muốn Tần Thần: “Ồ bên ngoài nên gọi là gì?”

Tần Thần nói ngọt: “Ba ba!”

“Ngoan lắm, trong trường học có nghe cô giáo giảng bài không?”

“Nghe, vẫn có mấy câu nghe không hiểu, nhưng mà Úc Thập Hiên nói cho con biết rồi.”

Tần Duệ Lâm triệt để không được để ý đến, tranh thủ nói: “Úc Thập Hiên là bé trai dẫn em đến phòng học Thần Thần.”

Hạ Hi lại nói: “Nếu có chuyện gì không thể giải quyết nhất định phải nói cho ba ba cùng cha của con biết

được không?”

Tần Thần gật đầu, “Dạ, con biết rồi, nhưng mà bây giờ con không thích bạn cùng lớp, các bạn cũng nghi là con lầy, con nói cho các bạn biết không phải con, các bạn cũng không tin.”

“Bởi vì các bạn vẫn không hiểu con, Thần Thần, con không được ghét các bạn, muốn để cho các bạn hiểu được con là người như thế nào, về sau sẽ không bao giờ không tin con nữa. Giống như con chơi với các bạn, con đối xử tốt với người khác, người khác cũng sẽ đối xử tốt với con, biết chưa?”

Về mặt Tần Thần ngờ nghệch: “Thế nhưng con muốn đối xử tốt với bọn họ thì phải làm thế nào?”

“Có ai gặp khó khăn con hãy giúp bạn, có món ăn ngon cũng hãy chia sẻ với bạn cùng lớp, trong giờ sinh hoạt tìm bạn học chơi đùa... Còn nhiều lắm, sau này ba ba sẽ nói cho con biết.”

“Dạ, con rất thích ba ba. ” Tần Thần ôm cổ Hạ Hi: “Cha đều không dạy con những điều này, con cũng chỉ có thể tự học.”

Hạ Hi vuốt ve đầu Tần Thần, Tần Duệ Lâm nhưng cảm thấy lạnh hết cả người, như bỗng nhiên bị ngâm nước đá.

Thần Thần cũng không có tin có thể dùng, nhóc nói cho Hạ Hi biết đồng hồ đeo tay là Lý Phàm chủ động đưa cho mình, về phần ngồi ở chỗ của Lý Phàm là do ngoài ý muốn, Lý Phàm ngồi ở phía trước Tần Thần, lúc đó nhóc lên đó ngồi chỉ để tiện chơi đùa với bạn cùng lớp, hơn nữa thời gian cũng không dài.

Việc đã đến nước này, chuyện ăn cắp đồng hồ đeo tay chỉ có thể do Lý Phàm biết, dù sao nó mới là đương sự vụ này.

Hạ Hi không muốn báo cảnh sát, vô luận đồng hồ đeo tay là do ai lấy cậu cũng đều hy vọng không ảnh hưởng đến tiền đồ của học sinh đó, bởi vì một khi vào đồn công an, thì lý lịch không sao rửa sạch nổi. Nhưng cũng không thể mặc kệ không quản được, bằng không đối phương lại kiêu ngạo, nói không chừng sau này còn phạm vào lỗi lớn hơn nữa, đương nhiên chủ yếu là Hạ Hi lo lắng cho Tần Thần, nếu quả thật bởi vì Tần Thần đắc tội với ai đó thì cậu nhất định phải điều tra đến cùng.

Có sự cho phép của Tần Duệ Lâm, tiến triển của Hạ Hi rất thuận lợi, cậu rất nhanh liền gặp được Lý Phàm, hai người đơn độc ngồi trong bàn làm việc. Biểu hiện của Lý Phàm có chút câu nệ, vóc người nó béo, da trắng nõn, hai mắt sưng phù, thoạt nhìn đã biết vừa khóc một trận.

Hạ Hi vô cùng dịu dàng nói: “Lý Phàm, chú muốn hỏi con một vài vấn đề được không?”

Lý Phàm nhìn Hạ Hi, một hồi lâu mới nói, “Con đã thấy chú...”

“Gặp ở đâu?”

“Trong TV, chú diễn đại anh hùng, rất lợi hại!”

“Vậy con có nghe lời đại anh hùng không?”

Lý Phàm do dự một hồi lâu, khẽ gật đầu.

“Con có thể nói cho chú biết, rốt cuộc ai đã lấy đồng hồ đeo tay của con?” cậu nói xong lại nói: “Không thể lừa được chú đâu, nói dối người khác không phải là đứa trẻ ngoan.”

Lý Phàm cúi đầu chơi với ngón tay, một hồi mới thấp giọng nói: “Con không biết.”

Hạ Hi quan sát nét mặt Lý Phàm, giọng điệu đột nhiên trở nên nghiêm khắc: “Con đừng nói dối, vì sao không ngẩng đầu lên? Con có thể nhìn thẳng vào mắt chú nói những lời đó không? Con biết vu khống hãm hại người khác là phạm pháp không? Chú không muốn làm cho con tổn thương, thế nhưng Lý Phàm, con phải cho chú biết chân tướng, như vậy chú mới có thể bảo vệ con, con cũng không muốn các chú cảnh sát tham gia vào chuyện này đúng không?”

“Con...”

“Con không cần phải sợ, cứ kể rõ mọi chuyện cho chú biết, ai cũng không dám làm tổn thương con, hay con có điều gì khổ tâm đúng không? Hoặc là có kẻ uy hiếp con?”

Câu cuối cùng của cậu phảng phất như nói ra tiếng lòng của Lý Phàm, đứa bé vừa ủy khuất lại sợ hãi, đột nhiên òa khóc rất to, điệu bộ giả vờ nghiêm khắc của Hạ Hi trong nháy mắt không còn cách nào tiếp tục, cậu nhẹ giọng trấn an: “Được rồi, Lý Phàm đừng sợ, đem mọi chuyện con biết nói cho chú biết, chú nhất định sẽ bảo vệ con.”

Lý Phàm khóc đến khàn cả giọng, vừa khóc thút thít vừa nói đứt quãng: “Chú ơi, người đừng báo cảnh sát, con không muốn bị bắt lại, sau này con cũng không dám nữa!”

“Được, vậy con nói cho chú biết đồng hồ đeo tay rốt cuộc ở chỗ nào?”

“Lúc con đi WC đồng hồ đeo tay bị người khác cướp mất, bọn chúng nói con không được nói ra nếu không sẽ đánh con.”

“Con biết bọn họ sao?”

“Không biết, nhưng con đã thấy, bọn họ thường xuyên đánh nhau với tên côn đồ ngoài trường.”

Hạ Hi chăm chú nhìn vào mắt Lý Phàm, nét mặt cậu rất dịu dàng, giọng nói như dẫn theo cổ mê hoặc lòng người, cậu hạ giọng, như là lo làm Lý Phàm sợ: “Vậy tại sao con lại muốn nói là Tần Thần lấy?”

Lý Phàm càng thêm ủy khuất: “Con không nói, là Cao Nham nói, hắn và kẻ cướp đồng hồ của con học cùng một khối!”

17. Chương 17: Tận Tâm Lấy Lòng

Sự việc tra ra manh mối rất nhanh.

Cao Nham là bạn cùng lớp với Tần Thần, hai đứa bình thường cũng không hay qua lại, nhưng đứa trẻ này thường hay lui tới với học sinh lớp trên, theo Lý Phàm nói thì gia cảnh Cao Nham không tốt, cũng ít chơi với bạn cùng lớp, nhưng bởi vì nó to xác, cho nên trong lớp hầu như không ai dám trêu chọc.

Vì sao nó nói đồng hồ đeo tay là do Tần Thần lấy, thứ nhất là muốn dạy Tần Thần một bài học, thứ hai là bản thân nó cũng muốn lấy chiếc đồng hồ quý giá của Lý Phàm, chiếc đồng hồ này có thể bán được không ít tiền, chỉ cần khiến mọi chú ý dồn về Tần Thần, không ai sẽ nghi ngờ bọn chúng được. Nhưng tuyệt nhiên chúng không ngờ được chính là có người lại xem xét chuyện này chết cũng không bỏ, hơn nữa gia thế của Tần Thần lại giúp nhóc rửa sạch mọi nghi ngờ.

Hiệu trưởng nói rằng sẽ nghiêm túc xử lý chuyện này, nhưng cũng khéo léo hy vọng Hạ Hi có thể cho những học sinh này một cơ hội, mấy đứa dù sao cũng còn vị thành niên sau này còn rất nhiều cơ hội sửa chữa lỗi lầm.

Hạ Hi không truy cứu thêm nữa, chỉ cùng Tần Duệ Lâm bày tỏ hy vọng trường học tăng cường quản lý; chuyện trấn lột tài sản, ăn cắp tuyệt đối không thể xảy ra, còn có phải gặp mặt phụ huynh những học sinh kia, phân tích rõ ràng mặt lợi hại, để tránh cho đối phương lại bảo là không được coi trọng.

Hiệu trưởng đương nhiên liên tục gật đầu đồng ý.

Chỉ thêm vài việc mà đã đến lúc tan học, hai người cùng nhau đón Tần Thần trở về. Hôm nay Tần Thần trải qua không ít hoảng sợ, thế nhưng đã được thay thế bằng niềm vui khi thấy Hạ Hi xuất hiện, nhóc sung sướng bám dính lấy cậu, hận không thể mọc rễ trên người Hạ Hi. Hạ Hi ôm lấy Tần Thần, Tần Duệ Lâm cẩn thận đứng bên cạnh, đã lâu rồi hắn không nhìn thấy Hạ Hi nhưng cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ, hắn cẩn thận trong từng lời nói, hành động để tránh Hạ Hi không hài lòng.

Hạ Hi ôm Tần Thần lên xe nhưng không có dự định đi cùng, cậu nhanh chóng xoay người lại thể hiện ý muốn rời đi.

Tần Duệ Lâm thấy thế liền ngăn cản cậu theo bản năng, Hạ Hi lạnh lùng ngẩng đầu, trong ánh mắt lộ vẻ xa cách hờ hững. Tần Duệ Lâm nhìn thấy ánh mắt của cậu, cũng cảm giác trái tim lạnh lẽo, hắn ngưng

ngừng nhìn Hạ Hi, muốn cầu xin nhưng rồi lại không tìm được cách bộc lộ, cuối cùng vịn bất đắc dĩ nhường đường cho cậu. Trong quá trình này, ánh mắt hắn từ đầu đến cuối vẫn chăm chú vào Hạ Hi, thống khổ đau xót mạnh mẽ xâm chiếm từng góc ngách trong tim hắn.

Mỗi lần dừng chuyện liên quan Hạ Hi, hắn nhận ra tâm trạng của mình có thể thay đổi rất nhanh, hưng phấn tột cùng rồi lại rơi vào vực sâu tuyệt vọng, mỗi một lần chuyển biến càng làm cho hắn khổ sở.

Trong lúc Tần Duệ Lâm kéo dài thời gian, Tần Thần chạy nhanh xuống xe, nhóc ôm lấy đùi Hạ Hi, vẻ mặt hoang mang khó chịu.

Tần Thần đáng thương nhìn Hạ Hi, khẩn trương nói: “Daddy đi đâu vậy?”

Trong lòng Hạ Hi nhói đau, cậu biết Tần Thần không nỡ xa rời mình, làm sao cậu bỏ qua được, nhưng cậu không muốn gặp lại Tần Duệ Lâm, càng mong vĩnh viễn không còn qua lại với đối phương, cậu nhất định tỏ rõ quyết tâm của mình, bằng không chuyện này sẽ vĩnh viễn không có cách nào kết thúc. Cuối cùng cậu thấp giọng nói: “Thần Thần, con cùng cha về trước, daddy còn có chút chuyện, chờ xong việc daddy sẽ đến tìm con được không?”

“Không thích!” Tần Thần ra sức lắc đầu, viền mắt bắt đầu đỏ lên: “Chắc chắn sẽ không được gặp lại daddy nữa! Con không cho daddy đi, daddy đã nói sẽ không bỏ con lại!”

“Daddy sẽ không bỏ con lại...”

“Vậy đừng đi nữa, chúng ta cùng nhau về nhà có được không? Daddy, ngày nào con cũng nhớ người rất nhiều, người về kể chuyện cổ tích cho con được không? Cha con làm cơm rất khó ăn, người xem con gầy đi này.”

Ánh mắt Hạ Hi phức tạp, cậu véo nhẹ gương mặt nhỏ bầu bĩnh của Tần Thần, nhưng vẫn chưa đáp lại.

Tần Duệ Lâm nhân cơ hội lấy lòng nói: “A Hi, em chơi cùng Thần Thần một chút đi, ngày nào con cũng nhớ đến em, chỉ một lát thôi có được không?”

Tần Thần dùng đôi mắt tha thiết chờ mong nhìn Hạ Hi, con ngươi của nhóc trong suốt, ánh mắt chờ mong càng thêm ngời sáng.

Hạ Hi do dự hồi lâu, đúng là vẫn không bỏ rơi được Tần Thần, liền ôm nhóc ngồi vào trong xe, đồng thời gọi cho trợ lý của mình bảo qua lái xe về. Tần Duệ Lâm vừa chờ cho Hạ Hi ổn định chỗ ngồi, liền ân cần đóng cửa xe cho cậu, sau đó bước nhanh vào vị trí lái, rất sợ một giây sau Hạ Hi sẽ đổi ý.

Tần Thần nhanh chóng vùi vào trong lòng Hạ Hi, ôm cậu thật chặt. Hạ Hi cũng ôm Tần Thần, cậu cảm nhận được độ ẩm da thịt của nhóc, suy nghĩ trong lòng càng thêm kiên định, cậu sẽ không giao Tần Thần cho Tần Duệ Lâm, cậu đã sai lầm nhiều năm như vậy rồi, tuyệt đối không thể tiếp tục mắc lỗi, cậu phải

giành được quyền nuôi dưỡng Tần Thần, bằng bất cứ giá nào.

Ánh mắt Hạ Hi hơi trầm xuống, nếu quá bất đắc dĩ cậu sẽ không quan tâm, tiết lộ chân tướng, cho dù phải rời xa giới nghệ sĩ, cậu cũng nhất định phải được nuôi Tần Thần, sau đó cậu và Tần Duệ Lâm sẽ hoàn toàn không còn một chút quan hệ nào.

Hạ Hi không phải gay bầm sinh, cậu nghĩ nếu Tần Thần cần một người mẹ, cậu cũng có thể tìm một người phụ nữ thích hợp để kết hôn.

Cậu đã từng hướng tới một cuộc sống như thế, bởi vì rơi vào Tần gia mà đột nhiên bị phá tan, nhưng có một người vợ, một đứa con trai, đây mới thực sự là gia đình viên mãn không phải sao. (Anh đúng là đang mơ TT_TT)

Tần Duệ Lâm lại không biết suy nghĩ của Hạ Hi, hắn bị đầu độc bởi một luồng hy vọng xuyên qua bóng tối, hắn không tìm nổi ước mơ quay lại với Hạ Hi, cho dù hắn biết điều này căn bản không có khả năng xảy ra.

Hắn cố gắng tạo nên một giấc mơ sáng suốt, điều này có thể giúp xoa dịu đầu óc suy sụp của hắn.

Tần Duệ Lâm đột nhiên nhẹ giọng nói: “A Hi, thái độ lúc này của em cứng rắn như vậy, anh còn nghĩ rằng em không chịu dàn hòa.”

“ ... ”

“Thật không ngờ mọi chuyện lại có thể như vậy, còn liên quan đến học sinh lớp trên, nhưng mà Lý Phàm có cha là Lý Lâm Cương thì sao lại còn sợ mấy học sinh kia?”

Hắn hỏi xong vẫn chờ Hạ Hi trả lời, Hạ Hi nhíu mày, đành đáp: “Nó rất sợ Lý Lâm Cương, nó bị người ta bắt nạt không phải là lần đầu. Trước đây Lý Lâm Cương cũng tìm đến trường học, lại âm ỉ tới mức những học sinh bị kia đều bị đuổi học, về sau quan hệ giữa Lý Phàm và bạn cùng lớp không thể nào tốt được. Chắc là nó sợ như thế, hơn nữa có người đứng ra chịu tội thay, nó cũng không cần làm sáng tỏ sự thực.”

“Vậy Tần Thần không phải bị oan uổng vô duyên vô cớ sao? Không phải mấy đứa kia nghĩ Tần Thần dễ bắt nạt chứ?”

Hạ Hi không trả lời tiếp, ánh mắt cậu chuyển hướng sang Tần Thần, ôn hòa nhưng cũng rất nghiêm khắc nói: “Thần Thần, chuyện con bị trấn lột tại sao không nói cho chúng ta biết?”

Tần Thần cọ cọ hai cái vào người Hạ Hi, ngây thơ bảo: “Con tìm không được ba mà.”

“Con có thể nói cho cha con biết.”

“Cha con sẽ không để ý con đâu!”

Tần Duệ Lâm đột nhiên quay đầu lại, vẻ mặt kinh ngạc nhìn Tần Thần, một hồi nói: “Anh bạn nhỏ Tần Thần à, con nói như vậy cha sẽ buồn đó, làm sao con có thể nói oan cho người tốt như vậy, cha lúc nào không để ý con chứ?”

Tần Thần cây ngay không sợ chết đứng nói: “Cha nói phải tự lực cánh sinh, chuyện của mình phải tự giải quyết, không thể cái gì cũng dựa vào người lớn.”

Hạ Hi lạnh lùng nhìn về phía Tần Duệ Lâm, ngữ khí không vui nói: “Đây là anh nói?”

Tần Duệ Lâm sợ đến nỗi luống cuống tay chân, bao nhiêu chứng chặc nhất thời mất hết: “Anh... anh không có ý như thế, đừng nghe con nói lung tung, anh nói cho Tần Thần những lời này là muốn con bớt ngủ nướng, còn có tắm, mặc quần áo, rửa mặt toàn những chuyện nhỏ, chứ không đến mức bị trấn lột mà cũng chẳng quan tâm.”

“Con ở trường bị bắt nạt, anh cũng không phát hiện điều gì?”

“...”

“Anh rốt cuộc muốn làm một người cha thế nào. Nếu anh không muốn chịu trách nhiệm thì cần gì phải đòi...”

Câu tiếp theo cậu không nói thêm gì nữa, Tần Thần siết chặt quần áo Hạ Hi, tựa hồ bị thái độ lạnh như băng của cậu hù dọa, khuôn mặt nhỏ nhắn thoáng hiện lên vẻ kinh hoảng.

Hạ Hi nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Tần Thần trong tay mình, cúi đầu một hồi rồi, cậu lơ đãng ngẩng đầu, đúng lúc đối diện ánh mắt Tần Duệ Lâm. Tần Duệ Lâm nhìn cậu đầy bi thương, trong mắt hằn trăn ngập sự đấu tranh đau khổ, mờ mịt mong ước chẳng thành lần dẫn dắt khốn khó chẳng thể thoát.

Hạ Hi thay đổi hướng nhìn, lần thứ hai chuyển cái nhìn sang Tần Thần.

Lái xe hơn ba mươi phút, cuối cùng Hạ Hi cũng không nhịn được đem thắc mắc trong lòng nói ra, bọn họ cách thành phố ngày càng xa, ngọn đèn ven đường càng âm đạm, nhà cao tầng bị bỏ lại phía xa, xung quanh hoàn toàn yên tĩnh, như thể nghe rõ mồn một tiếng hít thở.

Tần Duệ Lâm cẩn thận giải thích: “A Hi, hiện tại đã đến thời gian ăn cơm rồi...”

Hạ Hi vô cùng cảm hận thái độ này của Tần Duệ Lâm, nhằm khiến cậu mềm lòng, cậu nói không chút cảm xúc: “Anh muốn đến đâu?”

“Đi rồi em sẽ biết.”

Tần Duệ Lâm hơi lên giọng, hiển nhiên là rất vui sướng, vốn hắn muốn chờ Hạ Hi hỏi câu tiếp theo nhưng cậu lần nữa im lặng không nói, cậu không muốn hỏi, cũng không quá hứng thú, dù sao Tần Duệ Lâm muốn chơi kiểu gì, cậu cũng không định tiếp tục theo hầu.

Nhưng mà địa điểm đến nằm ngoài dự kiến của Hạ Hi, cậu bị Tần Duệ Lâm dẫn đến một ngõ nhỏ hẻo lánh, ở đây không có nhà cao tầng, bốn phía vắng vẻ quanh quẽ, nhưng Hạ Hi lại rất quen thuộc, cậu đã từng ở chỗ này, có thể nói cậu đã từng muốn gây bất ngờ cho Tần Duệ Lâm mà năn nỉ đổi phương tới đây.

Hạ Hi nhìn xuyên qua cửa sổ đến quán bar quanh quẽ đối diện, phảng phất như thấy một thiếu niên ngây ngô đơn thuần rất nhiều năm trước, cậu nhắm mắt đuổi theo Tần Duệ Lâm, sẽ vì một cử chỉ vô tâm của đối phương mà mừng rỡ nhảy nhót.

Hạ Hi cúi đầu cười nhạt một cái, Tần Duệ Lâm đang tính làm cho mình nhớ lại chuyện cũ sao? Lẽ nào hắn không biết nơi này ngoài kỉ niệm cậu còn phải chịu đựng rất nhiều thất vọng.

Xe dừng trước cửa quán bar, Tần Duệ Lâm căng thẳng nắm chặt tay lái, vẻ mặt thấp thỏm quay đầu hỏi ý kiến Hạ Hi, trong ánh mắt rõ ràng tràn đầy mong chờ.

Hạ Hi nói: “Không phải nói đi ăn sao?”

“Anh sẽ kêu người đưa tới.” Tần Duệ Lâm đáp lời, vẻ mặt nịnh nọt lấy lòng nói: “Hạ Hi, chúng ta đi vào ngồi một chút đi, em còn nhớ rõ nơi này không? Đã lâu lắm rồi chúng ta chưa đến đây.”

“Thần Thần đang ngủ, tôi cũng mệt mỏi, anh muốn thì tự đi một mình đi.”

“Đi một chút được không? Nếu em không muốn ở lại, chúng ta sẽ đi ra nhanh thôi.”

“...”

“A Hi...”

Hạ Hi nhú mào, sắc mặt cậu trầm xuống, không nhận được nói: “Nói không đi rồi, anh phiền phức vừa thôi, chỗ này có cái gì mà chơi chứ, nếu anh không về thì tôi tự đi.”

Cậu nói xong liền định xuống xe, nụ cười trên mặt Tần Duệ Lâm cứng ngắc, sự chờ mong thấp thỏm lần lượt biến thành thất vọng, hắn liền che giấu cũng như xé nhỏ sự đau thương, miễn cưỡng mỉm cười: “Được, em không muốn đi thì hôm khác vậy, chúng ta tìm một chỗ gần đây ăn tối được không?”

Hạ Hi nhắm mắt nghỉ ngơi, giọng nói không chút lên xuống đáp: “Ừm.”

18. Chương 18: Ngược Tâm

Tần Duệ Lâm chọn được một nhà hàng tương đối xa hoa ở gần đó, ngay cả thực đơn cũng không cần nhìn mà gọi thẳng vài món ăn nổi tiếng, sau đó tỉ mỉ dặn dò đối phương dùng ít gừng tỏi, đồ ăn ít cay, canh nhạt bớt muối, hẳn gọi xong nhưng vẫn đem thực đơn cho Hạ Hi, cười nói: “Đây là khẩu vị ăn uống của em, anh không nhớ lắm đúng không?”

Hạ Hi ngẩn người ra nhận lấy thực đơn, sau đó liền tự nhiên bày ra trước mặt Tần Thần, ôn nhu hỏi: “Thần Thần, con muốn ăn gì?”

Tần Thần nghe đến ăn liền hết buồn ngủ, nhóc hăng hái dặt dào lật thực đơn, hai mắt ngời sáng, thèm đến mức hận không thể lôi toàn bộ món ăn trong menu ra.

Hạ Hi luôn chú ý đến Tần Thần, cùng nhóc thảo luận chọn món ăn, ánh mắt Tần Duệ Lâm từ đầu đến cuối vẫn dõi theo Hạ Hi, từ lâu hẳn đã không thể khống chế được bản thân mà chăm chú nhìn Hạ Hi thậm chí cả khi Hạ Hi không có hành động nào, nó đã trở thành một thói quen rất lâu rồi mà ngay cả hẳn cũng chưa phát hiện ra.

Chọn được món ăn ngon, Hạ Hi liền đưa thực đơn cho nhân viên, đối với ánh mắt quái dị của nhân viên cũng làm như không thấy gì cả, hai người đàn ông mang theo một đứa bé đến dùng cơm, loại tổ hợp này cũng sẽ khiến người ta không nhận được hiếu kỳ một chút.

May là bọn họ ngồi trong góc, Hạ Hi lại một phen nguy trang, nếu không, bị nhân viên phục vụ nhận ra sợ rằng ngày mai Hạ Hi sẽ được lên thẳng trang nhất mất.

“A Hi, gần đây em có khỏe không?”

Hạ Hi rót cho Tần Duệ Lâm một chén đồ uống, lạnh nhạt nói: “Vẫn tốt.”

“Công việc của em vẫn bận rộn thế sao?”

“...”

“Ngay cả thời gian về nhà cũng không có sao? Thần Thần rất nhớ em, anh...anh cũng rất nhớ em.”

Hạ Hi cúi đầu, ngữ khí bình tĩnh đến mức hơi quá đáng: “Anh biết vì sao tôi phải rời đi mà, cần gì phải lừa mình dối người.”

Cho dù trong lòng hiểu rất rõ, song Tần Duệ Lâm vẫn bị những lời này làm tổn thương, phảng phất như hy vọng cuối cùng trong lòng cũng bị cắn nát, hắn trầm mặc không nói lời nào, như một con thú mệt mỏi không thể giãy dụa trong lồng sắt. Hạ Hi ngồi vị trí đối diện hắn, bọn họ chỉ cách nhau một khoảng ngắn thậm chí một tay hắn có thể chạm vào đối phương, nhưng trong lòng Tần Duệ Lâm nảy sinh sợ hãi, hắn cảm giác Hạ Hi bước đi ngày càng xa, một ngày nào đó sẽ hoàn toàn biến mất trước mắt hắn.

Hắn ngày nhớ đêm mong, mà Hạ Hi ưu tư thành bệnh đã không muốn cùng hắn.

Tần Duệ Lâm không biết nên làm như thế nào mới tốt, hắn thậm chí muốn đi khẩn cầu thần linh, hắn muốn xin thêm một lần cơ hội, hắn sẽ không làm Hạ Hi bị tổn thương nữa nhưng hắn đã không còn cơ hội, hắn đã mất đi tình yêu của Hạ Hi đối với mình, đồng thời cũng sẽ vĩnh viễn không tìm lại được.

Cho dù Tần Thần ở một bên nói chuyện không yên, bầu không khí vẫn nặng nề mà lạnh lẽo như cũ, Hạ Hi vẫn hờ hững như vậy, không có một chút hứng thú nói chuyện với Tần Duệ Lâm. Tâm trạng Tần Duệ Lâm cũng chùng xuống, ngoại trừ nhìn Hạ Hi đến đờ ra cũng không có trò giải trí nào khác.

Trên đường đi về, Tần Thần ăn uống no say đã sớm ghé vào lòng Hạ Hi ngủ ngon, hai cánh tay nhóc vẫn ôm chặt lấy Hạ Hi giống như sợ cậu thừa cơ bỏ trốn. Tâm trạng Hạ Hi cũng không tốt hơn so với Tần Duệ Lâm, mấy ngày nay cậu ở công ty vốn muốn tìm ra manh mối câu chuyện, nhưng càng ngày càng nghĩ càng hỗn loạn, Tần Duệ Lâm xuất hiện làm rối loạn kế hoạch của cậu nhưng cậu sẽ nghĩ cách mang Tần Thần về bên mình một cách nhanh nhất.

Cậu không muốn quay lại với Tần Duệ Lâm nhưng nhất định phải giữ chặt Tần Thần.

Chỉ là Tần Duệ Lâm lại nói nếu cậu muốn quay về với Tần Thần, cách duy nhất chỉ có thể là tái hôn.

Ô tô dừng dưới biệt thự, nhưng Tần Duệ Lâm thật lâu vẫn không xuống xe, hai tay hắn nắm chặt tay lái, ánh mắt trống rỗng nhìn về phía trước, bốn phía im lặng không có nửa chút âm thanh, bầu không khí như đông lại. Ánh mắt hắn lộ vẻ đấu tranh dữ dội, giống như quyết định này làm hắn đau khổ muốn chết, thế nên thời khắc phải đưa ra quyết định cả người hắn như rơi vào đáy vực sâu vậy.

“Anh đang làm gì thế? Còn không xuống xe?”

Tần Duệ Lâm mở cửa xe, sau đó cẩn thận ôm Tần Thần từ trên người Hạ Hi sang người mình. Chân Hạ Hi có chút tê dại, đứng trên đất mà vẫn còn đau nhức, cậu bước từng bước nhỏ để thích nghi với cơn đau sau đó quay đầu nhìn thoáng qua Tần Thần, Tần Thần đã ngủ rồi, nhóc ghé vào vai Tần Duệ Lâm ngủ say cũng sẽ không phát hiện cậu rời đi lần nữa.

Hạ Hi chậm rãi đi ra phía đường lớn, ở đây lưu lượng xe cộ đông đúc, bắt một chiếc taxi cũng không quá khó khăn.

Tần Duệ Lâm chân chờ một chút, sau đó nhanh chóng mang Tần Thần thả lại trong xe, hắn khóa kĩ cửa xe lại, hai ba bước đuổi theo Hạ Hi. Hạ Hi dừng bước, cậu hơi nghiêng đầu nhìn Tần Duệ Lâm, ánh mắt lạnh

lòng không có nửa chút cảm xúc.

Cậu nói: “Còn có việc gì sao?”

“Từ khi về nước đến nay, em đối với anh rất lạnh lùng, anh cho rằng mọi chuyện không đến nỗi bết bát, bây giờ nghĩ lại đại khái chắc em chỉ nhớ đến Tần Thần, căn bản không kịp nhớ đến sự tồn tại của anh đây, nhưng anh vẫn thực sự vui vẻ. Anh tỉ mỉ lên kế hoạch đầu tiên là đến ở sát vách nhà em, sau đó chậm rãi dung nhập vào cuộc sống của em, anh cảm thấy như đã thành công một nửa, em biết ngày đó anh có bao nhiêu khó chịu không? Anh chưa từng chú tâm làm một việc nào như vậy, em lại cứ khẳng định nói với anh rằng em muốn giành quyền nuôi dưỡng Tần Thần.”

Tần Duệ Lâm yên lặng kể lại, hắn cố gắng không mang theo cảm xúc, nhưng lời nói không thể nào thoát khỏi đau buồn.

“Một khắc kia anh thực sự đã rất ghen tị với Tần Thần, ghen tị nó chiếm được trái tim của em. A Hi, rốt cuộc phải thế nào em mới có thể quên đi mọi chuyện? Anh thực sự... thực sự không biết nên làm cái gì bây giờ, em có thể nói cho anh biết được không? Anh rốt cuộc phải làm thế nào mới có thể giữ được em lại? Em nói đi, chỉ cần em nói, cái gì anh cũng đều nguyện ý làm hết!”

Trong mắt Hạ Hi tràn đầy mệt mỏi, cậu nói: “Vấn đề này hỏi tôi còn không bằng hỏi anh. Rốt cuộc anh muốn thế nào mới buông tha cho tôi? Còn nữa anh đến tận cùng là yêu thích tôi ở điểm nào nhất? Tôi sửa, cái gì tôi cũng có thể sửa.”

Tần Duệ Lâm cười thành tiếng, nhưng nghe ra lại càng giống tiếng khóc: “Em không thay đổi được, cho dù là dáng vẻ nào của em anh cũng đều thích vô cùng.”

“Tôi cũng như vậy, chút kí ức tựa như máu thịt trong thân thể tôi, vĩnh viễn đều không thể thay đổi.”

“Đến một cơ hội anh cũng không có được sao?”

“Đừng nên dây dưa nữa, Tần Duệ Lâm.” Hạ Hi chăm chú nhìn hắn: “Anh làm như vậy chỉ đổi được khinh thường của tôi thôi.”

Tần Duệ Lâm vẫn không nhúc nhích nhìn Hạ Hi, lâu đến mức Hạ Hi cơ hồ muốn quay đầu rời đi, Hạ Hi bị ánh mắt sâu đậm thống khổ của hắn bao phủ, cậu chớp mấy mắt, nhưng không có cách nào nói ra nửa chữ. Một lát sau, Tần Duệ Lâm bỗng nhiên nghiêng đầu sang chỗ khác, hắn quay lưng lại về phía Hạ Hi, ngón tay lau chùi lưng tung trên mặt, hắn im lặng như không có chuyện bất thường nào xảy ra. Thân thể Hạ Hi như bị đóng đinh tại chỗ, cậu có cảm giác chân tay nặng nề không thể giơ lên nổi, mũi cậu cay cay, tăng hơi nước mông lung bao quanh viên mắt.

Cậu không phát hiện ra Tần Duệ Lâm đã khóc, Tần gia khiến mọi người tôn sùng kính phục vĩnh viễn cũng không ai cưỡng đại hơn, hắn không sợ hãi điều gì, càng không bị khó khăn đánh ngã, nhưng hiện tại hắn đang khóc, hiển nhiên hắn muốn nuốt lại nước mắt nhưng dùng cách nào cũng không điều khiển được.

Hạ Hi khó khăn di chuyển bên đường, cậu không muốn tiếp tục chờ nữa, cậu cảm giác mình sắp không thể hít thở nổi nữa rồi.

Nhưng cậu vẫn không thể nào được toại nguyện, Tần Duệ Lâm đột nhiên xông đến ôm lấy cậu, hấn dùng hết sức lực rất sợ buông lỏng ra Hạ Hi sẽ biến mất không còn thấy gì nữa. Hạ Hi tất nhiên cũng không bằng lòng, nhưng không cách nào giẫy khỏi gông cùm xiềng xích của Tần Duệ Lâm, cậu há mồm hung hăng cắn trên vai Tần Duệ Lâm một cái, cậu cắn vô cùng sâu, giống như lập tức có thể đổ máu đến nơi, nhưng Tần Duệ Lâm vẫn không có nửa chút thả lỏng, hấn tựa đầu lên vai Hạ Hi, giống như người chết đuối cuối cùng vớ được cây cọc trôi nổi.

“Hạ Hi...”

Hấn khổ sở nói: “A Hi, tại sao phải như vậy?”

Hạ Hi nhắm mắt lại, trong đầu cậu hiện lên cảnh mình nhảy lầu tự tử trước kia, cậu tự nhủ không được dao động, cho dù như thế nào cũng không thể.

“Anh không yêu cầu xa vời lắm, chỉ cần anh có thể ở bên cạnh em là được. Em khinh thường anh cũng tốt, nghĩ anh không biết xấu hổ cũng tốt, anh không cần em phải làm cái gì. A Hi, vì sao e không chịu tin tưởng anh thêm một lần?”

“Buông tha cho tôi đi...”

Giọng Tần Duệ Lâm khàn khàn, gần như mang theo tiếng khóc: “A Hi, anh cầu xin em, chúng ta quay lại đi, anh van cầu em...Em đừng tàn nhẫn như vậy được không?”

Hấn đang cầu xin mình.

Tần gia thế mà cũng cầu xin người khác.

Hạ Hi đột nhiên nghĩ buồn cười, trên thực tế cậu cũng thực sự bật cười, chỉ là nét mặt so với khóc còn khó coi hơn: “Vậy tôi cũng cầu xin anh đừng đến tìm tôi nữa, cứ như vậy đi, tôi cầu xin anh cứ như vậy buông tha cho tôi đi!”

Một hồi lâu Tần Duệ Lâm vẫn không có động tĩnh, Hạ Hi bị ôm đến độ khớp xương đều đông lên, cậu nỗ lực dùng sức đẩy Tần Duệ Lâm ra càng không ngờ được đối phương đột nhiên gây khó dễ. Tần Duệ Lâm giống như bị điên mà nắm lấy bả vai cậu, vươn tay đẩy ót cậu lên hôn qua nhiều lần, cùng hôn môi, còn không bằng là đang cưỡng ép, Hạ Hi khép chặt môi, tất nhiên không chịu để hấn thực hiện được ý nguyện. Thế nhưng Tần Duệ Lâm càng không bỏ qua mà gia tăng sức mạnh, hấn tùy ý hôn hít hai bên má Hạ Hi dường như muốn chiếm lấy từng tấc da thịt cậu.

Khắp mặt Hạ Hi đều bị hôn qua, Tần Duệ Lâm không bỏ qua cơ hội cọ sát lẫn nhau, nhận thấy Tần Duệ

Lâm hơi thả lỏng, Hạ Hi liền hung hăng đẩy đối phương ra, sau đó đá Tần Duệ Lâm một cước vào bắp chân, lại hung hăng đấm thêm một cái. Tần Duệ Lâm không trốn không né, cuối cùng bị Hạ Hi đạp té trên mặt đất, Hạ Hi giận giữ lau mặt, sau đó tức tối xoay người rời đi.

Tần Duệ Lâm nhanh chóng đứng dậy, hắn muốn bắt lấy Hạ Hi, rồi lại khiếp sợ ánh mắt tàn nhẫn của đối phương.

“A Hi, xin lỗi, em đừng đi —— ” Tần Duệ Lâm lại ở trước mặt ngăn cản Hạ Hi, thấy Hạ Hi có xu thế muốn động tay đánh người, hắn liền nói: “Em đừng đi, anh đi.”

“ ... ”

“Đây vốn chính là nhà của em, trước tiên anh giao Tần Thần cho em, A Hi anh không muốn em hận anh như vậy, cho dù chỉ có một chút ...” Cảm xúc của hắn vẫn chưa ổn định, giọng nói khàn khàn, lộ ra vẻ mệt mỏi vô cùng: “... Nếu như anh đồng ý với em nếu anh buông tay em ra, vậy em có thể ...cho anh...thêm một cơ hội? Cho dù một chút cũng được rồi, chỉ ít...Đừng làm cuộc sống của anh trở nên vô nghĩa.”

Hắn nói rất chậm, từng lời từng lời phảng phất như đặc biệt lao lực, hắn khẩn cầu Hạ Hi, hèn mọn giống một kẻ ăn xin vậy.

Nhưng từ lâu Hạ Hi đã quyết không để chuyện này xảy ra, cậu chậm rãi nhả từng chữ từng chữ: “_____Không thể nào.”

19. Chương 19: Phiên Ngoại Về Tần Duệ Lâm 1

Tần Duệ Lâm ngồi ở một góc, trước mặt hắn là một bàn đầy rượu, cả người thần chí hầu như không còn rõ ràng.

Quán bar đã bị giải tỏa, vắng vẻ không có chút khí người, mất đi đèn điện cùng âm nhạc, Tần Duệ Lâm cô đơn lẻ loi nhìn vào sân khấu cách đó không xa, như một đứa trẻ bị người ta vứt bỏ, ánh mắt hắn mãi vẫn không nhúc nhích, phảng phất như nơi đó tồn tại khát vọng thành kính của hắn vậy, hắn vĩnh viễn đều không thể chống cự nổi.

Trái tim bị đau đớn như bị ái nhéo, mỗi một tế bào nào đều đang kháng nghị nhưng hắn không có chút sức lực nào để đứng dậy, Tần Duệ Lâm ngã vào trên bàn, hắn liều mạng mở hai mắt ra, ép bản thân tiếp tục thưởng thức người trên sân khấu.

Đúng vậy, hắn có thể thấy nơi đó có một người.

Chỉ khi hắn đến quán bar này, uống đến say mềm thì có thể nhìn thấy Hạ Hi, hắn cứ lặp đi lặp lại việc này,

đường như chỉ có lúc nhìn thấy Hạ Hi, hắn mới thực sự sống lại.

Hắn chẳng bao giờ đoán trước được Hạ Hi lại ảnh hưởng đến mình nhiều như vậy, nhưng tất cả tâm tình lại đều không khống chế nổi, hắn giống như một kẻ điên si mê tất cả những thứ gì về Hạ Hi, Hạ Hi đi qua chỗ nào, Hạ Hi đã từng mặc quần áo ra sao, vùng đất Hạ Hi đã đi qua, hắn nỗ lực đem bản thân hoàn toàn dung nhập vào thế giới của Hạ Hi, thậm chí sẽ quên đi sự thực rằng Hạ Hi đã chết.

Hạ Hi đã chết, vì sao hắn còn sống.

Kim đồng hồ chỉ hướng chín giờ, Tần Duệ Lâm mãnh liệt ngẩng đầu lên, ánh mắt của hắn rất rõ ràng, vẻ mặt tràn ngập chờ mong, không còn lưu lại chút hơi thở chán chường do vừa say rượu, hắn ngồi rất nghiêm chỉnh, không biết vì cái gì mà trên mặt lộ rõ vẻ tươi cười.

Trên sân khấu vẫn trống rỗng, nhưng Tần Duệ Lâm cười đến dịu dàng.

Hắn thấy tay Hạ Hi cầm microphone, lòng đầy chờ mong ngượng ngùng nhìn hắn phía xa xa, cậu cao giọng nói: “Ngại quá, đã quấy rầy mọi người, hôm nay là sinh nhật người yêu của tôi, tôi muốn hát tặng cho hắn một bài.”

“Không có cảm xúc thăng trầm, bởi vì sau khi người bình tĩnh xuất hiện, chấn động đến trái tim đã bế phong của ta, băng sơn và tuyết cùng hòa tan...”

Giọng hát của cậu trong trẻo, mang theo sự sạch sẽ và sự thuần khiết của thiếu niên, trong quá trình ngân nga, ánh mắt của cậu thủy chung lưu lại trên người Tần Duệ Lâm, có thể thấy cậu rất chân thành, trong con mắt lộ rõ sự ái mộ không che giấu đối với Tần Duệ Lâm, khoe miệng cậu hơi nhếch lên thành một nụ cười, giống như một đứa trẻ lớn xác đang chờ được khen thưởng.

Cậu tiếp tục hát: “Thì ra sinh mệnh còn lại không được bao nhiêu, chỉ ần ần thâm ôm nhau trong nháy mắt, đã khiến cho em yêu anh, chứng minh có kỳ tích..Em bằng lòng buông tha cả thế giới đang mỉm cười, hạnh phúc và trái tim đều chung một chỗ...”

Tần Duệ Lâm nở nụ cười từ đáy lòng, hắn bỗng nhiên đứng dậy, sau đó loạng choạng đi đến chỗ Hạ Hi, hắn giống như theo đuổi mong muốn của bản thân, vội muốn ôm Hạ Hi vào lòng ngực mình, nhưng hắn vẫn không thể như ý nguyện, hắn kinh ngạc đứng ở trước mặt Hạ Hi, nhìn ống nói trong tay Hạ Hi bị ném xuống đất, cả người hắn như bị một năng lượng nào đó kéo lại, Tần Duệ Lâm liều mạng muốn cướp Hạ Hi về, nhưng khi hắn vươn tay lại xuyên qua thân thể Hạ Hi.

Hắn tuyệt vọng nhìn hai tay mình, cuối cùng cũng nghe rõ cuộc đối thoại.

Người đối diện vẻ mặt vô tình lạnh nhạt nói: “Cậu đang làm gì đó? Lấy lòng mọi người?”

“Tôi...”

“Không biết xấu hổ sao, tôi không có thời gian nghe giọng hát dở ẹc của cậu.”

“... Nghe tôi hát xong có được không?”

“Đừng đề cao bản thân.” Người nọ lạnh lùng nói: “Cậu cùng lắm chỉ là trò tiêu khiển được đưa cho tôi dùng, coi mình là thiếu phu nhân nhà Tần thật sao?”

“Tôi... Không có...”

“Tốt nhất là như vậy, sau này đừng làm mấy chuyện thế này nữa, tôi đã nhìn chán rồi, cậu nghe lời một chút, có lẽ tôi có thể giữ cậu ở lại lâu một chút, bằng không cậu liền thu dọn đồ đạc cút khỏi Tần gia cho tôi!”

Tần Duệ Lâm giống như kẻ điên la lớn: “_____Không! Không phải như thế! Đừng đi!” Hắn vươn tay vô ích, không cách nào nắm được hình bóng ngày càng mờ nhạt của Hạ Hi: “Hạ Hi, anh xin em, đừng đi! Em trở về đi, anh van em_____”

Hắn ngồi bệt xuống sân khấu, như một thằng điên, Hạ Hi cũng không quay về được, hắn mờ mịt nhìn về bốn phía, cuối cùng mặc cho cơn xôn xao lên trí não.

Tạ An dẫn cha Tần lững thững đi đến liền nhìn thấy Tần Duệ Lâm đang uống rượu đến phát điên trên sân khấu, hắn như muốn nắm lấy cái gì đó, hết lần này đến lần khác đều không nắm được trong tay. Từ sau khi Hạ Hi mất, Tần Duệ Lâm thường xuyên xuất hiện tình trạng này, hắn thậm chí sẽ lừa mình dối người rằng Hạ Hi vẫn còn chưa chết, cha Tần vội vàng đưa hắn đến bác sĩ tâm lý, nhưng cũng không thấy chuyển biến tốt hơn.

Tần Duệ Lâm mắc phải một loại bệnh, trừ khi Hạ Hi xuất hiện, nếu không cả đời này hắn đều không khá lên được.

Cha Tần đi đến đáp cho Tần Duệ Lâm mấy cái, giận dữ nói: “Mày điên rồi có đúng không! Một thằng Hạ Hi đã khiến cho mày trở thành như thế này, Tần Duệ Lâm mày khiến tao phải thất vọng! Mày cứ như vậy làm sao tao có thể an tâm giao Bách Dạ Lệ Nhã cho mày? Mày có thể tỉnh táo lại không? Thằng Hạ Hi đã chết! Mày tự tay chôn cất cho nó, có phải mày đã quên? Mày còn muốn sa sút tinh thần đến lúc nào?”

Tần Duệ Lâm nắm chặt lấy tay cha Tần, hắn dùng lực đến mức xương ngón tay trở nên trắng bệch, hắn nôn nóng và cấp bách nói: “Cha, Hạ Hi đâu? Người có gặp Hạ Hi sao? Em ấy bị người mang đi, có phải người không cho con gặp em ấy?”

Hắn nói xong liền muốn tìm rượu, lại bị Tạ An ngăn lại lần nữa.

Một Tạ An từ trước đến nay tôn kính Tần Duệ Lâm lần động động tay đánh hắn, hắn nắm lấy áo Tần Duệ Lâm, tức giận nói: “Tần ca, anh tỉnh táo lại một chút có được hay không? Hạ Hi chết rồi, cho dù anh có

khổ sở thế nào cậu ấy cũng không quay về được, anh quên cậu ấy đi có được không? Anh không biết Bách Dạ Lệ Nhã hiện đang rất cần anh sao? Tần Vũ Nhạc và Quý Tử sắp bức chú Tần đến tuyệt lộ, tôi xin anh, quên Hạ Hi đi có được không?”

“Quên... ” Sức lực toàn thân Tần Duệ Lâm như bị hút đi, hần vô lực nói: “Tôi không quên được em ấy, em ấy ở chỗ này, trừ khi tôi chết, bằng không vĩnh viễn cũng không thể.”

“Anh sớm biết có ngày hôm nay sao lúc trước lại..”

“Đúng vậy, lúc trước nếu tôi... Đây là tôi gieo gió thì gặt bão, tôi có lỗi với Hạ Hi, những điều này đều là tôi nợ em ấy, cuối cùng tôi cũng phải đi trả nợ từng chút một.”

Sau khi Hạ Hi chết, Tần Duệ Lâm dần dần chìm trong rượu cồn, suốt thời gian này hần sống mơ mơ màng màng, để có thể nhìn thấy được Hạ Hi, hần còn nghĩ ra biện pháp sưu tầm ảnh của Hạ Hi, sau đó dán từng cái một đầy phòng của mình, hần có thể đứng nhìn ảnh chụp mấy giờ liền không nhúc nhích, nhìn lâu, hần thậm chí còn có thể vẽ hình dáng Hạ Hi vào trong không khí.

Một ngày, nửa tháng, ba tháng, nửa năm...

Thời gian trôi qua càng dài, bóng dáng Hạ Hi hiện lên càng rõ ràng, tất cả đều đang thay đổi nhưng Tần Duệ Lâm lại sống cùng bóng ma Hạ Hi, hần bị nhốt trong ngục, không có cách nào giải cứu, hần bắt đầu mất ngủ, mỗi đêm đều cần một lượng lớn thuốc ngủ mới có thể chợp mắt, tinh thần của hần ngày càng xuống dốc trầm trọng, không còn dáng dấp hăng hái như lúc trước. Ở Bách Dạ Lệ Nhã Tần Vũ Nhã phản kích hần, mỗi ngày hần đều như tiêu hao mất nửa cái mạng mình.

Người giúp việc mới tới không hiểu quy củ, chưa được sự đồng ý của Tần Duệ Lâm mà đã đến phòng hần quét dọn. Lúc cô đẩy cửa vào cơ hồ bị sợ đến mức tông cửa xông ra, trên tường dán đầy ảnh một thiếu niên xa lạ, mà bên cạnh mỗi ảnh chụp đều dán một tờ giấy, cảnh này cực kì quỷ dị, người giúp việc thật lâu sau mới thích ứng nổi, cô ý vào lá gan của mình mà quay lại căn phòng, lại phát hiện thêm nhiều chuyện không thể hiểu nổi.

Trong phòng có rất nhiều đồ đạc không thuộc về Tần Duệ Lâm, trên giường có đặt hai cái gối đầu, đầu giường có hai cái gối, đồ dùng rửa mặt cũng có hai bộ, cô hiếu kì mở tủ quần áo, phát hiện ra bên trong có rất nhiều quần áo Tần Duệ Lâm chưa mặc qua, rõ ràng còn nhỏ hơn một chút, nhưng thật ra rất phù hợp với thiếu niên dán trên tường. Người giúp việc thăm cảm thán Tần Duệ Lâm đối xử với vợ thật tốt, sau đó chăm chú quét tước rồi đóng cửa đi ra ngoài.

Cô không ngờ được Tần Duệ Lâm lại tức giận đến tím mặt, hần nổi giận đùng đùng nói: “Ai cho cô bước vào phòng tôi?”

Người giúp việc lại càng hoảng sợ, cúi đầu không dám lên tiếng.

Tần Duệ Lâm lại nói: “Em ấy còn đang ngủ, có phải cô đã quấy rối em ấy?”

“Tôi... Trong phòng không có ai...”

“A Hi ở trong phòng, cô dám nói không có ai!” Về mặt Tần Duệ Lâm càng lúc càng đáng sợ, người giúp việc thậm chí còn cho rằng hắn có thể động thủ bóp chết mình, cô ta sợ hãi liên tiếp lùi về phía sau, Tần Duệ Lâm phần nộ chỉ vào cửa: “____Biến, đừng để tôi phải nhìn thấy cô!”

Người giúp việc tông cửa xông ra, giống như phía sau có ác quỷ đòi lấy mạng. Tần Duệ Lâm càng phần nộ, rồi đột nhiên lại khản trương, hắn bước nhanh lên lầu rất sợ người giúp việc kia quấy nhiễu A Hi, sẽ chọc đối phương không hài lòng, hắn đi rất nhanh đến đẩy cửa, ngay cả lời xin lỗi đến Hạ Hi cũng đã chuẩn bị xong.

Nhưng hắn lại không nhìn thấy Hạ Hi, cái người thường lui tới cửa phòng chờ hắn, lần này lại đột nhiên biến mất, hắn giống như điên tìm kiếm khắp phòng, vừa lớn tiếng kêu tên Hạ Hi, làm sao vậy, hắn vừa rời đi có một chút, thế nào lại không thấy tăm hơi Hạ Hi. Trong lòng Tần Duệ Lâm hoảng loạn không thôi, sợ hãi ường liệt khiến hắn không thể không chế được run rẩy.

—— Người giúp việc, nhất định là người giúp việc!

Tần Duệ Lâm lấy điện thoại gọi cho công ty giúp việc, hắn muốn tìm người giúp việc kia, nhất định là cô ta mang Hạ Hi đi! Hắn không cho phép, hắn tuyệt đối không cho phép kẻ nào cướp Hạ Hi đi.

Công ty giúp việc cam đoan sẽ đối chứng với người giúp việc sau, Tần Duệ Lâm mới hơi yên lòng một chút, hắn ngồi trên sofa, lại nhịn không được bắt đầu nhớ Hạ Hi. Hạ Hi bình thường sẽ ngoan ngoãn đến ngồi bên cạnh hắn, dùng ánh mắt ôn nhu nhìn hắn, bây giờ chỉ cần ngồi một lúc, hắn sẽ phá lệ không có thói quen đứng lên, hắn lục ra một chồng ảnh chụp của Hạ Hi, sau đó chăm chú nhìn vào từng cái một.

Những ảnh này đều chụp lúc trước, giờ Hạ Hi rất ghét chụp ảnh, Tần Duệ Lâm đương nhiên sẽ không làm khó cậu, hắn đã hài lòng, chỉ cần Hạ Hi một lần nữa trở về bên cạnh hắn, hắn trả giá như thế nào cũng đáng.

Chuông cửa vang lên, Tần Duệ Lâm phi nhanh đến mở cửa, thấy vẻ mặt nơm nớp lo sợ của người giúp việc, bên cạnh cô là Hạ Hi mang theo vẻ mặt dịu dàng ôn nhu, tâm trạng Tần Duệ Lâm liền tốt lên, hắn vươn tay nắm lấy Hạ Hi, giọng trách cứ nói: “Em đi đâu vậy? Có biết anh rất lo lắng hay không?”

Hạ Hi nhìn hắn, vẫn mãi giữ nụ cười dịu dàng như vậy.

Tần Duệ Lâm liền không tức giận nổi, hắn nắm chặt lấy tay Hạ Hi, hướng người giúp việc nói: “Cô đi đi, sau này không được mang A Hi đi!”

Hắn nói xong liền đóng cửa lại.

Mà người giúp việc đứng ở ngoài cửa, trở mắt nhìn Tần Duệ Lâm cùng nói chuyện với không khí.

20. Chương 20: Phiên Ngoại Về Tần Duệ Lâm 2

Hạ Hi chết khiến cho Tần Duệ Lâm rơi vào trạng thái tuyệt vọng, hẩn hầu như phong bế giao lưu với bên ngoài, cả ngày chìm trong ảo giác vô tận, hẩn như trở thành một con người khác, cả ngày say bí tỉ không biết sáng chiều. Cha Tần vì hẩn mời không biết bao nhiêu bác sĩ tâm lí, thậm chí còn có ý định đem Tần Duệ Lâm ném vào trong bệnh viện.

Nhưng sau đoạn thời gian kia, Tần Duệ Lâm bắt đầu chuyển biến tốt đẹp hơn, hẩn không hề chạy đến quán bar uống rượu nữa, cũng không tiếp tục điên điên khùng khùng gọi tên Hạ Hi, dường như hẩn đã quên mất sự tồn tại của Hạ Hi, hẩn không hề nhắc đến cậu, lại càng không tiếp tục liều mạng tìm kiếm tung tích Hạ Hi.

Cha Tần hết sức vui mừng, ông cùng Tần Duệ Lâm nghiêm chỉnh đến Bách Ân Lệ Nhã, nhưng mà cổ phần công ty đã bị Tần Vũ Hoan cùng Quý Tân cướp đi 40%, trong tay Tần Duệ Lâm cùng cha Tần cũng chỉ có 40%, thế lực hai cổ đông lớn đang ngang nhau. Mặt khác các cổ đông nhỏ lại nhìn chăm chăm vào đó, trong mắt nhiều người Bách Ân Lệ Nhã là một món thịt béo bở, đây là nhãn hiệu nổi tiếng quốc tế nghiêm nhiên trở thành biểu tượng của sự quyền quý, mà có được Bách Ân Lệ Nhã là tương đương với nắm trong tay địa vị cùng vô vàn phú quý.

Tần Duệ Lâm xuất hiện khiến cho lòng người đang rối loạn của Bách Ân Lệ Nhã yên ổn trở lại, hẩn không khiến mọi người thất vọng chút nào, luận về mưu mô thủ đoạn, mười người như Tần Vũ Hoan cũng chưa chắc đã vượt qua được Tần Duệ Lâm, hẩn giải quyết dứt khoát, đầu tiên là quét sạch đám người đi cửa sau vào Bách Ân Lệ Nhã, sau đó liền thêm người tài vào những vị trí quan trọng, ở điểm này cho dù Tần Duệ Lâm đang mất thế đứng, nhưng lạc đà gãy vẫn hơn ngựa béo.

Tần Vũ Hoan rốt cuộc hoảng sợ, cô ta luận thế nào cũng không ngờ được Tần Duệ Lâm lại đột nhiên vực dậy nổi, không phải nói sắp điên rồi à? Sao lại chẳng có chút dấu hiệu nào?

Lúc Tần Duệ Lâm gặp lại Tần Vũ Hoan, cô ta đã không còn đáng dấp hăng hái nữa, Tần Duệ Lâm nhớ đến chuyện Tần Vũ Hoan nói sẽ khiến mình phải rời khỏi Bách Ân Lệ Nhã, đứa em gái hẩn đối xử tử tế hết lòng, sao có thể làm ra những hành vi phản bội hẩn như vậy.

Hẩn hỏi Tần Vũ Hoan: “Rốt cuộc đến bao giờ cô mới bắt đầu kế hoạch?”

Tần Vũ Hoan mặc một cái váy dài tinh xảo sa hoa, trên vải trắng được điểm xuyết những cánh hoa thêu thủ công, dù cô ta đã trang điểm đậm nhưng vẫn không thể che đi vẻ mệt mỏi trên mặt. Cô ta ngồi đối diện Tần Duệ Lâm, ánh mắt ngoan lệ, không hề sợ hãi mà lạnh nhạt nói: “Rất sớm, sớm đến mức anh không thể tưởng tượng nổi.”

“Cô rất muốn chiếm Bách Ân Lệ Nhã sao? Cô nghĩ chỉ bằng cô mà có khả năng chiếm trọn nó sao?”

Tần Vũ Hoan cả giận nói: “Đương nhiên là có thể! Tần Duệ Lâm anh luôn luôn tự cho mình là đúng, như

vĩnh viễn chỉ có anh mới có thể bổ thí cho người khác, tôi có điểm nào không bằng anh? Bởi vì trong Tần gia mẹ tôi tầm thường hơn mẹ anh? Tôi không tin! Tôi muốn cướp lấy những thứ của anh, Bách Ân Lệ Nhã cũng không phải của riêng anh, Tần Cao Chấn dựa vào cái gì mà lại bắt công như vậy?”

“Dựa vào cái gì... ” Giọng của Tần Duệ Lâm rất thấp, nhưng khí thế lại khinh người nói: “Chỉ bằng tôi năm mười lăm tuổi đã bắt đầu quản lí Bách Ân Lệ Nhã, mà trong thời gian tôi quản lí, Bách Ân Lệ Nhã từ một nhãn hiệu loại hai trở thành một thương hiệu nổi tiếng quốc tế, tôi mang đến cho Bách Ân Lệ Nhã có giá trị lớn hơn nữa, mà cô thì sao? Nắm được cổ phần công ty là bản lĩnh của cô, nhưng Tần Vũ Hoan, loại thủ đoạn này của cô thật khiến người khác phải khinh thường, hơn nữa nếu đặt lên mặt bàn, chỉ bằng chuyện này, cô đã không đủ tư cách tiếp nhận Bách Ân Lệ Nhã.”

“Đây là điểm mà tôi ghét nhất ở anh, Tần Duệ Lâm, anh nói về tôi không đúng chút nào, tôi còn hận anh bởi vì tất cả mọi người đều so sánh tôi với anh, cho rằng mẹ anh nhân phẩm tốt cao thượng nhưng tiếc rằng lại chết quá sớm, mà mẹ của tôi lại trở thành người thứ ba xen vào. Không ai coi tôi là con cái của Tần gia, tôi bị bắt nạt, bị gọi là đứa con hoang, còn anh thì thanh thản hưởng thụ hư vinh là Thiếu gia Tần gia. Khi đó tôi nghĩ, nhất định phải hung hăng đập anh ngã xuống, suốt đời vạn kiếp bất phục, tôi muốn chứng minh cho bọn họ Tần Duệ Lâm anh chỉ là một kẻ thất bại, còn Tần Vũ Hoan tôi mới là người bọn họ cần nịnh nọt nghe theo!”

“Đây là mục đích của cô sao? Dùng Bách Ân Lệ Nhã để thỏa mãn lòng hư vinh của mình?”

Vẻ mặt Tần Vũ Hoan lạnh nhạt.

Tần Duệ Lâm lại nói: “Còn Quý Tân nữa? Cô cam tâm chịu chia sẻ Bách Ân Lệ Nhã cùng y?”

“Không.” Mặt Tần Vũ Hoan không chút thay đổi nói: “Y chỉ là một con cò của tôi, chỉ dùng một chút, có tư cách gì để cùng tôi quản lí Bách Ân Lệ Nhã.”

“Nhưng cô đã thua.”

Tần Vũ Hoan đột nhiên đứng dậy, cô ta nổi giận dùng dùng rời đi, chưa đi được bao xa liền dừng chân, cô quay đầu lại lạnh lùng nhìn Tần Duệ Lâm, âm lãnh nói: “Đừng nói quá sớm thế, chưa đến phút cuối, ai cũng có thể trở thành người thắng cuộc.”

Tất cả mọi người đều cho rằng Bách Ân Lệ Nhã đã hồi sinh, nhưng ngay thời điểm máu chót nhất, Tần Duệ Lâm lại một lần nữa rơi vào vực sâu mê mông, hắn đã trải qua một thời gian căng thẳng như dây cung chột bị người kéo đứt, không thể gấn lại.

Kỳ thực từ trước đến giờ Tần Duệ Lâm vẫn chưa từng sống tốt hơn, hắn bắt buộc phải phân thành hai nhân cách, ban ngày nguy trang thành chính mình lúc bình thường, mà về đến nhà...

Hắn lại huyền tưởng mình vẫn còn đang sống chung với Hạ Hi.

Cho đến ngày đó, có người xông vào biệt thự của hắn, lúc ấy hắn đang tắm còn Hạ Hi thì ngồi ở trên giường, hắn vừa tắm vừa nghĩ lát nữa sẽ thân mật với Hạ Hi một phen, trong phòng tắm hơi nước bốc lên mù mịt che khuất tầm nhìn. Hắn càng nghĩ càng chờ mong, nhin không được nở nụ cười si ngốc, nếu như Hạ Hi cư xử như mọi khi thì thật là tốt, chẳng qua bây giờ Hạ Hi không thích nói chuyện hơn nữa càng không thích ra khỏi nhà. Tần Duệ Lâm làm tất cả mọi chuyện cho Hạ Hi, thậm chí chuyện gia đình cũng ôm đồm một khối, hiện tại hắn cái gì cũng không để ý, chỉ cần Hạ Hi ở bên cạnh hắn như bây giờ, hắn phải nỗ lực nhiều hơn cũng đáng giá.

Nhưng Tần Duệ Lâm cũng hiểu được tính tình quá mức quái gở của Hạ Hi, có thời gian lại khuyên nhủ cậu một chút, chỉ ít cũng có thể ra khỏi nhà đi ăn một bữa cơm, hắn nghĩ đến việc có thể cầm tay Hạ Hi bước đi dưới ánh nắng mặt trời, từ đáy lòng hiện lên dòng nước ấm áp.

Trước đây Tần Duệ Lâm không biết cái gì là yêu, thậm chí từng khiến Hạ Hi chịu loại tổn thương không có cách nào để bù đắp, gần đây hắn thường xuyên gặp ác mộng, mơ thấy Hạ Hi lần lượt chất vấn mình, tại sao lại nhẫn tâm làm tổn thương cậu như vậy, lẽ nào cần phải chờ đến khi cậu chết rồi hắn mới có thể thích cậu một chút sao?

Tần Duệ Lâm nửa đêm bị ác mộng làm cho tỉnh giấc, trước tiên hắn sẽ tìm Hạ Hi, đến khi ôm người vào trong lòng, sợ hãi trong nội tâm hắn mới thoáng bình phục, hắn vô số lần cảm thấy mình may mắn gặp được Hạ Hi, còn có thể ở bên nhau lâu như vậy, có thể có được Hạ Hi, cả đời này hắn không cần cầu mong gì nữa.

Hắn nghĩ đến cuộc sống mai sau của cả hai, chờ qua một thời gian nữa hắn sẽ đem Tần Thần đến, sau đó còn có thể nuôi một con chó do chính Hạ Hi lựa chọn, hắn phải đoạt lại Bách Ân Lệ Nhã, chờ Tần Thần có khả năng tiếp quản nó, hắn sẽ đưa Hạ Hi đi du lịch khắp thế giới, chỉ hai người bọn họ thôi. Hắn hầu như đã tưởng tượng đến hình ảnh khi đó, hắn và Hạ Hi sẽ cùng nhau tản bộ bên bờ biển, cùng nhau nằm trên ghế nằm ở bãi cát, cùng trò chuyện với bạn gái Tần Thần, cùng nhau nghĩ đến cuộc sống lúc về già.

Hắn đang chìm đắm trong ảo tưởng ngọt ngào, lại đột nhiên nghe được tiếng gọi ầm ĩ dưới lầu, Tần Duệ Lâm nín thở lắng nghe, rất nhanh liền nhận ra được giọng nói của Quý Tân, nhưng y lại gọi Hạ Hi. Trong phút giây kia bản năng Tần Duệ Lâm nhận ra được sự nguy hiểm, hắn vừa nhanh chóng gạt rửa bọt biển trên người, vừa la lớn: “A Hi, em ngàn vạn lần không được xuống lầu, chờ anh trở lại xử lí! A Hi? A Hi em đang ở ngoài sao?”

Tần Duệ Lâm không nghe được tiếng Hạ Hi đáp lại, trái tim hắn chợt xiết lại, cảm giác khủng hoảng cực đại thoáng chốc bao phủ hắn, trong lòng hắn chợt sinh ra cảm giác không tốt, bất chấp trên người còn dính nước, trực tiếp choàng áo tắm tông cửa xông ra ngoài.

Bên trong phòng không có bóng dáng Hạ Hi, hai chân Tần Duệ Lâm mềm nhũn, sức lực trong nháy mắt bị rút cạn, tinh thần hắn hoảng loạn chạy ra ngoài phòng khách, thân thể nhin không được run bần bật lên.

Lúc đi xuống dưới lầu, hắn mau chóng tìm thấy bóng dáng Hạ Hi, cậu đang bước chân đến chỗ Quý Tân, trên mặt cậu vẫn bình tĩnh như cũ, nhưng một khắc kia Tần Duệ Lâm không thể kìm nén được sự sợ hãi, hắn chạy nhanh như gió xuống lầu, liều mạng quát: “A Hi, đứng lại, em không được đi qua đó!”

Hạ Hi ngừng lại một chút, cậu quay đầu nhìn vào mắt Tần Duệ Lâm, trong ánh mắt cậu toát lên cảm giác ưu thương, nhưng rất nhanh đã biến mất và tiếp tục đi về hướng Quý Tân, động tác của cậu vô cùng kiên quyết, tựa như không ai có thể ngăn cản.

Tần Duệ Lâm phần nộ và hoảng sợ quát: “Hạ Hi! Em không thể đi, anh xin em, mau dừng lại đi!” Hấn nói với Quý Tân: “Quý Tân, tôi cảnh cáo cậu, không được làm tổn thương Hạ Hi, nếu không tôi tuyệt đối không tha cho cậu!”

Quý Tân quay đầu lại, cười với Tần Duệ Lâm một nụ cười ẩn ý, y đã sớm có âm mưu, khó khăn lắm mới kiếm được chìa khóa nơi này, mục đích y đến đúng là để giết chết Hạ Hi, đương nhiên, y không có cách nào khác để giết chết một kẻ đã chết, nhưng lại có thể mượn Hạ Hi để giết Tần Duệ Lâm. Nếu Hạ Hi chết đi một lần nữa, tinh thần Tần Duệ Lâm cũng sẽ lần thứ hai vỡ nát.

Đây là cơ hội cuối cùng để bọn y thành công, nhất định không thể mất.

Tần Duệ Lâm chạy rất nhanh đến trước mặt hấn, nhưng trong khoảnh khắc đó, Quý Tân lại ôm lấy cổ Hạ Hi trước, Hạ Hi không có bất kì phản kháng nào, ánh mắt cậu đờ đẫn giống như một con rối bị khống chế, ngón tay Quý Tân dùng sức, ngữ khí tràn đầy uy hiếp: “Đừng tới đây, nếu không tôi sẽ giết cậu ta!”

Tần Duệ Lâm bỗng dừng lại, hấn liệ nhấc tay ra hiệu mình sẽ không manh động, đồng thời vội vàng nói: “Tôi sẽ không qua đó...Quý Tân mau thả Hạ Hi ra!”

“Anh lui ra phía sau!”

Ánh mắt Tần Duệ Lâm ngoan lệ, lại không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Quý Tân tăng thêm lực, xương ngón tay trở nên trắng bệch, y lạnh lùng nói: “Mau lui lại phía sau_____”

“Được, vậy cậu đừng dùng sức, nhanh buông tay ra, tôi lùi lại ngay.”

“Lùi sau nữa.”

“Cậu thả Hạ Hi ra, cái gì tôi cũng đều đồng ý với cậu!”

“Lui ra phía sau!”

“Cậu rốt cuộc muốn làm cái gì? Hạ Hi, em không cần phải sợ, không có chuyện gì, không có chuyện gì đâu!”

Quý Tân từng bước từng bước một bức Tần Duệ Lâm phải lùi, y vẫn không nhúc nhích nhìn đối phương, nhưng làm sao cũng không nghĩ đến, Tần Duệ Lâm sẽ điên điên khùng khùng như hôm nay, Tần gia uy

nghiêm khiến mọi người lo sợ đã biến mất, hồn phách hắn đã bị Hạ Hi lôi đi, thậm chí bây giờ còn đang bắt đầu huyền tưởng Hạ Hi còn sống, đây không phải là điều rất buồn cười sao?

Một người đã chết rồi làm sao có thể còn sống.

Quý Tân làm bộ cố hết sức bóp cổ Hạ Hi, sau khi bắt Tần Duệ Lâm lùi đến một khoảng cách vừa đủ, y bỗng nhiên túm lấy chiếc dao gọt trái cây ở bên cạnh, một tay y túm cổ Hạ Hi, tay còn lại ra sức đâm dao vào trong thân thể Hạ Hi, y biết mình phải diễn như thật, nếu không sẽ không có cách nào làm ảo giác của Tần Duệ Lâm bị ảnh hưởng, mỗi động tác y làm ra đều rất thật, ngay cả ánh mắt cũng tràn đầy dữ tợn.

Y rút dao ra trước mặt Tần Duệ Lâm, sau đó lại hung hăng đâm vào.

21. Chương 21: Phiên Ngoại Về Tần Duệ Lâm (3)

Khoảnh khắc lưỡi dao đâm vào thân thể Hạ Hi, thần kinh căng thẳng kéo dài của Tần Duệ Lâm ầm ầm đổ xuống, hắn quát um lên: “Không_____”

Tần Duệ Lâm giống như bị điên liều mạng xông đến, đầu óc hắn hỗn loạn, hai mắt đỏ lừ, vẻ mặt dữ tợn như kẻ mất đi lý trí.

Hắn ôm lấy Hạ Hi, hai đầu gối quỳ rạp xuống đất, tinh thần hoảng loạn cùng tràn đầy bất an khủng khiếp, Tần Duệ Lâm nỗ lực lấy tay bịt vết thương đang chảy máu trên người cậu, nhưng thế nào cũng không ngăn lại được, hắn sợ đến mức run hết cả người, mãi cũng không thể thốt lên nửa chữ, lúc này, Tần Duệ Lâm dường như cũng đang cận kề cái chết với Hạ Hi.

Khắp người Hạ Hi đều là máu, cậu như chìm trong vũng máu, nét mặt không có một chút thay đổi, Tần Duệ Lâm kinh hoàng ôm lấy cậu, một lúc sau giọng mới run run rẩy rẩy nói: “Hạ Hi, em tỉnh lại đi, nhìn anh một chút đi? Em đừng chết, anh van xin em, em đừng chết, anh không thể lại mất em, anh sẽ không sống nổi mất, Hạ Hi...A Hi...”

Chẳng biết mặt hắn đã đầm nước mắt từ lúc nào, giống như một đứa trẻ sợ bị vứt đi, hắn liều mạng lay người Hạ Hi, từng lời từng lời một khẩn cầu, nhưng Hạ Hi vẫn nhắm mắt, thân thể lạnh lẽo không có một chút độ ấm nào.

“... Hạ Hi, đừng bỏ lại anh, anh sai rồi, sau này anh sẽ đối tốt với em, anh cầu em, đừng chết được không?”

Quý Tân lạnh lùng đứng một bên, y khẽ nhíu mày, thầm nghĩ trong lòng không phải Tần Duệ Lâm sẽ huyền tưởng Hạ Hi sống lại chứ? Nhưng để phòng ngừa vạn nhất, y vẫn đem dao chậm rãi tiếp cận Tần Duệ Lâm, mà Tần Duệ Lâm bây giờ hoàn toàn rơi vào nỗi sợ mất đi Hạ Hi, cả người đều như quên đi hiện thực, hắn cũng không chú ý đến Quý Tân đang tiếp cận mình.

Quý Tân tất nhiên không nhìn thấy Hạ Hi, y nhanh chóng đến gần, sau đó đem dao hung hăng đâm vào khoảng không bên cạnh Tần Duệ Lâm.

Cùng lúc đó, tay y bị Tần Duệ Lâm túm được, Tần Duệ Lâm nắm rất chặt, ngón tay cứng như sắt thép bóp lấy Quý Tân, hấn sử dụng hết sức lực giữ lấy y, sau đó cả người giống như bị điên nhào đến, tinh thần lúc đó của hấn vô cùng không bình thường, cả người hấn như đã mất đi năng lực nhận thức, điểm chống đỡ tinh thần duy nhất chính là hận thù dành cho Quý Tân.

Quý Tân liều mạng né tránh công kích dã man của Tần Duệ Lâm, cũng may mắn hiện tại Tần Duệ Lâm đã điên rồi, nếu là lúc trước, y làm sao sống quá ba giây với Tần Duệ Lâm? Tần Vũ Hoan nói đúng, bọn họ căn bản không phải động thủ, chỉ cần có thể giết Hạ Hi, cũng chính là đồng thời giết Tần Duệ Lâm.

Kể từ bây giờ, Tần Duệ Lâm đã không còn uy hiếp được bọn họ.

Quý Tân như châm ngòi thấp giọng nói: “Hạ Hi đã chết, tôi đã giết Hạ Hi.”

Những lời này chỉ là lừa gạt, tuy nhiên một Tần Duệ Lâm tinh thần hoảng loạn lại cực kì dễ bị ảnh hưởng, mà hai chữ Hạ Hi lại càng tác động mạnh mẽ đến tâm trạng hấn, hấn nhanh chóng quay đầu nhìn về phía Hạ Hi, quả thực chứng kiến thấy đối phương chìm trong vũng máu, không còn có một chút sinh mạng.

Hấn rốt cục bị làm cho tức giận, Tần Duệ Lâm gào thét túm lấy Quý Tân, giống kẻ điên bóp chặt cổ đối phương, hấn mất đi lý trí, tất cả chỉ còn lại cừu hận đối với Quý Tân, hấn chỉ biết là người này đã giết chết Hạ Hi, một Hạ Hi hấn vất vả lắm mới tìm được lại nằm bất động trong vũng máu, cũng không có biện pháp sống lại, cậu là mạng sống của hấn, mà người này lại giết chết mạng của hấn.

Rốt cuộc Quý Tân cũng biết sợ, y liều mạng phản kháng Tần Duệ Lâm nhưng không cách nào ngăn cản được công kích liều lĩnh của đối phương, khuôn mặt y vặn vẹo, vẻ mặt tràn đầy sự không cam lòng, y hoảng sợ lực lợi điện thoại di động trong túi áo nhưng bị Tần Duệ Lâm không chút lưu tình bóp chặt cổ họng mà vô pháp hít thở, rất nhanh trên cổ truyền đến cảm giác đau đớn sâu sắc, lúc này mới ý thức được Tần Duệ Lâm không nói đùa, hấn thực sự sẽ bóp chết mình!

Quý Tân sợ chết, y đương nhiên sợ, y còn chưa bắt đầu kế hoạch với Tần Duệ Lâm làm sao có thể nhẫn tâm để mình thất bại được, trước mắt y đang là thành công, rất nhanh Bách Dạ Lệ Nhã sẽ thuộc về y, còn về phần Tần Vũ Hoan...y chưa bao giờ đặt đối phương vào mắt.

Tần Duệ Lâm điên thật rồi, trên mặt hấn đầy nước mắt, trong mắt ngoại trừ cừu hận không còn chút lý trí nào hết, hấn tàn bạo bóp lấy cổ Quý Tân, cả người đều bị vây khốn trong điên cuồng cực hạn, từ đầu đến chân đều chặt vật không thể chịu đựng nổi.

Quý Tân không cam lòng, y liều mạng muốn thoát khỏi Tần Duệ Lâm chạy ra ngoài, y dùng tay hung hăng đâm vào lưng Tần Duệ Lâm, lại không cách nào khiến cho đối phương phân tâm được, y có cảm giác máu trên cổ mình đang chảy ngày càng nhiều, Quý Tân dợ hãi đến cực hạn rồi. Đột nhiên phát hiện phía bên phải có một con dao, y vươn tay hết sức lấy được con dao kia, cũng may là khoảng cách giữa y và nó không xa khiến cho y thành công cầm được dao nhỏ trong tay.

Quý Tân điên cuồng quát: “—— đi chết đi!”

Dao trong tay y đâm xuyên thân thể Tần Duệ Lâm, cả người Tần Duệ Lâm chấn động, lập tức xoay người lại đoạt lấy vũ khí của y, nhưng đây lại là cơ hội mà Quý Tân chờ đợi, trong thời khắc Tần Duệ Lâm đoạt dao, một lưỡi dao thứ hai đâm vào ngực đối phương, vừa vặn cắm vào chính giữa trái tim hắn.

Tần Duệ rừng gắt gao trừng mắt Quý Tân, hắn muốn bóp chết đối phương nhưng lại bất đắc dĩ đổ máu, sức lực nhanh chóng bị hút đi, hắn lực bất tòng tâm, liền ngược lại đi tìm Hạ Hi, nhưng Tần Duệ Lâm tìm khắp nơi vẫn không thể tìm được hình bóng Hạ Hi, ngay cả vũng máu trên mặt đất cũng đã biến mất từ lúc nào.

Thể lực của Tần Duệ Lâm rất nhanh bị cạn kiệt, hắn không thể chống đỡ nổi mà ngã trên mặt đất, hắn nôn nóng muốn đi tìm Hạ Hi, thân thể bò qua bò lại trên mặt đất để lại từng vệt máu tươi, hắn không quan tâm đến thân thể mình, một lòng muốn tìm được Hạ Hi quay về, mà ngay cat thời khắc cuối cùng, ánh mắt hắn vẫn vô cùng lo lắng nhìn về phía trước, nỗ lực đi được xa hơn.

Hắn lẩm bẩm nói: “A Hi, em đi đâu? Vì sao không đợi anh?”

“A Hi, đừng sợ, anh tới giúp em, anh sẽ không để cho em một mình...”

“Đừng hận anh, A Hi...”

Khi Tần Vũ Hoan mang theo cảnh sát xông vào biệt thự, đúng lúc nhìn thấy cảnh Quý Tân cầm giao gíết người, thi thể Tần Duệ Lâm ở bên cạnh, máu đỏ chảy lênh láng trên mặt đất kinh khủng không gì sánh được, đây là một cảnh tượng vô cùng tàn nhẫn, người bị hại Tần Duệ Lâm đã chết.

Quý Tân xoay người, y gắt gao trừng mắt nhìn Tần Vũ Hoan, cả giận nói: “Sao bây giờ cô mới đến!”

Tần Vũ Hoan không để ý đến y, cô ta một đường đi đến chỗ Tần Duệ Lâm, ôm lấy thi thể đối phương khóc to thành tiếng: “Anh! Anh làm sao vậy? Là ai giết anh? Sao lại thành như thế này, anh nói còn muốn đưa em đi du lịch! Anh mau tỉnh lại đi, đừng ngủ nữa nhanh tỉnh lại đi!”

Cô ta khóc vô cùng thảm thiết bên thi thể Tần Duệ Lâm, đến cảnh sát cũng không đành lòng mà phải vỗ vai an ủi: “Tần tiểu thư, người chết không thể sống lại, cô hãy bớt đau buồn đi!”

Tần Vũ Hoan tràn đầy hận ý nhìn Quý Tân: “Đúng là y! Là y sát hại anh trai tôi, các người mau bắt y lại!”

Quý Tân đã sớm bị cảnh sát khống chế, trên cổ y vẫn có vết cắt chảy máu, nhưng không tổn thương đến tính mạng, trên người y có dính máu Tần Duệ Lâm, trong tay vẫn còn cầm hung khí, hầu như không có bất cứ lời giải thích biện hộ nào. Quý Tân trừng mắt há mồm nhìn Tần Vũ Hoan, một lát sau bật cười thật lớn: “Tần Vũ Hoan, cô điên rồi đúng không? Kế hoạch rõ ràng là cô vạch lên, cô tưởng hiện tại tôi chìm xuống nước, sau đó chỉ mình cô là ngư ông đắc lợi? Hừ, cô nghĩ con mẹ nó thật hoàn hảo!”

Tần Vũ vui mừng lạnh nhạt nói: “Tao không biết mày đang nói cái gì.”

“Được, được lắm, tôi thật sự không ngờ cô có năng lực như thế! Chờ xem, bây giờ chúng ta cùng ở trên một chiếc thuyền, tôi tiến vào đường chết thì cô cũng tuyệt đối chạy không thoát!”

Tần Vũ Hoan nhú chặt lông mày, cô ta cúi đầu che giấu cảm xúc trong mắt, bi phẫn nói: “Mày đã giết anh trai tao, bây giờ lại còn muốn uy hiếp tao? Anh trai tao rốt cuộc có thù gì với mày? Mày cứ như vậy giết anh ấy? Mày đưa anh tao đi, mày trả lại anh trai cho tao.”

Quý Tân tức run hết cả người, y hung hăng nhìn chăm chăm Tần Vũ Hoan, trên mặt tất cả đều là oán giận quyết tuyệt.

Tần Vũ Hoan diễn không có sơ hở, Quý Tân bị ảnh sát còng hai tay, thời khắc trước khi y bị dẫn đi đột nhiên khẽ nở một nụ cười với Tần Vũ Hoan, y dùng khẩu hình miệng nói: “Cô sẽ phải hối hận!”

“Đi mau! ” cảnh sát lạnh lùng nói.

Người của bệnh viện rất nhanh cũng tới, bọn họ hiển nhiên đã nhìn quen loại tình cảnh này rồi, vừa vào đến cửa liền bắt đầu chỉnh tề giải quyết hậu quả, Tần Duệ Lâm từ lâu đã không còn thở, liền chỉ có thể đem thi thể vào nhà xác, hắn bị người ta mang lên băng ca, sau đó bị một tấm vải trắng che kín toàn thân.

Tần Vũ Hoan nhân cơ hội này trốn qua một bên, sự uy hiếp của Quý Tân khiến cô ta bất an, cô ta lập tức gọi điện cho người được an bài bên cạnh Quý Tân.

“Anh đã lấy được thứ đó cho tôi chưa?”

Đối phương nói: “Tần tổng, tôi đã nắm được trong tay.”

“Được, hiện tại anh mang tài liệu đến phòng tôi, nhớ kỹ, trừ tài liệu kia tất cả đều phải tiêu hủy, bất cứ vật gì cũng không được lưu lại!”

“Vâng.”

Tần Vũ Hoan đi thẳng về nhà trọ, khi chưa cầm được tài liệu cô ta vẫn cứ bất an, cô ta sớm biết Quý Tân sẽ giấu đi tài liệu, cho nên đã sớm phái người đi theo dõi y, chỉ cần đem hết chứng cứ tiêu hủy, thì dù Quý Tân có khai với cảnh sát cũng thì cô ta cũng không bị gì hết.

Cô ta chờ đến nôn nóng bất an, cuối cùng tiếng chuông cửa cũng chậm chạp vang lên, Tần Vũ Hoan cẩn thận nhìn qua mắt mèo để kiểm tra, xác định không nhầm người mới mở cửa.

Nhưng cô ta thể nào cũng không ngờ được, phía sau lưng người nọ lại là Tần Cao Chấn, cô ta chợt dạ một chút nhưng rất nhanh trấn tĩnh lại.

“Sao cha lại tới đây?”

Khuôn mặt cha Tần rất nghiêm túc, không cười cũng không nói, có cảm giác không nộ mà uy, ông đi thẳng vào giữa phòng sau đó hung hăng cho Tần Vũ Hoan một cái tát, ông ra tay không có chút lưu tình. Tần Vũ Hoan bị đánh mạnh đến mức mặt lệch sang một bên, nửa mặt bị đánh sưng lên rất nhanh, cô ta cố sức cắn chặt môi dưới, ánh mắt hung ác độc địa nhìn vào cha Tần.

“ Tao không đến, mày coi như tao đã chết đúng không!” Cha Tần uy nghiêm cả giận nói: “Sao mày có thể làm ra loại chuyện đó? Nó là anh trai mày, hổ dữ còn không ăn thịt con, lương tâm mày bị chó ăn chưa! Mà chính là con gái ruột của Tần Cao Chấn tao sao!”

Tần Vũ Hoan hung ác nói: “Không phải! Tôi không phải con gái của ông! Trong mắt ông chỉ có Tần Duệ Lâm, ông đã bao giờ coi tôi là con gái! Tôi hận hắn, tôi đã hận hắn từ rất lâu rồi! Huống hồ tôi đã làm cái gì? Ông đừng ngậm máu phun người! Tần Duệ Lâm là bị Quý Tân giết, tôi một chút cũng không liên quan!”

Tần Cao Chấn thất vọng nhìn Tần Vũ Hoan, cả người phảng phất như già đi chục tuổi trong mấy phút ngắn ngủi, trên đầu ông có thêm không ít tóc bạc, giống như chuyện Tần Duệ Lâm chết đi đã làm ông mất hết ý chí chiến đấu, ông vừa năm mươi tuổi đã phải chịu cảnh để tang con trai, mà hại chết con ông không ai khác lại chính là em gái ruột của nó!

Ông vô lực khoát tay áo, vẻ mặt thống khổ nói: “Mày sẽ phải trả giá thật nhiều cho hành động của mình, Vũ hoan, mày đã không còn là một đứa trẻ nữa...”

Cha Tần quay người rời đi, bóng lưng còng xuống như là phải thừa nhận một gánh nặng rất lớn trên vai.

Tần Vũ Hoan cố hết sức nắm tay, thể nào cũng không cam tâm tình nguyện thua ở bước cuối cùng, cô ta hít thở từng hơi từng hơi một, cuối cùng không cách nào nhịn được mà bộc phát gầm lên giận dữ, cô ta hét hết mọi thứ trên bàn, khuôn mặt sưng đỏ, ánh mắt dữ tợn.

Nhưng mà, cô ta vẫn thua.

22. Chương 22: Buổi Công Chiều

« Tình cảm chân thành » được tổ chức ra mắt lần đầu ở Bắc Kinh, người hâm mộ và giới truyền thông vây kín nơi tổ chức.

Đúng 10h, đoàn ô tô mang theo khách quý được mời chậm rãi đi tới, nơi tổ chức bùng nổ tiếng la hét cuồng nhiệt chói tai của người hâm mộ và cùng tiếng reo hò, tất cả ánh đèn đều tập trung vào một tiêu điểm, Lâm Vi Tình một diễn viên đang hot, cô nhiều lần đạt được giải thưởng điện ảnh, hoàn toàn xứng đáng với ngôi vị nữ hoàng trong ngành công nghiệp giải trí, cô rất hiếm khi tham gia vào chương trình giải trí hay buổi công chiếu phim nào, do đó giới truyền thông lập tức chấn động ngay tại chỗ, ánh đèn flash không ngừng điên cuồng lóe lên.

Lâm Vi Tình mặc một chiếc váy màu đen tuyền, áo bra hiện lên dưới lớp vải ren rất sexy, phía dưới lớp váy dài mềm mại hiện lên từng đường cong, lộ ra khí chất càng cao quý.

Sau đó sự xuất hiện của nhiều khách mời có lai lịch không nhỏ càng giúp buổi công bố trở nên thành công hơn, bên ngoài hội trường tiếng hoan hô chưa bao giờ ngừng lại, ánh đèn flash không ngừng vang lên “Crack! Crack!”

Cuối cùng là sự xuất hiện của dàn diễn viên phim « Tình cảm chân thành », tuy nhiên buổi công chiếu này rất khác với các buổi công chiếu trước, hầu như tất cả diễn viên của « Tình cảm chân thành » đều lên sân khấu, về thứ tự xuất hiện hiển nhiên là để làm nổi bật cho nhân vật chính không cần phải nói ai cũng biết, Hạ Hi không còn nghi ngờ gì là người xuất hiện cuối cùng, mà xuất hiện trước cậu chính là Ngụy Gia Đình.

Ngụy Gia Đình mặc một bộ âu phục trắng thớm, kết hợp cùng cà vạt màu xanh đậm, khoe miệng hân hiện lên dáng vẻ tươi cười một cách máy móc, vừa lễ phép nói xin chào với mọi người trong hội trường.

Hắn đi đến nửa thảm đỏ đột nhiên nghe được âm thanh hoan hô điếc tai nhức óc, mọi chiếc camera đều bị phân tán sự chú ý, Ngụy Gia Đình hơi nhíu nhíu mày, hắn quay đầu lại liền thấy Hạ Hi bước ra khỏi cửa xe, cậu nở một nụ cười thoáng qua hướng đến đám phóng viên, sau đó làm tư thế xin mời.

Mọi người ở đây đều không dự liệu được tình huống này, Đường Thiển mặc một chiếc váy màu trắng bước ra khỏi ô tô, cô ta hiển nhiên không mặc quá cầu kì, tuy nhiên kết hợp với khuôn mặt tinh xảo không tì vết, sắc trắng của váy lại càng khiến cô ta trở nên thanh thuần thoát tục, không hổ là “Ngọc nữ”.

Đám phóng viên điên cuồng chụp hình, hận không thể cho ngay một đầu đê vào ngày mai: “Tình yêu đầu tiên của vua màn ảnh Hạ Hi, có phải là kiểu cầm tay Ngọc nữ muội muội?”

Nhưng hai người không có bất cứ cử chỉ thân mật nào, Hạ Hi không kiêu ngạo cũng không nóng nảy, đối với các fan hâm mộ từ xa đến đều cúi đầu cảm ơn, fan hâm mộ lại càng giơ cao banner ghi tên Hạ Hi, từ khi bắt đầu đến cuối thảm đỏ chưa đến hai phút phía ngoài hội trường đều ngập tràn trong tiếng la hét cùng reo hò, chưa từng bị gián đoạn. Hạ Hi hiếm khi mặc âu phục, một thân màu trắng bộc lộ sự khôi ngô tuấn tú, làn da trắng nõn, vóc người cao ráo, vừa xuất hiện đã lập tức thu hút sự chú ý của mọi người, thật khó để người ta quên đi.

Đương nhiên, cũng có người nhìn Hạ Hi rất không vừa mắt.

Đi thẳng vào bên trong hội trường, Ngụy Gia Đình liền tận lực bước chậm lại, hắn thấy Đường Thiển vẫn đi bên cạnh Hạ Hi, bất mãn trong lòng càng dâng lên mãnh liệt, hắn chủ động bắt chuyện cùng cậu:

“Không ngờ hôm nay lại có nhiều đơn vị truyền thông tham gia đến vậy, thoát nhìn « Tình cảm chân thành » không muốn hot cũng không được.”

Hạ Hi khẽ gật đầu: “Mặc dù truyền thông chuyện gì cũng xen vào được, nhưng nó lại là một bộ phận không thể thiếu.”

Ngụy Gia Đình lại nói: “Sao anh lại đi cùng Thiến Thiến? Chuyện này giới truyền thông sẽ không dễ dàng bỏ qua cho anh đâu?”

Hạ Hi chưa kịp trả lời, Lâm Vi Tình đã cười tươi chào đón, Hạ Hi ôm cô một cái, chào hỏi nói: “Vi Vi, đã lâu không gặp.”

“Mỗi lần anh tuyên truyền tác phẩm mới nhớ đến tôi rồi.”

“Nào có, tôi làm sao dám quên Lâm nữ vương.” Hạ Hi vừa dứt lời lại khen ngợi từ tận đáy lòng: “Cô hôm nay rất đẹp.”

“Cảm ơn.”

Vừa vào trong đập ngay vào mắt họ chính là áp – phích tuyên truyền của, « Tình cảm chân thành », áp – phích có màu sắc tươi trẻ, lộ ra cảnh vườn trường đơn thuần đẹp đẽ, trong hình là Hạ Hi cùng Đường Thiến ngồi cạnh nhau, trán hai người chạm vào nhau, ánh mắt quẩn quýt như hôn nhau mà lại không hôn, mười ngón tay bọn họ chặt chẽ đan xen vào nhau, vẻ mặt còn mang theo nét thiếu niên ngây ngô, mà ở phía sau bọn họ, một vài diễn viên cũng thể hiện trọn vẹn vai diễn. Mặc dù trong áp – phích là bầu không khí thanh xuân vườn trường nhưng vẫn không làm mất đi khi thế, sở hữu nội dung lôi cuốn cùng cảnh quay ngoạn mục.

Ngoại trừ diễn viên, trên poster còn có một câu nói: “Cho dù sắp phải chia xa, còn trẻ là không hối tiếc”.

Hạ Hi nhanh chóng đến ký tên trên áp phích, sau đó mọi người đều lên đài, Ngụy Gia Đình vẫn đi bên cạnh Đường Thiến, nhân lúc ký tên mà hạ giọng hỏi: “Không phải em nói sinh bệnh sao?”

Sắc mặt Đường Thiến hơi trầm xuống một chút, cũng không đáp lại hắn.

Ngụy Gia Đình không cam lòng nói: “Tại sao em lại đi cùng Hạ Hi? Anh đã mời em nhiều lần như vậy...”

Đường Thiến không nhìn hắn mà đi thẳng lên sân khấu, lần nữa nở ra nụ cười tươi như hoa, cô ta đứng bên cạnh Hạ Hi, thậm chí còn hữu ý vô tình rút nhỏ khoảng cách giữa hai người. Ngụy Gia Đình thu hết cảnh này vào mắt, vẻ mặt không khỏi càng trở nên khó coi.

Đã đến bước này rồi tất nhiên Ngụy Gia Đình cũng hiểu được suy nghĩ của Đường Thiến, cô ta rõ ràng

đang khinh thường hẳn, không muốn đi chung thảm đỏ với hẳn, không thấy bọn họ gặp nhau cô ta chỉ nhanh chóng đi đến bên cạnh Hạ Hi thôi ư, ôi, thật đáng tiếc cho cô ta vừa mới ra mắt, không lâu sau cũng trở thành diễn viên có tên tuổi nhưng căn bản không có khả năng được Hạ Hi coi trọng.

Nhưng đã trải qua chuyện này, Ngụy Gia Đình không khỏi chán ghét Hạ Hi hơn, hẳn thích Đường Thiển không phải là bí mật cần che giấu gì, loại hành vi lúc này của Hạ Hi không khác gì khiêu khích hẳn công khai.

Ngụy Gia Đình cũng treo trên mặt nét tươi cười nhưng trong lòng đã sớm âm trầm.

« Tình cảm chân thành » lần đầu chính thức công bố, đạo diễn mang theo dàn diễn viên hội tụ trên sân khấu, các đơn vị truyền thông từ lâu đã chiếm được vị trí quay chụp tốt nhất, ngoại trừ đội ngũ sản xuất cùng bạn bè của diễn viên, các thương hiệu hợp tác cùng « Tình cảm chân thành » cũng được mời đến tham dự. Điều khiến mọi người không lường trước được là, nhãn hiệu quốc tế nổi tiếng Bách Dạ Lệ Nhã hỗ trợ cho đoàn làm phim một khoản kinh phí đáng kể, khoản hỗ trợ này đến đúng lúc đạo diễn đang phát sầu vì kinh phí tuyên truyền chẳng khác nào cơn mưa rào giữa trời mùa hạ, hẳn vốn cho rằng Bách Dạ Lệ Nhã muốn chèn quảng cáo vào phim nhưng đối phương lại không yêu cầu gì thật khiến người ta khó tin.

Đạo diễn gửi thư mời cho nhân viên của Bách Dạ Lệ Nhã, từ đầu đến cuối đều như đang ở trong mơ, hẳn không thể tin được sẽ gặp được loại chuyện tốt như thế này, lẽ nào ông trời thực sự ném cho hẳn một miếng bánh? Chính mình làm chuyện tốt nhiều cho nên ông trời cũng thăm ra tay giúp đỡ.

Đây chính là Bách Dạ Lệ Nhã đó! Từ trước đến nay bọn họ chỉ tài trợ kinh phí cho phim ở Hollywood, mà tài trợ cho « Tình cảm chân thành » ở Trung Quốc này chính là ngoại lệ, đã bỏ một khoản phí tài trợ không nhỏ không nói « Tình cảm chân thành » chỉ cần nương vào điều này cũng đủ để hãnh diện trong giới điện ảnh nước nhà.

Làm nhà tài trợ lớn nhất cho phim, hơn nữa còn là nhãn hiệu nổi tiếng đẳng cấp thế giới, đại diện Bách Dạ Lệ Nhã đương nhiên sẽ được long trọng giới thiệu nhất, đạo diễn lúc nghĩ kịch bản đã cốt muốn tạo một hiệu ứng oanh động, hẳn rất chờ mong tin tức ngày mai về Bách Dạ Lệ Nhã cùng « Tình cảm chân thành » đều song song đứng đầu các đầu báo.

“...Ngoại trừ cảm ơn các nhà tài trợ cùng hợp tác, tôi còn phải long trọng giới thiệu một vị...” Đạo diễn nói đến đây liền dừng một chút, quả nhiên mọi người bắt đầu cảm thấy tò mò hiếu kỳ thì hẳn lại tuyên bố: “Đó chính là nhà tài trợ chính đến từ Bách Dạ Lệ Nhã, thành thật mà nói tôi không ngờ có thể được lớn như vậy, đó là gì? Chính là Bách Dạ Lệ Nhã! Chỉ bằng phim điện ảnh này lại có thể lôi kéo được sự tài trợ của thương hiệu đẳng cấp quốc tế_____”

Đạo diễn nói đồng dục, tuy rằng ngoài mặt ngôn từ mang ý châm chọc, nhưng không thể nào che giấu được niềm tự hào trong đó, giới truyền thông lập tức bùng nổ, nhiều câu hỏi nhanh chóng được gửi lên, đơn giản chính là truy hỏi vì sao Bách Dạ Lệ Nhã lại tài trợ cho « Tình cảm chân thành »? Tin tức này cũng đủ để người ta phải hoài nghi độ xác thực.

Đạo diễn nhân tiện nói: “Đây là lần đầu tiên Bách Dạ Lệ Nhã phái người tài trợ cho phim điện ảnh, tôi đời này chưa bao giờ nói dối, các người tin được thì tin, không tin cũng không sao.”

Không phải phóng viên nhà báo không tin, chỉ là tin tức này không ai tưởng tượng nổi, mọi người nhận định chuyện này căn bản không có khả năng xảy ra, cả hội trường bị tin tức nặng ngàn cân này nện cho có chút choáng váng.

Cùng khiếp sợ còn chính là Hạ Hi, đây là lần đầu tiên cậu biết được tin tức này.

Về phần người đại diện bên Bách Dạ Lệ Nhã cậu không cần nghĩ cũng đoán ra, ông trời sẽ không tự nhiên làm rơi một miếng bánh ngon đến vậy, cậu cũng không cho rằng Bách Dạ Lệ Nhã để ý đến « Tình cảm chân thành », vậy nguyên nhân duy nhất chỉ có thể là do Tần Duệ Lâm.

Hạ Hi đưa mắt nhìn xuống dưới sân khấu, không ngừng tìm kiếm bóng dáng Tần Duệ Lâm ở hàng ghế đầu tiên, thân thể cậu không tự chủ được trở nên cứng ngắc, ánh mắt lộ ra vẻ phiền lòng, nét mặt phức tạp khiến người ta căn bản không hiểu đến tột cùng cậu đang suy nghĩ những gì.

Rất nhanh cậu đã phát hiện được Tần Duệ Lâm.

Đó cũng không phải là chuyện quá khó khăn bởi vì ánh mắt Tần Duệ Lâm ngay từ đầu vẫn luôn chăm chú nhìn vào cậu, chưa bao giờ rời đi một chút, vì để phòng ngừa truyền thông phát hiện, hắn còn đeo thêm một chiếc khẩu trang màu đen, trên đầu đội mũ lưỡi trai khiến cho chìm nhĩm trong đám đông, không ai có thể nhận ra được đây chính là Tần Duệ Lâm, bởi vì chẳng ai lại ngờ được hắn sẽ đến, thậm chí tổng giám đốc Bách Dạ Lệ Nhã lại lặng lẽ ngồi dưới khán đài nhìn từ đầu đến cuối.

Bởi vì có fan hâm mộ cùng nhà báo cho nên Hạ Hi không thấy rõ Tần Duệ Lâm lắm, nhưng lại có thể cảm nhận được tâm tình đối phương nhẩn nhẻ đến, cậu biết Tần Duệ Lâm đang cười, trong đó còn ẩn hiện vẻ giảo hoạt khi thực hiện được điều gì, hắn nhìn Hạ Hi phía đối diện thêm vài giây nữa, sau đó đột nhiên đứng dậy.

Hạ Hi cơ hồ bị hoảng sợ, vẻ mặt của cậu trở nên hoảng loạn vô cùng, ánh mắt hung dữ trừng Tần Duệ Lâm.

Tần Duệ Lâm cũng không tiến thêm bước nữa, hắn đứng dậy cách xa Hạ Hi mà phát phát tay, sau đó liền an phận ngồi xuống.

Hạ Hi không khỏi thở hắt một hơi thả lỏng, cậu biết không có cái gì mà Tần Duệ Lâm không dám làm, nếu như đối phương nhất thời hứng khởi chứng minh hai người quen biết nhau ở đây, cậu hầu như không dự đoán nổi chấn động này, không cần Tần Duệ Lâm tiết lộ chuyện gì, chỉ cần thân phận của hắn cũng khiến Hạ Hi tránh không kịp. Cậu đã từng rất muốn ràng buộc cùng với Tần Duệ Lâm, thậm chí huyền tưởng hai người thân phận hai người sẽ được truyền thông thổi phồng lên.

Nhưng mà huyền tưởng kia quá mức ngây thơ, ngay cả tiền đồ của chính mình cũng bị tổn hại, nhưng bây giờ sẽ khác, Hạ Hi sẽ không đem tiền đồ của mình bỏ đi, nếu như sự xuất hiện của Tần Duệ Lâm làm ảnh hưởng đến sự nghiệp của cậu vậy cậu chỉ còn biết cách nhượng bộ rút lui.

Hạ Hi thu hồi ánh mắt, cũng không nhìn đến Tần Duệ Lâm dưới kia nữa.

Tần Duệ Lâm vẫn chăm chú nhìn Hạ Hi, hắn đã thật lâu rồi chưa thấy được cảnh tượng này, lần đầu đứng trong một nơi chật kín người nhưng trong mắt hắn chỉ tồn tại duy nhất một mình Hạ Hi. Con mắt hắn chăm chú nhìn theo bóng hình người nọ, si mê đến độ hận không thể điên cuồng bịt mắt đám fan cuồng kia, hai tay hắn gắt gao nắm chặt lấy nhau, liều mạng ức chế khát vọng được ôm lấy Hạ Hi.

Hắn từng phát ngôn bữa bãi sẽ cố gắng buông tay Hạ Hi, nhưng ý định này vừa xuất hiện trong đầu còn chưa thử nghiệm đã tuyên cáo thất bại, Tần Duệ Lâm biết mình chắc chắn sẽ không làm được.

Cuộc đời này hắn vì Hạ Hi mà sống, cho nên làm sao có khái niệm vứt bỏ.

23. Chương 23: Đau Bụng

Lần đầu công bố tiến hành vô cùng thuận lợi, fan hâm mộ và giới truyền thông tỏ ra rất nhiệt tình, lại được khách mời hết lời ca ngợi khi được phỏng vấn, còn cầu phim bán cháy vé, ngoại trừ làm việc hỗ trợ lẫn nhau, đạo diễn còn nỗ lực về một vài chi tiết gay cấn, nhằm lôi kéo sự mong chờ của khán giả với bộ phim.

Ngoài tình yêu đẹp giữa Hạ Hi và Đường Thiển, trong phim Hạ Hi cùng Ngụy Gia đều là đối thủ có vẻ ngoài cực kỳ sáng chói, đạo diễn còn cố ý nhắc đến điểm đó một hồi.

“<Tình cảm chân thành> tuy có đổi mới về nội dung, nhưng cũng khó tránh khỏi rơi vào khuôn sáo cũ, mà khuôn sáo cũ nhất chính là nam diễn viên đều có vóc người to lớn, cái này tôi cần nhắc đến một chút, Hạ Hi và Ngụy Gia đều vì đáp ứng kịch bản phim mà cố ý nán lại trong phòng tập thể hình mấy tháng, từ ngày bọn họ đi tập thể hình, tôi liền bị biên kịch kéo đến phía sau, mỗi lần nhìn thấy tôi đều hỏi: “Đương đạo diễn cơ bụng của anh đâu? Địa vị của tôi trong lòng họ cũng dần bị hạ thấp xuống.”

Diễn viên xung quanh đều cười rộ lên, Hạ Hi nói: “Bây giờ anh có thể đặt tên cho chính mình rồi nha!”

Ánh mắt đạo diễn liền lập tức chuyển đến Hạ Hi, ngữ khí uy hiếp nói: “Được, cậu nói đi, tôi nhớ kỹ rồi!”

Đường Thiển hạ giọng: “Đương đạo diễn từ trước đến nay đều khoan dung độ lượng.”

“Khoan dung độ lượng? Không, tôi là một người có bụng dạ hẹp hòi, tôi không vừa mắt với ai có vóc người đẹp hơn mình đâu!” đạo diễn giả vờ cả giận nói.

Hạ Hi lập tức sắm vai người vô tội, cậu đi đến bên cạnh đạo diễn, sợ hãi nói: “Đương đạo diễn đừng vì báo thù tư mà cắt hết cảnh diễn của tôi nha.”

Đạo diễn hừ một tiếng, người chủ trì cười nói: “Hạ ca, anh cùng Ngụy Gia thường xuyên đến phòng tập thể thao, không biết hai người có quá nhập vai đem đối phương trở thành tình địch thật sự không?”

Hạ Hi nói: “Cái này thật là có, tôi thật sự rất thích nhân vật Bạch Tuyền này, có cảm giác hẳn rất giống tôi, đều là loại người dám yêu dám hận, cho nên khi diễn tôi đặc biệt dễ nhập vai, có hôm đạo diễn hô cắt rồi mà tôi vẫn chưa khôi phục được tâm tạng, thiếu chút nữa động tay đánh Ngụy Gia một trận.”

“Còn Ngụy Gia thì sao?”

“Tôi ư...” Ngụy Gia ngơ ngác một chút cười nói: “Trong phòng tập thể theo tôi không hề đụng đến Hạ Hi, nhưng mà nếu anh ấy muốn đánh như lời vừa nãy,...thì có khả năng tôi cũng nhập vai thôi.”

Hắn nói ra những lời này, cả hội trường trong nháy mắt trở nên im ắng, dù sao Hạ Hi cũng đã thừa nhận, Ngụy Gia lại phản bác sau lời cậu, nghe thế nào cũng có thể nghĩ thấy mùi thuốc súng. Tâm tình trong mắt Hạ Hi bị che khuất, chỉ thấy khóe miệng cậu lạnh lùng nhếch lên, cũng không phải cậu không biết Ngụy Gia có biểu hiện địch ý, nhưng cũng không để trong lòng, giới giải trí là một sân khấu lớn, người có lòng dạ hẹp hòi sẽ không đi được quá xa, hơn nữa người hâm mộ sẽ không trung thành lâu đâu.

Ngụy Gia lúc nào cũng nhằm vào cậu, tuyệt đối không có ý tốt với cậu.

Người chủ trì lập tức đi ra hoà giải, “Ha ha... chuyện này, Ngụy Gia cậu cũng nhập vai quá sâu rồi, sao lại bắt đầu công kích Hạ ca rồi, tôi thật tò mò làm sao hai người có thể ở chung trong một đoàn phim được?”

Ngụy Gia nói: “Chúng tôi cứ như vậy ở chung thôi, không có gì đặc biệt.”

Ngữ khí của hắn rất lạnh nhạt khiến người chủ trì đang cười tươi cũng phải khựng lại, cô ta ngay lập tức đổi trọng tâm câu chuyện: “Nếu như hai vị diễn viên đều nỗ lực như vậy, có thể cho fan hâm mộ tại hội trường hôm nay no mắt không?”

Đạo diễn lui sang một bên: “Chuyện này tôi không nên tham gia tránh nhầm lẫn.”

Hạ Hi cười nói: “Làm sao anh lại nói thẳng như vậy? Tôi sẽ không có ý gì.”

Lời nói tuy là vậy, nhưng từng phân đoạn kỳ thực đã được đặt ra trước, hai người đương nhiên sẽ không cởi sạch áo. Trong tiếng hò reo của fan hâm mộ, Ngụy Gia dẫn đầu vạch áo ra, hắn đối với vóc dáng của mình vô cùng tự tin, dùng sức hiện lên tám cơ bụng cho rõ ràng, hắn lập tức nghe được nhiều tiếng hét chói tai trong hội trường, trong lòng đương nhiên vô cùng tự hào cũng kiêu ngạo. Hắn nhìn về phía Hạ Hi, bởi vì vấn đề góc độ khá lớn cho nên không ai có thể thấy hóm ý khiêu khích mười phần trong mắt hắn.

Hạ Hi tươi cười mang theo dáng vẻ ngượng ngùng, ánh mắt cậu vẫn nhìn về phía trước lại lần nữa lơ đãng đụng phải ánh mắt Tần Duệ Lâm, đôi mắt người nọ đang theo dõi cậu, thân thể đã rời khỏi ghế giống như muốn ngăn cản, rồi lại ngại nguyên nhân nào đó mà không cách nào hành động.

Hạ Hi dời đi đường nhìn của mình, cậu xốc áo lên đúng ba giây rồi lập tức buông xuống, hội trường lần nữa xôn xao, vô số fan hâm mộ yêu cầu làm lại, thời gian quá ngắn cần bản không thể xem rõ, nhưng mà

giới truyền thông rõ ràng lại chớp lấy được, công nhận vóc người Hạ Hi rất đẹp, cậu có cơ bụng cong cong đẹp vô cùng, đồng thời không có nửa chút sẹo lồi, kết hợp với gương mặt đẹp trai tuấn lãng, để cho một đám con gái mê trai hét chói tai cả ngày.

Cả hội trường thỉnh cầu tuy nhiên Hạ Hi chỉ thừa nước đục thả câu nói: “Tôi cho các bạn nhìn rồi mà, nếu như không thấy rõ được thì đành đợi đến lúc phim công chiếu rồi xem nha, đến lúc đó các bạn muốn nhìn cái gì thì sẽ được cái đó.”

Người chủ trì nói: “Có thực là muốn nhìn cái gì sẽ có cái đó không?”

“Cô cảm thấy thế nào? ” Hạ Hi bắt đầu dĩ hời.

Vốn lúc đầu màn này sẽ là trò chơi đối kháng giữa Hạ Hi và Ngụy Gia, chủ đề là ai có khả năng ôm mỹ nhân về? Mỹ nhân này đương nhiên là Đường Thiển, nhưng lúc nhạc đệm vang lên đạo diễn đột nhiên bỏ qua màn này, hôm nay biểu hiện của Ngụy Gia rất rõ ràng, con mắt hắn không bị mù cho nên có thể nhận thấy địch ý của tên kia với Hạ Hi, loại tin tức này nếu bị truyền đi tuyệt đối không có lợi cho <Tình cảm chân thành>.

Người chủ trì vốn đã nỗ lực nhảy qua đoạn này, thế nhưng Ngụy Gia lại chủ động đề nghị: “Nếu như đã vậy không bằng chúng ta chơi trò chơi, xem đến tốt cùng ai có thể ôm mỹ nhân về?”

Sắc mặt đạo diễn không thay đổi, Hạ Hi nhìn Ngụy Gia hía đối diện vài giây, ý vị thâm trường cười nói: “Được, chơi như thế nào?”

Người chủ trì tiếp tục kiên trì: “Các anh phải hỏi mỹ nhân chứ sao lại hỏi tôi?”

Hạ Hi cùng Ngụy Gia không nhìn thẳng nhau, ánh mắt cả hai đều chuyển đến Đường Thiển, cô ta thụ sủng nhược kinh đứng ra: “Này...chuyện này đến đột ngột quá, tim tôi bây giờ đang đập rộn lên.”

Hạ Hi cười cười, Ngụy Gia nói: “Tôi sẽ thắng.”

Trò chơi rất đơn giản, đem một sợi dây buộc lên người Ngụy Gia và Hạ Hi, xem ai có thể lay được cái chuông trước tiên người đó thắng, đây chỉ đơn thuần là một màn đấu sức mà thôi, đạo cụ nhanh chóng được cầm ra, Hạ Hi đem sợi dây cột vào thắt lưng, để phòng ngừa bị tuột còn cố sức buộc thêm hai vòng, chờ tất cả chuẩn bị sắp xếp xong, Đường Thiển liền tuyên bố bắt đầu trò chơi.

Ánh mắt cô ta chăm chú nhìn vào Hạ Hi, điều này làm cho Ngụy Gia thẹn quá thành giận, thầm nghĩ trận đấu hôm nay hẳn nhất định phải thắng, hẳn quân cái khỉ gió gì kết quả tốt đẹp nhất, lẽ nào chỉ vì Hạ Hi thua hắn mà ảnh hưởng đến doanh thu phòng vé hay sao?

Hạ Hi nhanh chóng nhận thức được gì đó không thích hợp lắm, cuộc tranh tài này vốn là để cho cậu thắng, hai người cũng chỉ giả bộ tham gia, dù sao trò chơi này cũng nên để phù hợp với kết cục trong phim. Nhưng

từ khi bắt đầu thi đấu đến giờ, Ngụy Gia không hề có ý niệm này trong đầu, lực dồn lên đầu sợi dây bên kia không hề giảm, lực hai bên hầu như bằng nhau. Hạ Hi cố sức trụ vững hai chân, người không ngừng đi lên phía trước, cậu đã cởi áo khoác làm lộ ra cơ tay khỏe mạnh, hiển nhiên dồn toàn bộ sức lực vào trận đấu này.

Chiến thắng từ từ nghiêng về Ngụy Gia, hai tay hắn nắm chặt lấy sợi dây, mồ hôi trên mặt toát ra rất nhiều, nhưng cục diện này duy trì không được lâu lắm liền bị Hạ Hi lần thứ hai vượt qua. Mắt thấy chiến thắng sắp tới, Hạ Hi liền dùng hết sức lực của mình, cậu mặc kệ Ngụy Gia muốn đùa thành dạng gì, kết quả trò chơi này không có khả năng thay đổi, cho dù xuất hết lực ra để so sánh, Ngụy Gia cũng chưa chắc có thể giành chiến thắng.

Nhưng ngay lúc chiến thắng chỉ cách Hạ Hi có một bước, một cơn đau đớn khủng khiếp lại khiến cậu không có cách nào giữ vững nổi, cả người cậu mềm nhũn, sức lực toàn thân thoáng chốc bị rút hết. Mà Ngụy Gia lúc này vẫn không có ý định dừng lại, hắn nhân cơ hội kéo nhanh sợi dây, Hạ Hi bị ép lùi chạy thêm bốn năm bước sau đó sắc mặt trắng bệch ôm bụng, lúc đó Ngụy Gia thành công lay được cái chuông.

Cả hội trường nhất thời hỗn loạn, không ai chú ý đến chiến thắng của Ngụy Gia, đạo diễn vội vàng đến hỏi thăm tình hình Hạ Hi, cố gắng khống chế thế cục hỗn loạn, nhưng ngay lúc hắn đang không ngừng thỉnh cầu khán giả cho thêm chút thời gian thì đã có một người chạy vọt lên từ phía dưới. Hắn khom lưng ôm lấy Hạ Hi chạy ra bên ngoài, hai bên đều có người ngăn cản hắn, lại bị ánh mắt khủng khiếp của người nọ làm sợ đến mức không dám nhúc nhích, sắc mặt Tần Duệ Lâm có hơi trắng bệch, kinh hồn táng đảm ôm lấy Hạ Hi, trái tim cơ hồ nhảy lên đến tận họng.

Đạo diễn ở phía sau quát: “Này, anh là ai? Anh muốn mang Hạ Hi đi đâu? Mau dừng lại nếu không tôi báo cảnh sát đấy!”

Đám phóng viên chen chúc muốn tiếp cận, Tần Duệ Lâm lại chỉ lo chạy ra bên ngoài, vừa bảo tài xế đến trước cửa hội trường, hắn xông tới như vậy, nếu như hai bên không có người che chở thì hắn đã sớm bị chặn lại không biết bao nhiêu lần. Hạ Hi đau đến mức toát mồ hôi lạnh, hai tay cậu vô lực nhấc lên trong không khí, sau đó ôm lấy cổ Tần Duệ Lâm, lực cậu dùng không hề nhẹ, phảng phất như không có cách nào phân tán được đau đớn. Tần Duệ Lâm cầm lấy tay cậu, càng ôm Hạ Hi thêm cẩn thận.

Lúc chạy ra khỏi đại sảnh, một chiếc xe đã vừa lúc dừng ở đó, Tần Duệ Lâm mở cửa xe rất nhanh, sau đó cẩn thận thả Hạ Hi vào trong, chính mình cũng ngồi vào trong, đóng cửa xe lại trong nháy mắt, ô tô nhanh chóng chạy vọt ra ngoài.

Lái xe rõ ràng là Khương Liêm, chị vội vàng hỏi: “Hạ Hi bị làm sao vậy?”

“Không biết, mau đến bệnh viện.” Tần Duệ Lâm vừa nói vừa gọi điện thoại: “Các anh đem người ngăn lại, đừng cho phóng viên đuổi theo, còn nữa nó cho Tạ An biết, bảo hắn quản thật chặt cho tôi, đừng để cho cư dân mạng đăng tin linh tinh.”

Tin tức quả nhiên truyền đi với tốc độ chóng mặt, nếu như ngăn cản chậm trễ, lần đầu Hạ Hi gặp chuyện sợ rằng sẽ lập tức lan truyền khắp internet, lần này Hạ Hi là bị người ta hại, cho dù trên mạng viết cũng là rêu rĩa, cái Tần Duệ Lâm lo lắng là thân phận của hắn, chủ tịch Bách Dạ Lệ Nhã lần đầu tiên tham gia

loại sự kiện thế này, đồng thời còn mang Hạ Hi đang bị thương đi mất.

_____ Tin tức này cũng thật khiến người ta chú ý suy ngẫm

Khương Liêm lái xe đến một bệnh viện gần đây nhất, Tần Duệ Lâm lúc này cẩn thận đỡ vai Hạ Hi, vừa đi vừa lau mồ hôi lạnh trên trán cho cậu. Hạ Hi đau dữ dội, nhưng hầu như không kêu rên một tiếng, cậu suy yếu ngồi tựa lưng vào ghế ngồi, sắc mặt trắng bệch không có chút máu.

Tần Duệ Lâm thấp giọng hỏi: “Rốt cuộc em bị làm sao vậy?”

Hạ Hi lắc đầu, không chỉ thân thể cậu đau đớn mà trong lòng cũng có chút bối rối, lúc trước rõ ràng một chút việc cũng không có, sao đột nhiên lại đau lợi hại như vậy, một chút dấu hiệu cũng không có, lần đầu tiên làm ra thế cục hỗn loạn như vậy, tin tức ngày mai nhất định sẽ lênh khỏi quỹ đạo, đối với phim điện ảnh mà nói cũng không biết là chuyện tốt hay chuyện xấu.

Hiện tại tất cả đều không biết, xu hướng của dư luận ai cũng không thể đoán trước được.

Tần Duệ Lâm hỏi Khương Liêm: “Trước đây A Hi đã bị như thế này bao giờ chưa?”

“Không có!” Khương Liêm nghi ngờ nói: “Đôi khi cậu ấy ăn uống không theo quy luật nên đau bụng, nhưng cho tới bây giờ vẫn không nghiêm trọng thế này.”

Hạ Hi nằm một hồi, đau đớn đã giảm bớt không ít, cậu yếu ớt nói: “Tôi không sao, có lẽ không cẩn thận khiến sợi dây siết vào bộ phận nào đó, nghỉ ngơi một chút liền tốt rồi.”

Khương Liêm tức giận nói: “Cai tên Ngụy Gia đó thật không ra thứ gì, đạo diễn Dương đã nói bỏ qua đoạn này hắn lại không có việc gì tìm thêm việc, chỉ bởi vì một Đường Thiển thôi sao, hắn thật sự nghĩ ai cũng muốn tranh giành với hắn, nếu không làm sao hắn lại không nghe theo sự sắp xếp, cần phải giành cao thấp với cậu, sao lại xuất hiện loại chuyện này chứ!”

Hạ Hi lạnh lùng nói, “Hắn đúng là coi tôi thành quả hồng mềm.”

Tần Duệ Lâm nhíu chặt lông mày, ánh mắt âm u.

24. Chương 24: V Chương

(1)

Mấy người nhanh chóng chạy đến bệnh viện, bác sĩ đã đợi từ lâu. Tần Duệ Lâm muốn dìu Hạ Hi vào nhưng lại bị cậu từ chối thẳng: “Tôi tự mình đi vào được.”

“À.” Tần Duệ Lâm ngượng ngùng rút tay lại, nhanh chóng mở cửa xe cho Hạ Hi.

Viện trưởng tự mình chạy đến tiếp đón, đi theo hắn còn có vài tên bác sĩ chủ nhiệm khoa, Tần Duệ Lâm vừa đỡ Hạ Hi vừa nói rõ tình huống cho viện trưởng: “Cậu ấy vừa rồi bị xiết ở đoạn eo, sau đó đột nhiên đau bụng dữ dội, nhưng giờ đỡ đau hơn nhiều rồi.”

Một bác sĩ khá trẻ tuổi hỏi: “Xảy ra tổn thương do bị xiết trong tình hình nào?”

Tần Duệ Lâm liếc mắt nhìn y một cái, viện trưởng liền nói: “Đây là chủ nhiệm khoa nội Lâm Nhiên, ngài Tần, ngài chớ nhìn y còn trẻ tuổi nhưng y có học vấn uyên thâm, là bác sĩ xuất sắc nhất của chúng tôi trong khoa này.”

Hạ Hi nói: “Bị tổn thương trong lúc chơi kéo co, trước đây tôi chưa từng bị như thế này.”

“Ngài Hạ, trước kia ngài có bệnh cũ nào không? Hoặc là đã từng phẫu thuật gì đó?”

Hạ Hi ngơ ngác một chút, tựa hồ không muốn nhắc đến đề tài này: “Tôi không có bệnh gì cả.”

Lâm Nhiên cũng không tiếp tục truy hỏi, nghiêm túc nói: “Trước tiên chúng ta đi làm xét nghiệm, kiểm tra xem có căng cơ hay là vấn đề về thận không.”

Cả bệnh viện “đèn xanh” thông suốt, rất nhanh Hạ Hi đã hoàn thành xong các kiểm tra, đau đớn của cậu bây giờ đã được giảm bớt, tâm trạng cũng không mấy lo lắng, nhưng thật ra Tần Duệ Lâm vẫn có biểu hiện nôn nóng, liên tục ở một bên dặn bác sĩ cần phải kiểm tra tỉ mỉ, Hạ Hi nhìn hắn bất an đi qua đi lại, trong lòng không biết mang cảm giác gì.

Có mấy ngày liền cậu không nhìn thấy Tần Duệ Lâm, nhưng Hạ Hi biết rất rõ, Tần Duệ Lâm không thể rời khỏi thế giới của hắn, người nọ chỉ đem bản thân giấu đi, tự cho là cậu sẽ không có biện pháp phát hiện ra. Mấy ngày Hạ Hi không bị Tần Duệ Lâm bám theo khiến cậu nhiều lần nghĩ đối phương sẽ nhịn không được lao đến, nhưng Tần Duệ Lâm chưa từng làm như vậy, hắn giống như đang thực hiện lời mình nói, thử bắt đầu buông tay.

Nhưng loại buông tay này thực sự vô bổ, chỉ biết đã tạo một áp lực thật lớn cho trái tim, sau đó không khống chế được mà bộc phát.

Hạ Hi không muốn dẫn vật bất cứ kẻ nào, cậu hy vọng Tần Duệ Lâm có thể thản nhiên buông tay thì lúc đó khi gặp lại hai người đều có thể gió nhẹ mây bay nói chuyện cũ, nhưng tất nhiên Tần Duệ Lâm lại không làm cho cậu theo ý nguyện được, hai người bị buộc ở hai đầu của một sợi dây, càng muốn kéo dài khoảng cách, càng bị phản ngược.

Bệnh viện chu đáo đưa hoa quả tới, trong lòng Tần Duệ Lâm chờ đến bất an, liền chuẩn bị gọt táo cho Hạ Hi, điều này với hắn quả là thách thức hạng nhất, hết lần này đến lần khác trở thành trò đùa trước mặt Hạ Hi, rõ ràng hắn thấy người khác làm rất dễ dàng, chỉ cần không ngừng xoay quả táo là có thể gọt được lớp vỏ táo thành dây dài, hắn tự tin không gì sánh được bắt đầu thử, thậm chí còn cố ý để quả táo trước mặt Hạ Hi.

Hạ Hi nằm trên giường nghỉ ngơi, cậu vừa được bệnh viện cấp cho thuốc giảm đau, cuối cùng cũng thoải mái hơn, lần đau đớn này rất mãnh liệt, cậu có cảm giác rất tệ, thậm chí còn hoài nghi bản thân mắc phải bệnh gì, nhưng cho dù nghĩ nhiều cũng không dùng được, cậu cố gắng thả lỏng tinh thần, để thân thể thoải mái, không ra kết quả thì tự coi là bệnh nhỏ gây đau nhức thôi.

Sau đó cậu phát hiện Tần Duệ Lâm bắt đầu dần vặt quả táo, lúc đầu Hạ Hi vốn không để ý, cho đến khi trên bàn tích tụ năm sáu quả táo lỗi lôm, cậu mới không thể nào hiểu nổi hỏi: “Anh đang làm gì vậy?”

Tần Duệ Lâm tràn đầy hận ý với quả táo, dùng tư thế không chinh phục được nhất định không bỏ qua, ngữ khí không thể nào tốt được: “Gọt táo.”

“Đây là cách anh gọt táo? ” Hạ Hi cả kinh nói: “Rất... Khác người.”

Tần Duệ Lâm nổi giận nói: “Anh chỉ muốn gọt vỏ táo không bị đứt thôi.”

“Chuyện đó rất khó sao?”

“Không... khó sao?”

Kế tiếp, Hạ Hi để Tần Duệ Lâm nhìn thấy cái gọi là cao thủ chân chính, ngón tay Hạ Hi rất linh hoạt, quả táo và dao gọt trái cây trong tay cậu như được dính lại với nhau, mắt hắn thậm chí còn thấy được ruột táo và vỏ táo được cắt thành một sợi dài.

Trong toàn bộ quá trình này Tần Duệ Lâm đều nhìn Hạ Hi với ánh mắt “Chuyện này có thể làm sao” “Trời ơi thần kỳ quá”, không cần nói cũng biết trong lòng hắn tràn đầy sùng kính ngưỡng mộ, còn kém dập đầu bái thầy học nghệ trước Hạ Hi thôi.

Hạ Hi dễ dàng gọt được táo, cậu liếc mắt nhìn Tần Duệ Lâm bị đả kích trước mặt mình, sau đó ném một cái dây vỏ táo dài ngoằng cho đối phương: “Anh lấy đi chơi đi.”

Tần Duệ Lâm buồn bã ỉu xiu cầm vỏ táo.

Trong lúc đó, Khương Liêm sau khi nghe điện thoại xong liền tiến vào, nói với Hạ Hi: “A Hi, tôi phải trở về công ty, chuyện này lần đầu xảy ra hiện đang rối tung lên, tôi bây giờ phải đi xử lý.”

Hạ Hi gật đầu: “VẬY chị đi về trước đi.”

“CẬU..CẬU Ở ĐÂY KHÔNG SAO CHỨ?”

“KHÔNG CÓ VIỆC GÌ, TÔI ĐỜ NHIỀU RỒI, CHỊ YÊN TÂM ĐI.”

Tần Duệ Lâm lập tức thể hiện thái độ: “CÔ ĐI ĐI, CÓ CHUYỆN GÌ TÔI SẼ CHĂM SÓC HẠ HI.”

Khuông Liêm liếc mắt nhìn Tần Duệ Lâm, biểu hiện trong thời gian này của hắn khiến chị tương đối thỏa mãn, liền khoát tay nói: “TÔI ĐI ĐÂY, NẾU CÓ CHUYỆN GÌ NHỚ GỌI CHO TÔI.”

Hạ Hi gật đầu.

Kết quả kiểm tra rất nhanh được đưa tới, Tần Duệ Lâm nghiêm chỉnh ngồi một bên vẽ mặt vừa nghiêm túc lại vừa hồi hộp, Hạ Hi cũng đổ chút mồ hôi, Lâm Nhiên nhìn hai người một chút, sau đó chân thành nói: “KẾT QUẢ KIỂM TRA ĐÃ CÓ, THÂN THỂ NGÀI HẠ RẤT KHỎE MẠNH, KHÔNG CÓ BỆNH TẬT GÌ, CHỨC NĂNG CỦA THẬN CŨNG RẤT BÌNH THƯỜNG. LÚC TRƯỚC ANH BỊ THƯƠNG NHƯNG KHI KIỂM TRA CƠ THỂ KHÔNG BỊ TỔN THƯƠNG GÌ, XƯƠNG CỐT CŨNG KHÔNG KHÁC THƯỜNG, NGOẠI TRỪ CÓ CHỨT THIỂU MÁU VÀ VIÊM DẠ DÀY NHẹ, NHỮNG BỆNH NÀY CÓ THỂ ĐIỀU TRỊ DỨT ĐIỂM TỪ TỪ.”

Tần Duệ Lâm thở phào một hơi, lại không hiểu được hỏi: “VẬY SAO LÚC TRƯỚC CẬU ẤY ĐAU KINH NHƯ VẬY?”

“CHUYỆN NÀY...”Lâm Nhiên lúng túng nói: “CHÚNG TÔI ĐÃ HỌP RỒI NGHIÊN CỨU QUA NHƯNG THÂN THỂ CÙNG GAN CỦA NGÀI HẠ KHÔNG CÓ VẤN ĐỀ GÌ, KHÔNG CÓ ÁP XE NỘI TẠNG, NẾU NHƯ NGÀI LO LẮNG NHƯ VẬY... CHÚNG TÔI CÓ THỂ LÀM TIẾP MỘT LOẠT KIỂM TRA TOÀN DIỆN, NẾU NGÀI HẠ NHẬP VIỆN CÀNG CÓ LỢI CHO QUAN SÁT ĐIỀU TRỊ.”

Hạ Hi nghe thấy không có việc gì liền yên lòng, cười nói: “KHÔNG CẦN, CHỈ CẦN KHÔNG CÓ VIỆC GÌ LÀ ĐƯỢC, TÔI SẼ NGHỈ NGƠI TĨNH DƯỞNG Ở NHÀ VÀI NGÀY.”

Tần Duệ Lâm vẫn đang lo lắng, nhưng cũng không có tâm trạng tiếp tục ở đây, hắn có thể gọi cho mấy chuyên gia về phương diện này khám cho Hạ Hi, chắc có thể tìm thấy vấn đề, cho nên liền hỏi: “BÂY GIỜ VỀ NHÀ SAO?”

“ỪM.” Hạ Hi gật đầu, ngữ khí xa cách nói: “NGÀY HÔM NAY ĐÃ LÀM PHIỀN ANH NHIỀU, TÔI SẼ TỰ MÌNH GỌI XE VỀ NHÀ.”

Sắc mặt Tần Duệ Lâm trầm xuống, bầu không khí lạnh xuống trong nháy mắt, hắn lạnh lùng nói với Lâm Nhiên: “CẬU ĐI RA NGOÀI ĐI.”

Chờ Lâm Nhiên đi rồi, Tần Duệ Lâm liền nở nụ cười khổ, vẽ mặt bất đắc dĩ cùng khó chịu, hắn nhìn Hạ Hi, hạ thấp tự trọng khuyên nhủ: “ANH ĐƯA EM VỀ, NẾU XẢY RA CHUYỆN GÌ NỮA CŨNG CÓ THỂ CHĂM SÓC TỐT HƠN.”

Hắn thấy Hạ Hi cau mày, liền nói thêm: “Em yên tâm, anh sẽ không tiếp tục dây dưa, anh đưa em về đến nhà an toàn liền... Sẽ rồi đi.”

Hạ Hi nghiêng đầu, Tần Duệ Lâm đã nói đến nước này, cậu tiếp tục từ chối cũng coi là không nể mặt, vì vậy tâm tình phức tạp nói: “Sắp tan học rồi, thuận tiện đi đón Thần Thần cùng nhau đi.”

Tần Duệ Lâm nhất thời mừng rỡ, không ngừng nói được được.

Hai người cùng nhau đi xuống tầng, biết được tin này viện trưởng lập tức đuổi theo hai người, hắn nhân cơ hội lấy lòng Hạ Hi hòng mời Tần Duệ Lâm đi ăn. Hạ Hi buồn chán nhìn xuống dưới tầng, lại đột nhiên cảm thấy trong dạ dày cồn cào, cậu liền hít sâu để nén cơn đau, lại không ngờ rằng càng phản tác dụng, cảm giác buồn nôn vọt lên cuống họng trong nháy mắt, cậu nhanh chóng chạy vào nhà vệ sinh, mơ hồ nghe thấy tiếng Tần Duệ Lâm lo lắng gọi mình.

Hạ Hi xông thẳng vào WC, ghé mặt vào bồn rửa mặt nôn không ngừng, nhưng cậu lại không nôn ra bất cứ thứ gì, chỉ là không dừng lại được. Bên cạnh có hai thanh niên phản nản nói: “Muốn nôn thì vào bồn cầu, nôn vào bồn rửa tay thì ai còn dùng được nữa!”

Tần Duệ Lâm xông đến cho tên kia một đấm, sau đó không nói hai lời đối phương đi ra ngoài, người nọ thấy Tần Duệ Lâm không dễ chọc liền hùng hùng hổ hổ bỏ đi. Tần Duệ Lâm vừa vỗ nhẹ lên lưng Hạ Hi, vừa ân cần hỏi: “Có chuyện gì vậy? Sao đột nhiên lại nôn?”

Hạ Hi có cảm giác cả người vô lực, cậu rút khăn tay ra lau nước, một lúc sau mới có thể bình thường lại, sắc mặt trắng bệch: “Không có chuyện gì, có khả năng gần đây đau dạ dày, nôn xong tốt hơn nhiều rồi, chúng ta đi thôi.”

Viện trưởng xấu hổ đứng ngoài cửa, cũng không dám nhắc lại chuyện ăn trưa, hắn vừa thề son sắt nói có thể tìm ra nguyên nhân gây bệnh cho Hạ Hi, ai biết quay đầu lại đã thấy người nôn ra rồi, tuy rằng bệnh viện đã cố gắng hết sức, nhưng khó thoát khỏi khiến cho Tần Duệ Lâm cảm thấy kỹ thuật không giỏi.

Hạ Hi nghỉ ngơi trên xe một lát, Tần Duệ Lâm mới khởi động xe, bị chuyện vừa rồi trì hoãn cho nên hai người liền không đi đến trường học nữa, dù sao giờ cũng đã muộn, nói không chừng Tần Thần đã sớm tự mình về nhà.

Tần Duệ Lâm rất lo lắng cho sức khỏe Hạ Hi: “Hạ Hi, gần đây có phải em rất mệt mỏi không? Sắc mặt em cũng rất khó coi.”

“Không sao, tôi làm việc với nghỉ ngơi không khác gì trước đây, chỉ là gần đây rất dễ mệt mỏi rồi.”

“Vừa đau bụng vừa nôn, đây không phải chỉ một chút vấn đề đâu, hôm nào anh hẹn chuyên gia đến kiểm tra sức khỏe cho em được không?”

“Không cần phiền phức như vậy đâu.”

“Không phiền phức.” Tần Duệ Lâm liền nói: “Vài ngày nữa hấn cũng muốn đến Trung Quốc, thuận tiện kiểm tra cho em một chút luôn.” Về phần có thuận tiện thật hay không sợ rằng chỉ có mình hấn biết.

Hạ Hi không hé răng, cậu cũng cảm giác gần đây cơ thể mình không tốt lắm, thân thể cũng không linh hoạt như trước, không chỉ mệt mỏi rã rời mà còn không muốn ăn gì, nếu có chuyên gia kiểm tra cho, hà cớ gì cậu lại không nhận.

Lái xe đến trước nhà Hạ Hi, Tần Duệ Lâm lại nói: “Anh đưa em lên, người em như thế anh lo lắm.”. Lúc này lái xe ở trên đường hấn đã giảm tốc độ xuống thấp nhất, chính là muốn được ở chung một chỗ với Hạ Hi thật lâu, nhưng chậm thì cũng phải đến đích, hấn giờ rất không muốn, hận không thể dồn hết mọi tâm tư và tình cảm cho Hạ Hi.

Nhưng Hạ Hi lại cự tuyệt: “Không cần, tôi có thể tự đi được, anh lái xe về đi, hôm nào đưa đến công ty cho tôi là tốt rồi.”

(2)

Tần Duệ Lâm có thiên ngôn vạn ngữ cũng chẳng nói nên lời, hấn kinh ngạc nhìn Hạ Hi, tay giật giật muốn kéo đối phương, lại e sợ vẻ mặt lãnh đạm của cậu. Về mặt Hạ Hi xa cách mà lạ lẫm, khí tức quanh thân khiến người ta muốn tránh ra ngàn dặm, cậu mím môi thật chặt, cằm cũng căng cứng, mặt nghiêng lộ ra đường cong đẹp mà lạnh lùng.

Hạ Hi đi chưa được hai bước, Tần Duệ Lâm liền cầm theo một túi hoa quả chạy theo: “Đây là của em mà? Anh giúp em mang lên.”

Trong túi đựng sầu riêng, Hạ Hi liếc mắt một cái, lãnh đạm nói: “Không phải là của tôi.”

“A...anh quên mất thì ra đây là anh mua, dù sao anh giúp em mang lên, quả này rất dễ bị đâm vào tay.” Hấn nói xong liền giành đi trước Hạ Hi, lưng hấn rất thẳng, động tác bước đi có chút không được tự nhiên, giống như đang cầu khẩn không tiếng động _____ để anh đi theo đi mà, đừng đuổi anh đi nữa, không được, cần đi nhanh hơn một chút, nếu không nhất định sẽ bị từ chối.

“Sầu riêng này rõ ràng là...” Hạ Hi nói được một nửa, đành bất đắc dĩ nói tiếp: “Khương Liêm...mua mà.”

Cậu còn muốn nói cho Tần Duệ Lâm làm chuyện này cũng vô ích thôi nhưng người nọ từ lâu đã không thấy đâu, Hạ Hi thở dài một hơi, đối với sự buông tha của Tần Duệ Lâm vẫn không ôm được hy vọng gì. Tần Duệ Lâm canh giữ ở chỗ thang máy, ánh mắt thủy chung nhìn hướng cửa vào, vừa nhìn thấy Hạ Hi vẻ mặt thoáng chốc ôn hòa trở lại.

Người chờ ở thang máy lúc này cũng không ít, Tần Duệ Lâm che chở cho Hạ Hi vào thang máy, còn có ý

tìm cho đối phương một vị trí tốt, chính mình chống hai tay lên xung quanh cậu để phòng ngừa cậu bị người khác đụng vào. Hạ Hi ngẩng đầu nhìn thoáng qua Tần Duệ Lâm, thấy vẻ mặt đối phương tràn ngập khấn trương, chỉ đành tạm thời nhẫn nhịn chịu đựng loại tư thế xấu hổ thế này.

Nhiều khi Tần Duệ Lâm không kìm lòng được làm ra mấy động tác, luôn làm cho cậu cảm thấy chu xốt, có lẽ hình tượng nhà Tần ăn sâu bén rễ quá, cậu luôn thấy người nọ ngoài tầm tay, cậu thỏa hiệp từ bao giờ?

Nhưng chỉ là lòng chua xốt thôi, giống như dư vị tình đầu, không phát sinh ý nghĩ dư thừa.

Hạ Hi bị Tần Duệ Lâm cản đường, chỉ cảm thấy trong thang máy yên tĩnh đến kì lạ, hai người đã đứng rất gần nhau, Hạ Hi phải cúi đầu nhưng vẫn có thể cảm giác được ánh nhìn mãnh liệt xuyên thấu của Tần Duệ Lâm.

“Chờ một chút —— ” Một giây trước khi cửa thang máy đóng, kèm theo một giọng nói tục tằng rất lớn, một cánh tay béo múp vươn vào trong thang máy.

“Phiền nhường một chút, tôi chen vào một cái, tôi đang vội.”

“Không chen được nữa, cậu đợi thang máy khác đi.”

“Đúng vậy, chúng tôi đều chen chúc thành cái bánh kẹp thịt đây này!”

Giọng nói tục tằng vẫn không buông tha: “Chen chúc một chút đi, người anh em giúp tôi một việc, tôi thực sự rất gấp mà thang máy bên kia đang tu sửa, nếu không cũng không muốn chen chúc như thế này đâu.”

Hắn vừa nói xong một lực thật lớn liền đẩy vào thang máy, đoàn người không ngừng va chạm vào nhau, Tần Duệ Lâm cũng là vô ý bị đoàn người ép thẳng đến sát thang máy, chuyện này không quan trọng, quan trọng là mặt Hạ Hi và hắn chạm vào nhau, khoảng cách gần đến mức hắn có thể đếm được lông mi trên mắt đối phương. Tần Duệ Lâm kinh ngạc nhìn Hạ Hi, trong một thời gian ngắn quên luôn nhúc nhích, một lát sau ma xui quỷ khiến thế nào hắn cúi đầu hôn nhẹ lên môi Hạ Hi.

Chỉ đơn giản là môi chạm môi thôi, cảm xúc mềm mại mang theo tia lửa điện, Tần Duệ Lâm không khống chế được ngậm chặt cánh môi Hạ Hi, một giây sau đã bị Hạ Hi đấm một phát vào mặt, vẫn chưa hết giận, cậu lại cho hắn một đấm vào bụng, sau đó hung hăng đá vào chân Tần Duệ Lâm.

Trong thang máy tiếng kêu sợ hãi vang lên liên tục, xung quanh Hạ Hi liền rộng ra một khoảng, cậu nổi giận đùng đùng trừng mắt nhìn Tần Duệ Lâm, ánh mắt như sắp phun ra lửa. Tần Duệ Lâm lại như chưa lấy lại được tinh thần, thậm chí còn sờ sờ môi, động tác này của hắn khiến Hạ Hi không kiềm được tức giận, dẫn đến nắm tay muốn đánh hắn lần nữa.

Có người một bên nhìn không được nói: “Này anh bạn, đây là chen chúc, sao cậu có thể đánh người ta như vậy?”

Hạ Hi mím môi, khuôn mặt lạnh lùng nghiêm nghị, hiển nhiên giận không ít.

Cậu không nói gì, Tần Duệ Lâm nhú mày: “Anh là ai?”

“Tôi...”

“Cậu ấy đánh tôi có liên quan gì tới anh sao?”

“Không phải tôi đang giúp anh sao? Chẳng lẽ anh nguyện ý để cậu ta đánh?”

Tần Duệ Lâm nói: “Tôi đương nhiên nguyện ý, cậu ấy đánh tôi là vinh dự của tôi, tôi thích bị cậu ấy đá, anh không phục sao?”

Người xung quanh đều hít một ngụm khí lớn, Hạ Hi nhin không được nữa nhìn chăm chăm vào thang máy ở tầng trệt, sau đó tức giận xông ra ngoài, Tần Duệ Lâm vẫn chạy theo ngay phía sau, đi được một lúc mới phát hiện quên cầm sào riêng, đó chính là lí do đi theo đó nha, hắn cũng lười chạy trở lại lần nữa, liền nhắm mắt đuổi theo sau Hạ Hi.

Máu nóng Hạ Hi dâng lên, chỉ lo vùi đầu xông về phía trước, một hồi mới phát hiện cậu đã đi qua phòng mình, cậu dừng chân lại, không ngờ rằng lại bị Tần Duệ Lâm theo quán tính bước đi đụng vào, Hạ Hi lão đảo thiếu chút nữa ngã xuống đất, may mà Tần Duệ Lâm phản ứng nhanh ôm lấy cậu đúng lúc, nhưng chuyện này lại lần nữa chọc giận Hạ Hi.

“Anh còn đi theo tôi ư?”

Tần Duệ Lâm vô tội nói: “Anh đem em về tận phòng.”

Hạ Hi xoa xoa mi tâm, cường chế lửa giận đang nổi lên trong lòng: “Tôi sẽ vào nhà, anh bây giờ cũng có thể đi rồi.”

“Anh...”

“Biến! Ngay lập tức!”

Hạ Hi tỏ thái độ kiên quyết, Tần Duệ Lâm khổ sở không thể cãi cự được, đành thỏa hiệp nói: “Được, bây giờ anh đi, em đừng nóng giận, nhất định phải chăm sóc thân thể thật tốt, có chuyện gì lập tức gọi điện thoại cho anh.”

Hạ Hi mất kiên nhẫn phát tay.

Bị Tần Duệ Lâm quấy rầy như vậy Hạ Hi đã sớm quên đi cảm giác thân thể khó chịu, cậu đứng trước cửa khôi phục tâm trạng, khó có được nhìn thấy Tần Thần ngoan ngoãn ngồi trước bàn học vẽ tranh.

Tần Thần nghe tiếng cửa phòng mở liền nhảy lên, bộ dạng xun xoe chạy đến bên người Hạ Hi.

Hạ Hi liền lùi về phía sau vài bước, cậu nhìn vệt màu nước dính trên quần áo Tần Thần, thậm chí ngay cả mặt cũng không may mắn tránh khỏi, bất khả tư nghị hỏi: “Con..” cậu theo đường nhìn chuyển hướng đến Úc Thập Hiên nhếch nhác đứng ở một bên: “Và bạn học này, các con đang làm gì đó?”

Ở Tần Thần mở miệng ra nhưng Úc Thập Hiên nói trước: “Chào chú, bọn con đang làm bài tập về nhà.”

“Xin chào. ” Hạ Hi rất có thiện cảm với Úc Thập Hiên.

“Daddy người về rồi, cô giáo nói chúng con cùng vẽ bức tranh về mẹ mình, còn muốn tô màu thật đẹp.

Hạ Hi liếc mắt nhìn Úc Thập Hiên, thấy đứa bé không kinh ngạc mới hỏi: “Vẽ bức tranh của con xong chưa?”

“Chưa, con với Úc Thập Hiên vẽ khác nhau, ba trở về con liền nhìn ba vẽ!”

Hạ Hi sờ sờ đầu Tần Thần, cũng không giải thích gì, cậu chuyển hướng sang nhìn Úc Thập Hiên, ôn hòa hỏi: “Vẽ còn Tiểu Hiên? Sao con không vẽ tranh về mẹ?”

Úc Thập Hiên thấp giọng nói: “Con không có mẹ.”

Hạ Hi ngơ ngác một chút, liền ôm đứa nhỏ vào ngực, an ủi: “Chú xin lỗi, chú không biết, con đừng buồn, cho dù mẹ con đi đến nơi nào, trái tim cô ấy vĩnh viễn đều ở bên con.”

Úc Thập Hiên cắn cắn môi, âm thanh nghe được nghe không: “Ba ba của con chết, mẹ cũng bỏ đi, con cùng bà nội ở cùng với nhau, thế nhưng...Tần Thần nói, cậu ấy có thể cùng chia sẻ daddy của mình với con một chút...”

Tần Thần ở bên cạnh kêu lên: “Thực sự chỉ chia một chút thôi! Không cho cậu cướp daddy của tớ đi đâu! Nếu không tớ sẽ đánh cậu!”

Hạ Hi trách cứ: “Tần Thần sao con có thể nói như vậy, không được đánh bạn cùng lớp biết không?”

“Daddy—— ” Tần Thần kéo dài thanh âm: “Không cho ba thích Úc Thập Hiên nhiều hơn, chỉ thích một chút là được rồi! Người ba yêu nhất chỉ có thể là con!”

“Được rồi, con yên tĩnh chút nào.” Hạ Hi cương chiều lắc đầu, rồi hướng Úc Thâm Hiên nói: “Tần Thần không có mẹ, nhưng bạn ấy mỗi ngày đều thật vui vẻ, nếu con không ngại..., sau này cũng có thể như vậy, nếu bạn ấy đã mang con về đây chứng tỏ nó rất thích con, sau này có thời gian liền đến đây chơi với Tần Thần, không cần câu nệ, cứ đem nơi này thành nhà mình là tốt rồi.”

Mắt Úc Thâm Hiên đã ướt ướt, nó có chút cảm động nhìn Tần Thần, không khỏi nghĩ bạn cùng bàn luôn hung hăng thì ra cũng thích mình.

Hai bên tai Tần Thần ửng đỏ lên một chút, nhóc không được tự nhiên quay đầu đi, ngạnh cái cổ mạnh miệng nói: “Con không thích nó! Nó không thích nói chuyện, luôn không để ý đến con!”

Ánh mắt Úc Thâm Hiên tối sầm lại, cúi đầu có chút thất vọng.

Hạ Hi không chút lưu tình nào vạch trần Tần Thần: “Tiểu Hiên, Thần Thần là đứa hay ngượng ngùng, con nhớ kỹ, nó nói không thích cái gì thì là rất thích cái đó, biết không?”

Ánh mắt Úc Thâm Hiên sáng lên, sau đó dùng lực gật đầu.

Tần Thần liếc mắt nhào lên sofa, ôm lấy gối lo lắng quát: “Con không thích nó! Con thật sự không thích nó! Nó cũng không phải bé gái, lớn lên không đáng yêu, tại sao con lại phải thích nó chứ!”

Úc Thâm Hiên đã nhớ rõ lời của Hạ Hi ở trong lòng, đôi mắt long lanh của nó nhìn Tần Thần chằm chằm, kìm lòng không đậu nở một nụ cười.

Hạ Hi bị hai đứa nhỏ chọc cười, không biết lúc bé mình có đùa vô duyên như thế không nữa, Úc Thâm Hiên đã nói cho cậu biết lát nữa sẽ về với bà nội, liền thu dọn đồ đạc chuẩn bị đi nấu cơm.

Cậu đi vào phòng bếp, Úc Thâm Hiên ngồi xổm trên sofa nhìn Tần Thần chòng chọc, nó rất sợ Tần Thần, nhưng lại không muốn khiến đối phương tức giận, Tần Thần ném gối ôm xuống, thở phào nói: “Tớ thực sự không thích cậu, biết không?”

Úc Thâm Hiên không nói lời nào.

Tần Thần hung hăng hỏi: “Có biết không?”

Úc Thâm Hiên nhỏ giọng nói: “Đã biết...”

Tần Thần nói đến lúc này mới thỏa mãn gật đầu, quên mất chuyện này trong nháy mắt, vẻ mặt hưng phấn nói: “Cậu có thấy Transformers rất lợi hại không? Nhà tớ có nguyên bộ đồ chơi này luôn.”

“... Có.”

Cơm tối làm tương đối đơn giản, Hạ Hi xào hai món ăn, còn tráng thêm mấy quả trứng, trước đây cậu thực thích ăn nhưng gần đây càng ngày càng khó chịu với mùi dầu khói, ăn uống cũng không ngon như trước, trước đây thích ăn bao nhiêu giờ nuốt thế nào cũng không trôi, cậu bưng thức ăn lên bàn, bản thân lại chẳng muốn ăn tẹo nào, trái lại cảm thấy hơi buồn nôn.

“Thần Thần, Tiểu Hiên, tối ăn cơm đi!”

Tần Thần và Úc Thập Hiên đã hòa hợp như lúc ban đầu, hai người chấp tay cùng nhau rời khỏi phòng, Úc Thập Hiên đang cầm trong tay một vỏ ốc tù và vân nâu tinh xảo đẹp đẽ.

Tần Thần vừa nhìn thấy Hạ Hi liền nói: “Daddy con cho Úc Thập Hiên cái vỏ ốc này nha.”

“Không phải con rất thích cái này sao?”

“Con còn có rất nhiều.” Tần Thần hăng hái bừng bừng nói: “Cậu muốn Optimus Prime không? Nó rất siêu!”

Úc Thập Hiên cố sức cầm lấy vỏ ốc tù và, nó cắn cắn môi dưới, đột nhiên đem vỏ ốc đưa cho Hạ Hi: “Chú ơi, cái này...con không thể nhận được!”

Hạ Hi không nhận, thái độ ôn hòa nói: “Đây là Thần Thần đưa cho con, con hãy nhận lấy đi.”

“Cậu thật là phiền toái, cái này mà cũng nhận, cái kia cũng không nhận, hay cậu muốn lấy kho báu của tớ? Tần Thần bĩu môi vẻ mặt mất hứng: “Vậy cậu đem vỏ ốc cho tớ, tớ cũng đem cái này trả lại cho cậu!”

Úc Thập Hiên nửa ngày không nhúc nhích, nó nhìn chằm chằm sợi dây đỏ Tần Thần đưa qua: “Cái này...không nhiều tiền.”

Tần Thần cứng rắn nhét vỏ ốc vào cặp sách Úc Thập Hiên, lớn tiếng nói: “Vỏ ốc này cũng không đắt, chỉ cần năm đồng tiền là có thể mua!”

Hạ Hi hít một ngụm khí lớn, Tần Thần thật đúng là có chí khí, năm đồng ngay cả nửa mảnh vỡ nhỏ của vỏ ốc này cũng không mua được nhé!

(3)

Cuối cùng Úc Thập Hiên cũng nhận lấy vỏ ốc, Tần Thần đã sớm nói tặng nhóc một món quà nhưng Úc Thập Hiên cái gì cũng không dám lấy, nhóc chưa từng thấy qua căn phòng nào sạch sẽ tinh xảo như vậy,

bất kể là đèn chùm thủy tinh màu xanh ngọc sáng lóa, hay sô pha hoa văn mềm mại, cũng làm cho nhóc cảm thấy như đi lên trời vậy.

Nhóc đã không có cha mẹ từ nhỏ, cùng bà nội sống nương tựa lẫn nhau, bà mở một cửa hàng thịt nướng, trong nhà luôn luôn tràn ngập mùi dầu khói, cho nên Úc Thâm Hiên nằm mơ cũng muốn có một căn phòng như thế này, nhóc sẽ đón bà nội đến sống cùng, khiến cho bà có một cuộc sống thoải mái, mà không phải như bây giờ, bà nội đã già yếu còn phải lê thân già kiếm tiền nuôi mình.

Cha của nhóc kết hôn muộn, thật vất vả mới cưới được mẹ nhóc, lúc Úc Thâm Hiên hai tuổi thì bị tai nạn xe mà qua đời, mẹ nhóc lúc đầu vẫn trông coi nhà cửa, sau đó hoàn cảnh gia đình ngày càng khốn khó, bà không chịu được liền bỏ trốn, khi ấy Úc Thâm Hiên mới được ba tuổi, trong ấn tượng của nhóc không có bóng dáng cha mẹ, chỉ có bà nội trải qua tang thương, yêu thương nhóc vô bờ.

Úc Thâm Hiên càng nghĩ càng cảm thấy buồn, mỗi ngày nhóc đều có thói quen ngủ muộn dậy sớm giúp bà nội làm việc, bây giờ ngoại trừ tình thương cái gì nhóc cũng không có, nhóc thương bà, nhưng không biết đợi đến lúc nhóc trưởng thành rồi có còn kịp để bà nội hưởng phúc hay không.

“Tiểu Hiên?” giọng nói của Hạ Hi mang Úc Thâm Hiên quay về với hiện thực: “Mau ăn cơm đi, một lát nữa nguội mất.”

Úc Thâm Hiên cúi đầu và mấy miếng cơm vào miệng, thấy Hạ Hi không động đũa liền nhỏ giọng hỏi: “Chú ơi, sao chú không ăn?”

“Bây giờ chú không đói, con mau ăn đi, ăn xong chú đưa con về, không thể để bà nội lo lắng biết không?”

“Dạ!”

Tần Thần lo lắng nhìn Hạ Hi: “Daddy có phải người không thoải mái không?”

“Ba không sao.”

“Thế nhưng người chưa ăn cái gì cả.”

“Đừng lo lắng cho ba, con ăn trước đi, đợi lát nữa còn có bài tập về nhà cần hoàn thành đấy.” Hạ Hi nói xong liền đi vào toilet, sau khi khóa trái cửa vặn vòi nước mới ghé vào bồn rửa mặt ới một hồi, cảm giác mặt trong cơ thể cũng muốn chui ra theo, cậu thở hổn hển nhìn con người mặt mũi tái nhợt trong gương, bất an trong lòng càng trở nên mãnh liệt.

Lúc Hạ Hi mở cửa đi ra ngoài, lại phát hiện Tần Thần đứng ở ngoài cửa, hai mắt nó đầy hơi nước, đã như vậy còn không nhúc nhích nhìn cậu.

Hạ Hi ôm lấy nó, thấp giọng hỏi: “Làm sao vậy?”

Giọng Tần Thần rầu rĩ: “Daddy, có phải người bị ốm rồi không? Sáng sớm ba suýt thì té xỉu, hơn nữa mấy hôm còn chưa ăn cái gì, cô giáo nói không ăn cơm là không tốt cho sức khỏe, nếu như ba sinh bệnh sẽ phải đến bệnh viện, như vậy mới có thể mau khỏe hơn!”

“Đã biết, yên tâm đi, ba không sao, ba là người lớn sẽ biết chăm sóc chính mình.”

“Vậy sau này ba không được ốm nữa?”

Hạ Hi cười nói: “Được, sau này ba sẽ không sinh bệnh nữa.”

Sau khi ăn cơm xong, Hạ Hi thu dọn bát đĩa, Tần Thần lôi kéo Úc Thập Hiên đi xem phim hoạt hình, hai đứa trẻ ngồi trên ghế sofa say sưa xem phim, Úc Thập Hiên thỉnh thoảng còn phát ra tiếng cười. Hạ Hi không khỏi có chút cảm thán, lần đầu tiên cậu gặp Úc Thập Hiên, đứa trẻ hướng nội ngại ngùng này ngay cả nói cũng không dám nói, nhưng bây giờ rõ ràng đã thay đổi rất nhiều, tuy rằng tình cách vẫn hướng nội, nhưng càng lúc càng trở nên giống một đứa trẻ bình thường.

Hạ Hi đưa Úc Thập Hiên về nhà, trước khi đi còn dặn dò Tần Thần hoàn thành bài tập về nhà, Tần Thần gật đầu lia lịa, dặn Hạ Hi trở về sớm một chút.

Ban đêm gió lạnh, Hạ Hi mặc một chiếc áo khoác gió, trên cổ là một chiếc khăn quàng, da cậu trắng nõn, làm nổi bật lên ngũ quan tinh xảo, Úc Thập Hiên nhìn Hạ Hi đến sững sờ, một lát sau nhỏ giọng nói: “Chú thật là đẹp!”

Tần Thần không biết thế nào lại nghe được, nói lại: “Ba ba của tớ đương nhiên là đẹp rồi, là người đẹp nhất trên thế giới.”

Hạ Hi bất đắc dĩ lắc đầu, cậu đi ra mở cửa trước, trên mặt vẫn còn mang theo nụ cười, nhưng tiếu ý lúc đi ra mở cửa nhanh chóng đông cứng lại, cậu nhếch lông mày, độ cong trên môi hạ thành một đường thẳng, nét mặt cũng trở nên lạnh đạm.

Hạ Hi lạnh như băng hỏi: “Sao anh lại tới đây?”

Tần Duệ Lâm đang ngồi xổm trước cửa, hần tựa người vào tường, đầu còn úp trong lòng bàn tay, cả người ngay cả động một chút cũng không động được. Hạ Hi không biết hần ngồi xổm trước cửa bao lâu, hay đã ngồi như thế từ sau khi mình vào nhà. Tần Duệ Lâm bị giật mình tỉnh giấc trong nháy mắt, liền muốn đứng lên, lại không ngờ rằng chân đã tê rần, hần đau đến mặt nhăn mày nhíu, nửa ngày vẫn chưa bình thường lại.

Hạ Hi nắm tay Úc Thập Hiên đi ra.

Tần Duệ Lâm đuối theo như điên, tiếc rằng vẫn chậm một bước, hần nhanh chóng chạy vào thang máy bên cạnh, cửa vừa mở liền phi vào, dùng tốc độ nhanh nhất chạy xuống tầng một. Tần Duệ Lâm liếc mắt nhìn thấy Hạ Hi, cậu đang đứng ở đại sảnh, ánh mắt nhìn đến sững sờ, ngăn người nhìn xuống mặt đất, không biết là đang suy nghĩ điều gì.

Tần Duệ Lâm nhìn xung quanh một chút, lập tức phát hiện có một đôi vợ chồng cách Hạ Hi không xa, người phụ nữ đang mang thai, còn người đàn ông thì cẩn thận cầm tay cô, hai người giống như mới đi bệnh viện kiểm tra xong, miệng đầy ngọt ngào bàn về thời gian tiểu bảo bối sinh ra.

Khi phát hiện Tần Duệ Lâm đang quan sát mình, cậu ngay lập tức thu hồi tâm tình, cậu nắm lấy tay Úc Thâm Hiên đi ra ngoài, thần tình vẫn có chút hoảng hốt. Tần Duệ Lâm vẫn quan sát Hạ Hi từ phía sau, sau đó mở trường mắt nhìn Hạ Hi nghênh ngang lái xe rời đi.

Hắn chán ghét người yêu coi thường mình như vậy, giống như Hạ Hi đã đem mọi chuyện buông xuống, chỉ còn một mình chịu đựng dày vò.

Tần Duệ Lâm ôm chặt lấy ngực, ánh mắt hắn quẩn luyến nhìn hướng Hạ Hi rời đi, cứ đứng lẻ loi như vậy thật lâu thật lâu.

Giây phút này Hạ Hi đang lái xe nhưng tâm tình vẫn không thể giữ nổi bình tĩnh, ánh mắt cậu nhìn chăm chăm vào phía trước, suy nghĩ phức tạp khiến cậu cũng không hiểu nổi, không khí giống như ngưng trệ lại một chỗ, trầm trọng làm cho người ta không thể nào thở nổi.

Cậu không khỏi bắt đầu nhớ đến nội dung câu chuyện vừa nghe thấy.

“Ông xã, cục cưng của chúng ta thật đáng yêu, anh nói con sẽ giống anh hay giống em?”

“Giống ai cũng tốt, bà xã vất vả rồi.”

“Bây giờ cục cưng còn ngoan, lúc mới mang thai thực sự rất khó chịu, mỗi ngày đều mệt mỏi, không chỉ không thèm ăn gì còn động một chút là buồn nôn, may mà em đã vượt qua được thời gian kia, nhưng mà tốt nhất vẫn là có ông xã bên cạnh em.”

“Anh lúc đó đau lòng muốn chết, nếu như có thể anh thà rằng giúp em mang thai thành ranh con này.”

“Nói vậy bực gì đó, đàn ông làm sao có thể sinh em bé? Anh cho rằng mình đang diễn phim khoa học viễn tưởng sao?”

“...”

Cậu nói tiếp Hạ Hi không nghe được, trong đầu cậu đều vang vọng tiếng người phụ nữ đó nói...đầu óc bị

rối loạn thành một mớ hỗn độn, cậu thậm chí còn không biết sắp xếp mọi chuyện từ đâu, cậu nghĩ chuyện kia hẳn không có khả năng xảy ra, bây giờ cần nhìn vào hiện thực, không được tiếp tục lừa mình dối người nữa.

Tần Duệ Lâm nhìn mãi về phía xe Hạ Hi rời đi, hẳn đứng đến mức hai chân mỏi nhừ, sau đó mới nhận thức được chuyện này căn bản rất vô ích, Hạ Hi đã đi rồi hẳn cũng nên rời đi thôi, nhưng làm sao cũng cảm thấy lo lắng vì vậy hẳn vẫn nên ngó ngàng canh chừng ở ngoài cửa.

Thay đổi quá khứ, hẳn không bao giờ nghĩ được mình sẽ làm được điều đó, nhưng cho đến bây giờ, hẳn hiểu được cũng là đương nhiên.

Đang đợi Hạ Hi, Tần Duệ Lâm vừa gọi điện qua nước Mỹ.

“Giáo sư Henry.”

“Kenrich, chừng nào cậu mới từ Trung Quốc về? Nghe nói bên đó rất nhiều mỹ nhân mỹ thực, cậu nhất định đang hưởng thụ vui đến quên cả trời đất rồi?”

“Tôi tạm thời chưa có dự định quay về Mỹ, Henry, tôi hy vọng anh có thể đến Trung Quốc một chuyến.”

“A! Cậu tìm tôi quả nhiên không có chuyện tốt, cậu biết tôi rất bận rộn, thí nghiệm của tôi còn đang trong thời kì then chốt, hiện tại tuyệt đối không có khả năng rời đi!”

“...Cái thí nghiệm vứt đi của anh có thể thành công sao?”

Đối phương tức giận nói: “Một thương nhân như cậu thì biết cái gì là khoa học! Cậu không biết nghiên cứu này nếu thành công sẽ khiến cho bao nhiêu người được lợi sao! Đây là chuyện có ý nghĩa vượt thời đại, nếu như tôi có thể thành công, sẽ trở thành nhà khoa học nổi tiếng nhất trên thế giới, thậm chí có thể ảnh hưởng đến toàn cầu, cả quy luật phát triển của toàn nhân loại!”

Tần Duệ Lâm hơi hơi xoa mi tâm: “Henry, tôi không muốn đả kích anh, nhưng anh đã nghiên cứu hơn mười năm, không phải bây giờ một chút thành tựu cũng không có sao, anh cảm thấy lời mình nói có sức thuyết phục không?”

“Ngu xuẩn!” Henry thở phì phì, tức giận mắng một câu, rõ ràng là lừa dối cùng Tần Duệ Lâm, bên kia tựa hồ cũng nhiều việc bận rộn, một lát sau không yên lòng hỏi: “Cậu kể một chút về bệnh tình của người kia, tôi có thể phân tích thay cậu.”

“Người ấy hiện tại rất dễ dàng mệt mỏi, hơn nữa rất thích ngủ, mắc bệnh kén ăn, còn thỉnh thoảng nôn mửa, hôm nay đau dạ dày, nhưng bệnh viện không điều tra ra bệnh gì.”

Henry nói: “Đã loại trừ được bệnh nội tạng rồi?”

“Đúng vậy.”

“Vậy là cô ấy đang mang thai, cậu đem người đó đến phòng khám phụ khoa kiểm tra đi.”

Tần Duệ Lâm nhất thời không nói được gì, nghiêng rằng nghiêng lợi nói: “Cậu ấy là đàn ông!”

“Là Hạ Hi sao?” Henry kì quái hỏi: ‘Không phải hai người đã ly hôn sao? Cậu quay về Trung Quốc là vì cậu ta sao?’

“Anh đừng nhiều lời vô ích.” Tần Duệ Lâm không kiên nhẫn nói: “Không phải anh đang cần kinh phí để nghiên cứu sao? Đây là cơ hội duy nhất có thể thuyết phục tôi!”

“Không! Không!” Henry kích động nói: “Cậu đã quên tôi nghiên cứu điều gì sao? Loại dấu hiệu này không sai được, cậu chờ đi, tôi sẽ ngay lập tức đặt vé máy bay.”

Tần Duệ Lâm bị cho chuyển hướng này làm cho tỉnh mộng: “Tôi cảnh cáo anh, không được lấy Hạ Hi ra làm thí nghiệm.”

“Sẽ không, tuyệt đối không.” Gã vừa đảm bảo vừa quát người đứng không xa mình: “Dear, đặt cho tôi một vé máy bay đến Trung Quốc...Thí nghiệm? Chuyện của tôi quan trọng hơn chuyện đó gấp nhiều lần...Chuyến bay sớm nhất, giá cả không thành vấn đề...tôi sẽ không để cậu phải xuất tiền túi đâu, sẽ có người chi trả...”

Thấy Henry đang nói chuyện với người khác, Tần Duệ Lâm không nhịn được nữa mà cúp điện thoại, Henry thoát nhìn là người không đáng tin cậy, nhưng ở phương diện y học gã tuyệt đối là nhân tài kiệt xuất nhất từng tồn tại, nếu như ngay cả gã cũng không chuẩn đoán ra bệnh, sợ rằng ở Trung Quốc này không ai có thể tìm ra được.

Những lời Henry nói khiến Tần Duệ Lâm rơi vào trầm tư, Henry đã tận sức nghiên cứu đàn ông mang thai hơn mười năm, hẳn sẽ không suy đoán lung tung, nhưng sao Hạ Hi lại có thể? Tuy rằng thời gian bị bệnh của cậu rất phù hợp với thời gian mang thai.

Tần Duệ Lâm không khỏi nghĩ đến Tần Thần, đứa bé này có đúng như lời Hạ Hi nói là cậu nhật được từ bên ngoài về?

25. Chương 25

Tần Duệ Lâm canh ngoài cửa chung cư đến hơn nửa đêm, sau mới phát hiện Hạ Hi đã sớm lên nhà. Hắn chán nản một trận, không thể không nhứt chí mà quay về, hắn không biết mình làm như vậy có ích lợi gì, nhưng nếu như không làm như vậy lòng hắn càng khó chịu thêm.

Cho đến tận hôm nay, hắn cũng không biết mình nảy sinh tình cảm với Hạ Hi khi nào, hắn sống cùng Hạ Hi quá lạnh nhạt, nhạt đến mức ngay cả một chút tình cảm thay đổi cũng không thể nhận ra, cho đến khi hoàn toàn mất đi đối phương, tình cảm được tích tụ này mới nổi lên mãnh liệt như thủy triều, dường như bao phủ lý trí hắn trong nháy mắt.

Rốt cuộc mình yêu Hạ Hi đến mức nào? Tình yêu này có thể kéo dài bao lâu? Tần Duệ Lâm không thể cho ra đáp án, hắn chỉ biết là đời này hắn không thể không có Hạ Hi, cho dù hắn bị thương tổn, cũng nhất định phải đem Hạ Hi giữ lại bên người.

Nếu không, bệnh của hắn vĩnh viễn không tốt lên được.

Hạ Hi là thuốc của hắn, đã ngấm sâu vào một phần xương tủy, không thể không có nó.

Ngày hôm sau Tần Duệ Lâm thức dậy muộn, hắn xuống tầng chuẩn bị đi tới công ty, không ngờ lại phát hiện Quý Tân ngồi trên sofa, có lẽ y đã đợi rất lâu, vừa thấy Tần Duệ Lâm xuất hiện liền ngồi thẳng người, trong ánh mắt vừa tràn đầy thiết tha vừa đầy sợ hãi, y mặc quần áo Tần Duệ Lâm tặng, biểu lộ lấy lòng với hắn.

Động tác thất cà-vạt của Tần Duệ Lâm cứng đờ, liền dừng sức rút cà vạt ra.

Thời gian Quý Tân ngồi không ngán, ngay cả một ly trà trước mặt đều không có, hiển nhiên cũng cảm nhận được chủ nhân nơi này không hoan nghênh y đến, y đón ánh mắt Tần Duệ Lâm, cười nói: “Tần gia, đã lâu em chưa gặp ngài.”

Ngữ khí của y mang theo sự cầu dẫn không thể che lấp nổi, ngắn gọn mà chứng minh sự nhớ nhung của mình đối với Tần Duệ Lâm.

Tần Duệ Lâm lại rất lạnh nhạt nói: “Tôi đã nói rồi nếu cậu còn tự tiện đến liền chặt đứt chân, cậu đang khiêu chiến tính nhẫn nại của tôi sao?”

Quý Tân sợ hãi xiết chặt ngón tay, trong khoảnh khắc ấy ánh mắt y tràn ngập sự đấu tranh, cuối cùng rất nhanh trở nên kiên định: “Tần gia, rốt cuộc em đã làm sai điều gì?”

”Điều này có ý nghĩa gì sao?”

“Đương nhiên có, em theo ngài đã hơn một năm, trong thời gian đó ngài biết lòng dạ của em đối với ngài

mà, em vĩnh viễn tôn dùng ngưỡng mộ Tần gia. Em không phục, coi như ngài không quan tâm đến em, cũng phải cho em một lý do chứ! Em tận tâm hầu hạ ngài, chẳng lẽ cũng chỉ có thể nhận lấy kết cục bị ném đi sao?”

“Cậu muốn lý do sao?” Tần Duệ Lâm tát mạnh vào khuôn mặt xinh đẹp đối diện mình: “Cậu tính là cái thá gì! Quý Tân, cậu đừng quên thân phận của mình, cậu dựa vào cái gì mà dám hỏi tôi lý do, loại mặt hàng giống như cậu, tôi muốn có bao nhiêu thì sẽ có bấy nhiêu, tôi không cần đến cậu tức là chơi đã đủ rồi!”

Quý Tân bị tát mạnh đến mức lệch mặt đi, làn da trắng nõn nhanh chóng sưng đỏ lên, mắt mắt y tràn ngập phần nộ không nhịn được, y giống như muốn đánh nhau với Tần Duệ Lâm một trận, nhưng lý trí đã ngăn cản lại, Quý Tân cúi mắt xuống, y khẽ cắn môi dưới, lại thấp giọng phát ra âm thanh nức nở.

Tần Duệ Lâm không muốn tiếp tục nhìn y giả mù sa mưa, hắn xoay người lại nhanh chóng rời đi, vừa lạnh lùng nói: “Lập tức rút đi cho tôi!”

Quý Tân mạnh mẽ ôm chầm lấy chân Tần Duệ Lâm, ngữ khí của y tràn ngập hoảng loạn: “Tần gia, ngài đừng không quan tâm đến em, em cầu xin ngài! Em đặc biệt về nước tìm ngài, trong lòng em chỉ có một mình ngài, càng không để ý thêm được người nào khác, em xin ngài, em cái gì cũng không muốn, chỉ cầu ngài có thể cho em ở lại bên cạnh ngài, cho dù...Cho dù là ở chỗ có thể nhìn thấy ngài là tốt rồi!”

Tần Duệ Lâm nhắc chân đem Quý Tân đá văng ra, hắn không khỏi vì lời nói của y mà nhớ đến kiếp trước, người này từ khi mới bắt đầu ở cùng hắn đã cấu kết cùng Tần Vũ Hoan, y chờ đợi ở bên cạnh hắn chỉ để tiện làm việc, cuối cùng y thậm chí còn động thủ giết chết Hạ Hi, cái ảo ảnh mà Tần Duệ Lâm phải vất vả lắm mới sáng tạo nên, cũng là nơi hắn ký thác toàn bộ ảo ảnh tâm hồn, Hạ Hi chết, tâm hồn của hắn cũng liền chết theo.

Quý Tân bây giờ diễn đạt bao nhiêu, lúc trở mặt sẽ càng có bấy nhiêu ngoan độc.

Tần Duệ Lâm xoay người, hắn từ trên cao nhìn xuống Quý Tân, tựa như nhìn một con kiến mình có thể dễ dàng bóp chết, không thể vì một chút mà đem người này giết đi, trò chơi mà, phải chậm rãi chơi mới thú vị không phải sao?

Tần Duệ Lâm đi ra khỏi biệt thự, một mình Quý Tân xụi lơ trên mặt đất, y bò dậy rất nhanh, nhìn chăm chăm hướng Tần Duệ Lâm rời đi đến gần người, người giúp việc lập tức đến tiễn khách. Quý Tân lạnh lùng liếc đối phương một cái, sau đó rất tao nhã phỉ bụi trên người, y phải nhanh chóng liên lạc với Tần Vũ Hoan, sau đó thương lượng tìm ra sách lược vẹn toàn, theo Tần Duệ Lâm rồi chiếm lấy Bách Dạ Lệ Nhã từ bên trong xem ra đã không thể thực hiện được.

Đối với Quý Tân mà nói, giờ Tần Duệ Lâm khinh miệt y bao nhiêu, đối với y càng có lợi bấy nhiêu, bởi dù sao trong tương lai bị đánh bại bởi một người mình không bao giờ đặt vào mắt, nhất định là vô cùng đau đớn tủ nhục.

Y nghĩ đến đó có bao nhiêu vui sướng, lại không thể ngờ được Tần Duệ Lâm đã sớm có phòng bị, chính y

bị vây trong lòng bàn tay người khác mà không hề biết.

Tần Duệ Lâm gọi một cuộc điện thoại cho Hắc Quyền, hẳn vì đánh nhau mà trở thành bạn bè với Hắc Quyền. Đó là lúc Tần Duệ Lâm còn đi học, có một người anh em tốt của hắn bị người chặn lại cướp tiền cho nên hắn liền dẫn người đi tìm, hai bên đánh nhau túi bụi, cuối cùng tất cả đều vào viện. Hắc Quyền ở bên ngoài là một đại ca giang hồ, hơn Tần Duệ Lâm bảy, tám tuổi, hai bên thường xuyên qua lại không biết sao lại thân quen, Hắc Quyền khen ngợi Tần Duệ Lâm có nghĩa khí, thậm chí còn bái Tần Duệ Lâm làm đại ca.

Đã nhiều năm như vậy, Hắc Quyền không còn là tên côn đồ năm đó, nhưng vẫn tôn kính Tần Duệ Lâm là đại ca như cũ.

“Đại..đại ca? Thật là anh sao? Anh về nước rồi sao?”

“Ừm, tôi về nước được hơn nửa tháng.” Tần Duệ Lâm nói: “Trong khoảng thời gian này bận quá, cũng không có thời gian liên lạc với anh.”

“Không việc gì, anh là người bận rộn mà, nhưng mà ...có việc gì phân phó sao?”

“Phải, tôi cần anh làm vài chuyện.”

Hắc Quyền sang sảng nói: “Đại ca có việc phân phó, tôi đã đi theo anh đến ngày hôm nay, chỉ cần huynh đệ này có thể làm, vào nước sôi lửa bỏng cũng đều không từ.”

“Trước tiên cảm ơn, tôi sẽ gửi thông tin cho anh, anh nhớ kỹ một kẻ tên là Quý Tân, sau đó tìm người phết đi một chân của y.” Tần Duệ Lâm ngoan lệ nói: “Không cần nhiều hơn, một chân là được, còn có, trước kia tôi tặng y một ngôi nhà ở phía tây nam, hiện giờ đã đổi thành tên tôi, anh phái người đến canh ở cửa, tuyệt đối không được phép để cho y bước chân vào, còn nữa, tôi sợ y sẽ quay về Mỹ, anh hãy nghĩ ra cách nào đó làm cho y trong thời gian này ngoại trừ Trung Quốc đâu cũng không đi được!”

“Vâng, những chuyện này đều là việc nhỏ.” Điều khiến Hắc Quyền ngạc nhiên chính là thái độ của Tần Duệ Lâm: “Người kia là ai? Đáng giá để anh phí tâm tư đối phó như vậy? Nếu không tôi cho người giải quyết y một lần?”

Tần Duệ Lâm cự tuyệt: “Không cần, người này phải giữ lại tra tấn từ từ mới được.”

“Bị anh chú ý đến, tôi thật sự cảm thấy tội nghiệp y.”

“Y là kẻ thù của tôi.”

“Đại ca anh yên tâm, tôi tuyệt đối đem việc này làm đến thỏa đáng, anh vất vả quay về nước một chuyến,

hôm nào chúng ta gặp mặt nói chuyện một chút đi?”

“Được.”

“ ... ”

Tần Duệ Lâm cúp điện thoại, lại nhận được một tin nhắn đến từ nước Anh: “Tần gia, hiện tại Tần Vũ Hoan rất bình thường, đã thu được nội dung cuộc điện thoại giữa cô ta và Quý Tân, tôi lập tức gửi vào hòm thư cho ngài.”

Tần Duệ Lâm dùng xe đi thẳng đến công ty, hẳn thật muốn nhìn xem hai người đó đến tốt cùng muốn chơi thành dạng nào, Tần Vũ Hoan bây giờ đang ở nước Anh, đã sớm bắt dự trù kế hoạch, Tần Duệ Lâm nhớ đến trái tim cũng lạnh lẽo vạn phần, hẳn đối với Tần Vũ Hoan tuy rằng không phải hoàn toàn quan tâm, nhưng cũng tương tận có trách nhiệm, thậm chí còn nghĩ đến tận tâm chăm sóc đối phương, lại không ngờ được dã tâm bừng bừng của Tần Vũ Hoan, căn bản không thỏa mãn với những gì hắn cho.

Hạ Hi bởi vì chuyện kia mà được nghỉ mấy ngày, liền nhân cơ hội an tâm ở nhà nghỉ ngơi điều dưỡng, trong lúc đó có không ít nhân viên cấp cao của công ty tới thăm hỏi, bạn tốt của Hạ Hi cũng ừ ừ gọi điện quan tâm, mà đêm đó Hạ Hi bị thương, người đại diện của cậu liền thay mặt đăng bài trên Weibo: “Tôi rất khỏe, không cần phải lo lắng.”

Việc này ở trên mạng rất náo nhiệt ồn ào, chủ đề Hạ Hi bị thương là đề tài hấp dẫn trên Weibo, mà bài post của cậu trong mấy phút ngắn ngủi liền nhận được hai mươi nghìn lượt like, có kẻ nghi ngờ chuyện này, cũng có kẻ qua đường thờ ơ, mà còn lại là chia thành hai phái bình luận: phái thứ nhất mong Hạ Hi khó sống vì bão này, phái thứ hai không e dè chỉ trích Ngụy Gia Đình rắp tâm hãm hại Hạ Hi.

Người trên mạng lục đục công bố ảnh chụp tại hiện trường, mà thông qua mấy tấm ảnh này đều phóng đại những chi tiết về Ngụy Gia Đình nhắm vào Hạ Hi, hẳn tổ chức trò chơi cũng bị trách mắng là sớm có âm mưu. Bình luận cùng dư luận đều hoàn toàn nghiêng về một phía, không ít kẻ ồn ào công khai muốn Ngụy Gia Đình đứng ra giải thích, weibo của hắn bị mười nghìn bình luận chà đạp, nhưng bản thân hắn vẫn như cũ không có động tĩnh gì, không có một chút dấu hiệu ra mặt.

Tin tức giải trí trong ngày được phát hành đưa tin như sau:

“Hôm qua Tình cảm chân thành lần đầu được công bố, Hạ Hi vô tình bị thương trong trò chơi, rất nhiều bình luận lo lắng đã được gửi đến, còn một nhân vật chính khác trong sự kiện, Ngụy Gia Đình cũng được dân mạng chú ý, không ít người muốn hắn ra mặt nhưng Ngụy Gia Đình vẫn không có động tĩnh gì, không biết có phải như dân mạng nghi ngờ hắn cùng chuyện này nhất định không thoát khỏi liên quan...”

Trong lúc đưa tin còn phát lại video ở hội trường ngày đó, từ đoạn Ngụy Gia Đình nói ra trò chơi cho đến đoạn Hạ Hi bị thương, đáng lưu ý chính là khoảnh khắc Hạ Hi bị thương, Ngụy Gia Đình vẫn không dừng

lại, hấn kéo theo Hạ Hi cốt chạm vào cái chuông trước mặt, hành động lúc đó rất bất ngờ.

Tần Duệ Lâm không có mặt trong đoạn tin cũng là ngoài dự liệu của Hạ Hi, không có bất kỳ tin tức nào cập nhật đến Tần Duệ Lâm, thậm chí hình ảnh Hạ Hi được bẻ đi cũng cực kỳ mơ hồ, chỉ hàm hồ một câu: “Sau đó Hạ Hi được nhân viên mang đi” rồi liền bỏ qua.

Hạ Hi không đăng ký weibo, hiện tại cậu không cần tăng thêm nhiệt cho chuyện kia, mà là chậm rãi đem mọi chuyện lắng xuống khỏi mạng, bất kể vì cậu hay là công ty, như vậy không nghi ngờ gì là lựa chọn tốt nhất, gió yên sóng lặng, truyền thông có muốn cũng không sao khơi nổi.

Nhưng Ngụy Gia Đình hiển nhiên không muốn như vậy, hấn nén giận hai ngày nay, rốt cuộc không chịu nổi post một trạng thái lên weibo: “Được nâng đỡ bởi một cây đại thụ (khinh bỉ).

Thâm ý trong đó không cần nói cũng biết.

Mà thời điểm hấn post lên, cơ hồ làm nhạt đi sự kiện trước đó, đây không phải là lần đầu tiên hấn hàm hồ post bài trên weibo, nhưng lần này hoàn toàn chọc giận đến fan hâm mộ Hạ Hi, phải biết rằng thần tượng của các cô hiện tại đang bị thương, lại phải nhận loại vu oan hãm hại của kẻ này, theo sát đó là rất nhiều người dùng dốc toàn bộ lực lượng mà phẫn nộ.

Trong đó có không ít người tức giận nói: “Sau này phàm là chỗ nào có Ngụy Gia Đình đều là danh sách đen.”

Tại thời điểm miễn cảm này, Ngụy Gia Đình còn làm vô số người mở mang tầm mắt – hấn bình luận trên weibo của Hạ Hi.

Khi Hạ Hi nhận được điện thoại của Khương Liêm là lúc vừa ới xong một trận trong toilet, cậu yếu ớt chống vào khung cửa, thở dốc hỏi: “Làm sao vậy?”

“Cậu có biết Ngụy Gia Đình làm cái gì không? Trời ơi, có phải bị hấn teo não rồi không!” Khương Liêm tức giận mắng, sau đó tựa hồ nhận ra điểm không đúng, liền hỏi: “Cậu làm sao vậy? Không phải đang tập thể thao đó chứ?”

“Không có việc gì, chị nói tiếp đi.”

“Cậu có xem weibo không? Vốn công ty đã một mực làm lắng chuyện này xuống, Ngụy Gia Đình đúng thời khắc mấu chốt đăng một trạng thái lên weibo, từng câu từng chữ đều cố ý nhắm vào cậu! Đây không phải là cố tình làm loạn sao? Lão tổng bị chọc tức, vừa mới mời hấn đi uống rồi.”

Hạ Hi nhú mày, sau đó rót cho mình một chén nước: “Hấn nói cái gì?”

“Hắn nói cậu dựa vào đại thụ để hưởng bóng mát, còn làm một biểu tượng cảm xúc khinh bỉ, tôi nói chứ với giá trị hiện tại của cậu còn cần ôm đùi người khác sao? Ngụy Gia Đình là điển hình của bệnh đau mắt rồi! Hơn nữa tôi phát hiện bệnh của hắn cũng không nhẹ, hiện tại tất cả mọi người đều nghi ngờ có phải hắn động chân động tay, chuyện này khẳng định hắn chịu không nổi.”

Hạ Hi trầm mặc một lát, một lúc lâu sau nói: “Hắn cũng là một nghệ sĩ tài năng trong giới công nghiệp giải trí.”

“Hắn cũng chưa chắc đã sạch sẽ gì, lúc trước hắn làm diễn viên cho một bộ phim, đạo diễn dựa vào cái gì mà nhìn trúng hắn. Hắn có thể hung hăng càn quấy nhiều năm như vậy, bắt quá chỉ là dựa vào Hằng Úc nâng đỡ, hiện giờ lại trả đũa.”

“Hắn có quan hệ gì với Hằng Úc?”

“Tôi cũng vừa mới biết đến, nghe nói Ngụy Gia Đình là con rơi của tổng giám đốc Hằng Úc, mẹ hắn vừa sinh hắn đã bị đuổi khỏi Ngụy gia, đừng nhìn Ngụy Gia Đình cố gắng uy phong trong giới giải trí, thực ra hắn có không biết bao nhiêu đáng thương trong Ngụy gia đâu!”

“...”

Hạ Hi vừa muốn nghe chuyện, lại nghe thấy tiếng Khương Liêm kích chuột đầu bên kia, cơ hồ đang nổi giận: “Hạ Hi, cậu tuyệt đối không thể tưởng tượng nổi Ngụy Gia Đình đã phạm phải lỗi gì đâu!”

“Ôn nhu một chút.”

“Ôn như không nổi, quên đi, tôi phải đi xử lý chuyện này đã, chính cậu cũng lên weibo xem đi, nhưng mà đừng nói cái gì, tức giận cũng cố chịu đựng, chuyện sau này giao cho chúng tôi xử lý là được rồi.”

Hạ Hi nói: “Yên tâm, tôi cũng không nóng nảy như vậy đâu.”

Nhưng mà chuyện này thực ra không liên quan lắm đến sự bình tĩnh, Hạ Hi không thể không thừa nhận trong một nháy mắt nào đó cậu thực sự muốn đem chuột máy tính nện lên đầu Ngụy Gia Đình, hắn căn bản là không có đầu óc đến mức nào! Loại chuyện này không xử lý được, đem lại phiền phức cho bản thân, thậm chí đem mũi nhọn đâm về chính mình!

Bình luận của Ngụy Gia Đình vô cùng nổi bật, Hạ Hi liếc đã nhìn thấy.

—— “Nói tôi bịa đặt, vậy các người có biết ai ôm Hạ Hi rời đi không?”

Hạ Hi không biết có nên cảm thấy mình may mắn không, Ngụy Gia Đình không viết thẳng tên Tần Duệ Lâm trong đó, nếu không chuyện này thực sự sẽ trở nên vô cùng phần khích.

Mặc dù bị sự gan dạ của Ngụy Gia Đình làm cho giật mình nhưng Hạ Hi không có tâm tư chú ý nhiều chuyện như vậy, dù sao hiện tại cậu như ốc còn không mang nổi mình ốc, dấu hiệu mấy ngày nay thực sự không thích hợp, cũng không phải lần đầu tiên cậu xuất hiện tình trạng này, cho nên dù có tinh thần tốt thế nào cũng vẫn khó tránh khỏi hoảng hốt. Phản ứng của thân thể đã không thể bỏ qua được, cậu căn bản không có cách nào tiếp tục trốn tránh nữa.

Quan trọng hơn nữa, Tần Duệ Lâm nói vị giáo sư kia bởi vì máy bay lỡ chuyến ngày mai mới đến thủ đô được, để phòng ngừa vạn nhất Hạ Hi nhất định trước tiên phải loại trừ khả năng này, cậu không muốn trở thành một quái nhân trong mắt người khác, từ trước là thế, hiện tại cũng vẫn là như thế.

Trong lòng Hạ Hi rất bất an lo sợ, cậu không ngờ sẽ xuất hiện loại chuyện này, càng không muốn thử một lần, cậu đấu tranh rất lâu, cuối cùng cũng quyết định đến siêu thị một chuyến, dù sao còn hơn đến tiệm thuốc, siêu thị nhiều người qua lại sẽ không dễ dàng bị chú ý. Bất kể thế nào, cậu vẫn cần làm một việc, nếu như sau khi thử không có cậu mới hoàn toàn yên tâm được, nếu có...

Bình thường Hạ Hi rất ít khi đến siêu thị, thân phận của cậu bây giờ rất dễ bị người khác nhận ra, hơn nữa rất dễ gây giao thông hỗn loạn, nhưng chuyện này trừ cậu ra không ai có thể làm hộ được.

Trước khi ra khỏi cửa Hạ Hi cố ý nguy trang một phen, cậu vẫn không thể bình tĩnh mà đi mua sắm được, cậu di chuyển rất chậm qua khu vực này, cậu rất miễn cảm đối với loại chuyện này, dù sao trước kia cũng để lại nhiều ấn tượng trong cậu. Hạ Hi đang rất phân vân, nhân viên khuyến mãi của siêu thị đã chủ động đến tìm cậu hỏi thăm.

“Thưa ngài, xin hỏi ngài muốn mua gì vậy?”

Hạ Hi tận lực tự nhiên trả lời: “Tôi muốn xem qua.”

Nhân viên khuyến mãi cười nói: “Tôi thấy ngài đã đi qua lại nhiều lần, nghĩ là ngài muốn mua que thử thai đi? Chuyện này có gì phải ngượng ngùng, nhưng mà bạn gái của ngài cũng thật là, ngay cả thứ này cũng cần ngài mua giúp.”

Hạ Hi ngẩn người ra một lúc lâu không nói gì: “Vâng, cô ấy chính là như vậy..”

“Được làm bạn gái của ngài thật là hạnh phúc!”

“...”

“Thứ này ngài nhất định không biết chọn, nếu không tôi tiến cử một loại giúp ngài?”

“Được!”

Nhân viên khuyến mãi của siêu thị lấy xuống một hộp que thử thai trên kệ xuống, tiếp theo đó thao thao bất tuyệt nói: “Hiện tại đây là cách xác định nhanh nhất, cho kết quả nhanh hơn, còn thuận tiện hơn đi khám ở bệnh viện. Hơn nữa bên trong còn có giấy hướng dẫn sử dụng, nếu bạn gái anh không biết có thể làm theo đó, ngoại trừ các điều kiện thực tế thì loại này cũng đem lại kết quả chính xác hơn, chỉ cần đã có thai, liền 100% nhận ra. Anh xem đây có chỗ quan sát kết quả, đến lúc đó chỉ cần đọc kết quả ra là được, bên trong hộp còn tặng một bao tay cao su dùng một lần. Một vạch là không có thai, hai vạch chắc chắn là có, tuy rằng chưa thử nhưng trước tiên tôi vẫn chúc mừng anh nha...”

Hạ Hi lấy luôn hộp que thử thai này, chỉ để lại một câu liền quay đầu bước đi: “Cái này đi.”

Về phần chúc mừng vừa nãy, Hạ Hi cúi đầu nhìn đồ vật trong tay mình, ngay tại lúc này “nó” không xuất hiện mới là tốt nhất với cậu.

Lúc tính tiền tâm trạng Hạ Hi có chút vi diệu, thậm chí ánh mắt của nhân viên thu ngân đối với cậu cũng có chút quái dị, cậu cơ hồ là hoảng hốt chạy đi, chờ lao ra đến cửa siêu thị mới thoáng bình tĩnh trở lại. Cậu mang theo túi đồ đi đến bãi đỗ xe, túi đồ không nặng nhưng cậu vẫn phải dùng thật nhiều sức lực.

Đợi quay về nhà, Hạ Hi không lập tức đi kiểm tra, đầu óc cậu lúc này quá căng thẳng, trước hết cần trầm tĩnh lại cái đã. Cậu mở ti vi lên, sau đó đem hoa quả cùng đồ ăn vặt đặt lên bàn trà, chậm rãi bắt đầu ăn.

Nhận thấy hành động này không có chút ý nghĩa nào, Hạ Hi cũng thấy không thể kéo dài thêm thời gian nữa, dứt khoát cầm que thử thai đi thẳng đến WC, đóng cửa, khóa trái lại. Hạ Hi khẩn trương nhìn chính mình trong gương, sau đó đem ánh mắt chuyển dời đến vật trong tay.

Mặc dù đã có Tần Thần nhưng đây là lần đầu tiên Hạ Hi dùng thứ này, trước tiên cậu mở hộp ra, sau đó xem giấy hướng dẫn sử dụng, cách thực hiện cũng không khó, càng không làm người ta cảm thấy xấu hổ, nhưng Hạ Hi cầm que thử thai trong tay lại chậm chạp không thể xuống tay nổi.

Cậu hiểu rõ ràng hành động của mình sẽ mang tới hậu quả gì, mà hậu quả này khiến cậu cực kỳ gian nan lựa chọn, không phải chỉ đơn thuần là một lần thử thai, có một khoảnh khắc, Hạ Hi thậm chí còn muốn buông tha chuyện này, cậu lo lắng kết quả sẽ là điều mình không muốn nhìn đến, cho dù bất kể thế nào cậu cũng không ngờ được, mọi chuyện lại có thể biến thành dạng này.

3 giờ, Hạ Hi vào toilet.

3h 30 phút, Hạ Hi đeo bao tay cao su mỏng vào, cầm lấy que thử thai

4h, hút nước tiểu từ bồn cầu lên, Hạ Hi quan sát mặt trên của que thử thai, lo sợ bất an chờ kết quả.

4h lẻ một phút, mặt trên của que thử thai hiện lên hai vạch màu đỏ.

...

Hạ Hi đem que thử thai ném đi, cậu dùng tay vịn lên bồn rửa mặt, sức lực toàn thân đều bị rút đi, cậu ngơ ngẩn nhìn bên ngoài qua ô cửa sổ, một lúc sau lại quay về thần thờ, cậu không ngờ kết quả lại biến thành sự thật, trong nháy mắt đầu óc Hạ Hi rối như tơ vò, cậu không biết nên nghĩ gì, càng không biết nên làm gì tiếp theo.

—— vì sao lại biến thành cái dạng này.

Hồi lâu, Hạ Hi dờ dẫm đem que thử thai ném vào giỏ rác, nhấc túi rác đi xuống lầu, cả quá trình này đầu cậu vẫn vô cùng mơ hồ, lo lắng cùng hoảng sợ đè nặng lên trái tim. Ấn mật khẩu vào nhà, Hạ Hi liền đóng sầm cửa lại, cậu dựa lưng lên cửa, nghe thấy tiếng chuông điện thoại trên bàn trà vang lên.

Trong khoảng thời gian kia Hạ Hi cơ hồ suýt nữa sụp đổ, lý trí của cậu từ trước đến nay vô cùng thanh tỉnh nhưng vẫn không có biện pháp nào chấp nhận sự thật này.

Đúng vậy, cậu không có cách nào chấp nhận nỗi, cậu đã quyết định phải cắt đứt quan hệ với Tần Duệ Lâm, rồi sẽ giành quyền nuôi dưỡng Tần Thần, sau đó bọn họ sẽ không còn dính dáng gì tới nhau, đó là toàn bộ kế hoạch của Hạ Hi, nhưng lại không xuất hiện việc mang thai lần này.

Hạ Hi ngồi xổm trên mặt đất mà không nhúc nhích thật lâu, cậu cố gắng tìm kiếm một cách giải quyết tốt nhất, đến tận cùng cậu muốn hay không muốn đứa trẻ này? Nó đến rất bất ngờ cậu không kịp chuẩn bị, Hạ Hi thậm chí còn chưa chuẩn bị gì về tâm lý, mà lưu lại đứa trẻ này, sẽ phải trốn đi một thời gian như vậy sự nghiệp của cậu sẽ bị đình trệ.

Vô luận phân tích về phương diện nào, sự tồn tại của đứa trẻ này đều không có ích.

Hạ Hi chôn đầu giữa đầu gối, cậu đang phải lựa chọn vô cùng gian nan, lựa chọn này có thể dẫn đến sự mất đi của một sinh mệnh, cậu phải suy nghĩ thật kỹ càng, bởi vì một khi bước đi sẽ không có đường để quay về.

Hạ Hi đặt tay ở bụng, cảm giác mỗi một ngón tay đều nặng đến mức không nhấc lên nổi.

Không biết qua bao lâu, Hạ Hi nghe được âm thanh có người mở cửa, trong tích tắc cậu phản ứng nhanh nhảy dựng lên, đồng thời đem biểu tình trên mặt thu lại.

Tần Thần đứng ở cửa, vẻ mặt kỳ quái nói: “Daddy, người đứng ở đây làm gì?”

Hai tay Hạ Hi trống trơn, cậu ngẩn ngơ nhìn Tần Thần, nhất thời không tìm được câu trả lời thuyết phục, đành đi đến gỡ túi sách trên vai Tần Thần xuống: “Hôm nay sao lại về muộn như vậy? Giờ đã sáu giờ rồi.”

Tần Thần vui vẻ chạy hướng sofa: “Không phải con đã nói qua với Daddy sao? Hôm nay con cùng Úc Thâm Hiền học thêm ở trường.”

Lúc này Hạ Hi mới nhớ tới cô giáo lúc trước đã gọi điện qua cho mình: “À, đúng...”

“Daddy, người nấu cơm sao? Con đói bụng.”

“Ba... Ba bây giờ đi làm, con đói thì ăn chút bánh bích quy trước đi.” Hạ Hi giống như một cái máy vừa khởi động đã rồi bủ lên, cậu mở cửa tủ lạnh ra mới phát hiện tủ lạnh trống rỗng tếch, cậu đóng tủ lại, đột nhiên cảm giác mịt mờ trong lòng.

Thực ra kế hoạch của cậu là đi siêu thị mua sắm nguyên liệu nấu ăn, chuẩn bị một bàn mỹ thực cho Tần Thần, mà hiện tại hết thấy đã bị làm cho rối loạn.

26. Chương 26

Tần Thần thấy Hạ Hi đứng trước cửa tủ lạnh quá lâu liền cẩn thận tiến đến bên cạnh cậu, vừa giữ lấy tay Hạ Hi vừa lo lắng hỏi: “Daddy, người làm sao vậy?”

Hạ Hi bỗng nhiên lấy lại tinh thần, liền cười trừ nói: “A? Con nói cái gì?”

“Daddy đã đứng ở chỗ này lâu lắm rồi!” trên mặt Tần Thần xuất hiện tia hoang mang: “Con không ăn nữa, con hết đói rồi, daddy lại đây nghỉ ngơi đi, không cần đi nấu cơm nữa!”

Nhóc nói xong liền kéo Hạ Hi đến ghế sofa, trong lòng Hạ Hi không khỏi chua xót, cậu biết mình đã làm Tần Thần sợ. Mấy ngày này nhóc luôn không yên lòng, Tần Thần là trẻ con nhất định sẽ miễn cảm, nhóc sẽ lo lắng có phải cậu sinh bệnh, cũng thử làm vài chuyện mà nhóc nghĩ là khả thi.

Hạ Hi ngồi xổm xuống, hai tay cậu đặt lên vai Tần Thần, ánh mắt nhìn thẳng vào đối phương: “Thần Thần, con không cần khăn trương, có phải ba ba làm con sợ không?”

Tần Thần gật gật đầu, nhóc cắn nhẹ môi dưới, cố gắng làm ra vẻ mặt khiến Hạ Hi yên tâm, ngữ khí mềm mỏng nói: “Không hề, con không sợ daddy.”

“Thực xin lỗi, là ba ba không tốt, con biết ba ba bởi vì bị bệnh mới nghỉ ngơi ở nhà, cho nên tinh thần cũng không tốt, nếu ba hung dữ với con, con cũng đừng để trong lòng biết không?”

Tần Thần dùng sức gật đầu, khăn trương nhìn về phía Hạ Hi: “Vậy khi nào daddy mới có thể khỏe hơn?”

“Rất nhanh sẽ tốt lên, ba cam đoan!” Ngữ khí của Hạ Hi rất chắc chắn, vẻ mặt cậu kiên định ảnh hưởng đến Tần Thần, nhóc cuối cùng cũng nở nụ cười, bỏ nhào vào lòng Hạ Hi, nhẹ giọng làm nũng nói: “Vậy daddy phải nhanh chóng tốt lên, khi con thi vẽ thì nhất định phải đến tham gia!”

“Được.” Hạ Hi nắm lấy tay Tần Thần ngồi trên ghế sa lon, sau đó tìm một ít bánh bích quy cùng sữa ra cho Tần Thần ăn nhẹ trước. Tần Thần giống với tất cả những đứa trẻ khác, rất thích đồ ăn vặt, nhóc yêu thích nhất chính là đồ ngọt, đặc biệt là kẹo, bánh ngọt nữa, bình thường Hạ Hi sợ nhóc ăn đến sâu răng nên mới hạn chế, nhưng bây giờ tất cả đều bày ra trước mặt Tần Thần, nhưng mà hứng thú của nhóc đều bị phá hủy hết rồi.

Hạ Hi có ý định khác, cậu muốn đem Tần Thần đến gửi ở Tần gia một thời gian, ngoại trừ gần đây tâm trạng cậu không tốt, lại khó ra ngoài, Hạ Hi cũng tính rời đi một thời gian, dù sao kết quả cũng đã có thai, cậu không còn cách nào khác lừa mình dối người, có một số việc vô luận sớm muộn gì cậu cũng phải đối mặt, cộng với chuyện xảy ra hôm công chiếu phim nữa, trong lòng cậu vẫn cảm thấy có chút bất an.

Lần đó mặc dù không đau lâu, nhưng vẫn để lại bóng ma trong lòng Hạ Hi, bất kể như thế nào cậu cũng phải đi làm kiểm tra chính thức một lần.

Mà có thể làm cho cậu an tâm kiểm tra như bệnh viện chỉ có một nơi.

Hạ Hi cố gắng thương lượng với Tần Thần: “Thần Thần, trong khoảng thời gian này ba ba có việc cần ra ngoài, không thể ở nhà chăm sóc con, trước tiên con đến nhà bà nội ở vài ngày được không?”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tần Thần lập tức suy sụp, không thể nào cao hứng nổi: “Lại đến nhà bà nội à?”

“Nhà bà nội không tốt sao?”

“Bà nội rất tốt với con, nhưng kém hơn so với daddy, con muốn ở một chỗ với daddy.”

“Nhưng mà ba ba có việc phải đi ra ngoài, con phải ở nhà chờ vài ngày, chờ ba ba trở về sẽ đón con được không?”

Tần Thần cúi đầu không nói lời nào.

“Hơn nữa Tần Duệ Lâm cũng ở chỗ đó, không phải con nói muốn ở với hấn sao?”

“Chỉ có một chút muốn thôi.”

Hạ Hi sờ sờ đầu Tần Thần, thấp giọng nói: “Thần Thần nghe lời, được không?”

Tần Thần lưu luyến nhìn Hạ Hi không rời, cuối cùng vẫn lựa chọn nghe lời người lớn nói: “Nhưng daddy cần nhanh chóng đến đón con, con sẽ ở nhà bà nội chờ daddy, còn có mỗi ngày daddy đều phải gọi điện cho Thần Thần nha!”

Hạ Hi gật đầu: “Được.”

Tần Thần ăn không ít đồ ăn vặt, miễn cưỡng đầy bụng liền bị Hạ Hi yêu cầu đi làm bài tập. Tần Thần cầm thù bài tập đến tận xương tủy, tiếng trung của nhóc vốn không tốt, còn bị bắt đi giải thích một đồng từ ngữ không hiểu, may mắn còn có Úc Thâm Hiền thành tích tốt giúp đỡ.

Hạ Hi xem thực đơn sau đó gọi món ăn từ bên ngoài đưa đến, hiện tại cậu không có tâm trạng đi mua đồ nấu ăn, cậu đang nghiên cứu thực đơn thì nghe tiếng chuông cửa vang lên, cậu đi ra mở cửa, chỉ cần một giây thấy người kia thôi liền phản xạ muốn đóng cửa lại.

Nhưng mà Tần Duệ Lâm lại nhanh hơn một bước, hắn dùng thân thể cố gắng ngăn cản cánh cửa đang muốn khép lại, vừa lo lắng giải thích nói: “A Hi, từ từ! Trước tiên em cho anh vào được không? Anh đã gọi điện cho em nhiều lần nhưng em vẫn không nghe, anh lo lắng cho em mới chạy đến đây!”

Hạ Hi ngăn không được liền mở cửa nhường đường, lạnh như băng nói: “Lo lắng? Anh nghĩ tôi sẽ xảy ra chuyện gì?”

“Anh...” Tần Duệ Lâm ngăn người, một lúc lâu sau ngượng ngùng nói: “Này...đương nhiên không có việc gì là tốt nhất, anh sẽ không phải lo lắng! Em không nghe điện thoại anh đứng ngồi không yên!”

Tần Thần nhô đầu ra, hướng Tần Duệ Lâm kêu lên một tiếng: “Cha!”

“Ừ, con làm bài tập đi, không cần ra đây!” Tần Duệ Lâm nói xong liền đem tầm mắt quay lại trên người Hạ Hi: “A Hi, thực ra anh còn muốn nói với em, sáng mai giáo sư anh mời đến thủ đô, em lúc nào thì rảnh? Anh nói hắn đếm kiểm tra toàn diện cho em.”

Tâm trạng Hạ Hi vốn không tốt, bây giờ nghe đến hai chữ kiểm tra liền tức giận không thôi, sắc mặt cậu trầm xuống, hơi không kiên nhẫn hạ giọng nói: “Không cần, tôi không cần phải kiểm tra.”

“Cái gì gọi là không cần? Em không cần lấy thân thể mình ra đùa giỡn biết không?”

Hạ Hi lạnh nhạt nói: “Đây là chuyện của tôi, không liên quan gì đến anh.”

Tần Duệ Lâm không khỏi nhíu mày, Hạ Hi đã nói rất nhiều lần như vậy nhưng đây là lần đầu tiên hắn không thể chấp nhận được, hắn nhìn thoáng qua Tần Thần, sau đó cầm lấy tay Hạ Hi kéo ra khỏi cửa. Hạ Hi vẫn chưa phản kháng, ở chuyện này cậu giống Tần Duệ Lâm, đó là đều không hy vọng chuyện của hai người sẽ tạo ảnh hưởng không tốt với Tần Thần, ít nhất cũng không thể để trẻ con thấy hình ảnh người lớn khắc khẩu thậm chí đánh nhau.

Tần Duệ Lâm vẫn cầm theo chìa khóa phòng sát vách, hắn kéo Hạ Hi thẳng vào trong, chờ đóng cửa lại, Hạ Hi liền bỏ kéo tay hắn ra, căn phòng này vẫn duy trì bộ dạng như trước, sử dụng duy nhất một lần rồi liền bị phủ bụi.

Tần Duệ Lâm khó có thể tin hỏi: “Em vừa nói gì?”

“Tôi sẽ không đi kiểm tra, còn có sau này chuyện của tôi không liên quan gì tới anh, hi vọng anh không cần tự cho mình là đúng mà xen vào.”

Thái độ của Hạ Hi cực kỳ lạnh nhạt, khác xa so với lúc ở bệnh viện, khi đó biểu hiện của cậu tuy rằng xa cách, nhưng sẽ không cả người đầy gai như bây giờ, mỗi câu đều giống như muốn khiến người ta đổ máu mới được.

Tần Duệ Lâm không thể lý giải nổi nói: “Anh không biết vì gì mà em không muốn gặp nhưng mà Hạ Hi em không thể lấy thân thể mình ra đùa giỡn, em không thể vì giáo sư là do anh tìm đến liền bài xích hẳn, em có ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề không? Lỡ may kiểm tra ra được cái gì đó...Em để cho anh...cho Thần Thần phải làm sao bây giờ?”

Hạ Hi hơi nhếch khóe miệng, cười nhẹ châm chọc nói: “Tôi sao lại không ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề, anh cái gì cũng không biết, dựa vào cái gì mà xen vào chuyện của người khác.”

“Anh không biết đến tột cùng em giấu diếm anh điều gì nhưng mà Hạ Hi, nếu em cảm thấy anh cái gì cũng không biết, em có thể thử nói cho anh biết mà! Nói điều em biết cho anh đi.”

Hạ Hi mệt mỏi che kín hai mắt, một lúc lâu sau mới vô lực nói: “Anh tới vừa đúng lúc, thuận tiện đón Thần Thần đi.”

Tần Duệ Lâm chợt khần trương: “Em..em muốn làm gì?”

“Đừng nghĩ nhiều quá, tạm thời gửi anh một thời gian, tôi sẽ nhanh đón Thần Thần về.”

“Em muốn đi đâu?”

“Tôi không cần phải nói cho anh biết.”

Hạ Hi nói xong liền muốn rời phòng, lại bị Tần Duệ Lâm bắt lấy cổ tay cậu, ánh mắt hắn kiên định nhìn Hạ Hi, vô cùng chân thành nói: “A Hi, anh mặc kệ em muốn nghĩ thế nào, nhưng kiểm tra em nhất định phải đi, nếu không anh sẽ không yên tâm nổi.”

“Tôi sẽ không đi.”

Tần Duệ Lâm nhìn chằm chằm Hạ Hi, thấy đối phương không có một chút đổi ý, Hạ Hi vô cùng kiên quyết giữ quyết định của mình, cậu đã quyết định mọi chuyện cơ hồ sẽ không thể thay đổi. Nhưng Tần Duệ Lâm cũng không nghĩ ra, lúc trước rõ ràng Hạ Hi đã đáp ứng đi kiểm tra, tại sao bây giờ lại đột nhiên thay đổi ý định, nhưng lại thay đổi đến vô cùng kiên quyết, cậu tỏ thái độ này giống như đã dự liệu trước chuyện sẽ

xảy ra.

Hắn buột miệng nói ra nói: “A Hi, có phải em đã biết được gì đúng không?”

Hạ Hi chưa tìm được ngay câu trả lời thuyết phục, trong mắt cậu không che giấu nổi sự mệt mỏi, giống như bị chuyện gì đó ép đến hết hơi, cậu nhìn Tần Duệ Lâm thật lâu, cái nhìn kia khiến Tần Duệ Lâm cảm thấy khoảng cách giữa mình và Hạ Hi rất xa, xa đến mức hắn không có cách nào lại gần.

“Chuyện này không liên quan đến anh.”

“Chuyện kia có liên quan đến anh không? Hạ Hi, em có thể có lý trí một chút không, đừng hành động theo cảm tính như vậy! Em hận anh không sao, nhưng không thể lấy chuyện này làm trò đùa! Anh sẽ không chịu nổi nếu em xảy ra chuyện gì, cả đời này anh sẽ không sống nổi, dù sao nó cũng chỉ là một loại kiểm tra bình thường thôi, sẽ nhanh chóng trôi qua, em vì cái gì mà không chịu đi? Hay là em có ẩn tình nào đó, không muốn người khác biết được?”

Hạ Hi đột nhiên chết trân nhìn chằm chằm Tần Duệ Lâm, ánh mắt cậu trở nên ngoan lệ, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Thu lại mấy cái suy nghĩ linh tinh của anh đi, tôi có cái gì mà sợ bị người khác biết chứ?”

“VẬY ĐI KIỂM TRA, CHỨNG MINH ĐIỀU ANH NÓI KHÔNG ĐÚNG!”

Hạ Hi phìền chán nói: “Tôi nói không đi!”

Cậu nói xong liền muốn rời đi ngay, Tần Duệ Lâm tất nhiên sẽ không bỏ qua dễ dàng như vậy, một tay hắn giữ chặt Hạ Hi, một tay chống lên tường, khoảng cách giữa hai người rất gần, Tần Duệ Lâm áp chặt lên người Hạ Hi, hắn không nhúc nhích nhìn đối phương, ánh mắt kiên nghị mà rất có uy nghiêm, trầm giọng nói: “Trừ khi em có thể cho anh lý do, nếu không vì thân thể em, bất kể chuyện gì em cũng phải đi.”

Ngữ khí của hắn cường thế, không cho người khác cơ hội cự tuyệt.

Hạ Hi cũng không hạ mình chút nào, cậu không trốn không tránh nhìn thẳng Tần Duệ Lâm, môi gần mạnh từng chữ một lạnh như băng: “Anh cũng có thể thử, nhưng tôi cam đoan, sau này anh sẽ không còn thấy tôi đâu!”

Biểu cảm của cậu quá thật làm cho người ta hoài nghi tính xác thực của những câu nói này, Tần Duệ Lâm giống như bị đả kích nặng nề, hắn đột ngột lùi từng bước về phía sau, toàn thân không nhịn được mà run rẩy không ngừng.

Hạ Hi đánh trúng tử huyệt của hắn.

Sắc mặt Tần Duệ Lâm tái nhợt, hắn há miệng, lại nhất thời không biết nên nói cái gì.

Hạ Hi thấy Tần Duệ Lâm không còn khăng khăng nữa, liền bỏ lại một câu: “Anh không cần đón Thần Thần, ngài mai tôi tự mình đưa đến chỗ Tần phu nhân.” Sau đó xoay người ra khỏi cửa.

Tần Duệ Lâm lại vươn tay, đầu ngón tay bắt được góc áo Hạ Hi.

Hạ Hi hơi hơi nghiêng đầu, giọng không có độ ấm nói: “Anh nghĩ là tôi không làm được sao?”

Trong mắt Tần Duệ Lâm lộ rõ vẻ đấu tranh, khẩn cầu muốn Hạ Hi xem còn cách nào nữa không. Cậu hất tay Tần Duệ Lâm ra, khẩn cấp muốn rời khỏi chỗ này, hôm nay cậu đã đủ mệt mỏi rồi, đầu óc không chịu nổi sức ép nữa, bây giờ cậu không muốn nhìn thấy Tần Duệ Lâm càng không muốn cùng đối phương tranh chấp vấn đề không có ý nghĩa này.

“Ít nhất...Ít nhất em phải nói cho anh biết, rốt cuộc em đã mắc bệnh gì? Có nghiêm trọng không?”

“Không nghiêm trọng.”

“Được.” Tần Duệ Lâm thỏa hiệp nói: “Trong lòng em hiểu rõ là được rồi, anh sẽ không nói nữa, nhưng Hạ Hi, nếu em thực sự có vấn đề khó khăn không thể giải quyết nổi, anh hy vọng mình sẽ là người đầu tiên em nhớ tới, anh sẽ mãi mãi chờ em.”

Hạ Hi lạnh lùng dứt khoát xoay người rời phòng.

Tần Duệ Lâm suy sụp ngã nhào xuống ghế sofa, trong phòng tối đen không hề có tiếng động, không khí như bị phủ lên một tấm màn màu đen, hắc ám mờ hồ khiến người ta phát điên, nhưng sau khi vô cùng tuyệt vọng Tần Duệ Lâm nhanh chóng bắt mình tỉnh táo lại.

Hành vi của Hạ Hi rất khác thường, rốt cuộc là điều gì khiến cậu thay đổi ý định? Cậu sẽ không đem thân thể ra làm trò đùa, vậy chứng tỏ bệnh tình không nghiêm trọng lắm, nhưng sao Hạ Hi phải giấu diếm điều này?

Tần Duệ Lâm không thể khống chế nổi ý nghĩ điều tra đến tận cùng, nhưng hắn không thể, Hạ Hi không muốn cho hắn biết bệnh tình, nếu hắn thật sự làm như vậy, phải chăng hai người không còn liên quan?

Tần Duệ Lâm sợ thua cho nên không dám đánh cược.

Hắn thêm thiếp đi, khi tỉnh lại đã là hai giờ đêm, hai chân tê cứng không thể động đậy nổi, hắn nhìn màn hình điện thoại, một tin nhắn ngắn gọn đập vào mắt:

—— Tần tổng, Ngụy tổng Hằng Triệu muốn gặp mặt ngài, ngài xem an bài thế nào?

Tần Duệ Lâm đọc tin nhắn của thư ký, hắn không ngờ đối phương lại nhanh chóng tìm đến như vậy, tay hắn vừa động, rất nhanh trả lời: “Theo như lịch trình mà an bài.”

Bình luận của Ngụy Gia Đình đã bị xóa đi, nhưng mọi chuyện càng khó đẹp bỏ hơn, cư dân mạng thảo luận rất sôi nổi thân phận người hôm đó, đương nhiên có người biết chuyện nhưng không dám lộ ra. Nhưng hành động của Ngụy Gia Đình không nghi ngờ gì chính là đập vào mặt Tần Duệ Lâm, hắn cố ý phong tỏa tin tức, lại có kẻ muốn nhảy ra chịu chết.

Ngụy Thắng chắc chắn không ngờ được con trai sẽ làm ra chuyện hỗn loạn này, hắn có qua lại với Bách Dạ Lệ Nhã, ngày thường đều cẩn thận a dua nịnh hót, nhưng mọi cố gắng đều bị Ngụy Gia Đình đánh đổ, nếu mất đi hậu thuẫn to lớn của Bách Dạ Lệ Nhã, cổ phiếu của Hằng Triệu chắc chắn hạ mười phần trăm, trong lòng hắn nóng như lửa đốt.

Tần Thần nghe truyện cổ tích đã tiến vào mộng đẹp, Hạ Hi xoa nắn cánh tay mỗi nhừ, sau đó đặt sách đặt truyện cổ tích lên một bên giường, ngọn đèn đầu giường có vẻ vô cùng ấm áp, ánh mắt cậu dịu dàng nhìn vào Tần Thần, tay cậu dèm góc chăn cho nhóc, ánh mắt dần trở nên phức tạp.

Cậu nhớ tới lúc Tần Thần được sinh ra, năm ấy Hạ Hi mới mười chín tuổi, vừa mới vào đại học không lâu, lại không ngờ được chính mình đã mang thai, lúc đó cậu vô cùng sợ hãi, không ngừng cầu xin bác sĩ giữ bí mật cho mình, thậm chí cậu còn hoài nghi mình là một quái vật, nếu không sao đàn ông lại có thể mang thai?

Bác sĩ trấn an cậu, vì đây là đặc thù thể chất của cậu, nên đứa trẻ trong bụng cậu cũng không khác gì những đứa trẻ khác, cậu có thể giữ lại đứa bé, sau này còn có thể sinh nó.

Hạ Hi cảm thấy đây là chuyện hão huyền, cậu không ngừng trốn tránh được sự thật mình có thể mang thai, nhưng chuyện này cũng không trốn được bao lâu bởi vì bụng Hạ Hi to lên rất nhanh. Cậu phát hiện lúc đã mang thai năm tháng, mới đầu còn nghĩ rằng vì mình béo lên, cậu bắt buộc phải đến tìm vị bác sĩ kia, hơn nữa nói cho đối phương biết cậu muốn phá bỏ đứa trẻ này.

Sau đó là năm tháng hỗn loạn hoang đường, rất tuyệt vọng, thậm chí Hạ Hi đã có ý định tự tử trong đầu, cậu sợ người khác biết được mình là thứ quái vật mang thai, càng sợ người khác dùng ánh mắt kì quái nhìn cậu, cậu sợ mà bất lực, lại không tìm được một người để tâm sự.

Mà kẻ thúc đẩy cậu thay đổi chủ ý chính là Tần Duệ Lâm, cậu ngẫu nhiên nghe được đối phương nói hắn rất thích trẻ con, nếu như có thể có con của chính mình thì tốt rồi!

Khi đó Hạ Hi tôn sùng Tần Duệ Lâm như tôn sùng một vị thần, toàn bộ bất an của cậu đột nhiên biến mất, cậu cho rằng đứa trẻ nhất định sẽ làm Tần Duệ Lâm cao hứng, cậu mừng rỡ như điên gọi cho bác sĩ kia, nói cho đối phương biết mình thay đổi ý định, cậu quyết định giữ lại đứa bé này, cậu nói muốn cho người mình yêu thương nhất một kinh hỉ.

Nhưng kinh hỉ này không được toại nguyện, cõi lòng Hạ Hi tràn ngập khát khao mà dưỡng thai, trong lúc này cậu lại nghe được nội dung cuộc điện thoại của Tần Duệ Lâm, về mặt hắc kinh ngạc nói: “Anh điên

rồi phải không? Chuyện này có gì đáng để nghiên cứu?”

“Được, coi như có điều anh nói, nhưng tôi hỏi anh, đàn ông có thể mang thai không?”

“Tôi muốn con mình nhưng cũng muốn anh hiểu, anh cảm thấy người đàn ông muốn mình có thể mang thai sao? Đó có phải là quái vật không?”

—— quái vật! Trong đầu Hạ Hi lập đi lập lại hai chữ này, toàn bộ ảo tưởng của cậu đều bị đánh nát, ánh mắt cậu tựa như dại đi, cảm nhận sự lạnh lẽo đến từ đáy lòng.

Sau đó cậu đến thẳng bệnh viện, và đoạn tuyệt liên lạc cùng mọi người, thẳng đến khi sinh ra Tần Thần, cái cảm giác hỗn hợp vừa thống khổ vừa vui sướng đến bây giờ Hạ Hi vẫn không thể quên được.

Đêm đã khuya, Hạ Hi đứng dậy rời khỏi phòng, một mình cậu ngồi thật lâu trong phòng khách, đầu óc cậu loạn đến mức không thể suy nghĩ được gì.

Ngày cậu bay về từ Mỹ, từng say rượu rồi tìm đến Tần Duệ Lâm một lần, cụ thể quá trình ra sao không còn nhớ rõ, sáng sớm hôm sau, Hạ Hi tỉnh lại từ trên giường Tần Duệ Lâm, trên người cậu nhẹ nhàng sạch sẽ lại khoan khoái, nhưng không thể bỏ qua cảm nhận sâu sắc nhắc nhở cậu đã trải qua chuyện gì.

Nhưng trong trí nhớ Hạ Hi, kiếp trước cậu không hề mang thai! Chuyện này vốn không nên xảy ra!

Trăm mối Hạ Hi vẫn không có cách giải quyết, cậu cố gắng nhớ lại mọi chuyện xảy ra trong khoảng thời gian này.

Cậu nhớ đến chính mình đã chịu qua tổn thương thể này, bụng bị va chạm dữ dội, cho nên, có thể là khi đó hay không ...lúc chảy máu, nhưng phía sau nghỉ ngơi điều dưỡng rồi không có trở ngại nào. Hơn nữa đoạn thời gian ấy cậu cực kì không chú ý đến thân thể mình, thậm chí ngay cả bệnh viện cũng không đến.

Hạ Hi cảm thấy được thực hoang đường, tựa hồ cái gì chuyện khó hiểu nào cậu cũng gặp phải.

Tuy rằng đã qua nhiều năm nhưng trong điện thoại Hạ Hi luôn lưu giữ số một bác sĩ, hiện tại đã mười hai giờ đêm cậu không biết vị bác sĩ kia đã ngủ chưa nhưng vẫn gọi điện đến, chỉ sợ Hạ Hi đêm nay không thể ngủ nổi.

“tút_____” âm thanh bên trong loa vang lên giữa bầu không khí yên tĩnh nghe càng rõ ràng, ánh mắt Hạ Hi rũ xuống, vẻ mặt không khỏi khẩn trương.

“Alo.” Đầu bên kia di động vang lên một giọng nói của người trung niên.

Hạ Hi ngơ ngác một chút, giọng nói bởi vì quá mức khẩn trương mà nhất thời tắc nghẹn, cậu ho nhẹ một tiếng, trầm giọng nói: “Chú Trần, là cháu Hạ Hi.”

“Chú biết, cháu nhiều năm không liên lạc với chú, sao lại đột nhiên nhớ đến mà gọi cho chú vậy?”

“Cháu...tuy rằng không cùng chú liên lạc nhưng trong lòng vẫn luôn nhớ đến...”

“Được chứ, đừng khẩn trương, chú còn không biết cháu sao. Sau chuyện kia, cháu hận không thể cách chú ra thật xa, nhưng mà trốn tránh rất có tác dụng sao?” Trần Tấn Thăng bắt đầu dĩ nhiên nói: “Cháu cũng đừng chê chú dong dài, tốt lắm, bây giờ nói thẳng đi, cháu tìm chú có chuyện gì?”

“Chú...vẫn chưa ngủ sao?”

“Còn chưa, vừa mới chấm dứt một ca phẫu thuật, đang chuẩn bị nghỉ ngơi một chút.”

“Vậy nếu không chú nghỉ ngơi trước, cháu sẽ gọi lại sau...”

Trần Tấn Thăng không chịu nổi ngắt lời: “Đừng nói vòng vèo với chú, nói mau, rốt cuộc có chuyện gì? Cháu nói làm tâm trạng chú rất khó chịu.”

Hạ Hi hít một hơi thật sâu, ngữ khí cẩn thận nói: “Cháu lại có.”

“Hừm, việc này thôi?”

Hạ Hi hơi nghẹn họng: “Chú không ngạc nhiên sao?”

Trần tấn thăng làm điệu bộ như bình thường nói: “Đương nhiên là kinh ngạc, trước kia cháu trốn tránh không kịp, bây giờ sẽ lại có, nhưng mà kinh ngạc có tác dụng sao? Cũng không thể thay đổi được sự thật, mấy năm nay chú thấy nhiều chuyện hơn, tầm nhìn rộng hơn, cũng không kinh ngạc mấy chuyện quái dị nữa.”

“Chú gặp qua người giống cháu sao?”

“Không có.”

“...” Hạ Hi nhất thời không phản bác được, lại nói: “Cháu muốn ngày mai đến chỗ chú, chú có thời gian rảnh không?”

Trần Tấn Thăng không phải nghĩ ngợi gì liền nói: “Chắc chắn có, cháu tới đi, chú phải người đến sân bay

đón chau, khi nào thì đến? Chú bố trí thời gian thật tốt.”

“Chiều mai, cháu đặt được vé máy bay sẽ gọi điện cho chú.”

Hạ Hi cúp điện thoại liền bắt đầu thu dọn hành lý, cậu đi lần này chắc chắn phải hai ba ngày mới có thể trở về, chậm thì có thể bảy tám ngày, quyết định cụ thể phải chờ đến phút cuối mới đưa ra được. Hạ Hi rất cảm kích Trần Tấn Thăng, lúc cậu gian nan nhất chính ông là người đã giúp đỡ, hơn nữa còn giúp mình giữ bí mật nhiều năm như vậy, nếu không có Trần Tấn Thăng, hiện tại ngay cả mạng cậu cũng không còn.

Như chính lời Trần Tấn Thăng nói, bây giờ cậu vẫn đang trốn tránh chuyện đã qua, cho nên cậu vẫn không muốn liên hệ với chú Trần, trên người cậu vẫn còn nhiều bóng ma ngày ấy, Hạ Hi vừa nghe được giọng nói chú Trần, trong óc không khỏi nhớ đến vô số hình ảnh, làm cách cũng không nào vứt bỏ được.

Thu dọn xong hành lý, Hạ Hi lên mạng đặt vé máy bay cho sáng mai, sau đó nhắn cho Khương Liêm một cái tin, báo cho đối phương biết mình sẽ đi vắng vài ngày, nếu như có chuyện gì chị ý cứ xử lý trước.

Lúc này không hiểu sao Khương Liêm còn chưa ngủ, tin nhắn được trả lời rất nhanh: “Ra ngoài hít thở không khí trong lành cũng tốt, nhưng mà đừng đi quá lâu, chơi đủ thì trở về, chị sẽ luôn chờ cậu.”

Trong lòng Hạ Hi biết Khương Liêm mặc cảm, cũng không muốn trả lời chị nữa.

Kim đồng hồ chỉ đúng hai giờ sáng, Hạ Hi đem hành lý đặt trong phòng khách, một mình cậu im lặng đứng giữa phòng, đột nhiên có cảm giác thế giới yên tĩnh đến đáng sợ giống như tất cả mọi người đều ngủ say chỉ còn lại mình cậu cô đơn bị chối bỏ.

27. Chương 27

Hôm nay vừa lúc cuối tuần, vừa sáng sớm Hạ Hi đã rời giường đi làm bữa sáng, hễ là món Tàn Thần thích đều làm hết. Tàn Thần bị đánh thức khi vẫn còn rất buồn ngủ, nhóc thật vất vả mới mở được mắt ra vừa thấy Hạ Hi lại nhắm lại lần nữa, cho nên Hạ Hi đành trực tiếp ôm nhóc lên.

Cuối cùng Tàn Thần cũng tỉnh táo một chút: “Daddy?”

“Đi rửa mặt đánh răng đi, chúng ta ăn sáng.”

“Con muốn ăn bánh rán với bánh waffle, còn có sữa đậu nành nữa.”

Hạ Hi cưng chiều nói: “Được, con muốn ăn cái gì cũng có hết.”

Hạ Hi rót nước đầy cốc, lấy kem đánh răng ra bàn chải, Tần Thần liền ngoãn ngoãn tự mình đánh răng, nhóc không quen tay, Hạ Hi phải ở bên kiên nhẫn hướng dẫn, dạy Tần Thần phải đánh răng cẩn thận, không thể chỉ đánh vài cái. Hạ Hi nói như thế nào Tần Thần liền học theo như thế, năng lực tự hiểu của nhóc rất mạnh, sau khi nhóc hoàn thành Hạ Hi cũng khen Tần Thần, khen biểu hiện hôm nay của nhóc rất tuyệt.

Rửa mặt xong, Hạ Hi cùng Tần Thần đi đến phòng bếp, lúc đi qua phòng khách Tần Thần chợt dừng lại, ánh mắt nhóc nhìn thẳng vào hành lý, khi quay lại nhìn Hạ Hi ánh mắt đã có chút ướt.

Hạ Hi cực kỳ đau lòng: “Không phải hôm qua ba ba đã nói với con rồi sao? Trước tiên con đến ở nhà bà nội vài ngày, ba ba sẽ nhanh chóng đón con về mà?”

Tần Thần cắn môi dưới, quật cường nghiêng đầu sang chỗ khác.

“Thần Thần, không phải hôm qua con đã đồng ý với ba rồi sao? Con là đàn ông, không thể thất hứa biết không?”

Giọng Tần Thần còn mang theo nước mắt: “Nhưng mà con sẽ rất nhớ daddy!”

“Ba ba sẽ gọi điện thoại cho con mỗi ngày, còn mang quà về cho con, không phải tối hôm qua chúng ta đã giao ước như vậy sao?”

Tần Thần nửa ngày không lên tiếng, sau đó nhóc đột nhiên xoay người ôm lấy Hạ Hi, giọng rầu rĩ nói: “Được, con nghe lời daddy.”

“Ngoan.” Hạ Hi ôm Tần Thần đến bên cạnh bàn ăn.

Ăn sáng xong Hạ Hi đem hành lý của mình cùng quần áo sạch để thay của Tần Thần lên xe, sau đó đưa Tần Thần đến Tần gia.

Tần Thần vui vẻ trước kia ủ rũ suốt, Hạ Hi lái xe đến cửa biệt thự đã thấy bóng dáng của Tần Duệ Lâm, có lẽ hần đã đợi rất lâu rồi, mắt vẫn nhìn đắm đắm về hướng này, hần vừa thấy xe Hạ Hi liền nhanh chóng đứng dậy, sau đó bắt đầu đi về phía cậu.

Hạ Hi dừng xe lại, Tần Duệ Lâm đã bế Tần Thần ra, dù sao Tần Thần cũng đã sống với Tần Duệ Lâm bảy năm, tuy rằng ngoài miệng một chút cũng không muốn nhưng thật ra trong lòng vẫn luôn nhớ đến đối phương, chuyện này đã nằm trong dự liệu của Hạ Hi, cậu cũng không hy vọng con mình thành một kẻ vô tâm vô phế ăn chơi trác táng.

“Cha, daddy phải ra ngoài cho nên mấy ngày nay con sẽ ở lại đây.”

“Được, nơi này cách trường học khá xa, sau này quản gia sẽ đưa con đến trường.” Tần Duệ Lâm nói với Tần Thần nhưng ánh mắt vẫn đặt trên người Hạ Hi.

Tần Thần cũng thiết tha mong chờ nhìn về phía Hạ Hi.

Bọn họ làm cùng một động tác thì cả ánh mắt lẫn thần thái đều cực kỳ giống nhau, nhất là ánh mắt của Tần Thần và Tần Duệ Lâm cơ hồ như một khuôn đúc ra. Tần Duệ Lâm cùng Tần Thần giống như ban ngày và ban đêm vậy, sự tương đồng này không dễ để phát hiện ra nhưng người tinh ý chỉ liếc mắt một cái cũng nhìn thấu, mà càng lớn sự giống nhau giữa hai người càng tăng lên.

Đó là chuyện khiến Hạ Hi vô cùng lo lắng, nếu một ngày nào đó sẽ không còn biện pháp dấu diếm thân thể Tần Thần nữa.

“A Hi, vào nhà ngồi một lát đã, anh sai người đi chuẩn bị món tráng miệng, em có thích ăn bánh putdding với pho mát không.” Tần Duệ Lâm mong chờ nói.

Hạ Hi nhìn đồng hồ một chút: “Không cần, bây giờ tôi phải đến sân bay.”

“Em đã chuẩn bị đầy đủ đồ chưa? Nhất định phải mang theo thuốc, còn có di động, cẩn thận khéo bị người ta cướp mất, có việc gì cứ gọi điện thoại cho anh. Một mình ra ngoài nhất định phải cẩn thận một chút, chỗ có nhiều người cố gắng đừng đến, còn phải chú ý chênh lệch nhiệt độ trong ngày, cái này rất dễ dẫn đến cảm mạo...”

Tần Duệ Lâm cứ dõng dõng dài dài một hồi như vậy, nhưng nội dung thì hoàn toàn rất đơn giản, Hạ Hi nghe đến tâm phiền ý loạn, gật đầu cho xong, liền chuẩn bị lái xe rời đi.

Tần Duệ Lâm lại thật cẩn thận nói: “Không bằng anh đưa em đến sân bay? Em có thể nghỉ ngơi thêm một chút, vành mắt em thâm quầng lại rồi, chắc chắn tối hôm qua ngủ không ngon đúng không?”

Hạ Hi nhìn thoáng qua Tần Duệ Lâm, thấy đối phương ở trong tình trạng này mà còn không biết xấu hổ hỏi cậu có nghỉ ngơi tốt không?

“Không cần, tôi không mệt.”

“Dù sao hiện tại anh cũng không có chuyện gì, em yên tâm, anh đưa em đến sân bay liền quay trở về sẽ không can thiệp vào công việc của em.”

Cho dù Tần Duệ Lâm đã rất nhân nhượng nhưng Hạ Hi vẫn cự tuyệt cực kì dứt khoát: “Không cần, anh chăm sóc Tần Thần cho tốt là được rồi, khi nào trở về tôi sẽ đón con đi.”

Tần Duệ Lâm chỉ đành gật đầu, hẩn bắt đắ dĩ nhìn Hạ Hi rời đi, cũng không tìm thấy cơ để giữ người lại.

Hạ Hi phát tay với Tần Thần: “Thần Thần, hẹn gặp lại.”

“Hẹn gặp lại daddy.”

Từ thủ đô bay đến thành phố A mất đến hai giờ, Hạ Hi bắt đầu lên máy bay đã nhắm mắt ngủ, tối qua cậu chỉ ngủ được ba tiếng mà thoát nhìn Tần Duệ Lâm chỉ có hơn chứ không kém so với cậu, cho dù đối phương một mực cố chấp chống đỡ tinh thần nhưng Hạ Hi vẫn có thể nhìn thấy sự mệt mỏi được che giấu kĩ càng của hắn. Cậu không biết Tần Duệ Lâm làm sao điều chỉnh được cảm xúc, lại có thể vượt qua được tranh cãi tối qua, làm hiện tại không có bất kì điều gì phát sinh.

Đây không phải là bản tính của Tần Duệ Lâm mà hắn vì mình mới làm như vậy, đến tận cùng mình có bao nhiêu quan trọng với hắn?

Hạ Hi thêm thiếp ngủ, khi tỉnh lại chỉ nghe được tiếp viên hàng không nhắc nhở hành khách chuẩn bị thu dọn hành lý. Ngồi bên cạnh cậu là một cô gái, vừa mới bắt đầu ngồi đã cố gắng bắt chuyện cùng Hạ Hi, nhưng kết quả vẫn không tìm được một chút cơ hội.

Sau khi xuống máy bay, cô gái kia vẫn luôn lén lút đi bên cạnh Hạ Hi, khi bị cậu phát hiện liền ngượng ngừng đi ra.

“Anh ơi...Xin hỏi có phải anh là Hạ Hi không?”

Điều Hạ Hi không ngờ được là đối phương có thể gọi thẳng tên cậu, cậu không khỏi nhú mày, lần xuất hành này Hạ Hi không muốn bị lộ ra tung tích, để phòng ngừa vạn nhất thậm chí cậu còn cố ý hóa trang, không dự đoán được vẫn bị người khác nhận ra, khó trách cậu cảm thấy là lạ ở chỗ nào.

“Cô là người đã ngồi gần tôi sao?”

“Thực ra không phải, em đã sớm nhận ra anh liền đổi chỗ với ông chú ngồi bên anh lúc đầu, nhưng mà toàn bộ hành trình anh đều ngủ, căn bản không tìm được cơ hội nói chuyện phiếm, thật đáng tiếc!”

Hạ Hi thấy bên cạnh đã có người chú ý đến liền kéo vành mũ xuống thấp hơn, vừa kéo cô gái kia đến một góc sáng sửa hỏi: “Cô là fan hâm mộ của tôi sao?”

“Đúng vậy ạ, em đã thích anh rất nhiều năm rồi, mỗi tác phẩm của anh em đều đã em qua, thật không ngờ có thể gặp anh ở chỗ này, anh tới đây đi chơi sao? Em rất quen thuộc chỗ này, có thể làm hướng dẫn viên du lịch miễn phí cho anh!”

Hạ Hi khéo léo từ chối: “Không cần, cảm ơn, tôi đến nơi này vì có chút việc riêng, cô đã là fan hâm mộ của tôi thì có thể đáp ứng một chuyện với tôi được không?”

“Được ạ!”

“Chuyện tôi đến thành phố A đừng nói cho bất cứ người nào, tôi không muốn giới truyền thông chú ý, được không?”

“Được.” Cô gái sáng khoái đồng ý, sau đó vẻ mặt tinh quái nói: “Hạ Hi anh chụp cùng em một bức ảnh đi!”

Hạ Hi tất nhiên không thể làm như vậy, tuy rằng cô gái đã đồng ý không truyền chuyện này ra ngoài nhưng chuyện này cũng khó bảo vệ được, đến lúc đó kết hợp giữa lời nói và bức ảnh của cô nữa, chẳng phải không thể cãi lại sự thật một chút sao. Nhưng cậu sẽ không thể thẳng thừng cự tuyệt, nhân tiện nói: “Bây giờ tôi không thể chụp được, nếu có cơ hội sẽ chụp cùng được không.”

Cô gái thất vọng ngân dài: “A_____”

“Đừng quên giữ bí mật giúp tôi.” Hạ Hi nở một nụ cười thật tươi với đối phương, sau đó xoay người đi ra khỏi sân bay rất nhanh.

Một điều Hạ Hi không biết chính là trong điện thoại cô gái đó đã sớm có ảnh chụp cậu lúc đang ngủ, nhưng dựa vào những lời hứa hẹn của Hạ Hi, cô gái cũng không đem ảnh chụp post lên weibo hay chia sẻ cho nhà báo mà đem ảnh chụp truyền cho mấy người bạn tốt, nói ra là khoe thôi.

_____ngồi máy bay ngẫu nhiên gặp được nam thần, chỉ đơn giản là không thể hạnh phúc hơn, thật phần khích nhưng cũng ngượng ngùng!

P/s: Đã đồng ý với nam thần không được truyền ảnh chụp ra ngoài, các người xem xong liền xóa nha!

Đương nhiên có quỷ mới biết mấy cô này có thật sự xóa hay không.

Hạ Hi vừa ra sân bay thì nhận được điện thoại của người đến đón mình, giọng của đối phương có vài phần quen thuộc, chờ Hạ Hi thấy được người thật mới phát hiện ra người này chính là bạn học đại học của mình, hơn nữa khi đó còn là một hotboy nổi tiếng của trường, đương nhiên là hotboy cũng lắm người cạnh tranh, trong thời gian ngắn Hạ Hi đã đem danh hiệu trở lại với mình.

Hoàng Cường mặc áo sơ mi đơn giản, quần dài, tóc cạo chỉ để lại một đoạn ngắn, ngược lại cả người càng thêm vẻ hoạt bát nhanh nhẹn, hắn bước lên quảng vai Hạ Hi, cười nói: “Thế nào? Thành đại minh tinh liền không nhớ đến bạn học cũ sao?”

“Tóc cậu làm sao vậy?”

Hoàng Cường sờ đầu một chút, không hề gì nói: “Làm việc không tiện nên không thể để tóc dài, phải cắt thành thể này, thoát nhìn cũng hoạt bát nhanh nhẹn hơn.”

“Phải, rất có sức sống.” Hạ Hi cười nói: ‘Sao cậu lại đến đón tớ?’

“Hiện tại tớ theo lão Trần học tập, lên xe trước đi, chúng ta vừa đi vừa nói chuyện.”

Gặp lại bạn cũ khiến hành trình về nơi cũ của Hạ Hi cảm thấy vui vẻ hơn, trước đây, tâm trạng của cậu luôn nặng nề, thành phố A không chỉ có đại học cậu học, còn có vô số kỉ niệm khó quên. Khi cậu bước đến mảnh đất này biết bao cố gắng quên đi kỉ niệm liền trôi thành mây khói, nếu như có thể, cậu nguyện cả đời này không cần tiếp tục phải đến đây.

“Nói tiếp nào, chúng ta hình như chẳng khi nào ngồi tán gẫu nhỉ?”

Hạ Hi nói: “Thời gian đi học cậu coi tôi là kình địch, vừa thấy mặt đã tức giận đùng đùng, làm sao mà có cơ hội nói chuyện phiếm.”

“Cậu nhắc đến việc này làm tôi lại phát cáu đó, lúc ấy rõ ràng là tôi theo đuổi hoa khôi giảng đường trước, tôi đoán cô ấy sắp đồng ý, không hiểu cô ấy nghĩ gì liền quay đầu theo đuổi cậu, tôi tất nhiên không phục. Khi đó đầu óc tôi không đúng, đem toàn bộ lửa nóng trút hết lên người cậu, mà không suy nghĩ kĩ xem cậu có thích cô ấy không.”

“Bây giờ cậu có liên lạc cùng cô ấy không?”

“Họp lớp năm trước, dẫn theo một tên có tiền đến còn khoe bao nhiêu bất động sản cùng trang sức, tôi đang hoài nghi con mắt mình sao có tầm nhìn thấp thế, lúc ấy ngay cả loại đàn bà như vậy cũng nhìn trúng.”

Hạ Hi nghe xong cũng cười, tâm trạng nhất thời thoải mái đi không ít, Hoàng Cường nói xong lại quay về trên người Hạ Hi: “Sao cậu lại không tới tham gia họp lớp?”

“Tôi có việc bận, khi đó không đào đâu ra được thời gian.”

“Đừng bào chữa nữa, là do cậu không muốn đến đây thôi, nhưng mà với thân phận bây giờ của cậu cũng thực không thích hợp, nói thẳng ra, gặp mặt bạn cũ thật không có ý nghĩa gì, ngày trước còn đi học tình cảm tốt đẹp thì không gặp mặt, đến lúc ra ngoài xã hội ranh mãnh vừa thấy mặt đã bàn đến công việc, nói một hồi liền lòi nhau ra so sánh.”

Hạ Hi cười nói: “Không phải cậu chịu đả kích chứ?”

“Thực sự là có, nhìn người ta đã là ông chủ lớn, tốt xấu gì thu nhập mỗi tháng cũng hơn vạn (10 000), tiền lương bây giờ của tôi còn không đủ tiêu, nhắc đến thêm bực mình.”

“Bây giờ cậu còn trẻ, còn nhiều năm để phấn đấu mà.”

“Ai, không nhắc đến nữa.” Hoàng Cường đột nhiên nghĩ đến cái gì đó, kinh ngạc hỏi lại: “Đúng rồi, khi đó sao cậu đột nhiên nghỉ học một năm, rốt cuộc làm gì vậy?”

Khuôn mặt tươi cười của Hạ Hi cứng đờ.

28. Chương 28

Năm ấy lý do tạm nghỉ học của cậu ngay cả trường học cũng không biết, bởi vì không nói ra lý do nghỉ học thực sự, mọi chuyện lần nữa lâm vào tình trạng bế tắc. Sau này Tần phu nhân ra mặt, trường học mới bằng lòng phê chuẩn cho, thậm chí Tần phu nhân cũng truy hỏi nguyên nhân ở cậu, Hạ Hi thiếu chút nữa đã khai thẳng ra, sau đó cậu đành nói dối, gạt Tần phu nhân là Tần Duệ Lâm cho mình đi du học Mỹ một năm.

Tần phu nhân liền không truy hỏi nữa, lúc đó bà với Tần Duệ Lâm luôn có một bức tường, ai cũng không muốn tham dự vào cuộc sống của đối phương.

Nhưng trên thực tế Hạ Hi vẫn ở thành phố A, thời gian đó vô cùng khó khăn, bởi vì bụng ngày càng lớn nên Hạ Hi không thể bước chân ra khỏi cửa được. Mỗi ngày chú Trần sẽ đem cơm đến, sau đó làm kiểm tra hằng ngày cho Hạ Hi, bởi vì chưa gặp trường hợp này bao giờ cho nên phẫu thuật rất mạo hiểm, áp lực tâm lý đè lên Trần Tấn Thăng rất lớn.

Mà trước khi bước vào phòng phẫu thuật Hạ Hi thậm chí đã viết xong di chúc.

Cậu đã chuẩn bị xong cho cái chết, cho đến khoảnh khắc nghe được tiếng trẻ con khóc nỉ non, nước mắt đã chan chứa trên mặt.

“Hạ Hi?” Hoàng Cường không khỏi nâng cao giọng.

Hạ Hi lấy lại tinh thần, rũ mắt xuống giấu đi xúc cảm trong mắt, cậu liếc nhìn Hoàng Cường một chút, cười nhẹ nói: “Bởi vì có chút chuyện riêng.”

“Hé, cậu không biết trong thời gian đó hoa khôi giảng đường thương tâm thể nào đâu, ai cũng nói cậu không có lương tâm, ngay cả tạm nghỉ học cũng không thông báo một tiếng.”

Hạ Hi bất đắc dĩ nói: “Tôi căn bản không có gì với cô ấy.”

“Chỉ biết cậu mắt cao.” Hoàng Cường hài hước nói: “hiện tại cậu có bạn gái chưa? Bây giờ không phải

đang có scandal cậu với Đường Thiển sao? Có thật hay không?’

“Loại scandal này cậu cũng tin được?”

“Báo chí cũng đưa bằng chứng rõ ràng mà, không phải cậu đeo một chiếc vòng chữ thập ở cổ sao? Đường Thiển cũng có, ảnh đại diện weibo của hai người căn bản là ảnh đôi, rất khó để người ta không nghi ngờ đến chuyện này.”

Hạ Hi bật cười nói: “Tôi thật sự không có chủ ý đó, đợi lát nữa tôi nhắc trợ lý thay ảnh đại diện.”

“Đúng rồi, lần này cậu đến tìm thầy làm gì vậy? Thầy cũng thần thần bí bí không nói cho tôi biết.”

“Từ bao giờ cậu bắt quái (bà tám) như vậy?”

Hoàng Cường vò đầu: “Tôi đây không phải phần khích sao? Hiếm khi gặp được đại minh tinh, cậu biết không? Bây giờ trường học đều lấy cậu làm tấm gương, có thật nhiều học muội vì cậu mà liều chết thi vào đó.”

Hạ Hi cười cười không biết nên nói cái gì cho phải, cậu có thể đi được đến ngày hôm nay cũng không phải dễ dàng gì, không biết đã trải qua bao nhiêu khó khăn tủi nhục. Lúc đầu cậu cũng không định làm diễn viên, xuất đạo cũng là do một lần vô tình trùng hợp được đạo diễn có tiếng vừa ý nên có chút tiếng tăm, lúc này cậu cũng đã trải qua ba năm.

Bộ phim đầu tay của Hạ Hi cũng không được công chúng đón nhận, bởi vì nó là một phiên bản làm lại của phim khác, vì vậy cậu bắt đầu lọt vào vòng tấn công của cư dân mạng, nào là nhục mạ cậu không có tư cách làm diễn viên, thậm chí không ngừng lấy Hạ Hi để so sánh với diễn viên bản gốc được xưng danh là diễn viên không ai có thể vượt qua, Hạ Hi không thể nghi ngờ gì chính là tự rước nhục vào thân.

Lúc ấy diễn xuất của cậu vẫn còn chưa lưu loát, có cố gắng cũng không cải thiện được thực tế, lúc phim được công chiếu, weibo của Hạ Hi lại một lần nữa bị cư dân mạng bao phủ. Sau chuyện kia cậu thậm chí đã nghĩ đến chuyện rời khỏi giới giải trí, nhưng có lẽ do tính cách quật cường, cậu không cam lòng cứ bị người ta quên lãng như vậy.

Sau này mỗi khi có một tác phẩm, Hạ Hi đều dâng linh hồn mình cho vai diễn, thường thường khi quay phim xong cậu còn có một thời gian dài chìm đắm trong cảm xúc của nhân vật đã đóng.

“Tôi đem cậu đến nhà thầy trước, vừa khéo chiều nay thầy có một ca phẫu thuật không thoát thân được.”

Hạ Hi gật đầu: “Được.”

Hoàng Cường đem Hạ Hi đến nhà Trần Tấn Thăng, sau đó nói chuyện với vợ thầy rồi chạy đến bệnh viện,

bây giờ vẫn đang còn trong giờ làm của hắn, tuy rằng thầy là chủ nhiệm khoa nhưng cũng không thể trốn việc lâu được.

Trần Tấn Thăng hiển nhiên đã đem chuyện nói qua cho nên khi dương khiết thấy Hạ Hi liền nhiệt tình nói: “Cuối cùng cậu cũng đến, lão Trần đã gọi điện nhắc nhiều lần, mau vào nhà ngồi đi, có muốn uống chút gì không?”

Hạ Hi liền nói: “Không cần đâu, cháu không khát, cô cũng ngồi đi.”

Đây là lần thứ hai Hạ Hi nhìn thấy Dương Khiết, đối phương vẫn là người nhiệt tình năm đó. Hạ Hi ngồi xuống ghế sa lon, Dương Khiết bưng một ly sữa đến, cười nói: “Tôi nhớ trước đây cậu thích uống loại này.”

Hạ Hi hai tay nhận lấy ly thủy tinh: “Cô còn nhớ à?”

“Sao có thể quên chứ, khi đó lão Trần đối xử với cháu như con ruột mình vậy, nhưng mà lúc trước tôi gặp cậu vẫn là một sinh viên không rành thế sự, không ngờ đảo mắt đã thành đại minh tinh nhà nhà đều biết rồi.”

“Cái gì mà đại minh minh à, cô Dương cứ coi cháu là một Hạ Hi không hiểu chuyện năm xưa đi.”

Hai người bắt đầu nói lại chuyện xưa một chút, hai bên đều rất xúc động, Dương Khiết nói Hạ Hi là người đã đem vận may đến cho lão Trần, nếu không có cậu sao ông có thể nhanh chóng tiến lên chủ nhiệm khoa, Hạ Hi cười trừ, cũng không nhắc đến chuyện năm đó ông âm thầm giúp đỡ cho mình.

Chờ đến lúc Trần Tấn Thăng lái xe về, Dương Khiết liền đứng dậy đi nấu cơm, sáng sớm bà đã đi mua thức ăn chỉ còn chờ Hạ Hi tới nữa.

Khi thấy chú Trần ở phía trước Hạ Hi cho rằng mình sẽ dâng lên những cảm xúc không thể khống chế nổi, nhưng nằm ngoài dự liệu của cậu, chuyện đó đã không xảy ra, ngược lại tâm trạng trở nên vô cùng bình tĩnh. Chú Trần già hơn mấy năm trước không ít, nhưng thoát nhìn thân thể vẫn rất cường tráng, ông mặc quần áo màu đen, cầm một chiếc cặp đựng tài liệu trong tay.

Hạ Hi đứng dậy chào hỏi: “Chú Trần.”

“Đừng động, cháu ngồi đi.” Trần Tấn Thăng đặt cặp công văn lên tủ giày ở huyền quan, tiếp tục cởi áo khoác mới vào nhà: “Vẫn là nhìn trực tiếp mới tốt, trên tv thấy không rõ mặt lắm.”

“Chú Trần, mỗi lần cháu đều làm phiền chú, mấy năm nay lại...”

Hạ Hi chưa nói dứt câu đã bị đứt đoạn, Trần Tấn Thăng phát tay nói: “Đừng nói những lời này, nghe xa lạ, cháu cho là trong lòng chú không rõ sao, cháu là một đứa trẻ tốt. Mau ngồi xuống đi, chúng ta trò chuyện

một lát.”

Dương khiết đang ở trong phòng bếp, Trần Tấn Thăng nói chuyện cũng không lòng vòng, nói thẳng: “Lần này cháu xảy ra chuyện gì?”

“Cháu..lần này là ngoài ý muốn, cháu cũng không ngờ sẽ nảy sinh loại chuyện này.”

Trần Tấn Thăng nghĩ Hạ Hi đã kết hôn còn tổ chức đám cưới, vừa nghe Hạ Hi nói xong sắc mặt liền trầm xuống, ông cau mày nói: “Cái gì gọi là ngoài ý muốn? Cháu phải biết thể chất của mình, sao có thể làm xằng bậy, chuyện đứa nhỏ là sao? Đây cũng là một sinh mệnh mà, cháu rút cuộc nghĩ như thế nào? Cháu thực sự tức chết tôi rồi!”

Hạ Hi cúi đầu, sau một lúc lâu mới nói: “Rất xin lỗi, chú Trần.”

Trần Tấn Thăng chỉ tiếc không rèn rất thành thép nói: “Cháu nói xin lỗi với chú làm gì, người cháu thực sự phải xin lỗi là chú sao? A Hi, cháu phải xin lỗi chính mình, năm kia cháu vì đứa nhỏ đã đến quỷ môn quan một lần rồi, không phải cháu hiểu rõ lợi và hại của nó sao, cháu còn muốn mang thai thêm một lần nữa sao?”

“ ... ”

“Nó là của người kia?”

Hạ Hi nhẹ nhàng gật đầu.

Trần Tấn Thăng dùng sức đặt cái chén xuống bàn trà, khuôn mặt ông nghiêm túc, tức giận đến một câu cũng không nói.

Hạ Hi mím môi thật chặt, đầu ngón tay dùng sức đến sắp chảy cả máu, sắc mặt cậu tái nhợt, tâm trạng cũng cực kì phức tạp.

Không khí nhất thời cứng đờ, ai cũng không muốn mở miệng nói chuyện, trong không khí ngập tràn sự thất vọng cùng bất đắc dĩ, không biết qua bao lâu, Hạ Hi khàn giọng nói nhỏ: “Cháu đã kết thúc với hắn.”

Trần Tấn Thăng lấy một gói thuốc lá trong ngăn kéo ra, phìen muộn hút một hơi, sau lại nghĩ đến Hạ Hi không thể ngừng khói thuốc được lại nhanh chóng dụi đi: “Cháu định làm thế nào?”

Ngữ khí Hạ Hi kiên định nói: “Cháu muốn giữ nó lại.”

“Bảy năm trước chú đã hỏi cháu vấn đề này, bây giờ vẫn muốn hỏi thêm một lần nữa, cháu vì hắn làm như

vậy rốt cuộc có đáng giá không?”

“Cháu không phải vì hấn chú Trần, hiện tại cháu có năng lực nuôi dưỡng đứa bé này.”

“Cháu nghĩ thông suốt chưa?”=

“Phải, cháu cũng không phải vội vàng quyết định, đứa bé này là của cháu, nếu cháu có thể nuôi sống nó thì tại sao lại muốn giết nó đi.”

Khuôn mặt Trần Tấn Thăng tràn đầy đau xót cùng bất đắc dĩ.

Ăn cơm xong, hai người liền xuất phát đến bệnh viện, dọc đường đi Trần Tấn Thăng chỉ hỏi đơn giản về trạng thái thân thể của Hạ Hi, nghe Hạ Hi nói mấy ngày trước bị đau bụng trong lòng ông không tránh khỏi lo lắng. Theo góc độ của một trưởng bối ông không hy vọng Hạ Hi giữ lại đứa bé này, dù sao một người đàn ông nuôi con cũng thật không dễ dàng gì, hơn nữa thân phận của Hạ Hi rất nhạy cảm, lỡ may bị người khác phát hiện dấu vết thì nghiệp diễn của cậu sẽ bị hủy trong chốc lát.

Nhưng đồng thời ông cũng tin tưởng Hạ Hi, cậu là một người rất lý trí, nếu cậu đã nói như vậy chắc chắn đã chuẩn bị kỹ càng rồi, dù sao trẻ con cũng là vô tội. Trần Tấn Thăng không khỏi nhớ đến niềm vui sướng khi con gái mình sinh ra, bất kể như thế nào khi một sinh mệnh được chào đời đều luôn vui vẻ, điều mà ông phải làm hiện tại là tôn trọng quyết định của Hạ Hi, cũng tìm cách để cậu có thể giữ đứa con này.

Đương nhiên nếu đứa bé này thực sự không giữ được thì nhất định là do ông trời không muốn nó xuất hiện trong thế giới này.

Lúc này bệnh viện đã vào giờ tan tầm, Trần Tấn Thăng bảo hộ sĩ trực ban đi ra ngoài trước, chỉ còn lại hai người ở trong phòng chụp.

“Đừng lo lắng, nơi này không có camera.”

“Ừm, trước hết cần làm siêu âm sao?”

“Chú nói trước về tình hình thai nhi, hiện tại chắc cháu đã có được khoảng một tháng, nếu làm kiểm tra siêu âm có thể thấy tim thai đập.”

Bởi vì vừa mới mang thai cho nên cho dù có siêu âm cũng không nhìn ra được gì, nhưng ở phương diện này Trần Tấn Thăng rất thông thạo, ông kiểm tra sau rồi nói: “Yên tâm đi, đứa trẻ không gặp vấn đề gì, có thể cháu đã bị đề lên bộ phận khác của cơ thể. Nhưng để cho an toàn, vẫn nên làm tiếp một kiểm tra thai sản, sau này mọi phương diện đều phải thật cẩn thận, chuyện nguy hiểm ngàn lần phải tránh đi.”

Hạ Hi nhất nhất trả lời.

Có lời nói qua của Trần Tấn Thắng, kiểm tra thai sản vô cùng thuận lợi, kết quả kiểm tra các phương diện khác không có gì khác thường. Hạ Hi cầm báo cáo kiểm tra thai sản, tâm trạng tong nháy mắt có chút phức tạp, trước đây cậu đã nghĩ đến nhiều khả năng, tỷ như đứa bé này sẽ vô ý bị mất đi như kiếp trước, cậu không biết có phải mình đang chờ đợi kết quả như thế này không nữa.

Nhưng hiện tại đứa trẻ đã không có vấn đề gì, cậu cũng không có lý do tiếp tục không quý trọng nó, dù sao kiếp trước đã mất đi nó, hiện tại cậu làm sao nhẫn tâm tiếp tục vứt bỏ đối phương.

Huống chi cậu đã có Tần Thần, có thêm một đứa nữa có can gì.

Cậu muốn thấy đứa bé này, đứa trẻ chưa kịp chào đời đã mất đi ở kiếp trước.

Từ khi Hạ Hi rời đi, Tần Duệ Lâm như kẻ mất hồn mất vía, trong lòng nhiều lần không kìm nén được xúc động, đã bao lần hần cầm lấy điện thoại rồi lại không thể không bắt bản thân phải nhẫn nại. Tối hôm qua hần vừa khiến Hạ Hi tức giận, nếu bây giờ còn tiếp tục như thế sợ rằng Hạ Hi sẽ thực sự trở mặt.

Còn có Henry, hần vất vả lắm mới được người này từ Mỹ về, Hạ Hi lại cố chấp không muốn tiến hành kiểm tra, đến khi Tần Duệ Lâm nói Henry về đi, đối phương lại không chịu, còn nói cái gì mà không có được kết quả sẽ không trở về. Tần Duệ Lâm cảm thấy hành động không có ý nghĩa này của Henry thực sự vô phương cứu chữa, nhưng mà hình như tất cả các nhà khoa học đều cố chấp, một khi đã nhận định sự việc, lòng kiên nhẫn của bọn họ sẽ lớn đến mức người ta phải sợ hãi.

Điều này có thể nhìn vào mấy chục năm nghiên cứu không mệt mỏi của Henry.

Tần Duệ Lâm đành để Henry đến biệt thự, đương nhiên trước khi nhận được sự đồng ý của Hạ Hi, Henry muốn làm bất cứ chuyện gì cũng đều không có khả năng.

Tối gần giữa trưa, Tần Duệ Lâm phái người đưa Henry đến biệt thự. Dáng người Henry mập mạp, lại có tình cảm đặc biệt với âu phục, trừ khi ở phòng thí nghiệm, bình thường hần vẫn luôn mặc đồ tây đi giày tây, thoạt nhìn có vài phần giống thương nhân tinh anh của thương nghiệp.

Ngoại trừ âu phục, Henry còn vô cùng thích trẻ con.

“Chào, tiểu bảo bối, chú là Henry trước đây đã từng bế cháu, còn nhớ rõ?” Henry vừa thấy Tần Thần liền cực kỳ nhiệt tình bắt chuyện.

Tần Thần nghiêm túc nhìn Henry vài lần, sau đó lắc đầu nói: “Không nhớ rõ.”

“Thật làm cho người ta đau lòng, chú nhớ cháu trước đây vô cùng đáng yêu, mỗi lần gặp đều hôn chú mà.”

Tần Thần thoáng nhìn qua bộ râu quai nón rậm rạp của Henry, lập tức mở to hai mắt nhìn sau đó quay đầu nhìn về phía Tần Duệ Lâm: “Cha, trước đây con có hôn râu chú này sao?”

“Đừng nghe hần nói linh tinh, trước đây con rất ghét gặp mặt hần, vừa lại gần Henry đã khóc rồi.” Tần Duệ Lâm nói xong liền quay sang Henry: “Tôi đề nghị anh quay về Mỹ trước đi, đợi ở chỗ này cũng không có tác dụng, Hạ Hi ngay cả tôi cũng không muốn gặp chứ đừng nói là anh.”=

“Chưa chắc, cậu ấy không muốn thấy anh là vì anh làm nhiều chuyện hư hỏng, cũng không có lý do không muốn gặp tôi.”

Sắc mặt Tần Duệ Lâm lập tức trầm xuống.

Henry ngồi phịch xuống ghế sa lon, lại để cho người giúp việc rót một ly trà, vừa nhấp nháp vừa cảm thán: “Đúng là trà Trung Quốc rất ngon, màu sắc vừa tươi đẹp, hương vị thơm nồng đậm đà, thật khác so với loại mua ở Mỹ. Nghe nói uống trà của Trung Quốc sẽ miễn dịch với bệnh tật.”

Tần Duệ Lâm không để ý đến kẻ kia, hần đang chơi xếp gỗ với Tần Thần, đây là một loại trò chơi đơn giản nhưng đồng thời cũng thử thách sự phối hợp nhịp nhàng giữa trí óc và thân thể. Sau khi Tần Duệ Lâm rút một khối gỗ, liền đến phiên Tần Thần rút. Tần Thần nâng cằm lên tự hỏi, ánh mắt vẫn không nhúc nhích nhìn từng khối gỗ, nhóc đang suy nghĩ cách để rút một khối gỗ mà không ảnh hưởng đến các khối khác.=

Henry vừa uống trà vừa đánh giá nội thất biệt thự, Tần Duệ Lâm là một kẻ am hiểu hưởng thụ cho nên thiết kế biệt thự cũng vô cùng tinh mỹ (tinh xảo cùng hoa mỹ), chỉ có điều thời gian hần ở trong này cũng không nhiều thôi. Henry vừa xem vừa đánh giá, ánh mắt gã không khỏi rơi xuống người Tần Duệ Lâm cùng Tần Thần.

Gã càng nhìn càng cảm thấy Tần Thần rất giống Tần Duệ Lâm, sự tương đồng này phảng phất như từ một khuôn đúc ra, nhất là thần thái cùng ánh mắt, cơ hồ không thể nhìn ra điểm khác biệt giữa hai người.

Henry nhanh mồm nhanh miệng, lập tức hô to: “Kenrich, tôi phát hiện một chuyện rất thần kỳ, có người nào đã nói qua anh cùng Tần Thần rất giống nhau chưa?”

29. Chương 29

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chương 29

Lời gã vừa thốt lên lập tức khiến Tần Thần run tay làm rơi đi mấy khúc gỗ, lực thật mạnh khiến mấy khúc gỗ xếp cùng rơi xuống, Tần Thần lập tức quay đầu trừng mắt nhìn Henry, miệng quát lên thể hiện sự mất hứng.

Tần Duệ Lâm nói với Tần Thần: “Con thua rồi, đi vẽ tranh đi.”

Về mặt Tần Thần rất không cam lòng nói: “Cha, chúng ta chơi lại một lần đi, lần nay nếu thua con sẽ đi vẽ!”

“Đừng chơi xấu, đồ là thua rồi, nhanh đi vẽ tranh, vẽ xong mới được ăn cơm.”

“Được rồi...” Tần Thần đi qua Henry còn làm một cái mặt quỷ, chính mình thấp giọng thì thầm: “Cháu vốn sẽ không thua, nhưng đều do chú mà ra đó, hừ, bây giờ cháu có chút không thích chú rồi!”

Henry buông tay ra, một vẽ vô tội nói: “Kenrich, giờ không phải cuối tuần sao? Cậu cũng yêu cầu quá nghiêm khắc rồi!”

Tần Duệ Lâm nói người giúp việc thu dọn bộ xếp gỗ lại, hần ngồi đối diện Henry, vừa nói: “Không bao lâu nữa nó sẽ tham gia hội thi vẽ, lúc này nhất định phải nghiêm khắc đốc thúc.”

“Không ngờ cậu lên làm cha cũng ra dáng đấy.” Henry trêu chọc một câu, lặp lại câu gã nói lúc nãy: “Cậu vẫn chưa trả lời tôi có người nói Tần Thần và cậu giống nhau chưa?”

"Có."

“Cậu không để ý sao?”

“Thôi đi lời anh nói thật là vô căn cứ, anh đừng nói là anh cho rằng Tần Thần là con trai ruột của tôi chứ, anh nghĩ tôi sẽ sinh được nó sao?”

Henry đánh giá Tần Duệ Lâm, lại lắc đầu nói: “Không có khả năng.” Gã tiếp tục nói: “Nhưng mà nó có thể do Hạ Hi sinh.”

Tần Duệ Lâm mở máy tính ra xử lý công việc không thèm để ý nói: “Có lẽ anh nên đến bác sĩ tâm lý.”

“Cậu chưa từng nghĩ đến chuyện này sao? Vậy giải thích như thế nào về chuyện Tần Thần rất giống cậu?”

“Bởi vì nó là do tôi nuôi lớn.”

“Đúng là mê tín! Cậu nuôi một con chó lớn lên nó sẽ giống cậu được sao?” Henry có chút kích động: “Cậu phải tin tưởng nghiên cứu khoa học, theo di truyền học mà nói, con cái do di truyền gen của cha mẹ nên sẽ giống họ, cho nên Tần Thần lớn lên giống cậu tuyệt đối không

phải là do trùng hợp! Nếu không phải do Hạ Hi sinh, Tàn Thần có khả năng là con hoang của cậu với người khác.”

Tàn Duệ Lâm đột nhiên ngẩng đầu, lớn tiếng cảnh cáo: “Henry!”

Henry giơ tay nhận lỗi nói: “Được rồi, tôi không nói nữa, đương nhiên là cậu không thể nào có con hoang, như vậy chỉ còn lại một sự thực?”

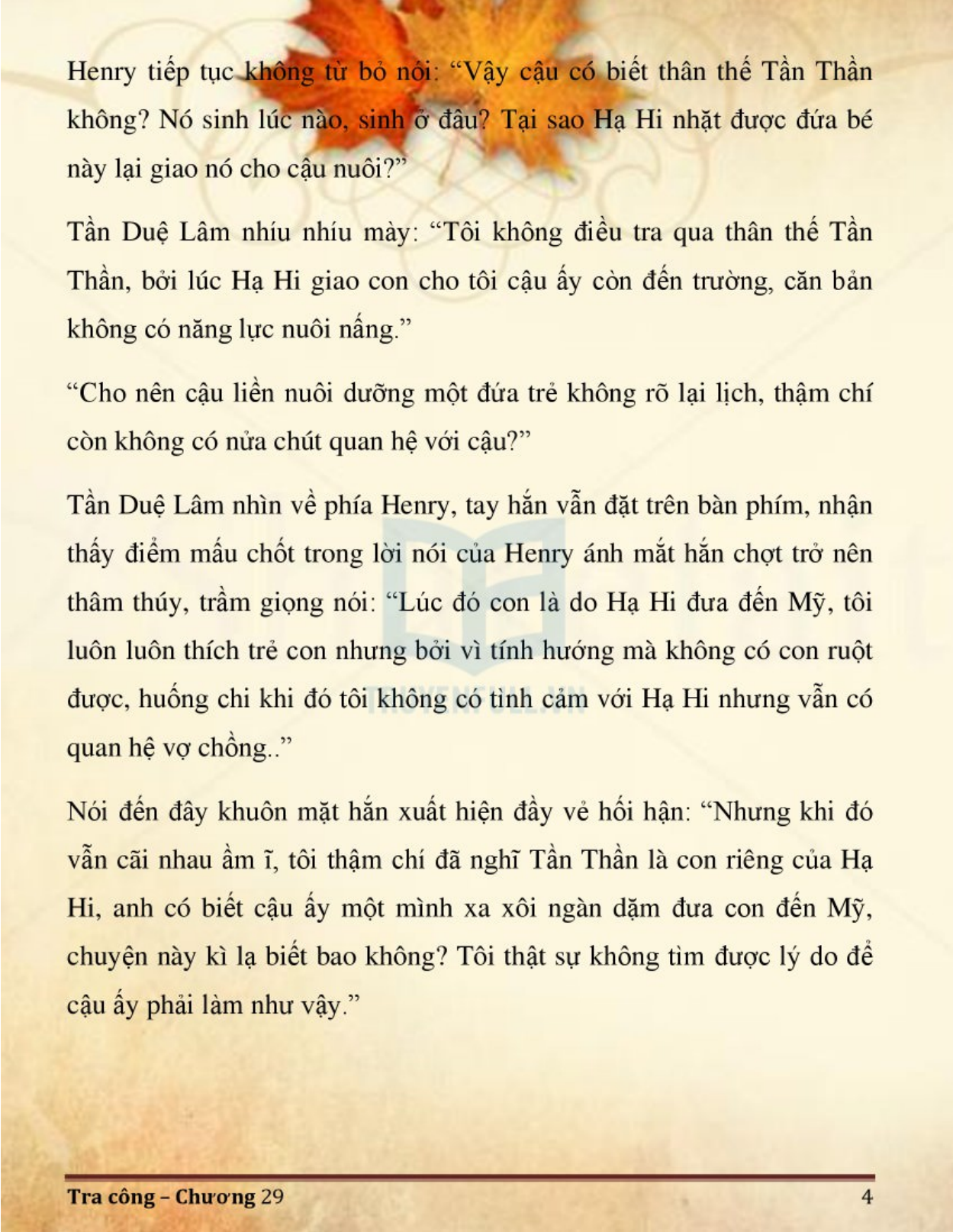
Tàn Duệ Lâm thấy Henry quả thực không có thuốc nào có thể chữa được rồi.

“Tôi biết cậu không tin nhưng dù sao cũng phải tôn trọng khoa học nghiên cứu, tôn trọng sự thật, tôi đã nghiên cứu phương diện này hơn mười năm, tuyệt đối không có khả năng không có căn cứ mà suy đoán lung tung được.”

“Anh nói nhiều hơn nữa cũng vô dụng, Hạ Hi không thể nào sinh Tàn Thần được.”

“Anh có chứng cứ gì không?”

“Chứng cứ của tôi chính là toàn bộ công trình nghiên cứu, ngay cả con cũng đã có, chỉ có phụ nữ mới có thể sinh con, thì đây không thể nghi ngờ gì là sự thật hết.”

Henry tiếp tục không từ bỏ nói: “Vậy cậu có biết thân thể Tần Thần không? Nó sinh lúc nào, sinh ở đâu? Tại sao Hạ Hi nhặt được đứa bé này lại giao nó cho cậu nuôi?”

Tần Duệ Lâm nhú nhú mày: “Tôi không điều tra qua thân thể Tần Thần, bởi lúc Hạ Hi giao con cho tôi cậu ấy còn đến trường, căn bản không có năng lực nuôi nấng.”

“Cho nên cậu liền nuôi dưỡng một đứa trẻ không rõ lai lịch, thậm chí còn không có nửa chút quan hệ với cậu?”

Tần Duệ Lâm nhìn về phía Henry, tay hắn vẫn đặt trên bàn phím, nhận thấy điểm mấu chốt trong lời nói của Henry ánh mắt hắn chợt trở nên thâm thúy, trầm giọng nói: “Lúc đó con là do Hạ Hi đưa đến Mỹ, tôi luôn luôn thích trẻ con nhưng bởi vì tính hướng mà không có con ruột được, huống chi khi đó tôi không có tình cảm với Hạ Hi nhưng vẫn có quan hệ vợ chồng..”

Nói đến đây khuôn mặt hắn xuất hiện đầy vẻ hối hận: “Nhưng khi đó vẫn cãi nhau âm ỉ, tôi thậm chí đã nghĩ Tần Thần là con riêng của Hạ Hi, anh có biết cậu ấy một mình xa xôi ngàn dặm đưa con đến Mỹ, chuyện này kì lạ biết bao không? Tôi thật sự không tìm được lý do để cậu ấy phải làm như vậy.”

Nhưng mà mọi chuyện thực sự không đơn giản như Tần Duệ Lâm nói, khi đó hắn cũng không thể đối xử tốt với Hạ Hi cho nên khi cậu ôm con đến, hắn đã thẳng thừng từ chối lời thỉnh cầu của cậu. Sau này hắn đã nhiều lần nhớ đến biểu cảm hôm đó của Hạ Hi ____giống như bị dồn đến vách núi, lại bị hắn tàn nhẫn cướp đi tia hy vọng cuối cùng, khiến cậu như rơi vào hố sâu tuyệt vọng.

Chuyện nhất thời rơi vào tình trạng bế tắc.

Sau đó Tần Duệ Lâm đồng ý nuôi dưỡng đứa trẻ, đương nhiên cũng đồng thời đưa ra điều kiện, hắn buộc Hạ Hi không được xuất hiện trước mặt Tần Thần, đương nhiên hắn có thể giữ bí mật, nhưng tuyệt đối không được xuất hiện trước mặt Tần Thần, điều kiện như vậy khiến Hạ Hi suýt nữa sụp đổ, cậu thẳng thừng không chút do dự cự tuyệt Tần Duệ Lâm.

Thái độ của cậu rất kiên quyết, thậm chí còn dứt khoát ôm con chuẩn bị quay về nước nhưng một giây trước khi cậu lên máy bay, Hạ Hi đột nhiên gọi điện cho Tần Duệ Lâm nói rằng cậu đồng ý.

Giọng Hạ Hi khàn khàn còn rất nhỏ, mỗi câu đều rất nặng nề, giọng nói tràn ngập bi thương dường như xuyên thủng màn hình.

Nhưng sau này Hạ Hi từng nhiều lần đến nhìn trộm Tần Thần, song cậu cũng không làm sai lời hứa kia, Tần Duệ Lâm đối với chuyện này cũng

mắt nhắm mắt mở, về thân thể của Tần Thần, mặc dù có lần hắn đã nghĩ nhóc là con riêng của Hạ Hi nhưng lại không tin nổi, bởi vì Hạ Hi có tình cảm rất đặc biệt với hắn, đôi phương không thể nào đi tìm người phụ nữ khác được, đừng nói còn dám công khai đem con mình đến cho hắn.

Tần Duệ Lâm nghĩ nghĩ cuối cùng cũng bỏ qua điều kiện kia, song lại không tìm được cơ hội mở miệng, hắn muốn đợi đến lúc Hạ Hi chủ động đề nghị thì mình sẽ xuống nước với cậu, nhưng mà lời hứa của Hạ Hi đáng giá nghìn vàng vậy, càng không hề nhắc đến chuyện kia.

Nhưng mà số lần cậu đến Mỹ thăm Tần Thần vẫn chưa từng giảm đi.

Henry không biết nhiều chuyện của Tần Duệ Lâm lắm, khi gã nghe xong cũng liền suy nghĩ trầm tư, ngũ khí càng thêm nghi ngờ: “Cậu không cảm thấy kì quái sao? Cậu ta nhặt được một đứa trẻ bị vứt bỏ có thể gửi cho cô nhi viện, vì sao lại lặn lội đem đến cho cậu được?”

"Không biết."

“Cậu không điều tra qua sao?”

Tần Duệ Lâm hỏi ngược lại: “Vấn đề này rất quan trọng sao?” Ở trong mắt hắn, Tần Thần là do chính hắn nuôi lớn, về sau đương nhiên chính là con hắn rồi.

Henry trầm mặc sau một lúc lâu, thở dài nói: "Sự tự tin của cậu thật khó có thể tưởng tượng nổi." Nhưng mà gã cũng phải thừa nhận, trừ khi chính Tần Duệ Lâm nguyện ý, nếu không thì có ai có thể cướp được Tần Thần từ tay hắn cho dù là cha mẹ ruột của nhóc cũng không ngoại lệ.

"..."

Henry tiếp tục nói: "Tôi phân tích cho cậu nhé, thứ nhất: sở dĩ Hạ Hi đem con đến chỗ cậu là vì nhóc có quan hệ với cậu, cậu ta hy vọng có thể cùng cậu nuôi nấng đứa bé, tuy rằng sau này xảy ra chuyện ngoài ý muốn, nhưng đây tuyệt đối là dự tính ban đầu của cậu ta. Thứ hai, Hạ Hi đồng ý không gặp Tần Thần nhưng nhiều lần lại đến nhìn trộm, điều này cũng chứng minh cậu ta có quan hệ cực kì thân thiết với đứa trẻ, nếu đó chỉ là đứa trẻ bị bỏ rơi, cậu ta sẽ quan tâm nhóc đến mức đó sao? Thứ ba, cậu không phát hiện được Tần Thần và Hạ Hi rất giống nhau sao?"

Mày Tần Duệ Lâm nhú càng chặt, đầu ngón tay hắn nhẹ nhàng gõ lên thành ghế sofa, trong lòng không khỏi có trăm nghìn suy nghĩ chạy qua, không phải là hắn không phát hiện ra manh mối, nhưng thực sự chưa bao giờ nghĩ đến chuyện ấy, chuyện đó hoàn toàn không có khả năng xảy ra đúng không? Nghe rất giống chuyện hảo huyền.

Một lúc lâu sau, Tần Duệ Lâm phiền muộn khép máy tính lại, đau đầu nói: “Được, coi như điều anh nói đều đúng đi, nhưng tại sao Hạ Hi phải giấu diếm? Cậu ấy nói thẳng cho tôi biết là tốt rồi.”

“Cậu ta có thể nói cho cậu được sao? Nếu như nói cậu có chắc chắn không coi cậu ta như quái vật?”

Tần Duệ Lâm không phản bác được.

Những điều Henry phân tích nghe không hề có logic nhưng lại khiến Tần Duệ Lâm không khỏi nghĩ đến sự thật, hần đột nhiên phát hiện ra vì sao mình lại không hiểu gì về Hạ Hi, bây giờ hần tự do bên cạnh cậu nhưng không có cách nào đi vào lòng đối phương, trước đó Hạ Hi có hành động khác thường sau lưng hần, đến tận cùng có phải ẩn chứa sự thật nào không, có thật sự như lời Henry nói?

Tần Duệ Lâm tâm loạn như ma, hần quyết định phải điều tra thân thế Tần Thần cho rõ ràng.

Muốn điều tra về Tần Thần đầu tiên cần ra tay ở Hạ Hi, Tần Duệ Lâm lập tức ban lệnh xuống để thuộc hạ điều tra một cách nhanh nhất hành tung của Hạ Hi trong khoảng thời gian kia.

Bởi vì đã nhiều năm trôi qua, cho nên điều tra có hơi phức tạp, cho nên đại khái cũng cần chờ mấy ngày. Chờ đợi là một quá trình nhàm chán mà nhờ Henry ban tặng, Tần Duệ Lâm nhìn thấy Tần Thần liền sinh ra

nhiều suy nghĩ trong đầu, hắn càng nhìn càng thấy Tần Thần giống Hạ Hi, sau đó trong đầu thoáng hiện lên phân tích của Henry, nếu như Henry đoán đúng thì Tần Duệ Lâm thực sự vui sướng đến chết mất.

Nhưng mấu chốt là chuyện như vậy có thể xảy ra sao?

Tám giờ tối, Hạ Hi nhắn tin khiến Tần Duệ Lâm phải bật video.

Tần Duệ Lâm đăng nhập skype rất nhanh, lần trước Hạ Hi tham dự buổi công chiếu phim hắn đã thêm tài khoản đối phương vào, lúc này chỉ cần chờ mở khung đối thoại, chờ đối phương kết nối video.

Trong thời gian chờ kết nối, Tần Thần đã sớm chiếm lấy máy tính, Tần Duệ Lâm ngồi ở một bên, tâm tình có chút bất đắc dĩ, đứa con trai này của hắn chỉ lo dính lấy Hạ Hi, sao lại không giúp hắn có được chút tình cảm của cậu chứ? Nhưng mà ít nhiều cũng phải cảm ơn Tần Thần, nếu không có nhóc thì sao hắn có cơ hội lui tới với Hạ Hi chứ.

Đã lâu như vậy, mâu thuẫn của hai người không những không dịu đi, ngược lại càng trở nên gay gắt, điều này làm cho Tần Duệ Lâm ít nhiều cảm thấy bất lực.

Chỉ một thời gian ngắn sau giọng của Hạ Hi đã truyền đến: “Thần Thần, con đang làm gì vậy?”

Tần Thần vừa nhìn thấy Hạ Hi lập tức ngoan ngoãn, giọng nói ngọt ngào trả lời: “Con vừa mới tắm rửa xong, chút nữa ba kể chuyện cổ tích cho con nha.”

“Hôm nay có ngoan ngoãn nghe lời không? Bài tập ba ba giao có vẽ không?”

Tần Thần đã sớm chuẩn bị bức tranh nhóc vừa vẽ xong, lúc này lấy ra kể công: “Hôm nay con vẽ được hai bức tranh, cha nói con có tiến bộ, daddy, người xem tranh của con có đẹp không?”

Tần Thần vội đem tranh lên chắn camera, màn hình lập tức biến thành đen thui cho nên Tần Duệ Lâm đành dùng tay kéo nó ra một đoạn, đem tranh đến một vị trí mà Hạ Hi có thể nhìn thấy.

Hạ Hi nhìn bức tranh xuyên qua màn hình, ánh mắt Tần Duệ Lâm lại chăm chú nhìn vào cậu.

“Bức tranh rất được, nhưng cần tiếp tục cố gắng có biết không? Nếu con giành được giải nhất, ba ba sẽ thỏa mãn một nguyện vọng của con được không?”

Ánh mắt Tần Thần sáng lên, dùng sức gật gật đầu: “Được!”

Trong thời gian nói chuyện Tần Duệ Lâm cơ hồ không chen vào được lần nào, hần nhiều lần muốn mở miệng lại bị Tần Thần ghét bỏ đẩy sang một bên, cho nên đành dứt khoát ở một bên si mê nhìn ngắm Hạ

Hi, hẳn cũng biết đây là một việc hết sức nhàm chán, nhưng cho dù phải nhìn Hạ Hi một ngày hẳn cũng vẫn có thể giữ được lòng nhiệt tình như vậy.

Nói chuyện video một tiếng, Tần Duệ Lâm cũng không nhúc nhích nhìn Hạ Hi một tiếng, Hạ Hi lại hồn nhiên nói chuyện tươi cười cùng Tần Thần, mỗi tác da tác thịt đều phát ra mê hoặc không thể kháng cự nổi.

Toàn thân Tần Duệ Lâm như tê dại, khi thấy thân thể có phản ứng, hẳn yên lặng tránh đi đến phòng tắm, lại không phát hiện khuôn mặt trên màn hình của Hạ Hi đen đi một chút.

Khi ra khỏi phòng tắm Tần Duệ Lâm thấy cuộc nói chuyện đã xong, Tần Thần buồn ngủ nằm ở trên giường vừa nhìn thấy Tần Duệ Lâm thì nhân tiện nói: “Cha con muốn đi ngủ.”

Tần Duệ Lâm ôm lấy nhóc, vừa thương lượng nói: “Thần Thần, con như vừa rồi rất không tốt, con nói chuyện cùng daddy cũng phải nhường cho cha mấy câu chứ.”

“Vì sao? Daddy không muốn nói chuyện với cha mà.”

“... Vì sao con biết daddy không muốn?”

“Chính daddy nói vậy.”

Tần Duệ Lâm nhất thời buồn bã, lại nói: “Daddy con đang nói đùa đó, lần sau gọi video thì để cha nói chuyện một chút, cha sẽ đưa con đi ăn bánh ngọt được không?”

Tần Thần lưỡng lự nói: “Ăn nhiều một chút cũng được chứ?”

“Có thể, chỉ cần con cho cha nói chuyện với daddy một chút.”

Tần Duệ Lâm đỡ Tần Thần ngủ, vừa trở lại liền nhận được tin nhắn, hắn mở màn hình ra trên đó là tên Hạ Hi, sau đó hắn hít một hơi thật sâu, lúc này mới chậm rãi thay đổi vị trí ngón tay, mở tin nhắn ra đọc từng chữ.

“Có một bệnh viện mắt ở thủ đô rất tốt, tôi đề nghị anh nên qua đó.”

Một tin nhắn ngắn ngủi lại khiến Tần Duệ Lâm mất ngủ đến nửa đêm, hắn cứ vài phút lại mở ra xem nó một lần, cảm giác ngoài sự chăm chọc của Hạ Hi còn ẩn dấu sự nhớ nhung, quan tâm của cậu. (đồ hâm).

Sáng sớm hôm sau, Henry biến mất đâu đó, Tần Duệ Lâm gọi điện cho gã, đối phương nói rằng mình đang tạo phúc cho nhân loại, Tần Duệ Lâm không phản bác được, đành dứt khoát cúp điện thoại.

Tần Duệ Lâm khó có dịp ở chung với Tần Thần liền dẫn nhóc ra ngoài chơi không ít trò chơi, Tần Thần đối với trò chơi và đồ ăn đường phố hết mực yêu thích, nhóc nhất gan lại hết lần này đến lần khác thích chơi trò cảm giác mạnh. Nhóc chơi trò tàu lượn trong công viên thiếu nhi,

khi xuống khuôn mặt nhỏ nhắn đã trắng bệch nhưng lại hứng trí bùng bùng nói chơi hay lắm. Tần Duệ Lâm không thể hiểu được niềm vui này, nhưng cũng Tần Thần làm đi làm lại, ở trong mả hấn xem đây cũng là một phương pháp rèn luyện lòng can đảm của nhóc.

Hai người vòng vèo quanh thành phố mấy lần, lúc trở về biệt thự thì trời đã tối, Tần Thần chơi nhiều đến mệt mỏi đã sớm ngủ ở ghế sau xe, Tần Duệ Lâm lái xe vào ga ra, sau đó ôm nhóc xuống xe.

Cố Lam đã sớm đứng chờ ở cửa vừa nhìn thấy Tần Duệ Lâm liền ân cần hỏi thăm: “Duệ Lâm, các con ăn cơm chưa?”

“Đã ăn.” Tần Duệ Lâm nói xong liền ôm Tần Thần đang ngủ đến phòng ngủ.

Sau khi đi ra từ phòng ngủ hấn phát hiện Henry đã đứng chờ ở cửa, trong tay đối phương cầm một túi tài liệu, vẻ mặt thâm sâu đến không lường được.

Tần Duệ Lâm không chút khách khí hỏi : "Rốt cuộc khi nào anh mới đi vậy?"

Vẻ mặt Henry ân ân sẵn đón: “Sao cậu không hỏi hôm nay tôi đi làm cái gì?”

“Tạo phúc nhân loại?” Tần Duệ Lâm cẩn thận đóng cửa phòng Tần Thần: “Tôi không có hứng thú đối với chuyện của anh.”

“Không, chuyện này nhất định gây hứng thú cho cậu.” Henry quơ quơ tập tài liệu rong túi: “Hôm nay tôi lấy tóc của Tần Thần và cậu đi làm DNA.”

Ánh mắt Tần Duệ Lâm lập tức lạnh xuống, nghiêm túc nói: “Ai cho phép anh làm như vậy!”

Henry sợ sệt lùi ra sau vài bước, giọng gã nhát gừng: “Cậu... Đừng nói cho tôi biết là mình thực sự không muốn biết!”

“...” Tần Duệ Lâm dời mắt đi, sau đó rút túi tài liệu về, Henry thở phào nhẹ nhõm một hơi còn muốn nói tiếp gì đó, chỉ thấy Tần Duệ Lâm bước nhanh về phòng ngủ, hơn nữa còn đóng chặt cửa lại.

Henry ngơ ngác một chút, sau đó liền huýt sáo vui vẻ đi xuống lầu.

Thời tiết hôm nay thật là đẹp.

Hết chương 29.

30. Chương 30

Tần Duệ Lâm rất tôn thờ khoa học, hắn là người theo chủ nghĩa vô thần điển hình, dù không thể phản bác được lời nói của Henry nhưng hắn vốn không tin, mà hắn cũng không lập tức làm xét nghiệm DNA với Tần Thần, chính là vì không dám ôm hi vọng. Hắn rất mong Tần Thần là con ruột của mình, điều này không khác gì kỳ tích, quan trọng nhất là đây là con của hắn với Hạ Hi.

Chỉ cần nghĩ đến dòng máu của mình với Hạ Hi đang chảy trong người Tần Thần, trái tim hắn liền đập rộn ràng như sắp nổ tung.

Tài liệu trong túi không có độ ẩm lại nóng đến bỏng tay người cầm, Tần Duệ Lâm cẩn thận mở túi, lấy bản báo cáo ra, hắn không xem ngay lập tức mà bỗng uống một cốc nước đá, hắn cảm thấy mình cần phải hạ nhiệt.

Không có gì ngoài thuật ngữ chuyên môn sâu xa rườm rà, Tần Duệ Lâm chuyển mắt đến phần cuối bản báo cáo.

Ý kiến chuyên môn: Loại trừ trường hợp sinh đôi khác trứng cùng thân nhân, căn cứ kết quả phân tích DNA chứng minh Tần Duệ Lâm có quan hệ cha con với Tần Thần.

Tần Duệ Lâm có chút mờ mịt, ngón tay hắn dùng sức nắm chặt bản báo cáo, cho dù chuẩn bị kỹ càng, hắn vẫn cảm thấy không thể tưởng tượng nổi. Sau cú sốc nhất thời, niềm vui sướng mãnh liệt nảy lên trong lòng hắn, Tần Duệ Lâm cầm lấy báo cáo định gọi ngay cho Hạ Hi, hắn đã ấn số cậu rồi đột nhiên nhớ đến cái gì mới chợt thở dài, mắt hắn nhìn chằm chằm vào cái tên Hạ Hi, sau đó không kìm lòng nổi mà cúi đầu định hôn lên cái tên làm người ta yêu thích kia.

Nhưng ngay một giây trước khi Tần Duệ Lâm chạm đến màn hình, tiếng chuông bỗng nhiên vang lên, hắn lúng túng một lúc sau mới có thể bình tĩnh nghe điện.

Giọng Hạ Hi vang lên thật bình tĩnh: “Có chuyện gì sao?”

“...”

“Này? Thần Thần có chuyện gì sao?”

Trái tim Tần Duệ Lâm đập thục mạnh: “Anh..Thần Thần không có việc gì, A Hi, anh muốn hỏi em một chuyện.” Hắn dừng lại một chút thấy Hạ Hi không phản đối mới tiếp tục nói: “Trước kia em nói nhất được Thần Thần, lúc ấy em nhất được con ở đâu?”

“Anh hỏi chuyện này làm gì?”

“Anh...”

“Anh không cần phải nhấn mạnh điều này với thần thần, thân thể của nó, tôi cảm thấy không có quan hệ quá lớn với anh.”

Tần Duệ Lâm không kìm nén được hỏi: “Sao lại không liên quan? Vì sao em không câu nói rõ lai lịch của thần thần?”

“Có liên quan gì tới anh chứ!”

“Vì sao em phải nói dối? A Hi, em cảm thấy anh không tiếp thu được sao? Thần thần rõ ràng là em...”

“Là tôi cái gì?”

“Em thực sự không thể nói cho anh biết sao?”

Hạ Hi dừng một chút, không kiên nhẫn nói: “Tôi không có gì để nói hết, nếu anh cảm thấy có hứng thú như vậy thì cứ việc điều tra đi.”

Tần Duệ Lâm còn muốn nói tiếp thì Hạ Hi đã thẳng tay cúp máy, hẩn nhìn điện thoại một hồi lâu mới sực tỉnh, sau đó ngay lập tức gọi một cú điện thoại khác.

“Chuẩn bị vé máy bay đi thành phố A”

Tuy rằng kiểm tra thai sản không có vấn đề gì nhưng để phòng ngừa vạn nhất, Hạ Hi vẫn quyết định đợi ở thành phố A thêm vài ngày nữa. Vốn dĩ cậu đã ở khách sạn nhưng không câu nổi lời mời của chú Trần, cũng may hiện tại Dương Khiết không có việc bận, nếu không Hạ Hi cảm thấy thực ngại, cậu từ xa đến làm phiền chú Trần còn khiến cho bọn họ phụ trách chuyện ăn uống ngủ nghỉ của mình.

Hạ Hi định cho chú Trần một khoản tiền, nhưng tiền thì chú Trần nhất định không câu nhận cho nên Hạ Hi liền đưa cho cô Dương, cũng không ngờ được cô Dương lại cự tuyệt thẳng thừng, còn nói: “Hôm qua lão Trần nói cậu chắc chắn sẽ đưa tiền, không ngờ lại đoán trúng như vậy. Tiền này chúng tôi không thể nhận được, có mấy đồng tiền nhỏ, Tiểu Hạ đừng quá khách khí.”

Hạ Hi đành phải đem tiền về, người nhà chú Trần đối xử với cậu thực sự rất tốt, điều này cậu sẽ vĩnh viễn ghi nhớ trong lòng.

Sau khi đến thành phố A, tâm trạng luôn nôn nóng của Hạ Hi khó có được bình yên trở lại. Đây là một thành phố khiến người ta an tâm, không có người xe như nước ở thủ đô, không có ánh đèn neon sáng chói, trái lại khung cảnh nơi đây thực sự yên tĩnh độc đáo mà đẹp đẽ.

Nhưng cú điện thoại của Tần Duệ Lâm lại giống như tảng đá rơi xuống dòng suối trong, Hạ Hi trốn chạy trong vô vọng thậm chí bị nước bắn bắn tung tóe khắp người cũng đâu. Cậu cúp máy, tâm trạng không thể bình tĩnh như những lời nói lúc nãy được, cậu mơ hồ cảm giác được Tần Duệ Lâm đã nhận ra điều gì đó, nếu không tại sao đối phương lại liên tục truy hỏi không ngừng như vậy.

Nhưng tại sao hắn lại đột nhiên nhắc đến thân thể Tần Thần?

Hạ Hi ăn hết cơm trưa, rốt cuộc tìm không được gọi điện cho Trần Tấn Thắng, nếu quả thực Tần Duệ Lâm điều tra tất nhiên sẽ xuống tay ở bệnh viện đầu tiên, tuy rằng bảy năm trước bọn cậu đã cố gắng tránh để lại dấu vết, nhưng nếu điều tra kỹ cũng sẽ phát hiện được dấu vết nhỏ. Hạ Hi không sợ Tần Duệ Lâm biết chân tướng, nhưng cậu vẫn không hy vọng kế hoạch của mình xuất hiện nhiều yếu tố không lường được.

Chẳng hạn Tần Duệ Lâm biết Tần Thần là con ruột của mình còn có thể dễ dàng nhường quyền nuôi dưỡng sao?

Người nhận điện thoại của Trần Tấn Thắng là trợ lý của ông, đối phương nói chủ nhiệm đang có một ca phẫu thuật, bảo cậu lát nữa gọi lại.

Hạ Hi nói cảm ơn, sau đó liền không yên lòng mà cúp điện thoại.

Cậu khó có thể bình an ngồi đợi được, cảm giác sẽ có chuyện gì đó phát sinh.

Sau khi ăn xong Dương Khiết liền một mực dọn dẹp nhà cửa, cô thu dọn phòng bếp xong phát hiện Hạ Hi đang ngồi xổm lau một bức tượng thủy tinh, ánh mắt cậu đờ đẫn, hồn không biết đã chạy đến phương nào. Dương Khiết cầm lấy khăn lau trong tay cậu, bất đắc dĩ nói: “Cậu mau đi nghỉ ngơi đi, việc đấy để tôi làm là được rồi.”

Hạ Hi chợt hoàn hồn, có vài phần lúng túng nói: “Cháu....có thể làm cái gì khác?”

Dương Khiết chỉ tay vào túi rác cạnh cửa: “Nếu không cậu đưa rác đi đổ đi?”

“Vâng.”

Hạ Hi xách túi rác đi xuống tầng, sau khi ném túi rác to vào thùng rác, lúc xoay người lên tầng thì nhận được điện thoại của Trần Tấn Thắng. Hạ Hi dừng chân, vừa nhận cuộc gọi vừa đi ra ngoài.

Trần Tấn Thắng tựa hồ vừa đi từ phòng phẫu thuật ra, giọng nói còn mang theo vài phần mệt mỏi: “Hạ Hi, cháu tìm có có việc gì sao?”

Hạ Hi liền nói: “Chú Trần, cháu muốn hỏi chú gần đây có người nào đến bệnh viện hỏi về cháu không?”

“Điều tra cháu? Vì sao lại nói như vậy?”

“Hắn nghi ngờ thân phận Tần Thần, nếu điều tra thì nhất định phải bắt đầu từ bệnh viện, chú nói với cấp dưới một chút, làm cho họ không tiết lộ hành tung của cháu, nếu hắn điều tra được cháu từng vào viện thì chắc chắn thân phận Tần Thần cũng không thể giấu được nữa!”

“Được, chú biết rồi, nhưng mà cháu giấu diếm mãi cũng không phải là chuyện tốt, một ngày nào đó hắn cũng biết được thôi.”

Hạ Hi xoa nhẹ ấn đường, bất đắc dĩ nói: “Đợi đến lúc không giấu nổi rồi tính sau, lúc đó cháu đã lấy được quyền nuôi dưỡng Tần Thần, sẽ không cần quan tâm hắn có biết thân phận Tần Thần hay không.”

Trần Tấn Thăng thở dài: “Hạ Hi, sao cháu không nói cho hắn biết cháu đã hy sinh vì hắn nhiều thế nào, bây giờ...hắn cũng vì cháu mà trả giá ít nhiều.”

“Trước kia cháu sinh Tần Thần là vì hắn nhưng bây giờ không phải, chú Trần, hắn có biết hay không đối với cháu không quan trọng, bây giờ cháu giữ lại đứa trẻ này chính là vì mình, bất kể như thế nào cháu đều muốn nuôi nó dưỡng thành người, muốn nó có thể nhìn thấy thế giới này.”

“Cháu quá thiện lương, quên đi, chỉ cần đó là ý nguyện của cháu, đây cũng không phải là chuyện gì xấu, nhiều con cũng là nhiều phúc.”

Hạ Hi không khỏi cười nói: “Đúng vậy, một mình Tần Thần chắc chắn rất cô đơn, nếu như có em trai, nói không chừng cả ngày sẽ không dính lấy cháu không rời nữa.”

“Lại nói chú đã bảy năm rồi chưa thấy nó, hôm nào cháu có thời gian rảnh dẫn nhóc đến đây chơi. Chú rất thích đứa nhỏ này, mới chớp mắt đã bảy tuổi rồi, thời gian trôi qua thật nhanh, khi đó nó còn là một đứa nhỏ đầy nếp nhăn.”

“Vâng, chờ khi nào Tần Thần được nghỉ cháu sẽ mang nó đến...” Sự vui vẻ trong lời Hạ Hi chợt tắt, nét tươi cười trên cũng như bị thủy triều rút đi, khóe môi cậu biến thành một đường thẳng, ánh mắt lạnh như băng.

Cách cậu không xa chính là sự xuất hiện của Tần Duệ Lâm, hơn nữa không biết hắn đã nghe được bao lâu rồi.

Đầu ngón tay cầm điện thoại của Hạ Hi run rẩy, một hồi lâu sau cậu mới dời ánh mắt khỏi người Tần Duệ Lâm, bình tĩnh nói: “Chú Trần, cháu cúp máy trước, chú nghỉ ngơi cho tốt.”

So với Hạ Hi Tần Duệ Lâm còn khiếp sợ hơn nữa, hắn thấy Hạ Hi đi xuống tầng, vốn muốn gọi đối phương lại, nhưng không ngờ Hạ Hi đột nhiên có điện thoại, hơn nữa nội dung cuộc điện thoại này còn nhắc đến Tần Thần, ôm lấy sự tò mò hiếu kỳ, hắn liền nín thở tiếp tục lắng nghe.=

Nhưng mà một tin tức tiếp theo nện vào hấn khiến hấn không biết nên làm sao, thật sự không biết nên làm sao, hấn không ngờ có chuyện như vậy xảy ra, Tần Duệ Lâm cảm thấy trong vòng một ngày ngắn ngủi hấn đã chịu đựng nhiều kích thích mà cả một đời gộp lại.

Hấn chỉ muốn biết có phải Hạ Hi đã sinh ra Tần Thần hay không lại vô tình nghe được chuyện không tưởng nữa _____Hạ Hi mang thai lần nữa!

Trong phút chốc Tần Duệ Lâm vừa kích động vừa khấn trương, hấn không biết mình nên phản ứng thế nào, hấn không biết đây là điều đáng sợ hay là một chuyện đáng chúc mừng – chuyện tốt, nhưng đầu óc hấn nháy mắt xuất hiện khoảng trống, trên mặt Hạ Hi tràn ngập lạnh lùng cùng đề phòng không muốn hấn lại gần. Tần Duệ Lâm đứng cách Hạ Hi vài bước chân, hấn liều mạng đè nén vui mừng trong lòng, giọng nói vẫn còn chút run run.

“A Hi, những lời em nói là sự thật sao?”

Hạ Hi mấp máy môi, sau giây phút ngắn ngủi hoảng hốt rất nhanh liền trấn tĩnh lại, cậu cố gắng bình tĩnh nói: “Anh đang nói cái gì vậy?”

“Anh đã nghe thấy hết, thân phận Tần Thần, còn có tình trạng bây giờ của em... Anh cũng biết.”=

Bình tĩnh trên mặt Hạ Hi bị nứt ra, cậu dùng sức nắm chặt ngón tay lại, não bộ như một cuộn dây rối tung, Tần Duệ Lâm biết rồi, vậy bước tiếp theo hấn sẽ làm gì? Muốn cướp Tần Thần sao?

Nhưng về mặt khác Tần Duệ Lâm biết thì sao, cho dù con có cùng huyết thống với hấn, nhưng thế thì chứng minh được cái gì, bọn cậu đã ly hôn rồi, nếu quả thật đến mức đó cậu chỉ còn cách công bố thân thế của Tần Thần, con cuối cùng vẫn là của cậu.

Nhưng bước này quá mức nguy hiểm, Hạ Hi không dám làm, nhất là hiện tại trong thân thể cậu vẫn có sự tồn tại của một sinh mệnh yếu ớt.

“Đúng vậy, những lời anh nghe thấy đều là sự thật vậy anh đã hài lòng chưa?”=

Tầm mắt Tần Duệ Lâm nhìn thẳng đến bụng Hạ Hi.

Giọng nói Hạ Hi lạnh như băng châm chọc hấn: “Anh thấy tôi giống quái vật sao? Một người đàn ông lại có thể sinh con, đúng vậy, tôi chính là quái vật, anh ghét thì cút xa một chút, tôi không muốn tiếp tục phải nghe những lời châm chọc của anh.”

Tần Duệ Lâm há miệng thở dốc, hấn không ngờ Hạ Hi sẽ có phản ứng mãnh liệt như vậy, đành thấp giọng nói: “Anh chưa bao giờ nghĩ như vậy, Tần Thần là con của chúng ta khiến anh thực sự rất vui, em không biết là anh... Anh đã vui đến mức nào đâu?”

Hạ Hi bậm môi, trong mắt cậu tràn ngập chua xót, cậu cúi đầu chỉ cảm thấy sự mệt mỏi không chống đỡ nổi, Tần Duệ Lâm chưa từng nghĩ như vậy sao? Hắn không cảm thấy mình là một quái vật sao? Vậy lời nói bảy năm trước hắn giải thích thế nào?

Cậu đã từng vì thái độ này của Tần Duệ Lâm mà vật lộn nh

iều năm, thì ra là do mua giấy buộc mình sao?

“Suy nghĩ của anh không có liên quan gì tới tôi.” Hạ Hi nói: “Nếu như anh đã biết sự thật, sau đó thì sao? Mục đích của anh là gì?”

Tần Duệ Lâm không thể nhẫn nại nổi mà ôm lấy Hạ Hi, hắn hung hăng ôm lấy đối phương, dùng nhiệt độ cơ thể mà hâm nóng lẫn nhau, Tần Duệ Lâm cảm thấy như mình đã bắt được một khúc gỗ trong đại dương mênh mông, cuối cùng hắn cũng có thể nghỉ ngơi một chút.

Thân thể Hạ Hi lạnh lẽo, cậu vẫn không nhúc nhích mặc cho Tần Duệ Lâm ôm, ánh mắt không hề có tiêu cự nhìn chằm chằm vào không gian.

Một lúc lâu sau, Hạ Hi đưa tay đẩy Tần Duệ Lâm ra, bình tĩnh nói: “Anh có thể đi rồi.”

“Em không quay về sao?”

“ ... ”

Thái độ của Tần Duệ Lâm rất chân thành, hắn cười khổ nói: “Anh biết lòng tự trọng của em rất cao, nhưng A Hi, anh thực sự vô cùng vui sướng, anh nợ em nhiều như vậy em không thể cho anh cơ hội để bù đắp cho em sao?”

“Không phải cái gì cũng có thể đền bù được, chúng ra không thể quay về năm tháng ấy, nếu như anh thấy nợ tôi thì xin hãy đem quyền nuôi dưỡng Tần Thần cho tôi.”

Tim Tần Duệ Lâm như rơi lệ, nhưng hắn vẫn kiên định nói: “Anh đã nói rồi, em muốn nó cách duy nhất là phục hôn với anh.”

31. Chương 31

Bởi vì Tần Duệ Lâm đến nên Hạ Hi không thể không rời khỏi thành phố A, cậu không muốn gây thêm phiền toái cho chú Trần, nếu cậu không đi, Tần Duệ Lâm chắc chắn cũng không chịu rời đi một mình, điều này có thể thấy được từ khi hắn đứng dưới tầng cả một buổi chiều, ở phương diện này Tần Duệ Lâm thật

kiên nhẫn khiến người ta không thể tưởng tượng nổi.

Đêm đó Hạ Hi liền đặt vé máy bay quay về, mà Tần Duệ Lâm cũng không dùng máy bay tư nhân nữa, ngược lại còn đi mua vé cùng chuyến bay với Hạ Hi, mặc dù cậu rất khó chịu nhưng cũng không có biện pháp đối phó với đối phương, cậu không thể bắt công ty hàng không không bán vé máy bay cho Tần Duệ Lâm được.

Chuyến bay dự định cất cánh lúc 9h20 nhưng vì mưa to mà phải hoãn lại, có lẽ phải 11h mới bay từ thành phố A về được. Hạ Hi kéo hành lý chờ đợi ở sân bay, cậu đến sân bay sớm, như vậy phải chờ thêm ba tiếng nữa, mà bây giờ sân bay còn chen chúc không ít du khách, ngay cả một chỗ ngồi cũng không có.

Hạ Hi đứng một lúc, liền ngồi lên chiếc va ly trước mặt, trong khi đó Tần Duệ Lâm vẫn đứng cách Hạ Hi không xa, ánh mắt chăm chú nhìn vào cậu.

Nhàn rồi không có gì làm, Hạ Hi liền đăng nhập weibo, tài khoản này của cậu chủ yếu do công ty quản lý, thỉnh thoảng cậu cũng sẽ viết vài trạng thái trên weibo. Sau khi đăng nhập vào weibo, một tin nhắn nhảy ra trước mặt, không phải vì Hạ Hi mau mắt mà là bởi tin nhắn này được chia sẻ nhiều, hầu hết bạn mạng đều quan tâm.

Ngụy Gia Đình: “Lần đầu thức thanh tự thanh, trọc giả tự trọc* mà không kiểm chế được sức mạnh, trân trọng xin lỗi Hạ Hi.”

Chú thích: , có nghĩa là người ngay thẳng thì cho dù không phải giải thích hay biện hộ gì thì bản chất vẫn ngay thẳng, cụ thể hơn là cho dù bị vu oan hay nghi ngờ nói xấu thì không cần thanh minh gì dần dần sự thật cũng sẽ được phơi bày, còn người xấu thì dù có lấp liếm thế nào bản chất xấu xa cũng sẽ lộ ra. Kiểu giống “Cây ngay không sợ chết đứng” với “Cái kim trong bọc lâu ngày cũng lòi ra” ở bên mình.

Những lời này của Ngụy Gia Đình quá mơ hồ, hẳn chỉ nhấn mạnh thanh giả tự thanh, hơn nữa chỉ tập trung vào giải thích mà không xác minh hay phủ nhận trạng thái mình đăng lên weibo lúc trước, cái gọi là dựa lưng đại thụ hóng mát bị xem nhẹ đi, ngay cả Hạ Hi cũng thấy rõ được điều đó, cư dân mạng đương nhiên càng không dễ dàng buông tha.

Hạ Hạ Hạ Hạ Hạ: “Đây là hấn tự mình giải thích sao? Sao tôi không thấy chút thành ý nào gửi đến Hạ Hi vậy.”

SB: Nhìn lại video Hạ Hi bị thương chắc hẳn không phải do đóng kịch, nhưng vì sao khi hấn ngã xuống đất, anh còn nhân cơ hội lay chuông vàng. Hạ Hi bị kéo lùi vài bước, đây không phải sự thật không thể chối cãi sao, anh còn ngồi đó thần thần bí bí, hay là muốn tìm cách gây chú ý? Coi như người kia là nhân viên công tác thì đã sao? Hạ Hạ đang bị thương, có Lôi Phong ra mặt cứu người không phải cũng thực bình thường sao? Cái gì mà dựa đại thụ hưởng bóng mát, căn bản là do anh ghen tị Hạ Hi thì có [phát tay][phát tay].

Đông Hồ Điệp: Người bệnh Hạ Hi quá nhiều rồi, tôi cảm thấy không có lửa làm sao có khói Ngụy Gia Đình nói vậy nhất định là có căn cứ, tầm màn đen sau giới giải trí các người đều biết hết sao!

... ..

Hạ Hi cũng không đáp lại lời trên weibo, cư dân mạng liền đoán Hạ Hi không chấp nhận lời giải thích của Ngụy Gia Đình, khi Hạ Hi định đăng xuất khỏi weibo liền phát hiện ra Ngụy Gia Đình đã đăng một trạng thái mới.

Hai trạng thái cách nhau hai ngày, mà trong hai ngày này Hạ Hi không biết rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra, nhưng thái độ Ngụy Gia Đình hiển nhiên tốt hơn một chút.

Ngụy Gia Đình: tôi thừa nhận có sai, thực xin lỗi. Hạ Hi

Năm phút đồng hồ sau, Hạ Hi cũng vì đoàn kết trên weibo mà viết: “Tôi có cũng sai, mọi người cùng giúp nhau tiến bộ [bắt tay].

Cho đến lúc này, màn đấu đá tố cáo náo nhiệt dần dần được hạ màn, cho dù cư dân mạng bình luận phản ứng như thế nào đương sự cũng không nổi giận đáp lại, mà Hạ Hi cũng không biết rằng mấy ngày nay Ngụy Gia Đình đã trải qua màn tra tấn nước sôi lửa bỏng.

Trước khi post bình luận kia hẳn không biết được thân phận Hạ Hi, giới giải trí vốn sôi nổi lúc này lại căm như hến, hẳn cũng chỉ cho rằng người mang Hạ Hi đi là một ông chủ công ty nào đó, không ngờ rằng lại là chủ tịch của Bách Dạ Lệ Nhã, nếu biết cho hẳn mười lá gan nữa hẳn cũng không dám nói trên weibo như vậy.

Sau đó, cư dân mạng ném đá hẳn rất nhiều, hẳn còn bị Ngụy Thắng mắng đến máu chó xối đầu*, đối phương nói: “Nếu Bách Dạ Lệ Nhã đoạn tuyệt quan hệ với Hằng Úc, Ngụy Gia Đình mau mau chóng cắt khỏi Ngụy gia.”

Máu chó xối đầu: mê tín dị đoan nói đổ máu chó vào đầu yêu quái, liền có thể làm yêu pháp của nó mất tác dụng. Sau dùng để miêu tả mắng rất hăng, khiến cho người bị mắng như yêu quái bị giới máu chó, không phản bác được, không làm được gì.

Tuy rằng hẳn rất không cam lòng nhưng lại không thể không cúi đầu, tuy ngoài mặt hẳn cúi đầu nhưng trong lòng vẫn không thể không oán hận.

Hạ Hi đợi từ 7h30 đến 10 giờ liền buồn ngủ đến mức suýt nữa thì ngã trên mặt đất, Tần Duệ Lâm thấy vậy kinh hồn táng đảm lại lo lắng có người đụng đến Hạ Hi, dứt khoát chuyển chỗ ngồi bên cạnh cậu, lại bảo người nước ấm với chăn lông, mặc dù trong sân bay có điều hòa nhưng nhiệt độ ban đêm thấp dễ bị cảm cúm, Hạ Hi gối đầu lên cánh tay, Tần Duệ Lâm liền đắp chăn lông kín cho cậu, Hạ Hi bỗng nhúc nhích, không biết có nhận ra hay không.

Tư thế này khiến người ta không thể nào ngủ ngon được, máu không lưu thông làm cho tay chân tê rần, khi Hạ Hi đứng dậy liền gặp phải vấn đề này. Cậu ngủ đến mức trên mặt còn hẳn lên dấu đỏ, hai chân tê dại động một chút cũng đau không chịu nổi.

Tần Duệ Lâm thấy Hạ Hi khó khăn vận động cơ thể liền mát xa chân đối phương nhẹ nhàng, tất nhiên Hạ Hi không chịu, định rời đi lại bị Tần Duệ Lâm bắt lấy mắt cá chân.

“Thả lỏng thân thể, chút nữa sẽ tốt lên.”=

Hạ Hi không muốn có nhiều người chú ý đến liền giật mạnh chân về, ánh mắt Tần Duệ Lâm thâm thúy nhìn cậu, đột nhiên bắt lấy tay Hạ Hi.

Hạ Hi không kiên nhẫn muốn bỏ ra: “Anh làm gì vậy?”

“Không cần đợi nữa anh đỡ em về.” Tần Duệ Lâm một tay kéo hành lý, một tay kéo Hạ Hi đi ra khỏi sân bay.

“Buông ra, không cần làm phiền anh.”

Tần Duệ Lâm nắm tay rất chặt, hắn quay đầu nhìn Hạ Hi, ánh mắt lộ vẻ phức tạp khó tả: “A Hi, anh biết em không muốn nợ anh nhưng lần này anh cầu xin em, anh không muốn em phải chịu đựng như thế này, chờ đợi như vậy rất mệt mỏi em phải lo lắng cho chính mình chứ.”

“Chỉ cần hơn 1h nữa...”

“Nếu 1h nữa vẫn chưa bay?”

Hạ Hi nói: “Sẽ chờ tiếp.”

“Anh chờ không nổi nữa, em đây chính là tra tấn chính mình.” Ngờ kị Tần Duệ Lâm kiên định nói: “Em tự mình đi hay là anh ôm đi?”

Hạ Hi tức giận trừng mắt nhìn Tần Duệ Lâm một cái, cũng ý thức được đối phương sẽ thực sự làm như vậy cho nên vẫn là tự mình đi ra ngoài. Tần Duệ Lâm thấy bóng lưng Hạ Hi cũng không khỏi thở phào nhẹ nhõm, sau đó hắn cúi đầu cười cười, chính mình kéo va ly chạy theo sau.

Khắp thành phố A đều có mưa, mưa lớn giống như một tấm màn che trắng xóa, người lái xe nhanh chóng đem xe đến tận cửa, sau đó mở cửa đón người. Người đầu tiên hắn nghĩ đến chính là Tần Duệ Lâm nhưng Tần Duệ Lâm lại chỉ vào Hạ Hi nói: “Che cậu ấy trước đi.”

Lái xe đáp lại, che ô lên đầu Hạ Hi, hai người đang muốn đi về hướng xe lại bị Tần Duệ Lâm đoạt lấy: “Tôi che cho cậu ấy, anh chờ ở đây đi.”

Hắn nói xong liền đem valy cho lái xe, sau đó ôm lấy eo Hạ Hi bước đi trong màn mưa, Hạ Hi vô cùng bất

mãn với tư thế này nhưng bởi vì mưa quá to nên không thể phản kháng được. Tần Duệ Lâm bảo vệ Hạ Hi vô cùng tốt, hai người đi đến bên cạnh xe thì một chút vết mưa trên người Hạ Hi cũng không có, nhưng mà một bên vai Tần Duệ Lâm lại bị mưa ướt hết.

Ánh mắt Hạ Hi phức tạp nhìn Tần Duệ Lâm, cũng không biết đến tột cùng là đang suy nghĩ gì nữa.

Lúc Hạ Hi yên vị ngồi trong xe cũng là lúc lái xe đội áo lên đầu chạy đến, cho hắn mấy lá gan cũng không dám để ông chủ đến đón mình đâu! Tần Duệ Lâm gấp ô lại sau đó ngồi vào bên cạnh Hạ Hi, Hạ Hi vẫn luôn nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, ánh mắt rất bình tĩnh.

Tần Duệ Lâm nói: “Tiểu Hồ, gọi Dịch Hâm đến đây ngay lập tức, chúng ta quay về.”

“Vâng, bây giờ tôi gọi điện cho hắn.”

Thực chất Tần Duệ Lâm đã sớm an bài người chờ ở sân bay, phòng ngừa tình hình đột xuất phát sinh, Hạ Hi một lòng muốn ngồi máy bay dân dụng hắn không thể ngăn cản được, nhưng chuyến bay bị trễ là việc không ai đoán trước được, bọn hắn đợi lâu không quan trọng, quan trọng là chuyện chờ đợi này không hề có ý nghĩa gì, chờ đợi lãng phí thời gian còn phải ngồi máy bay dân dụng chật hẹp không bằng sớm an tọa trên máy bay tư nhân về nhà.

Bởi vì bản thân đang ở sân bay cho nên bọn họ cũng không cần đi đến đâu, ở trên xe chờ năm phút thì Dịch Hâm vội vàng chạy đến, hắn vẫn cầm ô nhưng lại bị mưa xối ướt một nửa người. Đi đăng ký, Tần Duệ Lâm để cho Hạ Hi xuống trước, sau đó chính mình theo sát sau cậu, tiểu Hồ bởi vì còn vướng xe nên không thể đi cùng.

Đăng ký xong Tần Duệ Lâm hỏi Dịch Hâm: “Thời tiết này có thể bay không?”

Dịch Hâm đáp: “Không thành vấn đề, chúng ta có thể vòng qua đường biển.”

“Ừm.” Tần Duệ Lâm rót một cốc nước đưa cho Hạ Hi: “Uống chút nước nóng làm ấm dạ dày đi.”

Hạ Hi ngoảnh đầu, lại không đưa tay nhận lấy.

Tần Duệ Lâm xấu hổ một chút, lại nói: “Bên trong có chuẩn bị, em tự mình đi đi.”

Hạ Hi nhìn bình nước được chuẩn bị cách đó không xa, cậu khó khăn lựa chọn cuối cùng cũng nhận lấy ly nước trong tay Tần Duệ Lâm, vành ly còn lưu lại độ ấm. Hạ Hi uống một ngụm chỉ cảm thấy dạ dày đang lạnh lẽo chợt ấm áp lên.

Tần Duệ Lâm không khỏi cười một chút, chỉ cần Hạ Hi nhận cái ly thôi hắn đã thực thỏa mãn rồi.

Thời gian tiếp theo Tần Duệ Lâm dùng hành động thực tế với Hạ Hi chứng minh máy bay rất thoải mái, hắt lấy ra bánh ngọt, hoa quả thậm chí là đồ ăn vặt, đồ ăn chất đầy lên bàn trước mặt Hạ Hi khiến cậu không tin nổi: “Anh giữ nhiều đồ ăn như vậy để làm gì?”

“Như thế muốn ăn gì cũng có.”

“Cũng chỉ là hai giờ bay thôi mà.” Hạ Hi nâng trán: “Chẳng lẽ anh cũng thích ăn vặt sao?”

Tần Duệ Lâm cười nói: “Đó là Tần Thần, mỗi lần con lên máy bay đều trộm mấy túi liền.”

“Như vậy rất không tốt cho sức khỏe.”

“Anh nói nó không nghe, chỉ có thể giáo dục dần dần, nhưng mà em nói con nhất định sẽ nghe.”

“...”

Đề tài thoải mái, bầu không khí cũng không nặng nề như trước, cả hai đều cố ý tránh mâu thuẫn, nhưng điều khiến Tần Duệ Lâm không ngờ được rằng Hạ Hi lại chủ động nói về vấn đề con cái.

“...Bây giờ mới được hơn một tháng cho nên khi về đến thủ đô tôi sẽ lập tức vùi đầu vào làm việc quay phim chụp ảnh, chỉ có như thế khi tôi biến mất một thời gian vẫn sẽ liên tiếp xuất hiện trên màn ảnh, đến khi quay lại cũng không quá lạnh nhạt.”

Tần Duệ Lâm lại cảm thấy chuyện này không cần thiết lắm: “Đối với danh tiếng của em bây giờ có cần phải làm như vậy không? Coi như không có tác phẩm mới, người xem vẫn sẽ nhớ đến em, huống chi quay phim rất vất vả anh sợ thân thể em không chịu đựng được.”

Hai tay Hạ Hi cầm lấy ly nước, ánh mắt tĩnh lặng nói: “Tôi không thể lấy danh tiếng đi đánh bạc như vậy được, cho dù tôi dành giải nam diễn viên chính xuất sắc nhất nhưng điều đó không có nghĩa là tôi sẽ nhất định thành công, cho đến tận bây giờ đã có rất nhiều người nhận được giải thưởng này nên tôi hy vọng mình sẽ ngày càng đi lên, không đứng dậm chân mãi ở một chỗ được.”

“Nếu đây là quyết định của em vậy còn nói với anh để làm gì?”

Hạ Hi nhìn về phía Tần Duệ Lâm: “Tôi hy vọng anh đừng can thiệp vào hoạt động của tôi, cho dù là đóng phim hay quay chương trình cũng đừng đem suy nghĩ của anh áp đặt lên tôi.”

Tần Duệ Lâm: “...”

“À, còn nữa tốt nhất anh không nên xuất hiện ở phim trường nếu không tôi sẽ khó ăn nói.”

“Tham quan cũng không được sao?”

“Không được!”

Tần Duệ Lâm nghĩ nghĩ, gật đầu nói: “Được, anh không đến phim trường là được.”

32. Chương 32

Gần 1h sáng, máy bay đến sân bay thủ đô.

1h 30 phút, hai người được lái xe đưa đến biệt thự Tần gia. Thủ đô mưa to như trút nước, mưa chỉ lớn hơn chứ không thể kém thành phố A được, Hạ Hi nói lái xe chở mình về đã thấy Tần Duệ Lâm bật ô, cúi người nhìn cậu: “A Hi, không bằng đêm nay em ở lại đây đi? Bây giờ mưa lớn quá về dễ bị ướt lắm.”

Hạ Hi không khỏi nhú mồm: “Tôi quen ngủ ở nhà mình rồi.”

Tần Duệ Lâm thuận miệng nói: “Em đã ở đây nhiều năm rồi chẳng lẽ còn không quen?” Hắn nói xong cũng ý thức được không thích hợp nhưng cũng không có biện pháp rút lại lời, ánh mắt Hạ Hi quả nhiên lạnh xuống, tiếp theo nở nụ cười trào phúng.

“Nhiều năm hơn nữa tôi cũng không quen sống ở một nơi tồi tệ như thế này.”

Tần Duệ Lâm bình tĩnh nhìn Hạ Hi vài giây, sau đó nói với Trùng Tư: “Anh xuống đi.” Chờ lái xe đi rồi, hắn liền tự mình ngồi vào ghế lái, vừa khởi động xe vừa trầm giọng nói: “Anh đưa em về.”

Hạ Hi không nói gì.

Tần Duệ Lâm đưa Hạ Hi về nhà, trước khi đối phương xuống xe liền hỏi: “Ngày mai có muốn anh đưa Tần Thần về không?”

Hạ Hi xuống xe, miễn cưỡng đứng trong mưa, sắc mặt có phần tái nhợt, lạnh lùng nói: “Tôi sẽ đón con lúc tan học.”

“Ồ, vậy em phải chú...” Tần Duệ Lâm vốn định nói gì nữa nhưng Hạ Hi đã kéo valy rời đi, lời nói đến bên miệng rồi, cảm xúc thân thiết đột nhiên biến mất chỉ còn lời nói lảm bầm không hề có cảm xúc: “...Ý nghĩ ngớ.”

Mưa từ trên trời trút xuống, lao xao như tiếng nhạc vang, Hạ Hi dần dần khuất bóng sau màn mưa đen

đặc, hần nhìn bóng dáng ngày càng xa của cậu, không thể không xuống xe để được thấy rõ hơn một chút, hần chỉ có một cái ô duy nhất đã đem cho Hạ Hi dùng, còn chính mình người trần không ngừng đi sau cậu, cho đến khi Hạ Hi đi vào trong tòa nhà, bị vách tường nặng nề che lấp hoàn toàn bóng dáng.

Trở lại nhà, Hạ Hi tắm rửa xong liền mở máy tính ra bắt đầu xem lịch công tác Khương Liêm gửi cho mình, trong vòng mấy tháng tới lộ trình làm việc của cậu vô cùng dày đặc, mà chủ yếu nhằm vào điện ảnh, quay phim truyền hình, dù sao những phim đó có chu trình chiếu dài ngày, có thể rất hấp dẫn người xem.

Trong đó có phim điện ảnh cho Khương Liêm chọn ra tên Đi vào giấc mộng, khác với Tình cảm chân thành, Đi vào giấc mộng do biên kịch nổi tiếng Lưu Nhất Minh biên soạn, nội dung phim vô cùng hấp dẫn hồi hộp, đây là đạo diễn từng dành được giải Osanhr cho giải đạo diễn xuất sắc nhất, tổng hợp hết các nhân tố thì đi vào giấc mộng ngay từ khi mới xuất hiện đã được truyền thông chú ý mà tuyển diễn viên sắp tới mới càng thêm huyền ảo.

Đi vào giấc mộng tuyển diễn viên chia làm hai phần, một phần do minh tinh có thực lực đảm nhiệm, một phần khác là đề bạt những người mới. Ở khối minh tinh có thực lực, Hạ Hi là một trong những diễn viên được đề cập đến. Cậu nhìn qua mail Khương Liêm gửi đến, chỉ đơn giản nói rằng bộ phim này có giá trị cao, sau khi cậu phục hồi thì nhanh chóng quyết định, trừ bỏ đoạn này, mail còn gửi kèm theo một đoạn kịch bản ngắn.

Đi vào giấc mộng là một bộ phim khoa học viễn tưởng, nó kể về một người cha độc thân đi vào trong giấc mơ cứu lấy con gái mình, bộ phim sẽ xen kẽ những cảnh trong mơ và hiện thực, mà vai diễn Hạ Hi thử chính là người cha độc thân này, ngoài đề cập đến gia đình, bộ phim còn có các yếu tố tình yêu, người cha có thể đi vào trong giấc mơ ít nhiều cũng do năng lực của nữ chính.

Bất ngờ lớn nhất của bộ phim chính là những thăng trầm hồi hộp mà người xem không dự đoán được, chẳng hạn như khi người cha nghĩ mình đã thoát khỏi giấc mơ nhưng thực ra hần vẫn đang nằm mộng, chi tiết nhỏ hơn Hạ Hi tạm thời cũng không biết được, nhưng mà kịch bản vô cùng đặc biệt, ở cuối phim sẽ có chuyển biến bất ngờ, đó chính là âm mưu bí ẩn nhất của bộ phim.

Cho dù bộ phim này không do Khương Liêm đặc biệt lựa chọn thì Hạ Hi cũng sẽ không do dự chọn nó là bộ phim kế tiếp, cũng do đạo diễn cùng biên kịch nổi tiếng kết hợp, hơn nữa nội dung phim vô cùng mới mẻ, Hạ Hi mơ hồ có thể dự liệu được doanh thu phòng vé và mức độ nổi tiếng của nó, cậu nhanh chóng gửi cho Khương Liêm một email: “Đây là bộ phim tiếp theo, chị tiếp tục chọn một bộ phim truyền hình nữa, những chương trình khác nếu thấy thích hợp thì tham gia.”

Hạ Hi gửi xong email thì một cơn buồn ngủ bỗng dưng kéo đến, cậu đóng máy tính lại, xoay người nằm lên giường.

Mấy ngày nay có nhiều chuyện đã xảy ra, hết chuyện này đến chuyện khác làm cho người ta trở tay không kịp, nhất là Tần Duệ Lâm, thân thể của Tần Thần cũng do hần lung tung mà nghe được, biểu hiện lúc ấy của Hạ Hi rất bình tĩnh nhưng trong lòng vẫn mãi bất an lo sợ, nhất là khi cậu nói muốn giữ đứa bé này lại, không biết Tần Duệ Lâm sẽ nghĩ như thế nào? Hần có cho là mình vì hần mới lưu đứa bé lại không?

Hạ Hi không thể ngăn cản được luồng suy nghĩ hiện lên trong óc mình, cậu phát hiện mình càng muốn

đoạn tuyệt quan hệ với Tần Duệ Lâm, như vậy sẽ không có một đồng chuyện rồi tung rồi mù nữa.

Cậu nằm trên giường thật lâu sau đó mới chậm rãi đi vào giấc ngủ.

Nhưng mà Tần Duệ Lâm lại có một đêm không ngủ.

Hắn liên tục nhớ lại những chuyện cũ, hắn càng hiểu được Hạ Hi yêu hắn đến nhường nào, trái tim hắn không ngừng bị đau xót dày vò, cảm giác ân hận giống như rắn độc chui vào thân thể hắn qua từng lỗ chân lông, lạnh lẽo truyền từ xương sống đến tận tủy não nhưng không thể tìm được cách phóng thích ra ngoài.

Hạ Hi làm sao có thể làm được như vậy? Tâm trạng của cậu khi một mình trộm chạy đến thành phố A sinh ra Tần Thần? Khi cậu ôm Tần Thần đến Mỹ lại bị mình cự tuyệt có bao nhiêu tuyệt vọng?

Tần Duệ Lâm bị mấy vấn đề này giam cầm chặt chẽ, hắn đau lòng cho Hạ Hi, hắn hận không thể quay về quá khứ, như vậy hắn nhất định sẽ dồn hết sức lực cứu vãn mọi chuyện.

Nhưng hết thấy đều đã chậm.

Hạ Hi từng có bao nhiêu tuyệt vọng, hiện tại có còn hận hắn nhiều không, Tần Duệ Lâm đột nhiên sợ hãi thật sự, hắn biết được càng nhiều thì càng thấp thỏm lo âu, hắn không biết Hạ Hi có lý do gì để tiếp tục quay lại với hắn nữa.

Tần Duệ Lâm lặng thầm không một tiếng động đi đến phòng ngủ Tần Thần, hắn dèm chăn, ngồi bên giường, ánh mắt hỗn hợp yêu thương cùng xúc động mạnh mẽ. Coi như Tần Thần không phải là con ruột của hắn đi thì sau này cũng vẫn coi như là con mình, nhưng hai điều đó lại mang ý nghĩa khác nhau, tương lai Tần Thần không chỉ là con của hắn mà còn là con của hắn với Hạ Hi, hắn nghĩ đến những khó khăn của Hạ Hi năm đó để có được đứa con này liền có cảm giác đem Tần Thần ôm vào tay cũng sợ rơi con.

Sáng sớm hôm sau, Tần Thần phát hiện Tần Duệ Lâm rất khác thường, không chỉ không ngăn cản hành vi ăn vặt trong thư phòng của nhóc, mà ngược lại còn khuyến khích nhóc làm việc này. Trước kia Tần Duệ Lâm từng dạy nói muốn nhóc cố gắng tự lập, để cho nhóc tự mình thắt dây giày, tự mình sửa soạn cặp sách, sáng nay rất khác thường mà ân cần quan tâm đến nhóc, không chỉ chủ động đẩy đĩa rau về, còn hỏi nhóc có hợp khẩu vị không.

Ngược lại Tần Thần rất không quen, nhóc lấy tay sờ lên trán Tần Duệ Lâm, kỳ quái nói: “Cha sinh bệnh sao?”

“Vì sao lại hỏi như vậy?”

“Bởi vì trước đây cha không quan tâm con như vậy.”

Tần Duệ Lâm có chút ghen lại, đành giải thích: “Cha không quan tâm đến con sao?”

“Nhưng không phải quan tâm kiểu thế này.” Tần Thần cắn đũa cân nhắc nên nói thế nào, bỗng nhiên ánh mắt sáng lên nói: “Không phải có câu nghiêm phụ ra hiếu tử*, cha là nghiêm phụ mà con là hiếu tử.”

Chú thích: có nghĩa là cha nghiêm khắc chỉ bảo đến nơi đến chốn sẽ hình thành đứa con ngoan ngoãn, hiếu thuận.

Tần Duệ Lâm ngơ ngác một chút: “Con đừng có dát vàng lên mặt mình như vậy được không, được rồi, mau ăn cơm, ăn xong cha sẽ đưa con đến trường.”

“Không phải cha không thuận đường sao?”

“Cha nghĩ thuận đường liền thuận đường.”=

“A...”

Tần Duệ Lâm đưa Tần Thần đến trường rồi mới quay lại công ty dự hội nghị, đang trên đường đi đột nhiên nhận được điện thoại của Tần Vũ Hoan. Tần Duệ Lâm tính toán nhìn màn hình di động một lúc, hắn mới đuổi Quý Tân đi không được bao lâu, Tần Vũ Hoan thật bình thản hơn nhiều sơ với tưởng tượng của hắn.

Tần Duệ Lâm cúi đầu alo một tiếng.

Giọng nói Tần Vũ Hoan rất ngọt ngào: “Anh, là em.”

Tần Duệ Lâm nhớ đến cô “em gái ruột” vênh váo tự đắc của mình, so với bây giờ quả nhiên hoàn toàn khác nhau, hắn tỉnh bơ nói: “Ồ, bây giờ không đi học sao?”

“Hôm nay được nghỉ.” Tần Vũ Hoan trầm mặc, tiếp tục hỏi: “Anh, có phải công ty anh xảy ra chuyện gì không? Sao anh đột nhiên lại cắt giảm nhiều nhân viên như vậy?”

“Sao lại nhắc đến chuyện này?”

“Em có một người bạn học cũng bị cắt giảm lần này cho nên hỏi thăm một chút thôi, anh, anh không nói cho em biết được sao?”

“Là như thế đó.” Tần Duệ Lâm cười nói: “Nhưng mà cắt giảm nhân viên là do cấp dưới làm anh cũng không rõ lắm, năm nay em tốt nghiệp đúng không?”

Giọng Tần Vũ Hoan nghe không được vui vẻ lắm: “Uhm.”

“Trước kia không phải em nói tốt nghiệp sẽ đến làm việc tại Bách Dạ Lệ Nhã sao, anh đã suy nghĩ mộ chút rồi, em vẫn nên bắt đầu từ công việc thấp nhất rồi tiến lên, nếu em đã học tập ở Anh nhiều năm như vậy thì nơi này cũng là cơ hội để phát triển.” Ngụ ý rằng cô nên tiếp tục ở lại Anh đi, không cần đến Mỹ làm gì.

Tần Vũ Hoan vội vàng la lên: “Anh, không phải chúng ta đã bàn xong rồi sao? Dù sao ở Anh em cũng không có vốn lẫn quan hệ.”

“Chuyện này không cần lo lắng anh sẽ giúp em, Vũ Hoan, dù sao em cũng là em gái anh không phải sao.” Tần Duệ Lâm đề nặng lên hai chữ em gái, ngữ khí lạnh đến thấu xương.

Tần Vũ Hoan trầm mặc một hồi, lần nữa mở miệng giọng nói đã cực kỳ mềm mại êm tai, cô làm nũng nói: “Anh, em đến Bách Dạ Lệ Nhã được không? Nơi đó có anh cùng cha em cũng nhanh chóng học được nhiều thứ, anh không thể không đồng ý với em nha, anh...”

Tần Duệ Lâm thật muốn khen cái tài diễn xuất của cô nàng, lạnh nhạt nói: “Tốt lắm, cứ làm như lời đã định đi, anh còn có việc cúp máy trước đây.”

Hắn không chờ Tần Vũ Hoan trả lời đã vội cúp máy.

Chín giờ sáng, Hạ Hi bị cuộc gọi đến của Khương Liêm làm cho bừng tỉnh, cậu giãy dụa từ trên giường xuống, khi cầm điện thoại đã tiếp tục nằm lại trên giường. Cậu nhắm mắt lại, giọng nói còn mang theo tiếng của người chưa tỉnh ngủ hẳn: “Chào buổi sáng...”

Khương Liêm cười lạnh nói: “Đã chín giờ sáng rồi còn sớm gì, mau ra mở cửa.”

Hạ Hi xoa nhẹ mày: “Không có gì thì em tiếp tục ngủ đây.”

“Dạ dày cậu không đau à, mau tới mở cửa, tôi mang theo bữa sáng đây này, cậu ăn xong rồi ngủ cũng được mà.”

Hạ Hi nhắm mắt lại sờ soạng hai bên giường một chút, bất đắc dĩ từ chối chị nói: “Không được, tôi không dậy nổi, chị ăn tước đi, tôi cúp máy đây.”

Khương Liêm nhìn chằm chằm màn hình di động một hồi, chỉ đành mang theo bữa sáng xuống lầu.

Hạ Hi ngủ đến tận xế chiều mới tỉnh lại, vừa lúc Khương Liêm gọi điện thoại đến, cậu liền nói đối phương

mang một phần thức ăn nhanh đến đây khiến Khương Liêm tức giận đến phát điên, cuối cùng vẫn chịu một đóng gói mang đồ ăn lên, ba món ăn một món canh, dinh dưỡng coi như đầy đủ.

Khi Khương Liêm nhìn thấy Hạ Hi có chút không đành lòng nhìn thẳng: “Nửa đêm qua cậu biến thành siêu nhân đi cứu vớt thế giới sao?”

“Phải.” Hạ Hi gật đầu: “Đáng tiếc mưa lớn quá, em bay được nửa đường đành quay trở về.”

Khương Liêm nhìn thật kỹ: “May mắn có thể dùng che khuất điểm, ba giờ chiều nay có buổi thử vai, tôi hẹn đạo diễn trước rồi.”

“Vội vậy sao?”

“ Đi vào giấc mộng cuối tuần khởi động máy, cậu không về tôi cũng phải giục quay về, đạo diễn đã nói trước chờ cậu về rồi mới tiếp tục thử vai, nhưng cậu đã quay lại rồi thì hôm nay đến thử vai cùng các diễn viên khác đi, đỡ phải bị người ta nói cậu cậy to.”

“Còn có người nào nữa?”

“Diễn viên chính có năm người, cậu, nữ chính An Văn, đóng vai con gái là Tiểu Linh, vai cảnh sát là Quách Nghệ Đạt, còn bạn gái của cảnh sát Tô Ngọc Thiên, ngoại trừ An Văn, Quách Nghệ Đạt, những người khác đều mới cả, bé gái là do đạo diễn tuyển chọn cũng ngoan ngoãn nghe lời, hơn nữa còn có tài năng diễn xuất trời ban.”

Hạ Hi liếc nhìn chị một cái: “Tình mẹ ngập tràn rồi sao?”

Khương Liêm thề son sắt nói: “Tôi dám cam đoan, con của cậu nếu nhìn thấy Tiểu Linh nhất định sẽ nhất kiến chung tình với nó.”

“Chị có bệnh không, con em mới 7 tuổi.”

“7 tuổi thì làm sao, tôi lúc còn ở mẫu giáo đã theo đuổi một đồng diễn viên nổi tiếng!”

“Đừng đánh đồng nó với chị.”

Nhập hí việc thử vai được tiến hành tại phòng đạo diễn, Hạ Hi cơ hồ đến đúng lúc bắt đầu, khi cậu vào phòng hóa trang thì người khác đã vào chỗ rồi, trong khi đó bé gái Khương Liêm nói đang tò mò nhìn cậu, Hạ Hi cười với bé một chút, sau đó liền chào hỏi với những người khác.

An Văn, năm trước dựa vào một bộ phim cổ trang cung đình mà nhanh chóng nổi tiếng, sau đó tham gia

nhiều phim điện ảnh và phim truyền hình, cô rất xinh đẹp, dáng người không tồi, tuy rằng ngoài mặt tương đối anho lãnh nhưng khi mở miệng nói chuyện lại tạo cảm giác rất ôn hòa với người khác.

Quách Nghệ Đạt, là một diễn viên hạng hai, đây là lần đầu tiên Hạ Hi gặp mặt hắn, nhưng mà thái độ của Quách Nghệ Đạt khá nhiệt tình, cậu còn chưa mở miệng, hắn đã thao thao bất tuyệt giới thiệu.

Tô Ngọc Thiển, người mới, vẻ ngoài ôn nhu, tính cách dịu dàng.

Tiểu Linh ——

“Anh diễn vai ba ba của em sao?” Tiểu Linh ngửa đầu ngây thơ hỏi, ngũ quan bé thực sự rất được, có thể nhìn ra được là người trời sinh đẹp từ trong trứng.

Hạ Hi ngồi xổm xuống, ôn nhu nói: “Đúng rồi, sau này chúng ta là bạn diễn của nhau, cùng hợp tác vui vẻ nha.”

Tiểu Linh dùng sức gật đầu, sau đó đưa tay nói: “Mẹ em nói muốn vun đắp tình cảm phải bắt tay.”

Hạ Hi cười cầm lấy tay bé.

Khuơng Liêm kéo Hạ Hi đến một bên, kích động nói: “Thế nào? Có phải đáng yêu muốn chết không!”

Hạ Hi trực tiếp dội cho chị một chậu nước lạnh: “Không ngờ chị còn có sở thích luyến đồng quái dị.”

“ ... ”

Nhân viên trang điểm đi đến bên cạnh Hạ Hi: “Anh Hạ, trước đến bên này thử vai đi.”

Hạ Hi gật đầu, ngồi xuống chỗ nhân viên hóa trang để make up, Hạ Hi năm nay 26 tuổi trong khi đó cậu phải diễn một người cha 30 tuổi, cậu vào vai một người tên là Tập Linh, là một gã bác sĩ tâm lý, nghề chính là thôi miên, có mối quan hệ mật thiết với những giấc mơ. Da Hạ Hi trắng nõn nhưng vào vai Tập Linh lại yêu cầu phải có loại da tái nhợt hơi bệnh, ngoại trừ màu da cậu cũng cần thay đổi một chút về kiểu tóc.

Nhân viên trang điểm nói: “Thực ra ngoại hình anh cùng Tập Linh rất gần nhau, chỉ cần make up một chút là được.”

Hạ Hi nhìn mình trong gương, màu da của cậu bôi phấn lót lên làm lộ ra vài phần tái nhợt, lông mi đen dày, đường nét vừa dịu dàng vừa cương nghị, tóc đánh lộn xộn tiết lộ phần nào tính cách bên trong, tổng thể rất phù hợp với nhân vật này.

Hạ Hi thử thể hiện cảm xúc, Tập Linh là một người rất nhiệt tình, là một người đàn ông bí ẩn cùng vài phần tối tăm, trước mặt bệnh nhân hắn nói rất chậm rãi nhưng trước mặt người nhà lại trở nên trầm mặc ít lời, đương nhiên tất cả những chuyện này đều bắt nguồn từ khi hắn ly hôn với vợ và đứa con gái đang hôn mê bất tỉnh.

Khuôn mặt và ánh mắt Hạ Hi chợt thay đổi.

Thời khắc cậu nhập vai, khí thế tươi trẻ chợt bị rút lại, biểu hiện tự phụ cùng tự ti rồi rầm, hắn tự phụ bởi vì hắn là bác sĩ tâm lý nổi tiếng nhất, hắn không tốt đối với người bệnh, hắn mặc cảm bởi vì hắn không thể giữ được vợ, cũng không thể cứu được con gái mình. Hạ Hi có thể dần dần thay đổi tính tình, ánh mắt cậu tối tăm, khóe miệng hơi hơi thẳng băng, trên mặt chỉ còn lại thần thái cao ngạo.

Có một từ có thể thể hiện trạng thái lúc này của Hạ Hi – nhập vai!

Không biết từ lúc nào đạo diễn đã đi đến, hắn vỗ vỗ lên vai Hạ Hi, tán thưởng nói: “Quả nhiên tôi đã không nhìn lầm người, make up nhanh lên, Tina, nhiếp ảnh gia đâu? Nhanh chóng để cậu ấy chụp poster.”

Hạ Hi cười nói: “Cổ đạo, có thể hợp tác với anh tôi rất vui.”

Cổ Kha cảm khái một câu: “Tôi đã sớm muốn hợp tác với cậu một lần, hiện tại có cơ hội, có ảnh để ra trận, tôi sẽ không lo về vai Tập Linh kia nữa.”

“Sao anh lại tìm đến tôi?”

“Có người tiến cử với tôi, tôi cũng không gạt cậu, vai Tập Linh đã thử qua nhiều người nhưng chỉ có cậu là tôi nhìn giống nguyên tác nhất, cuối cùng muốn thử sức diễn của cậu, ngoại hình của cậu thật giống với Tập Linh, ánh mắt bây giờ cũng không tồi.”

Hạ Hi không khỏi kỳ quái nói: “Ai tiến cử?”

“Tần gia.” Cổ Kha cười nói: “Cậu cũng rất kinh ngạc đi? Tôi không ngờ ngài ấy lại chú ý đến cậu, nhưng mà tôi là người một là một, hai là hai, cho dù ngài ấy tiến cử nếu không đúng ý tôi đây thì cũng vô dụng, Mỗi tác phẩm của tôi đều gửi gắm tâm huyết, tuyệt đối không để người khác phá hư, nhưng mà cậu là ngoài dự kiến của tôi, tôi tin tưởng lần hợp tác này sẽ thu hoạch lớn khiến mọi người ngạc nhiên.”

Hạ Hi thu lại nội tâm, chỉ đành nói: “Tôi sẽ cố gắng.”

Sau khi đạo diễn rời đi, Hạ Hi liền không yên lòng đi chụp ảnh, cậu thật không thể ngờ Tần Duệ Lâm đã nhanh hơn một bước, hơn nữa bộ dáng đã muốn tham gia lâu rồi, tuy rằng đạo diễn cuối cùng cũng vừa ý diễn xuất và hình tượng của cậu nhưng Hạ Hi hiểu rõ nếu Tần Duệ Lâm không có ý tiến cử, vị đạo diễn từ trước đến nay coi sản phẩm như mạng sẽ không lựa chọn mình.=

Dù sao, Hạ Hi trẻ tuổi hơn rất nhiều người nhưng có nhiều người có triển vọng hơn cậu.

Chưa từng có đỉnh cao ngành giải trí.

33. Chương 33

Sau khi chụp ảnh xong, Hạ Hi cùng đạo diễn nói chuyện một hồi lâu, chủ yếu tán gẫu về nội dung phim và tính cách nhân vật chính, nhân vật phụ, phân tích nội tâm từng người một, suy diễn xem diễn viên phải diễn như thế nào để nhân vật có sức cuốn hút, về phần các chi tiết cụ thể Hạ Hi vẫn phải tự mình nỗ lực.

Hạ Hi nhận được kịch bản, trên đường về nhà liền một mực suy nghĩ, cậu có một thói quen xem kịch bản đó chính là phải xem ít nhất ba lần, lần như nhất chỉ xem qua nội dung, lần thứ hai đánh dấu trọng tâm, và lần thứ ba chủ yếu nghiên cứu đặc thù tính cách nhân vật.^{an>}

Khương Liêm nói: “Cậu thấy tính cách nhân vật Tập Linh kia thế nào?”

Hạ Hi nhanh chóng đáp lại: “Tôi vốn tưởng đây là một nhân vật chính diện không ngờ tất cả mấu chốt đều do Tập Linh làm nên, cái gọi là cảnh trong mơ thực chất là do hấn tạo nên, giai đoạn trước hấn sa sút tinh thần, tự đại còn có bị chút bệnh thần kinh nhưng không thể không công nhận Tập Linh là một người vô cùng thông minh. Hấn hiểu rõ về bản chất con người không ai bằng nhưng cũng chính bởi điều này mà hấn mới tự đem mình vây hãm trong tù ngục của hấn.”

“Nghe thực hại não.”

“Cái này gọi là xuất kỳ bất ý*, ý nghĩa chôn dấu dưới những uẩn khúc, nếu người xem xem không hiểu thì tự đáy lòng cũng sẽ khen ngợi.”

Chú thích: (xuất kỳ bất ý) hành động bất ngờ khiến người ta không kịp đề phòng.

“Cái này kêu là không thấy không tỉnh?”

Hạ Hi ném kịch bản sang một bên: “Mau tan học rồi, đến trường đón Thần Thần thôi.”

“Được.”

Ngày 12 tháng 10 Đi vào giấc mộng chính thức khởi quay ở thủ đô, người ở tổng cục điện ảnh chính thức tuyên bố khởi động máy. Mở màn do các vị lãnh đạo cùng bên sản xuất đảm nhiệm, truyền thông cùng fan hâm mộ cùng nhiệt tình ủng hộ, khởi đầu coi như thuận lợi.

Ngày thứ ba khởi động máy, Đi vào giấc mộng đến bắc thủ đô để khởi quay.

Sau khi diễn viên chuẩn bị xong, đạo diễn hô: “_____” slate ngay lập tức cất bằng.

Cảnh quay đầu tiên là ở công ty tư vấn tâm lý, chủ yếu để bày ra công việc cùng trạng thái tâm lý của Tập Linh, Hạ Hi ngồi trong phòng làm việc rộng rãi, đối diện cậu là một người bệnh tự nhận thấy quý.

Bàn làm việc bừa bừa không chịu nổi, trà trong chén đã bay hết hơi nóng, nhiệt độ trong phòng rất thấp khiến bệnh nhân nọ phải xoa xoa hai cánh tay.

Hạ Hi nghiêng người về phía trước, ánh mắt cậu chăm chú nhìn vào bệnh nhân, gần từng chữ một: “Cho nên người đàn bà đó bây giờ vẫn đi theo anh?”

Bệnh nhân hoảng sợ nhìn bốn phía, gật đầu rất nhanh: “Đúng vậy! Cô ta... cô ta ở ngay bên cạnh bác sĩ!”

Hạ Hi hơi hơi nhú mồm, vẻ mặt cậu mang theo vài phần cuồng vọng, nói năng rất mạnh mẽ: “Bảo cô ta giết tôi đi!”

“Tôi...”

“_____ mau!”

Bệnh nhân run rẩy, hần sắp vỡ vụn mất rồi: “Không, cô ấy sẽ giết chết cậu!”

Hạ Hi chậm rãi đứng dậy, cậu cúi đầu nhìn xuống người bệnh nhân, hơi thở mang theo trở nên không thể chống đỡ được, cậu không cho cự tuyệt mà nói: “Bảo cô ta ra tay!”

Ở trong tích tắc ấy, bệnh nhân sợ hãi bởi sự áp chế của cậu, lời thoại tiếp theo của hần là: “Tôi không làm được.”

Nhưng cuối cùng diễn viên này lại buột miệng nói ra: “Được.”

“Cắt_____” đạo diễn hô ngừng: “Lời thoại sai rồi, diễn lại lần nữa!”

Phó đạo diễn không khỏi cười ra tiếng: “Diễn viên này cũng thật không chuyên nghiệp, tổng cộng có vài câu thoại thôi mà cũng nhớ sai được.”

Đạo diễn tua thanh tiến độ* đến 2:10, xem lại cảnh diễn vừa rồi của Hạ Hi, mở miệng nói: “Không phải hần không nhớ được mà là do khí thế của Hạ Hi quá mạnh mẽ, căn bản không để cho người ta có cơ hội

thở, là tôi quá xem thường cậu ấy, Hạ Hi nhập vai quả thật còn nhanh hơn so với tôi.”

“Cho nên thù lao mới không thấp...”

“Đây là sự chênh lệch giữa ảnh đế với diễn viên hạng ba, diễn viên chân chính không chỉ cần nhớ lời thoại mà bằng thần thái, ánh mắt cũng có thể khiến người ta nhập vai được.”

...

Tuy rằng Tần Duệ Lâm đã đồng ý không đến trường quay nhưng tim Hạ Hi vẫn còn lơ lửng, Tần Duệ Lâm có nhiều lịch sử đen tối, hẳn thường vừa mới đồng ý sau đó đã làm ngược lại như chưa có gì xảy ra, Hạ Hi thực sự không thể hiểu được thái độ làm người của hắn.

Bảy ngày quay ở thủ đô, Tần Duệ Lâm có ba ngày không xuất hiện khiến Hạ Hi cũng dần dần yên lòng. So với các diễn viên chính khác Hạ Hi nhập vai tốt hơn nhiều, bình thường khi quay chụp sẽ có người thường xuyên nghiên cứu thảo luận với cậu về nội dung kịch bản cùng nhân vật, thậm chí tìm cơ hội diễn thử cùng Hạ Hi.

Mà cảnh quay gần nhất An Văn gặp phải một cửa ải khó có thể giải quyết, cô phải diễn một phân cảnh trong mơ cùng Hạ Hi, kịch bản yêu cầu cô vừa khấn trương vừa vui sướng, An Văn không biết diễn làm sao cho đúng nữa, cô đã bị đạo diễn NG mấy lần, lý do là do biểu cảm của cô không đạt.

Lúc nghỉ trưa, An Văn tâm trạng suy sụp đến tìm Hạ Hi

“Anh Hạ, anh có biết đạo diễn rất cuộc cảm thấy thế nào mới đúng không?”

Tính cách Hạ Hi hiền lành, nhân duyên trong giới văn nghệ sĩ cũng không tệ, người trong tổ kịch biết cậu có thể giúp đỡ cũng không từ chối bao giờ, An Văn thực sự không tìm thấy phương pháp giải quyết mới đặc biệt muốn xin sự giúp đỡ của Hạ Hi.

Hạ Hi trước cũng luôn quan sát An Văn: “Tôi cũng nghĩ là cô tạm thời chưa có cảm xúc, nhưng không nghĩ ra đến tận cùng là cái gì.”

An Văn thở dài: “Xem ra cảnh này tôi khó mà qua được rồi.”

Hạ Hi nhìn đồng hồ một chút: “Còn nửa tiếng nữa, bằng không chúng ta diễn thử một chút, có lẽ như thế sẽ khiến cô có thể đến gần cảm xúc đó hơn.”

“Lúc trước diễn với nhau nhiều lần như vậy, bây giờ tôi thực sự không tìm ra nguyên nhân.”

“Không bằng như vậy.” Hạ Hi nói: “Bây giờ chúng ta đổi vai diễn, tôi đại khái đã đã nắm được tâm lý của nhân vật này.”

Ánh mắt An Văn sáng lên, lập tức ngượng ngùng nói: “Anh Hạ, đã làm phiền anh quá rồi, hôm nào à không tối nay tôi mời anh ăn cơm.”

“Vẫn là hôm khác đi, tối nay tôi phải về nhà ăn cơm.”

“À, không phải anh Hạ sống một mình sao?”

Hạ Hi cười cười cũng không tiếp tục giải thích, An Văn cũng tự mình hiểu lấy thấy Hạ Hi không muốn nói lập tức chuyển sang chuyện khác: “Vậy bây giờ chúng ta diễn được không?”

Hạ Hi gật đầu.

Ở khoảnh khắc gật đầu đó Hạ Hi nháy mắt như thay đổi thành một con người khác, khí chất nghiêm nghị trên người cậu lập tức bị thu lại, ngược lại được bao bọc bởi sự nữ tính và khí chất dịu dàng, khuôn mặt cậu tràn ngập hoảng sợ cùng bối rối, trừ bỏ diễn cảm cùng ánh mắt, động tác nắm chặt hai tay theo bản năng của cậu cũng có thể thể hiện tâm lý sợ hãi vô cùng.

An Văn kéo tay Hạ Hi chạy băng băng ra ngoài, bước chân Hạ Hi lảo đảo, lại không dám dừng mà chạy theo cô, cánh cửa trở nên mờ nhạt dần, hai người đều dùng hết sức lực để chạy, trên người bọn họ đều là vết thương từng giọt từng giọt máu nhỏ xuống tuyết trắng trên đất, âm thanh phía âm âm sau ngày càng gần giống như lưỡi liềm bắt linh hồn của tử thần.

Tại phút cuối hai người rốt cục xuyên qua được cánh cửa kia, An Văn dừng chân sau đó liền không nhúc nhích nhìn Hạ Hi.

Hai chân Hạ Hi phát run, khuôn mặt cậu trở nên nhẩn nhúm, khóe miệng không kìm được gợi nên một thoáng tươi cười, hai tay cậu cầm lấy tóc mình sau đó chậm rãi quay đầu lại, cánh cửa kia đã hoàn toàn biến mất, Hạ Hi suy sụp buông hai tay ra, cậu ngã đầu thõ dài một hơi sau đó cả người giống như mất hết sức lực mà xụi lơ trên mặt đất.

Hạ Hi đứng dậy, lại thấy An Văn đang nhắm mắt lại, tựa hồ như đang lĩnh hội cảm xúc Hạ Hi vừa diễn, cô không thể không thừa nhận cảm xúc của Hạ Hi có thể tự nhiên mở ra, khép vào không ai bằng, hơn nữa cậu nhập vai rất nhanh, cảm xúc biểu hiện ra cơ hồ không hề sai.

“Tôi đã biết!” An Văn đột nhiên mở mắt ra, cô vui sướng nắm lấy cánh tay Hạ Hi: “Là tình cảm chân thật, tôi đã diễn cảnh này nhiều lần nhưng đáy lòng vẫn có suy nghĩ ‘Cũng không phải thực sự muốn thoát đi’, nó khiến tâm trạng của tôi xuất hiện sự lệch lạc.”

“Cô lĩnh ngộ rất nhanh.” Hạ Hi vừa nói vừa cố gắng rút tay về, mà đúng lúc này cậu ngạc nhiên nhìn Tần

Duệ Lâm đi theo sau nhiếp ảnh gia đi đến.

Sau lưng hắn còn có đạo diễn, tổng thanh tra, Tần Duệ Lâm vốn có chút chột dạ nhưng khi nhìn thấy hành động của An Văn với Hạ Hi thì trợn to hai mắt, trong lòng hắn nổi lên một trận dấm chua, quay đầu nói với đạo diễn đang mãi miết nói chuyện: “Các anh điều cho diễn viên diễn như vậy sao?” Còn muốn nắm tay?

Đạo diễn có hơi chút không hiểu vấn đề, thầm nghĩ người ta là diễn viên cầm tay nhau thì cơ quan hệ gì với người, cũng không phải lão bà người đang nắm tay kẻ khác nhưng nói ra hắn khẳng định không dám, liền phát phát tay nói: “Nơi này là tổ kịch hai người cũng đừng nắm tay nhau bị truyền thông bắt gặp lại gây nên chuyện.”

An Văn ngay lập tức thả lỏng tay, nhất thời có chút xấu hổ nhìn lại Hạ Hi.

Phản ứng của cô khiến Tần Duệ Lâm nghĩ lầm cô có ý gì với Hạ Hi, vị chua trong lòng càng bốc lên, hắn nghĩ đến cả tối còn không nắm được tay Hạ Hi vài lần, cô giỏi thật dám mượn vai diễn mà ngang nhiên ăn đậu hủ Hạ Hi, thật sự đáng giận.

Hạ Hi ngoài cười nhưng trong không cười nói: “Sao Tần gia lại đến trường quay vậy?”

Tần Duệ Lâm lúc này còn phải giả vờ chính mình không có quan hệ gì với Hạ Hi, ngữ điệu hắn hơi lộ vẻ lạnh nhạt nói: “Tôi có việc nên đi qua.”

Đạo diễn lại không nhìn sắc mặt, trực tiếp vạch trần kỹ xảo biểu diễn của Tần gia, hắn kì quái nói: “Không phải ngài đến xem Hạ Hi sao? Sao lại thành đi ngang qua rồi?”

Tần Duệ Lâm buồn bực liếc đạo diễn một cái, cả người đạo diễn lạnh run bần bật chỉ cảm thấy một cỗ âm khí lạnh lẽo đang ập vào mặt hắn.

Hạ Hi cười lạnh một tiếng, cũng không thêm nhắc lại nữa.

Khí chất Tần gia rất mạnh, hắn đến làm cả trường quay đều oanh động, diễn viên cũng dùng hết sức để quay phim nhưng vì bên cạnh có vị đại thần này nên liên tiếp phạm phải sai lầm, Tần Duệ Lâm là? Là chủ tịch Bách Dạ Lệ Nhã đó! Bình thường chỉ có thể nhìn thấy danh nhân trên thị trường chứng khoán, bây giờ lại đích thân đến trường quay, còn tự mình giám sát quay phim.

Vui sướng, thực vui sướng.

Khẩn trương, thực khẩn trương.

Đúng vậy, không ai ngờ rằng Tần Duệ Lâm lại ngồi lì không chịu đi, đến cả đạo diễn dùng hết tế bào não

vẫn không hiểu được có thật Tần Duệ Lâm đến đây giám sát việc quay phim? Bách Dạ Lệ Nhã đã rảnh rồi đến độ này rồi sao? Nhưng người đã đến đây hẳn cũng phải hầu hạ cho tốt, kết quả là Tần Duệ Lâm ngồi trên ghế dựa của nhiếp ảnh gia, vừa uống trà vừa kiên nhẫn nhìn Hạ Hi quay phim.

Trong thời gian Hạ Hi quay phim hai mắt hần cơ hồ như lồi cả ra, Hạ Hi có cảm giác thị giác hơi bị lỗi, mà khi thay đổi diễn viên khác Tần Duệ Lâm có vẻ hơi thiếu hứng thú, thà rằng chỉ ngồi trên ghế đếm ngón tay còn hơn là phải đi qua nhìn một cái.

Trong lúc này, Tần Duệ Lâm hỏi đạo diễn tổng cộng ba vấn đề.

Vấn đề thứ nhất là: “Có cảnh nào Hạ Hi hôn An Văn không?”

Đạo diễn nói: “Có chứ, hôn chơi nhưng là tình hoa của bộ phim, sao, Tần gia có hứng thú với chuyện này? Chờ đến cảnh đó tôi sẽ thông báo cho ngài?”

“Không cần.” Mặt Tần Duệ Lâm đen đi một chút, chờ khi tốt lên hẳn lại không nhận được nói: “Đem cảnh hôn môi cắt đi, không phù hợp với trẻ con lắm.”

“Không phù hợp với trẻ con? Tần gia, cả phim có mỗi một cảnh hôn!” Đạo diễn bị Tần Duệ Lâm hỏi lại có chút mơ hồ: “Không phải, Tần gia, rốt cuộc ngài tới đây làm gì? Không phải ngài đã vừa ý đến An Văn chứ!”

Về mặt Tần Duệ Lâm thực buồn phiền, đừng hỏi tôi nữa.

Chờ quay phim xong, Tần Duệ Lâm cùng đạo diễn đi ra lều quay phim, lưng hần thẳng tảo, khí thế lạnh đến thấu xương, vô ý khiến cho người bên cạnh bị áp lực. Đạo diễn so chiều cao hai người, sau đó tự mình biết mình kéo dài khoảng cách ra.

Đúng lúc này Tần Duệ Lâm đột nhiên quay đầu lại, hần hạ giọng hỏi vấn đề thứ ba: “Anh có cảm thấy tôi thích hợp diễn vai Tống Trình Trình không?”

Đạo diễn vừa mới uống được một ngụm nước trà liền phun bằng sạch.

Tần Duệ Lâm nói xong cũng tự hiểu được khả năng đó không lớn lắm liền đi đến bãi đậu xe, nhưng mà về thất vọng trên mặt hẳn lại khắc sâu vào óc đạo diễn, đạo diễn nghĩ có phải mình đã đoán trúng rồi không? Tần gia thực sự coi trọng An Văn? Nhưng mà chuyện nhà giàu rắc rối, hẳn vẫn nên không tham gia vào.

Tần Duệ Lâm đỗ xe sau xe Hạ Hi, hẳn biết cậu sẽ không ngồi cùng xe với mình cho nên liền đi theo sau xe đối phương.

Tâm trạng Hạ Hi rất phức tạp, hôm nay hẳn bị Tần Duệ Lâm nhìn chằm chằm cả buổi trưa đến giờ mà vẫn

còn cảm giác có người đang rình coi mình với ý nghĩa đặc biệt xấu xa. Hôm nay Khương Liêm có việc bận không tới cho nên đi theo Hạ Hi là hai trợ lý khác, hai trợ lý này đều đặc biệt sùng bái Tần Duệ Lâm, từ đầu đến cuối đều bộc lộ sự ngưỡng mộ với hắn, nếu đổi thành Khương Liêm, chị nhất định sẽ đến can thiệp.

Hạ Hi tựa lưng vào ghế, cậu thấy đầu đau âm ỉm.

Xe đi được nửa đường, lái xe nhìn gương chiếu hậu phát hiện có ô tô đi phía sau, hắn lập tức cảnh giác nói: “Anh Hạ, có người theo dõi chúng ta!”

Hai gã trợ lý cũng thò đầu nhìn, tinh thần trở nên căng thẳng trong nháy mắt, một người nói: “Không phải theo dõi chúng ta từ trường quay chứ?”

Một trợ lý khác lo lắng nói: “Không thể nào, trường quay quay đến đây, không phải là sắc lang biến thái đó chứ?”

Lái xe nắm chặt tay lái, thấy giờ có phần như cảnh phim xã hội đen, anh ta tự cho mình là rất ngầu nói: “Anh Hạ, có muốn cắt đuôi hắn hay không?”

Hạ Hi nhắm mắt lại, vẻ mặt cậu thả lỏng, im lặng một hồi, cậu không thêm để ý mà nói: “Không cần, đừng để ý đến hắn.”

Cậu không cần đoán cũng biết phía sau là ai, đây không phải là lần đầu tiên Tần Duệ Lâm làm như vậy, mới đầu Hạ Hi còn hơi phòng bị, sau mới ý thức được căn bản Tần Duệ Lâm sẽ không làm gì tiếp theo, liền dứt khoát mặc kệ đối phương đi theo, điều này đối với cậu cũng không có hại gì.

Nhưng mà lái xe và trợ lý vẫn chưa buông xuống được đề phòng, Hạ Hi là đại minh tinh, có hứng thú với cậu ngoại trừ phụ nữ còn có đàn ông, chỉ cần đối phương là sắc lang biến thái, bọn họ nhất định phải tăng cường phòng bị, ít nhất phải đảm bảo Hạ Hi an toàn đi vào phòng.

Không, đi vào phòng nhất định không an toàn, vạn nhất đối phương có thể tự mở khóa thì sao?

Ngay giây phút này trong đầu trợ lý nam chợt diễn lại một cảnh: sắc lang phá cửa vào, trình tiết Hạ Hi khó giữ được, loại tin tức này nhất định sẽ nổi bần bật đi!

Đáng tiếc, bộ não hắn ra cũng không có khả năng thực hiện.

Cho dù Tần Duệ Lâm là sắc lang hiện tại hắn cũng không dám đụng một đầu ngón tay vào người Hạ Hi, huống chi chỉ cần Hạ Hi nhăn mày Tần Duệ Lâm đã không chiến mà bại.

34. Chương 34

Mấy ngày sau, Tần Duệ Lâm vẫn đến trường quay nhưng phần lớn chỉ đến một chút rồi đi, cũng không nói chuyện với Hạ Hi, mọi người mỗi người một ý, lại không ai nghi Hạ Hi, ngược lại nghi An Văn hơn, dù sao cô cũng là người duy nhất Tần Duệ Lâm tìm đến.

An Văn cũng khó nói, nếu Tần Duệ Lâm thực sự có ý với cô, có thể bầu víu loại hậu thuẫn này tất nhiên cô sẽ không từ chối.

Tần gia mời cô uống trà, mặt lại lạnh nhạt, chẳng nói một câu, chính xác là bọn họ chưa từng nói với nhau câu nào.

An Văn từng nghi Tần gia đang truyền mật mã morse, nhưng sau vài ngày vẫn vô cùng bình tĩnh, một chút dấu hiệu cũng không hề xuất hiện, cô cũng đành làm như không có chuyện gì xảy ra.

Ngày quay phim cuối cùng ở thủ đô, Tần Duệ Lâm không xuất hiện, hẳn đang bay đến châu Âu tham gia hội nghị của các tập đoàn lớn toàn cầu, Bách Ân Lệ Nhã được coi là ông hoàng ngành công nghiệp đồ trang sức, từ lâu đã trở thành biểu tượng của giới thượng lưu tên tuổi, sức sáng tạo phi thường và công nghệ hoàn mỹ của nó dẫn đầu trào lưu xã hội, dù Bách Ân Lệ Nhã khởi nghiệp bằng kinh doanh trang sức, nhưng cũng sản xuất các ngành khác, đứng đầu sóng ngọn gió của ngành công nghệ thông tin.

Mà hội nghị lần này chủ yếu nhằm vào sự phát triển của ngành công nghệ thông tin cùng với hướng sản xuất và kế hoạch năm thứ hai.

Tần Duệ Lâm vừa đáp máy bay xuống nước Pháp thì cũng là lúc Hạ Hi kết thúc đợt quay phim ở thủ đô, cậu đang lái xe đi đón Tần Thần về nhà, cũng không biết mình với Tần Thần sắp phải chia ly, nhưng lần này cậu đã sớm đánh động trước với Tần Thần, có lẽ cũng không quá khó để thuyết phục.

Trải qua một thời gian ngắn ở chung, quan hệ giữa Tần Thần và bạn cùng lớp đã khá hơn rất nhiều, lúc tan học có nhiều bạn đi cùng, Úc Thâm Hiên rất nhút, ít khi nói chen vào, nhưng vẻ mặt của nó đã dịu đi rất nhiều không hề khó tiếp cận như lúc mới gặp nữa.

Tần Thần đã nhìn thấy xe Hạ Hi từ xa, nhóc cười cười chạy đến, chờ Tần Thần chạy tới gần Hạ Hi liền quay kính cửa xe xuống nói: “Đừng mỗi lần đều chạy nhanh như vậy, lỡ may ngã thì sao?”

Tần Thần đắc ý nói: “Con là quán quân chạy cự ly ngắn đó, chắc chắn không ngã đâu!”

Úc Thâm Hiên chạy đến đã hơi thở dốc, nhưng vẫn lễ phép chào: “Chào chú!”

“Xin chào.” Hạ Hi phát tay với Tần Thần, nói: “Thần Thần, bảo Tiểu Hiên lên xe.”

Tần Thần cầm lấy cánh tay Úc Thâm Hiên rồi chui vào xe, chờ hai đứa ngồi ngay ngắn mới nói: “Daddy tó

đưa cậu về nhà.”

Úc Thập Hiên lơ đãng gật đầu.

Hạ Hi chở Úc Thập Hiên đến trước ngõ nhà nó, nhưng lại bị nó kéo ra khỏi xe, Úc Thập Hiên cẩn thận nghiêng đầu nhìn Tần Thần một cái, nó mấp máy môi, trong mắt tràn đầy đấu tranh, giống như rất khó để mở miệng, nhưng tiếc là không có sự lựa chọn nào khác.

Hạ Hi liếc mắt đã nhận ra nó có chuyện khó xử: “Tiểu Hiên, làm sao vậy?”

Úc Thập Hiên nắm chặt ngón tay, cúi đầu khẩn trương nói: “Chú, người có thể cho con mượn một chút tiền được không?”

“Con muốn mượn bao nhiêu tiền?”

“Một...một ngàn.”

Một nghìn là một con số rất lớn đối với Úc Thập Hiên, bà nội nó cần hai tháng mới có thể kiếm được nhiều như vậy, nó cũng không muốn mượn tiền chú, chỉ sợ chú sẽ cho mình là vì tiền mà đến, nhưng người thân trong nhà đều ở rất xa, căn bản nó không tìm được người để vay tiền.

Hạ Hi sợ làm tổn thương lòng tự trọng của đứa nhỏ, cũng không hỏi nhiều nữa mà đưa cho nó mấy tờ tiền, hỏi: “Đủ chưa?”

Úc Thập Hiên nhận tiền, sau đó dùng tay nắm chặt lại, ánh mắt đầy cảm kích nói: “Đủ rồi, con sẽ nhanh chóng đem tiền trả cho chú!”

“Không vội.” Hạ Hi quan tâm nói: “Thân thể bà nội con có khỏe không?”

“Sau khi chú mang bà nội đi bệnh viện, thân thể bà nội đã tốt hơn rất nhiều, bà nói con phải luôn luôn nhớ ơn của chú!”

“Con phải học tập thật giỏi, mới không có lỗi với bà nội, biết không?”

“Dạ!”

Hạ Hi vỗ nhẹ lên vai động viên nó, Úc Thập Hiên mặc dù không giỏi giao tiếp với người khác, lại hiểu chuyện hơn bạn bè cùng tuổi rất nhiều, cha mẹ nó lần lượt bỏ đi, còn nhỏ đã phải bán đồ nướng với bà nội, lúc bà nội ốm nó còn phải chăm lo toàn bộ, hoàn cảnh của nó làm cho người khác phải đau lòng, cho nên Hạ Hi có khả năng sẽ tận tình giúp đỡ.

Tối đến Hạ Hi nói mình phải đi công tác nơi khác với Tần Thần, ngoài ý muốn Tần Thần không phản ứng quá nhiều chỉ cúi đầu và hỏi: “Vậy khi nào daddy trở về?”

“Lần này quay phim mất nửa tháng, nhưng mà ba cũng không biết khi nào mới bay về gặp con được.”

“Ôi, lâu vậy sao.”

“Ba sẽ thường xuyên quay về thăm con.”

Tần Thần ngẫm nghĩ tuy rằng không thể nào vui vẻ nổi nhưng cũng biết daddy nhóc vì công việc mới phải đi, nếu như nhóc khóc òa lên thì trong lòng daddy nhất định sẽ rất khó chịu, nhóc không muốn làm daddy mất hứng, đành nói: “Lúc con thi vẽ daddy nhất định phải tới dự.”

“Được.” Hạ Hi cười nói: “Con có muốn quà tặng nào không?”

Tần Thần trộm cười, ngượng ngùng nhỏ giọng nói: “Ba ba trở về chính là quà tặng quý giá nhất rồi.”

Trong lòng Hạ Hi nhất thời như được rót mật vậy, cậu ôm lấy Tần Thần, thầm nghĩ bây giờ mình thực sự quá hạnh phúc, có con trai tri kỷ đáng yêu như vậy, cho dù cậu đi làm cái gì cũng không mất đi sự hăng hái.

Đêm đó tâm trạng Hạ Hi rất tốt, lại không ngờ sẽ nhận được điện thoại cha Hạ gọi đến, đối phương giống như vừa uống rượu say, chưa mở miệng đã ợ rượu vài cái, giọng điệu ngạo mạn nói: “Hạ Hi, công ty tao con mẹ nó sắp phá sản, mày mau, mau đem tiền... Đem tiền đến đây!”

Hạ Hi để Tần Thần đi làm bài tập còn bản thân cầm lấy di động tránh sang ban công, gió lạnh thấu xương, Hạ Hi dựa lưng vào lan can, lạnh lùng nói: “Ông không có tiền liên quan gì đến tôi.”

“Hừ, thằng nhãi, bây giờ đủ lông đủ cánh rồi nhỉ, nếu năm đó tao không nhận nuôi mày, mày có tin mày đã chết rồi không.” Tiếng bên cha Hạ cực kỳ ồn ào, hấn tức giận nói kháy: “Hiện tại mày có tiền đã nghĩ muốn ném tao đi phải không? Tao nói cho mày biết không có cửa đâu!”

“Tôi sẽ không cho ông một xu.”

“Chết tiệt, ông đây nuôi mày nhiều năm như vậy, mẹ nó còn không bằng nuôi một con chó, tao nghe nói Tần Duệ Lâm muốn tái hôn với mày, mày rốt cục cũng leo được lên cành cao, thằng nhãi mày ăn thịt mà canh cũng không muốn cho chúng tao sao! Đừng quên mày họ gì, con mẹ nó mày nên biết báo hiếu ông đây, tao nói mày đem tiền là mày phải đem, đừng có mà dong dài, có phải muốn thiếu đôn không!”

Hạ Hi giống như không thể nhịn được nữa, cậu cưỡng chế lửa giận trong lòng, cắn răng nói: “Tôi sẽ không cho ông tiền, cũng không giúp ông làm bất cứ chuyện gì, còn họ của tôi, tôi sẽ thông qua pháp luật giải trừ

quan hệ, loại người căn bã như ông căn bản không xứng đáng làm cha tôi.”

“Thằng nhãi, mày có tin hay không...”

Hạ Hi tức giận đến mức ném thẳng điện thoại di động, hô hấp cậu dồn dập đến khom người, phải mất một hồi lâu sau mới khôi phục được bình tĩnh, cậu ngẩng đầu lên nhìn thấy Tần Thần lẳng lặng đứng bên cạnh cửa, ánh mắt ngập tràn lo âu cùng khẩn trương.

Hạ Hi hít sâu một hơi, sau đó xoay người nhặt lên di động, cười nói: “Thần Thần con đứng đây làm gì?”

Tần Thần quan tâm nói: “Daddy đang nói chuyện với ai vậy?”

Hạ Hi ngồi xuống bên người Tần Thần, giọng điệu cậu bình thản, lại không thể che giấu hết vẻ chán ghét: “Một người ba rất ghét.”

“Con cũng sẽ rất ghét hẳn!” Tần Thần trịnh trọng nói: “Vậy sau này daddy đừng chơi với hẳn.”

“Được, sau này sẽ không bao giờ chơi cùng hẳn nữa.”

Từ ngày ly hôn với Tần Duệ Lâm, người cha nuôi trên danh nghĩa đã không còn liên quan gì đến Hạ Hi, rõ ràng hẳn sợ Hạ Hi làm phiền, mà bây giờ lại tìm đến, chẳng qua là thấy thái độ Tần Duệ Lâm thay đổi, cảm giác cậu còn có giá trị lợi dụng, nói trắng ra, Hạ Vi Lệ tuân theo Tần Duệ Lâm như một con chó, nhưng vẫn bị Tần Duệ Lâm coi như một con chó hoang.

Da mặt của hẳn quả thực còn dày hơn cả tường thành!

Về phần Hạ Hi, từ đầu đến cuối chỉ là công cụ kiếm tiền của hẳn, Hạ Vi Lệ vì tiền mà đem cậu đến Tần gia, không thèm để ý đến mọi cách phản kháng của Hạ Hi, mà cái gọi là nuôi nấng chỉ là mỗi ngày cho cậu một bát cơm, đến chuyện đến trường cũng phải Hạ Hi cầu xin, tuổi thơ của cậu quả thật trôi qua trong không vui. Có thể nói, sau khi đến Tần gia là thời gian hạnh phúc nhất 16 năm qua, cũng chính bởi vậy cậu mới sùng bái Tần Duệ Lâm, càng yêu đối phương không thể ngăn cản nổi.

Chuyện cũ như khói bay.

Nhân viên đoàn làm phim xuất phát vào ngày 23, cảnh lần này ở thành phố B, nơi này có đền thờ một vị thần với khung cảnh thiên nhiên tươi đẹp rất thích hợp để quay phim. Mà cảnh quay ở thành phố B là giấc

mơ đầu tiên, vốn chỉ cần cảnh trong nhà cũng được nhưng đạo diễn theo đuổi hiệu ứng phim cho nên yêu cầu dùng cảnh thực, dù sao người xem cũng rất thông minh, nội cảnh hay ngoại cảnh họ chỉ liếc một cái cũng có thể nhận ra, hơn nữa hai cái khiến người ta có cảm nhận khác nhau.

Trước khi lên đường, ngoại trừ trả lời mấy phỏng vấn, thời gian khác Hạ Hi đều nghỉ ngơi, cậu đã ăn được nhiều hơn trước, nhưng mà hiện tượng nôn nghén vẫn xảy ra, nhưng Hạ Hi rất chú trọng đến chuyện này, bình thường cố gắng đi ngủ sớm, cũng chú trọng kết hợp thức ăn, đồng thời cố gắng duy trì tâm trạng vui vẻ cho bản thân, giống như mấy ngày trước đây cậu không ngăn cản được Tần Duệ Lâm thì liền dứt khoát coi như không thấy chuyện ấy.

Trước khi cậu nhận vai diễn này đã chuẩn bị kỹ càng bảo đảm chắc chắn mình sẽ không bị nguy hiểm, bảo đảm không có hoạt động thể lực mạnh, đặc biệt là lúc quay Hạ Hi luôn luôn cẩn thận không để bụng chịu bất cứ tổn thương nào, tóm lại, bây giờ cậu phải bảo vệ bụng thật tốt, nếu vô tình phải vật lộn thì trước hết vẫn phải đem tay ôm lấy bụng.

Hạ Hi không hy vọng có chuyện ngoài ý muốn xảy ra.

Ngày 26, diễn viên chính cùng vài diễn viên phụ phim đi vào giấc mộng bay đến thành phố B trước, ngoài năm diễn viên chính ra còn có ba quản lý nữa, lúc ở trên máy bay mấy người đều tìm hiểu nhau, dù sao tiếp theo cũng có nhiều thời gian ở chung với nhau, ai cũng không muốn quãng thời gian này gay go.

Đi cùng Hạ Hi ngoài Khương Liêm còn có Ngô Nhất Kỳ và Lưu Vũ, Ngô Nhất Kỳ phụ trách sức khỏe, Lưu Vũ phụ trách sinh hoạt.

Khi tìm hiểu lẫn nhau, mọi người đều có cố gắng thể hiện sự thân thiện, tuy nhiên cũng có một cô nàng thể hiện thái độ tương đối cao ngạo, khi được hỏi tên, người này chỉ lạnh nhạt nói một câu: “Kỷ Thư Nhan.”

Trừ lần đó ra không ai tiếp tục nói nhiều hơn, mà người hỏi cô ta chính là Hạ Hi, bầu không khí trở nên rất khó xử, cậu xấu hổ dời tầm nhìn cũng không nói gì nữa, Khương Liêm lại không nhận được: “Ôi, cho mình là ai, kiêu thế...”

Mặt Kỷ Thư Nhan không đổi liếc nhìn Khương Liêm một cái, sau đó liền nghiêng người về bên trong, nhắm mắt nghỉ ngơi.

Chuyện xen ngang này tuy không thoải mái nhưng cũng không ảnh hưởng đến cảm xúc mọi người lắm, Hạ Hi càng không xem trọng chuyện này, cậu sống trong giới giải trí đã nhiều năm, người ngạo mạn hơn Kỷ Thư Nhan cũng đã gặp qua, chẳng qua là người càng ngạo mạn thì đường đi trong giới nghệ sĩ càng ngắn mà thôi.

Có điều Hạ Hi làm sao cũng không ngờ được Kỷ Thư Nhan lại trút giận mọi chuyện trên người cậu được.

9h hơn máy bay đến thành phố B, bởi vì đã tương đối muộn cho nên tổ kịch quyết định ở lại trong thành phố một đêm, sau khi vào khách sạn, đoàn phim thu xếp cho diễn viên đi ăn cơm với nhau, Hạ Hi lấy có

quá mệt mỏi muốn nghỉ ngơi làm lí do từ chối, sau đó bảo Khương Liêm với Ngô Nhất Kỳ đại diện tham gia, Lưu Vũ thì ở lại chăm sóc cậu. Hạ Hi nói rất chân thành, tổ kịch cũng không cưỡng cầu nữa, chỉ bảo Hạ Hi nghỉ ngơi thật tốt, chú ý đến thân thể.

Hạ Hi vốn không muốn tham gia loại tiệc này, đầu tiên cậu thấy cũng không còn sớm, tiếp theo là sợ bọn họ sẽ mời rượu, đám người kia tử lượng cũng không kém, đến lúc đó chắc chắn không dễ dàng buông tha cho cậu được, nếu bị chuốc rượu đến say mù cậu thực sự không biết mình sẽ nói ra những điều gì nữa, mà quan trọng hơn chính là hiện tại cậu không thể uống rượu.

Hạ Hi cùng Lưu Vũ xuống nhà ăn ăn cơm, cậu hỏi khẩu vị Lưu Vũ trước sau đó dựa theo thực đơn mà chọn mấy món ăn, hiện tại cậu cần bổ sung đầy đủ dinh dưỡng nếu không sức khỏe thân thể sẽ không chịu được.

Cơm nước xong xuôi, hai người cùng nhau đi thang máy lên tầng, Lưu Vũ vội vã đi WC, thang máy vừa mở đã liền mạng chạy về phòng, Hạ Hi cũng không nóng nảy, tốc độ rất thông thả, nhưng mà đến góc cuối hành lang cậu lại đứng phải Kỷ Thư Nhan đang chạy nhanh.

Kỷ Thư Nhan giống như không chút phòng bị, bị đâm đến ngồi bệt giữa đất, Hạ Hi không hỏi nhiều đã đưa tay muốn kéo ả lên, vừa hỏi: “Sao cô không đi ăn cơm?”

Kỷ Thư Nhan thuận theo đứng dậy, chưa trả lời vấn đề mà chỉ nói: “Mắc mớ gì tới anh.”

Hạ Hi nhíu nhíu mày, không có ý định cãi nhau cùng Kỷ Thư Nhan, người này nhìn qua thật không bình thường không nên vô ích ở đây, cậu đang tính rời đi nhưng Kỷ Thư Nhan lại không có ý thả người, ả bắt được một tay Hạ Hi, làm loạn nói: “Anh đứng phải tôi mà cứ muốn như vậy rời đi?”

Hạ Hi bình tĩnh nói: “Nếu như là chuyện đứng phải cô, tôi cho rằng cô hẳn là người phải nói ra lời xin lỗi chứ, dù sao cũng là cô chạy trên hành lang.”

“_____Anh!” Kỷ Thư Nhan tức giận: “Tôi mặc kệ, anh nhất định phải giải thích cho tôi nếu không tôi sẽ không để yên chuyện này.”

Hạ Hi bận tới mắt nhưng vẫn thông dong ôm hai tay xem cô ả: “Được, cô nói đi, như thế nào mới hợp lý?”

“Anh không chú ý đến hình tượng của mình sao? Nếu tôi ở trong này nói anh lưu manh.”

“Cô cảm thấy có người sẽ tin sao?”

Ánh mắt Kỷ Thư Nhan trầm xuống một chút, ả đột nhiên ngẩng đầu cười cười với Hạ Hi, sau đó dùng tay sẽ toạc một đường rách trên quần áo, tiếp theo nhanh chóng ôm cổ Hạ Hi, ả dùng sức vô cùng lớn đến nỗi Hạ Hi nhất thời không giãy dựa được, vừa mở miệng rống lớn: “Bất lịch sự_____”

Dưới tình thế cấp bách Hạ Hi chỉ có thể che miệng ả lại, cậu nổi giận đùng đùng trừng mắt nhìn Kỷ Thư Nhan, gầm nhẹ: “Cô điên rồi!”

Trên mặt Kỷ Thư Nhan không do dự điên cuồng, ả nhanh chóng lắc đầu cố gắng thoát khỏi gông cùm của Hạ Hi.

“Câm miệng! Cô đúng là đồ điên, cô muốn làm những chuyện này có điều tốt gì, hay cô muốn mượn danh tôi để nổi tiếng?”

Kỷ Thư Nhan dứt quãng nói: “Trừ khi anh nói lời xin lỗi với tôi, nếu không, sẽ không đơn giản như vậy đâu!”

Trong nháy mắt, ánh mắt Hạ Hi lạnh lùng, khí thế hung ác túm lấy tóc Kỷ Thư Nhan, lực cậu dùng không hề nhẹ. Tóc bị lôi khiến Kỷ Thư Nhan đau đớn không thể không ngẩng đầu lên, ả vừa rồi mới đắm chìm trong hả hê, bây giờ mặt mày thống khổ, lớp trang điểm càng làm khuôn mặt ả méo mó xấu xí.

Giọng Hạ Hi lạnh như băng: “Kỷ Thư Nhan, tôi cảnh cáo cô, đừng đến tìm tôi kiếm kế sinh nhai, cũng đừng đem mình gây chuyện, loại người như hàng hóa như cô có tặng không cho tôi, tôi cũng không cần. Còn nữa, cô tốt nhất nên biết thân biết phận của mình đi, đắc tội với tôi sẽ không tốt đẹp gì đâu! Với giá trị của cô hiện giờ còn không đủ tư cách xếp hàng diva, tôi có thể khiến cô mất đi toàn bộ, thậm chí hoàn toàn biến mất trong giới nghệ sĩ!”

Ánh mắt của cậu giống như nhiễm một tầng băng giá, mỗi lời nói đều lạnh đến thấu xương, một lúc lâu sau cậu buông tay khỏi tóc Kỷ Thư Nhan, lớn tiếng cảnh cáo nói: “Đừng đến gây chuyện cho tôi nữa nếu không cô nhất định sẽ phải hối hận.”

Kỷ Thư Nhan hung tợn nghiêng răng, tóc ả rối tung lên, quần áo xộc xệch, vẫn duy trì tư thế như cũ, giống như bị sợ hãi đến choáng váng rồi.

35. Chương 35

Hạ Hi có danh tiếng vô cùng tốt ở đoàn làm phim, cậu vui vẻ giúp người cũng không có dựa vào mác ta đây là đại minh tinh mà có thể hòa mình cùng nhân viên đoàn làm phim, cơ hồ toàn bộ diễn viên cùng nhân viên đều có quan hệ cá nhân rất tốt với cậu, ngoại trừ Kỷ Thư Nhan.

Sau chuyện đó không phải Kỷ Thư Nhan không đi tìm Hạ Hi, nhưng Hạ Hi chẳng hiểu chút nào, ngoài mặt cậu không nhằm vào Kỷ Thư Nhan, lại cũng không tiếp xúc cùng ả, chi tiết nhỏ này rất nhanh được người ta chú ý, khi bị hỏi có phải không hợp với Kỷ Thư Nhan, Hạ Hi chỉ cười nói: “Không phải, tôi cũng không thân với cô ấy, hơn nữa cô ấy hình như cũng không dễ gần.”

Đối phương liền tràn đầy lòng đồng cảm mà gật đầu: “Tôi cũng hiểu được, mỗi lần nói chuyện đều phách

lối, hừ, cô ta cũng có phải là đại minh tinh gì đâu.”

Có người lại nói: “Hôm qua không phải phải quay ban đêm sao, toàn bộ diễn viên đều không có vấn đề gì, chỉ mình cô ta nói không thể thức đêm.”

“Có cảnh cô ta phải lội dưới nước, cô nàng lại hỏi nhân viên hậu trường: có nước nóng không?”

“ ... ”

Hạ Hi vô tình khơi mào đề tài, chờ mọi người tranh luận gần xong liền thấp giọng nói: “Được rồi, các người đừng nói nữa, lỡ may bị cô ta nghe được sẽ không tốt.”

“Nghe thấy thì cho nghe thấy, tôi nói đúng sự thật, có cái gì phải sợ!”

“Đúng vậy, chưa bao giờ thấy loại nào như cô ta, tên tuổi thì chẳng ra gì, trước hết phải già cho một bài cái đã.”

“ ... ”

Khuơng liêm là người duy nhất biết mọi chuyện từ đầu đến cuối, năng lực nhẫn nại của chị không bằng Hạ Hi cho nên vừa nghe cậu kể lại đã muốn cầm dao đi chém Kỷ Thư Nhan, đương nhiên chị không có khả năng thực hiện việc này, nhưng mà mấy ngày nay đi đường mà thấy Kỷ Thư Nhan thì như hung thần hận không thể một ngụm nuốt hết đối phương.

Mà Kỷ Thư Nhan đang ở trong hồ sâu nước sôi lửa bỏng lại không hề hoảng loạn, mỗi ngày cô ả đều quay phim, sĩ diện như thường, có cảm giác tự đắc mình tài năng hơn người. Nhưng mà cô ả chỉ dám thể hiện với nhân viên thôi, còn trước mặt đạo diễn vẫn làm ra vẻ đáng thương lắm, khoản này kĩ xảo diễn của ả rất tốt, mỗi ngày đều thay đổi cách khiến đạo diễn vui vẻ, cố tình diễn cảnh ăn ý với đạo diễn, cảnh tượng hai người vui vẻ hòa thuận cũng được coi là một cảnh đẹp của đoàn làm phim.

Ngày mùng 1 tháng 1, phim điện ảnh tình cảm chân thành công chiếu toàn quốc, Hạ Hi tự tay viết lên Weibo: “Cầu chúc phòng vé đắt khách, tôi đang đợi các bạn, các bạn đã đến chưa? Tái bút Hạ Hi

Ngày mùng 2 tháng 11, chương trình tuyên truyền cho phim tình cảm chân thành ra mắt, Hạ Hi cùng nhân viên trong đoàn làm phim cùng nhau xem, không khí trong phòng rất ấm áp, Kỷ Thư Nhan khó chịu nán lại một hồi, một lát sau xám xịt rời đi.

An Văn đi từ ngoài vào rồi ngồi xuống, cô đưa chén canh gà trong tay cho Hạ Hi, cười nói: “Lúc chiều quay phim không phải cậu nói muốn uống canh gà sao?”

Hạ Hi ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn về phía An Văn, bên ngoài lập tức vang lên một loạt âm thanh chua chát,

có người cố ý nói: “Thật không ngờ An Văn lại có thể đảm đang như vậy, không biết ai có phúc lấy được về nhà.”

“Đúng, sao lại là Hạ Hi, chúng ta đây?”

“Anh cũng muốn muốn uống canh gà?”

“Ôi..được rồi, canh gà này được nấu bởi tình yêu, chúng tôi không uống được.”

“...”

An Văn bị trêu đùa đến mặt đỏ tai hồng, làm ra vẻ hung ác nói: “Đừng đùa nữa, các người không có chuyện gì làm phải không!”

Một đám người nhất thời ồn ào nói: “Xem kìa, An Văn đỏ mặt!”

“Không chỉ mỗi mặt, ngay cả cổ cũng đỏ ửng rồi.”

“Hạ Hi, cậu mau nhận lấy canh gà đi, tốt xấu gì cũng là tâm ý của An Văn đó.”

Đã nói đến nước này, nếu Hạ Hi không tiếp lời, chắc chắn An Văn không xuống đài nổi, cậu bèn nhận lấy, cười nói: “Các người đủ rồi đó, nói vài lời là được rồi, không có chỗ nào chơi nữa sao!”

Mọi người lại cười vang thêm một trận, đêm nay tuy đã xem hết chương trình nhưng Hạ Hi vẫn không ngủ được, cậu có thể cảm nhận được những biểu hiện tốt đẹp của An Văn, Hạ Hi cũng không rõ lắm liệu mình có thể đáp lại được không, cậu từng nghĩ sẽ tìm một người mẹ cho Tần Thần, lại không biết liệu nó có thực sự cần một người mẹ hay không.

Quay phim ở trên núi, nên ở cũng là chỗ gần nhất, không khí nơi đây khác hẳn chốn thành thị, bầu không khí ở đây như có sự sống, đi theo từng lỗ chân lông mà chui vào cơ thể, khiến mỗi tế bào đều phơi phới. Bầu trời tối đen khó khăn lắm mới gặp được ánh sao sáng, tô điểm lên tấm màn đen tối tĩnh lặng, Hạ Hi cởi chiếc áo khoác đang mặc ra, đứng gần ban công hưởng thụ sự yên lặng của đêm khuya.

Cậu chợt nhớ đến trạng thái mình viết trên Weibo, liền mở ra xem bình luận một chút.

Nhưng điều khiến Hạ Hi không ngờ được là cậu phát hiện có một video được làm rất tỉ mỉ gửi đến, video này là do fan hâm mộ của Hạ Hi trên khắp thế giới tập hợp nên, một cô gái viết lên Weibo: “Sau hơn nửa tháng cố gắng các phu nhân cũng thu thập, sản xuất nên video này, trong đó tập hợp hầu hết phim cùng chương trình truyền hình của Hạ Hạ, tóm lại các bạn muốn xem cái gì cũng đều có hết, Hạ Hạ đã xem qua chưa? Các phu nhân chúc phòng vé tình cảm chân thành luôn chạy! Còn có Hạ Hạ quay phim phải chú ý đến thân thể, các phu nhân vĩnh viễn yêu anh, cho dù phía trước có trải qua gian nan hiểm trở, bản thân

anh phải chinh chiến thì phía sau luôn có chúng tôi bảo vệ anh!

Hạ Hi bấm vào video, cảnh tượng đầu tiên không khỏi khiến cậu cảm động, đó là bộ phim cậu diễn vai chính năm 21 tuổi, trong màn hình hiện lên vẻ mặt ngây ngô của thiếu niên lại mang theo sự sạch sẽ không hề nhiễm chút bụi bẩn, ngoài ra trong video còn có các phim truyền hình, phim điện ảnh, một số chương trình giải trí cùng các cuộc phỏng vấn. Video dài đến một tiếng mà Hạ Hi cũng bất tri bất giác xem hết.

Rất nhiều sự kiện xảy ra ngay cả chính cậu cũng quên mất mà fan hâm mộ lại ghi nhớ trong lòng, ánh mắt Hạ Hi có chút ươn ướt, cậu khẽ nở nụ cười, trái tim mềm mại không kiềm được xúc động, nếu như fan hâm mộ yêu thương cậu, cậu cũng có một tình yêu dành cho họ, tình cảm này không nhằm vào bất cứ một người nào cụ thể nhưng đủ để Hạ Hi thể hiện với fan hâm mộ, cậu cảm ơn họ, nếu như không có những cô gái này thì bản thân cậu cũng không đến được với ngày hôm nay.

Hơn nữa cậu phát hiện fan hâm mộ của mình rất dễ bị xúc động, có đôi khi cậu lơ đãng liếc một ánh mắt về phía họ hoặc thể hiện một chút quan tâm, các cô đều không ngần ngại khắc ghi trong tâm trí, sau đó sẽ yêu thương lại cậu gấp trăm nghìn lần.

Cõi lòng Hạ Hi tràn đầy cảm kích khi xem video này, cậu cũng viết: “Cùng tôi đi đến già có được không?”

Chỉ năm phút đồng hồ ngắn ngủi, trạng thái trên Weibo này đã được mười nghìn lượt thích, vô số fan hâm mộ rưng rưng nước mắt bày tỏ với Hạ Hi, đồng thời mặt dày tỏ vẻ Hạ Hi rốt cuộc cũng thừa nhận địa vị chính cung của mình, thề nhất định sẽ tiếp tục yêu thương Hạ Hi đến một vạn năm nữa.

Cùng tôi đi đến già có được không?

Được.

Ngày mùng 7 tháng 11, Hạ Hi tạm ngừng quay phim một thời gian, cậu khó có được mấy ngày rảnh rỗi, diễn xong liền lập tức bay về thủ đô. Tối hôm qua Tần Thần gọi điện thoại đến, muốn Hạ Hi đừng quên cuộc thi nhóc tham gia, Hạ Hi ghi nhớ trong lòng làm sao lại quên được.

Máy bay đến thủ đô là khoảng sáu giờ, bởi vì không che giấu tung tích cho nên sân bay lúc này có một nhóm fan lớn. Để phòng tránh sự cố xảy ra, sân bay đã phái nhân viên bảo vệ canh giữ hai bên, ở giữa là lối đi.

Hạ Hi vừa xuất hiện, fan hâm mộ cơ hồ nháy mắt liên náo động, mọi người đồng loạt hô to tên Hạ Hi, thậm chí một số em gái có can đảm còn hét to: Hạ Hi, em yêu anh! Khương Liêm cùng hai vị trợ lý theo sát bên người Hạ Hi, nếu có chuyện gì xảy ra bọn họ có thể đảm bảo chắc chắn che cho Hạ Hi ở phía sau, Hạ Hi cũng thân thiện vẫy tay với fan hâm mộ, mặc dù không nói chuyện cùng nhưng ánh mắt vô cùng ấm áp.

Đi ra khỏi đại sảnh sân bay, Hạ Hi nhanh chóng được hộ tống vào trong xe, cậu nhìn xuyên qua cửa kính ngắm nhìn dòng fan hâm mộ không ngại khổ cực bên ngoài kia.

Khương Liêm cảm thán: “Những em gái này thật nhiệt tình, chờ mấy giờ đồng hồ chỉ để được mấy phút gặp mặt.”

Hạ Hi cười nhẹ, trong lòng như có một dòng nước ấm chảy qua.

Ai đối xử tốt với cậu, cậu đều vĩnh viễn ghi nhớ trong lòng.

Hạ Hi dẫn lái xe dừng trước cửa nhà trọ, cậu cùng Khương Liêm xuống xe, Ngô Nhất Kỳ với Lưu Vũ thì bảo lái xe đưa đến công ty. Khương Liêm biết Hạ Hi cần đến trường, liền thành thật nói: “Cuộc thi hôm nay chắc chắn có không ít người tham gia, nếu cậu đi vào, khả năng không ai nhận ra là rất nhỏ, nhưng mà thân phận Tần Thần sớm muộn gì cũng không giấu được, cậu vẫn nên nhanh chóng tìm được lý do giải thích đi, ví dụ như nhóc là con nuôi hoặc là do cậu sinh ra? Hy vọng chuyện này sẽ không mang lại hậu quả quá xấu cho cậu.”

Về mặt Hạ Hi nghiêm trọng nói: “Em sẽ công khai thân phận Tần Thần, nhưng không phải bây giờ.”

“Cậu cần chuẩn bị tâm lý thật tốt, đó cũng không phải là một chuyện nhỏ.”

“Em biết.”

Khương Liêm phát tay, vừa đi vào căn hộ vừa than khổ: “Ôi...không thể để cho công ty biết được, nếu không chắc chắn ông chủ sẽ gửi cho tôi một lưỡi dao mất...”

Cuộc thi hội họa lớp 2 bắt đầu lúc mười giờ, Hạ Hi đến trường học đúng lúc chín giờ, xe của Tần Duệ Lâm cũng không tiến vào trong trường mà đỗ ở vị trí cực kì dễ thấy. Hạ Hi vốn muốn bỏ qua nhưng khi thấy bóng Tần Thần cậu khẩn cấp giãm phanh lại, lùi xe lại một chút, hạ cửa xe xuống nói: “Hai người ở đây làm gì?”

Tần Thần ghé mặt lên cửa kính xe, trong con mắt hiển nhiên là hưng phấn: “Daddy, rốt cuộc người cũng tới rồi.”

Tần Duệ Lâm nhìn Hạ Hi thật lâu, hần mở cửa xe ra, Tần Thần đã chạy đến bên cạnh xe nhanh như chớp Hạ Hi, hần cũng đi theo đến bên người Hạ Hi nhưng nhất thời không biết nên nói cái gì. Hạ Hi nói với Tần Thần: “Sao con không đi vào?”

“Con muốn chờ daddy.” Tần Thần nói xong quay lại kỳ quái nói: “Nhưng mà Úc Thâm Hiên còn chưa tới nữa.”

“Có thể bạn ấy đến muộn một chút.”

Tần Thần lắc đầu: “Con cùng bạn ấy hẹn nhau chín giờ mà, bạn ấy chưa bao giờ đến muộn hết.”

Hạ Hi nghĩ nghĩ, cũng hiểu được chuyện này không tốt lắm, liền nói với Tần Duệ Lâm: “Trước tiên anh mang Thần Thần vào đi, tôi đi xem Tiểu Hiên.”

Tần Duệ Lâm liền nói: “Anh đi cùng em!”

“Không cần, anh chỉ cần chăm sóc Thần Thần tốt là được.”

Tần Duệ Lâm đành gật đầu, Tần Thần hôn nhẹ lên mặt Hạ Hi, ngọt ngào nói: “Daddy con yêu người.”

Hạ Hi cũng hôn nhẹ lên mặt nhóc: “Ba cũng yêu con.”

Tần Duệ Lâm đứng một bên chứng kiến, ánh mắt ngưỡng mộ nhanh chóng đỏ lên.

Úc Thập Hiên ở trong một cái hẻm cũ kĩ cách trường học đến 20 km, đây là cái hẻm được dựng lên lâu lắm rồi, giờ phần lớn đã bị phá hủy đi, khu vực này năm nay hẳn cũng nằm trong kế hoạch phá bỏ và phải dời đi, điều này đối với gia đình Úc Thập Hiên là một chuyện tốt, ít nhất có thể được phân cho một căn nhà tốt.

Hạ Hi đậu xe ở đầu ngõ, quãng đường còn lại phải tự mình đi vào, cậu còn đặc biệt chú ý nhìn qua đầu ngõ, nơi này trước đây là chỗ Úc Thập Hiên và bà Lý bán thịt nướng, tuy rằng tay nghề của bà rất tốt nhưng bắt đầu dĩ chợ này cũng không có nhiều khách hàng cho lắm, cho nên số tiền kiếm ra cũng chỉ miễn cưỡng đủ ẩm no.

Đến bây giờ Hạ Hi còn nhớ ngày đó cậu đem Úc Thập Hiên về, Úc Thập Hiên đem cho cậu hai xiên thịt dê của bà nội nó, thịt dê dầy dặn, mùi thơm xông vào mũi, đã lâu rồi chưa có món nào hợp khẩu vị cậu như vậy, lập tức giống như quay về thời ấu thơ vậy, chưa bao lâu sau đã ăn hết hai xiên thịt dê.

Vốn cậu muốn trả tiền nhưng bà nội Úc Thập Hiên kiên quyết không chịu nhận, hiên từ nói cùng lắm chỉ là hai xiên thịt dê không đáng bao tiền, sau này nếu còn muốn ăn chỉ cần Hạ Hi đến lấy là được. Nhưng bây giờ không thấy bà nội Úc Thập Hiên ở chỗ này, hơn nữa Úc Thập Hiên cũng không đến trường, trong lòng Hạ Hi nhất thời có dự cảm không tốt.

Nhất định là đã có chuyện gì xảy ra, nếu không chuyện đã không như vậy được.

Hạ Hi càng nghĩ bước chân đi càng nhanh, bà nội của Úc Thập Hiên năm nay 56 tuổi nhưng thoát nhìn già hơn tuổi rất nhiều, bởi vì hằng năm làm lụng vất vả, nếp nhăn đã che kín hết mặt bà, ngón tay cũng phủ đầy vết chai sạn. Nhưng mặc dù thế nào đi chăng nữa, bà già này lại vô cùng hòa ái, bà còn khuyên bảo Hạ Hi, cho dù nhất thời có được thành công cũng không được nóng nảy kiêu ngạo, cho dù thất bại cũng không thể suy sụp mất đi hy vọng.

Trên năm mươi tuổi, nhưng cụ già này thấu rõ mọi chuyện hơn bất kì ai khác.

Úc gia có một khoảng sân rộng, tuy rằng có nhiều mảnh vỡ nhưng vẫn nhưng vẫn không thể che đầy được giá trị của nó, lúc Hạ Hi qua đã thấy cửa sân mở, hơn nữa còn mơ hồ truyền đến âm thanh khắc khải, cậu bỗng dừng lại một chút, sau đó dứt khoát chạy vào.

Nhưng cảnh tiếp theo lại khiến hạ khi không kiềm được tức giận, cậu chứng kiến cảnh một đám đàn ông đem Úc Thâm Hiên và bà nội nó vẩy vào giữa, bà nội Úc Thâm Hiên còn khổ sở che lấy bụng, có vẻ như lúc xô đẩy đã đụng phải chỗ nào. Mà Úc Thâm Hiên chỉ là một đứa trẻ lại đem hai bảo vệ bà nội sau lưng mình.

Có vẻ như hai bên đã giằng co với nhau lâu rồi.

Hạ Hi tức giận nói: “Mấy người đang làm gì vậy? Mấy người đàn ông lại ăn hiếp một cụ già với trẻ nhỏ!”

Một tên đàn ông mặc áo đỏ quay đầu hướng Hạ Hi quát: “Đây không phải chuyện của mày, mau cút đi, không có gì làm thì đi tìm việc đi.”

“Được...” Hạ Hi cười lạnh một tiếng, cậu không đánh lại được mấy kẻ này nhưng có thể báo cảnh sát đến xử lý.

Gã cao gầy nhìn thấy Hạ Hi muốn đi ra khỏi sân liền nói: “Đừng cho hắn đi mất, tên này nhất định muốn báo cảnh sát.”

Đầu ngón tay Hạ Hi nắm chặt lấy di động, sau đó lại có người ngăn lại, lấy phòng chống là tốt nhất, đối phương thậm chí còn đem cửa cổng đóng lại.

“Như thế nào? Mấy người muốn giết người diệt khẩu?”

Gã đàn ông cao gầy ném tàn thuốc xuống đất, sau đó hung hăng dùng ngón chân nghiền nát nó, gã đi đến trước mặt Hạ Hi, cà phê cà phất nói: “Giết người thì bọn tao không dám, nhưng mà mày là ai chứ?”

Hạ Hi nói: “Tôi là cha của bạn học Tiểu Hiên.”

“Vậy mày có tư cách gì mà quản? Tao là bà của nó, hắn là dượng của thằng bé, đây là chuyện của nhà chúng tao, tục ngữ đã nói quan thanh liêm khó quản việc nhà, mày cũng sẽ không cũng muốn chiếm một phần nhĩ?”

Người thân? Hạ Hi không khỏi nhú mày, loại người thân thấy khó khăn thì chạy rất xa, vừa thấy có chuyện tốt liền ra mặt là người thân, còn không bằng không có. Ánh mắt cậu nhìn về phía Úc Thâm Hiên, hỏi: “Tiểu Hiên, rốt cuộc chuyện này là sao?”

Úc Thập Hiên rất đáng thương nhìn Hạ Hi, trong mắt đã ngân ngấn nước nói: “Chú, bọn họ muốn giấy chứng nhận bất động sản, đó là của ông nội để lại cho bà con, con đã phải đưa tiền cho bọn họ rồi.”

Người đàn ông cao gầy hừ lạnh một cái, nói: “Số tiền đó có là gì? Nhà này cũng có giá trị vài trăm vạn, năm đó cũng do bọn tao góp tiền mua nhà, dựa vào cái gì mà chúng mày muốn độc chiếm, mau đưa giấy chứng nhận sử dụng bất động sản ra đây, nếu không hôm nay bọn tao quyết không rời đi.”

“Các người muốn bao nhiêu tiền?”

Quang Bằng Nam dùng công phu sư tử ngoạm nói: “Ba trăm vạn, một xu cũng không thể thiếu.”

Hạ Hi không khỏi cảm thấy buồn cười: “Các người dựa vào cái gì mà muốn lấy ba trăm vạn, cái nhà này là di sản thừa kế của Úc Thập Hiên, cứ coi như người nhà các người trước kia đã góp tiền nhưng pháp luật cũng không thừa nhận. Nếu đã như vậy, cho dù một xu các người cũng khó có thể lấy được!”

Những lời này giống như chọc giận đến mấy người kia, âm thanh chửi bới không ngừng tăng lên, Quang Bằng Nam vừa nói kháy vừa muốn động tay đánh người, bà nội của Úc Thập Hiên tức giận đến mặt trắng bệch, một kẻ vừa muốn chụp được Úc Thập Hiên, tay còn chưa đụng đến thằng bé đã bị Hạ Hi đập cho một cước gục xuống. Hạ Hi ngay lập tức tiến lên ngăn cản hai người trước mặt, giọng nói lạnh lùng nghiêm nghị: “Nếu không đi, tôi cam đoan các người ngay cả một xu cũng không lấy được!”

“ĐM, bọn tao phải sợ mày sao!”

Hạ Hi vươn tay ra phía sau, từng chút nhích đến cạnh khúc gỗ

Có người ra tay trước, Hạ Hi bị hai người giữ lấy hai tay, sau đó không chút nương tay đẩy cậu úp xuống mặt đất. Cậu nhân cơ hội này chụp lấy đùi của một tên, lại dùng khuỷu tay hung hăng phản kích, lúc đối phương ngã xuống mặt đất thì tiếp tục nhanh chóng xoay người lại túm lấy kẻ đang ôm cổ mình ở phía sau, cậu ra tay cũng không nhẹ, động tác ác độc có thừa.

Nhưng mà hai tay khó lòng chống lại được bốn người, dần dần Hạ Hi vẫn rơi vào thế hạ phong.

Nhưng vào lúc này, có một người nhảy từ hàng rào xuống, hắn vừa chạm xuống đất liền chộp lấy gậy sắt hùng hổ vọt tới.

36. Chương 36

Vị hung thần này đến làm cho người ta không kịp đề phòng, chỉ dựa vào khí thế đã ép được đám người xuống, nhân lúc bọn họ đang giật mình kinh sợ thì Tần Duệ Lâm đã nhanh nhẹn đập ngã hai người, hắn ra tay rất ngoan độc buộc đám người kia phải lùi về vài bước.

Quang Bằng Nam hoảng sợ nói: “Mày dám đánh người! Không tin tao sẽ báo công an!”

Tần Duệ Lâm nhìn thoáng qua Hạ Hi, sau đó đem gậy sắt trên tay vụt xuống mặt ghế đá, dáng vẻ hung hăng ngang tàng nói: “Cứ việc báo công an, bọn mày cảm thấy tao sẽ sợ sao? Thấy tao có lưu manh hơn so với người khác không? Nói cho bọn mày biết, trò này ông đây thời trung học đã chơi chán rồi! Còn không phục, nhanh chóng lại đây!”

Hắn vừa mới khiêu khích thì có một tên đi lên thật, Tần Duệ Lâm cũng không thêm khách sáo, kéo gậy sắt lên hung hăng đập thẳng vào đùi đối phương. Một âm thanh sắc nét vang lên, một chân người nọ mềm nhũn quỵ thẳng trên mặt đất, chân đứng lên không nổi nữa, đám người còn lại vô cùng hoảng sợ.

Tần Duệ Lâm vẻ mặt hung ác, vẻ ngoan độc này của hắn giống như từ trong lòng xuyên thấu ra, không ai dám hoài nghi lời hắn nói nữa, thân thể bị hắn chăm chú nhìn bắt đầu run lên, không ít kẻ chỉ dám để lại vài câu chửi thề rồi sau đó xám xịt trốn đi mất.

Nhưng kẻ bị Tần Duệ Lâm làm bị thương lại đi không được, ánh mắt Tần Duệ Lâm ngoan lệ nhìn phía ba kẻ kia, dọa cho đối phương phải kéo lê cái chân bị thương về phía sau, sợ hãi hắn sẽ ra tay lần nữa.

Tần Duệ Lâm đi về phía ba kẻ kia nhưng lại bị Hạ Hi nắm lấy tay, cậu thấp giọng nói: “Anh điên rồi sao, bọn chúng báo cảnh sát thì phải làm sao?”

“Anh không sợ.”

“Quên đi, bà nội của Úc Thâm Hiên và nó cũng không bị thương, có bài học này chắc sau này bọn chúng không dám đến nữa đâu.”

Tần Duệ Lâm nhìn về phía Hạ Hi, ánh mắt hắn mang theo vài phần bất đắc dĩ. Sau đó hắn nghe theo lời Hạ Hi, ném một cái thẻ vào người bọn chúng, lạnh giọng nói: “Trong thẻ này có 200 nghìn đủ cho chúng mày chữa khỏi chân, nhưng mà tao cũng cảnh cáo luôn, nếu sau này chúng mày còn đến thì sẽ không đơn giản như thế đâu!”

“Mật..mật khẩu?”

“Sau con 1.”

Ba người kia khẽ liếc nhau, nhanh chóng nhặt thẻ lên rồi dìu nhau chạy đi. Tần Duệ Lâm đánh một cái lại cho một viên kẹo ngọt, bọn chúng ngược lại vui sướng không thôi nhưng mà không ai còn dám đến đòi nhà nữa.

Tần Duệ Lâm đến gần Hạ Hi, ức thậm hiên sợ hãi đến mức trốn tiệt phía sau Hạ Hi, cũng không thể trách nó, hành động vừa rồi của Tần Duệ Lâm đừng nói là ức thậm hiên đến Hạ Hi cũng có chút bị dọa sợ, cậu chưa từng thấy Tần Duệ Lâm ngang tang như vậy, có lẽ là lo trước đây cậu không có cơ hội.

Hạ Hi trấn an nói: “Tiểu Hiên đừng sợ, chú ấy không phải là người xấu.”

Úc thậm hiên sợ hãi nhìn thoáng qua Tần Duệ Lâm, vẫn có chút khấn trương nói: “Chú Tần...”

Tần Duệ Lâm cười với nó một chút rồi hỏi lại Hạ Hi: “Bà cụ không sao chứ?”

Bà Úc mặc dù chưa hết sợ hãi, song vẫn nở nụ cười hiền hậu: “Tôi không sao, hôm nay phải cảm ơn các cậu, nếu không bà cháu chúng tôi cũng thật không còn cách nào khác, đúng rồi, hôm nay tiểu Hiên có cuộc thi, bây giờ có kịp nữa không?”

Hạ Hi nhìn đồng hồ một chút, nói: “9h 40, còn kịp.”

“Vậy có thể phiền các cậu đưa nó đến trường được không?”

Hạ Hi gật đầu, úc thậm hiên lại cầm tay bà nó, ấp úng nói: “Bà ơi, cháu không đi nữa, cháu muốn ở nhà chăm sóc bà.”

“Nói vậy, sao lại không đi thi được, cháu ngoan nghe lời nào, cùng chú đến trường học, hôm nay bà nội không mở quán, chỉ ở nhà nghỉ ngơi thôi.”

Úc thậm hiên do dự một chút, nó đã đồng ý với bà nội sẽ là người đứng nhất rồi, không thể nuốt lời được, liền dặn dò: “Vậy bà cứ nghỉ ngơi thật tốt nha, không thể trộm làm việc đó.”

“Được rồi, bà nhất định nghỉ ngơi.”

Bởi vì thời gian cấp bách cho nên một chút cũng không thể chậm trễ, Hạ Hi mang úc thậm hiên đi cũng không thể nào yên tâm được, nói: “Bà Tiểu Hiên, người thực sự không có chuyện gì chứ? Có cần phải đến bệnh viện kiểm tra một chút không?”

Bà nội úc thậm hiên liên tục xuy tay, lớn tiếng nói: “Không có việc gì, thân thể tôi vẫn luôn tốt mà, tiểu Hạ, cậu giúp nhà tôi nhiều như vậy thật sự đã làm phiền rồi!”

“Không gì đâu, nếu là người khác cũng sẽ giúp thôi.” Hạ Hi cẩn thận dặn dò: “Vậy dì nhất định phải chú ý nghỉ ngơi, có chuyện gì có thể gọi điện cho cháu.”

“Được rồi, tâm tiểu Hạ thật tốt, người trẻ giống cậu bây giờ cũng không có nhiều.”

Hạ Hi cười cười, sau đó dẫn úc thậm hiên đi ra ngoài hẻm, lúc cậu cầm tay đứa trẻ mới phát hiện đầu ngón tay nó lạnh như băng, vì sợ hãi mà chảy không ít mồ hôi lạnh. Tần Duệ Lâm cũng ở một bên, hoảng sợ nói: “May mắn mà anh lo lắng nên chạy theo, nếu không thật không biết sẽ xảy ra chuyện gì nữa.”

Hạ Hi dừng chân một chút, cậu quay đầu nhìn về Tần Duệ Lâm, sau một lúc lâu còn chân thành nói: “Hôm nay phải cảm ơn anh.”

Tần Duệ Lâm được sủng ái mà lo sợ: “Không ...không cần cảm ơn, nếu em thực sự xảy ra chuyện gì anh sẽ không có cách nào tha thứ cho chính mình.”

“Anh lấy gậy sắt ở đâu vậy?”

“Mua ở chỗ phế phẩm phía trước, tôi nghe âm thanh là biết em nhất định có chuyện rồi.”

“Mấy người họ hàng này với nhà Thập Hiên cả đời không qua lại với nhau, bây giờ thấy có lợi kẻ nào cũng chạy đến, nếu không ai giúp đỡ thì bà nội thập hiên làm sao thắng được mấy lão gia kia.”

“Đây là tính người, so với tôi còn máu lạnh hơn nữa.”

Vài câu đối thoại này thực nhẹ nhàng, hai người giống như bạn bè lâu năm vậy, Hạ Hi thực sự cảm kích Tần Duệ Lâm, nếu như hắn không đến kịp thì không biết sẽ xảy ra chuyện gì nữa. Mấy kẻ kia có thể ức hiếp người già trẻ nhỏ thì chắc chắn cũng không phải người lương thiện gì, nếu bản thân bị kích động, thì tổn thương ngoài ý muốn nhất định không tránh khỏi.

Hai chiếc xe dừng phà ngoài hẻm, một chiếc của Hạ Hi, chiếc còn lại của Tần Duệ Lâm. Hạ Hi ôm úc thập hiên lên xe, cũng nghĩ Tần Duệ Lâm sẽ mở xe mình, không ngờ rằng người này từ trước đến nay vẫn không làm theo kế hoạch, Hạ Hi vừa ngồi vào vị trí lái, Tần Duệ Lâm đã một bước chiếm lấy vị trí lái phụ.

Hạ Hi không nói gì nói: “Bỏ lại xe của anh sao?”

Tần Duệ Lâm sáng khoái nói: “Tôi sẽ phái người.”

Tong lòng Hạ Hi biết tranh cãi cũng không dùng được, hơn nữa lúc này cậu đang rất vội, cũng không muốn dài dòng với Tần Duệ Lâm. Trước liền khởi động ô tô, sau đó mới mở miệng nói: “Đám người đó còn chưa đi xa, anh không sợ chúng đập phá xe mình sao?”

“Đập được liền đập đi, vừa lúc muốn thay xe mới.”

Hạ Hi ghen hống, một lúc sau mới thầm nghĩ kẻ có tiền quả nhiên không ngại đốt tiền, ngược lại dùng được thì trong lòng mới thoải mái.

Trên đường có không ít đèn đỏ, Hạ Hi phải khó khăn lắm mới đem được úc thập hiên đến phòng học lúc 10 h, thực ra cuộc thi này cũng không có nhiều ý nghĩa, nhưng ở trong lòng trẻ nhỏ lại vô cùng quan trọng, mấy đứa đều nghĩ dùng phương thức này để chứng minh bản thân, sau đó hy vọng nhận được phần thưởng từ cha mẹ.

Hạ Hi để Tần Duệ Lâm mang úc thậm hiên đến phòng học, còn chính mình thì ngồi lại trong xe, Khương Liêm nói rất đúng, bây giờ trong phòng học có nhiều phụ huynh đang chờ đợi, nếu như cậu xuất hiện nhất định sẽ bị nhận ra, Hạ Hi vẫn chưa làm tốt công tác chuẩn bị, ít nhất cũng không phải hiện tại.

Đợi cho tần thân chân chính trở thành họ “Hạ”, ngày đó cậu có thể hợp tình hợp lý tuyên bố với mọi người đây chính là con trai Hạ Hi!

Thi xong, một đám trẻ con hoan hô nhảy nhót chạy dọc phòng học, tất nhiên có đứa thì hứng khởi phấn chấn, cũng có đứa tủi thân khóc òa. Tần Thần và úc thậm hiên vẫn như cũ, Tần Thần tương đối lạnh nhạt hơn nữa từ trước đến nay vẫn hài lòng với chính mình, trong lòng úc thậm hiên vẫn tràn trở về bà nội, đồng dạng Hạ Hi cũng có chút bận tâm, vì vậy tan học liền chở úc thậm hiên về nhà bà nội nó.

Tần Duệ Lâm không thể lạy chuyển, lần thứ hai đi cùng.

Trên đường Hạ Hi hỏi Tần Thần: “Hôm nay cô giáo cho các con vẽ cái gì?”

“Nhà.”

“Con vẽ có tốt không?”

“Tốt!” Tần Thần tự tin nói: “Con nhất định giành được giải nhất, con vẽ phòng khách, TV, phòng bếp, còn có sofa, con cùng daddy còn có cha cùng nhau ngồi trên sofa xem tv, nhưng mà con không vẽ bình hoa vào tranh...”

Cảnh tượng Tần Thần miêu tả làm Hạ Hi ngẩn người một chút, đây là nhà trong lòng Tần Thần sao? Có cậu, cũng có Tần Duệ Lâm. Cậu thu hồi nỗi lòng, tò mò nói: “Đây là điều con muốn sao?” Có lẽ cậu sẽ không thể cùng ngồi sofa xem tv với Tần Duệ Lâm được.

Tần Thần gật đầu: “Con muốn cha cùng daddy có thể ở cùng một chỗ.”

Ánh mắt Tần Duệ Lâm chuyển về phía Hạ Hi, ý tứ hàm súc nói: “Tôi không có chút vấn đề nào.”

“Cha không thành vấn đề thì có ích lợi gì.” Tần Thần ghét bỏ nói: “Cần daddy đồng ý mới có thể được nhưng mà daddy lại không chịu tha thứ cho cha, ôi, người lớn các người cãi nhau thật phiền phức, ngày hôm qua con cùng Diêm Lôi đánh nhau một trận, hôm nay đã làm hòa với nó rồi.”

Hạ Hi kinh sợ nói: “Con đánh nhau?”

Tần Thần lập tức ngoan ngoãn làm trẻ tốt, thật thà nói: “Bởi vì nó lấy sách của con không chịu trả còn bắt con phải đuổi theo nó. Lúc con đuổi được rất tức giận liền đánh nó vài cái, sau đó nó đánh lại...” Tần Thần thấy sắc mặt Hạ Hi ngày càng khó coi liền nói: “Nhưng mà con không bị thương, nó cũng không sao,

bọn con chỉ là đùa giỡn nhau thôi, này úc thậm hiên, cậu nói có phải không?”

Úc thậm hiên nhìn thoáng qua Tần Thần mới nói: “Vâng ạ, chỉ là đánh trêu thôi.”

Tần Duệ Lâm nói: “Tiểu Hiên đừng sợ nó, sự thật như thế nào liền nói như vậy, nó không dám ức hiếp con đâu.”

Úc thậm hiên vẫn lắc đầu, vội hét lên: “Tần Thần không ức hiếp con.”

Tần Thần hừ lạnh một tiếng, ôm tay mắt nhìn ra cửa sổ.

Đi vào nhà hàng, Tần Duệ Lâm kêu đóng gói năm phần thức ăn, còn có nhân viên phục vụ tặng nữa (đoạn này khó hiểu thế). Trái với lời cảnh báo của hạ h, xe của Tần Duệ Lâm thực sự không được bảo vệ tốt, song cũng không ai dám đập phá, dù sao cũng có mấy nghìn cái xe, truy cứu trách nhiệm kẻ nào cũng không phá sản được, nhưng mà lại có không ít kẻ có thù với chủ xe tiến hành “thay đổi” bề ngoài.

Đứng mũi chịu sào chính là nắp ca pô, phủ lên trên đó là một con rùa xanh biếc cực kỳ rõ ràng, bức tranh thực sự trừu tượng nhưng vẫn có thể nhìn ra mai rùa cùng mấy cái chân ngắn, người khởi xướng thậm chí còn vẽ thêm một con chó có biểu cảm mệt mỏi, thoát nhìn rất buồn cười.

Tần Thần ghé vào cửa kính một bên cười ha ha: “Daddy, người xem cái xe kia kìa, phía trên có một con rùa xanh úp sấp, ha ha, thật buồn cười mà!” Nhóc cười không thèm che giấu, không hề chú ý đến vẻ mặt ngày càng đen của Tần Duệ Lâm, thậm chí cười xong còn nóng lòng muốn thử, nói: “Daddy, con sẽ vẽ bức tranh rùa xanh, con cũng có thể vẽ một con ở trước xe chứ?”

Hạ Hi cũng hiểu được buồn cười: “Này hỏi cha con.”

Tần Thần liền quay về phía Tần Duệ Lâm: “Cha con có thể vẽ một con rùa lên không?”

“Không thể.” Tần Duệ Lâm mặt lạnh xuống xe, hẩn vòng quanh ô tô nhìn vài vòng, trên mặt hiện lên vẻ không thể nhận được nữa, Tần Thần cũng đi theo phía sau, ngón tay chỉ lên đầu xe nói: “Cha, con nhìn cái này giống bé thổ trắng quá.” Bé thổ trắng chính là đồ trang trí Qinrui Lin treo trước xe.

“Giống cái gì, con không nhìn ra đây chính là xe cha sao.”

Tần Thần há to mồm, trên mặt là biểu cảm khó có thể tin được, Hạ Hi kéo hai đứa nhỏ đi vào trong hẻm: “Đi thôi, chúng ta vào trước, đợi lát nữa rồi bàn tiếp.”

Tần Duệ Lâm đi theo phía sau, cả giận: “Mấy kẻ này không có chuyện gì làm nữa sao? Tôi đậu ở đây có cản trở sai đâu.”

“Tôi đã nói anh sớm lái xe đi.”

“ ... ”

Lúc đến nhà úc thậm hiên, bà nội nó đã chuẩn bị nấu cơm, bà dùng bếp ga để nấu, hương thơm rau xào cuộn cuộn, úc thậm hiên chạy nhanh như chớp vào phòng bếp, bà nội nó đi ra ngoài, lo lắng nói: “Ồi trời, tôi không nấu cơm cho các cậu rồi, các cậu chờ một chút, tôi đi nấu lại lần nữa nếu không đồ ăn không đủ, Tiểu Hiên con đi lấy tiền mua ít thịt về.”

Hạ Hi liền cười nói: “Bà Thận Hiên, không cần đâu, bọn cháu mua đồ ăn đây rồi, không phải bảo bác nghỉ ngơi cho tốt sao? Sao lại rời giường rồi?”

Bà nội Úc Thận Hiên cố gắng không xấu hổ nói: “Trời...lại khiến tiểu Hạ phải tiêu pha, hôm nào cậu đến nhớ báo trước, bác làm đồ ăn thật ngon.”

“Cháu muốn ăn thịt dê xuyên.”

“Được, cơm nước xong xuôi bác nướng cho cậu, muốn ăn ít hay nhiều đều có!”

Tần Thần ngay lập tức giơ cao tay: “Con cũng muốn ăn.”

Nhà úc thậm hiên khó có lúc nào lại náo nhiệt như vậy, bà nội thậm hiên cười cười lại gạt đầu, cô đơn trống vắng trong lòng nhiều năm nay cũng tạm thời được xoa dịu, bà sờ sờ đầu Tần Thần, vui vẻ nói: “Được, con cũng có!”

Đồ ăn bày hoàn chỉnh lên bàn, bữa tiệc lớn với tay nghề khác xa nhau, cho dù không có bày xoay, nhưng hương vị thức ăn đều đầy đủ, hương thơm mỹ vị bay vào lỗ mũi khiến cho vị giác bốc lên. Bà nội Thận Hiên bưng lên đĩa dưa muối tự làm, giới thiệu nó mặc dù không phải của ngon nhưng nhà làm, sạch sẽ an toàn.

Ăn cơm xong, Tần Duệ Lâm mang Tần Thần cùng úc thậm hiên đến trường, Hạ Hi ở lại nói chuyện cùng bà nội Thận hiên. Bà nội nó tuổi đã lớn, thân thể cũng xuống cấp, nhất là mấy năm kinh doanh quán thịt nướng, thịt nướng không chỉ có lượng khí độc lớn còn dồn thành bệnh ung thư, thân thể bà ngày càng sa sút, lại càng không nên tiếp xúc với khói nướng thịt.

Hạ Hi nói: “Mẹ Tiểu Hiên mấy năm nay không quay lại sao?”

Bà nội Thận Hiên lắc đầu: “Cô ta lòng dạ độc ác, kiếm được người khác, ai lại có thể nhẫn tâm vứt bỏ

chính con ruột mình thế chứ, rót cuộc chín tháng hoài thai, đi rồi một chút lưu luyến cũng không có.”

“Cháu có thể giúp bác tìm cô ấy.”

“Tìm được thì có lợi ích gì, tâm nó đã không có, vô dụng! Tôi cũng không trông mong vào cô ta, chỉ là lo lắng cho đứa nhỏ Tiểu Hiên, nếu tôi có chuyện thì nó phải làm sao bây giờ!”

Hạ Hi sụt sùi: “Thân thể bác vẫn còn tốt mà, đừng nói mấy lời này, hơn nữa Tiểu Hiên thực sự rất hiểu chuyện, nó so với Tần Thân còn kiên cường, đáng tin cậy hơn.”

Bà nội Thậm Hiên thở dài một tiếng: “Số mệnh tiểu Hiên không tốt, đầu thai đến làm người nhà chúng ta, không có cách nào làm nó có cuộc sống giàu có hạnh phúc được. Để nó có thể đến trường được cũng là tôi dùng khuôn mặt già nua này liều mạng mới có thể xin được, khi đó để Tiểu Hiên đến trường dường như đã tiêu hết phần tiết kiệm trước kia, tôi là bà nội nó, luôn luôn cố gắng đem lại cho nó cuộc sống tốt nhất, nhưng mà trở trêu thay hữu tâm vô lực.”

Hạ Hi im lặng nghe.

“Từ lúc Tiểu Hiên còn nhỏ, những đứa trẻ khác cần tiền tiêu vặt còn nó thì không cần đến, còn đem tiền lại cho tôi. Nó biết hoàn cảnh trong nhà, từ đó không hề yêu cầu tôi thứ gì, những điều này làm cho nó dưỡng thành tính cách hướng nội không thích nói chuyện, trước đây nó đã không vui vẻ lại càng không theo bạn bè cùng lứa chơi đùa, tôi lo lắng cho tính cách này của nó. Nhưng mà Tần Thân là một đứa trẻ ngoan, Tiểu Hiên chơi đùa cùng nhóc, sau này nhất định sẽ chậm rãi thay đổi, hiện tại tôi cũng không có mong ước gì chỉ hy vọng Tiểu Hiên lớn lên khỏe mạnh, sau này làm một người ưu tú hơn người.”

Hạ Hi cầm lấy bàn tay của bà nội Thậm Hiên, chân thành nói: “Bác hãy coi cháu như người trong nhà, sau này có khó khăn gì, chỉ cần nói một tiếng, cháu tuyệt đối không từ chối.”

Từ lúc rời khỏi nhà úc thậm hiên, tâm trạng Hạ Hi vẫn trầm buồn, xã hội chính là như vậy, không có tiền con người hằng ngày phải bôn ba vất vả, có tiền con người cũng phải bôn ba vì tiền mỗi ngày, tiền làm cho biết bao người trở nên liều lĩnh, nhưng so với tình yêu, tình thân, tiền thực sự có quan trọng như vậy không?

Bởi vì xe của Tần Duệ Lâm thực sự gây mất hình tượng cho nên Hạ Hi vẫn chờ hẩn mang xe mới đến, Tần Duệ Lâm kiên trì không chịu ngồi xe mình, nói chuyện này sẽ tổn hại nghiêm trọng đến uy nghiêm của hẩn, sau đó không thể không gọi điện cho thư ký nhằm phái công ty sửa xe đến đem cái xe đó về.

Lái xe chưa biết gì lúc đầu rất hưng phấn, gã đã lái qua đủ loại xe, nhưng còn chưa thử cảm giác lái một chiếc xe chục triệu, gã vuốt vuốt hai tay, nóng lòng muốn thử, thậm chí trên đường đến còn tự nghĩ ra một ca khúc sôi sục ý chí chiến đấu. Nhưng tất cả điều này đều vô dụng, bởi vì giây phút hẩn nhìn đến thân xe, mong chờ trong lòng hẩn âm thầm bị nghiền nát.

Ai lại vẽ một con rùa trên chiếc xe sang trọng như vậy chứ? Đắt tuyệt đối là gây nghiệp chướng mà!

——hơn nữa cảm giác này thực sự rất mất mặt.

37. Chương 37

Tần Thần không ở lại biệt thự, phần lớn thời gian Tần Duệ Lâm đều ở công ty, từ khi hấn từ Pháp về luôn lâm vào tình trạng bị công việc bao vây hết ngày dài lại đến đêm thâu, có nhiều chuyện lớn từ nước ngoài truyền về muốn hấn ra quyết định, các mạng lưới hội nghị cũng tự mình mời hấn dự họp, một hạng mục rồi lại đến một hạng mục khiến đầu hấn căng đến choáng váng, nhưng ngay cả như vậy Tần Duệ Lâm vẫn chưa có dự định quay lại Mỹ.

Cha Tần từng gọi điện cho hấn, chất vấn Tần Duệ Lâm vì sao xóa bỏ công việc của Tần Vũ Hoan tại Bách Ân Lệ Nhã, thậm chí còn hoài nghi Tần Duệ Lâm không hiểu rõ bản thân đang làm gì. Tần Duệ Lâm cũng không muốn giải thích quá nhiều, so với ngôn ngữ hấn càng thích dùng hành động thực tế để chứng minh, tin tức Bách Ân Lệ Nhã có bước tiến nhảy vọt về chất lượng chính là minh chứng cho quyết sách có lợi nhất của hấn.

Cha Tần không phản bác nổi nhưng vẫn vì Tần Vũ Hoan nói vài lời hay, hy vọng Tần Duệ Lâm có thể vì anh em ruột thịt với nhau, cần gì phải làm như vậy tuy nhiên trong lòng ông vẫn rất bất mãn với hành động của Tần Duệ Lâm.

Tần Duệ Lâm là con của ông nhưng Tần Vũ Hoan không phải con gái của ông sao?

Tuy nhiên chuyện này cũng không có ảnh hưởng gì đến tâm trạng Tần Duệ Lâm, cho dù mỗi ngày đều bận rộn đến trời đất mù mịt nhưng trong lòng hấn vẫn ôm ấp khát vọng tốt đẹp. Từ khi Hạ Hi quay về từ thành phố B thì thái độ của cậu với hấn cũng có chuyển biến tích cực, trước kia tần suất nói chuyện cùng hấn là 9 giờ một câu bây giờ biến thành 6 giờ một câu, từ trước đến nay Tần Duệ Lâm chưa từng ôm ấp quá nhiều hy vọng cho nên Hạ Hi có thể dùng thái độ bình thản để nói chuyện cùng hấn, có thể nở một nụ cười với hấn khiến Tần Duệ Lâm vui vẻ đến mức có thể bay lên.

Hấn cũng không dám yêu cầu xa vời Hạ Hi sẽ nhanh chóng tha thứ cho mình nhưng ít ra cũng phải cho hấn thấy chút thành quả của sự nỗ lực, ba năm, năm năm hoặc là mười năm, cuối cùng cũng có một ngày em ấy có thể thẳng thắn một lần nhìn lại hấn.

Henry đã sớm bị Tần Duệ Lâm đuổi về Mỹ, cứ xem như Hạ Hi sẽ là sự trợ giúp lớn nhất cho nghiên cứu của hấn thì Tần Duệ Lâm cũng tuyệt đối không để hấn động đến một đầu ngón tay của Hạ Hi, bất kể như thế nào, bí mật của Hạ Hi tuyệt đối không được công khai nếu không cả đời này của cậu sẽ bị hủy hoại tởng chốc lát.

Ngày thứ ba Hạ Hi ở thủ đô thì đột nhiên nhận được điện thoại của một công ty luật, tiếng chuông dồn dập khiến cậu cảm thấy chút man mác, một lúc lâu sau cậu mới thu lại cảm xúc, tận lực giữ giọng nói bình tĩnh: “Luật sư Vương, xin chào!”

Wang Dao Thâm nói: “Ngài Hạ, xin chào, bây giờ ngài đang ở thủ đô sao?”

“Ừm, tôi ở thủ đô.”

“Là như vậy, thời gian trước ngài đã để tôi soạn thảo bản hiệp thương thay đổi quyền nuôi dưỡng, tôi gửi ngài đã xem qua chưa?”

Hạ Hi bỗng dừng lại một chút, ánh mắt cậu hơi hoảng hốt, rất nhanh đã kiên cường giấu xuống, giọng của cậu trầm xuống: “Đúng, anh đã gửi đến hòm thư của tôi.”

“Nếu như không còn vấn đề gì cần bàn nữa, phần hiệp thương này cần chữ kí của hai bên người giám hộ, bởi vì liên quan đến tranh chấp quốc tế cho nên quá trình này đại khái sẽ rất dài lâu, mặt khác tôi sẽ gửi tư liệu cho ngài, xin hãy nhanh chóng chuẩn bị tốt.”

“Được.”

Hạ Hi cúp điện thoại, cũng không có tâm trạng nào tiếp tục nghiên cứu kịch bản, cậu mệt mỏi rũ rời ngồi xuống ghế sofa, đây là bước đường tuy sớm hay muộn cậu cũng phải đi, tuy rằng Tần Duệ Lâm không đồng ý chuyển nhượng quyền nuôi dưỡng nhưng với tình hình này cũng không thể tiếp tục chờ đợi. Thời gian cậu sống cùng Tần Thần càng lâu thì khả năng lan truyền tin tức lại càng lớn, nếu không nhanh chóng giành được quyền nuôi dưỡng, đến lúc đó cậu phải giải thích như thế nào đây?

Vì sao là con cậu, mà hộ khẩu lại mang họ người khác?

Nhưng muốn thuyết phục Tần Duệ Lâm cũng không phải một chuyện dễ dàng, trong khoảng thời gian này Hạ Hi đã cố gắng làm dịu đi mâu thuẫn với hắn, chỉ hy vọng đối phương có thể xem xét tình hình thực tế, đừng lấy chuyện này làm khó cậu nữa.

Hạ Hi đem “Hiệp thương thay đổi quyền nuôi dưỡng” in ra, trước tiên Hạ Hi kí tên mình vào, cậu đang do dự khi nào thì cầm đến yêu cầu Tần Duệ Lâm ký tên thì đột nhiên nhận được điện thoại của đối phương, tâm trạng Tần Duệ Lâm dường như tốt lắm, vui vẻ nói: “A Hi, ngày mai em có rảnh không?”

Hạ Hi nhìn bản “Hiệp thương thay đổi quyền nuôi dưỡng” trong tay, chần chừ một chút rồi nói: “Có.”

“Vậy có thể mượn một ngày của em không?” Cõi lòng Tần Duệ Lâm tràn đầy mong chờ.

“Anh có chuyện gì sao?”

“A Hi, em đừng hỏi trước có được không? Một ngày thôi, được không?”

Giọng điệu của hắn còn mang theo cầu xin, Hạ Hi nghĩ đến bản thân cũng có chuyện cần Tần Duệ Lâm, cho nên vẫn gật đầu đồng ý: “Được”

“Thật tốt quá, sáng mai anh đến đón hai người, thực sự yêu em chết mất!” Câu cuối cùng là do hắn quá hưng phấn mà không nhận được thốt ra.

Hạ Hi cũng không để ý, cậu nói: “Nhưng mà ngày mai đi chơi, anh phải đồng ý với tôi một chuyện.”

Tần Duệ Lâm vẫn chưa nghĩ được nhiều chỉ sáng khoái cười nói: “Được, đừng nói một thứ, có là trăm chuyện cũng đồng ý tất.”

Hạ Hi ừ một tiếng, rõ ràng cậu nên cảm thấy vui vẻ, nhưng chẳng hiểu sao trong lòng ngược lại lại bất an trầm trọng. Cậu gieo thân mình xuống đệm sofa mềm mại, đồng thời nhắm mắt lại, dùng cánh tay che khuất đi ánh sáng trong tầm mắt, cậu rất biết ơn Tần Duệ Lâm, nhưng loại biết ơn này cùng lắm chỉ diễn ra giữa bạn bè, cậu không hận Tần Duệ Lâm nhưng cũng không có cách nào phát sinh loại tình cảm nào khác.

Hạ Hi thậm chí còn không nhớ nổi vì sao mình lại điên cuồng si mê Tần Duệ Lâm như vậy, nhưng bây giờ tìm cậu đã trống rỗng, bất kể như thế nào cũng không chứa chấp nổi, cậu vẫn không thể tìm thấy cảm giác yêu thương với người nào khác.

Cho đến bây giờ Hạ Hi cũng không hận lắm, tựa như cậu đã từng nói, trước kia ngoài chuyện không yêu cậu thì Tần Duệ Lâm cũng không làm chuyện gì khác. Cậu đơn phương yêu Tần Duệ Lâm nhưng hắn đâu nhất thiết phải đồng ý với cậu, thậm chí Hạ Hi còn biết ơn Tần Duệ Lâm, hắn đã từng chứng kiến mình lớn lên, bây giờ cậu cũng có thể đem đối phương trở thành bạn bè, nhưng không có cách nào đưa mọi chuyện về khởi điểm.

Cho nên dù Tần Duệ Lâm có làm nhiều chuyện hơn nữa, cũng chỉ là uống công.

Cậu đã không còn muốn yêu đương.

Ngày hôm sau Tần Duệ Lâm đến rất sớm, khi đi đón Hạ Hi cũng đồng thời đem Tần Thần đến trường. Tần Thần ngồi trong xe rất hưng phấn, giống như nghĩ rằng cha cùng daddy đã tiêu tan hiềm khích trước kia, lúc nhóc xuống xe đi vào trường vẫn còn hừ nhẹ “đừng nghĩ con là một con cừu”.

Tần Duệ Lâm buồn cười nói: “Tần Thần có thể sống phóng khoáng hơn anh trước kia nhiều, thật hy vọng nó có thể vĩnh viễn vui vẻ hạnh phúc như vậy.”

“Nó vẫn còn chưa gặp phải thất bại nào.”

“Thật rối rắm, có khi anh muốn nhanh chóng rèn luyện năng lực cho nó, nhưng có khi lại muốn nó sống vui vẻ như bây giờ, nhưng mà không có cách nào toàn vẹn được đôi bên, sau này nó sẽ thừa kế bách dạ lệ nhĩ, có rất nhiều thứ để nó cần phải học.”

Ánh mắt Hạ Hi thực phức tạp, cậu trầm mặc một lúc sau mới hỏi: “Bây giờ đi đâu?”

Tần Duệ Lâm thần bí nói: “Đến khi đó em sẽ biết.”

Hắn vốn tưởng Hạ Hi sẽ tiếp tục hỏi hắn nhưng không ngờ rằng đối phương chỉ nghiêng đầu nhắm mắt lại, một bộ dạng anh muốn dẫn tôi đi đến đâu cũng được, trong lòng Tần Duệ Lâm ngập tràn vui sướng, khoe môi không không chế được nhếch cao lên.

Chỗ Tần Duệ Lâm đến là quảng trường trung tâm thương mại.

Dòng người trong quảng trường dày đặc, chính giữa có một suối phun nước xinh đẹp, cột nước giống như đóa hoa bắn ra bốn phía, trong hồ nước còn có cá vàng, không ít người nhìn không được hấp dẫn mà dừng chân quan sát.

Hạ Hi thấy Tần Duệ Lâm muốn dừng xe ở đây, liền nói: “Anh làm gì vậy? Bây giờ mà xuống xe sẽ bị phát hiện mất!”

Tần Duệ Lâm đem mũ, kính râm chuẩn bị từ trước cho Hạ Hi, nhưng vẫn không khỏi tiếc nuối: “Tuy rằng đáng tiếc, nhưng cũng chỉ có thể như vậy thôi.”

“Anh thì không nói làm gì, tôi sẽ không xuống xe.”

Tần Duệ Lâm suy nghĩ một chút rồi lấy ra một cuốn album rất nặng, đem bức ảnh đầu tiên trong đó rút ra đưa cho Hạ Hi, trong lòng tràn đầy mong chờ: “Anh muốn toàn bộ ảnh chụp đều có chúng ta.”

Hạ Hi nhìn thấy bức ảnh, nhất thời có chút ngẩn người: “Anh lấy bức hình này ở đâu?”

“Anh sưu tầm toàn bộ ảnh của em, em xem, chỗ này tất cả đều em tự chụp, sau này mỗi khi đi đâu đó chúng ta lại chụp nữa có được không? Sau đó đem ảnh mới thay thế vào, nhưng mà thời gian hôm nay quá ngắn ngủi chúng ta tạm lấy năm tấm, còn lại sau này tiếp tục đi sẽ hoàn thành dần.”

Tấm hình này được Hạ Hi chụp ở quảng trường trung tâm đã nhiều năm về trước, cậu đứng phía trước một đài phun nước thật lớn, một tay giơ cao điện thoại di động, tay còn lại giơ hình chữ V, nụ cười thuần khiết sạch sẽ, không hề có nửa chút dơ bẩn. Hạ Hi nhìn thấy tấm hình này cơ hồ có chút không nhận ra nổi bản thân.

Một lúc lâu sau cậu đem tấm hình trả lại cho Tần Duệ Lâm, thấp giọng nói: “Như vậy có ý nghĩa gì?”

“Có.” Tần Duệ Lâm nói: “Anh muốn cố gắng đi hết những nơi đã từng bỏ qua, cùng em.”

Thấy Hạ Hi vẫn thờ ơ, hần cẩn thận nói: “Em đã đồng ý với anh, không thể đổi ý đâu.”

Cuối cùng Hạ Hi vẫn đi cùng, cậu cảm thấy loại hành vi này rất ngu ngốc, đặc biệt là chụp ảnh trước con mắt soi mói của mọi người, đầu ngón tay tạo hình chữ V phát run, chờ xe đi được một đoạn cậu mới có thể thở phào nhẹ nhõm một hơi.

“Tiếp theo là chỗ nào?”

“Nhà hàng Italya”.

Trong tấm hình Hạ Hi ngồi ở một góc nhà hàng sáng sủa, cậu gọi hai đĩa mỳ Ý thật to, dùng hành động thực tế chứng minh cho cái bụng đói đến kêu vang của mình, hình ảnh dừng ở lúc cậu bưng hai cái đĩa không lên, lè lưỡi giả vờ làm động tác liếm đĩa.

Vẫn là nhà hàng ấy, vẫn là vị trí đó, cùng là hai đĩa mỳ Ý, Hạ Hi nói: “Tôi không làm được...”

“Làm thế nào, tựa như em trước kia sẽ làm tốt hơn.”

“Tôi cũng không biết trước kia mình làm như thế nào.” Thái độ của Hạ Hi vô cùng thành thật: “Thật đó, như vậy thực sự rất mất mặt.”

“Anh bảo nhà hàng rửa thật sạch?”

“Không... Không phải vấn đề này.”

“A hi...”

Hạ Hi không khỏi đỡ trán, hình tượng của cậu không phải quá nghiêm túc, nhưng tuyệt đối không phải dễ dãi, chuyện lè lưỡi liếm đĩa như thế này cậu thực sự không có khả năng làm, nhưng cuối cùng cũng không chống lại được nài nỉ cùng ép buộc của Tần Duệ Lâm, thậm chí hần còn chủ động làm mẫu nhiều lần, đương nhiên là để dẫn Hạ Hi vào tư thế.

Tuy rằng lúc đầu khó chấp nhận được, nhưng tới lúc chụp ảnh hiệu quả cũng không tồi lắm, đây đều là nhờ Hạ Hi – siêu sao màn ảnh, bất kể như thế nào, cậu cũng cố gắng làm được tốt nhất.

Nhưng loại chuyện mắt mắt này cùng lắm chỉ là mở màn, tiếp theo, Hạ Hi không thể tượng tượng nổi mà nhìn chăm chăm, Tần Duệ Lâm đưa ra một tấm ảnh không thể tưởng tượng nổi.

Hạ Hi từng mặc đồ con rối tự chụp ảnh ở sân chơi.

Đã từng diễn qua nhiều lần, sau đó tự mình giả vờ ôm người khác.

Những tấm ảnh cuối cùng là chụp tòa nhà cao nhất thủ đô, chuyện này giống như rất bình thường nhưng lại không bình thường, đó là Hạ Hi tự mình leo lên đó, nếu như không phải trên đầu đầy mồ hôi thì không thể giải thích nổi, lúc sau cậu giơ tay làm dấu OK hướng về phía màn hình, giống như đã thực hiện được âm mưu ấp ủ không ai biết. Mà ở phía sau cậu là mặt trời đang lặn ở đằng tây, hoàng hôn đỏ rực nửa khoảng trời, đẹp đến mức làm cho người ta không tài nào thở được.

Hạ Hi đã mệt chết đi được, lượng vận động của cậu hôm nay thực ra cũng không nhiều, bởi vì Tần Duệ Lâm bắn khoản thân thể Hạ Hi, vận động không cần thiết thì hần tận lực không đồng ý, tuy nhiên không biết có phải do nguyên nhân thân thể đặc thù hay không mà Hạ Hi vẫn cảm giác mệt mỏi hơn bình thường rất nhiều.

Chân Hạ Hi không khỏi nhũn ra khi ngửa đầu nhìn nóc tòa nhà cao vút ẩn chìm trong làn mây, cậu liền lắc đầu nói: “Tôi không thể leo lên đó được!”

Tần Duệ Lâm buồn cười nói: “Ai bảo em trèo lên, dù em muốn cũng không được, chờ sau này có cơ hội lại đến, bây giờ chúng ta đi thang máy lên trên, vừa lúc hoàng hôn xuống, nhất định có thể chụp vài bức ảnh đẹp mắt hơn nữa.”

Hạ Hi liên tục gật đầu, lộ trình hôm nay vô cùng chặt chẽ khiến cho cậu không thể phân tâm mà suy nghĩ chuyện khác, cậu cố gắng khuyên Tần Duệ Lâm buông tha cho những đối phương lại luôn không khoan nhượng. Loại thái độ này của hần khiến tâm trạng Hạ Hi càng trầm trọng hơn, cậu biết mình đã làm một chuyện vô cùng tàn nhẫn, đáng lẽ cậu không nên khiến Tần Duệ Lâm ôm bất cứ hy vọng nào.

Thế nhưng cậu lại không có cách nào hạ quyết tâm phá tan bầu không khí hiện giờ được, với chuyện này Tần Duệ Lâm rất cố chấp, hần chân thành đến mức Hạ Hi thấy nếu bây giờ cậu phá tan đi thì thực sự tàn nhẫn đến đình điểm. Tần Duệ Lâm càng như thế, trong lòng Hạ Hi càng nghĩ – hiệp thương này có thể sẽ thất bại như lần trước không?

Tần Duệ Lâm nói một câu em đã đồng ý với anh, Hạ Hi chỉ có thể im lặng tiếp tục làm theo.

Trong thang máy chỉ có hai người, không biết Tần Duệ Lâm lấy từ đâu ra hai cái ghế, để Hạ Hi ngồi nghỉ ngơi một lúc, còn hần thì lấy camera ra chụp ảnh, ngoài ảnh chụp hai người hần còn chụp rất nhiều ảnh Hạ Hi, cho dù phần lớn thời gian cậu đều trong một tư thế, Tần Duệ Lâm vẫn cảm giác được sự thú vị, khi chụp được khá nhiều ảnh hần sẽ hưng phấn vô cùng đưa cho Hạ Hi xem.

Tầng thượng, gió gió như muốn thổi người bay đi, mặt trời lặn như gấn viền vàng, lộng lẫy bao phủ nửa

bầu trời, sắc màu đẹp dễ tinh xảo đến mức không dùng từ ngữ để miêu tả nổi, Tần Duệ Lâm cẩn thận nắm tay Hạ Hi, hai người ngay lập tức bị cảnh sắc này làm cho chấn động.

Ở trong cảnh tượng này, toàn bộ cảm xúc tiêu cực dường như bị rửa trôi, con người sẽ nhận ra được cuộc sống ngăn ngừi lắm, tiếp đó tẩy đi những hỗn loạn, từ thân thể đến linh hồn như được lột xác.

“Đẹp quá.”

“Ừm” Hạ Hi không tiếng động rút tay ra, ánh mắt cậu nhìn về phía đám mây rực rỡ đằng xa, rồi lại như xuyên qua đám mây nhìn về phương trời xa xăm.

Tần Duệ Lâm giấu đi mắt mát mát trong lòng, cười nói: “Chúng ta chụp ảnh đi, em định chụp bên này hay bên kia?”

“Bên kia.”

Chạng vạng, mặt trời lặn.

Gió lớn, trời chiều.

Ở tầng thượng tòa nhà cao nhất thành phố, Tần Duệ Lâm và Hạ Hi cùng làm động tác giống nhau, dưới thân là vực sâu vạn trượng, phía sau là trời chiều vô hạn.

“Chuẩn bị xong chưa?”

“Một.”

“Hai.”

“Ba.”

——Tách Tách!

38. Chương 38

Ánh đèn rực rỡ là lúc màn đêm buông xuống.

Hạ Hi nằm ngang trên ghế sau ô tô, nhiệt độ bên trong tương đối cao đối với giấc ngủ cũng rất thích hợp, khi cậu tỉnh lại trong cơn mơ màng còn suýt chút nữa ngã xuống vì quên mất đang ngồi trong xe. Tần Duệ Lâm cũng bị dọa không thôi, liên thanh nói: “A Hi, cẩn thận một chút, đây là trong xe đó, còn chưa tới nhà đâu.”

Hạ Hi nhìn thoáng qua khung cảnh ngoài cửa sổ, đột nhiên nhớ đến điều gì đó mà kinh hoàng nói: “Chết rồi! Còn chưa đi đón Thần Thần.”

“Anh gọi lái xe đón rồi, Thần Thần bây giờ đang ở nhà Dì Cố.”

“Đây không phải đường quay về biệt thự.”

“Chúng ta về nhà trọ trước, chỉ có hai người chúng ta.” Tần Duệ Lâm trầm giọng nói: “A Hi, hôm nay còn chưa kết thúc.”

Hạ Hi dời mắt đi, đem ánh mắt hòa vào bóng đêm đen đặc.

Lúc xuống xe Hạ Hi đi lên phía trước, Tần Duệ Lâm vòng ra cốp xe phía sau lấy đồ, đang đứng ở cửa xe thì thấy một túi hồ sơ, ngoài Hạ Hi ra thì chỗ này cũng không có ai qua lại cho nên hắn thuận tiện cầm lên, nhưng không ngờ rằng túi hồ sơ không được đóng kín, vừa cầm lên thì toàn bộ giấy tờ bên trong đều rơi ra. Tần Duệ Lâm lờ một tiếng, sau đó khom lưng nhặt vào.

Tuy có đèn đường nhưng vẫn rất tối, Tần Duệ Lâm thầm nghĩ phải nhanh chóng nhặt lên thôi, nhưng bên trong đột nhiên lòi ra một văn bản mà mấy chữ ở đầu trang rất nổi bật – Hiệp ước thay đổi quyền nuôi dưỡng.

Hắn ngừng thở, dòng máu chảy trong thân thể dường như đông lại, Tần Duệ Lâm bỏ đồng giấy tờ trong tay mình xuống, lại lấy ra thêm một ít giấy tờ còn ở bên trong. Mỗi câu mỗi chữ đều được hắn chăm soi chăm chú, ánh mắt hắn từng chút từng chút trở nên lạnh lẽo cho đến khi đen đặc như tro nguội. Hắn tiếp tục tìm kiếm sau đó nhanh chóng tìm được một cái tên, rõ ràng chính là tên Hạ Hi.

Không sai, chính là nét chữ của Hạ Hi, Tần Duệ Lâm tất nhiên sẽ không bao giờ nhận sai.

Trong nháy mắt hắn suýt chút nữa ngã xuống, văn bản này giống như một chậu nước đá đưa hắn từ phần khích đến tan vỡ, ngón tay hắn không kiềm chế nổi run rẩy, đau đớn không hề báo trước trong tim lan dần đi. Tần Duệ Lâm phải ngồi lại vào ghế, có như vậy hắn mới có thể tạm nghỉ một chút,

Hạ Hi, thật đúng là....một chút cũng không để lại đường sống.

Một lát sau, Tần Duệ Lâm đem văn bản thứ hai cất kỹ đi, hắn hít một hơi thật sâu đem vết thương lần nữa giấu nhẹm đi, sau đó thu lại tâm trạng bất ổn, giả vờ trấn định bước nhanh để đuổi kịp Hạ Hi.

Hạ Hi vẫn đứng chờ trước cửa thang máy, Tần Duệ Lâm đưa túi văn bản cho cậu, tùy ý nói: “Đây là đồ của em sao?”

Hạ Hi tựa hồ ngơ ngác một chút sau đó nhanh chóng cầm lấy túi văn bản, trên mặt khó nén được vẻ bối rối: “Là của tôi.”

Tần Duệ Lâm gật đầu, Hạ Hi thấy vẻ mặt của hắn vẫn như thường, chần chừ rồi nói: “Anh đã thấy nội dung bên trong rồi sao?”

“Không, đồ của em anh sẽ không làm bậy.”

“Ừm.”

Bữa cơm này cũng nằm trong kế hoạch của Tần Duệ Lâm, hắn mở rộng cửa đi vào, cả căn phòng như chìm trong một biển nến lung linh, ngay ở trung tâm bày một chiếc bàn ăn hình chữ nhật, ngoài ra còn khéo léo sắp xếp xung quanh bàn ăn những ngọn nến tinh xảo lay động. Chính giữa bàn ăn là một giá nến, giá nến này được người thợ khéo léo trình bày năm mươi sáu mươi cây nến dài, các loại đồ ăn đương nhiên cũng được hoàn thành.

Bầu không khí thực sự quá ám muội, Hạ Hi ngây người vài giây mới quay đầu nhìn về phía Tần Duệ Lâm: “Đây là cái gì?”

“A...cái này, hình như mấy người kia trang trí hơi quá mức.”

“Anh nói như thế nào?”

“Anh nói sắp xếp một bữa cơm tối ấm áp thôi mà.”

“...chắc là bọn họ hiểu lầm.” Hạ Hi dừng lại một chút rồi nói: “Nếu không có chuyện gì, tôi đi trước đây.”

Tần Duệ Lâm chặn lại ở cửa: “Không được, em đã đồng ý sẽ ăn với anh một bữa cơm.”

“Ánh nến – bữa cơm? Tôi chắc chắn không hợp rồi.”

Tần Duệ Lâm bật đèn lên, sau đó nhanh chóng thổi tắt nến: “Anh vứt hết những thứ này đi, như vậy được không?” hắn dừng lại một chút, thấy Hạ Hi đang do dự liền thào giọng nói: “Hôm nay ăn với anh một bữa cơm, được không?”

“Hôm nay có ý nghĩa đặc biệt gì vậy?”

Tần Duệ Lâm không trả lời, Hạ Hi hỏi xong cũng nhanh chóng nghĩ ra, cho dù cậu có nỗ lực quên đi rất nhiều thứ nhưng trong trí não vẫn có những điều không thể quên nổi, hôm nay là sinh nhật Tần Duệ Lâm khó trách hắn làm ra nhiều hành động khác thường như vậy.

“Ồ lại, nhé?”

Đúng theo tiêu chuẩn bữa cơm tất nhiên sẽ có rượu vang đỏ cho phù hợp, Tần Duệ Lâm lấy ra hai cái ly cao cổ nhưng không rót rượu cho Hạ Hi: “Em không thể uống rượu, vậy muốn uống gì khác không?”

“Sữa”

Tần Duệ Lâm rót cho Hạ Hi nửa ly sữa, sau đó tiếp tục rót rượu vang cho mình, hắn bưng ly rượu lên cười nói: “Trước tiên chúng ta uống với nhau một chén, chúc cho sự nghiệp của em thuận lợi, hạnh phúc an khang.”

“Anh cũng thế.”

Tần Duệ Lâm uống một hơi cạn sạch rượu: “A Hi, chắc là em đói bụng rồi? Ăn chút đi đi nào.”

Hạ Hi không khỏi cau mày, cậu luôn cảm thấy có điều gì đó không đúng lắm, cậu vừa suy nghĩ vừa động đũa, cho dù cơm nước có rất ngon miệng nhưng vẫn không có cảm xúc. Hôm nay đã có nhiều thứ vượt ra khỏi kế hoạch ban đầu, đặc biệt là hiện tại cậu vẫn còn ngồi lại đây cùng ăn tối với Tần Duệ Lâm, một bữa tối gần gũi và thân thiện, loại “Hai người hai thế giới” này càng làm tâm trạng Hạ Hi thêm đông cứng.

Cậu vốn không có ý định nói chuyện hiệp ước hôm nay, hơn nữa hiện tại ngoài thân thể thì tâm hồn cũng mệt mỏi, cậu thậm chí mong được ngủ một giấc ngon lành trên giường.

Bữa cơm tiến hành vô cùng thuận lợi, hai người cũng không nói ra lời nào sát phong cảnh, thoát nhìn xem như hài hòa ăn cơm. Cơm nước xong, Tần Duệ Lâm vì uống hơi nhiều nên để lái xe chở Tần Thần về, lúc này tiễn Hạ Hi ra đến cửa mà suýt chút nữa ngã lún xuống đất. Hắn vịn tay vào tường, trước mắt là vô số Hạ Hi nhưng một người thôi cũng không chịu ở lại bên cạnh hắn, bọn họ đều mong muốn cách xa hắn, cho dù hắn nấn nỉ như thế nào cũng không hề đáp lại.

Hắn muốn giữ Hạ Hi lại nhưng sợ đối phương càng thêm tức giận, chỉ có thể đem khổ sở nén lại trong lòng.

Tần Duệ Lâm nhìn Hạ Hi ra khỏi căn phòng, sau đó nhanh chóng chạy về phía toilet, dạ dày của hắn như một trận dờn núi lấp biển chỉ còn cách ghé mặt vào bồn rửa tay nôn đến rồi tỉnh rồi mù, sau cùng ngay cả mặt đắng cũng suýt chút nữa nôn ra.

Uống rượu không thể xóa tan lo lắng, song có thể làm tê liệt nỗi đau nội tâm nhất thời.

Tần Duệ Lâm kiệt sức, hần ngồi bệt xuống đất, dạ dày hần nóng bừng giống như có một ngọn lửa đang bùng cháy bên trong, da đầu choáng váng tê dại, ngay cả đầu lưỡi cũng như bị cắt mất vậy. Hần ngồi xuống rồi lại đứng lên không nổi, tác dụng phụ của rượu không ngừng tàn phá thân thể hần.

Tần Duệ Lâm ngửa đầu lên, từ trong cuống họng gào lên một tiếng kêu đau khổ.

Hần ngồi lần này liền ngồi đến bình minh.

Khi Hạ Hi đếm túi văn bản trở về liền phát hiện điều không thích hợp, cách gói này không phải do cậu làm, hơn nữa trình tự bên trong túi văn bản cũng bị sai lệch. Chuyện này chỉ có duy nhất một khả năng là Tần Duệ Lâm đã động vào, thậm chí đọc qua nội dung bên trong rồi, nhưng mà tại sao hần phải nói dối?

Chuyện này khiến Hạ Hi rất băn khoăn, sau cũng nhận ra được rằng có lẽ Tần Duệ Lâm chỉ là muốn tận lực trốn tránh chuyện này, hần giả như không biết gì, thậm chí mấy ngày gần đây không nhìn đến và vẫn đề lại không thể giải quyết được.

Mười giờ đêm, Hạ Hi chặn Tần Duệ Lâm trước khu nhà, lúc này hần đang muốn rời đi thì Hạ Hi lại ngăn hần lại, cậu chân thành nói: “Anh làm vậy cũng vô nghĩa thôi, chúng ta cùng thử nói chuyện tử tế một lần, được không?”

Tần Duệ Lâm đồng ý.

“Chờ Thần Thần ngủ, mười rưỡi tôi đi tìm anh?”

“Được.”

Mới qua hai ngày ngắn ngủi mà Tần Duệ Lâm dường như tiêu tụy đi rất nhiều, sâu trong ánh mắt hần còn leo lắt một tia hy vọng, nhưng cũng chỉ lay lộng chờ lúc bị dập tắt.

Mười một giờ đêm, Tần Duệ Lâm ở trong nhà sát vách chờ Hạ Hi, hần mở cửa phát hiện bên trong phòng còn một đồng bữa bộn, bữa cơm hôm trước bị để lại phát ra mùi thiu thối, Tần Duệ Lâm xoa xoa ấn đường, hần vô thức trốn tránh nơi này đến mức quên tìm người thu dọn bàn ăn.

Tần Duệ Lâm xắn tay đem toàn bộ thức ăn bọc lại trong túi, sau đó mang đến phòng chứa đồ cách đó không xa, lại vừa cẩn thận lau lại bàn ăn. Sau đó không khí có vẻ tươi mát đi không ít, ít nhất cũng che đi mùi gay mũi vừa rồi, hần làm xong tất cả chuyện này lại như chờ chết đợi ở cánh cửa, ánh mắt vô cùng cô đơn.

Chuông cửa vang lên khiến hần luống cuống hoảng loạn, Tần Duệ Lâm khẩn trương chất xát hai bàn tay đầy mồ hôi. Hần vặn cửa mở ra, Hạ Hi đứng trước cửa gương mặt nhìn hần, cậu dời đi ánh mắt, thấp giọng nói: “Anh đợi tôi lâu lắm sao?”

Giọng Tần Duệ Lâm có chút khàn khàn: “Không có, anh cũng vừa mới tới.”

“À.” Hạ Hi cắn cắn môi dưới dường như đang quyết tâm làm cái gì đó, cậu chậm rãi đi đến ngồi vào một góc bàn ăn, sau đó đem túi văn bản trong tay đẩy về phía trước, trong giọng không phát hiện ra chút cảm xúc nào: “Cái này anh đã đọc qua rồi đúng không?”

Tần Duệ Lâm trì độn ồ lên một tiếng.

“Tôi đã ký tên rồi.”

Tần Duệ Lâm không nói chuyện.

“Bây giờ cần chữ ký của anh nữa.”

Tần Duệ Lâm chắc chắn nói: “Anh sẽ không ký.”

Hai người ngồi đối diện nhau, bầu không khí như đông cứng lại, bốn phía tĩnh lặng giống như chỉ còn hai người tồn tại trên đời này.

“Anh làm như vậy có ý nghĩa gì không? Hạ Hi phiền muộn, thái độ của cậu rất kiên quyết nhưng thái độ của Tần Duệ Lâm cũng kiên quyết như vậy, bọn họ tựa như hai tảng đá đụng vào nhau, ai cũng không chịu lùi về sau một bước. “Anh cho rằng không thay đổi quyền nuôi dưỡng, tôi sẽ tái hôn với anh sao? Đây là nguyên nhân anh ký thác hy vọng, tôi có nên diệt trừ loại hy vọng trước hay không? Nếu anh không coi đây là con bài chủ lực thì đã có thể sắm khoái giao Thần Thần cho tôi, có phải không?”

Ánh mắt Tần Duệ Lâm lợi hại nhìn chằm chằm Hạ Hi.

“Lúc bắt đầu tôi đã nói rất rõ ràng tôi với anh đã kết thúc rồi, chúng ta không có khả năng tiếp tục nữa, cho dù anh quần quýt bám lấy cũng chỉ vô nghĩa thôi, anh còn tiếp tục như vậy chúng ta ngay cả bạn bè cũng không thể.”

“Anh không muốn làm bạn bè với em.”

Hạ Hi liền giật mình, lập tức gật đầu nói: “Được, anh đem cái này ký vào, chúng ta không cần làm bạn bè, sau đó tôi tuyệt đối không quấy rầy cuộc sống của anh nữa!”

Đáy mắt Tần Duệ Lâm mờ mịt không nhìn ra được vẻ lo lắng ẩn dấu, hần cật bước chạy đến bên cạnh bàn, sau đó đem “hiệp ước thay đổi quyền nuôi dưỡng” cầm lên. Chỉ là một tờ giấy mỏng mà như nặng nghìn cân, hần nhìn vào tờ giấy thật lại sau đó đột nhiên dùng sức đem hiệp ước xé thành hai mảnh.

Cảm thấy như vậy tựa hồ vẫn còn thiếu, vẻ mặt bi phẫn của Tần Duệ Lâm trầm xuống, hắn tiếp tục dùng tay xé nhỏ hiệp ước kia cho đến khi trang giấy chỉ còn vụn nhỏ, ghép lại cũng không thể.

Hắn chắc chắn nói: “Anh sẽ không ký, trừ khi em đồng ý tái hôn với anh, nếu không chuyện này vĩnh viễn đừng mơ tới!”

“Tôi không thể tái hôn với anh.”

“Vậy anh cũng không thể ký vào hiệp ước này.”

Hạ Hi châm chọc nói: “Anh nghĩ tôi ngu vậy sao? Nếu như tái hôn với anh thì có cần thay đổi quyền nuôi dưỡng Thần Thần nữa sao?”

Tần Duệ rừng chân thành nói: “Anh chỉ muốn tái hôn còn chuyện khác có thể nghe lời em, em nghĩ muốn cái gì, muốn làm gì, tất cả anh đều không có ý kiến.”

“Đáng tiếc...” Hạ Hi cười nhạt một tiếng: “Tôi chỉ có một việc duy nhất không làm được.”

Tần Duệ Lâm cố sức nắm lấy mép bàn, hắn đang căng thẳng giọng nói cũng mắc nghệt trong cổ họng, thậm chí còn mang theo tia ghen ngào: “Em ghét anh đến vậy sao?”

Hạ Hi trầm mặc hồi lâu, nhưng vẫn một mực không thốt ra lời nào, cậu đã vô số lần muốn thương lượng với Tần Duệ Lâm nhưng vẫn mãi không giải quyết được gì, cậu đột nhiên thấy mệt mỏi chết đi được, mệt đến mức sức lực cả người như dần biến mất. Cậu cất lời, giọng vừa thấp vừa chậm rãi gần từng chữ: “Bỏ qua cho tôi đi, để tốt cho cả hai.”

Tia hy vọng cuối cùng trong mắt Tần Duệ Lâm cũng bị dập tắt, hắn cay mảy, vẻ mặt lộ rõ sự khổ sở cùng áp lực, điều này khiến hắn thiếu chút nữa khóc không tiếng động.

Bàn tay nắm lấy mép bàn của hắn thả lỏng, trong đầu hắn hiện lên suy nghĩ thúc đẩy nắm lấy tay Hạ Hi. Tần Duệ Lâm cố sức nắm tay Hạ Hi, sau đó một tay khác kéo cậu vào lòng, Hạ Hi tựa hồ vì bất ngờ, đang muốn tìm cách thoát thì đã bị Tần Duệ Lâm ôm chặt nửa người trên.

Tần Duệ Lâm lưu luyến ôm chặt Hạ Hi, hắn si mê cảm nhận nhiệt độ cơ thể của đối phương, trên mặt hắn có sung sướng lại có thống khổ giống như đã mất đi linh hồn, hắn tựa đầu vào vai Hạ Hi, gương mặt kề cận cổ đối phương, như gặp phải thống khổ dằn vặt: “A Hi, trước đây em đã từng nói như vậy, bây giờ cũng cần gì phải hung hăng đâm một dao, tại sao khi em bị anh bỏ mặc lại không chịu buông tha anh? Anh không muốn làm bạn bè với em, anh muốn cùng em kết hôn, để em làm vợ cũng là người anh yêu thương nhất.”

Hạ Hi nhắm mắt lại: “Chúng ta không có khả năng làm những chuyện khác.”

“Em không thể...cho anh một cơ hội nữa sao?”

“Tôi đã nói rồi tôi với anh không có cảm giác đâu. Tần Duệ Lâm, thực ra anh cần gì phải quẩn quýt lấy tôi như vậy, người tốt hơn tôi chỗ nào mà không có, còn nếu quả thật anh muốn có con thì phải tìm phụ nữ mà kết hôn, cần gì phải nhất định...ừm..ừm...”

Lời còn lại của cậu đều bị chặn trong miệng, Tần Duệ Lâm cúi đầu như một kẻ điên hôn lấy Hạ Hi, động tác của hắn thô bạo không mang chút lưu tình nào. Hắn đẩy Hạ Hi dựa vào tường, một tay khóa chắc hai tay cậu lại, tay kia bóp chặt hàm dưới Hạ Hi phòng bị cắn. Hạ Hi liều mạng lắc đầu né tránh, hai chân đá lung tung vào người Tần Duệ Lâm, Tần Duệ Lâm kêu đau đớn một tiếng nhưng vẫn không có ý định buông cậu ra.

Đầu lưỡi hắn thăm dò vào hàm răng đang mở của Hạ Hi, một đường nhanh chóng tiến vào, còn trêu chọc đầu lưỡi Hạ Hi, Hạ Hi phản kháng không nổi, chỉ có thể rút đầu lưỡi vào trong nhưng Tần Duệ Lâm lại dứt khoát đuổi cho được.

Lưỡi va chạm, nước bọt giao hòa, vách tường trong môi bị liếm đến chết lặng, Hạ Hi phẫn hận nhìn chăm chăm Tần Duệ Lâm, ánh mắt lạnh lẽo đến mức có thể dim chết người khác trong hầm băng. Tần Duệ Lâm thả cậu ra, Hạ Hi như kẻ chết trôi mà liều mạng thở dốc, cuối cùng luồng không khí mới mẽ rút hít vào phổi hóa giải được choáng váng do thiếu khí, hàm dưới của cậu vẫn bị Tần Duệ Lâm nắm đến phát đau, nếu không phải thực sự không nhúc nhích được nhất định cậu sẽ hung hăng cắn đứt lưỡi Tần Duệ Lâm!

“Anh_____”

Cậu vừa hé miệng Tần Duệ Lâm đã nhanh chóng hôn sâu hơn, lần này hắn không cạy mở hàm răng Hạ Hi nữa mà chỉ làm môi dán môi, hắn hôn rất cố sức, âm thanh tiếng nước của hai đôi môi vừa chia lìa có vẻ không tương.

Tần Duệ Lâm dựa sát vào Hạ Hi, chăm chú nhìn cậu rồi thấp giọng nói: “Em không có cảm giác đối với anh, anh không tin.”

“Anh điên rồi!” Hạ Hi đã sát bên bờ sụp đổ, cậu nóng nảy nói: “Biến, mau buông!”

“Anh không thả.” Tần Duệ Lâm vẫn vững vàng giữ chặt Hạ Hi: “Em bây giờ còn đáng yêu hơn lúc đầu, anh vẫn muốn hôn em như vậy, ngoài ra anh còn muốn làm thêm nhiều chuyện khác. Mỗi lần nhìn thấy em anh đều không khống chế được muốn đè em trên giường, anh nghĩ đến lúc em cởi sạch quần áo sẽ như thế nào? Lúc anh tiến nhập vào thân thể em, em sẽ có những cảm xúc gì?”

Hạ Hi giận dữ hét lên: “——— cút!”

“Anh luôn có cảm giác với em, chỉ cần em cười với anh một cái, anh liền không khống chế được cảm xúc, cho nên anh không tin em không hề có một chút cảm giác đối với anh, A HI, không bằng chúng ta làm một lần đi?”

Về mặt của Hạ Hi bình tĩnh có chút đáng sợ: “Anh làm như vậy tôi sẽ hận anh!”

Đáy mắt Tần Duệ Lâm đột nhiên bao phủ một tầng sương mù, hắn vừa hôn môi Hạ Hi vừa khàn khàn nói: “Anh không có cách nào khiến em không hận anh, nhưng anh tin rằng thân thể của em sẽ không quên anh, nó không thể tàn nhẫn như em được.”

Hạ Hi tốt xấu gì cũng là một người trưởng thành cho nên lực công kích cũng không thể nhỏ được, cậu giãy dụa cố gắng để thoát khỏi nhưng bất đắc dĩ bị Tần Duệ Lâm hết lần này đến lần khác giữ lại. Đã vậy mục tiêu công kích sửa thành Tần Duệ Lâm nhưng cho dù Hạ Hi có ra tay như thế nào, Tần Duệ Lâm vẫn một mực không phản kháng, mục đích của hắn chỉ có một.

Tần Duệ Lâm ôm ngang lấy Hạ Hi cũng không dễ dàng gì, hắn cũng trúng không ít đấm, mặt mũi bầm dập, bước chân lảo đảo đi thẳng đến phòng ngủ.

Một phòng vắng vẻ.

39. Chương 39

Tần Duệ Lâm đã rơi vào tình trạng không kiểm soát nổi.

Cửa phòng ngủ mở rộng ra, bên trong ngoài trừ một chiếc giường lớn cũng không có đồ gì khác. Tần Duệ Lâm cẩn thận bế Hạ Hi tới trên giường, Hạ Hi vừa được giải thoát liền cố gắng xoay người chạy đến cuối giường, nhưng chân còn chưa kịp chạm vào đất đã bị Tần Duệ Lâm lần thứ hai bắt được. Mỗi hành động của Tần Duệ Lâm đều mang tính xâm lược cực đại, khí thế cường đại vững vàng đem người khóa chặt lấy, không cho phép chống cự một chút.

Hạ Hi bối trước ra tay nên lúc này rơi vào tình trạng kiệt sức, lồng ngực cậu phập phồng kịch liệt, hơi thở cũng sâu hơn.

Ánh mắt Tần Duệ Lâm rơi xuống người Hạ Hi, sau đó hắn cúi đầu hôn lên đôi môi Hạ Hi lần thứ hai. Tay Hạ Hi vẫn bị hắn giữ chắc, chỉ còn đôi mắt vẫn sáng lên lạnh lùng. Tần Duệ Lâm hôn xuống trán, gương mặt rồi đôi môi cậu, hắn chăm chú đến từng nơi một cũng không tha, Hạ Hi từ từ nhắm hai mắt lại, không tiếp tục phản kháng nhưng cũng không làm hành động đáp lại, cậu không nhúc nhích nằm trên giường tựa như một con rối mất đi linh hồn.

Nhưng không vì vậy mà Tần Duệ Lâm mất đi hứng thú, một tay hắn cầm lấy tay Hạ Hi, một tay khác cởi từng cúc áo của đối phương, động tác của hắn ưu nhã tựa như đang làm một chuyện gì đó hết sức thanh tao. Da thịt Hạ Hi trắng nõn, mỗi cúc áo được cởi ra để lộ dần dần đường cong đáng bụng duyên dáng, ánh mắt Tần Duệ Lâm lưu luyến nhìn lại nơi đó.

Hắn cẩn thận dùng ngón tay áp lên giữa bụng, giọng nói khàn khàn: “Anh nghĩ rằng chỉ cần em giữ đứa

bé này lại, chỉ ít cũng có một phần quan hệ với anh rồi.”

Hạ Hi không nói gì nhưng ánh mắt lạnh như băng của cậu cũng đủ nói lên tất cả.

“Không sao.” Tần Duệ Lâm tự an ủi mình: “Thân thể em thành thật là được, nó sẽ chứng minh cho tất cả.”

Hắn nói xong liền cúi người hôn xuống bụng Hạ Hi, sau đó trúc trắc một đường cong theo thắt lưng hướng lên trên, nụ hôn của hắn cường thế bá đạo, thậm chí thỉnh thoảng còn dùng răng cắn nhẹ lấy, tuy rằng sức rất nhẹ nhưng cũng đủ khiến cả người Hạ Hi xao động. Hai tay Hạ Hi cố sức nắm chặt lấy, liệu mạng chống lại cảm xúc thân thể bị Tần Duệ Lâm khơi nên.

Cậu không cho phép chính mình có phản ứng.

Mỗi một điểm mẫn cảm bị thăm hỏi đều khiến Hạ Hi ngửa đầu thở dốc, luồng điện trong cơ thể tùy ý bị khởi động sắp khiến cậu phát điên mà hít thở không nổi, Tần Duệ Lâm lột sạch quần áo cậu, chính hắn cũng không mặc áo, hắn liều mạng trêu chọc thân thể Hạ Hi, cả người đều không có điểm dừng.

Điều khiến Hạ Hi không ngờ được rằng Tần Duệ Lâm đột ngột cúi đầu ngậm nơi đó của cậu. Cậu không khống chế nổi nắm chặt lấy vai Tần Duệ Lâm, sau đó thân thể như chìm trong áng mây bồng bềnh, Hạ Hi cắn chặt răng, cậu không muốn Tần Duệ Lâm được như ý nguyện nhưng hưng phấn điên cuồng vọt đến không cách nào ngăn cản nổi, cậu vô thức bấm lên lưng Tần Duệ Lâm, đầu ngón tay để lại một vệt xước.

Tần Duệ Lâm nhìn thấy tình thế đang chuyển biến tốt đẹp liền ra sức liếm, hắn có thể cảm giác được cơn đau nhẹ sau lưng nhưng điều này lúc này không quan trọng, hắn muốn cho Hạ Hi cảm giác sung sướng, muốn chứng minh thân thể Hạ Hi không phải không có cảm giác.

Nhưng thứ đó vốn đang dần dần thức dậy lại đột nhiên uể oải rũ xuống, môi Tần Duệ Lâm hầu như chết lặng, thời điểm sự tuyệt vọng sụp đổ sắp đến hắn một lần nữa cúi xuống liếm lại nhưng không xuất hiện cảm xúc tốt như trước. Hắn cảm thấy rất vô lý, một cảm xúc pha lẫn giữa bi thương và tuyệt vọng dâng lên trong đầu hắn.

Hạ Hi vội lấy đồng quần áo, cậu không để ý đến Tần Duệ Lâm đang bị bệnh tâm thần mà tự mình xuống giường mặc lại quần, sau đó ôm đồ còn lại tông cửa xông ra ngoài.

Tần Duệ Lâm ngã xuống giường, ánh mắt chỉ còn ảm đạm.

Về mặt Hạ Hi thất kinh, cậu nhanh chóng chạy về nhà mình, sau đó trước tiên đem cửa phòng khóa trái lại. Trên người cậu vẫn còn rất nhiều vết tích, may mắn ở lần kế tiếp cậu không cứng lên nếu không Hạ Hi cũng không có cách nào giải thích cho điều này. Cậu không ở lại phòng khách lâu lại sợ Tần Thần giật mình tỉnh giấc nếu không thấy cậu thì nhất định sẽ bị sợ.

Hạ Hi khóa trái cửa phòng ngủ, đầu tiên cậu tìm đến hòm thuốc sau đó cởi áo ra, cậu ném cái áo mơ hồ bị

nhuộm vết máu sang một bên, bắt đầu xử lý vết thương trên tay. Vết thương của cậu đã kết vảy, nhưng vẫn chảy ra ngoài một ít máu.

Đây là hậu quả Hạ Hi trong tình thế cấp bách làm nên, cậu hiểu mình không thể khống chế lại được chỉ có thể dùng cách này để ép buộc dự vọng biến mất, đơn giản nhưng hiệu quả không tồi, bởi vì đau đớn kịch liệt từ lòng bàn tay truyền đến mà cậu không tiếp tục xuất hiện phản ứng.

Hạ Hi làm ra một loạt động tác tiêu độc, bôi thuốc, băng bó, chuyện thứ hai là phải đi tắm. Trên người cậu lúc này toàn mùi của Tần Duệ Lâm điều này khiến cậu khó có thể chịu nổi. Quá trình tắm rửa diễn ra cũng rất lâu, bởi vì một tay bị thương nên Hạ Hi phải lần lượt làm lại mỗi bên, trong lúc này hỗn loạn phiền não của cậu lại chậm rãi khởi phục.

Hạ Hi dần dần tỉnh táo lại, chuyện Tần Duệ Lâm làm nằm ngoài dự liệu của Hạ Hi, hiệp ước nuôi dưỡng kia còn mang lại kích thích cường liệt hơn cậu tưởng tượng nhiều. Tần Duệ Lâm không cách nào tiếp thu nổi, thậm chí còn không có lý trí dùng phương pháp này tiền hành kiểm chứng, thực sự quá buồn cười.

Cậu đem mình phủ trong chăn, tay cậu cố sức nắm lấy một góc chăn, vốn cậu định cùng Tần Duệ Lâm hòa bình thương lượng nhưng hiện tại xem ra chiều này không thể làm được nữa rồi.

Tần duệ rừng cũng không có xâm phạm hấn, nhưng Hạ Hi chỉ có cảm giác nhục nhã, loại nhục nhã này nhằm vào tâm lý, đại khái sẽ khiến cậu khó quên được trong một giờ gian dài.

Buổi tối này đã biết trước sẽ không bình yên.

Một tòa soạn báo nhỏ ở thủ đô.

Có kẻ đã thoát khỏi camera giám sát của tòa nhà, theo lối thoát hiểm đi đến lầu ba, hắn dừng lại ở lầu ba một chút, sau đó đi thẳng đến cửa tòa soạn báo. Mười một giờ đêm, tòa soạn vẫn sáng đèn, một thanh niên ngoại hình phổ thông đeo kính đen đang cau mày viết bản thảo, thỉnh thoảng y liếc nhìn ngoài cửa sổ, toàn bộ sắc thái đều cho thấy y đang nôn nóng bất an.

Y đang vui đùa trước máy tính, đột nhiên nghe được tiếng đập cửa dồn dập, thanh niên hết sức ngẩng đầu lên phát hiện trước cửa không một bóng người, trong lòng không khỏi nổi lên khí lạnh, bao nhiêu cảnh quay kinh dị đã xem đều lần lượt nổi lên. Thanh niên nhanh tay cầm lấy cán chổi, sau đó rón rén đi đến cửa.

Nhưng ma nữ trong truyền thuyết không xuất hiện, bên ngoài tòa soạn báo không có ai, hành lang cũng không một bóng người, thanh niên thả lỏng thở một hơi, đang chuẩn bị quay người về viết bản thảo tiếp thì phát hiện đang dẫm lên một thứ gì đó.

Y vô thức đẩy đẩy cái kính trên sống mũi, sau đó nhấc chân khỏi vật kia, không ngờ lại phát hiện trên mặt

đấy có một cái USB.

Là của ai?

Thanh niên mang tâm trạng tò mò mở cái USB ra, ngay tại tệp thứ nhất mở ra, ánh mắt buồn bã lập tức sáng lên.

... ..

Hạ Hi rời đi đã lâu, Tần Duệ Lâm vẫn hăm sâu trong tuyệt vọng, buồn bã cùng chán nản dâng lên, hắn vẫn nằm dài trên giường giống như một thi thể không có sự sống, trí não hắn như trống rỗng, hắn quên mất mình ở đâu, quên mình làm cái gì, quên mất ý nghĩa tồn tại của bản thân.

Về mặt hắn không biểu hiện gì nhưng khổ sở làm con người hắn đại ra, nước mắt nơi khóe mắt càng nhiều, cuối cùng không ngăn được chảy ra ngoài.

Nếu như lúc trước Tần Duệ Lâm còn có một chút hy vọng thì hiện tại hy vọng duy nhất cũng hoàn toàn bị dập tắt.

Hắn ngăn thanh âm tuyệt vọng lại trong họng, ngay cả một tiếng kêu rên cũng không phát ra, một lát sau Tần Duệ Lâm dùng sức bứt tóc mình, hắn không được khóc nhưng nước mắt cứ thế liên tục chảy ra ngoài.

Thật đáng buồn, hiện tại thân thể Hạ Hi không còn cảm giác đối với hắn, hắn đã làm đến mức đó mà một chút phản ứng cậu cũng không có.

Hạ Hi đã không còn thương hắn.

Thông tin này dường như muốn làm tan vỡ Tần Duệ Lâm, bởi vì không còn thương nên cho dù hắn có làm như thế nào Hạ Hi cũng sẽ không có chút cảm động. Thái độ của Hạ Hi lúc này chỉ muốn xem hắn như bạn bè, đây là một loại quan hệ vô cùng trở trêu, từ vợ biến thành bạn có thể cho thấy đối phương đã buông tay rồi.

Tất cả mọi người đều đứng phía trước, hắn không thể cầm được tay Hạ Hi chỉ có thể nhìn cậu ngày một bước xa hơn.

Đây là một cái chết không có cách thoát, ngoại trừ Hạ Hi ra không ai có thể cứu nổi hắn.

Đã hai ngày sau buổi tối hôm ấy Tần Duệ Lâm không ăn uống gì, sau đó hắn bị đánh thức bởi tiếng chuông cửa liên tục, hắn vốn không để ý đến nhưng tiếng chuông vẫn không chịu dừng tựa như đối phương đang vô cùng kiên nhẫn, cuối cùng Tần Duệ Lâm phải chịu thua đi mở cửa.

Ngoài cửa là Tần Thần, nhóc ngửa đầu nhìn Tần Duệ Lâm giống như không ngờ hấn lại chậ vật đến vậy.

Tần Duệ Lâm quả thật chậ vậ, hấn vẫn mặc quần áo đêm hôm đó, lỏ thể thân trên, vể mặt tuyệt vọng, đầu tóc lộn xộn, đắ mắt chỉ còn một màu, cả người chỉ có cảm xúc tiêu cực như bị chuyện gì đó làm mất đi toàn bộ hy vọng.

Tần Thần chưa từng chứng kiến Tần Duệ Lâm như vậy bao giờ, trong ấn tượng của nhóc cha vĩnh viễn uy phong lẫm liệt, tuy rằng cha làm cho nhóc sợ nhưng cũng mang lại cảm giác an toàn mạnh mẽ, nhóc nghĩ chắc không có chuyện gì có thể làm khó cha được, hấn có thể giải quyết tất cả một khó khăn dễ như chẻ tre vậy.

Nhưng mà lúc này nhóc hoàn toàn không tìm ra được cảm giác như trước đây.

Giọng Tần Duệ Lâm khàn khàn rất khó nghe: “Sao con lại tới đây?”

“Con bảo chú lái xe đưa đến, hấn ở dưới lầu đợi con.” Tần Thần cẩn thận nắm chậ lấy tay Tần Duệ Lâm, ân cần nói: “Cha, sao vẫn chưa về nhà?”

Tần duệ lâm vuốt ve mái tóc Tần Thần, sau đó dừng lại một lúc lâu, trầm trọng nói: “Daddy con đâu?”

“Daddy đi công tác, cha không biết sao?”

Câu hỏi của nhóc khiến Tần Duệ Lâm á khẩu ngay tức thì, đắ lòng hấn như bị thủng một lỗ lớn, lạnh lẽo trong máu dần đông cứng cả cơ thể lại, một lát sau hấn uể oải nói: “Con đi về trước đi.”

Tần Thần nắm lấy tay hấn không buông: “Cha cùng con trở về, nếu không con lại lo lắng cho cha.”

“Trẻ con biết gì chuyện người lớn.”

“Con đã 7 tuổi rồi!” Tần Thần nghiêm túc nói: “Mấy người còn không hiểu chuyện bằng con đâu, mấy người luôn cãi vã nhau, con sẽ không, con sẽ không làm chuyện làm mình mất vui. Mấy người dù chuyện không vui vẫn cứ làm, con thực sự không hiểu mấy người đang suy nghĩ gì nữa, người lớn đều có nhiều phiền não như vậy sao?”

“Đúng vậy, cho nên con đừng muốn lớn lên.”

Tần Thần lắc đầu: “Con không cần, con phải lớn nhanh một chút như vậy nếu như cha và daddy còn cãi nhau, con có thể trừng phạt hai người!”

Tần Duệ Lâm muốn cười nhưng cổ thể nào cũng không thể cười nổi, hấn hạ giọng nói: “Thần Thần, cha có

thể hỏi con một chuyện được không?”

Tần Thần gật đầu.

“Nếu như con thích một người nhưng cô ấy lại không thích con thì con sẽ làm gì?”

“Cô ấy không thích con thì vì sao con phải còn thích cô ấy?” nhóc hỏi ngược lại.

Tần Duệ rừng ngơ ngác một chút: “Giả như con thực sự rất thích cô ấy?”

Tần Thần nhăn mày, vẻ mặt chăm chú tự hỏi: “Vậy cũng không còn cách nào khác, cô ấy không thích con, con cũng không thể ép cô ấy thích con được.”

“Con sẽ buông tay sao?”

“Vâng, cô ấy không thích con, còn còn quẩn quýt cô ấy sẽ mất vui còn không bằng tìm cho mình một người trong lòng khác.”

Tần Duệ Lâm nhất thì có chút thất thần, Hạ Hi đúng là như vậy sao? Chính mình mặt dày mày dạn quẩn quýt lấyem ấy, em ấy cũng chỉ cảm thấy phiền chán thôi sao? Cho đến lúc này, em ấy có cảm thấy mình rất buồn cười không, em ấy không dưới một lần mong mình buông tha cho, đây là kết quả tốt nhất Hạ Hi muốn có sao? Nhưng nếu mình buông em ấy ra, Hạ Hi có thực sự được hạnh phúc như ý nguyện không?

“Cha đang suy nghĩ gì vậy?”

Tần Duệ rừng nhìn về phía Tần Thần, hần thấp giọng nói: “Không có gì, chẳng qua là cảm thấy có chút lạnh.”

“Ai bảo cha không mặc áo, nhanh đi nếu cảm cúm phải uống thuốc đó!”

Tần Thần giám sát Tần Duệ Lâm đi vào phòng ngủ, hần mặc quần áo tử tế xong đột nhiên đi đến chỗ Tần Thần ôm nhẹ lấy nhóc, tần thân kỳ quái hỏi: “Cha?”

“Chỉ là muốn ôm con một chút.” Giọng Tần Duệ Lâm pha lẫn giữa khổ sở và lưu luyến, hần hỏi: “Sau này con có nhớ tới cha không?”

“Nhớ!”

“Mỗi ngày đều muốn sao?”

“Dạ... ” Tần Thần suy nghĩ một chút, ” 1, 2, 4, 6 sẽ nhớ.”

“Chỉ 4, 5 ngày được không?”

Tần Thần ồ một tiếng, thanh âm rất mềm “Được rồi.”

Tần Duệ Lâm liền không nhắc lại nữa, hắn ôm chăm lấy Tần Thần, phẳng phất như đang cảm nhận nhiệt độ cơ thể khi mình ôm người khác cho dù người đó là trăng trong đáy nước, hắn vĩnh viễn mơ ước nhưng không cách nào nắm được.

Hắn nghĩ nếu Hạ Hi đã kiên quyết như vậy, vậy hãy cho cậu theo ý muốn.

Nhưng mà trước đó hắn còn có một mong ước nho nhỏ, gần như là một thỉnh cầu hèn mọn.

40. Chương 40

Khi Hạ Hi quay lại trường quay thì bắt đầu chuỗi ngày quay phim tới tận đêm, mấy ngày cậu rời đi phân diễn ở thành phố B đã kết thúc, lịch trình kế tiếp của cậu chật chẽ đến mức một cây kim cũng không chen nổi.

Nhưng sự bận rộn hiện tại lại khiến cậu cảm thấy không cần phân tâm đến chuyện khác, trí óc đều bị chuyện quay phim chiếm đoạt, nhưng hôm nay lại là một ngày bình yên hiếm thấy.

Hạ Hi và Kỷ Thư Nhan có một cảnh diễn.

Kịch bản gốc miêu tả như sau:

> bầu trời xám xịt, sương trắng che phủ khắp bầu trời, nơi phương xa bỗng xuất hiện tia sáng nơi đại môn.

> đặc tả: khung cửa khắc hoa văn cổ, bên trong cửa là một mảnh hư vô.

> bốn người từ đằng xa chạy tới, đầy người chật vật, màn ảnh kéo xa, phía sau bọn họ là vực thẳm vạn trượng, không lối thoát.

> trước cửa, nam nhân buông tiểu cô nương ra, một cô gái tóc ngắn lặng lẽ đến gần tiểu cô nương, nhân cô hội này nhéo nhẹ lên cổ tiểu cô nương.

> cô gái tóc ngắn hôi nam nhân mang tiểu cô nương tiến vào cửa.

> cuồng phong, sương mù, nam nhân cởi quần áo của tiểu cô nương ra, cuộn lại rồi ném sang một bên.

Cảnh này quay vào lúc hoàng hôn, âm thanh, ánh sáng, thiết bị đã sẵn sàng, diễn viên vào chỗ.

Hạ Hi lau đi mồ hôi trên mặt, cậu gần như tuyệt vọng nhìn ba tòa nhà trước mặt, bọn họ trải qua thiên tân vạn khổ mới tìm đến được nơi này lại phát hiện không có đường đi vào.

Về mặt an tình văn tuyệt vọng: “Nếu như tiến sai cửa sẽ như thế nào?”

“Sẽ chết.”

“Không ai biết đường ư!”

“Không, người đã gợi ý cho chúng ta, nếu không có cô ta, chúng ta đã không tìm được nơi này.”

“Chủ nhân giấc mơ?”

“Đại khái... ” Hạ Hi còn chưa nói hết bỗng nhiên quay đầu lại, phần nộ quát lên: “Thư Ly Nhận, cô làm gì_____”

Ánh mắt Kỷ Thư Nhan rất điên cuồng, hai tay cô ta bóp lấy cổ Tiểu Linh, nhe răng cười nói: “Không cần là quá như vậy, các ngươi cứ chọn lấy một cánh cửa rồi đi vào không phải là xong sao.”

“Buông ra Tiểu Linh!”

“Mau đi vào, nếu không ta giết cô ta!”

Tiểu linh hoảng sợ khóc ròn: “Ba Ba...”

Hạ Hi lập tức trấn an: “Đừng sợ.” cậu nói xong liền quay đầu nhìn về phía cánh cửa: “Chúng tôi đi vào cô sẽ thả Tiểu Linh đúng không?”

“Đúng.”

Hạ Hi cùng Yên Tĩnh Văn chọn lấy cánh cửa bên trái, đây là cánh cửa gần vị trí Kỷ Thư Nhan nhất, cậu liếc nhìn yên tĩnh văn một cái, sau đó hai người cùng nhau nhấc chân.

Ánh mắt Kỷ Thư Nhan gắt gao nhìn chăm chăm hai người, cô ta chỉ muốn nhanh chóng thoát khỏi chỗ quỷ quái này, sống chết của kẻ khác thì có liên quan gì đâu nhưng lúc Hạ Hi đặt chân vào cánh cửa cậu đột nhiên xoay người lại, một ngọn dao cắt ngang đốt ngón tay Kỷ Thư Nhan khiến cô ta không kịp phản ứng, đau đớn vô cùng khiến cô ta không cách nào cố sức. Nhân cơ hội đó Hạ Hi ôm lấy cổ Tiểu Linh, thêm một cú đá bay Kỷ Thư Nhan ra ngoài.

Kỷ Thư Nhan ôm chặt bụng, vẻ mặt thống khổ.

“Cut_____” đạo diễn hô: “Nghỉ ngơi mười phút, chuẩn bị đạo cụ cảnh tiếp theo.”

Hạ Hi vừa mới chuẩn bị ngồi xuống nghỉ ngơi đã thấy Khương Liêm gấp gáp chạy đến: “Hạ Hi, có chuyện không ổn.”

“Làm sao vậy?”

Khương Liêm kéo Hạ Hi sang một bên: “Cậu xem video này đi.”

Hạ Hi bối rối cầm lấy Ipad, Khương Liêm ít khi nào khẩn trương như vậy khiến cậu có dự cảm không ổn.

Tiêu đề là “Hạ Hi dọa đánh nữ diễn viên cùng đoàn làm phim.” Từ trong đến ngoài đều lộ bầu không khí u ám.

00:05 phút.

Hạ Hi nắm tóc Kỷ Thư Nhan khiến đối phương ngẩng đầu lên, vẻ mặt Kỷ Thư Nhan thống khổ, quần áo cô ta xộc xệch, điều này làm cho tư thế của hai người có vẻ đối lập, khoảng cách chụp ảnh cũng không xa, chỉ ít vẫn nghe được đoạn đối thoại một cách rõ ràng

“Kỷ Thư Nhan, tôi cảnh cáo cô, đừng để tôi tìm được sự thật.”

“Cô nên hiểu rõ thân phận của mình, đặc tội với tôi cô cũng không tốt đẹp gì đâu.”

“Tôi có thể khiến cô mất đi tất cả, thậm chí biến mất khỏi giới giải trí.”

“...”

00:40 phút.

Khí thế Hạ Hi vô cùng áp bách, lạnh lùng nói: “Đừng tiếp tục gây chuyện nữa, nếu không cô nhất định

phải hối hận.”

01:15 phút.

Hạ Hi bước về phía trước, Kỷ Thư Nhan giống như bị dọa không động đậy nổi.

Hạ Hi xem xong video liền đưa ipad lại cho Khương Liêm, trấn an nói: “Video này là ai tung lên? Có điều tra được cái gì không?”

“Là một nick trên weibo, hần vừa tung lên đã xóa tuy nhiên cộng đồng mạng đã phát lại, tạm thời chưa điều tra được là ai. Thông tin hần có được đều là giả, nhưng mà khéo cái là một tòa soạn báo đã sớm phát hành một bản tin sáng nay, điều này chứng tỏ chúng đã sớm có được video, tôi hoài nghi kẻ này và cậu có quan hệ.”

Hạ Hi gật đầu: “Mọi người phản ứng như thế nào?”

“Không quá tệ nhưng nhất định là không tốt, đại đa số fan trên mạng đều tin tưởng nhân phẩm cậu, cho rằng Kỷ Thư Nhan cố ý lăng xe, còn một số bộ phận thì mắng chửi xối xa, tốt nhất bây giờ cậu không nên lên weibo.”

“Truyền thông thì sao?”

Về mặt Khương Liêm quá dị.

“Làm sao vậy?”

“Trước khi công ty đứng ra giải quyết đã có người xử lý xong rồi.”

“....” Hạ Hi xoa xoa ấn đường: “Rồi, tôi đã biết.”

Khương Liêm dặn dò: “Sau này gặp phải cô ta phải đi thẳng, đừng có mà cãi nhau với cô ta, ả chỉ muốn lợi dụng cậu để nổi tiếng thôi.”

Kỷ Thư Nhan vừa quay phim xong liền đi đến bên cạnh đạo diễn, chẳng biết nói cái gì khiến đạo diễn hài lòng vậy, Hạ Hi nhìn thoáng qua, cười lạnh nói: “Cô ta đã đạt được mục đích.”

Kỷ Thư Nhan đã đạt được mục đích? Đương nhiên không có, từ sáng sớm đến tận bây giờ, người xem video hoàn toàn không phát hỏa như cô ta nghĩ, báo chí bị gián đoạn, bình luận của truyền thông bị cắt bỏ, ngoài trừ một số cộng đồng mạng còn đang bình luận, video này gần như bị ném xuống biển.

Câu chuyện của cô ta đã thu hút được cảm tình của một số người nhưng cũng nhận được không ít bình luận ác ý.

Kỷ Thư Nhan nằm trên giường, cô ta chăm chú xem từng bình luận mới trên weibo.

Náo nhiệt: nhân phẩm Hạ Hi thật kém, trước đây tôi còn nghĩ hẳn là một người âm áp, không ngờ được còn ra tay đánh phụ nữ.

Trong sông một con vịt: Kỷ Thư Nhan muốn lăng xê thì cố, sao không chết luôn đi, tôi sẽ thấp nển chôn cô [ngọn nển].

Người qua đường giáp: không thích Hạ Hi.

Người qua đường hai: cô nương làm như bị thương nặng lắm ý, nhân phẩm Hạ Hi rất tốt đối với fan càng tốt, thỉnh thoảng không nên dùng cách này làm tổn thương anh ấy.

...

Ninh Hạ: Hạ Hi cút khỏi giới giải trí đi!

...

Kỷ Thư Nhan nổi giận dùng dùng gọi một cú điện thoại, sau đó nôn nóng đi lại không thôi.

Điện thoại được tiếp, cô ta liền tức giận nói: “Đây là hiệu quả anh nói sao? Tôi bị điên mới đi tin anh, anh có dân mạng nguyên rửa tôi thế nào không!”

“Cô còn tin mấy cái này sao? Mấy đứa nói cô chết đi, cô thực sự chết đi à?”

“Tôi không quan tâm, anh phải nghĩ cách thay đổi video.” Kỷ Thư Nhan thấp giọng uy hiếp: “Đừng quên chúng ta đang ở trên một con thuyền, nếu như tôi tiết lộ anh...”

“Tôi khuyên cô không nên làm vậy, trừ khi cô muốn hủy hoại tương lai chính mình.”

“Vậy nhanh nghĩ cách!”

“Đã biết, cô gấp cái gì.”

Đối phương cúp điện thoại rồi, Kỷ Thư Nhan bị cơn mưa to làm cho càng phiền muộn, cô ta đẩy cửa sổ ra nhìn thấy dưới sân đã bị nước bao phủ. Kỷ Thư Nhan xoay người lại trên giường, sau đó đăng một trạng thái lên weibo.

Kỷ Thư Nhan: tôi sẽ chứng minh cho mình.

Cô ta nằm trên giường nhưng tâm trạng không thể nào ổn định được, một lát sau một nhân viên phục vụ gõ cửa nhiều lần, ả nhìn không được nói: “Chuyện gì?”

Nhân viên phục vụ lễ phép cười nói: “Kỷ tiểu thư, có người chờ cô dưới lầu nói có chuyện rất quan trọng.” Cô ta xoay người về phía điện thoại, quả nhiên là bị làm khó dễ.

“Không rảnh.”

“Được rồi, vậy tôi đi thuyết phục người kia.”

“Chờ một chút. ” Kỷ Thư Nhan hỏi, “Hắn nói chuyện gì vậy?”

“Hình như hắn nói cái gì về video, còn muốn giao cho cô cái gì nữa.”

“Tôi sẽ đi.”

Kỷ Thư Nhan nhanh chóng khoác một cái áo, còn đeo thêm kính đen rồi mới ra ngoài. Tuy rằng tên tuổi của ả không nhiều nhưng cũng thường xuyên bị quấy rầy, ả hưởng thụ cảm giác bị người khác theo đuổi rồi làm ra dáng vẻ cao ngạo. Kỷ Thư Nhan đi thang máy xuống lầu một, ả mượn một chiếc dù sau đó miễn cưỡng gọi người đang ở đằng xa đến, mưa ngày càng lớn cô ả cẩn thận từng tí tránh từng giọt nước như sợ làm ướt giày mình.

Cô ta đến gần người kia, không nhìn được hỏi: “Anh là ai?”

Giọng của gã như bị tịt mũi vọng lại: “Tôi có cái muốn đem cho cô.”

“Hắn phái anh đến sao?”

“Đúng vậy.”

Kỷ Thư Nhan cười xùy một tiếng: “Giả bộ thần bí làm quái gì, nhanh lấy ra đây, anh có thể đi.”

“Đồ này rất quan trọng, tôi không dám mang theo bên người.”

“Rốt cuộc là cái gì?”

“Cô nhất định sẽ cảm thấy hứng thú.” Người nọ gật đầu xoay người đi ra ngoài: “Đi theo tôi.”

Đó là một gã đàn ông có vóc dáng cao gầy, so với cô ả không cách biệt lớn lắm, hắn mặc áo mưa lại đột một chiếc mũ, cả khuôn mặt hầu như bị che khuất, chân trái bị tật đi cà thọt, lúc đi đường có vài phần buồn cười. Kỷ Thư Nhan do dự một chút nhưng cũng không hoài nghi thân phận của đối phương, cô ả chọn đi theo hắn.

“Phải ngồi xe sao?”

“Xa một chút.”

“Đi, tôi muốn xem rốt cuộc hắn muốn cho tôi xem cái gì.”

Gã đem áo mưa vứt ra phía sau rồi lái xe rời khỏi khách sạn, lúc đầu hắn còn đi theo đường lớn, càng về sau toàn đi đường nhỏ, đường rất hẹp, cây cối hai bên va quệt vào xe tạo thành những vết rách dài. Ngoài cửa sổ mưa gió không ngừng, Kỷ Thư Nhan đột nhiên cảm thấy hoảng sợ.

“Còn chưa tới sao?”

“Nhanh.”

“Tôi không đi nữa.” kỷ thư nhân giần dữ hét lên: “Bây giờ lái xe về, đồ kia đem lại cho tôi sau!”

Gã ngoảnh mặt làm ngơ.

Kỷ Thư Nhan lạnh lùng nói: “Xe đỗ, xe đỗ! Tôi muốn đi xuống!”

Đột nhiên gã lái xe với tốc độ nhanh hơn, Kỷ Thư Nhan nhận ra được điều không phải lập tức nắm lấy quần áo của gã làm cho gã bị mất phương hướng. đột nhiên đầu xe đụng phải một cái cây bên đường, bên cạnh cây cổ thụ là một gò núi nhỏ bị nước mưa rửa trôi trở nên nhào nhoẹt, khi gã va chạm phải, xe liền sập mạnh xuống, hơn nửa đầu xe bị bùn bao trùm.

Kỷ Thư Nhan hét lên một tiếng chói tai, cô ta cố sức kéo cửa xe sau đó lao ra ngoài như điên. Đáng tiếc cho ả đã bị kéo lại bởi gã đàn ông đuổi sát theo sau mà ngã sập xuống đồng bùn, từ tóc tai đến quần áo xa hoa đều bị dính bước bùn, tóc mái còn bật ngược lên trên trán thoát nhìn đặc biệt buồn cười.

Gã đàn ông đứng dưới mưa nhìn cô ả từ trên cao xuống, sau đó hắn lấy điện thoại Kỷ Thư Nhan lại, giọng khàn khàn nói: “Cô gọi điện thoại cho Hạ Hi.”

Kỷ Thư Nhan sợ đến mức choáng váng, cô ta ngồi dưới đất liều mạng lùi về phía sau, lớp trang điểm trên mặt bị mưa xối xô lệch như cái mặt nạ.

“Nhanh! Gọi điện thoại!”

Kỷ Thư Nhan run rẩy nhận lấy di động, mang theo giọng nức nở: “Được, tôi gọi, tôi gọi bây giờ.”

Tay ả dính nước mưa, lạnh đến đông cứng, đầu óc sợ hãi đến trống rỗng khiến ả tìm một hồi lâu, giọng càng run rẩy: “Tôi...tôi không có số Hạ Hi.”

“Tao nhớ, mày nhẩn đi.”

Kỷ Thư Nhan gọi điện thoại, gã đàn ông đi đến bên cạnh cô ta, ghé sát vào nói: “Tao nói một câu, mày cũng nói theo một câu.”

Kỷ Thư Nhan liều mạng gật đầu.

Điện thoại được chuyển đến, giọng Hạ Hi trong tiếng mưa rồi càng đột ngột: “Xin chào.”

Người đàn ông hạ giọng: “Tôi là Kỷ Thư Nhan, bây giờ anh có rảnh không? Tôi muốn hàn huyên trò chuyện với anh một chút.”

Hạ Hi cự tuyệt, cậu nói: “Nói qua điện thoại không tiện, lẽ nào cô không muốn biết chân tướng sao?”

“Thế nào? Anh sợ tôi không dám đến sao?”

“Đúng vậy, cô đến tôi liền nói tất cả cho cô biết, cô nhất định cảm thấy hứng thú, cơ hội chỉ có một lần.”

“Được, tôi chờ anh.”

Kỷ Thư Nhan cúp điện thoại liền lùi ra sau vài nước, cô ta cẩn thận nhìn chăm chăm gã đàn ông nói: “Bây giờ tôi có thể đi chưa?”

“Chưa, chờ hẩn đến đã.”

“Anh rốt cuộc là ai? Muốn làm gì?”

“Chuyện này không liên quan đến cô.”

Kỷ Thư Nhan co rúc một bên, xung quanh tối mù hầu như chỉ có thể nhìn thấy bóng mờ của một người bên đường, âm thanh mưa rơi bao trùm lên tất cả. cô ta đang ở một rừng cây không có người, ả hiểu rõ nếu bây giờ mình hô cứu mạng cũng chẳng ai nghe thấy được, điều duy nhất có thể làm chính là tận lực bảo toàn tính mạng của mình.

Chỉ có sống sót mới là quan trọng nhất.

Nhưng trong lúc cô ta run run đứng tựa vào cây đại thụ, gã đàn ông lặng lẽ đi đến gần ả, ả muốn đánh ngất Kỷ Thư Nhan. Tuy nhiên Kỷ Thư Nhan lại tung một cước lên người đối phương, cô ả tựa hồ chờ giây phút này lâu lắm rồi, ngay cả liếc mắt cũng không dám chỉ dám liều mạng chạy về phía trước, lầy lội cũng được, cây cối cũng được, cái gì cũng không cần để ý, cô ta không muốn chết, cô ta phải sống.

Cô ả không dám cam đoan người này sẽ không giết mình.

Gã nhanh chóng bắt được cô ả, Kỷ Thư Nhan xoay người lại dùng móng tay hung hăng cào vào mặt gã. Cô ta đã thành công để lại trên mặt gã vài vết máu, gã tựa như thẹn quá thanhg giận, tát mạnh vào má Kỷ Thư Nhan đang đứng không vững, một đấm lại một đá vung lên, kỷ thư nhân chỉ còn cách kêu cứu. càng ngày âm thanh càng trở nên yếu ớt, gã vẫn không bỏ qua cho vừa đuổi vừa đánh, không chút lưu tình phát tiết phần nộ của mình.

Kỷ Thư Nhan nhanh chóng không còn động đậy nữa, cả người cô ả bị nước bùn bao lấy, ngay cả nét mặt cũng không thể nhận ra rõ ràng.

Gã đột nhiên dừng hành động lại mà dùng ngón tay thăm dò hơi thở Kỷ Thư Nhan, sau đó phiến não chửi một tiếng không may rồi.

Hắn kéo thân thể Kỷ Thư Nhan cách xa khỏi chiếc ô tô, sau đó liền nhanh chóng phản hồi, hắn không có nhiều thời gian để nghỉ ngơi. Hạ Hi còn chờ hắn ở khách sạn, hắn phải nhanh chóng quay lại đó với thời gian ngắn nhất.

Gã đi ra khỏi đồng bùn rồi nhanh chóng chạy xe lên con đường nhỏ, một lần nữa đội chiếc mũ lưỡi trai đen, vành nón áp sát che kín nửa khuôn mặt.

Khi Hạ Hi sửa soạn xong, cậu nhận được một cú điện thoại.

“Xin chào ngài Hạ, tôi là tài xế được Kỷ tiểu thư phái đến đón ngài.”

41. Chương 41

Hạ Hi nhanh chóng gặp được người đàn ông tự xưng là tài xế nhưng cậu không nhìn thấy rõ mặt đối phương, người này ẩn mình vào bóng tối, phẳng phất như hòa lẫn trong đó. Trừ lần đó ra, gã vẫn luôn mang một cái mũ màu đen trên đầu, vành mũ hầu như che phần lớn khuôn mặt, tuy rằng hắn mặc áo mưa nhưng trên người lại ướt sũng, không ngừng có nước mưa rơi xuống đất, sau đó hòa với dòng nước chảy xiết.

Gã cúi đầu hỏi: “Xin hỏi có phải ngài Hạ không?”

“Là tôi.”

“Mời. ” Gã dừng một chút, lại nói: “Kỷ tiểu thư đi ra ngoài, cô ấy nhờ tôi đến đón ngài.”

Hạ Hi khẽ nhú mày, ánh mắt cậu chăm chú đánh giá người đàn ông trước mặt, sau đó mở miệng nói: “Anh là ai? Vì sao phải che mặt?”

“Mặt tôi chịu nhiều thương tích, rất dọa người.”

“Tôi chưa gặp anh ở phim trường bao giờ.”

“Cô Kỷ muốn bí mật gặp mặt ngài Hạ, tất nhiên không dùng đến tài xe của đoàn làm phim được.” Tựa hồ hắn có chút nôn nóng: “Ngài Hạ, chúng ta nhanh đi thôi, cô Kỷ đã chờ lâu rồi.”

Hạ Hi không yên lòng bước lên xe cũng nghĩ không phải lắm nhưng mọi chuyện xảy ra ngày hôm nay mà Kỷ Thư Nhan lại vừa gọi điện thoại đến, rất có thể đối phương muốn thương lượng chuyện gì đó, cũng có lẽ cô ta thấy video không đúng theo mong muốn nên muốn tìm chiêu khác.

Lần này Hạ Hi sớm có phòng bị cũng không cần phải lo lắng xảy ra chuyện như lần trước, hơn nữa nêys lợi dụng được cậu còn có thể nắm được nhược điểm của Kỷ Thư Nhan, cũng không phải chỉ mình cô ta biết làm video, cậu sẽ cho cô ta gây ông đập lưng ông.

Cho dù video này không tạo ảnh hưởng gì quá lớn đối với sự nghiệp của mình nhưng Hạ Hi vẫn không muốn lưu lại vết nhơ.

Ngoại trừ phòng bị với Kỷ Thư Nhan Hạ Hi cũng không buông lỏng đề phòng với tên tài xế này, gã đàn ông này thoát nhìn rất nguy hiểm, cậu vài lần phát hiện đối phương quan sát mình qua kính chiếu hậu, cặp mắt kia tràn đầy phần hận tằm tối thậm chí còn khiến Hạ Hi cảm giác được sự quen thuộc nào đó.

Hạ Hi nhìn ra ngoài cửa sổ, sau đó đưa cây dù đặt trên đùi mình, chán nản lấy tay đẩy qua đẩy lại.

Một lát sau, Hạ Hi nói: “Cô ta không có trong huyện sao? Có phải anh đi lầm đường rồi không?”

Tài xế khàn khàn nói: “Không sai.”

“Chắc chắn sai rồi.” Ngữ khí Hạ Hi rất kiên định: “Cô ta nói gặp mặt tôi trong huyện, mà anh vừa đi qua nơi đó.”

“Không thể, cô ta không ở đó.”

Tài xế vừa lên tiếng khẳng định trong lòng Hạ Hi đã lộp bộp một tiếng, cậu ý thức được hỏng rồi, tài xế không thể nào biết được nội dung cuộc trò chuyện giữa cậu và Kỷ Thư Nhan như vậy làm sau hấn dám khẳng định Kỷ Thư Nhan sẽ không đổi địa điểm, trừ khi cô ả đang nằm trong tay hấn.

Cảnh giác trong lòng Hạ Hi vang lên nhưng trên mặt vẫn cố gắng thả lỏng, cậu nói: “Ồi vậy là tốt rồi, tôi còn nghĩ sẽ lỡ mất, còn bao lâu mới đến nơi?”

“Nhanh.”

Ô tô chạy dọc theo đường lớn rồi nửa giờ sau cũng đi vào lối nhỏ, con đường nhỏ này không có đèn, phía trước đen kịt như miệng mãnh thú đang mở rộng vậy. Cành cây xoạc qua cửa sổ xe, mặt đất gồ ghề làm xe xóc nảy điên cuồng, mưa vẫn ùn ùn ngoài cửa sổ, mưa lớn như màn che lớn.

Hạ Hi nghiêng đầu nhìn về phía ngoài cửa sổ, khăn trương mãnh liệt đang bị cậu cố gắng kìm chặt xuống, cậu hiểu không thể tiếp tục đợi thêm nữa con đường này có vấn đề, nói không chừng đối phương còn có đồng bọn. Cậu thử chạm vào cây dù, nhanh chóng chạm vào vật cứng làm Hạ Hi an tâm hơn một chút.

Tài xế còn đang chăm chú lái xe nhưng tần suất nhìn gương chiếu hậu ngày càng nhiều, Hạ Hi cố giữ sắc mặt để tìm cơ hội, nhân lúc tài xế dời đi đường nhìn cậu nhanh chóng rút con dao giấu dưới cây dù ra, sau đó lạnh lùng đặt dưới cổ tên lái xe, thấp giọng uy hiếp: “Dừng xe!”

Gã hiển nhiên không ngờ được Hạ Hi lại chủ động tấn công, gã chần chừ một chút lại bị Hạ Hi đem dao ép sát lên cuối cùng cũng cảm nhận thấy nguy hiểm, gã lên tiếng: “Dừng, ta đỗ, đỗ ngay bây giờ, ngài lấy dao ra đi!”

Hạ Hi hơi buông lỏng một chút sau đó đem hai tay đối phương vòng ra sau đầu, lạnh lùng hỏi: “Kỷ Thư Nhan đâu? Mà đem cô ta đến đâu rồi?”

Ngược lại gã không cam lòng hỏi lại: “Mày bắt đầu nghi ngờ từ lúc nào?”

“Kẻ hở của mày thực sự chồng chất, lúc nghe xong tao đã cảm thấy có vấn đề, chỉ là lúc đó không xác định được nhưng đến khi mày trả lời rất chắc chắn thuyết phục cũng làm tao khẳng định được, mày nhất định

đi kèm theo Kỷ Thư Nhan khiến cho cô ta gọi điện cho tao.” Hạ Hi nói đến đây rồi dừng lại một chút, lạnh nhạt nói: “Nói máu! Rốt cuộc mày đã làm gì Kỷ Thư Nhan?”

“Tao nghĩ chúng mà là kẻ thù của nhau.”

“Tao và cô ta chắc chắn không phải là bạn bè nhưng cũng tính là có quan hệ, tao cũng không thể mặc kệ được.”

“Được rồi, tao cho mày biết ngay, cô ta...” Lời nói của gã rất chậm, giọng lại khàn khàn quái dị làm cho Hạ Hi không thể không chú ý nghe được. Gã nói được câu rồi chợt cúi đầu, dùng tốc độ sét đánh không kịp bưng tai tút ra một ống tuýt sau đó đánh nhanh về phía Hạ Hi.

Mục tiêu của ống tuýt chính là đầu Hạ Hi, hành động trong nháy mắt kia thực sự khiến cậu sợ hãi đến phát lạnh, sợ hãi như kiến cắn vào tận xương tủy vậy. Đây không phải lần đầu tiên cậu đối diện với cái chết nhưng sự tuyệt vọng và hoảng sợ vẫn khiến đầu óc Hạ Hi trống rỗng, cậu trốn không được mắt. Trong lúc ấy, bằng bản năng cậu giơ cánh tay trái lên, ống tuýt hung hăng đập vào cánh tay Hạ Hi có thể nghe được rõ ràng âm thanh xương gãy, cậu hét lên một tiếng thảm thiết nhưng tay phải vẫn nắm được chính xác ống tuýt mà rời sang chỗ khác.

Gã đàn ông khi nện ống tuýt xuống cũng đồng thời mất một người năng lượng, Hạ Hi cố chịu đựng cơn đau đón chộp được ống tuýt, mồ hôi lạnh nhè nhai trên trán cậu. Gã đàn ông bị đoạt đi hung khí liền nhanh chóng nhảy xuống xe chạy trốn, Hạ Hi nhìn bóng dáng đối phương nhưng cũng không tiếp tục đuổi theo.

Điều đó quá mạo hiểm, nếu chỉ có một mình cậu thì còn có thể đuổi theo nhưng bây giờ thì tuyệt đối không được.

Cậu rút điện thoại ra sau đó nhanh chóng gọi điện thoại cho Khương Liêm, tín hiệu chỗ này rất yếu mưa lại tầm tã.

“Chị đâu rồi?”

Khương Liêm sốt ruột nói: “Chúng tôi đuổi theo đến đường nhỏ thì không tìm thấy đường nữa, cậu ở đâu vậy? Nơi này có một cái ngã ba, tôi nên đi hướng nào đây?”

“Này? Cậu nói gì đi?”

“Hạ Hi? Có nghe được không....Nguy rồi...”

“Tút..tút_____”

Hạ Hi nhìn thoáng qua màn hình điện thoại, bây giờ ngay cả một cột tín hiệu cũng không có. Cậu không

dám nhúc nhích tay trái chỉ đành tìm kiếm một hồi trong xe, cuối cùng cũng tìm thấy được hai khúc gỗ ngắn dài khác nhau, tuy nhiên cũng đều đánh đầy bùn đất. Cậu cởi áo sơ mi xuống xé thành mấy miếng vải, sau đó dùng ván gỗ cố định tay trái lại rồi lại dùng vải quấn chặt lấy.

Bốn phía tối mịt, ngoài trừ đèn pha xe chiếu phía trước một đoạn thì Hạ Hi hầu như không tìm thấy bất cứ thứ gì, như thế này muốn kêu cứu cũng không được, bởi vì bên ngoài ngoài trừ tiếng mưa rơi cũng chỉ có mưa rơi. Hạ Hi khóc khản bò đến ghế lái, quả nhiên chìa khóa xe đã bị lấy đi, cậu vốn muốn túm cổ ghế để ép hỏi nhưng bây giờ thì không thể làm nổi rồi.

Sắc mặt Hạ Hi tái nhợt, cậu đành ngồi dựa vào ghế lái, bây giờ cậu có hai sự lựa chọn, một là chờ Khương Liêm lái xe đến, hai là tự mình chạy ra ngoài.

Cho dù phương án nào cũng không tốt cả.

Hạ Hi quyết định trước tiên ngồi chờ một chút đã, cậu chán muốn chết nhìn về phía trước, đột nhiên phát hiện có một đồi đất bị sụp xuống cách đó không xa, điều này khiến Hạ Hi cảm thấy rất quen thuộc. Cậu miễn cưỡng xuống xe, quả nhiên phát hiện được dấu vết động cơ ở trên đất bùn, cậu có thể suy đoán chắc chắn có ô tô đã ở đây rồi, đồng thời cũng tranh thủ đi lên đồi nhỏ đấy.

Nghĩ đến chuyện vừa xảy ra cách đó không lâu làm Hạ Hi liên tưởng đến Kỷ Thư Nhan.

Cậu miễn cưỡng lội bùn đến chỗ đó, trong tay vẫn cầm theo ống tuyết. Diện tích vũng lầy rất lớn, sâu và ngập đến mắt cá chân Hạ Hi, giày của cậu đã ướt từ lâu. Nước mưa không ngừng đập vào mặt khiến tâm trạng Hạ Hi càng thêm bất an, Kỷ Thư Nhan bị đưa đến chỗ này thì gã đàn ông kia sẽ không dễ dàng đưa cô ta trở lại được, vậy bây giờ cô ta ở đâu?

Hạ Hi nhanh chóng đi đến chỗ bị sụp, chỗ này đã bị nước mưa rửa trôi hết các dấu vết nhưng cậu vẫn chăm chú quan sát, cố gắng tìm ra được chút gì đó. Ánh sáng từ điện thoại chủ soi sáng một phạm vi nhỏ, cuối cùng cậu cũng tìm được trong đồng bùn kính râm của Kỷ Thư Nhan, sở dĩ cậu có thể nhận ra được bởi vì trước đây Khương Liêm đã cố ý đề cập qua, chiếc kính này được sản xuất bởi một nhãn hiệu nổi tiếng, sợ rằng giá trị rất xa xỉ.

Tìm được kính râm cũng không phải là một chuyện tốt, Hạ Hi còn tiện đà phát hiện một bãi cỏ bị đè nát, hình dáng rất mơ hồ nhưng cậu có thể nhận ra rõ đó là một dáng người. Cậu khom lưng chăm chú kiểm tra, phát hiện trong nước chảy còn mang theo vết máu, tuy rằng rất nhạt, có lẽ một lát nữa sẽ hoàn toàn biến mất.

Hạ Hi không dám tiếp tục suy nghĩ.

...

Tuy rằng đã phong tỏa thông tin về video nhưng trong lòng Tần Duệ Lâm vẫn rất bất an, hần nghĩ sự bất an này đến từ ý muốn bảo vệ Hạ Hi quá mức của mình nhưng Tần Duệ Lâm hiển nhiên không nghĩ như

vậy có gì không đúng, cho dù thái độ Hạ Hi có ra làm sao, hấn cũng vui vẻ chịu đựng.

Ngoại trừ lo lắng với Hạ Hi, hấn càng tức giận với Kỷ Thư Nhan, thái độ làm người của Hạ Hi hết sức thân thiện tuyệt đối không thể tấn công diễn viên nữ được, chuyện này hiển nhiên là do cô ta bày ra rồi, mà mục đích của đối phương rất rõ ràng, cô ta muốn mượn danh tiếng của Hạ Hi để làm mình nổi tiếng, về chuyện dùng phương thức gì để nổi tiếng, điều này rất quan trọng sao?

Một diễn viên muốn nổi tiếng rất không dễ nhưng muốn thân bại danh liệt thì rất dễ.

Tần Duệ Lâm nhất định sẽ không làm cô ta được như ý nguyện, nếu Kỷ Thư Nhan có can đảm làm như vậy thì cô ta cũng phải gánh chịu toàn bộ hậu quả, cô ta sẽ không có được chiến thắng ngược lại trở nên thất bại thảm hại.

Tần Duệ Lâm do dự vài giờ cuối cùng cũng không kìm nén được tâm tư muốn đi tìm Hạ Hi, hấn không nói trước với Hạ Hi mà âm thầm đến tìm cậu. Hấn luôn tự nhắc nhở chính mình, mày đã quyết định buông tay thì lần này chỉ cần đi xem một chút, chỉ cần thấy Hạ Hi không có việc gì là tốt rồi, không thể quấy rầy cuộc sống của em ấy được, hấn tự mình mặc niệm trong đầu nhiều lần, ánh mắt cũng trở nên mê man bất định.

Thực sự chỉ đi để nhìn một cái thôi sao?

Máy bay hạ cánh, Tần Duệ Lâm phái tài xế lái xe đến khách sạn, hấn ngồi một hồi lâu cuối cùng cũng đi hỏi phòng của Hạ Hi.

Nhưng lễ tân đáp: “Ngài Hạ vừa đi ra ngoài ạ.”

“Cậu ấy đi lâu chưa?”

“Khoảng một giờ.”

Tần Duệ Lâm không yên lòng nói: “Cậu ấy đi một mình sao?”

“Không phải ạ, Cô Kỷ phái tài xế đến khách sạn đón ngài Hạ,..à, người tài xế trước đó đã đến đón cô Kỷ, hình như có đồ gì đó cần đưa cho cô ấy.”

Cô nàng còn chưa nói hết Tần Duệ Lâm đã cảm giác thấy chuyện không ổn, Kỷ Thư Nhan không nên hẹn Hạ Hi mà cho dù hẹn cũng không cần phải xoay thành vòng tròn như vậy, nghe cả câu chuyện càng giống như người tài xế đang tự biên tự diễn, đầu tiên hấn cho Kỷ Thư Nhan đi, sau đó bắt Kỷ Thư Nhan gọi điện thoại cho Hạ Hi, toàn bộ nghe cũng rất lo gích.

Tần Duệ Lâm phân tích tình hình, tâm càng bất an hơn, hấn lập tức gọi điện thoại cho Hạ Hi lại phát hiện điện thoại không gọi được, điều này làm Tần Duệ Lâm sốt ruột vô cùng, hấn lập tức gọi cho Khương Liêm.

Máy kết nối một hồi lâu Khương Liêm mới nhận.

Tần Duệ Lâm hỏi thẳng: “Hạ Hi đâu?”

“Chuyện rất phức tạp nhất thời không giải thích rõ ràng được.” Tựa hồ Khương Liêm đang rất vội vã: “Chúng tôi bị lạc so với xe Hạ Hi khá xa, quên đi, anh bây giờ không ở thành phố B, tôi đã tìm người tới rồi, Hạ Hi không có...”

“Tôi đang ở thành phố B.”

“Anh nói cái gì?”

“Bớt sàm ngôn đi, mấy người đang ở đâu? Tôi đi đến ngay bây giờ.”

Khương Liêm lập tức đọc địa chỉ cho Tần Duệ Lâm, sau đó dặn dò: “Chỗ này rất tối nhớ đem theo đèn pin, có tổng cộng nhánh đường, anh đi vào cái bên phải, chúng ta phân công nhau đi tìm. Đúng rồi, bây giờ tôi phải đi vào, trong này hẳn là không có tín hiệu đâu.”

Tần Duệ Lâm cúp điện thoại, sau đó mua đèn pin và vũ khí cầm tay trên đường đi, hắn bảo tài xế lái với tốc độ nhanh nhất. Tâm trạng Tần Duệ Lâm bây giờ rất bất ổn, hai ngày nay cứ một chuyện lại một chuyện xảy ra, hắn ngay cả một cơ hội thở dốc cũng không có, quan trọng hơn nữa hắn không biết ai quấy rối sau lưng, điều này làm cho Tần Duệ Lâm vô cùng căng thẳng và buồn bực.

Hắn mặc thêm áo mưa, lại nhét dao găm vào trong giày, ánh mắt lạnh lùng, sát khí bùng bùng.

Khương Liêm để lại ký hiệu ở một nhánh đường, tài xế rẽ vào con đường bên phải tiến vào rừng cây, mặt đất gập gềnh làm thân xe xóc nảy liên tục, Tần Duệ Lâm bật đèn pin, chăm chú quan sát hai bên đường. Rừng cây này không được coi là rậm rạp nhưng cũng hiểm có xe cộ chạy qua, cho nên cảnh cây phủ hơn nửa đường.

Tần Duệ Lâm nhanh chóng phát hiện có dấu tích cây bị bể, đó là hậu quả của tốc độ lái xe cực nhanh đi qua mà thành, bất an trong lòng hắn càng tăng lên, hắn đang lo lắng cho an nguy của Hạ Hi. Bây giờ hắn không dám suy nghĩ quá nhiều, cho dù như thế nào đi nữa hắn đều không có cách nào chấp nhận nổi, hắn phải duy trì sự bình tĩnh, tin tưởng Hạ Hi nhất định sẽ không xảy ra chuyện gì.

Xe đi thêm một hồi nữa, Tần Duệ Lâm phát hiện phía trước có một chiếc ô tô bị bỏ lại, đèn pha vẫn còn mà điều này làm cho lòng hắn đột nhiên nhói lên.

“Nhanh! Mở cửa đi!”

Từ đầu tài xế đã bị khí thế của Tần Duệ Lâm đè nén, bây giờ đối phương lên tiếng, y không nói hai lời liền

tăng tốc độ, trực giác nói cho y biết hiện tại không nên cãi lời ông chủ bởi vì tâm trạng của đối phương thực sự sắp hỏng rồi.

Xe vừa dừng lại, Tần Duệ Lâm đã mở cửa đi ra ngoài, hắn dùng tốc độ nhanh nhất chạy đến chiếc xe hơi kia, trái tim bị cảm xúc hoảng sợ khẩn trương bao lấy, thậm chí hắn còn sợ hãi nếu như mình nhìn thấy trong xe chính là....

Tần Duệ Lâm nín thở nhìn qua cửa sổ xe vào bên trong lại phát hiện bên trong không một bóng người, hắn phải đỡ lấy ô tô mới thả lỏng được cảm giác sợ hãi tận cổ thể này, trong đầu hắn căng như một sợi dây, tâm trạng gần như sụp đổ.

“Chính là chỗ này, chúng ta phân công nhau cùng đi tìm, tìm được liền gặp nhau tại chỗ này.” Tần Duệ Lâm nói xong liền nghiêm túc nói: “Nếu như anh tìm được cậu ấy, tôi đảm bảo đây là chuyện may mắn nhất đời anh.”

Đây chính là lời hứa hẹn cực độ xa xỉ, tài xế cũng hiểu rõ, nếu như y tìm được người này Tần Duệ Lâm sẽ khiến cho hắn giàu có mà cả đời hắn tìm cũng không được.

“Được, tôi nhất định sẽ tận lực.”

Đêm tối, mưa xối xả.

Hắc ám, sợ hãi.

Tần Duệ Lâm vĩnh viễn không quên được tối hôm nay, mỗi giây mỗi phút hắn đều cầu nguyện cho Hạ Hi được an toàn. Tất cả đều tìm kiếm ở rừng cây, Tần Duệ Lâm hầu như lao lực quá độ, hắn không dám nghĩ đến chuyện Hạ Hi gặp chuyện không may, chỉ điều này thôi cũng khiến thần kinh hắn bị chèn ép đến tan vỡ hoàn toàn.

Tựa như kiếp trước vậy, hắn đem thống khổ trong lòng dày vò bản thân đến hao mòn sinh mệnh.

Sắp được nửa giờ, Tần Duệ Lâm hoàn toàn không có kế hoạch trở lại chỗ cũ, hắn gần như không nói nổi lên lời, ngay cả nuốt nước miếng cũng trở nên trắc trở. Lúc đi ngang qua đồng bùn, Tần Duệ Lâm đột nhiên dừng bước, trong đầu hắn đột nhiên xuất hiện một suy nghĩ rất đáng sợ.

Hắn dùng đèn pin đi tìm từng chút từng chút một, sau đó phát hiện chiếc ví của Hạ Hi cách đó không xa, đây là một khối âu hết sức xui xẻo thế nên suy nghĩ tuyệt vọng bắt đầu sinh sôi trong đầu Tần Duệ Lâm, hắn đã tìm kiếm những chỗ khác, hiện tại đã mất phương hướng.

Tần Duệ Lâm cầm lấy ví Hạ Hi, trái tim hắn như bị con dao sắc nhọn hung hăng đâm vào vậy, mạnh mẽ từng chút từng chút một khiến hắn không thể nào hít thở nổi, hắn ngồi xồm xuống dưới đất, bắt đầu lấy tay đào bới đồng bùn đất, nước mưa theo áo mưa chảy vào cơ thể nhưng hắn vẫn còn chưa tỉnh táo được,

ánh mắt hắn chỉ chăm chăm nhìn vào đồng bùn đất, hắn muốn đào bới chỗ này nhưng vẫn không hy vọng thấy Hạ Hi ở đây.

Hắn không biết mình đào bao lâu, trên người hắn tràn ngập bùn nước, đầu ngón tay như mất tri giác mà chết lặng, nhưng Tần Duệ Lâm vẫn không ngừng xuống tay, hắn kiên định không gì sánh được với chuyện này, hắn nghĩ nếu Hạ Hi thực sự bị sập ở dưới gò đất này thì hắn nhất định phải cứu cậu lên, đây là một hành vi hết sức ngu ngốc nhưng lại bộc lộ sự tuyệt vọng không thể nói bằng lời của hắn.

Sau đó, Tần Duệ Lâm đột nhiên nghe được tiếng bước chân sột soạt ở phía sau, âm thanh này rất nhẹ nhưng trong nháy mắt hắn đã phát hiện ra,

Tần duệ rừng bỗng nhiên quay đầu lại.

Hắn nhìn thấy Hạ Hi, cậu đứng rất gần chỗ này, toàn thân bao bọc bởi bùn đất, nước mưa xối thẳng từ đầu đến chân cậu, tóc ướt sũng, vẻ mặt cậu thoát nhìn rất thống khổ. Tần Duệ Lâm cũng chú ý đến cánh tay trái vô lực rũ bên thân cậu, mà cậu tựa hồ đang cố gắng một người.

“Hạ Hi —— “

Tần Duệ Lâm giống như phát điên chạy đến bên cạnh Hạ Hi, hắn thấy toàn thân Hạ Hi đang phát run, Tần Duệ Lâm đỡ lấy người trên vai cậu xuống, Hạ Hi liền vô lực ngã vào trong lồng ngực hắn.

Mà người trên lưng cậu cũng như bãi bùn nhão ngã phịch trên mặt đất.

Hạ Hi mệt mỏi rã rời, thấp giọng nói: “Cô ta chết rồi.”

42. Chương 42

Kỷ Thư Nhan đã chết.

Lúc Hạ Hi tìm được Kỷ Thư Nhan, mặt ả úp xuống bãi bùn nước, thân thể lạnh lẽo không có chút độ ấm. Hạ Hi lật ả lại thì nhìn thấy sắc mặt Kỷ Thư Nhan trắng bệch, hai mắt gắt gao nhắm chặt, trên mặt vẫn có thể nhìn ra dấu vết gãy dựa kịch liệt nhưng ả không thể làm được gì nữa, ả đã ngừng thở, thân thể mềm oặt tựa như toàn bộ xương cốt đều bị đập nát.

Hạ Hi không thể tin được, cậu quả thật không thể chấp nhận tác phong của Kỷ Thư Nhan nhưng cũng không có ý ả đáng chết, không có gì đáng quý hơn sinh mạng.

Là ai giết Kỷ Thư Nhan? Có phải hung thủ là kẻ cũng đưa cậu tới đây phải không?

Tâm trạng Hạ Hi nặng trĩu, cậu không biết nên tiếp thu chuyện này như thế này, không lâu trước đây Kỷ Thư Nhan còn vênh váo đắc ý nhưng bây giờ đã là một thi thể lạnh lẽo, ả cũng không còn nhìn thấy được ước mơ huy hoàng của mình nữa, tất cả nguyên nhân đều xuất phát từ vinh quang trong lòng ả, cuối cùng cũng vì đó mà kết thúc.

“Cô thật bất hạnh.” Hạ Hi thấp giọng nói.

Cậu ném cây dù và ống tuyết xuống, dùng tay phải gian nan đỡ Kỷ Thư Nhan lên lưng mình, động tác này hầu như lấy hết sức lực của Hạ Hi, cậu phải khom người, còn phải đảm bảo Kỷ Thư Nhan không bị rơi xuống nhưng khi cậu bước đi bước đầu tiên đột nhiên có cái gì ôm lấy cổ cậu.

Đáy lòng cậu lạnh lẽo, sợ hãi mãnh liệt xâm chiếm cõi lòng, cậu chậm rãi cúi đầu nhìn thấy Kỷ Thư Nhan đang dùng cánh tay sưng đỏ ôm chặt lấy cổ cậu. Cậu sợ hãi đến mức muốn vứt đối phương đi lại phát hiện Kỷ Thư Nhan lắc lắc cái cổ, dùng đôi mắt không có tình cảm gì theo dõi cậu.

Ả nói: “Mày hại tao.”

“A —— ” Hạ Hi bỗng nhiên từ trên giường giật mình tỉnh giấc, cậu thở dồn dập, nét mặt càng trở nên hoảng hốt, ánh nắng mặt trời từ ngoài cửa sổ rọi vào phảng phất như rửa trôi đi mọi lo lắng buồn phiền, cũng là đưa cậu từ giấc mộng về thực tại.

Tần Duệ Lâm khom người, thân thể hằn vì khẩn trương mà căng thẳng: “Làm sao vậy?”

“Không có việc gì. ” Hạ Hi thở dài một hơi, ngẩng nhìn bốn phía rồi nói: “Tôi ở đâu vậy?”

“Bệnh viện.” Tần Duệ Lâm ngồi lại cái ghế, nghiêm túc nói: “Em quá liều lĩnh, biết rõ có chuyện mà vẫn còn đi theo hắn, em biết lần này có bao nhiêu nguy hiểm không? Lỡ may có chuyện gì xảy ra thì làm sao bây giờ?”

“Tôi đã chuẩn bị kỹ càng, gã cũng chỉ có một người, tôi chỉ muốn bắt được hắn rồi mấy người Khương Liêm sẽ đến sau.”

“Em không nên mạo hiểm như thế.”

“Tôi không muốn đánh rắn động cỏ, tôi muốn biết mục đích của gã là cái gì nhưng tôi đã phá hủy tất cả.” Hạ Hi hạ giọng, cậu liếm đôi môi khô khốc, xa cách nói: “Có thể cho tôi một ly nước được không?”

Tần Duệ Lâm rót một ly nước cho cậu: “Em làm gì cũng phải đảm bảo an toàn, đừng quên bây giờ em đeo trên lưng hai mạng người.”

Tay trái Hạ Hi dang bằng thạch cao, cậu dùng tai phải chạm vào bụng, lúc này mới bất ngờ hoảng sợ, vội

vã nói: “Con có sao không?”

“Không có việc gì. ” Tần Duệ Lâm không đành lòng thách cậu: “Bây giờ chúng ta đang ở thủ đô, đây là bệnh viện tư nhân em hãy yên tâm đi, tuyệt đối sẽ không tiết lộ bất cứ thông tin gì của em đâu.”

“Anh có nói cho Thần Thần biết không?”

“Không nói, nếu không nó đòi đến đây từ lâu rồi.”

“Ừm, chờ tôi đỡ hơn chút đã, Khương Liêm thì sao?”

Tần Duệ Lâm nói: “Ở công ty, lần này có rất nhiều chuyện phức tạp phải xử lý, em yên tâm tĩnh dưỡng đi, sẽ không có người này đến quấy rầy đâu.”

“Đã điều tra được kẻ đó là ai chưa?”

“Anh đã có chút manh mối, A Hi, em yên tâm tĩnh dưỡng đi, chuyện khác không cần em quan tâm đâu. Anh sẽ xử lý tốt chuyện này, anh hứa.”

Hạ Hi bỏ không được, cậu do dự trong chốc lát rồi hạ giọng nói: “Tôi không ngờ anh lại xuất hiện ở đó.”

Tần Duệ Lâm cẩn thận nhìn Hạ Hi, hẳn muốn đến gần cậu rồi lại sợ Hạ Hi chống đối, chỉ than thở: “Em dọa anh, a Hi.”

“Xin lỗi.” Cậu dừng lại một chút, chân thành nói: “Cảm ơn anh.”

Tần Duệ Lâm dừng lại hồi lâu rồi trầm giọng nói: “A hi, em có thể quên chuyện ngày đó không?”

Hạ Hi không nói gì.

“Anh biết rồi, anh biết em không còn yêu anh nữa, em đã hoàn toàn khẳng định điều này, nhưng....Chúng ta có thể quên đi chuyện không vui đó được không? Anh chưa từng có suy nghĩ muốn làm tổn thương em.”

“Quên không có nghĩa là không có phát sinh.”

“Đúng vậy, nhưng anh vẫn hy vọng được em tha thứ.”

“ ... ”

“Xin lỗi...”

Hạ Hi nhìn sang chỗ khác, cậu nhìn chăm chăm trần nhà, giọng điệu lạnh lùng mà đau khổ: “Anh không làm tôi “đứng” nổi, nếu không anh đã làm đến cùng rồi, anh không cần phải bù đắp hết lần này đến lần khác, tôi thua cuộc không đứng nổi thì chuyện kia xem như không tồn tại, thực sự cũng không có chuyển biến gì.”

Tần Duệ Lâm cười khổ nói: “Anh làm cho em rất mệt mỏi sao?”

“Đúng vậy, anh tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục làm cho cho tôi có cảm giác mình rất tà nhẫn, tôi đã làm tổn thương anh nhưng thực ra tôi cũng không nguyện ý làm như vậy.”

“Chúng ta có thể bắt đầu lại một lần nữa, anh hứa tuyệt đối sẽ không làm em bị tổn thương một chút nào.”

Hạ Hi hơi nghiêng đầu nhìn Tần Duệ Lâm, cậu không nói gì nhưng ánh mắt đã toát lên vẻ đau thương dữ dội. Bọn họ tựa như đang trong một vòng tròn thật lớn, cuối cùng cũng quay lại điểm ban đầu, cậu không thể thuyết phục được Tần Duệ Lâm, nút thắt này vĩnh viễn không thể tháo nổi.

Cái nhìn của Hạ Hi khiến Tần Duệ Lâm như rơi vào hầm băng, hắn khó có thể duy trì nụ cười trên môi, vẻ mặt gần như sắp khóc: “Anh chỉ định đùa một chút, anh cũng hiểu được em quyết tâm như thế nào, em Em nghỉ ngơi thật tốt, anh chờ một chút rồi quay lại.”

Hắn nói xong liền đứng dậy rời đi, tựa như áp lực của bầu không khí khiến hắn không thở nổi, lúc đi đến bên cửa Tần Duệ Lâm dừng lại rồi nói: “ Nếu như đó là nguyện vọng của em anh chỉ có thể thành toàn*, nhưng trước đó em cũng có thể thành toàn cho anh một thỉnh cầu được không.”

Chú thích : thành toàn, có nghĩa như giúp đỡ để người nào đó đạt được mục đích.

Hạ Hi hỏi: “Thỉnh cầu gì?”

Tần Duệ Lâm không lập tức nói ra, một giây cũng không thể tiếp tục chờ, trái tim như bị dao nhọn xuyên thấu, hắn thật vất vả mới hạ được quyết tâm lại phát hiện đến khi thực hiện lại gian nan như vậy, hắn chỉ cần nghĩ đến mình sắp mất đi Hạ Hi vĩnh viễn, đau đớn này khiến hắn ngay cả hít thở cũng không nổi.

Hạ Hi thu hồi đường nhìn, cậu vẫn không nhúc nhích nằm trên giường, sau đó chậm rãi đau khổ nhắm chặt hai mắt lại.

.....

Tần Duệ Lâm hẹn gặp cục trưởng Lưu tại một nhà hàng Tây, nhân viên phục vụ bưng thức ăn lên xong liền lui ra ngoài, trong ghế lô* rộng rãi chỉ còn hai người bọn họ.

Chú thích : ghế lô (ghế ngồi thiết kế đặc biệt trong kịch trường, một gian có vài chỗ ngồi)

Lưu Thanh thở dài nói: “Chuyện này không dễ làm, người chết cũng không phải người thường, huống hồ ả và Hạ Hi từng xảy ra mâu thuẫn kịch liệt.”

Tần Duệ Lâm không hề nghi ngờ gì nói: “Hạ Hi không giết Kỷ Thư Nhan.”

“Không chứng cứ. ” Lưu Thanh hiển nhiên cũng rất đau đầu: “Không để Hạ Hi phối hợp với sở cảnh sát điều tra là rất không hợp tình hợp lý, như vậy chỉ làm hiềm nghi về cậu ta lớn hơn.”

“Bây giờ em ấy đang bị thương, cần phải tĩnh dưỡng.”

“Cậu ta chỉ cần ra mặt là được, bây giờ áp lực của tôi rất lớn, cậu cũng không nên dồn ép tôi như vậy, tôi có thể đảm bảo sẽ cẩn thận chiếu cố cậu ta, tuyệt đối không ai làm khó được.”

Tần Duệ Lâm tựa như đang lo lắng, ngón tay hần nhẹ nhàng vuốt ve thành ly, ánh mắt sâu thẳm lạnh lùng sắc bén: “Xin lỗi, tôi không thể.”

Lưu Thanh đột nhiên đứng dậy, tức giận nói: “Cậu đang bao che chứa chấp! Đừng quên, cậu bây giờ vẫn phải tuân thủ pháp luật nước Z, cậu không phối hợp với tôi, tôi chỉ còn cách cưỡng chế đưa Hạ Hi đi!”

“Ông cứ việc thử.” Ánh mắt Tần Duệ Lâm lạnh như băng, hần không chút khách khí uy hiếp đối phương: “Cục trưởng Lưu, ông cho rằng đến cuối cùng ai sẽ thua?”

Lưu Thanh cũng ý thức được đối đầu với Tần Duệ Lâm không hay chút này, hần chán nản ngồi xuống, giọng điệu cũng mang theo khẩn thiết: “Bên trên tạo áp lực tôi cũng không có cách nào, nghi ngờ cho Hạ Hi quá lớn, cậu ta cùng Kỷ Thư Nhan còn có mâu thuẫn trước mà đêm Kỷ Thư Nhan chết, Hạ Hi còn hẹn gặp mặt với ả. Chuyện này nhân viên lễ tân có thể làm chứng, cậu ta là đối tượng tình nghi lớn nhất giết Kỷ Thư Nhan, bây giờ bên ngoài đang bàn tán xôn xao, mọi phương diện đều yêu cầu bắt được Hạ Hi, tôi không có khả năng dìm xuống được, áp lực của dư luận cũng thật lớn.

“Tôi biết.” Bây giờ truyền thông đang gắt gao tìm kiếm Hạ Hi, bọn họ thậm chí còn ngồi lì chờ ở công ty, nhà trọ nếu như Hạ Hi không xuất hiện, tình hình sẽ không thể cứu vãn nổi: “Ông có thể chịu được bao lâu?”

“Bấy ngày...không, tối đa năm ngày.”

Tần Duệ Lâm nghiêm túc nói: “Trong năm ngày, tôi sẽ cho ông một lời giải thích.”

Lưu Thanh cau mày, cuối cùng vẫn gật đầu nói: “Nếu không có được bằng chứng, cậu không thể ngăn tôi mang Hạ Hi đi.”

“Được.”

Mọi chuyện xảy ra ngoài quỹ đạo, hầu như khi công khai tin tức Kỷ Thư Nhan chết tất cả mọi người đều chỉ mũi tên về phía Hạ Hi, những người ban đầu ủng hộ Hạ Hi đều quay lưng, điên cuồng hơn là những kẻ nguyên rửa Kỷ Thư Nhan, các nàng đều bắt đầu công kích Hạ Hi thậm tệ, như muốn sấm hối hành vi của mình.

Rất nhiều cư dân mạng nổi giận nói: “Mấy người nguyên rửa Kỷ Thư Nhan chết đi, hiện tại cô ấy chết thật rồi, mấy người đã hài lòng chưa? Chỉ trích người vô tội, Hạ Hi và fan của anh ta, đây là điều chúng mày muốn sao?”

Tình hình rất khẩn cấp, cấp bách.

Tất cả mọi người đều bàn tán chuyện này nhưng duy chỉ có Hạ Hi không biết chút nào, cậu đã bị Tần Duệ Lâm giấu ở một nơi vô cùng an toàn, hoàn toàn không phải chịu bất kỳ chỉ trích nào của dư luận, đây là kế hoạch của Tần Duệ Lâm, hắn không muốn Hạ Hi bị cuốn vào chuyện lộn xộn này, đặc biệt cậu còn vô tội, Hạ Hi không có khả năng giết Kỷ Thư Nhan. Tần Duệ Lâm nhớ đến cảnh tượng Hạ Hi xuất hiện ở bìa rừng dê đó, cậu gian nan công Kỷ Thư Nhan, về mặt đau thương mà xót xa.

Cậu nỗ lực cứu Kỷ Thư Nhan nhưng bây giờ lại tình đối tượng tình nghi giết người, hắn không ai chịu được sự đối xử này.

Tần Duệ Lâm không muốn tiếp tục tạo áp lực cho Hạ Hi nữa, cậu đang bị thương lại bị kích thích, hiện tại cần đặc biệt tình dưỡng chứ không phải bị toàn thể giới chỉ trích lăng mạ. Hắn nhất định phải tìm ra hung thủ, đến lúc Hạ Hi phát hiện ra chuyện này thì tất cả hỗn loạn đều đã kết thúc.

Điều này là dựa vào bản năng của hắn để làm.

Muốn điều tra thân phận của tài xế đầu tiên phải điều tra về video, Tần Duệ Lâm tin rằng giữa hai người này nhất định có mối liên hệ.

Kể đầu tiên Tần Duệ Lâm hoài nghi chính là Ngụy Gia Đình, kẻ này có mẫu thuẫn với Hạ Hi, thậm chí lần thâm gia sự kiện trước đã đem mâu thuẫn của hai người này mở rộng đến tận cùng, gã có lý do để nhắm vào Hạ Hi. Tần Duệ Lâm thực sự hối không kịp, đáng ra trước đó hắn phải giáo huấn Ngụy Gia Đình một trận khó quên mới được.

Nhưng mà vận may này sẽ không xảy ra lần nữa.

Tần Duệ Lâm gặp Ngụy Gia Đình trong một căn nhà hoang, hắn bị cột chặt vào ghế, trên người dày đặc vết tích ấu dâm, miệng bị nhét vải, khi gã nhìn thấy Tần Duệ Lâm liền mạnh mẽ giãy dụa giống như muốn nói cái gì đó.

Hắc Quyền hung hăng cho hắn một cái tát, sức tay hắn lớn Ngụy Gia Đình bị đánh đến tỉnh mộng. Hắc Quyền đánh xong lập tức ném thuốc lá xuống đất, sau đó đến bên cạnh Tần Duệ Lâm: “Đại ca, tên nhãi này vẫn còn kiên cường lắm, hắn thừa nhận chuyện video là do hắn giết cô ả kia nhưng không biết ai là kẻ đã giết ả.”

Tần Duệ Lâm gật đầu, hắn tự tay rút miếng vải rách trong miệng Ngụy Gia Đình ra, cả người lâm vào khí thế cường đại, hắn lạnh lùng nói: “Mày quả thật không nói sao?”

Giọng điệu của hắn không mang theo bất cứ uy hiếp này nhưng có thể làm cho người khác cực kỳ sợ hãi, Ngụy Gia Đình liều mạng lắc đầu, hoảng sợ nói: “Tôi không biết, thực sự không biết, tôi chưa từng nghĩ muốn giết Kỷ Thư Nhan, giết ả không mang lại lợi ích gì cho tôi!”

“Đương nhiên là có, mày giết dây chuyện video của Kỷ Thư Nhan, giết chết ả rồi vu oan cho Hạ Hi. Nếu đạt được mục đích hai chuyện này, mày nghĩ muốn hủy hoại Hạ Hi, phải không?”

“Tôi không giết Kỷ Thư Nhan, anh không thể đổ oan cho tôi! Mấy người làm vậy là phạm pháp, mau thả tôi ra, tôi thừa nhận, tôi thừa nhận chuyện video là lỗi của tôi, tôi đổ kị với Hạ Hi, ghi hận hắn ta lúc trước khiến tôi mất mặt cho nên tôi muốn báo thù hắn! Nhưng tôi không dám giết người, đến bây giờ tôi cũng không dám nghĩ đến chuyện như vậy, nếu làm sẽ bị phán tử hình đó!”

Ngụy gia đình giống như kẻ điên liều mạng giải thích, mặt mũi hắn bầm dập, vẻ mặt hoảng sợ cùng phần lộ bộ dạng giống như không nói dối.

Hắc Quyền không khỏi hoài nghi nói: “Đại ca, anh khẳng định hắn biết? Tên nhãi này vừa mới bắt đầu không ai đánh gì cũng gào khóc tự khai, đem hết chuyện video từ trước ra khai báo rõ ràng. Không giống như hắn có thể làm được, cô ả đã chết và hắn hình như thực sự không có quan hệ.”

Tần Duệ Lâm suy nghĩ một chút, hắn lấy từ trên người Hắc Quyền xuống một cái dao găm, sau đó đem miệng dao sắc bén kề lên ngón tay Ngụy Gia Đình, lưỡi dao lạnh lẽo khiến Ngụy Gia Đình hoảng sợ trợn trừng hai mắt, cả người run rẩy không gì ngăn được, gã run run nói: “Anh...anh muốn làm gì...”

Tần Duệ Lâm để miệng dao sát thêm, khuôn mặt không biểu cảm nói: “Chuyện Kỷ Thư Nhan chết không có quan hệ với mày?”

“Thực sự, thực sự!” Ngụy Gia Đình liên tục gật đầu: “Tôi chỉ muốn cho Hạ Hi một bài học tuyệt đối không dám giết người, ngay cả gà tôi cũng chưa từng giết...”

“Ngụy Thắng đã cảnh cáo mày chưa?”

“Cái...cái gì...”

“Lần trước tao không đối phó với mày vì nghĩ mày còn chưa đủ tư cách, nhưng xem ra cha mày cũng không

hoàn thành trách nhiệm hoàn toàn không đem lời tao chuyển cho mày, thế nên mày vẫn còn dám làm loại chuyện này.”

Ngụy Gia Đình không ngừng có ý định cách khỏi lưỡi dao nguy hiểm, gã lo lắng liên tục nói: “Tôi cũng không có trêu chọc gì anh.”

“Không, nhưng tao cho mày biết, trả thù Hạ Hi là đắc tội nghiêm trọng với tao.”

“Tôi không dám, sau này cũng không dám nữa...”

Tần Duệ Lâm liếc mắt nhìn Hắc Quyền, lập tức có hai gã thủ hạ ấn chặt bàn tay Ngụy Gia Đình. Ngụy Gia Đình tựa hồ nhận ra được điều gì, gã liên tục liều lĩnh giãy dụa, vừa giãy dụa vừa hô to cầu cứu. Tần Duệ Lâm làm gã câm miệng, hắn dùng lưỡi dao nhẹ nhàng vạch lên bàn tay Ngụy Gia Đình, mỗi lần hắn động Ngụy Gia Đình đau đớn gào khóc thành tiếng.

“Lần giáo huấn này để mày khắc ghi vào đầu.” Tần Duệ Lâm nói rất chậm, đột nhiên hắn giơ cánh tay lên, sau đó hung hăng đâm vào mu bàn tay Ngụy Gia Đình. Lưỡi dao đâm xuyên bàn tay Ngụy Gia Đình rồi bị ghế dựa giữ lại khiến gã như phát điên hô to đau đớn, toàn thân gã run rẩy, giống như một loại đau đớn đáng sợ vào nuốt mất nửa cái mạng.

“Bây giờ nói cho tao biết, mày biết kẻ giết Kỷ Thư Nhan là ai không?”

Ngụy Gia Đình đau đớn khóc lóc, gã điên cuồng lắc đầu, sâu trong đáy mắt chỉ còn đầy rẫy thất kinh, cùng lúc đó Tần Duệ Lâm ngửi thấy mùi nước tiểu đậm đặc, Ngụy Gia Đình bị dọa đến không thể khống chế nổi, gã nhìn Tần Duệ Lâm tựa như nhìn ác ma.

Tần Duệ Lâm chán ghét lùi về sau vài bước, hắn đứng từ trên cao nhìn xuống Ngụy Gia Đình, dùng ngữ khí lạnh nhạt nói: “Đây là lần thứ hai tao cảnh cáo mày, nếu mày còn dám làm điều gì bất lợi cho Hạ Hi, tao sẽ giết mày luôn, đừng nghi ngờ tao vì tao có khả năng làm như thế.”

Ngụy gia đình không nói nên lời, gã có cảm giác đau đớn sắp hun thần kinh gã cháy hồng, gã chưa từng thể nghiệm loại sợ hãi quá độ như vậy bao giờ. Gã cũng không dám nghi ngờ lời nói của Tần Duệ Lâm, nếu còn tiếp tục một lần hắn sẽ giết chết gã, không ai có thể cứu giúp gã ngay cả cha cũng đứng về phía Tần Duệ Lâm, vì lợi ích trước mắt cha mà gã chỉ như một con chó thôi.

Gã bắt đầu hối hận, hối hận vì tự cho là đúng mà đối phó với Hạ Hi, gã đã từng nghĩ Hạ Hi và Tần Duệ Lâm chắc có quan hệ với nhau nhưng lựa chọn làm cho hắn quên đi mình là ai, hắn đặt cược vào một người, cuối cùng thất bại thảm hại.

Gã không cam lòng, nhưng cũng không dám làm gì.

43. Chương 43

Hạ Hi chán nản ngồi trong phòng bệnh, cậu chẳng thể làm gì, căn phòng này được gọi là phòng bệnh VIP mà cái TV cũng không có, nguyên bản chỗ để TV bây giờ lại trống rỗng, tủ để TV thì để hai bình hoa song song, mỗi bình cắm một bó cẩm chướng, mỗi ngày thay hoa tươi một lần để đảm bảo lúc nào cũng đẹp và mới mẻ.

Hạ Hi rất bất mãn với chuyện thiếu TV, không chỉ một lần cậu than vãn với y tá nhưng y tá lại kiên trì giải thích: “Bây giờ cậu cần nghỉ ngơi nhiều hơn, xem Tv chỉ khiến thân thể cậu bất lợi, hơn nữa dễ sản sinh hành vi quá khích. Hoa tươi chẳng hơn Tv sao, cậu có thể tưởng tượng hoa thành tiên hoa nữa, nói không chừng nàng đang ở bên cạnh cậu, mỗi phút mỗi giây đều muốn làm bạn với cậu, nghe rất ấm áp không phải sao?”

Không, tuyệt đối không.

Hạ Hi chân thành nói: “Tôi chỉ muốn TV.”

“TV và sức khỏe cái nào quan trọng hơn?”

“... Khỏe mạnh.”

“Cho nên.” Y tá hợp tình hợp lý lừa dối: “Cậu không nên đòi TV nữa.”

Cho dù Hạ Hi có đề cập với bất cứ ai, các cô đều luôn miệng một lời, điều này làm cho Hạ Hi hoài nghi các cô đã được đọc qua kịch bản, cậu chỉ là muốn một chiếc TV giải buồn, có liên quan đến sức khỏe như vậy sao?

Mất đi phương tiện liên lạc với bên ngoài, cảm giác này khiến trong lòng Hạ Hi rất bất an, điện thoại di động bị Tần Duệ Lâm cầm đi với danh nghĩa đi sửa, thay vào đó là một chiếc cục gạch, ngoại trừ khả năng nghe gọi hầu như không có chức năng nào khác. Hạ Hi bắt đầu chơi trò chơi đi động, cậu có hứng thú vô cùng với trò rắn săn mồi như để hóa giải khát vọng của cậu với TV.

Vừa nhận được một cái điện thoại cũ Hạ Hi không thể nào giải thích nổi, cậu hỏi Tần Duệ Lâm: “Cái điện thoại này bao nhiêu tiền?”

Tần Duệ Lâm lắc đầu, “Không biết, làm sao vậy?”

“Tôi đưa anh tiền, anh giúp tôi một cái smart phone, tôi không ngờ anh cũng có thể mua loại điện thoại lỗi thời thế này, không phải loại này biến mất khỏi thị trường rồi sao?”

“Mua được nó thật sự không dễ dàng.”

“Tôi cần có một cái điện thoại có thể lên mạng.”

“Không được.” Tần Duệ Lâm từ chối nói: “Phóng xạ của điện thoại di động lớn sẽ ảnh hưởng không tốt đến cơ thể em, anh sợ em thức đêm chơi như vậy thì hỏng bét. Chức năng chính của điện thoại này là nghe gọi, sử dụng hằng ngày sẽ không bị ảnh hưởng.”

Mọi thỉnh cầu của Hạ Hi đều bị cự tuyệt, điều này làm cho cậu không khỏi hoài nghi mị lực của bản thân. Ngày thứ ba ở bệnh viện, cậu thực sự không kìm nén được khát khao được lên mạng xem tin tức, cho nên bắt đầu chủ động mượn điện thoại của y tá để dùng tạm.

Có hai y tá chuyên môn phụ trách chăm sóc sức khỏe Hạ Hi, một vị thì vừa nghiêm túc lại cẩn thận tỉ mỉ, vị còn lại tuổi còn trẻ nên hoạt bát nói năng liến thoắng, tất nhiên Hạ Hi sẽ ra tay với cô gái trẻ này rồi. Qua nhiều lần nói chuyện, cậu có hiểu biết nhất định với cô gái này, cô nàng thích được người khác khen ngợi, khen càng lâu lại càng phơi phới.

Vì thế Hạ Hi cố ý điều chỉnh lại ngôn ngữ bản thân.

“Hôm nay em nhìn rất khác biệt.” Đây là một lời dạo đầu dễ khiến cho người khác cảm thấy hứng thú, cậu thậm chí có thể đoán được tiếp theo cô nàng sẽ hỏi lại câu gì.

“Có cái gì khác biệt nào?”

Hạ Hi cười nói: “Cả người em lộ ra một khí chất rất khác biệt, phải nói là thuần túy tự nhiên, anh cũng thấy em rất ít khi trang điểm.”

Trong lòng cô nàng đương nhiên vui vẻ nhưng trên mặt vẫn tỏ vẻ khiêm tốn: “Nào có khoa trương như vậy, em không thích trang điểm, như vậy nhìn rất già dặn hơn nữa lại phiền phức, em chỉ thích dáng vẻ tự nhiên thôi.”

“Tôi cũng không thích con gái trang điểm, trên người họ lúc ấy tỏa ra vẻ đẹp tự nhiên tựa như vẻ đẹp của hoa dại vùng ngoại ô vậy.”

“Anh không gạt em đấy chứ? Em chưa từng nghe người khác nói như vậy bao giờ.”

“Đương nhiên là sự thật rồi, tôi đã thấy rất nhiều cô gái xinh đẹp do trang điểm mà thành, mà em thì dù trang điểm hay không cũng không khác biệt, nét mặt của em rất đẹp nếu như trang điểm vào nhất định sẽ hấp dẫn sánh ngang sao kim, còn có ánh mắt của em...” Hạ Hi nhìn thẳng vào đối phương, chân thành nói: “Ánh mắt của em phẳng phất biết nói vậy.”

Cô nàng e lệ nở nụ cười, hiển nhiên là bị khen đến thật vui vẻ, hai gò má nổi rặng đỏ ửng. Hạ Hi rất đẹp trai, đây là chuyện không cần nghi ngờ rồi, mà nàng lại được một người đẹp trai như vậy tán thưởng, đối phương thậm chí còn thân thiết đứng cạnh nàng thật khiến tim nàng đập liên hồi trong lồng ngực, rất

muốn xuống lầu chạy vài vòng để tỉnh táo một chút.

Cô nàng đùa giỡn nói: “Sao anh nói lại được lời ngọt như vậy chứ, có phải anh muốn theo đuổi em không?”

“Vì sao lại không?” Hạ Hi cười nói: “Tôi có thể xin số điện thoại của em được không?”

Cô nàng hưng phấn vô cùng, không chút do dự đưa luôn điện thoại di động cho Hạ Hi, thậm chí còn tích cực chủ động nói: “Anh bấm số điện thoại của mình vào đây là được rồi.”

Hạ Hi nhận lấy điện thoại, vừa bấm dãy số vừa nói: “Không phải em đến đưa thuốc cho tôi sao?”

Cô nàng lúc này mới a lên một tiếng, vội vàng lấy thuốc cho Hạ Hi cũng quên điện thoại mình đang nằm trong tay đối phương. Hạ Hi thu mắt lại, tay cậu nhanh chóng đăng nhập vào mạng Internet, sau đó bấm vào từ khóa then chốt, cả quá trình chờ đợi vô cùng đặng đặng mà mạng internet ở bệnh viện cũng không tốt lắm, may mắn là cuối cùng vẫn dò được tin tức.

Thông tin khổng lồ làm Hạ Hi có chút không dám tin được.

Ngón tay cậu trơn trượt nhưng nét mặt vẫn vô cùng bình tĩnh, rồi lại mơ hồ mang theo bão tố. Hạ Hi mím môi, rốt cuộc đã hiểu tại sao Tần Duệ Lâm lại không cho mình lên mạng bởi vì tình hình bây giờ vô cùng nghiêm trọng vô pháp đập tắt, nhất định là rất khó giải quyết nếu không hẳn đã có cách xử lý rồi.

Hạ Hi từ chú ý đến thất thần, khi phát hiện đã thấy điện thoại bị lấy đi rất nhanh. Tần Duệ Lâm nhìn thoáng qua màn hình, sau đó sắc mặt trầm xuống, cô nàng hiển nhiên cũng nhận thức được điều gì, hoảng hốt nhìn qua Hạ Hi rồi lại cúi đầu không dám đối diện với Tần Duệ Lâm.

Tần Duệ Lâm nhin cơn tức giận mà không ném tan điện thoại, hần lạnh lùng nói: “Đi ra ngoài!”

Cô nàng ngay cả điện thoại cũng không dám lấy, một giây cũng không dám dừng lại, cô cũng tự hiểu mình đã gây họa rồi, y tá trưởng đã dặn đi dặn lại nhiều lần nhất định không được cho Hạ Hi cầm đến điện thoại vậy mà ma xui quỷ khiến cô lại phạm sai lầm này, cho dù là Hạ Hi cố tình làm nhưng cô cũng không thoát khỏi trách nhiệm.

Cô nên sớm ngờ tới bởi vì sơ hở của Hạ Hi vô cùng chồng chất, cô quả thực ngu xuẩn đến cực hạn rồi.

Nhưng mà cô có hối hận cũng không kịp, thời gian không thể quay trở lại nữa.

Tần Duệ Lâm lấy bình giữ nhiệt trên tủ đựng TV xuống, sau đó mở nắp ấm ra, hương thơm thịt cá không kiêng nể gì phân tán đi khắp nơi, kích thích thần kinh ăn uống đến nhộn nhạo. Hần bình tĩnh đổ canh cá vào trong bát sứ, canh cá được hầm rất lâu, thịt cá hầu như trong suốt hòa cùng nước trong bát, xương cá đã được bỏ ra ngoài, từ hương vị cho đến hình thức đều có thể nói là tinh phẩm.

Hắn đem bát sứ đặt bên cạnh giường, bình thần nói: “Bây giờ em cần bổ sung dinh dưỡng.”

Hạ Hi lãnh tỉnh quá mức: “Tôi không ngờ bọn họ sẽ nghi ngờ tôi giết Kỷ Thư Nhan, anh còn muốn gạt tôi sao? Anh nghĩ tôi không có cách nào chấp nhận được sự thật này?”

“EM không yếu đuối như vậy.” Tần Duệ Lâm bắt đắc dĩ nói: “Anh chỉ là không muốn em bị tổn thương, trước đây em được muôn vạn sủng ái, đại đa số mọi người đứng về phía em, nhưng A Hi, tình hình bây giờ hoàn toàn trái ngược.”

Hạ Hi không biểu lộ tâm tình nói: “Hắn là anh nên nói cho tôi biết.”

“Chừng nào thì em nhận thấy được?”

“Tôi không ngờ lại nghiêm trọng như vậy, tôi cứ cho rằng có liên quan đến hung thủ thôi, Kỷ Thư Nhan, ha ha ha, làm sao tôi có thể giết cô ta được, đây là chuyện đùa sao!”

Tần Duệ Lâm ngồi xuống bên giường, hắn chăm chú nhìn về phía Hạ Hi: “Đây không phải là trò đùa, anh vốn có ý lừa em nhưng hiện tại tùy em quyết định, em nguyện ý giả bộ không biết hay là muốn nghe anh kể lại tình hình hiện tại? Anh hứa sẽ xử lý tốt chuyện này, cho dù em lựa chọn nào đi nữa.”

“Tôi muốn biết tình hình hiện tại.”

“Được.” Tần Duệ Lâm lấy từ tủ bên giường một ly nước ấm rồi đưa cho Hạ Hi: “Ngày đầu tiên em ở trong bệnh viện thì chuyện đã bắt đầu xấu đi, bọn họ nghi ngờ ưm giết Kỷ Thư Nhan bởi vì trước đó tuần ra video kia. Có chứng cứ đêm đó em cùng Kỷ Thư Nhan hẹn nhau ra ngoài, Kỷ Thư Nhan chết, trước đây cô ta bị nguyên rửa thóa mạ nhưng bây giờ lại được mọi người thương hại, nhưng hành động lúc trước của cô ta bây giờ đã thành sự thật, hơn nữa trước đêm cô ta chết còn đăng một trạng thái mình sẽ chứng minh tất cả lên weibo.”

Đối diện hắn là khuôn mặt vô cảm của Hạ Hi, cậu cúi đầu, đem mọi cảm xúc che lấp hết.

Tần Duệ Lâm tiếp nói: “Anh đã điều ra được kẻ khởi xướng vụ video, đó là Kỷ Thư Nhan cũng ngại gia đình muốn tạo scandal. Ngụy gia đình đã công khai thừa nhận, tình thế bắt đầu chuyển biến tốt đẹp, cũng không bết bát như em suy nghĩ đâu.”

“Bây giờ tôi là đối tượng tình nghi lớn nhất sao?”

“Không, anh đã tìm được hung thủ rồi.”

Hạ Hi bỗng nhiên ngẩng đầu: “Đó là ai?”

Tần Duệ Lâm lạnh lùng phun ra hai chữ: “Quý Tân.”

“Y? làm sao có thể?” Hạ Hi có chút không tin nổi: “Gã đàn ông kia bị thọt chân, gã nhìn gầy yếu hơn quý tân hơn nữa trên mặt còn có vết sẹo.”

“Chính là y, anh không có thời gian điều tra từng manh mối chỉ có thể tìm ra người có hiềm khích lớn nhất, triệt để điều tra hành tung của y, mà hành tung của quý tân hoàn toàn trung khớp với sự việc. Nhưng đúng lúc y đã chạy trốn rồi, anh không có cách nào tìm được y, chứng minh danh tính cùng thân phận hung thủ của y.”

“Tại sao hắn muốn nhằm vào tôi?”

Đáy mắt Tần Duệ Lâm lạnh lẽo, lửa giận bị ngưng tụ lại chờ đến lúc bùng nổ, ngay cả ngữ khí cũng ngập sát khí: “Đại khái là bởi vì anh.”

Chuyện này vốn không khó để giải thích, vốn dĩ quý tân đã nắm chắc được cơ hội chiến thắng lại không ngờ được Hạ Hi lại giành cơ hội lọt vào mắt Tần Duệ Lâm trước, y không những mất đi cơ hội mà thậm chí còn không thể quay về Mỹ, y đem mọi tai vạ của mình đổ lỗi cho Hạ Hi nhưng thực ra đó là bệnh giận chó đánh mèo, người y nên hận chính là Tần Duệ Lâm, song Tần Duệ Lâm quá cường thế khiến y căn bản không dám có ý niệm trả thù trong đầu.

Đây chính là hậu phi trong cung đình bị thất sủng, các nàng nên hận chính hoàng đế đã lạnh lòng với mình nhưng lại dồn nén hận thù sang người nhau.

“Y muốn giết tôi sao?”

Tần Duệ Lâm trầm mặc một hồi, ngữ khí của hắn ngập tràn tự trách cùng ảo não, đúng là hắn không nên dồn ép y, hắn cũng không ngờ y có thể làm những chuyện như vậy, sớm biết như vậy lúc đầu hắn nên giải quyết y, hiện tại không bị trái đắng rồi.

Ngữ điệu Hạ Hi hơi lên cao: “Y hận anh sao?”

“Thương tích của y là do anh.”

“Anh không nên hận y, điều này không hợp lý.”

Thực tế, Tần Duệ Lâm đã làm nhiều điều vô lý hơn thế, hắn có nhiều hành vi không thể giải thích nổi. Trong tim Hạ Hi dần hiện lên một suy đoán mà thời gian trôi qua, suy đoán này càng trở nên rõ ràng, trong lòng cậu hiểu rõ nhưng lại không muốn cùng Tần Duệ Lâm đi thẳng vào vấn đề, chuyện bây giờ đã đủ phiền phức rồi, cậu cũng không muốn dính đến nhiều rắc rối không đáng có nữa.

“Không có gì là không nên, phàm là người tổn thương em, anh đều không dễ dàng buông tha.”

Hạ Hi chẳng biết nên nói gì nữa, cậu đã vô số lần bị Tần Duệ Lâm dồn vào tình cảnh xấu hổ, nhiều lần cậu nỗ lực rửa sạch quan hệ nhưng Tần Duệ Lâm lại xuất hiện đúng lúc, sự xuất hiện của hắn làm cho người khác không thể nào bỏ qua. Loại chuyện này làm Hạ Hi chìm vào trong mâu thuẫn, cậu thể hiện sự lạnh lùng vô cảm nhưng bây giờ lại không có cách nào từ chối, giống như lời từ chối sẽ biến thành một loại tổn thương.

“Cảm ơn.”

“Đây là điều đương nhiên anh phải làm, là anh đã lo lắng không chu toàn làm cho em rơi vào tình cảnh này, rất xin lỗi.”

“Y không đem lời dạy của anh để trong lòng.”

“Y không có cơ hội.” Tần Duệ Lâm nói.

“Bây giờ y trốn ở đâu?”

“Anh sẽ tìm được y.” ngữ khí Tần Duệ Lâm thấp xuống: “Cho dù phải đào sao ba thước.”

.....

Hẻm nhỏ tràn ngập mùi hôi thối, quý tân mua một nửa con gà nướng ở đầu hẻm sau đó khập khiễng chui vào đường hầm, mấy con chuột kiếm ăn chạy tứ phía, y tựa như đã thành thói quen ngay cả nửa cái liếc mắt cũng không thêm bổ thí.

Y đang ở trong một căn phòng chật hẹp hầu như không nhìn thấy bất kỳ vật dụng nào, quý tân đốt một cây nến lên, lúc này mới có thể nhìn thấy chút ánh sáng.

Y đem nửa con gà nướng đặt lên cái bàn đen thùi, lại lấy một chai bia từ dưới bàn lên, sau đó lấy điện thoại di động ra gọi điện.

“Hắn sẽ nhanh chóng tìm đến đây, phải làm gì bây giờ?”

“Đáng lẽ mày nên giết nó!”

“Tao biết nhưng mệnh nó lớn, tao không ra tay được, lần sau không có cơ hội tái phạm, mày phải nghĩ cách để tao ra nước ngoài.”

“Bây giờ tao không làm được.”

“Mày nói cái gì!” quý Tân giận dữ hét lên: “Mày đừng con mẹ nó đùa tao, chúng ta hiện tại đều buộc chung một sợi dây thừng, nếu như tao bị bắt mày cũng tuyệt đối không chạy được!”

“Mày gấp gì chứ, tao cũng không nói không có cách, việc này rất cấp bách mày phải làm một việc trước.”

“Chuyện gì

“Giả diên.”

44. Chương 44

Nếu Hạ Hi đã biết chuyện từ đầu đến cuối Tần Duệ Lâm cũng không cần thiết phải giấu giếm nữa, lần này không cần Hạ Hi mở miệng hắn đã chủ động dang laptop lên, như lời hắn kể thì internet giống một cái chảo nhuộm, bất kể chuyện tồi tệ nào em có thể nghĩ đến thì chỗ đấy cái gì cũng có thể xảy ra.

Hạ Hi không đọc chúng ngay lập tức, chiếc máy tính được đặt bên trên tủ cạnh giường tựa như thiên sứ có trái tim ác ma, Hạ Hi không có cách nào chống cự nổi chỉ đành phải khiếp đảm đối mặt.

Internet tồn tại một loại sức mạnh đáng sợ, nhìn qua có vẻ không hề có lực sát thương nhưng có thể nhanh chóng phá hủy thần kinh của một người, khiến cho người đó bên ngoài thì sáng láng nhưng nội tâm đã tan vỡ từ lâu.

Hạ Hi biết rõ mình đang sợ cái gì, cậu đã lâu lắm rồi không bị lãng nhục chữ rửa, không biết có phải mỗi đứa trẻ từng được ăn qua kẹo ngọt sẽ càng sợ hãi đắng chát không?

Tần Duệ Lâm ở lại với Hạ Hi thật lâu, nghiêm nhiên thành thư thể trường kỳ kháng chiến, cuối cùng Hạ Hi phải hạ lệnh đuổi khách, phải luôn hứa mình sẽ tỉnh táo, không làm hành động khác thường nào càng không tự ý rời khỏi bệnh viện.

Tần Duệ Lâm mang theo bất an rời đi, lúc đó trời đã sắp tối, ánh mặt trời gần tắt hẳn, không khí dần chìm vào lạnh lẽo, nhìn từ cửa sổ ra khung trời xa xa kia, thế giới thực sự yên lặng nhưng lại hỗn tạp cùng sầm uất.

Hạ Hi không bật đèn, ánh nắng chiều muộn chiếu lên tấm rèm mỏng nơi cửa sổ mở, cậu đem máy tính đặt lên bàn, sau đó nhẹ nhàng ấn nút khởi động.

Về mặt của cậu rất bình tĩnh nhưng trong đáy lòng lại đè nén xúc động nóng nảy, đầu truyền đến đau đớn

nhỏ, Hạ Hi cố gắng xoa xoa huyết thái dương, tạm thời kiềm chế cảm xúc dâng trào, cậu phải làm rõ chuyện này cho dù điều đó làm cậu rất khổ sở.

Hạ Hi thành thạo đăng nhập vào weibo, ngón tay dừng lại trên chuột hồi lâu, một lát sau mới như chết lặng ấn vào.

Mắt cậu chăm chú nhìn vào màn hình, đáy mắt hiện lên từng dòng trạng thái, Hạ Hi có thể nhận ra mặt chữ nhưng không có cách nào hiểu được chúng, cậu cảm thấy đầu óc đang choáng váng, phảng phất như có vô số vũ khí sắc bén xé nát thần kinh ra. Hạ Hi cố gắng duy trì sự bình tĩnh của bản thân, đây là chuyện cậu đã đoán được từ trước cũng đã chuẩn bị tâm lý tốt rồi mà, hai mắt cậu trừng lớn, cố gắng đem hơi nước trong hốc mắt bốc hơi đi.

Gió thu chờ mưa đông: phạm tội giết người thì phải vào tù, mày dựa vào cái gì mà nhõn nhõn ngoài vòng pháp luật! Hạ Hi.

Tại đây một mảnh hải: tôi thực sự không thể tin được, loại người như hần mà còn sống tốt, Kỷ Thư Nhan quả nhiên chết không đáng! Hạ Hi.

Mùa hè đến hạ: không ai tin có người đứng sau Hạ Hi! Đây là nước z, ha ha [phất tay]

.....

Mỗi một bình luận đều thể hiện sự tức giận với Hạ Hi, giống như chứng cứ giết Kỷ Thư Nhan đã vô cùng xác thực, mà cậu được che chở nên còn đang nhõn nhõn ngoài vòng pháp luật. Trong đó hầu như đều là những bình luận nguyên rửa Hạ Hi, không có mấy bình luận ủng hộ cậu.

Một chút: mọi chuyện còn chưa rõ ràng đừng nên làm như thối lắm, hạ hạ nhất định bị oan uổng!

.....

Hạ Hạ Hạ Hạ hạ: gặp quỷ ai đem video của fan hâm mộ xóa vậy, lũ chó, đều điên hết rồi có đúng không!

.....

Hạ Hi ngơ ngác một chút, sau đó liền nhanh chóng tìm được một trạng thái đã lâu, nhưng mà cái trạng thái làm cậu cảm động không gì sánh được bây giờ chỉ còn lại bảy chữ cô đơn: theo tôi đi đến già được không?

—— xin lỗi, nguyên gốc weibo đã bị cắt bỏ.

Hạ Hi đột nhiên cảm giác cả người như mất hết sức lực, cậu làm rơi con chuột, sau đó chậm rãi nằm lại

trên giường, sắc mặt cậu tái nhợt, trên mặt không có chút biểu cảm, trí não chịu đựng áp lực khủng khiếp, mỗi tế bào đều bị chèn ép. Hạ Hi cảm thấy bản thân thật vô dụng, cậu cũng đã ngờ được khả năng này nhưng lại không có cách nào khống chế bản thân, cậu cảm thấy rất khó chịu, cả người đều khó chịu, khó chịu đến mức khiến cậu muốn khóc lên thật to.

Đó là một đêm khó khăn, Hạ Hi ngồi trong phòng bệnh tối đen, ánh sáng nơi màn hình phản xạ lại trên mặt cậu, khuôn mặt cậu đầy vẻ bất lực yếu đuối, rồi lại xen lẫn sự quật cường, không cho phép mình được mềm yếu.

Chỉ có Niết Bàn*, mới có thể sống lại.

Chú thích: Niết Bàn là cách nói của nhà Phật, chỉ nơi giống thiên đường.

Ngày thứ năm.

Hoạt động tìm Quý Tân đã đến hồi cuối cùng, chỉ còn chờ đợi kết thúc công việc, Tần Duệ Lâm yên tâm quảng mỗi đầu đầu xuống để sáng sớm đến bệnh viện thăm Hạ Hi, tuy rằng mấy ngày này hắn cảm giác áp lực rất lớn nhưng lại cảm thấy thích thú, sở dĩ như vậy hắn có thể đến bệnh viện thăm Hạ Hi, thậm chí thời gian ở chung khá lâu, Hạ Hi cũng không chống cự. Cậu không muốn nói chuyện, Tần Duệ Lâm cũng ở bên cạnh không nói một lời, tuy rằng hắn không thích yên tĩnh nhưng chỗ này có Hạ Hi, loại yên tĩnh này lại trở thành một loại hưởng thụ cực kỳ hoàn mỹ.

Hắn biết loại suy nghĩ này rất ích kỷ nhưng nếu có thể mà nói, Tần Duệ Lâm thực sự hy vọng giai đoạn này kéo dài dài dặc mãi thôi.

“Đã tìm được Quý Tân chưa?”

Tần Duệ Lâm gọt một quả táo rất đẹp đưa cho Hạ Hi, bây giờ hắn đã có thể gọt vỏ táo thành một dây dài rồi: “Tất nhiên đã tìm được chỗ ở của y, y chạy không thoát được.”

“Y sẽ thừa nhận giết người?”

“Y không có sự lựa chọn nào khác.” Tần Duệ Lâm nhìn vào cánh tay Hạ Hi: “Tay em cảm thấy thế nào rồi?”

“Ổn, nhưng thạch cao khiến hoạt động bất tiện.”

“Ít ra cũng phải ba tuần nữa mới có thể tháo được.”

Hạ Hi ừ một tiếng, cậu cắn một miếng táo, trầm ngâm nói: “Tôi muốn gặp Khương Liêm, bây giờ chị ấy phải chịu nhiều áp lực, tôi cứ thế này rất ích kỷ.”

Tần Duệ Lâm tất nhiên không đồng ý: “Phóng viên sẽ không bám lấy cô ấy nhiều nhưng nếu em xuất hiện, nói không chừng bọn họ sẽ ăn tươi nuốt sống em luôn. Nếu em muốn thấy Khương Liêm anh có thể đưa cô ấy đến đây.”

“Tôi sợ chị ấy bị thương.” Hạ Hi bất an nói: “Chị ấy không nói rõ tình hình cụ thể với tôi, mỗi lần trò chuyện muốn làm tôi yên tâm nên đều nói sẽ xử lý tốt mọi chuyện, chị ấy càng giả vờ bình tĩnh tôi càng cảm thấy kỳ quái.”

“Chuyện này sẽ nhanh chóng trôi qua thôi.”

Hạ Hi lắc đầu: “Tôi không muốn cứ làm con rùa rút cổ trốn mãi được, tôi biết cơ hội chưa đến nhưng tôi muốn giải thích chiều hướng phát triển của chuyện này, đối tác của tôi là thương nhân, không có chuyện không bị ảnh hưởng bởi thời gian, tôi không nên đem những chuyện thế này giao cho Khương Liêm gánh vác.”

Tần Duệ Lâm lạnh nhạt nói: “Chuyện này cũng không quan trọng lắm.”

“Với tôi mà nói rất quan trọng.” Hạ Hi dừng lại một chút lại nói: “Anh có cách đi vào công ty có phải không?”

“Nhưng anh không hy vọng em sẽ đi.”

Hạ Hi nhìn hẩn, ánh mắt tràn đầy kiên định cùng quyết tâm.

Tần Duệ Lâm bất đắc dĩ thỏa hiệp: “Nhưng với điều kiện anh phải cùng em đi vào đó, hơn nữa em đã đồng ý với anh, cho dù mọi chuyện có tồi tệ thế nào cũng không để ảnh hưởng đến tâm trạng của mình, chuyện này chỉ xảy ra tạm thời sẽ nhanh chóng quay lại như ban đầu.”

“Đây là thời gian ông trời thử thách con người.” Hạ Hi bình tĩnh nói: “Chỉ có dưới hoàn cảnh này mới có thể vạch trần mặt nạ của bọn họ, chân thành giả ý vừa nhìn sẽ hiểu ngay.”

Hạ Hi cùng Nghiễm Môi ký hợp đồng, sau đó là những bước đầu tiên trong giới giải trí, tiếp là sự phát triển ổn định của cậu và cuối cùng may mắn trở nên phổ biến với vai diễn trong phim truyền hình. Khi nhận thấy năng lực của Hạ Hi, các kịch bản đến tay cậu cũng không ít, mà Hạ Hi giành được giải ảnh đế cũng là nhờ một vai diễn trong đó. Trong vài năm qua, Nghiễm Môi đối đãi với Hạ Hi không tệ, cậu luôn được ưu tiên hàng đầu, thậm chí Hạ Hi còn có studio riêng, cũng bởi vậy cậu mới không muốn tự lập công ty riêng.

Cậu có ân tình, tất nhiên phải cảm ơn.

Để bảo đảm an toàn, Tần Duệ Lâm đã sớm phái người đến Nghiễm Môi trước, mở một con đường giữa vòng vây của phóng viên. Hạ Hi không mang khẩu trang mà quàng một chiếc khăn cổ thật to che khuất nửa khuôn mặt, cánh tay bằng thạch cao được giữ lấy qua cổ, sắc mặt còn mệt mỏi nhưng đã khá hơn nhiều,

tuy rằng vẫn còn nhột nhạt.

Xe ô tô đến trước tòa nhà Nghiễm Môi, hiếm khi thấy không có phóng viên ngồi trực ở đây, Tần Duệ Lâm muốn nói tài xế dừng xe ở đây nhưng đột nhiên Hạ Hi lại nói: “Tôi nhìn thấy Khương Liêm, chị ấy ở đằng kia.”

Tần Duệ Lâm nhìn theo hướng Hạ Hi chỉ nhưng chỉ thấy một đám phóng viên đang xô đẩy hỗn loạn, bọn họ vây thành một vòng, hiển nhiên đang bao vây một người ở giữa.

“Mở cửa xe đi.” Tần Duệ Lâm nói

Hạ Hi nhú mày: “Tôi không thể đi ra ngoài...”

“Cho người đến giúp cô ấy.” Tần Duệ Lâm nói vào điện thoại rất ngắn gọn, sau đó nhìn Hạ Hi nói: “Em cúi đầu xuống đừng làm cho đám phóng viên chụp được ảnh.”

Hạ Hi hơi cúi đầu nhưng Tần Duệ Lâm vẫn lo lắng cởi áo khoác ra che lên đầu cậu, cố gắng hồi lâu đám phóng viên hỗn loạn đột nhiên hét lên một tiếng, Khương Liêm đã bị người mạnh mẽ dẫn ra, chị biết Tần Duệ Lâm đang ở cách đó không xa cho nên vừa trốn được liền hướng về phía hắn mà chạy vội đến, phía sau là vài người vệ sĩ cao to cường tráng chặn hết đám phóng viên lại.

Khương Liêm thăm hại chui vào trong xe, sau đó nhanh chóng đóng cửa xe lại, chị thở hỗn hà hỗn hể, vừa quay đầu lại chị thấy được Tần Duệ Lâm sau đó ánh mắt chuyển hướng rơi xuống người Hạ Hi.

Tần Duệ rừng trầm giọng nói: “Lái xe.”

Hạ Hi trả lại áo cho Tần Duệ Lâm, nói với Khương Liêm: “Chị không sao chứ?”

“Không có việc gì.” Khương Liêm lấy tay chỉnh sơ qua đầu tóc, chị thở phào một hơi, nói: “Sao cậu lại đến chỗ này?”

“Em chỉ biết chị đang nói dối thôi.”

Về mặt Khương Liêm chỉ còn bất đắc dĩ, không biết nên nói cái gì nữa.

Ánh mắt Hạ Hi rất bình tĩnh, cậu chăm chú nhìn về phía Khương Liêm, ngữ khí mang theo sự yên tâm cho lòng người: “Chị Khương, em biết là chị tốt với em nhưng em cũng hiểu tình hình hiện tại tồi tệ đến mức nào, trốn tránh cũng không giải quyết được vấn đề gì, không phải sao? Em muốn biết tình hình hiện tại.” cậu còn nhấn mạnh: “Cho dù là hồng bét đến mức nào.”

Khương Liêm nhìn ra ngoài cửa sổ một chút, sau đó phiền toái giữ lấy tóc, chị tức giận nói: “Mới chỉ có vài ngày mà các đối tác, nhà cung cấp đều tìm đến nói việc lần này của cậu đem lại phản ứng tiêu cực khủng khiếp, không chỉ muốn loại bỏ tư cách mà còn muốn bồi thường tiền. DM, bọn chúng đều là đồ Vương bát đản, còn có đạo diễn bộ phim cậu mới nhận cũng gọi điện đến nói bọn họ cần xem xét thêm...”

“Cho nên bây giờ tôi không còn công việc?”

Giọng nói của cậu còn mang theo run rẩy không dễ dàng nhận ra, Tần Duệ Lâm chần chờ một hồi lâu rồi mới cẩn thận nắm lấy tay Hạ Hi, hần nắm lấy rất nhẹ cho nên Hạ Hi có thể đơn giản rút khỏi nhưng cậu không làm vậy, cậu đã rơi vào một trạng thái khác nhưng nét mặt lại không có nửa chút khác thường.

Khương Liêm an ủi: “Cậu bị thương nên chuyện quan trọng nhất bây giờ là dưỡng thương, cậu không giết người, chuyện này sớm muộn gì cũng được phơi bày. Về phần lời này lời nọ, hợp đồng, đều bỏ qua bọn họ hết đi, chỉ ít trong khoảng thời gian này cậu cũng thấy rõ được nhiều người, chờ mọi chuyện trở lại bình thường, cậu sẽ khiến bọn họ phải hối hận!”

Hạ Hi gật đầu: “Nếu như không đủ tiền...”

“Không sao, không khoa trương đến vậy.” Khương Liêm ngắt lời nói, lúc cậu nói chuyện vẫn liếc mắt nhìn Tần Duệ Lâm một cái, thầm nghĩ có vị đại gia ở đây, nhiều tiền bồi thường hơn nữa cũng không cần để ý, thậm chí chị không cần phải mở miệng Tần Duệ Lâm đã chủ động mang tiền đến.

Chủ động mang đến, không cần bỏ qua!

“Thái độ công ty như thế nào?”

“Chủ tịch tin tưởng nhân phẩm của cậu, hần thông qua tôi nói rằng cậu cứ nghỉ ngơi thật tốt, chuyện này công ty sẽ nghĩ cách giải quyết.”

Hạ Hi ừ một tiếng sau đó liền giữ im lặng, cậu nghiêng đầu nhìn về ngoài cửa sổ, ánh mắt rơi vào mặt tiền tòa nhà lớn nhất, nơi đó từng có poster quảng cáo của cậu nhưng bây giờ lại trống rỗng.

Tần Duệ Lâm hạ giọng nói: “Chuyện này chỉ xảy ra trong thời gian ngắn, sẽ nhanh chóng trôi qua, em không cần cảm thấy khổ sở, chuyện cũng không tồi tệ như vậy đâu.”

Hạ Hi không nói gì.

“Anh có thể hiểu được cảm giác của em, a Hi, nhưng anh không hy vọng em lại bị như vậy.”

“Bây giờ tôi rất tốt.” Hạ Hi bình thản nói, cậu nói xong tựa như cũng nhận ra lời của mình không hề có sức thuyết phục, không khỏi bất đắc dĩ nói: “Tôi chỉ cảm thấy một chút mất mát, tuy rằng chỉ trong thời gian

ngắn nhưng mất đi thứ gì đã là của mình thực khó để chấp nhận, mặc kệ dù ngắn hay dài, nó cũng đã từng tồn tại, tôi không thể thuyết phục bản thân phải lạnh lùng để chống đỡ.”

Cho dù có nói cái gì lúc này cũng đều bất lực, Tần Duệ Lâm vuốt ve ngón tay Hạ Hi, đúng lúc này tiếng chốt điện thoại đột nhiên phát lên, xung quanh rất yên tĩnh, tiếng chuông phát lên lại càng không hợp.

Tần Duệ Lâm nhận điện thoại, trong lúc đối phương báo cáo tình hình sắc mặt hắn càng trở nên khó coi. Hắn ngồi nghiêm chỉnh, một hồi lâu sau thận trọng nói: “Tôi biết rồi.”

45. Chương 45

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chương 45

Quý Tân đã chết.

Y nhảy xuống từ tầng thượng bệnh viện, một phần giấy tờ chuẩn đoán bệnh vẫn nằm trong túi áo y, sau khi điều tra, lúc đó tầng thượng không có người nào khác xuất hiện, khả năng cực lớn là quý tân phát bệnh rồi nhảy lầu tự tử.

Hạ Hi nghe xong không khỏi cười lạnh nói: “Y bị bệnh tâm thần từ lúc nào vậy?”

“Ai biết được, có lẽ y bị rơi vào mức đường cùng, sau đó không còn lối thoái nên mới trốn đi nhảy lầu.” Tần Duệ Lâm vừa nói vừa bung một chén thuốc đến tay Hạ Hi.

Hạ Hi vừa ngửi thấy mùi liền nhíu mày: “Đây là cái gì?”

“Thuốc dưỡng thai.” Tần Duệ Lâm nói: “Gần đây em chịu nhiều chấn động lớn nên bác sĩ đề nghị.”

Hạ Hi do dự một chút nhưng nghĩ lại cũng là vì con mình cho nên vươn tay nhận lấy: “Nghiêm trọng như vậy sao?”

“Đương nhiên rồi, ba tháng đầu mang thai là giai đoạn nguy hiểm, lơ là một chút có thể sảy thai nên em không thể tùy tiện như vậy được. Bây giờ cho dù là Kỳ Thu Nhan đã chết hay Thần Thần có chuyện cũng tạm thời đặt sang một bên đã, không có điều gì quan trọng hơn đứa bé, em cũng không muốn mất con mà, đúng không?”

Hạ Hi gật đầu nhưng cũng chưa quên điều Tần Duệ Lâm nói lúc trước: “Hôm đó anh có thỉnh cầu gì?”

Tất nhiên Tần Duệ Lâm không quên, rằng hắn hầu như đã lấy hết sức can đảm mới dám nói với Hạ Hi câu “nếu như em mong muốn” nhưng vẻ mặt của hắn lúc này rất bình tĩnh, thậm chí còn hùng hổ hỏi ngược lại: “Thình cầu gì, anh đã từng nói sao?”

Hạ Hi trừng lớn mắt, vẻ mặt hiện rõ “anh đang đùa tôi sao”.

“Anh nói rồi, cho dù có thể nào anh cũng không buông tay em đâu.”

Hạ Hi tức quá mà cười: “Anh đang đùa tôi sao? Ngày đó rõ ràng chính mồm anh nói, bây giờ lại hỏi lại tôi!”

“Anh chưa từng nói, là em nhớ nhầm đấy.” Tần Duệ Lâm dừng lại một chút, hắn thấy sắc mặt Hạ Hi ngày càng khó coi mà lo lắng giải thích: “Nếu em không nhớ lắm thì chắc chắn là do anh điên rồi, gần đây anh có chút loạn thần kinh, nếu quả thật đã nói lời gì đó kì quái khó nghe thì em đừng nên bỏ trong lòng.”

Hạ Hi đem bát thuốc đặt lên đầu giường, cậu hung hăng trừng mắt nhìn Tần Duệ Lâm nhưng không có cách nào nhìn thấu đối phương.

Bề ngoài Tần Duệ Lâm rất bình tĩnh nhưng trong lòng thì hoảng sợ không thôi, hắn cực kỳ sợ Hạ Hi sẽ cắt đứt mối quan hệ này, vì vậy lúc Hạ Hi cam chịu cho qua thì hắn mừng đến mức muốn nâng chén hoan hô một hồi. Lúc trước hắn chịu quá nhiều tổn thương mới có thể xuất hiện loại suy nghĩ này trong đầu, sau đó thậm chí còn nói qua với Hạ Hi suy nghĩ này, sở dĩ lúc đó hắn không thể đưa ra cái gọi là thỉnh cầu, thực sự sức lực đã bị hao tổn hết rồi.

Từ lúc nào lời buông tay kia, hắn không giây phút nào thôi hồi hận.

Làm sao có thể buông tay, trọng tâm của hắn mỗi lúc mỗi giây đều đặt lên trên người Hạ Hi, cho dù Hạ Hi có xảy ra chuyện gì, hắn cũng sẽ động tay chân nhanh hơn trí não, thời gian kịp nhìn lại thì đã làm xong việc từ lúc nào lúc nào, nó giống như một loại bản năng khiến Tần Duệ Lâm không cách nào kháng cự nổi.

Hắn thực sự đã nghĩ đến chuyện buông tay nhưng lại phát hiện mình thực sự không có cách nào làm được.

Một lát sau, Hạ Hi đột nhiên hạ giọng nói: “Anh giống như một miếng kẹo da trâu, dính vào rồi thì không cách nào bỏ ra được.” ngữ điệu cậu mang theo vài phần bất đắc dĩ cũng không cách nào thấy được cảm xúc thực sự trong đó.

Tần Duệ Lâm suy nghĩ một chút, thành thật nói: “Em đang khen ngợi anh sao?”

“... Có thể.”

Sau đó mấy giờ, bầu không khí giữa hai người trở nên kì lạ, Tần Duệ Lâm cẩn thận từng tí một, tâm trạng Hạ Hi lại phức tạp. Cậu không biết nên làm gì để đối phó với thái độ của Tần Duệ Lâm, nhiều lần cậu xảy chuyện đều không ngoại lệ được Tần Duệ Lâm âm thầm giúp đỡ, nếu không có hắn, lần này cậu coi như không xong rồi, tuy rằng cậu không cảm kích lần giúp đỡ này nhưng cũng không thể lấy oán trả ơn được.

Làm sao cậu có thể nói ra những lời tuyệt tình đối với kẻ đã hết lòng giúp đỡ mình như vậy được.

“Anh biết em khó xử, A Hi, chúng ta tạm thời bỏ qua chuyện này được không, đợi sinh con ra thì giải quyết tiếp.”

Trong bụng Hạ Hi tràn đầy hoài nghi: “Anh nghĩ sẽ có biện pháp giải quyết?”

“Chắc là sẽ có.” Tần Duệ Lâm chắc chắn nói: “Nhưng không phải là bây giờ, chúng ta không thể để vấn đề này xuất hiện trước mặt con được, xử lý chuyện cô ả sẽ vô cùng rắc rối, ngoài cách buông xuống thì hiện tại em không còn sự lựa chọn nào khác.”

“Tôi cũng không có sự lựa chọn mà.”

Điều này phải chăng là trải qua mấy ngày dài mới khó khăn lắm thấy được ánh bình minh, tâm trạng căng cứng của Tần Duệ Lâm cuối cùng cũng tốt lên đôi chút, hắn đã chiếm được một cơ hội tạm nghỉ đáng kể, thậm chí có thể lợi dụng cơ hội này để xây dựng lại tình cảm, quyết tâm của hắn với Hạ Hi ngày càng kiên định, giống như hắn đã từng nói, hắn vĩnh viễn cũng không bao giờ muốn ném lại mùi vị chia tay, cho dù Hạ Hi có lạnh lùng đến mức nào, hắn sẽ giữ vững niềm tin này đến cùng, sẽ dây dưa cùng Hạ Hi đến lúc chết mới thôi.

Hắn từng cho rằng lúc mình cùng Hạ Hi xa nhau chắc thế đôi phương mới tìm được hạnh phúc, nhưng trải qua chuyện xảy ra mấy ngày này càng phủ định khả năng này, không bởi vậy Hạ Hi mà có được hạnh phúc thì chính mình có lý do gì lại lựa chọn buông tay.

Hạ Hi đương nhiên không biết suy nghĩ của Tần Duệ Lâm, chỉ hỏi hắn: “Chuyện kia rốt cuộc kết thúc như thế nào?”

Tần Duệ Lâm chăm chú nhìn về phía Hạ Hi, ánh mắt trở nên đặc biệt dịu dàng: “Ừm, mọi nghi ngờ về em đã được rửa sạch rồi.”

“Quý Tân đã chết, không phải chết rồi thì không có cách nào đối chứng sao?”

“Bằng chứng xác thực nhất là dấu vân tay của y để lại trên người Kỳ Thư Nhan, một kẻ không có quan hệ gì với cô ả, nhưng vào một ngày nào đó đến thành phố B còn để lại dấu vân tay trên người ả, đối tượng này vô cùng khả nghi.”

“Nhưng cũng không phải chứng cứ trực tiếp.”

Ánh mắt Tần Duệ Lâm hơi trầm xuống: “Điều này không quan trọng, anh tin chắc chính là y, nếu không cũng là “râu ria”. Hắn dừng lại một chút, giọng điệu mang theo nét cười: “Có thể xóa sạch mọi nghi ngờ về em mới chính là chuyện anh để ý nhất.”

Hạ Hi kéo dài ngữ điệu, hừ nhẹ một tiếng.

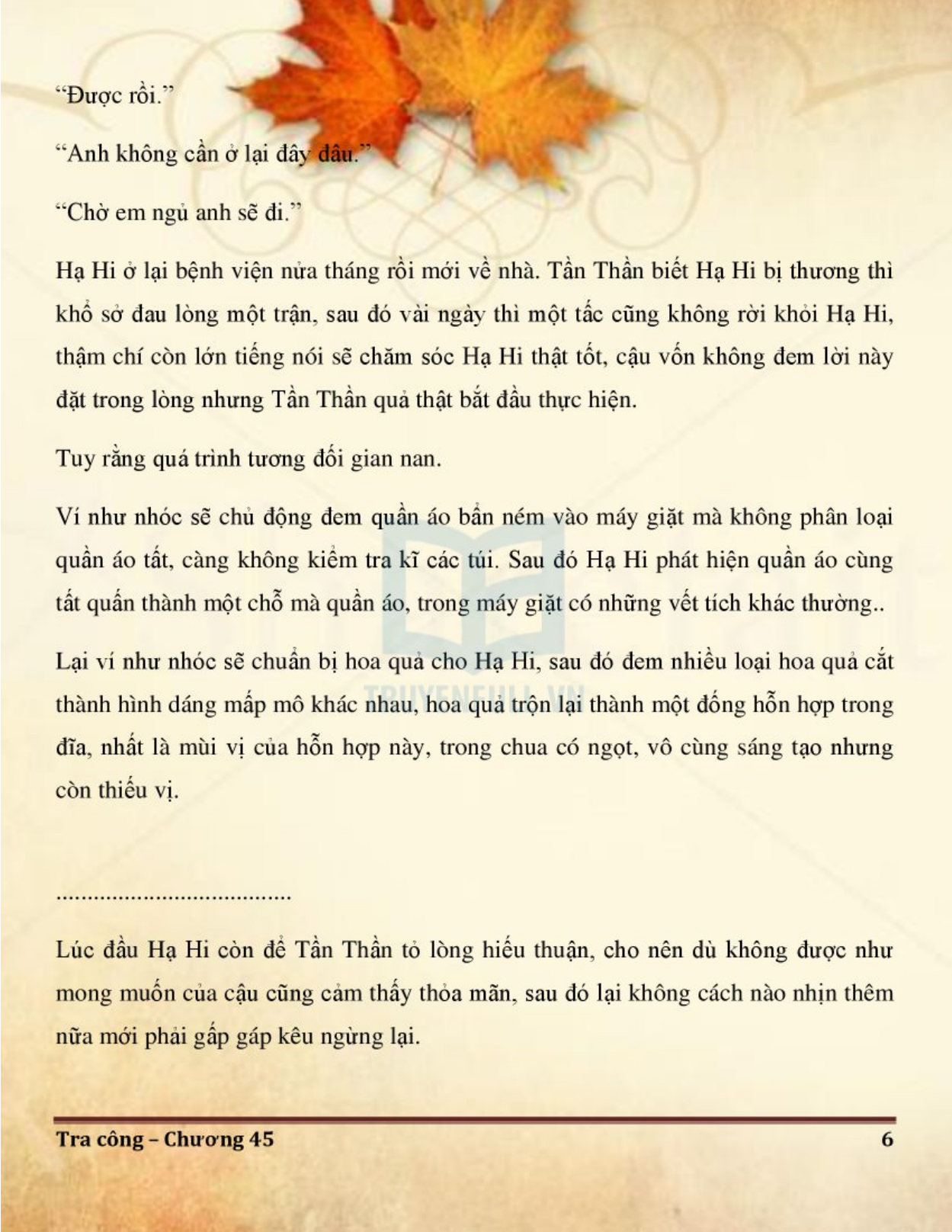
Tần Duệ Lâm có cảm giác như một luồng điện vừa chạy qua người khiến mỗi dây thần kinh của hắn đều tê dại, âm thanh Hạ Hi phát ra giống như đang làm nũng, êm đến mức hắn sắp nổ tung. Ánh mắt hắn không tự chủ nổi sáng lên, nhìn chằm chằm Hạ Hi như ánh mắt sói đói nhìn thức ăn.

Hạ Hi đang quyến rũ mình sao?

“Anh đang nghĩ gì vậy?”

Tần Duệ Lâm đột nhiên tỉnh lại, hắn “hả” một tiếng, sau đó nhanh chóng ném đi suy nghĩ trong đầu, lắc đầu nói: “Không có gì, bây giờ em buồn ngủ sao?”

Hạ Hi vẫn cảm giác có gì đó kì quái nhưng bản thân quả có chút mệt mỏi liền gật đầu: “Tôi nghỉ ngơi một chút vậy.”

“Được rồi.”

“Anh không cần ở lại đây đâu.”

“Chờ em ngủ anh sẽ đi.”

Hạ Hi ở lại bệnh viện nửa tháng rồi mới về nhà. Tần Thần biết Hạ Hi bị thương thì khổ sở đau lòng một trận, sau đó vài ngày thì một tắc cũng không rời khỏi Hạ Hi, thậm chí còn lớn tiếng nói sẽ chăm sóc Hạ Hi thật tốt, cậu vốn không đem lời này đặt trong lòng nhưng Tần Thần quả thật bắt đầu thực hiện.

Tuy rằng quá trình tương đối gian nan.

Ví như nhóc sẽ chủ động đem quần áo bẩn ném vào máy giặt mà không phân loại quần áo tất, càng không kiểm tra kĩ các túi. Sau đó Hạ Hi phát hiện quần áo cùng tất quần thành một chỗ mà quần áo, trong máy giặt có những vết tích khác thường..

Lại ví như nhóc sẽ chuẩn bị hoa quả cho Hạ Hi, sau đó đem nhiều loại hoa quả cắt thành hình dáng mập mạp khác nhau, hoa quả trộn lại thành một đồng hỗn hợp trong đĩa, nhất là mùi vị của hỗn hợp này, trong chua có ngọt, vô cùng sáng tạo nhưng còn thiếu vị.

.....

Lúc đầu Hạ Hi còn để Tần Thần tỏ lòng hiếu thuận, cho nên dù không được như mong muốn của cậu cũng cảm thấy thỏa mãn, sau đó lại không cách nào nhịn thêm nữa mới phải gấp gáp kêu ngừng lại.

Bó bột khiến hoạt động của Hạ Hi rất bất tiện, nhất là mặc quần áo, thường thường tiêu hao hết gấp hai lần thời gian lúc bình thường. Tần Duệ Lâm đứng trước ngưỡng cửa tuyệt vọng rồi cuộc lần thứ hai được bơm máu sống lại, số lần hấn đến căn nhà này còn nhiều hơn số lần đến công ty, thức ăn, giấc ngủ của Hạ Hi hấn đều chẵn bị chu toàn mọi mặt, cho dù Hạ Hi không ngừng giải thích mình không phải là tên tàn phế nhưng Tần Duệ Lâm vẫn cứ làm theo ý của mình, kiên trì mang lại cuộc sống của cơm dâng tận miệng, quan áo đến tận tay cho Hạ Hi.

Hạ Hi cảm thấy nếu cứ tiếp tục như vậy sức lực trí tuệ bản thân sẽ sa sút trầm trọng.

Một tháng sau, Tần Duệ Lâm đến nhà trọ đón Hạ Hi đi tháo bột, đây là thời khắc Hạ Hi trông đợi đã lâu, cậu chịu đủ sự công kênh của thạch cao lắm rồi, cái thứ này khiến cậu ngay cả ngủ cũng cảm thấy khó chịu. Đồng thời lúc mặc quần áo Hạ Hi nhận thấy quần áo trước đây của mình đã nhỏ so với hiện tại, tuy rằng vẫn có thể mặc vừa nhưng bụng sẽ lộ là một khối nhỏ, cậu nhìn chính mình trong gương, trong đầu bắt đầu hiện lên hình ảnh cái bụng ngày càng to.

Đây là một quá trình dài đằng đặc, Hạ Hi cũng biết ban đầu cậu có thể dùng quần áo lớn che giấu được, nhưng sau đó cũng chỉ có thể nằm dài ở nhà, nếu không người ta thấy được cái bụng bự của cậu thì biến cậu thành người nổi tiếng thế giới mất.

Hạ Hi không kìm nổi lòng mà đem tay đặt lên bụng mình, cảm giác ấm áp xuyên qua lòng bàn tay truyền thẳng đến trái tim, cho dù không có động tĩnh nào nhưng cậu vẫn cảm nhận được sức sống mạnh mẽ ở trong đó, thật là kỳ diệu, nơi đây đang nuôi dưỡng một sinh mệnh, cậu tưởng tượng ra tính cách, rồi ngoại hình của bé, bé sẽ trở thành người như thế nào.

Thời gian mới có Tần Thần cậu còn tưởng mình béo lên, thậm chí còn quyết tâm đi giảm cân, sau đó bụng càng ngày càng lớn, cậu mới bắt đầu từ hoang mang biến thành sợ hãi, đó là quãng thời gian thực sự khó khăn không tả nổi nhưng bây giờ lại khác hẳn. Hạ Hi cài lại khuy áo cuối cùng, cậu hiểu rõ mình đang làm cái gì cũng sẽ vĩnh viễn không vì hành động hôm nay là cảm thấy hối hận.

Tần Duệ Lâm chờ ở bên ngoài, hắn nhìn đi nhìn lại Hạ Hi nhiều lần mà cũng không phát hiện ra điều gì khác lạ.

“Tôi đã cho rằng thời gian của anh rất quý giá.”

Tần Duệ Lâm cười nói: “Đúng vậy, rất quý nhưng lại đáng đặt trên người em.”

“Tôi có thể tự mình đến bệnh viện, quãng đường cũng không xa.”

“Anh lo lắng.”

Hạ Hi mặc một chiếc áo gió màu tối, quàng một chiếc khăn ô vuông màu xám trắng càng làm nổi bật lên làn da trắng nõn, phía dưới mặc một chiếc quần jean, hai thân thon dài, dáng người cao ngất, cho dù một cánh tay phải treo lên cổ nhưng cũng không vì thế mà ảnh hưởng đến vẻ đẹp của cậu, ở phương diện phối hợp quần áo cậu rất am hiểu, có thể hiểu đây là kỹ năng cần thiết của nghệ sĩ.

Tần Duệ Lâm không khỏi rung động nói: “Em như vậy dọc đường anh càng lo.”

Hạ Hi kéo cửa ra, cũng không quay đầu lại nói: “Có đi nữa hay không?”

Tần Duệ Lâm nhanh chóng chạy lại, dùng hành động thực tế để trả lời.

Hết chương 45

46. Chương 46

Sự kiện Kỷ Thư Nhan bị giết hại ngày càng trở nên nghiêm trọng, lúc tòa án thủ đô công bố bản báo cáo điều tra đầu tiên đã gây ra một làn sóng lớn.

Sau đó, công ty quản lý của Hạ Hi chuyển đến các đơn vị truyền thông, đồng thời đăng một trạng thái dài trên weibo: *“Làm sáng tỏ vụ việc liên quan đến nghệ sĩ Hạ Hi gần đây bị vu oan hãm hại.*

Trạng thái weibo đã tường thuật lại quá trình diễn ra vụ việc, còn lên án việc Hạ Hi bị công kích mạnh mẽ trên mạng internet, nhất là sự giúp đỡ đằng sau của những weibo V, lưu giữ quyền lợi tố tụng của cậu, cùng đó hy vọng cư dân mạng nếu chưa điều tra rõ vụ việc thì không nên thổi gió, đồn đại lung tung, điều này mang đến tổn thương không cách nào cứu vãn với nghệ sĩ.

Ai cũng không ngờ đến bước chuyển ngoặt lớn như vậy, sáng sớm mặt trận weibo sụp đổ, những người trước đây nguyên rửa trách cứ Hạ Hi cũng bị mất mặt, #Hạ Hi xin lỗi#, #chân tướng Kỷ Thư Nhan bị giết hại#, #ta nợ anh một câu xin lỗi#, #fan Hạ Hi bị làm mất mặt#, tất cả đề tài này được đưa lên đứng đầu, vô số cư dân mạng bày tỏ hối hận khóc lóc, còn đem lịch sử tám đời tổ tông đối thủ ra ân cần hỏi thăm một lần.

So với đại quân đang kích động xin lỗi thì fan Hạ Hi từ đầu đến cuối đều duy trì biểu hiện bình tĩnh, các cô đều viết:

» Tôi cũng biết là như vậy.

» Cảm giác bị làm mất mặt thoải mái lắm sao?

Toàn bộ sự việc đáng ngờ như vậy sao các người lại hồ hết lên đầu Hạ Hi được, nhìn anh ấy dễ bị bắt nạt vậy à? Cho dù là vậy, anh ấy cũng chưa từng trách cứ bất kỳ kẻ nào, nam thần của tôi chính là sao lớn vậy đó, vĩnh viễn yêu anh, chỉ yêu anh!

» Rốt cuộc đã chờ đến lúc này

...

Sau đó không lâu, Hạ Hi sau một tháng mới viết trạng thái weibo mới

Hạ Hi: Trái tim tôi rất đau đớn, tôi đã từng hỏi người đại diện, chị tin những lời đồn đại trên mạng không? Chị ấy hỏi ngược lại tôi, với chỉ số thông minh của cậu có thể làm được sao? Chị ấy nghi ngờ chỉ số thông minh của tôi?

Phía dưới còn kèm theo bức ảnh tự sướng lúc còn chưa tháo thạch cao.

Bức ảnh này được cơ dân mạng đang áy náy hết sức ủng hộ yêu thương, weibo Hạ Hi nhanh chóng biến thành biển nước mắt, fan một bên dùng vẽ mặt đau lòng, một bên quỳ xuống cầu tha thứ.

Diện bích hoài niệm một trăm năm: “Em sai rồi huhuhu, em không nên nghi ngờ anh, trái tim em thật đau đớn.

Nhiều loại hoa: Thuốc hồi hận có bán không? Bao nhiêu tiền cũng mua!

Xuân cô: Lần trước bán thuốc hồi hận, cho tôi thêm một liều!

.....

Trời xanh bỏ qua cho ai: tâm trạng rối rắm, không biết làm thế nào để đối mặt với anh, câu thương tâm như thế này là fan chân chính nói ra sao? Chúng ta đều sai rồi, còn làm chuyện quá phận như vậy nữa, chỉ hy vọng sau này có cơ hội bù đắp, tôi xin hứa sau này tuyệt đối tin tưởng Hạ Hi, cho dù anh bị bôi nhọ cũng chỉ đứng về phía anh!

.....

Hai phút sau, Khương Liêm comt dưới trạng thái weibo mới của Hạ Hi.

Khương Liêm: Xin đem “Sao? ” bỏ đi, đây mới phương pháp tháo gỡ chính xác.// Hạ Hi: Trái tim tôi rất đau đớn, tôi đã từng hỏi người đại diện, chị tin những lời đồn đại trên mạng không? Chị ấy hỏi ngược lại tôi, với chỉ số thông minh của cậu có thể làm được sao? Chị ấy nghi ngờ chỉ số thông minh của tôi?

Bây giờ chúng ta quay lại 10 phút trước.

Vết thương của Hạ Hi được đích thân viện trưởng chịu trách nhiệm, bao gồm cả kiểm tra thai nhi, mà bệnh viện này mang danh của Tần gia cho nên đủ đảm bảo được tính an toàn tuyệt đối cho Hạ Hi. Hai người đến trước cổng bệnh viện, viện trưởng đã sớm chuẩn bị kỹ càng, nhưng trong lúc bỏ thạch cao ra Hạ Hi đột nhiên kêu dừng lại.

Viện trưởng cho rằng Hạ Hi sợ đau, thuận tiện nói: “Chỉ là tháo bỏ thạch cao thôi, không bị đau gì đâu.”

“Năng suất làm việc của các vị thật cao....”

Cậu cho rằng sẽ phải chờ một lúc, trong lúc đó có thể hoàn toàn tận dụng thời gian đi chụp ảnh lại bệnh viện, giường bệnh, thạch cao nhằm càng làm thêm chân thật, đây vốn là mục đích Hạ Hi muốn đạt đến, nhưng ai ngờ năng suất bệnh viện lại tốt như vậy, bây giờ ở trước mặt bao nhiêu người, cậu hoài nghi có thể chụp ảnh tự sướng nổi không, có thể đem bản thân thành trò cười cho mọi người hay không.

Hơn nữa cảm giác sẽ rất xấu hổ.

Viện trưởng nói: “Ngài Tần đã gọi điện thoại đến nhiều lần cho nên chúng tôi sớm chuẩn bị kỹ càng, cậu yên tâm, vết thương lành lại tốt.”

“À...tôi không phải lo lắng việc này.”

Tần Duệ Lâm khẩn trương nói: “Vậy em có chỗ nào khó chịu sao?”

“Không có.” Ánh mắt Hạ Hi đảo một vòng từ viện trưởng đến y tá: “Bọn họ chắc hẳn cũng có công việc bận rộn?”

“Ừ.”

“Vậy không bằng...để bọn họ lát nữa rồi tới?”

Vẻ mặt Tần Duệ Lâm hiện lên vẻ khó hiểu: “Bây giờ tháo cũng được mà, không phải em vẫn hy vọng tháo nhanh một tí sao?”

“Tôi cảm thấy muộn một chút cũng không sao.”

Tần Duệ Lâm cười nhẹ: “Có phải em sợ không đấy? Ông ấy cũng nói không đau mà, sẽ nhanh chóng tốt thôi.” Hắn dừng lại một chút, tiến đến bên tai Hạ Hi nói nhỏ: “Em muốn kẹo mút không? Lúc Tần Thần đau ăn một chút là tốt lên ngay.”

Hạ Hi trợn tròn mắt đẩy Tần Duệ Lâm ra, cũng hiểu không thể hy vọng hắn có thể hiểu được gợi ý của mình, cậu nói với viện trưởng: “Thực ra tôi có chút chuyện, ông có thể đến sau nửa giờ nữa không? Hoặc chờ đến lúc ông rảnh cũng được.”

Viện trưởng cũng biết rõ địa vị trong gia đình của Hạ Hi, lại thấy Tần Duệ Lâm không phản đối liền gật đầu nói: “Được rồi, 30 phút nữa tôi sẽ quay lại, cậu có thể nghỉ ngơi một chút, có bất kỳ yêu cầu giúp đỡ nào có thể nói với ý ta.”

“Cảm ơn.”

Chờ mấy người lần lượt rời đi Hạ Hi cũng vì thế mà thở phào một hơi, bắt đầu hối hận vì để chuyện này kéo dài đến bây giờ, sự thật chứng minh, không có đồng bọn phối hợp cùng thật khó thành việc.

Tần Duệ Lâm nhìn chăm chăm Hạ Hi nhìn một hồi lâu, “Em có việc gì sao?”

“ ... ”

Hạ Hi lấy điện thoại di động ra, giơ máy lên tự chụp mình một bức, Tần Duệ Lâm đỡ trán, bỗng nhiên tỉnh ngộ: “Em quanh co lòng vòng là vì việc này sao? Nói thẳng ra có phải tốt hơn không.”

“Lúc đi tiệm còn đòi kẹo mút mới là ngu xuẩn.”

“...Anh giúp em chụp.”

Hạ Hi cảnh giác nói: “Đừng chụp luôn cả mình vào đó.”

Tần Duệ Lâm một bên đảm bảo, một bên lại chụp không ít ảnh chung của hai người, thừa dịp trước khi Hạ Hi cưỡng chế bắt xóa, gửi tất cả ảnh tới điện thoại của mình.

“Anh trắng trợn quá rồi đấy.”

Tần Duệ Lâm trả lại điện thoại cho Hạ Hi: “Bức ảnh này đảm bảo không có anh.”

Hạ Hi hừ lạnh một tiếng, nhưng cũng lười tính toán.

Chân tướng lộ ra rõ ràng, ngoại trừ cư dân mạng khóc thét quỳ xuống đất vẽ mặt còn đạo diễn, nhà đầu tư hợp tác cùng Hạ Hi, rõ ràng chuyện này làm giá trị Hạ Hi hạ xuống không ít mà bây giờ đưa ra đề nghị phá hợp đồng cũng không xong, vì muốn giải quyết tốt chuyện này, bọn họ đã nhiều lần nhờ công ty quản lý can thiệp, hy vọng có thể thương lượng cùng Hạ Hi nhưng đều bị công ty Hạ Hi lấy lý do cậu đang bị thương để từ chối.

Hạ Hi đương nhiên sẽ không phá hợp đồng, nhưng chuyện không dễ dàng bỏ qua như vậy, sản phẩm hợp tác với cậu không nhiều nhưng cũng có hai đơn vị yêu cầu phá hợp đồng, tất nhiên Hạ Hi không có lý do để trách móc họ, bọn họ cũng không biết chân tướng vụ việc, đơn thuần xuất phát từ hình tượng sản phẩm mà thôi, làm như vậy không có gì đáng trách cả.

Nhưng cậu vẫn sẽ đưa ra lời cảnh cáo đến một người, nhắc nhở sau này hãy cẩn trọng từ lời nói đến việc làm.

Trong lúc Hạ Hi nghỉ ngơi điều dưỡng, kế hoạch quay phim « Đi vào giấc mộng » bị tạm dừng lần thứ hai, Kỷ Thư Nhan cũng là một diễn viên trong đó, cô ả chết đi rồi đồng nghĩa với việc mang lại không ít phiền phức cho đoàn làm phim, may mắn phần diễn tiếp theo cô ả không xuất hiện nhiều lắm, biên kịch sửa lại vai diễn của Thư Ly Nhạn, Kỷ Thư Nhan chết đồng nghĩa cô cũng chết.

Nếu như vứt bỏ lòng thương hại, đơn giản xuất phát từ quyền lợi đến đàm phán, cái chết của Kỷ Thư Nhan có lợi cho Đi vào giấc mộng , một tháng ngắn ngủi, bộ phim còn chưa quay xong đương nhiên tranh

thủ hiếu kỳ của mọi người, khán giả rất dễ dàng cảm động, gần đây xuất hiện nhiều bất ngờ, đều có thể lắng xê thành trọng điểm.

Có điều tuyên truyền dù sao vẫn phải có tình người, chỉ ít không thể để cho khán giả nhìn ra những thủ đoạn này.

Vết thương hồi phục, Hạ Hi lần thứ hai dẫn thân vào quay « Đi vào giấc mộng », cậu không thể tiếp tục tạm nghỉ nữa nếu không sẽ ảnh hưởng nghiêm trọng đến tiến độ của phim. Cảnh quay tiếp theo không cần lộ phần trên, điều này có thể giúp Hạ Hi giấu bụng rất tốt. Sau khi xảy ra vụ việc Kỷ Thư Nhan, toàn bộ đoàn làm phim có vẻ trầm mặc đi rất nhiều, chỉ ít cũng không có người nhắc đến tên người kia, cái tên Kỷ Thư Nhan như loại cấm kỵ đang tồn tại vậy.

45 ngày sau khi kết thúc quay phim « Đi vào giấc mộng », Hạ Hi chính là người cuối cùng hơ khô thể tre*.

Chú thích: hơ khô thể tre chỉ việc hoàn thành một tác giả.

Cậu phải quay một cảnh phim ở nhiều góc độ khác nhau.

Cảnh quay này nhằm làm sáng tỏ bản chất của « Đi vào giấc mộng », các bước ngoặt trong bộ phim đều được khai thác từ đây mà ra, nhân vật Hạ Hi diễn là Tập Lĩnh, nhân vật còn lại là huyền tượng của Tập Lĩnh.

Ảo ảnh này sinh ra và tồn tại dựa vào tưởng tượng của Tập Lĩnh. Tập Lĩnh càng tin tưởng sự tồn tại của người này thì dáng hình của gã càng mạnh lên, đây là một cảm giác khó có thể miêu tả nổi, bởi vì Tập Lĩnh không cách nào khống chế được suy nghĩ của mình, cho dù hắn đã liều mạng tự nhủ rằng “gã” không có thật, nhưng từ sâu tận đáy mắt hắn lại tin vào sự tồn tại của đối phương.

Đi ngược dòng nước, khả năng lớn nhất chính là lật thuyền.

Hạ Hi mặc đồ âu, cậu đeo kính, đôi môi nhợt nhạt, phim trường đã chuẩn bị xong, cảnh này được yêu cầu quay lúc chạng vạng, phim trường cần tô đậm không khí quý dị lạnh lẽo, cho nên ánh sáng lạnh lẽo đơn điệu của ngọn đèn đã bù đắp vào khoảng này.

Đạo diễn nhìn thoáng qua Hạ Hi, Hạ Hi giơ tay báo hiệu “ok”, hắn liền hô action, thư kí trường quay liền đập clapboard.

Hoàng hôn, tầng 38 của building, ánh sáng ảm đạm, bầu không khí quý dị.

Hạ Hi bỗng nhiên giật mình tỉnh giấc trên giường, hai tay cậu vận sức nắm chặt lấy chăn, sau đó hít thở từng đợt một, như mới vừa trải qua một phen ngạt thở, ánh mắt cậu nhanh chóng nhìn quanh căn phòng, sau đó cố gắng đưa tay bật đèn đầu giường.

Nhưng ngay lúc cậu đặt tay lên nút mở đèn, bất thành linh một bàn tay ấn vào đó, đó là một bàn tay Hạ Hi vô cùng quen thuộc, không hề có độ ẩm, cậu bị cảm giác lạnh lẽo dọa sợ hết hồn, dùng hết sức rút tay về thì phát hiện một gương mặt tiến tới trước mắt mình.

Đó là một Hạ Hi trừng lớn hai mắt, cậu sợ hãi nuốt một ngụm nước bọt.

Đó là mặt cậu.

“Anh là ai?”

Cái bóng đứng lên, gã mặc quần áo giống hệt Hạ Hi, thậm chí ngay cả vết bẩn do đổ cà phê nơi góc áo cũng giống, gã cũng đeo kính, nhưng khác với vẻ mặt mỗi uể oải của Hạ Hi, ánh mắt gã kiêu ngạo nhìn cậu, lạnh lùng phun ra bốn chữ: “Tôi chính là cậu.”

“Vậy tôi là ai?”

“Cậu cho tôi sự tồn tại.”

Hạ Hi vén chăn lên, cậu đi từng bước lại gần cái bóng trước mặt, thứ này hoàn toàn là phiên bản của chính cậu nhưng giả dối dù sao cũng chỉ là giả dối, bề ngoài Hạ Hi có vẻ sợ hãi hoảng loạn nhưng trong lòng đã thầm quyết định từ lâu, tất cả chuyện này đều nằm trong kế hoạch của cậu, cậu cần dẫn ra ác ma ẩn giấu từ đáy lòng, sau đó triệt để giết chết đối phương.

Cậu ép buộc bản thân tin tưởng tất cả đều là giả dối, người trước mặt, tòa nhà lớn này, căn phòng này, tất cả đều không tồn tại, cậu bị ép phải sa vào thế giới giả tạo này, thoát đi chính là phương pháp duy nhất.

Nhưng điều này rất khó khăn, giống như cho dù người tin rằng kiếp này không tồn tại, người thực sự cảm giác ở một nơi nào đó ngủ, chờ người tỉnh lại, giấc mộng này liền tuyên bố kết thúc.

Nhưng khi quay phim, Hạ Hi không có bất cứ một vật tham khảo nào, trước mặt cậu là một mảng trắng xóa, cái bóng kia không tồn tại, cậu cần phải dựa vào tưởng tượng bản thân để miêu tả, phải làm sao khiến hành động đạt tới mức độ khán giả tin là thật.

Trước lúc cái bóng hoàn toàn biến mất, Hạ Hi bị đối phương mạnh mẽ đè ép ở trên giường, góc quay lần này lấy Hạ Hi làm trung tâm, cái bóng chỉ xuất hiện phần lưng, vì thế đạo diễn đã sớm chuẩn bị diễn viên đóng thế. Trước lúc quay, Hạ Hi còn cố ý nhắc nhở đóng thế, bụng cậu bị thương cho nên tuyệt đối không thể đè vào đó được.

Diễn viên đóng thế phối hợp theo yêu cầu của cậu.

Cảnh quay tiếp tục.

Hạ Hi bị mạnh mẽ đè ép ở trên giường, cái bóng có sức mạnh rất lớn, cậu gần như không còn chỗ trống để giãy dụa, cậu biết đối phương muốn giết chết mình, như vậy cái bóng mới có thể thay thế hoàn toàn sự tồn tại của cậu. Ngón tay cậu gắng sức nắm lấy tay đối phương, nhưng không cách nào ngăn cản được sự hãi đến nghẹt thở. Hạ Hi trừng lớn hai mắt, nét mặt pha trộn giữa sợ hãi cùng sự tuyệt vọng, cậu không ngừng thử thuyết phục bản thân rằng cái bóng hề tồn tại, nhưng cảm giác nghẹt thở lại khiến cậu không cách nào tập trung sự chú ý.

Phần cuối bộ phim, Hạ Hi thành công thoát khỏi cõi mơ, cậu hiểu muốn cái bóng chết đi thì bản thân phải chết trước, dẫn đến đối phương biến mất.

Áo giác biến mất, cõi mơ đổ nát.

Đi vào giấc mộng, end.

47. Chương 47

Mang thai tháng thứ 5, bụng Hạ Hi đã trở rỗng, quần áo lúc trước cậu mua giờ không còn vừa nữa, thậm chí ngay cả đồ thể thao rộng thùng thình cũng không che hết được thân thể, nhưng may mắn là ngoài cái bụng ngày càng lớn thì dáng người cậu không có nhiều thay đổi.

Hạ Hi bây giờ ngay cả cửa cũng không dám ra, chỉ sợ bị phóng viên tìm thấy dấu vết, không có hoạt động nào cần ra ngoài cậu liền ở lì trong nhà, ăn ngủ, ngủ ăn. Sau khi mang thai ngoài ban đầu xuất hiện nôn ói, kén ăn thì giai đoạn sau này cậu ăn uống tương đối tốt, thường xuyên có thể ăn một ít hoa quả, đồ ăn vặt cũng thường xuyên cảm thấy mệt mỏi rồi, thích ngủ, nhất là khi nằm trên giường rồi hầu như lười nhúc nhích.

Tần Thần mở mắt nhìn chằm chằm vào cái bụng lớn tướng của Daddy, nhóc tất nhiên không nghĩ ra đây là do mang thai nên kiên định cho rằng daddy lên cân, bởi vì trong lớp nhóc có nhiều ba ba bạn cùng lớp có bụng to, nhóc thể hiện thái độ cực kì lo lắng.

“Daddy, bụng người sẽ lớn hơn nữa sao?”

“Đúng vậy, nhưng sau đó sẽ lại nhỏ đi.”

Tần Thần hiểu kỳ nói: “Còn có thể nhỏ đi sao?”

Hạ Hi nghiêm túc chân thành nói: “Đương nhiên là vậy, giống như quả bóng cao su đầy khí của con vậy, khi tháo nút khí bay ra ngoài hết thì bóng cao su sẽ xẹp xuống.”

Cậu không có ý định nói cho Tần Thần chuyện mình mang thai, Tần Thần còn quá nhỏ, cậu không cách

nào giải thích được loại chuyện này, hơn nữa Hạ Hi lo lắng nếu nhóc tiết lộ ra chuyện này, trẻ con từ trước đến nay khó lòng quản miệng. Cho nên Tần Thần tưởng cậu béo phì, vậy cứ theo suy đoán của nhóc đi, chờ sau này nhóc trưởng thành, tự hồi tưởng lại chuyện này chắc không cần giải thích cũng có thể hiểu được.

Tần Thần bị lời giải thích của Hạ Hi làm cho bối rối, nhóc gãi đầu nhưng cũng không biết phản bác lại thế nào, bụng có thể lớn rồi lại nhỏ đi sao? Nghe có vẻ rất thần kỳ.

“Vậy daddy có thể không cho bụng lớn được không?”

“Vì sao?”

Tần Thần dùng răng cắn chặt đũa, cười nói: “Bởi vì đàn ông có bụng lớn đều rất buồn cười, ba ba của Tiêu Dịch có cái bụng bia thật lớn, đi trên đường cứ lắc lư như đuôi vịt, Tiêu Dịch nói chỉ ba ba có tiền được vậy thôi.”

Hạ Hi có chút buồn bực, đến bây giờ cậu còn đang bối rối, vốn dĩ tuyệt đối không xuất hiện tình trạng như Tần Thần nói, trước đây cậu ở lại chỗ chú Trần, mang thai căn bản chưa tiếp xúc với người khác, cho nên không ngờ đến bộ dạng này sẽ rất buồn cười.

Hạ Hi không yên lòng vuốt ve cái bụng, cho đến lúc này chắc Tần Thần sẽ không cười nhạo ba nhóc đâu nhỉ.

Cậu dùng đũa gõ vào mâm nhỏ, nói sang chuyện khác: “Ăn nhanh lên một chút, không phải con còn có bài tập sao?”

Tần Thần ồ một tiếng, hiển nhiên không có hứng thú lắm với bài tập, lại hỏi: “Đêm nay cha không đến ạ?”

“Ai biết, hần cũng không phải ở đây.”

“Đó là bởi vì daddy không cho cha con ở lại, cha sao có thể ở lại được.”

Hạ Hi bình tĩnh nói: “Con vẫn còn ăn sao? Không ăn nữa ba dọn đây.”

Tần Thần liền nói: “Ăn ạ!” nhóc dứt nhanh vào miện mấy miếng cơm, sau đó tủi thân nói: “Con cảm thấy daddy không còn yêu con như trước kia nữa.”

“...”

“Trước kia người còn dỗ con ăn, nhưng bây giờ lại uy hiếp con.”

“ ... ”

“Cũng lâu rồi chưa hôn con.”

“ ... Ân.”

Thực ra điều Tần Thần nói không phải giả, bây giờ tính nhẫn nại của cậu không còn được như trước, cậu không chỉ phải chăm sóc Tần Thần mà con phải chăm sóc chính mình, trên nhiều khía cạnh cho nên không tránh khỏi sự khác biệt, chắc cũng có liên quan đến chuyện cảm xúc khi mang thai, cậu cũng nỗ lực muốn không chết tốt nhưng hiệu quả không như mong đợi lắm, ví dụ như khi Tần Thần nói nhiều một chút cậu cũng cảm thấy khó chịu, có trời mới biết lúc đó không phải như ý muốn của cậu.

Tần Thần nhanh giận nhưng cũng rất nhanh quên, nhóc không tim không phổi thật khiến Hạ Hi kính phục. Lúc cậu sửa bát xong, vừa từ phòng bếp đi ra đã thấy Tần Thần ôm điện thoại, liền nói: “Thần Thần, không phải con hứa đi làm bài tập sao?”

Tần Thần lập tức lên giọng: “Con đi làm ngay!” Nhóc nói xong còn hạ giọng thì thầm với Tần Duệ Lâm: “Cha, hôm nay daddy không đi ra ngoài...vâng, lúc con tan học vẫn còn đang ngủ...hình như daddy lên cân ...”

Nhóc báo cáo ngắn gọn rất quang minh chính đại, lúc đầu còn kiêu ngạo Hạ Hi mà thấp giọng, nhưng phần sau thì thả phanh.

Hạ Hi nghe một chốc thực sự không nhìn nổi nữa giật lại điện thoại di động, bảo Tần Thần đi làm bài tập: “Nếu như điểm thi cuối kì thấp, con phải học bổ túc thì chúng ta không có cách nào đi chơi đâu.”

Tần Thần mất hứng vật vạ trên ghế sofa: “Rõ ràng daddy đã hứa với con.”

Khi nhóc đoạt được giải nhất cuộc thi hội họa thì được Hạ Hi đồng ý với một nguyện vọng của nhóc. Mới đầu Tần Thần hy vọng hị có thể không tức giận với Tần Duệ Lâm nhưng ngay lập tức bị cậu bỏ qua, sau mới mong muốn được cùng daddy đi du lịch Mỹ.

Tuy mới chia xa không bao lâu nhưng nhóc đã bắt đầu nhớ nhung những người bạn nhỏ ở Mỹ.

Thực ra Hạ Hi không quá thoải mái khi quay lại nơi đó, cậu đã đi Mỹ rất nhiều lần mà toàn là những kỉ niệm không vui nhưng cậu đã từ chối một lần rồi, hiển nhiên lần thứ hai không thể nuốt lời được, rồi cũng cố gắng đồng ý với nguyện vọng của Tần Thần, cậu nói khi nào đến kì nghỉ đông của nhóc thì hai người sẽ cũng đi nghỉ ở Mỹ.

“Biết rồi, nhanh đi làm bài tập, sau đó tắm rửa đi ngủ đi.”

Tần Thần chào Hạ Hi một cái: “Tuân lệnh, daddy!”

Hạ Hi buồn cười mà phất tay, sau đó đưa điện thoại di động áp bên vào bên tai, nói: “Anh nói những gì với con vậy?”

Tần Duệ Lâm nghe bảy phần, đoán thêm ba phần đại khái cũng hiểu Hạ Hi đang nói về chuyện gì, hắn không đáp mà hỏi ngược lại: “Anh nghe Thần Thần nói mấy ngày rồi em không ra khỏi cửa.”

“Ừ.”

“Em nên đi ra ngoài một chút, nhất là buổi sáng có thể hít thở bầu không khí trong lành mới mẻ, thuốc bổ anh gọi người đưa đến em đã uống chưa?”

“Em không biết sao?” Tần Duệ Lâm sợ cậu lén vứt đi, còn dặn riêng người làm phải nhìn cậu ăn xong mới được đi.

Tần Duệ Lâm bất đắc dĩ nói: “Em không thể tự giác một chút sao?”

Hạ Hi tìm một tư thế thoải mái làm ỏ trên ghế sofa, cậu lót ở phía sau một cái gối, sau đó dùng một cái chăn mỏng che chắn bụng, nói: “Bây giờ anh càng ngày càng giống mẹ già rồi đấy.”

Tần Duệ Lâm nhất thời nghẹn lời, ngoài Hạ Hi ra, chưa ai dám dùng loại từ này để hình dung về hắn, nhưng hắn nghe cậu nói xong cũng không cảm thấy tức giận, chỉ hòa theo lời cậu nói: “Có thể hầu hạ em không tồi mà.”

“Tôi không dễ để hầu hạ vậy đâu.”

Giọng điệu Tần Duệ Lâm thấp xuống nói: “Khó hầu hạ hơn nữa anh cũng tình nguyện, nhưng mà hầu hạ lâu vậy có cơ hội chính thức chưa?”

Hạ Hi không nói tiếp.

“Anh chỉ đùa một chút thôi.” Tần Duệ Lâm im lặng một hồi lâu, còn làm như không có chuyện gì nói tiếp: “Ba giờ nữa anh đến thủ đô, đêm nay em ngủ sớm một chút đi.”

“Ban ngày ngủ nhiều, bây giờ còn không mệt.”

“Đồng hồ sinh học của em rất lộn xộn, như vậy không tốt đâu, ban ngày thích hợp để đi lại, sau đó ngủ sớm lại dậy sớm, những lời bác sĩ dặn em đều quên hết rồi sao?”

Hạ Hi chán đến chết, lật qua lật lại quyển sách trong tay: “Tôi nào dám đi ra ngoài, lỡ may bị người khác chụp ảnh được thì tôi hết đường chối cãi, lấy cớ béo lên còn có thể đối phó được với Thần Thần chứ không dùng được với người khác đâu.”

Tần Duệ Lâm thở dài: “Em cũng không thể ngồi lì mãi trong nhà được, nghe lời Thần Thần nói em muốn dẫn con đi nghỉ phép ở Mỹ sao?”

“Nó là gián điệp nằm vùng của anh sao?”

“Nó biết anh sẽ không làm hại em.” Tần Duệ Lâm nói xong vừa cười vừa nói tiếp: “Nhưng mà với trạng thái của em hiện giờ, có phải nên đổi chỗ ngủ rồi không?”

Hạ Hi nhú mày, phì cười nói: “Anh nghĩ tôi muốn như vậy sao, trước đây phải ra ngoài nhiều là do công việc, ngược lại bây giờ không biết có thể đi đâu, hơn nữa trạng thái tinh thần cũng thay đổi so với trước đây, tôi luôn cảm thấy buồn ngủ nhưng nằm lên giường lại không ngủ được.”

“Em ngủ nhiều lắm mà...”

“...”

“Nghỉ ngơi sớm một chút đi, nếu không ngủ được thì ăn gì đó đi, sáng mai anh sẽ đến đón Thần Thần đi học.”

Hạ Hi gật đầu, sau đó lại phát hiện Tần Duệ Lâm làm sao thấy được, liền chỉ nhẹ nhàng ừ một tiếng, cậu lấy di động ra khỏi tay thì phát hiện Tần Duệ Lâm còn chưa ngắt máy, có lẽ đó đã thành thói quen của hắn.

Hạ Hi cúp điện thoại trước, sau đó ném điện thoại lên bàn uống nước, đi kiểm tra Tần Thần làm bài tập.”

Đây là một chiến trường kì cho nên dù cậu có mệt mỏi phiền muộn cũng phải điều chỉnh tâm trạng thật tốt, nếu không mấy tháng tiếp theo làm sao có thể vượt qua được?

Sáng sớm, Tần Duệ Lâm đã nhấn chuông cửa nhà Hạ Hi, hắn phải đứng ngoài hơn nửa giờ thì Hạ Hi mới chậm rì rì đi mở cửa, đầu tóc cậu xõa tung, đôi mắt lơ đãng, chẳng thèm liếc mắt nhìn Tần Duệ Lâm đứng ngoài cửa một cái đã xoay người đi vào phòng ngủ. Tần Duệ Lâm nhìn Hạ Hi phát hiện áo ngủ trên người cậu bị bung mất nút, lộ ra hơn nửa lồng ngực, xương quai xanh cong cong hoàn mỹ kết hợp với dáng vẻ buồn ngủ mơ màng thật là quyến rũ lòng người.

Phản ứng tiếp theo của Tần Duệ Lâm là nhìn xung quanh, xác định hành lang không có ai mới đóng cửa lại, sau đó nhẹ nhàng bước đi phía sau Hạ Hi, ánh mắt của hắn vẫn nhìn chăm chăm vào Hạ Hi, hầu như phải dùng hết tất cả sức lực để đè nén xuống xúc động của bản năng. Bây giờ Hạ Hi hoàn toàn không có bất kỳ sự đề phòng nào thực sự khiến hắn muốn phạm tội, hắn thậm chí muốn Hạ Hi đã quá lâu rồi, người này

như một loại ma túy, mọi thời khắc đều thách thức hệ thần kinh của hắn.

Tần Duệ Lâm đứng cách Hạ Hi một khoảng rất hẵn, hắn lặng lẽ vươn hai tay lên, gần như có thể cảm giác được sự tê dại truyền đến lòng bàn tay.

Phần cổ lộ ra của Hạ Hi trắng nõn, cần cổ cong cong kéo dài ẩn dưới lớp áo ngủ, hắn muốn giơ tay ôm lấy cậu, sau đó dùng ngón tay vuốt ve lên làn da nõn nà đó, hắn muốn dùng môi hôn lên cổ Hạ Hi, rồi từ cổ hôn dần lên môi cậu. Môi Hạ Hi đỏ thắm nhất định rất mềm mại, tựa như độc dược vậy. Tần Duệ Lâm thật muốn xông đến lột sạch áo ngủ của cậu, sau đó ôm Hạ Hi ném lên giường, hắn thích ngắm nhìn vẻ mặt vừa chịu đựng vừa sung sướng còn mang theo vẻ gợi cảm mị hoặc của Hạ Hi.

Hắn tự huỷ hoại mình, nhưng lại không dám lại gần thêm một cm.

Hạ Hi đưa tay xoa xoa mái tóc, động tác của cậu lười biếng mà ưu nhã, cậu quay đầu nhìn Tần Duệ Lâm, con ngươi lay động còn ướt át, giọng khàn khàn: “Anh đi theo tôi làm gì?”

Tần Duệ Lâm rút mạnh tay về, hoảng hốt che giấu nói: “À... Thần Thần ở phòng nào?”

Ngón tay Hạ Hi chỉ phòng sát vách, cậu hơi nhúu mày tựa hồ đoán được tâm tư của Tần Duệ Lâm, sau đó dùng tay chỉnh sửa lại vạt áo ngủ, không cao không thấp hừ lạnh một tiếng.

Cả người Tần Duệ Lâm cứng ngắc, ánh mắt gắt gao trừng trừng bóng lưng Hạ Hi, sau đó hắn vô thức liếm môi, trong lòng khó kìm nổi.

Thật muốn ăn.

Nhưng cũng không dám ăn.

48. Chương 48

Tần Duệ Lâm đưa Tần Thần đến trường học thuận tiện truy tìm mật khẩu vào nhà, vốn hắn cũng biết mật khẩu nhưng Hạ Hi rất hay thay đổi, không biết có phải muốn đề phòng hắn hay không, hơn nữa không muốn hắn vào phòng cho nên cậu cũng không cho Tần Thần biết mật khẩu, có điều nếu hắn muốn biết thì cũng có nhiều cách để tìm lắm.

Tám rưỡi, Tần Duệ Lâm đến nhà trọ lại phát hiện ra Hạ Hi còn đang ngủ, hắn phân vân giữa chuyện gọi cậu dậy và không, sau cùng lại quyết định chờ thêm nửa giờ nữa. Bữa sáng là do chuyên gia dinh dưỡng cẩn thận phối hợp nhằm hết sức bù đắp thiếu hụt dinh dưỡng cho Hạ Hi, trước đây Tần Duệ Lâm đều phải người mang đến nhưng hôm nay lại tự mình mang tới, hắn vốn dĩ khuyết thiếu năng lực nấu ăn nghiêm trọng cho nên tuy có lòng cũng không đủ lực để làm một bữa ra trò.

Hắn ngồi chờ trên sofa một hồi, sau đó chăm chú đánh giá căn phòng. Hạ Hi là một người yêu thích sự sạch sẽ, cho nên nhà cửa vốn rất sạch sẽ thơm tho, trong phòng đọc trưng bày rất nhiều giải thưởng cậu đạt được, huy chương cùng cúp chiếm đến ba tầng giá sách, trong đó hấp dẫn sự chú ý nhất không thể nghi ngờ là cúp cho vai nam chính xuất sắc nhất. Tần Duệ Lâm nhìn chằm chằm chiếc cúp đó hồi lâu, đó là một trong những thời khắc huy hoàng nhất cuộc đời Hạ Hi nhưng hình như hắn đã bỏ lỡ mất rồi.

Tần Duệ Lâm cố gắng hình dung lại hình ảnh đó trong tâm trí.

Hạ Hi mặc bộ âu phục màu trắng tinh xảo, dưới ánh mắt của hàng ngàn khán giả, hai tay vững vàng nhận cúp từ ban tổ chức, lúc đó cậu không những tự hào mà còn kiêu hãnh, giống như ông hoàng nở nụ cười trước mặt mọi người, thời khắc mọi ánh đèn đều tập trung lên người cậu cho thấy cậu là một trong những nhân vật trung tâm của bữa tiệc, không ai có thể che lấp ánh hào quang đó.

Khi đó mọi lực của Hạ Hi ngập tràn, người người đều yêu mến cậu, nhưng chỉ trừ duy nhất ...hắn.

Vô số lần Tần Duệ Lâm tỉnh giấc, hắn hối hận chính mình đã bỏ qua nhiều năm tháng tuyệt đẹp. Từ đầu hắn đã có định kiến sai lầm về Hạ Hi, điều này cũng không thể trách hắn bởi vì Tần gia vốn danh giá, quyền lực vô số người đều muốn chen chân để có tí quan hệ, huống chi Tần gia còn đưa cho Hạ Hi một số tiền lớn. Trước đây Tần Duệ Lâm chỉ nghĩ Hạ Hi là vì tiền, sau đó mới biết được số tiền kia căn bản không nằm trong tay cậu, Hạ Vi Lệ một đồng cũng cầm đi hết.

Người này là cha nuôi trên danh nghĩa của Hạ Hi, còn đem cậu như hàng hóa bán cho Tần gia.

Ngoài cúp ra trong phòng đọc sách còn có mấy khung ảnh thủy tinh, còn có ảnh chụp Hạ Hi còn lại là ảnh của cậu và Tần Thần, mà tấm ảnh gần đây nhất là ảnh Hạ Hi ôm Tần Thần, nhóc cũng ôm lấy cổ cậu, cười đến sáng lạng.

Tần Duệ Lâm ghen tỵ, hắn cũng hy vọng mình có một vị trí trong tấm ảnh chụp chung kia. Hắn vuốt ve khung ảnh, sau đó ma xui quỷ khiến rút tấm ảnh ra, ngay cùng lúc ấy có hai tấm ảnh nhỏ rút ra khỏi khung ảnh, hắn khom lưng nhặt lên, phát hiện đây là một tấm là ảnh hắn.

Tần Duệ Lâm thực sự mừng rỡ vô cùng, vì sao lại có ảnh hắn ở trong này vậy? Hắn lật qua lật lại kiểm tra, đột nhiên phát hiện trong góc nhỏ phía sau có viết vài chữ nhỏ, hàng chữ xiên xiên vẹo vẹo, vừa nhìn đã biết là chữ viết của Tần Thần rồi.

Nhóc viết: cha của tôi.

Tần Duệ Lâm như bị tạt một gáo nước lạnh, hắn mở tấm ảnh chụp chung kia, không ngạc nhiên khi thấy được mấy chữ: Tôi và daddy.

Hắn lúc này dở khóc dở cười, tất nhiên là do Tần Thần giấu diếm Hạ Hi nếu Hạ Hi biết được thì sẽ chẳng bao giờ cho nhóc làm như vậy, có điều Tần Thần vẫn còn nhỏ mà. Tần Duệ Lâm nhìn ảnh chụp chung có cảm giác vừa mất hơn nhiều, ít nhất hắn biết nơi này vẫn có vị trí của hắn, mà điều hắn mong muốn nhất

chính là quang minh chính đại đứng trong tấm ảnh.

Đến lúc đó, nhất định hắn sẽ viết phía sau tấm ảnh là: Tôi cùng vợ và con trai, hơn nữa, lúc đó chắc là hắn lại có thêm một đứa con trai nữa rồi nhỉ.

Tần Duệ Lâm tưởng tượng đến ngẩn người, trong đầu hắn bây giờ chỉ có hình ảnh vợ và con hắn, bất thành lình Hạ Hi xuất hiện cạnh cửa, cậu còn mặc đồ ngủ nhưng lần này đã cài kín lại, ánh mắt sâu thẳm khiến lòng Tần Duệ Lâm không khỏi có chút rụt rè.

Đời này hắn chưa từng sợ ai, không ngờ lại có ngày nhìn thấy Hạ Hi nghiêm túc thì chuyện mất mặt nào cũng có thể làm được.

Hạ Hi lạnh lùng nói: “Anh đang làm cái gì vậy?”

“Nhìn thoáng qua một chút thôi.” tần duệ làm bộ muốn đi ra ngoài, thuận tiện đèn khung ảnh thả lại chỗ cũ: “Em ngủ dậy rồi à? Anh đi hâm lại bữa sáng.”

“ ... ”

Bữa sáng hôm nay ngoài món chính ra còn có thêm một chén canh xương hầm, Hạ Hi ăn đến sạch sẽ nhưng chỉ duy nhất chén canh kia lại không đụng đến. Tần Duệ Lâm nhiều lần cố ý đặt lên trước mặt cậu nhưng đều bị Hạ Hi đối xử như thù địch mà không thèm nhìn đến.

Hắn phải nhắc nhở: “Chén canh này là cố ý hầm cho em, hầm một đêm mà vẫn có thể giữ nguyên được mùi hương, vị cũng rất ngon, em nếm thử một chút đi?”

“Anh có thể đổi loại đi được không? Mấy loại này tôi ăn nhiều đến buồn nôn luôn rồi.”

“Có rất nhiều loại, anh hứa trong vòng hai tuần sẽ không lặp lại món nào.”

“Có gì khác nhau sao? Ngoài súp vẫn chính là súp...” Hạ Hi xoa xoa mặt, thần trí tỉnh táo hơn nhiều, cậu nghiêm túc nói: “Thực ra anh không cần cố ý mang đến nhiều như vậy đâu, những món này tôi cũng có thể làm được, hơn nữa tôi chắc chắn sẽ không bạc đãi bản thân đâu.”

“Anh cam tâm tình nguyện, nếu như em không thích thì có thể đổ đi nhưng lần sau anh vẫn đưa đến thôi.”

Hạ Hi nhìn hắn một cái, cậu hiểu được Tần Duệ Lâm đã nói là làm, cậu cũng khuyên bảo hắn không ít lần nhưng vẫn chưa lần nào có hiệu quả. Cậu nhiu mày nhìn thoáng qua chén canh xương kia, tuy rằng món này uống nhiều sẽ cảm thấy ngán nhưng cũng không phủ nhận là nó tốt cho thân thể cậu, bổ sung đủ dinh dưỡng cần thiết trong quá trình mang thai.

Cuối cùng Hạ Hi vẫn uống chén canh kia, Tần Duệ Lâm cảm thấy vô cùng thỏa mãn đem bát đĩa đi chùi rửa. Hắn không có thiên phú trong lĩnh vực nấu nướng nhưng rửa chén thì miễn cưỡng có thể đảm nhiệm được, kỹ năng này được rèn đúc do phần lớn ở đây.

Tần Duệ Lâm đi từ phòng bếp ra đã nhìn thấy Hạ Hi đang nằm trên ghế sofa, gối ôm, chăn bông, nước uống ...đều được chuẩn bị từ trước, cậu cầm chiếc điều khiển từ xa, một lần lại một lần đổi kênh, tựa như không có gì hay ho để xem. Cậu có vẻ mệt mỏi, dáng vẻ buồn ngủ do bản thân cậu tạo nên trong thời gian qua, dáng vẻ đó tạo ra bầu không khí mệt mỏi mơ màng, cứ một chập lại ngáp một cái.

Tần Duệ Lâm cởi tạp dề ra cất đi, sau đó thử kéo Hạ Hi dậy khỏi ghế sofa, tuy nhiên cậu lại cuộn tròn người lại tìm tư thế ấm áp dễ chịu nhất, tất nhiên là vẫn không chịu nhúc nhích.

“Vừa ăn xong phải kết hợp vận động một chút, em cứ như thế này rất dễ béo phì, sau này khó lòng giảm béo được.”

Hạ Hi không thèm chú ý mà hỏi lại: “Tôi rất khó để béo lên, anh có biết có một loại người dù ăn nhiều thế nào cũng không béo nổi không?”

“ ... ”

“Hơn nữa tôi bây giờ, cái gì mà cơ bụng đều đi đời nhà ma rồi, dù sao chờ sau khi sinh xong rồi luyện tập lại thôi, đơn giản sau này làm một lần luôn cho rồi.”

“Em nghỉ đi sẽ mất nhiều thời gian đó.”

“Ừ, nhưng bây giờ tôi chẳng muốn động đây, anh ngại buồn chán thì có thể tự đi.”

“Anh không chán mà.” Tần Duệ Lâm kiên định nói: “Nhưng mà em vẫn phải vận động một chút, bây giờ đã là 9h 30 rồi, chúng ta có thể ra ngoài tản bộ một chút, thuận tiện hít thở không khí trong lành.”

Hạ Hi xua tay: “Tôi không đi.”

Thái độ của cậu rất kiên quyết, Tần Duệ Lâm không thể bỏ qua được: “Đây là việc có ích cho thân thể em, cứ ở nhà mãi làm sao hít thở được không khí trong lành.”

“ ... ”

Tần Duệ Lâm nhìn chằm chằm một hồi lâu, sau đó ra giọng uy hiếp: “Một là em tự mình đứng lên, hai là anh ôm em xuống nhà?”

Hạ Hi cầm tức nhìn Tần Duệ Lâm.

“Anh nói được làm được, em muốn mặc như vậy đi tản bộ sao?”

“Anh có thấy phiền không hả!”

Tần Duệ Lâm cúi đầu nhìn Hạ Hi, không động đậy nói: “Chỉ em nghĩ phiền thôi, hay là chúng ta ra ngoài tản bộ, sau đó sẽ sắp xếp kế hoạch cho từng buổi sáng, nếu như em thực sự không muốn đi thì có thể chọn cách anh ôm em đi...”

Hạ Hi dùng sức nem gối ôm qua người Tần Duệ Lâm.

Cậu tức giận nói: “Tôi đi thay quần áo!”

Tần Duệ Lâm thả lỏng một hơi, hẩn nhìn thoáng qua cái salon bờ bãi, sau đó bắt tay vào gấp chăn, đem gối ôm sắp đặt lại. Lúc Hạ Hi mặc đồ ngủ có thể thấy rõ ràng đường cong của bụng, nhưng ra ngoài mặc thêm áo khoác lại không thấy rõ được nữa, tuy rằng dáng người và cái bụng có chút không phù hợp nhưng cũng không làm cho ai nghĩ Hạ Hi đang mang thai cả.

Nhưng Hạ Hi hiển nhiên cảm thấy không sung sướng gì, bụng cậu không nhỏ khiến cho trọng tâm cơ thể bị dời đi cho nên khi hoạt động cảm thấy rất mệt mỏi, tuy nhiên cậu lại không muốn Tần Duệ Lâm nhìn ra nên mỗi bước đi đều cố gắng vững vàng. Tần Duệ Lâm theo sát bên cạnh Hạ Hi, hẩn lom khom bao quanh cậu phòng ngừa có chuyện bất ngờ xảy ra.

Hạ Hi không tình nguyện ngồi ở ghế sau, cậu đã mấy chục ngày không xuống nhà rồi, lúc này có chút không thích nghi được, chủ yếu là mang thêm cái bụng to này tất nhiên sẽ lo sợ có người nhìn ra điểm khác lạ, mặc dù chính cậu tự đánh giá khả năng này không lớn nhưng vẫn cảm thấy không cách nào yên lòng nổi.

Ô tô chạy về hướng vùng ngoại ô, Tần Duệ Lâm ngoài lái xe thì vẫn tập trung lực chú ý lên người Hạ Hi.

Hạ hi mang thai đã 20 tuần cho nên tần suất máy thai là rất nhiều, hầu như mỗi ngày cậu đều cảm nhận được nhiệt tình của bé con, bé nhất định là một đứa trẻ hiếu động. Không lâu sau khi lên xe, Hạ Hi lại lần nữa cảm nhận được máy thai, cậu đang muốn dịch chuyển thân thể ra phía trước một chút nhưng máy thai bất ngờ khiến cậu ngừng động tác lại, vẻ mặt cũng trở nên mất tự nhiên.

Máy thai là hiện tượng rất bình thường của thai nhi, Hạ Hi không thể không trải qua được, tuy nhiên đều làm như vẻ không có gì. Nhưng lần máy thai đặc biệt rõ ràng, Hạ Hi có cảm giác như có thứ gì đó đánh mạnh vào bụng, cậu chắc chắn nếu lúc này không mặc quần áo thì trên bụng sẽ hiện lên cả khối nhỏ.

Tần Duệ Lâm hết lần này đến lần khác chú ý đến cảnh tượng này, hẩn quay đầu lại, vô cùng khẩn trương hỏi: “Làm sao vậy?”

Hạ Hi tất nhiên nói không nên lời, chỉ xấu hổ im lặng một hồi lâu, sau đó thấp giọng nói: “...Không có gì đâu.”

“Về mặt này của em là sao, bác sĩ đã nói trong khoảng thời gian này thân thể em sẽ thường xuyên cảm thấy không khỏe, có phải cảm thấy khó chịu chỗ nào không?”

“Không có, anh lái xe đi, đừng nói nhiều nữa.”

Cậu càng không nhận thì Tần Duệ Lâm càng cảm thấy bất an: “Chúng ta đến bệnh viện đi.”

Hạ Hi thực sự cảm thấy phiền chết đi được, cậu hơi mím môi không nhận được nói: “Không cần đi, là nó động thôi.”

“Máy thai sao?”

“ ... ”

Tần Duệ Lâm cảm thấy vô cùng hưng phấn: “Máy thai nhiều lần sao? Anh cũng muốn cảm nhận một chút, ngày mai chúng ta đến bệnh viện kiểm tra, thuận tiện xem dáng hình bảo bối luôn.”

“Có gì đẹp chứ.”

“Em không muốn nhìn thử sao?”

“ ... ”

“Không được nói dối, thực sự không muốn nhìn xem vẻ ngoài bảo bối một tí sao?”

“... Câm miệng, lái xe.”

49. Chương 49

Từ xa xa Tần Duệ Lâm đã thấy được khu biệt thự xa hoa ở ngoại ô, đây là một căn biệt thự sang trọng còn có rừng cây rậm rạp bao quanh, cây cối tạo thành hàng hai bên đường, cây xanh mang lại cảm giác rất mát mẻ. Tần Duệ Lâm khoác một chiếc áo lên người Hạ Hi, còn quàng khăn cho cậu kỹ lưỡng rồi mới lần lượt ra khỏi xe.

Con đường này được xây quanh sườn núi, cây xanh tươi tốt, đi bộ có thể quan sát được núi non trùng điệp, không khí trong lành phả vào mặt, lá cây xanh ngắt, dưới khung cảnh này đột nhiên tâm trạng Hạ Hi dịu xuống hẳn, xung quanh rất yên tĩnh, thỉnh thoảng còn có thể nghe được tiếng chim hót, xuyên qua từng lỗ chân thấm vào tận da thịt, rửa trôi mọi mệt mỏi tâm hồn.

Tần Duệ Lâm vẫn đi bên cạnh trông chừng Hạ Hi, đột nhiên hắn giơ tay nắm lấy bàn tay cậu, động tác của hắn cẩn thận nhẹ nhàng nhưng đến lúc gần động đến chỗ Hạ Hi thì cậu như đoán được trước mà chuyển hai tay ra phía trước, bàn tay Tần Duệ Lâm rơi vào khoảng không. Hắn hệt hững thu tay lại, nhìn chăm chăm Hạ Hi một hồi lâu nhưng vẫn không tìm ra chút nghi ngờ nào.

“Nếu như leo đến đỉnh núi còn có thể quan sát cảnh đêm của thành phố, những ngọn đèn tập trung lại một chỗ thành giống như dải ngân hà rực rỡ muôn màu.

Hạ Hi hưởng thụ bầu không khí trong lành: “Làm sao anh biết đến nơi này?”

“Cũng không khó tìm mà, ở thành phố này lâu như vậy, mọi người sẽ càng xem trọng chốn thanh sơn lưu thủy.”

“Tôi cũng rất thích nơi này.”

Tần Duệ Lâm liền nói: “Vậy em chuyển đến ở đây đi? Sẽ không cần lo lắng bị người khác nhìn thấy, còn có thể đi dạo mỗi ngày.”

“Không cần đâu.” Giọng điệu Hạ Hi nhìn không ra tâm trạng cậu: “Chờ đi Mỹ về tôi sẽ đến Thành phố B, trước đây chú Trần đã từng phẫu thuật cho tôi, tôi cũng rất yên tâm với chú.”

Tần Duệ Lâm trầm mặc không nói, ánh mắt hắn tối đen không rõ, chỉ nghe hắn trầm giọng nói: “Bây giờ em có nhiều sự lựa chọn khác, anh không cho rằng y thuật của y là tốt nhất.”

Ánh mắt Hạ Hi lộ vẻ lạnh lùng, giọng điệu hờnghi ngờ gì: “Y không phải là người giỏi nhất nhưng là người vĩnh viễn không thể thay thế.”

Thái độ của cậu vừa xa cách lại lạnh lùng cũng không lộ ra nóng nảy, Tần Duệ Lâm hiểu tiếp tục bàn luận thêm nữa chỉ sinh cái vấ, hắn đầu tiên nhường một bước: “Được rồi, tùy vào em vậy, nhưng Thần Thần thì làm sao bây giờ? Em phải rời khỏi con bao lâu?”

Tần Duệ Lâm còn muốn nói thêm vài điều nhưng cuối cùng lại buồn bực bỏ qua, hắn dừng chân chờ Hạ Hi đi được một đoạn ngắn thì đột nhiên đâm mạnh vào một thân cây, cành cây lay động kịch liệt, nhưng hắn vẫn chưa hết tức giận còn muốn hung hăng đánh thêm một lần cho đến khi rách da chảy máu, tinh thần suy sụp mới ngừng lại.

Tần Duệ Lâm hiểu rõ Hạ Hi đang từ chối hắn, cậu cho rằng mình không cần sự giúp đỡ của Tần Duệ Lâm,

cậu cũng có thể xử lý hết mọi chuyện giống như năm đó sinh Tần Thần vậy, thực ra Hạ Hi không lúc nào ngừng từ chối hẳn, cậu luôn nghĩ cách duy trì khoảng cách giữa hai người, cho dù tiếp nhận cũng chỉ là bất đắc dĩ, cũng sẽ đảm bảo phép tắc, loại phép tắc này thường khiến Tần Duệ Lâm phiền muộn không thôi.

Hạ Hi cũng không đi quá xa, cậu đứng một nơi Tần Duệ Lâm không thấy được, trên mặt tràn đầy biểu cảm phức tạp, cậu phát hiện mình không còn bình tĩnh được như trước, có một khoảng thời gian rất dài, cậu không hề có hứng thú với Tần Duệ Lâm nhưng bây giờ lại xuất hiện một loại cảm xúc phức tạp khiến cậu không cách nào khống chế được ảnh hưởng của hẳn, loại ảnh hưởng này khiến Hạ Hi cảm thấy sợ hãi.

Cậu đã từng nói không còn yêu Tần Duệ Lâm càng không thể tiếp tục có thêm tình cảm gì với hẳn nhưng lời thề lại bị chính mình phá bỏ, Tần Duệ Lâm cứ một ngày lại một càng mạnh mẽ tấn công cậu đến không kịp trở mình, cậu không thể để tình trạng này tiếp tục diễn ra như vậy được. Hạ Hi cố sức nắm chặt ngón tay, cậu phải khống chế được tất cả những chuyện này, nếu như có xảy ra một vết nứt thì cũng sẽ nghị được cách trám nó lại.

Sau khi Tần Duệ Lâm xả giận thì tỉnh táo trở lại, rất không có cốt khi đi theo Hạ Hi, sắc mặt cậu không có gì dị dạng chỉ là hai bàn tay gắt gao nắm chặt, cậu nhìn thoáng qua Tần Duệ Lâm, cả hai ngẫm hiểu ý đều không nhắc đến chuyện kia nữa, bầu không khí có vẻ lắng đọng lại. Cả hai yên lặng đi dưới tán cây, nhìn về bề ngoài thì có vẻ thực sự tốt đẹp nhưng bên trong lại không phải vậy.

Đường về nhà có đi ngang qua cửa hàng bán quần áo, Tần Duệ Lâm cố gắng đánh võ thể trầm mặc đã lâu, hẳn quay đầu nói với Hạ Hi: “Quần áo của em có vẻ không thích hợp nữa rồi.”

Hạ Hi không nói gì chỉ lạnh lùng liếc hẳn một cái.

“Hôm nào anh cho người đưa qua được không?”

“Ừ.” Hạ Hi lơ đãng nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ, giọng lạnh lẽo: “Chẳng lẽ anh định để tôi đi mua quần áo bà bầu?”

Tần Duệ Lâm ngơ ngác một chút, sau đó mới phát hiện hai bên đường đều là shop bán quần áo bà bầu, chắc là Hạ Hi nghĩ hẳn đang chỉ thứ quần áo này. Hẳn mồm chữ o mắt chữ a, cuối cùng cũng không thể nào thốt ra lời giải thích được, nhưng mà tưởng tượng đến cảnh Hạ Hi mặc đồ bầu khiến hẳn cực kì thấy buồn cười, có điều vẫn chịu nhịn không bộc phát ra ngoài.

Sau đó, hai người xảy ra sự giằng co không nói cũng không tả được, mỗi ngày Tần Duệ Lâm đều bớt chút thời gian đưa Hạ Hi đi tản bộ, gọi mang các loại đồ ăn giống hệt nhau tới cho cậu nhằm đảm bảo cậu có thể hấp thu đầy đủ chất dinh dưỡng. Trên vấn đề nguyên tắc, phản đối của Hạ Hi thường vô dụng, cậu cũng không muốn cãi cọ với Tần Duệ Lâm cho nên thời gian nên ăn thì ăn, nên ngủ thì ngủ thôi, toàn tâm toàn ý muốn bảo vệ tốt đứa con trong bụng.

Đứa nhỏ này rất khỏe mạnh, lần thứ hai đi bệnh viện siêu âm Hạ Hi đã cơ bản nhìn thấy rõ đường nét thai nhi, bé không thích nằm cuộn tròn một chỗ mà thỉnh thoảng sẽ có một vài cử động nho nhỏ, thoạt nhìn không thể nào không yêu được, về mặt Hạ Hi ngập tràn sự dịu dàng, cậu thực sự không thể đợi được đến

lúc đứa bé chào đời nữa/

Một tháng lại trôi qua, rất nhanh sẽ đến năm mới.

Nhân dịp năm mới, Hạ Hi chuẩn bị đón tiếp vô cùng đầy đủ, cậu mua giấy dán chữ “Phúc”, sau đó đem dán lên cửa nhà, còn mua sủi cỏ và nhân bánh, dự định tự mình ra tay làm vằn thắn. Tần Thần chưa từng được đón năm mới ở nước Z, nên đã sớm hưng phấn mong đợi, hơn nữa nhóc cũng rất háng hái với chuyện đòi tiền mừng tuổi, điều đáng tiếc duy nhất chính là Tần Cao Chấn đột nhiên về nước cho nên Tần Duệ Lâm phải ở nhà ăn cơm tất niên.

Tất nhiên hẳn rất hy vọng Hạ Hi và Tần Thần có thể ở cùng một chỗ với nhau nhưng Hạ Hi không hề nghĩ ngợi gì liền từ chối, bữa cơm tất niên ở Tần gia chắc chắn có không ít người tham gia, cậu dựa vào cái gì mà xoắn xuýt ở đó, huống hồ cậu muốn tránh còn không kịp làm sao có thể chủ động đến đó chứ.

Lúc làm vằn thắn, Tần Thần hưng phấn cũng ra tay làm vỏ bánh, tay nghề của thực sự không tốt cho nên vỏ bao sủi cỏ luôn thiếu thẩm mỹ, nhất là khi đặt cạnh bánh do Hạ Hi làm, đối lập trở nên rõ ràng hơn lúc nào hết, nhưng mà nhóc cũng không chán nản, tự mình ra tay nặn hình con thỏ, nặn hình chiếc thuyền nhỏ, kêu gào phải giữ lại để chính nhóc ăn chúng.

Mấy năm rồi Hạ Hi đều một mình đón năm mới, bây giờ đã có hai đứa con trai, cảm giác căn phòng lạnh lẽo cũng trở nên ấm áp, ánh mắt cậu dịu dàng nhìn theo hình dáng Tần Thần, cảm giác bây giờ mới là cuộc sống mà cậu mong muốn, còn có đứa bé trong bụng nữa,...

Ánh mắt Hạ Hi không tự chủ rơi vào đường cong của bụng, bây giờ ở nhà cậu chỉ mặc đồ ngủ ngay cả quần áo cũng không muốn thay, mà đứa bé trong bụng cũng rất không chịu yên tĩnh, thường một cánh tay, một cái chân nhỏ hoạt động không ngừng. Bây giờ ngoài hành động bất tiện thì cậu còn cảm thấy đau lưng, buổi tối nằm thẳng cũng cảm thấy khó chịu.

Tần Thần cảm thấy cực kì bất mãn đối với cái bụng ngày càng công kênh của Hạ Hi: “Daddy, bây giờ con không ôm được ba nữa rồi...”

Nhóc nói xong liền bắt tay làm mẫu, cánh tay Tần Thần cũng không ngắn nhưng vẫn không có cách nào ôm trọn cái bụng Hạ Hi, Hạ Hi chỉ có thể ôm nhóc vào lòng, rồi xòe tay đưa tiền xu cho nhóc nhìn: “Thần Thần, ba ba sẽ đem cái này bỏ vào trong sủi cỏ, nếu con ăn được sẽ gặp nhiều điều may mắn.”

“Nếu như không ăn được thì sao?”

Cậu xoa xoa đầu nhóc: “Không ăn được cũng sẽ gặp điều may.”

“Chúng ta có thể đi đốt pháo hoa không?”

“Đêm nay có rất nhiều người nên chúng ta không thể đi được.” Hạ Hi nhìn thấy vẻ mặt thất vọng của Tần

Thần liền nói: “Chúng ta có thể xem pháo hoa ở sân thượng, cũng đẹp như nhau mà.”

“Vây, được rồi.”

Hạ Hi cảm giác được Tần Thần đang thất vọng nhưng cậu không thể đồng ý với nhóc, vì vấn đề an toàn với tình trạng thân thể cậu hiện tại phải cố gắng không đến những chỗ có nhiều người, hơn nữa pháo hoa cũng có chút nguy hiểm, cậu chỉ đành an tâm ở nhà chương trình xuân muộn là được rồi.

Trong lúc ăn bánh sủi cảo, Hạ Hi liên tục nhận được vô số tin nhắn chúc mừng, cậu cũng nhắn một tin chúc lại, sau đó thì nhận được điện thoại của An Văn.

Sau khi phim hơi khô thở tre, An Văn thỉnh thoảng gọi điện thoại cho cậu, tựa hồ cũng không quan tâm Hạ Hi có đáp lại hay không, cả hai người đều biết rõ lòng dạ đối phương nhưng không muốn chọc thủng cái cửa sổ này, nhưng mà An Văn là một người phụ nữ thông minh, chỉ dùng danh nghĩa bạn bè để liên lạc với cậu chứ đối với tình yêu không hề hé ra một chữ.

An Văn nói: “Bây giờ em đang đi đến Thành Đô, đến nơi chắc cũng muộn lắm rồi cho nên gọi cho anh trước.”

“Bên em thật vui vẻ nhỉ.”

“Đúng vậy, bây giờ đang có người đốt pháo hoa, anh có thể nghe thấy sao?”

“Nghe thấy, chỗ em chắc còn náo nhiệt hơn thủ đô rồi, chỗ anh chẳng có động tĩnh gì cả.”

“Anh thích thì lúc nào đến cũng được, em rất hoan nghênh.”

Hạ Hi trầm mặc một hồi, sau đó thấp giọng nói: “Chắc là không được rồi, con anh không thích đến chỗ lạ.”

Những lời cậu nói đều có ẩn ý, đương nhiên An Văn có thể hiểu được, cô ngạc nhiên nói: “Anh chưa kết hôn mà?”

“Anh đã ly hôn” Hạ Hi nói: “Về chuyện con trai là một bí mật, vẫn chưa có cơ hội tuyên bố ra bên ngoài.”

“Ồ...”

“Năm mới vui vẻ.”

“Năm mới vui vẻ.”

Khi cúp điện thoại Hạ Hi không khỏi thở lỏng một hơi, cậu tin chắc rằng An Văn sẽ hiểu được ý mình bởi cậu không muốn cho đối phương một chút hy vọng nào, đây là một điều cực kỳ tàn nhẫn.

(2)

Cơm tất niên của Tần gia cực kì náo nhiệt, Tần Cao Chấn đã bao hết một nhà hàng cực kì sang trọng ở thủ đô, thân thích Tần gia ngồi hết gần mười mâm, tất nhiên Tần Duệ Lâm ngồi ở chính giữa. So với thái độ vui vẻ bình bình của những người xung quanh, Tần Duệ Lâm có chút buồn chán, là người làm chủ Tần gia trên danh nghĩa, hẳn không có hứng thú với thái độ ngênh đón của kẻ khác cho nên giữa một rừng người bận rộn chỉ có mỗi hắn nhàn rỗi.

Bàn tiệc chính ngoài thân thích của gia chủ còn thiếu một người nữa, khuôn mặt Cố Lam vẫn vui vẻ chỉ là trong mắt cất giấu vài phần tăm tối, từ đầu đến cuối bà không hề liếc mắt nhìn Tần Duệ Lâm một lần, càng không thèm tiếp chuyện với hắn một câu, thái độ phải nói là cực kì lạnh nhạt. Tần Duệ Lâm tự mình hạ đũa chẳng thèm quan tâm đến thái độ của bà.

Kế hoạch tổ chức đêm tiệc đã chuẩn bị từ lâu nhưng Tần Vũ Hoan vẫn không về nước tham dự, nói đúng ra là cô không được phép về nước, mới cách mấy tháng ngắn ngủi, Tần Duệ Lâm đã đem Tần Vũ Hoan đánh đến không còn một mảnh giáp, công ty của cô ta đối mặt với nguy cơ đóng cửa, hầu như không còn một nguồn tiền dự trữ nào, tài chính ngày càng khô kiệt nghiêm trọng.

Cố Lam cực kì phản đối cách làm của Tần Duệ Lâm, cho dù thế nào bà luôn đứng về phía Tần Vũ Hoan, cho nên với chuyện này bà không ít lần năn nỉ hắn nhưng Tần Duệ Lâm đã hạ quyết tâm, hẳn không chỉ thay đổi ý định mà còn nói một câu khó hiểu.

Hắn nói: Nếu Tần Vũ Hoan có bản lĩnh lớn như vậy thì nhất định có thể tìm được cách giải quyết.

Chuyện này không hề thay đổi mà ngay cả Tần Cao Chấn đứng ra thương lượng cũng không mang lại kết quả, Tần Duệ Lâm cũng giải thích rõ nguyên nhân cho cha hắn. Tần Cao Chấn có rất ít cơ hội gặp gỡ Hạ Hi, nhưng ấn tượng cũng không phải là xấu, cho dù thế nào thì Tần Vũ Hoan làm như vậy chắc chắn là không đúng, nếu Hạ Hi cố gắng truy cứu thì cô ta không thể nào thoát khỏi liên quan. Song Tần Cao Chấn cũng nói, Tần Vũ Hoan dù sao cũng là em gái hắn, mọi chuyện đều không thể tuyệt tình như vậy.

Ngoài mặt Tần Duệ Lâm coi như đồng ý nhưng trong lòng chắc chắn không thể để chuyện này trôi qua đơn giản như vậy được, Tần Vũ Hoan rất thông minh, cô ta hiểu phải lợi dụng vào Quý Tân, làm cho mọi chứng cứ đều không liên quan đến mình, nhưng như vậy không có nghĩa là Tần Duệ Lâm không tìm được chứng cứ, hắn biết rõ là ai đứng sau sai khiến thậm chí cũng có thể lấy được chứng cứ từ đó mà ra.

Vả lại kiếp trước Tần Vũ Hoan từng mượn đao giết hắn, Tần Duệ Lâm đã không cách nào chấp nhận nỗi cô em gái này rồi, từ bây giờ hắn sẽ không cho Tần Vũ Hoan một chút tự do, nếu cô ta thích lặn qua lặn lại, thì thẳng tay bẻ gãy đôi cánh của cô ta.

Tần Vũ Hoan đã đi tìm Tần Duệ Lâm rất nhiều lần, sau này hắn thẳng thừng chặt đứt liên lạc của cả hai. Mọi kế sách của Tần Vũ Hoan đều vô dụng cho nên mới triển khai khổ nhục kế với Cố Lam, mặc dù kể này

cũng chẳng có tí công dụng nào.

Tần Duệ Lâm chán ngán ngồi một tiếng ở đêm tiệc, sau đó kìm nén không được phải mượn cớ rời đi, lòng hắn vẫn nhớ mong lễ mừng năm mới cùng Hạ Hi mà thời gian cũng dần đến mười hai giờ rồi, hắn càng lúc càng khó nhịn, đây là một chuyện rất quan trọng hắn tuyệt đối không thể bỏ qua được.

Trên đường chạy đến khu nhà Tần Duệ Lâm nhìn thấy phòng Hạ Hi vẫn còn sáng đèn, hắn nhanh chóng bấm thang máy lên tầng, vừa tràn ngập mong chờ bấm chuông cửa. Tần Thần ra mở cửa, trong lòng nhóc ngập tràn vui sướng chạy đến ôm chầm lấy Tần Duệ Lâm, vui vẻ nói: “Sao cha lại đến đây ạ?”

Tần Duệ Lâm nhìn thoáng qua căn phòng, sau đó thấp giọng nói: “Con nhớ cha sao?”

“Nhớ!” Tần Thần vui vẻ khoe khoang: “Cha, con ăn trứng đồng xu daddy bỏ trong tủ cáo này.”

“Vậy năm nay con có phúc khí lớn rồi, nhanh đi thay quần áo chúng ta đi chơi một chút.”

Hai mắt Tần Thần sáng rực lên, nhóc nhìn thoáng qua Hạ Hi, do dự nói: “Vậy còn daddy?”

“Đương nhiên cùng đi.”

“Thế nhưng daddy nói muốn xem chương trình xuân muộn (kiểu như gặp nhau cuối năm ở Việt Nam).”

Tần Duệ Lâm ôm Tần Thần chắc chắn nói: “Con đi thay quần áo, cha đi thuyết phục daddy con.”

Tần Thần nắm chắc lấy cánh tay hắn, khích lệ nói: “Cố gắng lên!”

Hai người hiểu ý nhau, sau đó Tần Thần vui vẻ vừa chạy vừa nhảy vào phòng mình, Hạ Hi từ trên ghế salon ngẩng đầu lên, nghi ngờ nói: “Anh nói gì thế? Sao con vui vẻ vậy?”

Tần Duệ Lâm đi tới Hạ Hi trước mặt, nói: “Anh nói ra ngoài đi chơi.”

“Ừ, con đã nhắc đi nhắc lại nhiều lần, anh dẫn con đi chơi nhưng mà phải về sớm một chút.”

“Không phải mỗi anh và Tần Thần, cả nhà ba người chúng ta cùng đi.”

Hạ Hi ngần ngại một chút, sau đó xua tay kiên quyết nói: “Tôi không đi đâu, hai người đi đi, tôi ở nhà xem chương trình là được rồi!”

“Xuân muộn có gì hay chứ.” Tần Duệ Lâm không chút xao động nào xúi dục: “Đêm giao thừa chắc chắn vô cùng náo nhiệt, ở nhà chẳng có gì thú vị.”

“Không muốn đi, anh tránh ra đi, đừng ngăn cản tôi...”

Trong Tv đang diễn đến một tiểu phẩm, người trên sân khấu giả ngu làm khán giả cũng cười ha hả theo, Tần Duệ Lâm lướt qua một cái rồi quay đầu nghiêm túc ngăn cản Hạ Hi xem. Hạ Hi cực kì tức giận nhìn hắn, sau đó tự mình vận động dịch chỗ để xem.

Tần Duệ Lâm ngồi xổm xuống, quyết định tự mình dùng tiên lễ hậu binh: “Xuân muộn ngày mai sẽ được phát sóng lại, chúng ta ra ngoài cảm nhận chút không khí đi, sẽ nhanh chóng quay về.”

“Không đi.”

“Anh sẽ không đến chỗ phải chen chúc đâu, hơn nữa Thần Thần cũng muốn ra ngoài đi chơi nếu như em không muốn đi, chúng ta thực sự buồn chán lắm, con dính lấy em như vậy chắc chắn cũng không vui đùa tận hưởng được.”

“Không đi.”

Tần Duệ Lâm ngắc đầu, bất đắc dĩ nói: “Coi như anh cầu xin em có được không?”

Hạ Hi hơi hé mắt, cảnh giác nói: “Mục đích của anh chắc chắn không đơn giản, bây giờ tôi không chịu nổi bất kỳ loại kích thích nào đâu.”

“Anh biết. ” Tần Duệ Lâm nhìn qua cái bụng lớn Hạ Hi một chút: “Anh hứa em sẽ cảm thấy vui vẻ.”

Hạ Hi suy nghĩ một chút, nhưng vẫn lắc đầu nói: “Tôi không đi, anh mang Thần Thần đi đi, tôi không đi theo nó được.”

Tần Duệ Lâm thở nhẹ một hơi, hắn đứng dậy rồi cầm lấy một chiếc chăn từ trên ghế sofa, sau đó đột nhiên quán quanh người Hạ Hi, hiển nhiên đối phương không ngờ được chuyện này. Hắn dùng chăn bọc Hạ Hi lại thành một cục, cậu trừng mắt kinh ngạc nhìn Tần Duệ Lâm, cố gắng giãy dụa hết sức, sau cùng vẫn bị Tần Duệ Lâm ôm lấy.

Đột nhiên mất đi trọng lực khiến cậu cảm thấy nóng nẩy, tức giận nói: “Anh đang làm gì vậy?”

Tần Duệ Lâm vững vàng ôm lấy Hạ Hi, hắn trấn an Hạ Hi nhưng vẫn nhìn thấy khoảng tối cảm xúc trong mắt cậu, xác nhận Hạ Hi không tức giận đến mức không thể tha thứ trong thời gian dài mới làm động tác tiếp theo.

“Anh ôm em xuống nhà.” Tần Duệ Lâm hùng hồn nói: “Em hãy coi như mình đang nằm trên ghế sa lon, không cần bước đi cũng không cần phải suy nghĩ nhiều.”

Vẻ mặt Hạ Hi tràn đầy khó tin, nói: “Anh tiếp tục ôm tôi như vậy?”

“Yên tâm, trong xe không lạnh.” Tần Duệ Lâm ôm Hạ Hi đi đến bên cạnh cửa, một bên là Tần Thần: “Con trai, đem dép daddy đến đây, lấy đôi đi trong nhà là được.”

“Á... ” Tần Thần gần như trợn tròn mắt.

Tần Duệ Lâm cứ như vậy ôm Hạ Hi đi xuống dưới nhà, Hạ Hi dấy dựa vài lần không được, mắt gần như có thể phun ra lửa, đáng sợ nhất là trên đường đi đụng không ít người. Cậu nhiều lần ép buộc Tần Duệ Lâm phải thả mình xuống nhưng đối phương chỉ trêu chọc nói *“Cách tốt nhất bây giờ là úp mặt xuống, làm cho người ta không nhận ra là ai.”*

Lúc đó cậu còn đang giãy dụa, sau thì không thể không nghe theo, cậu thực sự không muốn có người nhận ra, sau này làm sao còn làm người được, mặt mũi đều bị vứt xuống đất hết rồi.

Tần Duệ Lâm hầu như đoán được Hạ Hi sẽ làm như vậy, nhưng hắn cũng cảm giác Hạ Hi sắp không kìm được cơn tức giận rồi, phải nhanh chân đến bãi đậu xe thôi. Tần Thần đi theo sau hai người, ngửa đầu nhìn ngọn pháo hoa rực rỡ sắc màu.

Tần Duệ Lâm đặt Hạ Hi vào ghế sau thật tốt, rồi để Tần Thần lấy dép ra, sau đó mới động tay đi dép vào cho cậu, trong suốt quá trình này hắn bị Hạ Hi hung hăng đập cho mấy cú, nhưng mà nhìn vào vẻ mặt của cậu lúc này, chắc chắn đã qua giai đoạn tức giận rồi, chỉ còn một ít bất đắc dĩ nữa.

Hạ Hi hừ lạnh nói: “Hôm nay là năm mới, tôi không muốn động tay với anh, anh rút cuộc là muốn làm gì? Chỉ bằng nói thẳng ra luôn đi.”

“Nói ra sẽ mất vui.” Tần Duệ Lâm chờ tần thân ngồi xuống, sau đó mới vòng lên vị trí lái xe.

“Anh nghĩ không nói thì tôi sẽ không đoán được à.”

Tần Thần uốn éo bên cạnh Hạ Hi, thấy thế liền ngẩng đầu nói: “Daddy đoán đến đâu nào?”

“Bí mật.”

Tần Duệ Lâm bật điều hòa lên, nhưng nhiệt độ trong xe chưa thể tăng lên ngay, Hạ Hi vẫn bọc mình trong đồng chăn được quần kỹ lưỡng, nghiêng đầu nhìn bên ngoài cửa sổ, bầu trời tối đen bị ánh sáng pháo hoa điểm xuyết, cả thành phố tận hưởng ngày lễ vui vẻ, cậu chìm mình trong bầu không khí trong lành nơi vắng vẻ, trong lòng lại đặc biệt cảm thấy bình an.

Đã nhiều năm rồi, năm mới đối với cậu mà nói đều không có ý nghĩa gì, người khác càng vui vẻ thì cảm giác cô đơn của cậu lại càng tăng, đó là một loại cảm xúc không nói được thành lời, tựa như lúc người chườm cả túi sưởi nóng hổi vẫn cảm thấy lạnh lẽo như khối băng.

Nhưng hôm nay, cậu cảm giác khối băng như đặt trong căn phòng ấm áp, sau đó một chút bắt đầu tan ra.

Tần Duệ Lâm lặng thinh lái xe đến một nơi hoàn toàn không có bóng người, Hạ Hi nhìn thoáng qua ngoài cửa sổ, cậu thực sự ngạc nhiên khi biết Tần Duệ Lâm có thể tìm thấy một nơi như thế này. Ở vị trí này, Hạ Hi có thể thấy thành phố sáng lên như ngọn đèn dầu, pháo hoa nổ rộ như tiên cảnh chốn nhân gian.

xán lạn đích ngọn đèn dầu, nổ rộ đích pháo hoa sừng được như nhân gian tiên cảnh.

Tần Duệ Lâm nhìn đồng hồ đeo tay một chút: “Thời gian không chênh lệch nhiều nữa.”

Hạ Hi hơi mở mắt, tuy rằng bề ngoài không nói gì nhưng bên trong vẫn có chút tò mò đến tột cùng Tần Duệ Lâm sẽ làm gì, Tần Thần ban đầu cũng thật sự hứng thú bưng bưng, con trai quả thực trời sinh đã có hứng thú với pháo hoa, nhóc đã hỏi Tần Duệ Lâm thật nhiều lần nhưng hắn vẫn một mực giữ nguyên bí mật.

Lại qua mấy phút, Tần Duệ Lâm mở cửa sổ cùng cửa vòm ô tô ra, Tần Thần không chịu ngồi yên đã chạy xuống dưới, Hạ Hi vẫn ngồi trong xe, Tần Duệ Lâm đỗ xe ở một khoảng đất trống trải, cậu vừa ngẩng đầu đã có thể nhìn thấy bầu trời rộng lớn bao la.

là bầu trời bao la.

“Đừng nói anh mang tôi đến đây để ngắm bầu trời đêm đấy chứ?”

“Đoán đúng rồi.”

Hạ Hi liếc nhìn hắn một cái: “Vậy còn không bằng tôi ngủ ở nhà, bây giờ không chỉ lạnh mà còn tối đen như mực làm sao mà chịu nổi, nếu như đây là kinh hỉ của anh thì tôi thực sự không thấy có hưng phấn chút nào....”

Cậu còn chưa nói xong đã nghe Tần Thần hét lên một tiếng sợ hãi, ngẩng đầu lên đã thấy bầu trời nổ rộ như hoa, tiếng nổ vang tai nhức óc, ngọn pháo vọt thẳng lên như mãnh thú, pháo hoa nổ rộ một hồi biến bầu trời thành tấm áo gấm.

Thời khắc pháo hoa bùng cháy, ánh mắt Tần Duệ Lâm thật dịu dàng nhìn Hạ Hi, đúng lúc Hạ Hi quay đầu lại nhìn hắn, mắt hai người nhìn thẳng vào nhau.

“Đoàng —— “

“Đoàng —— “

“ ... ”

Hạ Hi tiếp tục nhìn lên bầu trời, ánh sáng pháo hoa đến lóa cả mắt, đẹp đến mức khiến cậu gần như quên mất hít thở, sau đó cậu phát hiện giữa những đốm sáng có thay đổi, đủ loại màu sắc hội tụ thành một chỗ, sau đó xuất hiện dòng “Năm mới vui vẻ! Mà bên cạnh đó, còn vô số những quả pháo hình trái tim.

Đó cũng không phải là lời nói duy nhất, Hạ Hi bực trong chần mà tâm tràn thật phức tạp.

Tần Duệ Lâm nói:

» Năm mới vui vẻ

» Xin lỗi

» Anh sẽ vĩnh viễn bên cạnh em

» Cầu xin em hãy cho anh một cơ hội

» Anh yêu em

Hạ Hi kinh ngạc nhìn cảnh tượng vừa rồi, tiếng nổ ùng đoàng giống như đã biến mất lâu lắm rồi, trong đầu cậu vẫn không ngừng lặp lại những lời này, hai tay cậu gắt gao nắm chặt, cậu muốn biết vì sao Tần Duệ Lâm lại làm như vậy, đến tuột cùng sao hắn lại không thể buông tha cho cậu, vì sao hắn phải theo mình mãi không tha.

Người này sẽ không bị tổn thương sao? Bị tổn thương đến vậy rồi, vì sao cứ một lần rồi một lần lặp lại những việc vô ích như vậy?

Nhưng mà thực sự vô dụng vậy sao? Hạ Hi mân mê đôi môi, hình như khe nứt mà cậu đang muốn lấp vá đã lớn thành lỗ hổng mất rồi.

Chẳng biết Tần Duệ Lâm kiếm đâu ra mấy hộp pháo hoa nhỏ ném cho Tần Thần cầm đi chơi, đồng thời cũng tìm người đi bên cạnh bảo vệ nhóc.

Sau đó hắn chui vào ghế sau của ô tô, dưới ánh sáng pháo hoa, khuôn mặt gần gũi khiến Hạ Hi có chút hân hoan, ánh mắt cậu trở nên mờ mịt không biết làm thế nào cho pháo, giống như mọi cử động của Tần Duệ Lâm đều khiến cậu tiêu đời vậy.

động khiến hắn có chút sợ tay chân.

“Đây là pháo hoa dành tặng cho em.” Tần Duệ Lâm trìu mến nói: “Chúng chỉ thuộc về một mình em.”

“Anh...”

“Đừng lên tiếng...” Tần Duệ Lâm hạ giọng, ngữ khí của hắn mang theo vài phần yếu đuối, khổ sở nói: “Chỉ ít hãy chờ một lát, đừng tàn nhẫn như vậy.”

Hạ Hi nghiêng đầu sang chỗ khác, sau đó nhắm mắt lại.

Tần Duệ Lâm nhìn chằm chằm Hạ Hi một hồi lâu, sau đó hắn chậm rãi cúi đầu xuống, kìm lòng không nổi muốn hôn lên môi Hạ Hi, nhưng không hiểu sao khi hắn sắp chạm vào lại có chút sợ hãi, sợ Hạ Hi sẽ từ chối thẳng thừng, hoặc là nhìn thấy ánh mắt chán ghét của cậu thôi.

Lúc sắp chạm đến môi Hạ Hi thì đột nhiên hắn nhắm mắt lại, dùng hai tay ôm chặt lấy Hạ Hi.

Hắn ôm thật chặt, gần như dùng tất cả sức lực của mình vậy, ngữ khí của hắn ngập tràn bất lực cùng yếu đuối, thở dài nói: “A Hi...”

Nhưng mà hắn không thấy được.

Trong nháy mắt khi hắn nhắm mắt lại, Hạ Hi đột nhiên chần chừ rồi dịch lên phía trước một chút, giống như đang thử làm hành động mang tính chủ động.

50. Chương 50

Bắn xong pháo hoa nhưng chấn động vẫn còn lưu giữ trong tim.

Dưới trời đêm rộng lớn, Tần Duệ Lâm tháo xuống tấm áo giáp cứng rắn của bản thân, không chút phòng vệ phô ra hết tất cả những yếu đuối của mình với Hạ Hi. Hạ Hi có thể nghe được tiếng hắn hít thở thật mạnh, cậu bị đối phương ôm chầm lấy, thân thể cả hai dường như hợp lại thành một, nhưng Tần Duệ Lâm vẫn cố ý tránh phần bụng yếu ớt của cậu ra, hắn tựa đầu vào vai Hạ Hi, ánh mắt không có có tiêu cự nhìn về một nơi xa xăm nào đó.

“Đừng lên tiếng.” giọng của Tần Duệ Lâm thật khàn: “Ít nhất đừng từ chối anh lúc này.”

Hắn không phải là thần tiên, ngay cả khi lý trí bảo rằng phải kiên định thì vẫn sẽ tổn thương, Hạ Hi một

lần lại một lần lạnh lùng với hắn, khiến thành trì kiên cố hắn xây nên cũng bắt đầu dần dần tan rã, hắn không biết nếu lúc này cậu nói ra những lời “Anh làm như vậy có ý nghĩa gì không? Tôi không muốn có bất kỳ loại quan hệ nào với anh, rời khỏi anh mới là bù đắp tốt nhất cho tôi” thì hắn có thật sự sụp đổ luôn không.

Tâm trạng của hắn xuống dốc không phanh, lúc này hắn như con ngựa hoang bị kẹt trên vách núi cheo leo, không để ý một chút sẽ bị đẩy xuống, sau đó tan xương nát thịt.

Hạ Hi vẫn duy trì sự im lặng của bản thân, tâm trí của cậu lúc này thật rối rắm. Có những giây phút cậu gần cứ tưởng đã quên được đi, tiếp tục dằn vặt như vậy thì cả hai đều phải chịu đau khổ nhưng lý trí lại ghim cậu lại, cậu tự hỏi chính mình, bản thân còn yêu hắn nữa không?

Hạ Hi tự hỏi bản thân một hồi lâu, cậu mờ mịt nói: “tôi không biết.”

Từ lâu cậu đã mất đi khái niệm yêu một người là thế nào? Ngày nhớ đêm mong, đêm không thể an giấc nồng, những biểu hiện này cậu chưa từng xuất hiện, cậu cũng không biết mình còn yêu Tần Duệ Lâm nữa không hay là bây giờ thỏa hiệp cũng chỉ là vì thương hại.

Thương hại sao? Đúng vậy, dù sao cậu đã yêu da diết người đàn ông này, coi niềm kiêu hãnh của hắn cũng là niềm kiêu hãnh của bản thân, nếu là trước đây Tần Duệ Lâm có dáng vẻ này, cậu đã hận không thể thay hắn ôm lấy toàn bộ đau khổ rồi.

Nhưng hiện tại, những đau khổ này hoàn toàn là do hắn tự mình gây ra.

Cục diện bế tắc bị Tần Thần đánh vỡ, đồng pháo hoa trong tay nhóc đã cháy hết, nhóc tò mò nhìn hai cha mình, rồi nói: “Cha, daddy, các người đang làm gì đó?”

Hạ Hi có cảm giác thân thể Tần Duệ Lâm cứng lên, sau đó hắn buông cậu ra, xoay người lại đối mặt với Tần Thần, trên mặt không chút biểu hiện sa sút tinh thần, hắn cười nói: “Pháo hoa có đẹp không?”

“Đẹp!” Tần Thần xoay xoay cây pháo lớn trong tay: “Ngày mai còn được bắn không ạ?”

“Con muốn xem không?”

“Muốn.”

“Vậy bắn, còn cho con bắn.”

“Con có thể mời bạn bè đến cùng ngắm được không?”

Tần Duệ Lâm sờ sờ đầu của nhóc, hứa: “Có thể.”

Tần Thần vui sướng hô lên một tiếng, sau đó cúi đầu đếm đếm vài người bạn muốn mời. Hạ Hi cúi đầu ngồi một bên, bóng đêm che giấu tất thấy những cảm xúc trên mặt cậu, Tần Duệ Lâm liếc nhìn cậu, chỉ cảm nhận thấy khuôn mặt trắng trẻo lạnh nhạt, viết hết lên mặt cảm giác xa cách.

Đã qua mười hai giờ đêm, tin nhắn Hạ Hi gửi Khương Liêm vẫn không có hồi âm, điều này làm cậu nảy sinh bất an. Cậu quen biết Khương Liêm đã lâu, chị chưa bao giờ quên chúc mừng năm mới cậu cả, nhưng hôm nay lại không hề có chút tin tức nào, ngay cả điện thoại di động cũng bị tắt.

Đang tự mình suy đoán thì đột nhiên nghe được Tần Duệ Lâm tiện nói: “Đúng rồi, không phải em nói Khương Liêm quay lại Hàng Châu rồi sao? Làm sao cô ấy có mặt ở thủ đô được.”

Hạ Hi gần như hét lên: “—— chị ấy ở thủ đô?”

Tần Thần dụi dụi hai mắt, nhóc sợ đến run cả người, ánh mắt mang theo chút khiếp sợ nhìn về Hạ Hi.

Hạ Hi vỗ vỗ lưng trấn an Tần Thần, thấp giọng nói: “Không có gì đâu, con ngủ tiếp đi.”

“Chuyện gì xảy ra?”

“Không biết, khi anh đến thì gặp cô ấy lái xe ra ngoài, đi hướng thành Bắc, anh vội vàng đi tìm em nên không chú ý, bây giờ mới nghĩ ra có gì đó không bình thường.”

Hạ Hi gọi điện thoại cho Khương Liêm, điện thoại vẫn trong tình trạng không liên lạc được, cậu không khỏi cau mày nói: “Không gọi được cho chị ấy, có thể xảy ra chuyện gì không?”

“Cô ấy đi đâu?”

“Thành Bắc...” Hạ Hi ngẩng đầu nhìn hướng Tần Duệ Lâm, nghiêm túc nói: “Tôi biết chị ấy ở nơi nào rồi.”

Cậu đọc tên một địa chỉ, Tần Duệ Lâm nghe xong khó tin nói: “Em nghĩ cô ấy ở trong đó lúc nửa đêm?”

“Phải.”

“Cô ấy vào trong đó làm chi? Gần sang năm mới nhớ đến cổ nhân?”

Hạ Hi cúi đầu nhìn Tần Thần ngủ say, mặt cậu trầm ngâm, hạ giọng thông thả nói: “Đó là bạn trai Khương Liêm, bọn họ lớn lên cùng nhau. Lúc tôi quen Khương Liêm thì anh ta đã chết rồi, mỗi năm Khương Liêm

sẽ đến đây té lể, mỗi lần giỗ thì đều ngồi ở đó cả ngày, nhất định là chị ấy đã xảy ra chuyện gì, nếu không lại đột nhiên chạy từ Hàng Châu đến thủ đô được, còn chạy đến mộ muộn như vậy.”

Tần Duệ Lâm ngẩn người, tất nhiên không ngờ được Khương Liêm lại có những chuyện cũ như vậy, dù sao nhìn từ ngoài vào chỉ thấy tính cách Khương Liêm vô tư, một chút cũng không giống có liên quan đến chuyện bi thảm như vậy: “Anh ta chết như thế nào?”

“Bị cướp giết chết, là để cứu Khương Liêm. Tên kia sau này nhận án tử hình nhưng mạng sống cũng không thể đổi lại được.”

“Cô ấy không nghĩ sẽ bắt đầu lại lần nữa sao?”

Tần Duệ Lâm hỏi xong mới có cảm giác không đúng lắm, so với sự cố chấp của Khương Liêm thì hẳn còn thẳng thắn vài phần, Hạ Hi hiển nhiên cũng ý thức được điều đó, hẳn ngậm miệng lại, cũng không hỏi thêm về vấn đề này. Có thể bắt đầu lại một lần nữa hay không, không phải người trong cuộc ai có thể đưa ra kết luận chính xác.

Ô tô chạy thẳng đến ngã tư thành Bắc, thời điểm này ngã tư đã đóng cửa từ lâu, Hạ Hi bảo Tần Duệ Lâm chạy quanh ngã tư một vòng, quả nhiên nhanh chóng phát hiện ra xe Khương Liêm, trong xe không có ai, chắc chắn người đã đột nhập vào trong rồi.

Tần Duệ Lâm bất đắc dĩ nói: “Cô ấy thật biết làm khổ mình.”

“Xuống xe, chúng ta leo tường vào trong.”

“Em muốn trèo vào?” Tần Duệ Lâm ngạc nhiên nói: “Chuyện này thật điên rồ.”

“Chị ấy sẽ không ra với anh đâu.”

Tần Duệ Lâm im lặng hồi lâu: “Vậy để cô ấy ngồi ở lại đó đi, sớm muộn gì cũng phải ra, em vào trong lỡ có chuyện gì thì sao?”

Hạ Hi lạnh lùng liếc hắn một cái, sau đó nhẹ nhàng thức Tần Thần dậy, nhóc vẫn còn buồn ngủ mơ màng đã nghe Hạ Hi nhẹ giọng bảo: “Thần Thần, ba muốn đi đến nơi này một chút, con đợi trong xe, không được nhúc nhích biết không?”

Tần Thần nửa tỉnh nửa mê gật đầu, lời nói còn mang theo giọng mũi đậm đặc: “Cha và daddy đi đi, con chờ hai người về.”

“Được rồi, thật ngoan.”

Hạ Hi vẫn còn đi dép bông trong nhà, trên người ngoài áo ngủ còn khoác một cái chăn lông, cậu mặc như này xuất hiện ở nghĩa trang đúng là cảnh tượng đặc biệt nhất, may thay bây giờ là ban đêm nghĩa trang không bóng người cho nên cậu cũng bớt xấu hổ nhiều. Nhưng cho dù là như thế, cậu vẫn hung hăng trừng mắt với Tần Duệ Lâm vài lần, hẳn không lay chuyển được ý định của Hạ Hi nên chỉ đành theo sát bên cạnh cậu.

Tần Duệ Lâm bấm khóa xe từ bên ngoài, sau đó vững vàng bước theo Hạ Hi. Mục tiêu của Hạ Hi là một con đường, chờ đến gần Tần Duệ Lâm mới phát hiện ra trên mặt đất đã bày sẵn một chiếc ghế.

Hạ Hi nói: “Trước đây tôi đã cùng chị ấy đến đây.”

“Anh đã thay đổi cách nhìn về cô ấy...” Tần Duệ Lâm cảm thán, công phu leo tường của Khương Liêm thật không tồi, đầu tiên hẳn dẫm lên ghế rồi bò lên tường, nhìn đến độ cao bên trong mới thở phào một hơi: “May quá, không quá cao, anh đỡ em ở bên dưới.”

Hạ Hi ừ một tiếng, leo tường còn khoác theo chăn lông thật sự không tiện, cho nên cậu đành tạm cởi ra vắt ở tay. Tần Duệ Lâm nhanh chóng nhìn thấy, sau đó vòng lại cởi áo khoác lên người Hạ Hi, cậu chưa kịp từ chối thì đã Tần Duệ Lâm kéo khóa lên bọc kín lại. Cậu đột nhiên phát hiện Tần Duệ Lâm dường như đặc biệt hiểu biết về quần áo, nhất là cách bọc cậu lại thành cái bánh bao.

“Mặc như thế này tôi hoạt động không tiện!” Hạ Hi cãi lại, cái áo khoác này vốn dài, bây giờ mặc trên người cậu gần như che hết nửa đôi chân nhỏ, không chỉ nhắc chân mà bước đi cũng có cảm thấy bị buộc lại.”

Tần Duệ Lâm ngăn cản Hạ Hi cởi áo ra: “Mặc vào đi, trời lạnh như vậy nếu bị cảm thì phải làm sao, sớm biết thế này đã bắt em mặc quần áo tử tế rồi.”

Hạ Hi hừ lạnh một tiếng: “Anh biết thì quá muộn rồi.”

“Đúng vậy, sau này anh tuyệt đối không tái phạm nữa.”

Đầu tiên Tần Duệ Lâm nhảy qua tường, sau khi vào trong liền duỗi thẳng hai tay ra, vững vàng nói với Hạ Hi: “Nhảy xuống đi, anh có thể đỡ được em!”

Hạ Hi liếc hẳn một cái sau đó bình tĩnh đạp chân lên tường rồi nhảy xuống, vững vàng hạ cánh ở mặt đất, để an toàn, động tác của cậu vô cùng chậm chạp với độ cao như thế, cậu đã nhảy thẳng xuống rồi.

Tần Duệ Lâm mát mát thu hai tay lại, đi đến bên cạnh, chán nản nói: “Rõ ràng chúng ta có thể đi bằng cửa chính mà...” Đã bao nhiêu năm rồi hẳn không còn làm chuyện leo tường nữa.

“Bây giờ nói thì có tác dụng không?” Hạ Hi thấy Tần Duệ Lâm định đem chăn lông phủ lên người mình, ngay lập tức đẩy ra: “Tôi không lạnh, anh khoác đi.”

“Anh không lạnh. ” Thái độ của Tần Duệ Lâm rất kiên quyết, còn bọc Hạ Hi lại: “Em không xảy ra chuyện gì là tốt rồi.”

Hạ Hi không muốn tranh cãi chỉ có thể thỏa hiệp mà choàng chăn lông vào, cậu len lén nhìn Tần Duệ Lâm chỉ thấy đối phương mặc một quần áo trong màu đen, nói không lạnh nhất định là nói dối. Cậu há miệng, lời đến họng rồi nhưng lại khó mở miệng chỉ có thể trầm mặc xấu hổ.

Nghĩa trang lạnh lẽo cô độc, gần như là im lặng đầy vẻ chết chóc, bóng đèn như bị bịt kín bởi một lớp lụa mỏng, mờ nhạt ảm đạm. Tiếng bước chân vang lên nghe càng rõ ràng, còn thêm vài phần hơi thở khấp khểnh. Hạ Hi tìm kiếm dọc bậc thang lên xuống, nhanh chóng thấy bóng người ngồi bệt bên cạnh một bia mộ, nhưng vì ở cách xa quá nên thấy mờ ảo, lại nghĩ lúc này nghĩa trang không có bóng người, trừ khi chính là thấy quỷ.

Tần Duệ Lâm dừng lại ở chỗ cách Khương Liêm vài bước chân, ánh mắt hắn vẫn chăm chú tập trung trên người Hạ Hi nhằm luôn bảo đảm khi đối phương xảy ra chuyện gì hắn có thể nhanh chóng chạy qua.

Khương Liêm dùng một tư thế rất buồn cười ôm lấy bia mộ, chị từ từ nhắm chặt hai mắt thật giống như đang ngủ, trước mộ có để một bó hoa tươi, còn có một quyển nhật ký đã thật cũ. Khương Liêm có thói quen ghi nhật ký, mỗi lần đến thăm người này đều sẽ kể lại cuộc sống của mình không thiếu một chữ.

Hạ Hi nhẹ giọng kêu lên: “Chị Khương...”

Khương Liêm không hề có động tĩnh gì, Hạ Hi bèn thử đẩy đẩy vai chị, một lát sau Khương Liêm mới chậm rãi mở mắt ra, mắt chị sưng đỏ lên, giọng cũng cực kì khàn khàn: “Sao cậu lại đến đây?”

“Điều này không quan trọng.” Hạ Hi ngồi xổm xuống, đơn giản là ngồi thẳng xuống nền đất: “Sao chị lại đột nhiên quay về, đã xảy ra chuyện gì?”

Khương Liêm ngẩng đầu nhìn sang chỗ khác, thấp giọng nói: “Không có việc gì.”

“Chị lừa quỷ sao, bây giờ chị có hình dạng của người bình thường ư, không có chuyện gì thì ai lại chạy đến thăm mộ lúc nửa đêm chứ, chị không sợ có một con quỷ nhảy ra hù chết à.”

“Quỷ.” Khương Liêm cười khổ nói: “Bây giờ chị đây cũng tình nguyện được gặp quỷ một lần.”

Hạ Hi lặng im một lát, sau đó trấn an Khương Liêm bằng cách nắm chặt tay chị. Bàn tay Khương Liêm lạnh như băng, gần như không còn chút độ ấm nào, chị cố gắng rút tay ra ngoài nhưng lại bị Hạ Hi nắm chặt lấy, Hạ Hi chân thành nói: “Chị Khương, em không biết đã có chuyện gì xảy ra nhưng bây giờ chị cần rời khỏi đây. Chỗ này thực sự quá lạnh sẽ làm chị bị đông cứng, không có chuyện gì không giải quyết được, không phải trước đây chị cũng thường khuyên em như vậy, sao bây giờ lại thành chị suy nghĩ luẩn quẩn?”

Khương Liêm không nói gì, chị chỉ cúi đầu, tóc dài rối tung, ánh mắt chị ngập tràn đau đớn giãy dụa, mỗi

lần chị cho mình đã rời xa nhân thế rồi nhưng độ ẩm bàn tay Hạ Hi mang lại dần khiến chị sống lại.

Hạ Hi gọi chị: “Chị Khương?”

“Anh ấy không còn sống...Hạ Hi, cậu có biết Tần Duệ Lâm may mắn như thế nào không? Tôi thực sự hâm mộ hẳn, khi hẳn hối hận còn có cơ hội để sửa sai, mà tôi làm sai lại bị đẩy thẳng đến địa ngục.”

Chị nhỏ giọng nức nở, áp lực dâng lên tận cùng mà nức nở.

51. Chương 51

Hạ Hi đau lòng nói: “Đây không phải lỗi của chị.”

“Đêm đó nếu không phải chị nổi giận bỏ đi thì sẽ không gặp phải cướp, anh ấy cũng sẽ không chết. Chị thực sự rất hối hận, nếu có thể quay lại một lần, chị sẽ không bao giờ nổi giận với anh ấy. Trước đây, tính tình chị rất xấu vậy mà anh ấy chỉ không ngừng bao dung chị. A Hi, trong lòng chị không ai có thể thay thế anh ấy được, cho dù bao lâu, chị đều không có cách nào quên được anh ấy, chị cũng từng thử rồi nhưng thế nào cũng không làm được!”

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

“Bọn họ ép chị quên anh ấy, còn gán ghép chị kết hôn với người khác.” Tâm trạng Khương Liêm tuột dốc, nói: “Thậm chí bọn họ còn ném đi di vật A Vũ để lại, còn có quà anh ấy tặng chị. Chị tức điên lên, những thứ kia vô cùng quan trọng với chị, chị sợ lắm, sợ có một ngày quên mất đi hình dáng anh ấy.”

Ngữ điệu Hạ Hi chậm dần, nhẹ nhàng nói: “Em biết rồi, nhưng chị Khương à, chị không thể ép mình chạy vào ngõ cụt được, nếu đã như vậy chị cần nghĩ theo hướng tốt hơn, chị chỉ cần nhớ về anh ấy, có di vật hay không cũng không quan trọng nữa. Hơn nữa, em tin chắc anh ấy không muốn chị trở nên thế này, chị càng ngồi đợi ở đây, nếu anh ấy thấy được chắc chắn sẽ càng thêm đau lòng!”

“Anh ấy có thể thấy sao?”

“Có thể, em tin anh ấy vẫn đang theo dõi chị, chỉ là bây giờ chị không gặp được thôi.”

...

Cuối cùng với khả năng nói dối của mình, Hạ Hi đã thành công khuyên Khương Liêm rời nơi này, chắc Khương Liêm cũng đau lòng đến mức hồ đồ, không còn nghi ngờ gì với lời nói của cậu nữa.

Khương Liêm đứng dậy nhưng bước chân có chút lảo đảo, Hạ Hi đưa tay ra trước đỡ lấy. Tần Duệ Lâm thấy vậy đành bước một bước lên đỡ lấy chị, còn nói với Hạ Hi: “Em chú ý bậc thang, chúng ta đi từ cửa trước ra luôn.”

Hạ Hi gật đầu.

Bảo vệ mở cửa nghĩa trang, nhìn theo bóng ba người rời đi, ánh mắt còn mang theo vài phần khó tin, chắc là không ngờ tới đêm giao thừa lại có người đi thăm mộ, tất nhiên không ai giải thích cho hẳn rồi, chỉ có Hạ Hi trước khi đi còn lễ phép nói lời cảm ơn.

Bảo vệ cũng hiểu thân phận mấy người này không đơn giản, tất nhiên nói lời khách khí.

Đi ra từ cửa trước rồi mấy người bọn họ còn phải đi về phía bên phải thêm một quãng nữa, Tần Duệ Lâm thấy Khương Liêm đã tỉnh táo lại thì gấp rút buông tay ra, ngược lại không biết một mồi dính lấy Hạ Hi, nhưng cậu lại không an tâm: “Anh đã chị ấy đi, tôi không có việc gì.”

Tần Duệ Lâm ngoài đối xử với Hạ Hi thì luôn thiếu tính nhẫn nại với người khác, hẳn giải thích: “Bây giờ cô ấy không sao rồi, không chỉ đi lại còn có thể nhảy ngẫu hứng một đoạn nữa.”

“Điều này có vẻ thích hợp với anh hơn đó.” Hạ Hi nhìn về phía Khương Liêm: “Chị có khỏe không?”

Khương Liêm xua tay: “Chị không sao đâu, hay là thôi đi, hẳn đỡ chị thì cả hai đều khó chịu. Nếu đổi lại là em, chắc hẳn tình nguyện không bao giờ buông tay đâu.”

Chị ấy nói những lời này cũng không phải giả, Tần Duệ Lâm cũng không e dè nói: “Đương nhiên, cô có thể so sánh với Hạ Hi được sao?”

Khương Liêm trắng mắt nhìn Tần Duệ Lâm, Hạ Hi không hiểu sao có chút xấu hổ, một lát sau hạ giọng nói với Tần Duệ Lâm: “Anh đừng có nói lung tung nữa?”

“Anh tuyệt đối không nói lung tung!”

“...”

Ra khỏi nghĩa trang tâm trạng Khương Liêm dần khôi phục, chị là một người có khả năng kiềm chế rất mạnh, sau một ngày mịt mờ đã có thể lấy lại trọng tâm, tuy rằng còn một chút khổ sở nhưng gần như che giấu hết, không còn chút dấu vết nào. Chính bản thân Khương Liêm cũng hiểu, rốt cuộc khi mới bắt đầu Hạ Hi còn lo lắng chuyện gì.

Ánh mắt Hạ Hi rơi vào bụng cậu, ngạc nhiên nói: “Sao áo cậu lại trùm gối?”

“À.” Hạ Hi giật mình, một hồi lâu mới xấu hổ nói: “Thực ra....là vì em đang lên cân.”

“Cậu lừa quỷ à!” Khương Liêm đột nhiên ấn lên cái bụng Hạ Hi, chị xin thề tuyệt đối không ngờ lại chạm hải một cái bụng mềm mại như vậy, cho dù cách mấy lớp quần áo vẫn có thể sờ được một sinh vật nhưng sự thật này khiến cho chị trợn mắt há miệng, một lát sau lại quay về về thần thờ.

Tần Duệ Lâm tiến đến tách hai người ra, không vui nói: “Cô sờ loạn gì vậy.”

Khương Liêm hoàn toàn chìm đắm trong khiếp sợ không thể kiềm chế nổi, chị nhìn lại tay mình, lại nhìn đến bụng Hạ Hi, chốc lại gào lên: “Hạ Hi, không phải em ăn thức ăn của gia súc đúng không! Tại sao có thể lớn nhanh như vậy!”

“... ” chị mới ăn thức ăn gia súc.

“Chết rồi, đây không phải là giả ư, Hạ Hi cậu đừng có nghĩ quẩn đấy? Cậu như vậy sẽ khiến fan khóc lút bờ sông mất, đây là nguyên nhân ngày nào cậu cũng trốn tôi sao? Cậu định dùng thân hình béo tốt này chào thế giới ư? Cậu chính là nam thần đó! Xong đời, bây giờ nhan sắc của cậu cũng không bù được vóc dáng đâu, chị đây suy nghĩ một chút đã xem có cách nào chỉ khiến mặt cậu xuất hiện là được, bây giờ nhìn được cũng chỉ còn duy nhất gương mặt này thôi!”

Khương Liêm thổ tào mà vẫn sắc bén như cũ, mặc dù Hạ Hi có chút ảm ức nhưng trong lòng cũng thấy an tâm, Khương Liêm có thể nói ra những lời này chí ít cũng chứng minh được chị ấy đã hồi phục không tệ lắm.

Hạ Hi nói: “Chị thay đổi thật là thất thường, chị phải nói cho dù thế nào em cũng vẫn là nam thần của chị chứ.”

“Chị đây không làm được, đây là sự xỉ nhục đối với một kẻ nhan khổng* như chị đây.”

Chú thích: (nhan khổng): ý chỉ những người yêu thích nhan sắc ngoại hình.

Hạ Hi trầm mặc, Khương Liêm còn soi xét cậu thêm vài lần, đột nhiên nghi ngờ nói: “Không đúng, chưa từng nghe qua người nào chỉ béo mỗi cái bụng, bụng bìa cũng không khoa trương như vậy. Đừng hồng lừa tôi, tôi không ngu như vậy đâu.”

Hạ Hi đau đầu xoa xoa mi tâm, Tần Duệ Lâm lúc này không nhịn nổi nữa: “Cô không thể giữ lại chút cảm giác bí ẩn sao?”

“Cảm giác bí ẩn? ” Khương Liêm kinh ngạc nói: “Đây rõ ràng là khiếp sợ đó! Tôi sợ đến mức tim bay ra ngoài rồi nè!”

“Sợ đến mức rơi ra sao?”

“Không thấy chị đây rút tay về sao, Hạ Hi, cậu đừng có đi đường vòng, nhanh nói thật với tôi đi. Rốt cuộc có chuyện gì xảy ra?” Khương Liêm xin thề thời điểm chị đặt câu hỏi tuyệt đối không ngờ đến chuyện mang thai, thậm chí trong đầu chị chẳng có chút ý tưởng nào về nó cả cho nên khi Hạ Hi chần chừ phun ra hai chữ đó, chị cảm giác thế giới quan ba mươi năm theo khoa học của mình đổ cái sầm xuống.

Hạ Hi tiếp tục nói: “Em biết chị không thể tin nổi nhưng sự thật là vậy, em cũng không hiểu lắm tại sao mình lại có khả năng đó. Chị Khương, em rất tin tưởng chị, chuyện này em không muốn lừa dối chị, sự thật chính là như vậy. Trước đây em cũng không cố ý lừa chị, chỉ là nhiều chuyện khó mà giải thích được.”

Tâm trí Khương Liêm thật hỗn loạn, chị cực kì khó khăn nhận ra một việc, ngữ khí càng thêm nặng: “Đó là lý do Tần Thần là con ruột của cậu?”

“Đúng vậy.”

“Nhóc là con của cậu với Tần Duệ Lâm?”

“Ừm.”

“Bây giờ cậu đang mang thai?” Khương Liêm triệt để tan vỡ, chị phát hiện mình không có cách nào hấp thu được thông tin chấn động như này: “Không, điều này chị hiểu, chị muốn hỏi cậu là rốt cuộc cậu và Tần Duệ Lâm làm hòa lúc nào?”

“... ” Hạ Hi duy trì sự trầm mặc.

Tần Duệ Lâm không nhin được nói: “Không phải chỉ là mang thai thôi sao, biểu hiện của cô cứ như phụ nữ nông thôn lần đầu thấy thành phố ấy? Có gì mà ngạc nhiên vậy chứ?”

“... Rất bình thường sao?”

“Đương nhiên, chẳng qua là do tri thức của cô quá ít ỏi thôi.”

Não Khương Liêm chết máy.

Hạ Hi cắn môi dưới, cậu vô cùng bất an nhìn sắc mặt Khương Liêm, một hồi lâu mới khổ sở nói: “Chị Khương, nếu như chị khó chấp nhận như vậy thì có thể nghĩ em chưa từng nói những lời đó, em biết đàn ông có thai thực sự kỳ quái, thậm chí còn bị xem như quái vật...”

Khương Liêm hoảng sợ, ngắt ngay lời cậu: “Không có đâu, cậu đừng có mà nghĩ lung tung. Chỉ là đêm nay

tôi bị nhồi nhét quá nhiều thông tin thôi, não tôi vẫn luôn không đủ dùng mà. Chuyện này cũng không kỳ quái gì, thậm chí là chuyện đáng chúc mừng ấy chứ, tôi hoàn toàn có thể chấp nhận.” Chị nói xong giống như sợ Hạ Hi không tin còn chêm thêm một câu: “Bây giờ cậu nói mình là thần tiên hạ phàm thì tôi có thể hiểu nổi.”

Hạ Hi không khỏi cười nói: “Cái gì thần tiên hạ phàm, chị đọc nhiều tiểu thuyết quá đó.”

“Có con thật là hạnh phúc, tôi cũng muốn sinh con.”

“Sau này chị sẽ có thôi.”

“Chị đây không muốn kết hôn, nếu có thể mang thai là tốt rồi.”

“Não chị thùng lỗ lớn quá...”

...

Hai người chậm rãi trò chuyện, bầu không khí ấm áp tốt đẹp. Tần Duệ Lâm ngẩn người, vừa nãy Hạ Hi lại nhắc đến từ “quái vật” khiến hắn không có cách nào bỏ qua được, bởi vì lúc hắn quay lại thành phố B chính Hạ Hi cũng nói với hắn những lời này. Hắn biết Hạ Hi rất miễn cảm với thái độ của người khác với mình, giống như đang nơm nớp lo sợ, cậu sợ hãi người khác sẽ nhìn cậu với ánh mắt chán ghét, thậm chí khi đi lại cậu cúi đầu thấp xuống để tránh người khác buông lời sỉ nhục mình, nhằm đạt được mục đích mình trốn tránh.

Nhưng mà, đến tận cùng vì sao Hạ Hi lại cảm thấy sợ hãi?

Thời gian quá ngắn hiển nhiên nơi này không phải là địa điểm tốt để nói chuyện với nhau, Khương Liêm mơ hồ chấp nhận chuyện Hạ Hi mang thai, tâm trí vẫn còn chưa luân chuyển được, chị từ chối đề nghị đưa về nhà của Hạ Hi, bây giờ chị có cảm giác cần ở một mình, ít nhất phải đem lượng thông tin phức tạp này tiêu hóa đã.

Chết tiệt, chuyện này thật khó mà tưởng tượng nổi!

Lúc đến nhà trọ Tần Thần vẫn còn đang say giấc, Tần Duệ Lâm bé nhóc lên, sau đó mới dẫn Hạ Hi vào nhà. Hạ Hi cũng mệt mỏi rồi, cởi quần áo ra là đi rửa mặt ngay. Tần Duệ Lâm sắp xếp cẩn thận cho Tần Thần xong, mới yên lặng nhìn nhất cử nhất động của Hạ Hi.

Hạ Hi đi từ phòng khách vào nhà vệ sinh rửa mặt rồi lại từ nhà vệ sinh về phòng ngủ, lúc cậu bước vào phòng ngủ mới chợt ý thức được có một người vẫn ở phía sau mình, cậu quay đầu lại nói: “Anh còn muốn ở đây đến lúc nào?”

Tần Duệ rừng do dự nói: “Anh có lời muốn nói với em.”

“Nói đi.”

“Lúc em giải thích với Khương Liêm lại một lần nữa nhắc đến từ “quái vật”. Tần Duệ Lâm chăm chú không rời khỏi Hạ Hi, trầm giọng nói: “Cô ấy không nghĩ như vậy thì sao em lại phải nói trước?”

Hạ Hi ngỡ ngàng một chút, vẻ mặt mất tự nhiên nói: “Tôi chỉ thuận miệng nói thôi.”

“Em không phải như vậy, em đang sợ ánh mắt của người khác, nói cho anh biết tại sao em phải sợ?”

“... Bởi vì ... chuyện này quả thực không bình thường.”

Ánh mắt Hạ Hi hơi trầm xuống, nói xong thì muốn đóng cửa, Tần Duệ Lâm bước trước một bước ngăn cản cánh cửa, hai tay hấn chống bên cạnh Hạ Hi, cúi đầu nhìn thẳng vào đối phương, không cho phép Hạ Hi trốn tránh vấn đề này.

“A Hi, nhìn anh!” ngữ khí trần duệ lâm mê hoặc nói: “Chuyện này không có gì là kì quái, em không cần cảm thấy khó xử, không ai có quyền xỉ nhục em mà em càng phải càng hãnh diện, điều này cần biết bao dũng cảm mạnh mẽ, em có thể làm được thì có thể thắng được bất kỳ người nào.”

Ánh mắt cậu ngập tràn bi thương, cười lạnh nói: “Chính anh cũng nghĩ như vậy, có tư cách gì để chỉ trích người khác.”

“Anh đã nghĩ như vậy sao?”

Hạ Hi mím môi, vẻ mặt lạnh lùng không thêm nhắc lại.

Tần Duệ Lâm hoảng hốt nói: “Anh đã làm gì có lỗi với em sao?”

“...”

“A Hi!”

Hạ Hi lạnh lùng nói: “Ngay cả anh cũng đã quên thì tôi còn nhớ chúng làm gì.”

“Anh...”

Hạ Hi xoa nhẹ xung quanh lông mày, cậu mệt mỏi rồi nói: “Tôi biết anh có lẽ chỉ thuận miệng nói thôi, tôi không muốn tiếp tục chuyện này nữa, đã là quá khứ rồi anh không cần nhớ lại đâu, tôi chỉ muốn quên đi, ít ra tôi cũng muốn thử quên đi.”

Tần Duệ Lâm chỉ có thể bất lực nhìn cửa phòng trước mắt mình nhẹ nhàng khép lại.

52. Chương 52

(1)

Tần Duệ Lâm đứng nguyên tại chỗ một hồi lâu, sau đó đi đến một phòng khác, trong bóng đêm gợi lại những kỉ niệm đã qua.

Hắn nghĩ tới chính mình.

Đó là một đoạn ký ức gần như bị vứt đi, Tần Duệ Lâm thậm chí không thể nghĩ ra tâm trạng của mình lúc đó. Đó là lúc hắn nghe Herry nói, giọng điệu khinh miệt mà lạnh lùng, mục đích còn muốn khuyên Herry bỏ qua nghiên cứu này, hắn nói xong cũng quên mất luôn, không ngờ rằng Hạ Hi lại nghe được, thậm chí còn nhớ lâu đến vậy, khi đó, những câu nói kia thực sự mang đến bao nhiêu tổn thương đây?

Tần Duệ Lâm thử phân tích qua thời gian, hắn khi đó Hạ Hi vẫn còn đang đi học, nhớ kĩ lại một chút lúc đó tâm trạng cậu hắn rất không ổn định. Tần Duệ Lâm đau khổ che mặt lại, hắn thật tàn nhẫn, rốt cuộc hắn đã làm những chuyện gì vậy chứ!

Hắn bắt đầu tưởng tượng lúc Hạ Hi biết mình mang thai, sau đó thấp thỏm mong chờ trở về, có lẽ cậu đã tràn ngập mong đợi nhưng không ngờ bản thân lại nghe được những lời nói tàn nhẫn vô cùng như vậy, lúc đó cậu có đau khổ không? Mang theo tâm trạng rời đi như nào?

Rõ ràng là bị chối bỏ còn mạnh mẽ nhận đau đớn sinh ra đứa con chứ?

Đau đớn đè ép và chạm mạnh mẽ trong đầu Tần Duệ Lâm, hắn nhú chặt mày, đầu bắt đầu trở nên đau nhức, mỗi dây thần kinh như bị kéo căng, xiết chặt đến mức hắn không còn khả năng để suy nghĩ, hắn đã làm ra nhiều chuyện sai lầm như vậy, thực sự không có cách nào xóa đi nổi.

Tần Duệ Lâm không chờ đến sáng mà rời đi luôn, hắn cần một thời gian bình tĩnh sau đó sẽ giải thích với Hạ Hi, những lời đó không phải là chủ ý của hắn, lúc đó chỉ là thuận miệng nói ra thôi. Đúng là hắn có ý thổi phồng lên nhưng tuyệt đối không muốn nhắm vào Hạ Hi, hắn chưa từng coi thường cậu mà mong muốn của hắn từ đầu đến cuối chỉ có cậu, chỉ cần có quan hệ với cậu thì hắn yêu ai yêu cả đường đi, mãi mãi chờ đợi.

Hạ Hi dự tính đầu tháng ba sẽ đến Mỹ, sau đó ở lại khoảng trên dưới 10 ngày. Cậu đã sớm chuẩn bị xong hành lý, còn đặt vé máy bay đến Mỹ rồi, với ngoại hình cậu bây giờ chắc chắn không có cách nào đưa Tần Thần đi chơi được, cho nên để giải quyết vấn đề này, cậu đã nhờ vả bạn bè, đến lúc đó mong đối phương giúp đỡ một chút, vừa lúc bạn cậu cũng có nhiều con nhỏ có thể làm bạn với Tần Thần luôn.

Có điều đến mỹ thì với nhân duyên của Tần Thần chắc không cần phải tìm thêm bạn bè cho nhóc đâu.

Trước lúc xuất phát một ngày, đột nhiên Hạ Hi nhận được điện thoại Cố Lam. Thời gian mang thai, cậu đã lâu không gặp Cố Lam, bây giờ cũng có chút nhớ, sau khi nhận điện thoại, liền cười nói: “Mẹ, nhớ con à?”

Cố Lam ừ một tiếng, ngữ khí có chút khác lạ: “Con có khỏe không?”

“Rất tốt.” Hạ Hi cẩn thận nói: “Mẹ làm sao vậy?”

“Bây giờ con có rảnh không? Chúng ta đã lâu rồi không gặp nhau.”

“Á...” Hạ Hi khó nói: “Bây giờ có chút không tiện, không thể nói qua điện thoại sao? Vội thế ạ?”

Cố Lam trầm mặc một hồi lâu, giọng của bà đan xen giữa lo lắng và bi thương: “Thực ra, mẹ có chút việc phiền đến con.”

“Mẹ nói đi. Con có thể thì nhất định sẽ giúp!”

“Mê bây giờ thực sự rơi vào đường cùng rồi, mẹ nghe nói Tần Duệ Lâm rất nghe lời con, A Hi, con nhất định phải giúp mẹ, Tần Vũ Hoan là con gái của mẹ, mẹ thực sự không đành lòng nhìn nó chịu khổ ở nước ngoài được!”

“... Đã xảy ra chuyện gì?”

“Mẹ cũng không biết rõ lắm nhưng Tần Duệ Lâm đột nhiên đóng băng tài chính của Vũ Hoan, cũng không cho bất kỳ kẻ nào giúp đỡ nó, con nói xem nó vẫn là một cô bé, làm sao sống cô độc một mình ở nước ngoài được! Đây không phải là Tần Duệ Lâm muốn hại chết nó sao! Hiện tại ai cũng không thể giúp, thậm chí ngay cả cha nó đều không quản được, nói cho cùng Vũ Hoan cũng là con gái ruột của mẹ, nếu là người khác cũng sẽ đau lòng thôi!”

Tâm trạng Cố Lam rất kích động, có hơi chút cuồng loạn nóng giận: “Mẹ muốn đưa tiền cho Vũ Hoan nhưng lại bị ngăn lại, hôm qua nó gọi điện cho mẹ khóc một trận thật lớn, mẹ đau lòng như mất máu vậy! Lòng dạ bọn họ đều độc ác, Người Tần Gia đều là một lũ máu lạnh! A Hi, mẹ thực sự không còn cách nào khác, mẹ không có cách nào trừng mắt nhìn Vũ Hoan chết đói được, con thay mẹ cầu xin Tần Duệ Lâm một lần, dù gì chúng cũng là anh em cho dù không phải ruột thịt thì cũng không thể tương tàn nhau!”

Hạ Hi trầm mặc một hồi, cậu có thể hiểu rõ chuyện Tần Vũ Hoan, chỉ ít cô ta cũng không phải là đứa con gái bé bỏng nũng nịu trong lòng Cố Lam được, đáng tiếc Cố Lam căn bản không hề biết gì, bà cho rằng con gái mình vẫn còn lương thiện đáng yêu, nhưng tiếc thay từ lúc trưởng thành bà không nhận ra nỗi đáng về đó nữa.

“Mẹ, Vũ Hoan không yếu ớt như mẹ tưởng đâu...”

“Con cũng không giúp mẹ sao!” Cố Lam đột nhiên phát giận, bà quát to: “Chuyện gì xảy ra với các người vậy! Vũ Hoan vẫn còn là trẻ con, có gì mà mấy người không nói thẳng với tôi được sao! Đừng gọi tôi là mẹ nữa, cậu không giúp thì đừng gọi tôi là mẹ, tôi không có đứa con như vậy! Tôi sẽ tự mình nghĩ cách, tôi nhất định sẽ nghĩ ra cách...”

“Con không...” Hạ Hi còn chưa kịp nói hết lời Cố Lam đã kích động dập điện thoại, từ trước đến nay bà là người một kiêu ngạo, ngay cả xin người cũng chưa từng khép nép như này.

Hạ Hi chăm chú nhìn vào màn hình điện thoại đã tối đen, đột nhiên dâng lên phiền muộn trong lòng, cậu cũng chưa còn tâm trạng nào mà xem Tv nữa, chỉ như người mất hồn ngồi trên ghế sa lông. Tâm trạng Cố Lam rất tệ, bà không biết chuyện Tần Vũ Hoan đã làm, hơn nữa cho dù là biết thì dựa vào quan hệ mẹ con nhất định sẽ cố gắng giúp đỡ hết mình, nhưng vấn đề là cậu không thể giúp được gì.

Tần Vũ Hoan suýt chút nữa giết cậu rồi, nếu bây giờ Hạ Hi còn giúp cô ta thì chắc chắn đây mới gọi là tự tìm tai vạ đó!

Nhưng mà...

Hạ Hi phiền muộn vò vò mái tóc, Cố Lam thật lòng sao? Cậu nhớ đối phương đã từng nói rằng: cậu không còn là vợ của Tần gia, mãi mãi không phải là con tôi. Nhưng bây giờ cậu nói kia giống như không còn trọng lượng, có điều dù sao Tần Vũ Hoan cũng là con gái ruột của bà ấy, cho dù so sánh trên bất cứ phương diện nào cậu cũng không thể bằng được.

Tuy rằng trong lòng nghĩ là vậy nhưng Hạ Hi thật không thể không để tâm, cậu lo nghĩ nửa ngày cuối cùng vẫn gọi điện cho Tần Duệ Lâm.

Đây là cuộc trò chuyện đầu tiên của hai người kể từ ngày Tần Duệ Lâm rời đi, có vẻ Tần Duệ Lâm đang trốn tránh cậu, mấy ngày liền hần không xuất hiện trước mặt Hạ Hi rồi, ngay cả lời hứa đốt pháo hoa cho Tần Thần cũng nhờ khương liêm giúp đỡ.

Điện thoại đổ chuông hồi lâu vẫn không có người nhấc máy, Hạ Hi không khỏi cảm thấy nghi ngờ, cậu rất ít khi chủ động gọi điện cho Tần Duệ Lâm, bất kể khi nào đối phương cũng dùng tốc độ nhanh nhất để nghe máy. Cho nên chưa từng xuất hiện tình trạng này, cậu có chút giật mình nhìn chăm chăm điện thoại hồi lâu mới gửi một tin nhắn.

—— thấy tin nhắn này thì gọi điện lại cho tôi.

...

Tần Duệ Lâm không ngờ tình hình lại tồi tệ thế này, lúc đầu chỉ là cơn đau đầu rất nhỏ, sau đó cảm thấy ngày càng trở nên mãnh liệt, hần lái xe được một nửa rồi buộc phải dừng lại. Đầu như bị con gò cắn lấy, mỗi dây thần kinh đều nảy lên điên cuồng, hần dùng lực đè đầu lại nhưng vẫn không cách nào ngăn cản đau đớn kịch liệt, hần có cảm giác đầu mình sắp nổ tung rồi.

Lúc Tạ An nhận được điện thoại cậu đang đưa cô bạn gái khó khăn lắm mới theo đuổi được đi dạo phố, cậu chàng chìm đắm trong hạnh phúc sung sướng thì bất thành linh nghe được âm thanh yếu ớt của Tần Duệ Lâm, suýt chút nữa còn cho rằng đối phương đang đùa với mình.

Nhưng hiển nhiên Tần Duệ Lâm không phải là đối tượng hay đùa giỡn.

Tạ An và Ninh Phượng nhanh chóng chạy qua, lúc đến nơi Tần Duệ Lâm đã đau đến thần trí mơ hồ, hần ghé mình vào tay lái, cánh tay nắm chặt đến chảy máu, may mà còn có thể nhận ra người. Tạ An cùng Ninh Phượng lao lực đem hần dịch ra ghế ngồi phía sau, sau đó Tạ An lái xe thẳng đến bệnh viện gần nhất.

Ninh Phượng vô cùng hoảng sợ: “Tần gia làm sao vậy?”

“Không biết. ” Tạ An phụng phịu, trầm giọng nói: “Nhưng mà anh đoán là khá quen đó.”

“Anh đang nói liên quan đến ngôi sao kia à?”

“Đương nhiên, trừ cậu ta ra có ai có thể gay vò Tần gia thành thế này đâu, trước đây bọn họ nói Hạ Hi là người nhẹ dạ, anh đã cảm thấy sai lầm rồi, trái tim Hạ Hi phải nói là con mẹ nó cứng rắn! Cậu ta nói không muốn nữa thì thật sự có thể bỏ, ngay cả một cơ hội cũng không cho! Mẹ nó ai mà không có sai lầm, đương nhiên loại sai lầm này anh chắc chắn không bao giờ phạm phải đâu.” Cậu chàng buồn bực trút giận xong còn nhân tiện thanh minh cho mình vài câu.

Ninh Phượng vén tóc ra sau tai, động tác của cô dịu dàng mê hoặc lòng người nhưng trên mặt lại khó che giấu sự lo lắng.

Bởi vì Tần Duệ Lâm đau vô cùng kịch liệt nên trước tiên bệnh viện phải tiêm cho hần mũi giảm đau, bác sĩ nói ý chí Tần Duệ Lâm thật cứng rắn, nếu đổi lại là người bình thường khác với loại đau đớn này có thể dẫn đến khả năng tự tử rồi. Hần có cách bảo vệ não cho nên ít nhất cũng không dẫn đến hành vi tự tử nhưng Tần Duệ Lâm vẫn mãi không nói một câu, sắc mặt hần trắng bệch, gần như không có chút máu nào, thân thể vì đau đớn mà cứng công lại, cả người lộ vẻ yếu ớt tiêu tụy.

Tuy cơn đau đã thuyên giảm nhưng bác sĩ vẫn tiêm cho hần thêm một liều an thần khiến Tần Duệ Lâm tạm thời rơi vào giấc ngủ, chờ hần tỉnh lại sẽ tiếp tục tiến hành kiểm tra. Tuy nhiên Tạ An biết rõ thân thể Tần Duệ Lâm không có bệnh tật gì, Tần gia có bác sĩ gia đình, định kỳ còn xét nghiệm toàn bộ cơ thể, đừng nói là loại bệnh nặng mà bệnh nhỏ cũng không có khả năng tồn tại trên người hần được.

Nguyên nhân duy nhất giải thích được điều này chỉ có tâm lý, đại khái hần đã mệt nhọc quá độ, não bộ không chịu được thêm áp lực và khổ sở dẫn đến đau đầu, nhưng đau đến mức kịch liệt khủng khiếp vậy thật sự vô cùng hiếm thấy.

Bác sĩ phán đoán nói: “Chắc hẳn hần từng có bệnh cũ, đây là triệu chứng báo trước.”

“Bệnh cũ? ” Tạ An có chút mờ mịt: “Tôi chưa từng nghe anh ta nói qua bị đau bệnh gì!”

“Bản chất bệnh đau đầu sẽ có triệu chứng, giữa hệ thống và cơ quan có mối liên hệ sẽ làm thay đổi bệnh tình, cho nên tôi cho rằng tinh thần hần đang gặp vấn đề, đây là bệnh đau đầu do tâm lý gây nên, nhưng cũng cần tiến hành thêm một bước kiểm tra nữa. Tình trạng này rất nguy hiểm, người nhà phải khuyến khích bệnh nhân thả lỏng tâm trạng, đừng có chằm chằm đi vào đường chết nếu không phát sinh bệnh tình thần là chuyện sớm muộn.”

Tạ An ngạc nhiên, cậu chàng khẩn trương nói: “Chuyện này không nghiêm trọng đến vậy chứ? Anh ta có thể bị điên đúng không?”

“Không có chuyện gì là tuyệt đối, não bộ rất phức tạp, nếu như mình điều tiết thật tốt thì sẽ nhanh chóng hồi phục thôi, nhưng nếu bỏ mặc không điều trị thì cũng có khả năng sẽ bị điên.”

“ ... ”

Tạ An không ngờ chuyện lại tồi tệ thế này, ở trong mắt nhiều người Tần Duệ Lâm giống như một vị thần không thể phá vỡ được, hần làm cho người khác cảm giác cực kỳ an toàn, còn gánh vác vô cùng nhiều trách nhiệm. Trong lĩnh vực kinh tế, khoa học kỹ thuật mỗi lĩnh vực đều có vị trí không thể lay động được, khiến cho vô số người bội phục tôn sùng, nhưng một người như vậy bây giờ lại đau đớn nằm trên giường bệnh, sắc mặt trắng bệch, yếu ớt không chịu nổi, vẫn mang lại cảm giác bất khả xâm phạm như cũ.

Tạ An gần như không kiềm cảm xúc được muốn gọi điện chất vấn Hạ Hi, cậu ta có thể ép người khác đến mức này rồi, coi như để cứu Tần Duệ Lâm có thể lùi một bước được không?

Nhưng Tạ An sẽ không làm như vậy, cậu chàng rất hiểu tính cách Tần Duệ Lâm, hần tuyệt đối không hy vọng Hạ Hi thấy được bộ dạng bây giờ của mình.

Như vậy...

Không chịu nổi một kích thích.

(2)

Tần Duệ Lâm tỉnh dậy lúc chạng vạng, có Tạ An bên giường trong nom, Ninh Phượng vốn có ý định ở lại

với cậu chàng nhưng Tạ An thấy sắc trời đã tối nên khuyên cô nên về nhà nghỉ ngơi trước. Cậu chàng đang buồn ngủ tựa ở đầu giường thì thấy Tần Duệ Lâm trở mình muốn xuống giường, đầu tiên hắn lấy điện thoại di động ra nhìn sau đó trên mặt lộ rõ vẻ thất vọng.

Tạ An liền ngăn cản hắn: “Để tôi làm, Tần ca, anh muốn đi đâu?”

Tần Duệ Lâm nhìn Tạ An, cẩn thận hỏi: “Chuyện tôi đau đầu, cậu không nói cho Hạ Hi đúng không?”

“Không. ” Tạ An bất đắc dĩ nói: “Tôi còn không hiểu tính anh sao, đến chết vẫn còn sĩ diện, không phải anh còn muốn theo đuổi Hạ Hi sao? Nếu như nói cho cậu ấy biết thì có phải có lợi rồi không? Cần gì phải xanh cỏ* mới nói chứ.”

Chú thích: xanh cỏ ý bảo chết rồi, cỏ mọc xanh mộ.

“Không cần thiết.”

“Anh không muốn cậu ta thương hại anh?”

“Thương hại? Trong từ điển của tôi không có từ này, cho dù chỉ còn đôi bàn tay trắng cũng tuyệt đối không muốn người khác thương hại mình.”

Tạ An thở dài: “Ôi, đây là khổ nhục kế không tôi, mặc dù sẽ phải thương hại một chút nhưng hiệu quả tuyệt đối, anh thực sự không lo lắng sao?”

Tần Duệ Lâm tắt nhiên một mối, thành thật nói: “Tôi không muốn Hạ Hi lo lắng, huống hồ, chuyện này cũng không dùng được với em ấy.” Hắn dừng lại một chút, còn trịnh trọng nói: “Còn nữa, chuyện này cậu tuyệt đối không được nhắc đến với Hạ Hi.”

Tạ An không biết nên nói gì lúc này: “Đã biết, tôi đảm bảo không nói, anh tự mình lẩn qua lẩn lại đi, nhưng mà tôi phải nhắc nhở anh đừng có đem chuyện này biến thành nặng, áp lực của anh quá mức rồi đó. Vừa rồi bác sĩ nói bệnh này do ảnh hưởng đến tinh thần, còn nữa anh nói thật cho tôi, trước kia anh đã từng xảy ra chuyện như thế này chưa?”

Tần Duệ Lâm tựa hồ cũng không thêm đề ý: “Hắn nói như thế nào?”

“Hắn nói tinh thần anh có vấn đề, lần đau đầu này là triệu chứng báo trước, anh tuyệt đối không thể lo lắng thêm nữa, tâm trạng tuyệt vọng thì thần kinh anh có thể bị phá vỡ luôn đó!”

“Cậu tin sao?”

Tạ An bất đắc dĩ nói: “Tần ca, anh đừng có mà xem thường, lần này anh bị nghiêm trọng như vậy nếu thực sự có cách thì anh sẽ gọi cho tôi sao?”

“Cảm ơn, lòng tôi hiểu rõ.” Tần Duệ Lâm vỗ vai Tạ An: “Tôi sẽ chú ý, nhưng bây giờ phải đi trước đây.”

Tạ An vội vàng tóm lấy hắn, hét to lên: “Đi cái gì chứ, anh còn chưa kiểm tra đâu, không muốn sống nữa phải không?”

“Tôi hứa với Tần Thần đưa nó đi đốt pháo hoa.”

“Thần Thần...người lòng anh nghĩ đến Hạ Hi thì có! Cậu ta là một người đàn ông rồi sẽ xử lý tốt mọi chuyện, anh nghỉ ngơi cho thật tốt đi!” Tạ An khó có cơ hội ra lệnh với Tần Duệ Lâm, thái độ cậu chàng vô cùng cường ngạnh: “Anh đừng đem chuyện mình thành không có gì như vậy, anh không phải làm bằng sắt, đợi thân thể suy sụp rồi, tôi xem anh có thể theo đuổi Hạ Hi được nữa không. Hơn nữa, bộ dạng anh bây giờ không đẹp mắt cho lắm, anh lo lắng cho Hạ Hi thì cứ đi đi, có điều chưa chắc Hạ Hi sẽ lo lắng cho anh đâu.”

Cậu chàng hùng hổ giận giữ, không ngờ rằng Tần Duệ Lâm cũng nghe lọt tai lời cậu nói, hắn do dự: “Tình trạng của tôi bây giờ không tốt sao?”

“Đừng quên mới cách đây không lâu anh còn đau đến chết đi sống lại đó!”

“Được rồi. ” Tần Duệ Lâm cúi đầu, ngữ khí phức tạp nói: “Bây giờ tôi không đi nữa.”

Tần Duệ Lâm không làm bất kì loại kiểm tra nào, hắn chỉ ngủ lại bệnh viện một đêm, ngày hôm sau xuất viện luôn. Tạ An tức giận gào rít với hắn nhưng cậu chàng cũng chẳng có cách nào với hắn. Có điều Tần Duệ Lâm cũng không nói dối, trong lòng hắn hiểu rõ mình đang đứng giữa đường giới hạn rồi, hồi ức đêm đó thực sự đè ép hắn nhớ lại rất nhiều chuyện, thần kinh hắn như tiến vào một thung lũng khác, hắn không có cách nào khống chế được sự thay đổi đó, tất cả dường như bị phá hủy dưới loại áp lực này, hắn cũng không thể nắm trong tay nữa phần.

Chỉ có Hạ Hi có thể nắm trong tay, trong đầu hắn chỉ chứa đựng một Hạ Hi.

Cậu là thuốc giải duy nhất của hắn.

Lúc Hạ Hi gọi điện thoại đến Tần Duệ Lâm đang gặp một vị bác sĩ tâm lý, hắn hiểu bản thân cần điều trị về phương diện này, cho dù khả năng có kết quả thực sự nhỏ. Đương nhiên, thông tin người cầm quyền Bách Ân Lệ Nhã cần gặp bác sĩ tâm lý tuyệt đối không thể truyền ra ngoài, cho nên Tần Duệ Lâm cần tìm một người đáng tin cậy tuyệt đối, đối phương cũng bảo đảm không dám phun ra ngoài nửa chữ.

Hắn tóm tắt sơ qua tình trạng bản thân, nhưng hiển nhiên trong lòng bác sĩ không quá lạc quan.

“Theo lời anh nói, khả năng phát bệnh lần thứ hai thực sự rất lớn, hơn nữa tuyệt đối không được chịu thêm loại kích thích nào, anh cũng hiểu rõ bệnh mình đúng không?”

“Hiện tại bệnh của tôi chỉ xuất phát từ một người.”

“Xét về gia thế, ngài Tần hẳn sẽ để ý rất ít người, nhưng khi yêu rồi thì chắc chắn hãm vào rất sâu. Hơn nữa anh cũng hiểu rõ căn nguyên là từ đâu thì nên tạm thời rời xa đối phương, bảo trì tâm trạng bình tĩnh, sẽ có lợi đối với anh.”

Tần Duệ Lâm ngẩn người một chút, trầm giọng nói: “Tôi không làm được.”

“Chỉ có người thất nút mới giải được nút thắt, nếu anh không phối hợp thì hiệu quả điều trị này thực sự rất có hạn. Ngài Tần, tôi tin rằng anh hiểu rõ điều này hơn tôi, bây giờ rời xa người ấy sẽ làm anh không khống chế được bản thân, hay là thay đổi mục tiêu của anh, anh khống chế bản thân không quá chú ý đến cô ấy thì cô ấy cũng sẽ không tác động đến tinh thần của anh, so với mọi loại thuốc đều có hiệu quả hơn.”

Tình huống này không khác là mấy so với dự đoán của Tần Duệ Lâm, thực tế, tiền đề của điều trị tâm lý chính là phối hợp, nếu bệnh nhân cứ che giấu thì bác sĩ tâm lý căn bản không có cách nào điều trị được, nhưng không may chính là Tần Duệ Lâm không cách nào tiếp thu được phương án giải quyết này, cho dù là rời xa Hạ Hi hay thay đổi mục tiêu thì hẳn cũng không có cách nào làm được.

Điều trị tâm lý không thành, chỉ đành dựa vào điều trị thuốc thang nhưng sau chuyện đó Tần Duệ Lâm cũng không cách nào khống chế được.

Tốt xấu của hắn hoàn toàn do thái độ của Hạ Hi quyết định.

Nhưng càng xuất hiện tình trạng này Tần Duệ Lâm lại càng không dám ép Hạ Hi, hắn sợ phải nghe những lời nói tàn nhẫn, nếu Hạ Hi thực sự lạnh lùng như trước, hẳn không biết mình có thể vỡ vụn luôn hay không.

Hắn không dám đánh cược nữa.

Nhưng lúc thấy cuộc gọi đến của Hạ Hi, sự lo lắng của Tần Duệ Lâm lại tiêu tán nhanh chóng, hắn lập tức gọi lại mới phát hiện ra Hạ Hi có nhắn cho hắn một tin nữa, điều này làm hắn mừng rỡ như điên.

Rất nhanh Hạ Hi nhận cuộc gọi, cậu đi thẳng vào chủ đề: “Tần phu nhân đã gọi điện cho tôi.”

Trong lòng Tần Duệ Lâm không hiểu sao thấy hụt hẫng, lại hỏi: “Bà ấy nói cái gì?”

“Bà ấy muốn tôi cầu tình cho Tần Vũ Hoan...”

Cậu còn chưa nói hết Tần Duệ Lâm đã ngắt lời: “A Hi, chuyện này em không cần quan tâm đến, em đừng quên Tần Vũ Hoan đã làm những gì? Anh đã nói sẽ bắt cô ta trả giá thật nhiều.”

Hạ Hi trầm mặc một hồi, nói: “Tôi biết, tôi cũng không muốn thanh minh cho cô ta, bây giờ cũng là yêu cầu của cô ta, tuy nhiên tôi có chút lo lắng cho Tần phu nhân, dù sao bà ấy cũng không biết có chuyện gì.”

“Trước đây bà ấy đã đối xử tốt với em nên cứ yên tâm, anh sẽ không làm khó bà ấy.”

“Ừm, anh giúp đỡ tôi rất nhiều, tôi không biết...”

“A Hi, anh không muốn em nói lời cảm ơn.”

Hạ Hi trầm mặc một hồi lâu, cậu tựa như đang rơi vào một thế giới suy nghĩ, bởi vì suy nghĩ quá tập trung nên quên mất thời gian, nhưng Tần Duệ Lâm cũng không sốt ruột. Hắn nghe tiếng Hạ Hi hít thở một bên, không hiểu sao lại cảm thấy an lòng.

Không biết qua bao lâu, Hạ Hi hạ giọng nói: “Tôi không biết nên nói thế nào, tôi hy vọng anh không nên đi Mỹ cùng, thời gian tiếp theo tôi hy vọng chúng ta có thể duy trì khoảng cách nhất định, tôi cần thời gian dài để bình tĩnh, tôi cần tự hỏi sự tồn tại của anh có gây hỗn loạn cho tôi không, tôi không muốn cứ đây đưa vô ích với nhau, như vậy cả hai sẽ đều mệt mỏi đến chết mất.”

Tần Duệ Lâm cảm thấy đang kiểm chế hỏi: “Anh một mực phá rồi em sao?”

“Nói cho cùng thì cũng đúng phần nào đó, chỉ ít nếu anh đi Mỹ cùng tôi sẽ cảm thấy hỗn loạn.”

Ngữ khí của cậu tùy tiện nhưng Tần Duệ Lâm đã trải qua nhiều chuyện, tinh thần không thể nào trầm tĩnh lại được, thậm chí hắn còn sợ hãi nói: “Không phải chúng ta nói sẽ xử lý chuyện này sau sao?”

Hạ Hi trầm mặc một lát, sau đó ý vị sâu xa mà thấp giọng nói: “Đó là chuyện sớm muộn thôi, thực tế hẳn anh cảm thấy như vậy vui vẻ.”

“Vui vẻ? ” Tần Duệ Lâm mệt mỏi chán nản: “Anh không có cách nào vui vẻ lại cả.”

“Anh có thể đồng ý với tôi không? Anh đã nuốt lời nhiều lần rồi, tôi cần sự đảm bảo từ anh, trước khi tôi chủ động đến tìm anh thì anh đừng xuất hiện trước mặt tôi.”

Tần Duệ Lâm không trả lời vấn đề này, hắn vội vàng khẩn cấp giải thích: “Em nói đến chuyện kia, anh đã nghĩ lại, anh không phải cố ý, anh không ngờ sẽ tạo ra tổn thương lớn như vậy cho em. Anh chỉ muốn Henny

xóa đi suy nghĩ đó, tuyệt đối không nhằm vào em. Xin lỗi, anh thực sự xin lỗi, anh quá ân hận khi nói ra những lời như vậy, nếu như em vì vậy mà tức giận....”

“Anh không cần giải thích đâu.” Hạ Hi bình tĩnh nói: “Tôi đã nói rồi, tôi không trách anh, chuyện này là hiểu nhầm. Tôi sẽ không bám lấy không tha, cho nên chúng ta nên quên nó đi, tôi cũng không muốn nhớ lại những hình ảnh đó.”

“Vậy tại sao em lại muốn giữ khoảng cách? Em đã nói không giận anh mà.”

Hạ Hi bất đắc dĩ nói: “Anh đừng hy vọng tôi nhanh chóng đưa ra quyết định, tôi còn chưa chuẩn bị tốt, tình cảm của tôi vẫn còn thiếu lắm.”

“Vì sao...”

“Anh có thể đảm bảo được không?”

Tần Duệ Lâm không nói gì, thần kinh hắn lại lần nữa căng cứng. Hắn bất an cúp điện thoại, sau đó chán nản rơi vào vực sâu tuyệt vọng, hắn tự hỏi bản thân, chỉ cho ra một kết luận duy nhất, mỗi câu mỗi chữ cậu nói: “Em ấy muốn rời xa mình.”

Kết luận này khiến hắn gần như tan vỡ.

53. Chương 53

(1)

Vừa xuống máy bay Tần Thần đã hứng thú bồng bồng gọi điện liên lạc với quản gia, về mặt Hạ Hi lộ chút chán chừ nhưng cũng không ngăn cản hành vi của nhóc. Theo như kế hoạch, Hạ Hi dự định ở một khách sạn gần đó, có điều Tần Thần lâu lắm rồi không quay lại Tần gia, ngoài ra cậu cũng có chút nhớ quản gia nên chuyện này cứ đơn giản theo suy nghĩ của nhóc.

Hạ Hi đeo kính đen, một tay kéo va ly hành lí, một tay nắm chặt Tần Thần. Tần Thần ôm di động báo địa điểm mình đang ở.

Hai người nhanh chóng gặp được quản gia, Tần Thần cơ hồ là được quản gia nuôi từ nhỏ đến lớn vừa thấy đối phương đã vui vẻ chạy đến. Carlo thân thiết ôm hôn Tần Thần, rồi nhanh chóng nhìn về phía Hạ Hi.

“Xin chào, ngài Hạ.”

Hạ Hi lễ phép cười nói: “Xin chào, thời gian này làm phiền rồi.”

Carlo nhận hành lý trong tay Hạ Hi, ông là một quản gia khôn khéo, rất biết xem xét thời thế: “Được phục vụ ngài và tiểu thiếu gia là vinh hạnh của tôi.”

Tần thân nắm chặt tay Hạ Hi: “Daddy, Carlo là bạn tốt của con.”

Carlo ấn vào trán Tần Thần: “Carlo làm Chocolate Morse cho cậu được không?”

“Được!” Tần Thần lập tức nổi lên cơn thèm hân, nhóc nói xong lại quay đầu nhìn về Hạ Hi: “Daddy, con có thể ăn không?”

“Có thể, nhưng không được ăn quá nhiều, bây giờ con mới thay răng, những món ăn vặt ngọt có thể khiến răng con bị tổn thương.”

“Vâng! Con chỉ ăn một miếng nhỏ thôi!”

Carlo kinh ngạc nhìn thoáng qua Hạ Hi, không ngờ được Tần Thần sẽ nghe lời cậu như vậy. Ông và Tần Thần ở chung một thời gian dài, có thể hiểu rõ nhất tính xấu của nhóc, sao có thể bị Hạ Hi thuần phục dễ dàng như vậy, xem ra Tần gia ở nước z cũng không thoát khỏi kết cục bị thuần phục.

Nghĩ tới đây, thái độ của ông với Hạ Hi có thêm vài phần kính trọng.

Tần gia ở một khu dân cư xa hoa rộng lớn, tọa lạc trên đoạn đường hoàng kim, ở đây phong cảnh tươi đẹp, hơi thở giàu có, bảo vệ biệt thự tỉ lệ thuận với thể lực, nếu không có sự cho phép thì không ai được phép tự tiện xâm nhập vào, đương nhiên không có bất kì hạn chế nào với Tần Thần.

Tần Thần trở lại chốn cũ, thật giống như chim nhỏ được thả tự do, Carlo vừa trò chuyện cùng Hạ Hi, vừa ngâm trà vào nước. Hạ Hi nhấp một ngụm, rồi không uống nữa, Carlo thấy vậy liền gọi người mang bánh kem đến, ông không biết khẩu vị của Hạ Hi nhưng mà bánh kem chắc không ai chán ghét đâu nhỉ.

Carlo đem Hạ Hi đến phòng dành cho khách, sau đó vì có chuyện mà rời đi, trước khi đi còn dặn đi dặn lại Hạ Hi không được đến căn phòng trên tầng năm. Hạ Hi tất nhiên đồng ý, tầng năm là nơi ở của Tần Duệ Lâm mà hân từ trước đến nay đều không thích có người quấy rối.

Một hồi sau Tần Thần chạy đi tìm Hạ Hi, phía sau nhóc còn có một con Husky, màu lông đen trắng đen xen hài hòa, ngoại hình vừa đẹp vừa oai hùng, Husky thấy Tần Thần dừng lại liền đi vòng quanh nhóc, cùng lúc dùng sức liếm nhóc. Tần Thần quát một tiếng lớn, Husky mới khiêm tốn lại một chút, sau đó chú ý đến Hạ Hi.

“Daddy, đây là Tiểu Sài, năm nay sáu tuổi.” Tần Thần giới thiệu xong lại vỗ đầu Husky nói: “Tiểu Sài, đây

là daddy tao, tao muốn mày yêu thương ông ấy như tao, hiểu không?”

Husky ngửa đầu, dùng đầu lưỡi liếm liếm lòng bàn tay Tần Thần.

Hạ Hi nói: “Con thích nó đến vậy sao?”

“Vâng, Tiểu Sài sẽ cùng con chơi đùa, nó là bạn của con.”

Hạ Hi đến gần con Husky, hai bên nhìn nhau vài giây sau đó cậu dùng tay sờ nhẹ lông nó. Husky nghi ngờ nhìn chăm chăm Hạ Hi, sau đó ghé sát vào ngửi mùi, thậm chí còn nhiệt tình liếm mặt Hạ Hi.

Tần Thần ca ngời nói: “Daddy Nó rất thích người đó!”

Hạ Hi gật đầu, Tần Thần không biết rằng con chó này là quà cậu tặng nhóc, khi đó Tần Thần và Husky còn quá nhỏ, có điều đã qua nhiều năm vậy rồi, không biết Husky có còn nhận ra cậu nữa không.

“Daddy mệt sao?”

“Ba muốn ngủ một chút, con có thể tự mình chơi chứ?”

“Vâng ạ, có phải daddy bị bệnh không?”

“Không phải đâu, đừng lo lắng.” Hạ Hi nghiêm túc dặn dò: “Con không được đi chơi một mình đâu đấy, có chuyện gì phải nói với chú Carlo biết không?”

“Vâng, đến giờ ăn tối con sẽ gọi ba, Carlo nói sẽ chuẩn bị cơm Trung cho bữa tối.”

Hạ Hi xoa đầu Tần Thần, dịu dàng nói: “Thật ngoan.”

Tần Thần ra khỏi phòng trước, theo sát phía sau là Husky, khi đi ra đến cửa phòng nó quay đầu lại nhìn vào mắt Hạ Hi, cuối cùng vẫn bị Tần Thần kéo đuôi lôi đi.

Hạ Hi cũng không nói dối, bây giờ quả thực cậu hơi mệt, chỉ rửa mặt đơn giản rồi cởi áo khoác ra nằm lên giường, hôm nay cậu mặc một chiếc áo khoác rộng thùng thình nhưng vẫn có thể nhìn thấy cái bụng cong. Thậm chí Hạ Hi có thể nhận thấy Carlo đã chú ý đến điểm này, nhưng không hiểu tại sao ông ta lại chọn cách im lặng không nói gì, đã như vậy tất nhiên Hạ Hi cũng không chủ động đề cập đến.

Eo đau nhức, Hạ Hi vừa mát xa vừa nghĩ đến cuộc trò chuyện với Tần Duệ Lâm.

Cậu cần thời gian để điều chỉnh lại tình cảm với Tần Duệ Lâm, cậu không biết loại tình cảm này có thể ngưng tụ thành tình yêu không, nhưng cho dù thế nào Hạ Hi đều cần có thời gian. Cậu đã từng thề sẽ không yêu lại Tần Duệ Lâm, còn nói muốn làm bạn bè với hắn, bây giờ nếu cậu muốn tự mình phá tan lời thề bản thân thì cần thêm chút thời gian, trong khoảng thời gian này cậu cần bình tĩnh hết mức, sự xuất hiện của Tần Duệ Lâm sẽ khiến cậu không suy nghĩ được, cho nên đó là nguyên nhân Hạ Hi yêu cầu Tần Duệ Lâm không được xuất hiện trước mặt mình.

Có điều Hạ Hi cũng không thể chắc chắn Tần Duệ Lâm không xuất hiện, cú điện thoại cuối cùng là do Tần Duệ Lâm chủ động tắt máy, cậu không rõ liệu đối phương có thể thấu hiểu hay là ám hiệu của mình đủ rồi.

Ít nhất bây giờ mọi chuyện cũng không phát triển theo chiều hướng xấu.

Cậu không có cách nào không động lòng, cho dù bản thân đã từng nói qua vô số lời từ chối. Tần Duệ Lâm vẫn kiên trì theo lời thề của bản thân, ban đầu Hạ Hi cho rằng hắn chỉ đang chơi trò chơi nhưng rồi thời gian trôi qua cậu bắt đầu tin tưởng quyết tâm của Tần Duệ Lâm, hắn thực sự đã hối hận, cũng thực sự muốn bắt đầu lại một lần nữa. Song điều này với Hạ Hi mà nói cũng không dễ dàng, cậu cần chuẩn bị tâm lí thật tốt.

Nếu lựa chọn bắt đầu với hắn, cậu sẽ phải vứt bỏ khúc mắc trước kia, thử tìm lại một Hạ Hi của ngày xưa.

Nhưng mấu chốt là rốt cuộc cậu có còn yêu Tần Duệ Lâm không?

Hạ Hi dùng tay che mắt lại, một tay kia nhẹ nhàng vuốt ve bụng, cảm nhận được dấu hiệu động dục của đứa trẻ, cậu hiểu Tần Duệ Lâm sẽ vĩnh viễn không buông tha mình, hắn đã dùng đủ hành động để chứng minh điều này, Hạ Hi còn hiểu hơn nếu đối phương cứ dây dưa không ngừng với mình thì sẽ có một ngày nói lỏng.

Chuyện này chỉ là sớm hay muộn thôi.

Mấy ngày tiếp theo Tần Thần triệt để diên cuồng vui chơi, Hạ Hi liên lạc với bạn, sau đó Tần gia phái người đi theo nhằm bảo đảm an toàn tuyệt đối. Hạ Hi chỉ im lặng nghỉ ngơi dưỡng thai, mỗi ngày cậu lại sắp xếp kế hoạch cho mình, bao gồm chuyện nghỉ ngơi, ăn uống. Những ngày này rất thoải mái, mỗi ngày Carlo đều mang báo chí đến cho Hạ Hi, cậu có thể vừa uống sữa vừa đọc báo, nếu như mệt thì có thể ngủ một hồi, sau đó đứng giờ ra ngoài tản bộ.

Hạ Hi không biết Carlo đã nhận được thông tin gì nhưng thái độ của hắn có sự thay đổi lớn, vừa mới đầu thì lễ phép còn bây giờ là cung kính, hầu như đạt đến mức cung kính, hơn nữa trên phương diện ẩm thực cũng nghiêng theo sở thích Hạ Hi, mỗi lần nấu cơm sẽ hỏi cậu thích ăn gì, chưa từng một lần sơ sẩy.

Thời gian nhàn nhã cứ thế trôi qua, không ngờ được lại gặp Lâm Vi Tình ở chốn này.

Hôm đó Hạ Hi rảnh rỗi không có gì làm liền đi dạo đến cổng biệt thự, vừa vặn thấy Tần Thần ở cách đó không xa. Tần Thần vừa nhìn thấy cậu đã nhiệt tình vẫy tay, bên trái Hạ Hi còn có Tiểu Sài nhiệt tình vô

cùng. Tần Thần vừa xuống xe đã vui vẻ chạy vào lòng Hạ Hi, Tiểu Sài càng vui vẻ chạy về phía nhóc cuối cùng kết quả là Tiểu Sài thắng. Nó chạy vòng quanh Tần Thần, ngoắt ngoắt đuôi rồi liếm tay nhóc, Tần Thần bị khựng lại nửa đường tức giận dùng sức đẩy Tiểu Sài ra, có điều con Husky này nhiệt tình quá độ, cần bản không có cách nào chú ý đến tâm tình chủ nhân.

Mà đúng lúc này Hạ Hi thấy Lâm Vi Tình chui từ trong xe ra, hiển nhiên cô cũng cực kì kinh ngạc: “Hạ Hi? Sao anh ở lại ở chỗ này?” cô nói xong lại nhìn về phía Tần Thần, vẻ mặt không giải thích nói: “Nhóc gọi anh là daddy? Anh và Tần gia có quan hệ như thế nào?”

Hạ Hi nghĩ câu hỏi tiếp theo của cô chắc là về vóc dáng cậu rồi, cậu ngắt lời nói: “Chờ một chút, cô đừng hỏi nhiều như vậy, chuyện này rất dài dòng, à tại sao cô lại ở chỗ này? Còn đem Tần Thần về?”

“Lẽ nào anh chính là đại minh tinh Trần Mặc nói đến?”

“Cô quen Trần Mặc?”

Lâm Vi Tình cười nhẹ một cái, bưng tỉnh nói: “Cậu giao Tần Thần cho chị của Trần Mặc đúng không, hôm nay bọn họ có việc bận nên đem hai đứa trẻ cột ở cửa nhà tôi, ngày nay bọn chúng khiến tôi phát điên lên.”

Trần Mặc cũng ló cổ từ trong xe ra: “Hạ ca, xin chào!”

Hạ Hi không khỏi cười nói: “Thật là khéo nhỉ, mấy người vào nhà ngồi một chút đã?”

Lâm Vi Tình suy nghĩ một chút rồi lắc đầu: “Hôm nay không được rồi, bọn tôi còn có chút việc, ngày mai tôi sẽ tìm anh, chúng ta cùng nhau trò chuyện.”

“Được thôi, lúc nào cũng hoan nghênh hai người.”

Bất ngờ gặp Lâm Vi Tình nhưng Hạ Hi không cảm thấy lúng túng, Lâm Vi Tình là một người có khả năng hiểu chuyện hơn nữa năng lực tiếp thu vô cùng mạnh mẽ, cô tuyệt đối không nói về vấn đề khó xử của Hạ Hi mà ngược lại còn có thể giải thích cho Hạ Hi một số vấn đề cậu không thông.

Hạ Hi vừa bước chân vào giới giải trí đã quen biết Lâm Vi Tình, khi đó đã bước chân vào con đường này rồi. Lúc đầu cậu còn bị người khác lạnh nhạt, chính Lâm Vi Tình cố gắng hết sức giúp đỡ, thậm chí còn chủ động hướng dẫn Hạ Hi hoạt động cho nên cậu rất biết ơn Lâm Vi Tình, nếu không có đối phương, tự cậu phải đi không biết bao nhiêu lối rẽ nữa. Nhưng mà Lâm Vi Tình làm những chuyện đó không phải không có mục đích, sau này cô mới nói cho Hạ Hi biết cô coi trọng Hạ Hi, rất thích tính cách chân thật sạch sẽ.

Nhưng thảm hại là Lâm Vi Tình vừa bày tỏ đã bị Hạ Hi từ chối, thậm chí còn từ chối không chút do dự nào, lúc đó cô không cam lòng, còn hỏi Hạ Hi chán ghét mình ở điểm nào, Hạ Hi không khom người cũng chẳng lừa gạt, gọn gàng dứt khoát nói: tôi đã có người trong lòng.

Chuyện kia khiến Lâm Vi Tình cảm thấy cực kì thất bại, nhưng vẫn muốn trở lại bình thường, song cô phát hiện Hạ Hi không thể làm như vậy, cho nên chỉ còn cách chậm rãi buông tay.

Nhưng trải qua chuyện này hai người lại quay lại làm bạn bè, không vì danh lợi, không vì so đo, đúng lúc đối phương cần giúp đỡ thì cuối cùng cũng không thể làm ngơ được.

(2)

Hai người nhanh chóng có cơ hội tâm sự với nhau thật lâu, dưới đại sảnh Tần gia, Lâm Vi Tình khó nén sốt ruột, sự tò mò của cô đã lớn đến mức không cách nào nhịn nổi, nếu không phải hôm qua có mặt Trần Mạc thì làm sao cô lại bỏ qua được, dù sao cảm giác có bí mật trong lòng thật sự là cực kì khó chịu.

“Nói mau, sao cậu lại đến Mỹ? Lại còn ở Tần gia?” Lâm Vi Tình điều chỉnh tư thế ngồi, nghiêm túc nói: “Đừng lừa tôi, Tần gia là nơi không phải ai cũng tùy tiện vào được.”

Hạ Hi tập trung sắp xếp lại ngôn ngữ, trên người cậu mặc một bộ quần áo tùy tiện, trên chân vẫn còn mang dép lê, vừa nhìn đã biết không có khả năng đến đây làm khách được, huống hồ cách xưng hô của Tần Thần cũng làm bại lộ thân phận cậu. Cậu suy nghĩ một hồi, phát hiện ra mình và Tần Duệ Lâm có quan hệ hết sức phức tạp, một lát mới nói: “Thực ra tôi và Tần gia không có quan hệ gì.”

Hiển nhiên Lâm Vi Tình không tin được.

Hạ Hi dừng một lát, thấp giọng nói: “Tôi đã ly hôn với Tần Duệ Lâm.”

Về mặt Lâm Vi Tình càng lúc càng phong phú, đầu tiên cô kinh ngạc một chút, sau đó trừng to hai mắt, trên mặt hiện rõ vẻ mờ mịt, cố gắng làm rõ lượng thông tin vừa rồi, qua một hồi cô mới kinh hãi nói: “Cậu và hắn từng kết hôn!”

Hạ Hi không nói chuyện.

Lâm Vi Tình lại nói: “Cho nên khi đó cậu từ chối tôi là bởi vì đã kết hôn với hắn?”

“Có thể nói như vậy.”

“... Dĩ nhiên là như vậy, cuối cùng tôi cũng cần bằng được tâm lý rồi.”

“Từ chối thôi mà có cần phải nhớ lâu vậy không?”

Lâm Vi Tình híp mắt lại, thân thể cô hơi nghiêng về phía trước, mỗi câu mỗi chữ đều rất nghiêm túc nói: “Cậu là người đầu tiên dám từ chối tôi không chút kiêng nể đó!”

“Tôi đã nghĩ cô sẽ trả thù.”

“Tôi cũng có nghĩ đến nhưng mà tôi rất thích cậu, có can đảm lẫn tài năng mới có thể tồn tại trong giới giải trí được, tôi cũng thuận tiện giúp đỡ cậu. May mắn là tôi không nhìn nhầm người, hơn nữa cậu có quan hệ như thế với Tần gia, vì sao còn phải khổ sở đi lên từ người mới chứ?”

“Nếu không thì sao?”

“Tần gia có quyền có thế, ít nhất có thể phát hồng trong nửa năm, nâng đỡ một người không khó, quan trọng là có muốn nâng lên không thôi.”

Hạ Hi cười một nhẹ: “Không nói tới chuyện này nữa, chẳng có ý nghĩa gì, cô thì sao? Không phải nói đang quay phim mà?”

Lâm Vi Tình thở dài một tiếng, thả lỏng thân thể, cả người biếng nhác dựa vào ghế sofa, bất đắc dĩ nói: “Tôi chạy từ đoàn làm phim đến đây, mấy ngày nữa vẫn phải quay phim.”

Hạ Hi ồ một tiếng, lại nói: “Không phải cô quen biết Trần Mạc sao? Hắn không nhắc gì đến tôi sao?”

“Nói cái rắm, hắn ngay cả nghĩ cũng không muốn nói với tôi.” Về mặt Lâm Vi Tình phiền muộn nói: “Theo đuổi một người sao gian nan vậy chứ, mỗi ngày hắn đều cách khác nhau chạy trốn tôi, không phải tôi chỉ lớn hơn hắn có vài tuổi thôi sao, không thể so sánh với mấy tiểu cô nương kia sao? Huống hồ trước đây tôi thấy hắn cũng thích mình, mà đụng đến vấn đề này thì lại do dự không dám quyết định, thật muốn trói hắn lại khiêng về nhà!”

“... Đó là phạm pháp.”

“Luật hình sự không quy định phụ nữ dè dặt ông là phạm pháp.”

“Cô thấy có tác dụng sao? Có lần đầu tiên cũng không có lần thứ hai.”

Lâm Vi Tình cười phì một tiếng: “Đừng có so sánh tôi với sắc lang có được không?”

Hạ Hi hừ một tiếng: “Lời này là cô tự nói nhé, có năng lực thì nói với Trần Mạc đi, xem hắn có còn dám gặp mặt cô nữa không.”

“Ôi, phiền chết mất, lần này tôi đi phải một tháng mới gặp lại được.” Lâm Vi Tình đau đầu nói: “Lần sau gặp đừng nói hắn có con luôn chứ!”

“Một tháng đã có con, cô xem nhiều phim khoa học viễn tưởng quá rồi đó!”

Lâm Vi Tình ngó ra một chuyện, lại chỉ tay vào bụng Hạ Hi: “Sao lại thế này?”

Hạ Hi đem một ly trà vào tay cô: “Biết ngay tính tò mò của cô thật lớn mà, sao dễ vậy.”

“Cậu không muốn nói?”

“Ừm.”

“Được rồi, tôi không hỏi nữa, tôi rất là nhân từ không thích đánh hơi chuyện người khác.” Lâm Vi Tình nói chậm dần, ánh mắt cô đảo vài vòng quanh Hạ Hi, đột nhiên nhiệt liệt vỗ tay: “Hạ Hi, tôi đột nhiên nghĩ đến một cách.”

Hạ Hi hơi ngắc đầu.

.....

Tuy rằng cách của Lâm Vi Tình không ổn lắm nhưng Hạ Hi vẫn quyết định giúp cô một lần, dù sao chuyện này cũng chẳng hư hại gì đến cậu, nếu chuyện Lâm Vi Tình thành công cũng có thể tính là một chuyện tốt. Nghe Lâm Vi Tình kể chuyện, cô đảm bảo Trần Mạc cũng thích mình, để cho Hạ Hi tin tưởng mình, cô còn kiên nhẫn kể ra nhiều minh chứng, sau khi nói xong Hạ Hi cũng chẳng thể phản bác nổi.

Lâm Vi Tình cho rằng hiện tại Trần Mạc cần có cảm giác nguy hiểm, nếu có một tình địch xuất hiện, hẳn nhất định sẽ nhanh chóng đưa ra quyết định, thậm chí còn thay đổi hoàn toàn thái độ với Lâm Vi Tình.

Đương nhiên hết thảy điều này chẳng qua là giả thiết Lâm Vi Tình đặt ra, khiến Hạ Hi ngạc nhiên là cô và Trần Mạc quen nhau qua internet, hẳn thậm chí còn là một antifan của cô, bất kì trạng thái trên weibo nào của cô đối phương sẽ không ngoại lệ nói xấu một lần. Ở chuyện này cũng dễ hiểu vì Lâm Vi Tình là một người có cá tính, từ trước đến nay đều không theo khuôn mẫu nào, tất nhiên sự chú ý của mỗi người đến cô cũng là khác nhau.

Quá trình quen biết của hai người cực kỳ phức tạp, nhưng ban đầu Trần Mạc không biết thân phận Lâm Vi Tình, một khoảng thời gian hẳn bị Lâm Vi Tình lấy ra trêu chọc cho nên sau này có quan hệ với cô nàng, Trần Mạc chưa từng tức giận như vậy, điều này dẫn đến con đường hồi hận dài dài của Lâm Vi Tình.

Hạ Hi nghe xong chuyện Lâm Vi Tình kể lại thì đồng ý với ý tưởng của cô, tất nhiên Trần Mạc thích cô nếu không làm sao hẳn lại tình nguyện theo cô lâu vậy, nếu như vậy nhất định phải có gì đó kéo chân hẳn lại, là do thân phận hai người hay do hoàn cảnh gia đình?

Sau hôm đồng ý với Lâm Vi Tình, cô đã bắt đầu bày biện một bữa tối với ánh nến, trước đó cô còn làm như vô tình khiến Trần Mạc nghe được nội dung cuộc trò chuyện, còn nói đêm nay cô có việc, đảm bảo kích thích hứng thú của Trần Mạc. Trần Mạc có hứng thú hay không thì không biết, nhưng tâm trạng của hẳn không yên là có thật.

Carlo bố trí tài xế chở Hạ Hi đến nhà hàng, khi ô tô cất bánh cậu thấy Tần Thần cùng Tiểu Sài đang ngồi xổm trước cổng biệt thự, một người nhiệt tình vẫy tay với Hạ Hi, một đứa thì le lưỡi liêu mạng vẫy đuôi. Hạ Hi thấy cảnh tượng này thực sự muốn nhảy xuống hung hăng ôm lấy Tần Thần.

vốn Lâm Vi Tình muốn cậu mặc âu phục nhưng với vóc dáng Hạ Hi bây giờ không có cách nào mặc được, chỉ có thể lùi bước mặc chiếc áo khoác dài bên ngoài. Tuy rằng vóc dáng không cân đối nhưng nhan sắc Hạ Hi cũng đủ san bằng tất cả, đêm nay Lâm Vi Tình cũng chuẩn bị quần áo rất công phu, cô mặc một chiếc áo lông màu đen, giày boots đen làm nổi bật đôi chân thon, tóc xoắn rũ xuống hai bên vai, trang điểm cầu kì càng tăng thêm nét đặc biệt.

Hạ Hi chăm chú nhìn qua Lâm Vi Tình, bình luận: “Cô làm chân thật quá đó.”

Lâm Vi Tình trừng mắt nhìn cậu, cười nói: “Không chân thật làm sao lừa được người, nhà hàng này có tiếng là nhà hàng tình nhân, tôi không tin hần không mắc bẫy.”

Hai người ngồi xuống, Hạ Hi vẫn cảm giác không được tự nhiên, xung quanh bọn họ đều là những cặp tình nhân mặn nồng, thậm chí có người nhờ bầu không khí mà hôn môi, nói không xấu hổ là giả nhưng khi Hạ Hi liếc mắt nhìn Lâm Vi Tình thì phát hiện đối phương rất tự nhiên, không bị ảnh hưởng bởi bất kỳ kẻ nào.

Hạ Hi thử không quan tâm đến những người xung quanh, cậu ném một miếng thịt bò, tò mò nói: “Rốt cuộc cô thích Trần Mạc ở điểm nào?”

Lâm Vi Tình nâng cằm lên, ưu nhã nhấc chiếc ly dài, tự hỏi: “Có lẽ là do hần rất thú vị, nhưng lại không để chơi đùa, hừ, cụ thể thì khó nói nên lời, ai giải thích được yêu có nghĩa là gì, dù sao tôi ở bên hần cảm thấy rất vui, có được không.”

“Đây là yêu sao?”

“Đừng đem chuyện này nghĩ thành phức tạp, cậu tự hỏi mình hai vấn đề: cậu ghét ở cùng một chỗ với đối phương sao? Thứ hai, không bên nhau cậu có hối hận không?”

Hạ Hi cúi đầu tự vấn rồi lại nghe Lâm Vi Tình cười nói: “Cậu muốn biết đáp án ư? Hai câu hỏi vừa rồi đều vô nghĩa, tôi nói cho cậu biết, trong lòng cậu đang nghĩ đến người kia, cậu yêu hần tuyệt đối không sai được!”

Hạ Hi ngơ ngác một chút, sau đó dùng sức nắm chặt đĩa.

Cậu vừa nghĩ đến người kia ư.

54. Chương 54

Trong phòng ăn ngập tràn ánh nến mờ màng, âm nhạc du dương như nước chảy qua khe suối, bầu không khí tinh tế mà kiêu diễm, thảnh thơi còn có thể nghe thấy xung quanh bày tỏ tình yêu nồng đậm của mình. Có điều Hạ Hi lại đứng ngồi không yên, cậu hỏi lại Lâm Vi Tình: “Rốt cuộc Trần Mạc có đến không?”

Vậy mà Lâm Vi Tình lại bình tĩnh cắt một miếng thịt bò, cô dùng đũa đưa đến miệng, nhai một lát rồi mới đáp: “Dục tốc bất đạt*, hẩn nhất định sẽ đến.”

Chú thích: Dục tốc bất đạt: nóng nảy sẽ không làm nên chuyện.

“Chúng ta đã ăn được nửa giờ rồi, cô xác định còn muốn tiếp tục ăn?”

“Ừ.”

“Hy vọng ông chủ sẽ không đuổi chúng ta ra ngoài.”

Lâm Vi Tình cười nói: “Cậu gấp gì chứ? Không khí nơi này không phải rất tốt à, ánh nến, còn có âm nhạc....lại nhiều trai đẹp, tôi rất hưởng thụ.”

Hạ Hi hoài nghi hỏi: “Không phải cô lừa tôi đó chứ?”

“Bingo, từ khi cậu từ chối tôi, tôi đã mộng mơ có thể cùng cậu ăn một bữa cơm với nến như thế này, bầu không khí lãng mạn tuyệt vời, còn có trai đẹp bên cạnh, mỗi giây đều thỏa thích hưởng thụ.”

Về mặt Hạ Hi cứng lại, sau đó cậu dừng hẩn động tác, mắt nhìn chăm chú vào Lâm Vi Tình.

Lâm Vi Tình nhin được vài giây, sau đó nhin không được cười lớn: “Được rồi, chỉ đùa với cậu thôi, nhìn chăm chú vậy làm gì? Tôi xin thề, trong nửa giờ nữa Trần Mạc sẽ đến.”

“...” Hạ Hi bất đắc dĩ hỏi: “Làm sao cô biết hẩn đến hay không?”

“Không phải Trần Mạc có một cô em họ sao? Cô ấy là chị em tốt với tôi, thời điểm mấu chốt có thể bán luôn anh trai cho tôi cũng nên.”

Hạ Hi kinh ngạc ngẩng đầu, một lát cười nói: “Không ngờ cô còn có sự chuẩn bị này, phỏng chừng Trần Mạc cũng không ngờ mình bị em họ bán đi.”

“Đó là đương nhiên, tôi không chiến đấu mà không có sự chuẩn bị đâu, ngay cả bố mẹ Trần Mạc cũng ngầm

đồng ý rồi, bây giờ chỉ còn thiếu cái gậy đầu của hắc thủ. Có điều dù hắc thủ có gậy đầu hay không thực sự cũng không quá quan trọng, hắc thủ vẫn luôn là bé ngoan của cha mẹ.”

Hạ Hi thực sự không còn lời nào để nói.

Lâm Vi Tình không nói dối, Trần Mạc quả thực có đến nhà hàng nhưng hắc thủ không đến một mình mà bên cạnh hắc thủ còn có một cô gái. Trong lòng đối phương đang cầm một bó hoa hồng đỏ thắm, cảnh tượng này nhìn sao cũng thấy mờ ám. Hai người từng bước đi đến phía Lâm Vi Tình, Hạ Hi lập tức nhìn về phía cô, không bắt ngờ khi thấy sắc mặt đối phương cực kỳ xấu.

Trần Mạc hết lần này đến lần khác không nhìn, dường như đối phương không phát hiện Lâm Vi Tình ở đây, thậm chí còn chưa từng liếc mắt đến cô.

Hạ Hi lo lắng nhìn Lâm Vi Tình, chắc cô cũng không ngờ mọi chuyện lại diễn biến hỗn loạn như này, diễn xuất của cô không bức được Trần Mạc xuất hiện mà còn phản tác dụng, đối phương tìm được một người bạn gái mới, thật sự là mất cả chì lẫn chài.

Ánh mắt Lâm Vi Tình lạnh lẽo, cô dùng sức nắm chặt ly rượu, sắc mặt tái nhợt, cả người bộc lộ khí chất nguy hiểm.

Hạ Hi linh cảm sẽ có chuyện xảy ra, cậu còn định khuyên Lâm Vi Tình vài câu nhưng cô đã nhanh chóng đứng dậy, sau đó ném cái ly đang cầm trong tay vào người Trần Mạc, hành động của cô không chút lưu tình, trên mặt cũng lộ rõ vẻ độc ác.

“Khoan —— ” Hạ Hi bỗng nhiên nhận thấy được cái gì đó nhưng khi cậu vừa thốt lên một từ, không ngăn cản được cái ly còn cầm thấy bụng đau đớn.

Cái ly vỡ thành vỡ thành mấy phần, rượu để lại dấu vết lên áo phục Trần Mạc, xung quanh nhất thời lặng ngắt như tờ, quản lý nhà hàng thấy có việc liền chạy đến hỏi thăm nhưng Trần Mạc xua tay ý bảo mình không sao để bọn họ không cần chú ý nhiều. Sau đó hắc thủ nở nụ cười bất đắc dĩ với Lâm Vi Tình, đột nhiên cầm bó hoa từ người đi cùng đi đến trước mặt lâm vi tình, cô thực sự kinh ngạc, vẻ mặt không tin nổi, tiến hành một màn tỏ tình vô cùng cảm động trước mặt mọi người.

Hắc thủ nói với Lâm Vi Tình: “Em nóng giận đến vậy à, sao không đợi thêm vài giây nữa?”

Lâm Vi Tình đứng bất động, mắt nhìn chằm chằm vào cô gái bên cạnh Trần Mạc lúc này: “Cô ta là ai?”

“Cô của anh, có đẹp không?”

Sắc mặt Lâm Vi Tình khi nghe xong hòa hoãn đi rất nhiều: “Rất cuộc anh muốn làm gì? Vui vậy sao?”

“Đừng nóng giận, không phải muốn anh tạo kinh hỉ à.” Trần Mạc nhìn Lâm Vi Tình, đương nhiên ngoài kinh hỉ ra hẳn cũng muốn cho Lâm Vi Tình ném thử mụi ăn miếng trả miếng là như thế nào: “Vốn anh đã chuẩn bị kế hoạch cho hôm nay, nhưng em hết lần này đến lần khác nóng nảy như vậy. Mặc dù anh biết em và Hạ ca không có khả năng nhưng anh vẫn còn lo lắng, chỉ có thể vội vàng chuẩn bị như vậy, hy vọng sẽ hông khiến em tủi thân, anh không phải là ông chủ gia sản bạc triệu, càng không thể giúp em phát triển sự nghiệp nhưng anh muốn cho em điều tốt đẹp nhất, anh vì mục đích này mà cố gắng hết sức, trong lòng anh em chính là nữ thần, mỗi giây mỗi phút đều sợ em khinh thường mình...”

Lâm Vi Tình từ phần nộ sang hai mắt đầm lệ, cô nhẹ nhàng cắn môi, trong lòng ngập tràn xúc động, cô muốn ngăn cản xúc cảm này nhưng càng ngăn cản nước mắt lại càng nhiều, cô chưa từng nghĩ Trần Mạc sẽ làm ra những chuyện này, đây là một kinh hỉ, là kinh hỉ cô chưa bao giờ nghĩ đến từ trước đến nay.

Hạ Hi nhìn hai người ôm siết lấy nhau rồi rời đi, thời khắc này hẳn là bọn họ cần không gian riêng cho hai người, hôm nay Lâm Vi Tình đạt được nguyện vọng, phỏng chừng mấy ngày nữa cũng không quan tâm đến cậu đâu.

Tài xế vẫn chờ ngoài nhà hàng, Hạ Hi mang theo một cốc nước ấm, tài xế do dự rồi vẫn nhận lấy, giống như không ngờ mình sẽ được đối xử như vậy. Hạ Hi thở nhẹ một hơi, sau đó mang theo tâm trạng phức tạp ngồi vào trong xe.

Cậu cũng không ngờ được cục diện hỗn loạn đêm nay, nhưng từ đáy lòng Hạ Hi vẫn cảm thấy vui vẻ cho Lâm Vi Tình, cô ở trong làng giải trí cười ngửa xem hoa không biết bao nhiêu người, cuối cùng lại chọn một người không có nửa chút quan hệ đến giới nghệ sĩ. Hạ Hi nhìn ngoài cửa sổ, Lâm Vi Tình thực sự thích Trần Mạc, hai người yêu nhau thành người thân của nhau, không nghi ngờ gì chính là chuyện vui vẻ nhất.

Nhưng vui vẻ qua đi, Hạ Hi lại cảm thấy cô đơn, cậu cũng ước ao được như Lâm Vi Tình, không phải ai cũng chọn yêu được một người tốt, bao nhiêu người cầu mà không được, sau đó phải khó chịu và đau đớn dằn vò không thôi, cậu có nên lùi lại một bước không? Bây giờ Tần Duệ Lâm thích mình, cậu có nên cho đối phương một cơ hội, sau đó là mở ra con đường sống cho mình thì sao?

Câu nói kia thật sự để lại ảnh hưởng với cậu, lúc đó Hạ Hi chỉ nghĩ đến Tần Duệ Lâm chứ không còn ai khác, cậu không biết mình còn yêu Tần Duệ Lâm hay không nhưng có thể khẳng định mấy năm gần đây, ngoài Tần Duệ Lâm ra cậu chưa từng yêu một người nào khác, có rất nhiều người tỏ tình với cậu, thậm chí có người lấy tính mạng ra uy hiếp nhưng cậu vẫn chẳng có cảm xúc gì, lịch sự mà xa cách, đây chính là thái độ của cậu với người khác.

Không phải cậu không tìm hiểu nguyên nhân, Tần Thần không phải là mấu chốt vấn đề nhưng Hạ Hi lại từ chối suy nghĩ đến một khả năng, cậu có cảm giác mình không còn khả năng yêu lại Tần Duệ Lâm, loại nhận thức này giống như thôi miên ăn sâu vào trí não cậu, cậu dùng cái này để không ngừng cảnh báo bản thân, không thể lần nữa phạm sai lầm như cũ, không chiếm được thứ gì thì không cần miễn cưỡng.

Nhưng hiện tại...

Hạ Hi tựa lưng vào ghế ngồi, nội tâm cậu như cuộn cuộn sóng lớn không thôi, bề ngoài lại bình tĩnh không ai sánh được. Tiếng hít thở nhẹ nhàng chậm rãi của Hạ Hi trong không gian vắng lặng càng trở nên rõ

ràng, cậu nắm chặt tay mình, sau đó một suy nghĩ lại hiện lên trong đầu.

Có phải cậu muốn ném thử một lần?

Hạ Hi hít một hơi thật sâu, quyết định này khiến một thời gian lâu sau đó cậu không thể bình tĩnh lại, cậu có thể vứt bỏ quá khứ được sao? Quên đi mười năm đau đớn, quên đi mình đã từng chết một lần vì đối phương, đem toàn bộ kí ức vứt bỏ hết rồi bắt đầu lại lần nữa, lấy bề ngoài hoàn toàn mới để đối xử với Tần Duệ Lâm.

Còn nữa, Hạ Hi hiểu rất rõ, thời gian bây giờ còn chưa đủ, cậu cần điều chỉnh lại tâm lý mình, vứt bỏ quá khứ là một nhiệm vụ vô vàn gian nan, cậu không thể đảm bảo sẽ nhanh chóng kết thúc nhưng cậu có niềm tin vững chắc sẽ có thể kết thúc ngay trong kì nghỉ này, đem tâm trạng của mình thu dọn xong, sau đó chuẩn bị xuất phát.

Sau khi quyết định, gánh nặng trong lòng Hạ Hi nhẹ đi rất nhiều, cậu không biết sau này như thế nào nhưng cậu có thể xác định Tần Duệ Lâm bây giờ rất nghiêm túc, từ trước đến nay hắn chưa bao giờ nghiêm túc như vậy. Trong một mối quan hệ, người thật lòng sẽ bị thương nhiều hơn, nhưng vết thương này đối với Tần Duệ Lâm mà nói chưa chắc đã là chuyện xấu, nếu như hắn không tự dùng dao rạch từng vết thương lên người thì trái tim kiên định của Hạ Hi khó lòng thả lỏng.

Lợi và hại luôn luôn sống dựa vào nhau.

Lúc Hạ Hi đến Tần gia, cậu phát hiện bình yên trong lòng mạnh mẽ hơn trước rất nhiều, cậu bọc thân mình trong áo ba – đờ- xuy, gió lạnh thổi khiến hai gò má cậu lạnh lẽo. Bây giờ đã là 12 giờ đêm, lúc Hạ Hi vào phòng khách thì phát hiện thấy Tần Duệ Lâm đột nhiên ngồi trên ghế sofa, hắn vẫn còn mặc áo khoác rất dày, hiển nhiên là chưa kịp thay quần áo. Hắn nghe thấy tiếng bước chân liền ngẩng đầu nhìn thoáng qua Hạ Hi, sau đó thả xuống chiếc đồng hồ vừa chăm chăm.

Tiểu Sài vẫn ghé người bên chân Tần Duệ Lâm, dường như cảm nhận được thay đổi của bầu không khí, nó đột nhiên đứng dậy ngoắt ngoắt cái đuôi.

Hạ Hi vừa đã thông chuyện kia cho bên thấy Tần Duệ Lâm khó tránh khỏi cảm thấy xấu hổ, cậu do dự một chút nhưng cuối cùng vẫn không hỏi gì.

Có điều trong mắt Tần Duệ Lâm sự xấu hổ của Hạ Hi lại biến thành một loại coi thường, giống như im lặng xác minh suy đoán của hắn, bất an trong lòng hắn lại càng bành trướng, tâm trạng bất an nhìn Hạ Hi, tâm lý yếu ớt đến mức không chịu nổi một kích thích, nhưng Hạ Hi lại không phát hiện ra điều này, cậu hơi mệt nên chỉ muốn về phòng nghỉ ngơi, hỗn loạn trong lòng vẫn cần thời gian để sắp xếp.

Cậu không muốn bị Tần Duệ Lâm ảnh hưởng, cũng không biết nên dùng thái độ nào để đối mặt.

Huống chi còn hai ngày nữa mới kết thúc kì nghỉ, Tần Duệ Lâm không nên xuất hiện nhanh như vậy.

Lúc Hạ Hi gần như biến mất trước mặt, Tần Duệ Lâm đột nhiên chạy lại ngăn cản cậu, hấn nắm lấy một cánh tay Hạ Hi, sau đó dùng ánh mắt vừa điên cuồng lại vừa khổ sở nhìn chăm chăm đối phương, nhưng vẫn mãi không thốt ra một lời. Hấn có cảm giác não mình đang điên cuồng kêu gào, hấn muốn làm rất nhiều chuyện để Hạ Hi tổn thương nhưng lý trí lại vững vàng đem sự điên cuồng đó đặt bên ngoài.

Hấn nghe Hạ Hi lạnh nhạt nói: “Sao anh lại đến đây?”

Một giây kia Tần Duệ Lâm hoàn toàn không khống chế được chính mình, hấn gầm nhẹ: “Anh không đến, có phải em đã bỏ lên giường với Lâm Vi Tình rồi không!”

Ánh mắt Hạ Hi chợt lạnh lẽo.

55. Chương 55

“Anh cho là như vậy?” Cậu lạnh lùng hỏi lại.

Trái tim đột ngột co rút khiến tâm trí Tần Duệ Lâm hỗn loạn, từ sâu trong mắt hấn bất an cùng sợ hãi vùi lấp, vẻ mặt tuyệt vọng của Hạ Hi càng khiến hấn đau khổ. Hấn tựa như người bị rơi xuống biển sắp bị nước biển nhấn chìm, không còn cách gì để sống sót.

Hấn cảm giác mình gần như không thở nổi.

Mặt Hạ Hi không chút thay đổi nói: “Tránh ra.”

“Anh ...”

“Tránh ra!”

Ngữ khí Hạ Hi hờ hững mà kiên quyết, cậu không nhúc nhích nhìn chăm chăm Tần Duệ Lâm, mặt trầm như nước, cậu tưởng tượng mình đang dựng lên một bức bình phong kiên cố chặn dứt Tần Duệ Lâm ở bên ngoài.

Tần Duệ Lâm tránh ra, cả người hấn cứng đờ, lại không khống chế được mà bắt đầu run rẩy, sắc mặt hấn khó coi cực độ, một mối rã rời làm cho cả người mất tinh thần, chờ đến khi không còn nhìn thấy thân hình Hạ Hi, chân hấn đột nhiên lão đảo, sau đó thân thể đổ ả xuống bức tường. Tần Duệ Lâm cố gắng hết sức bám vào tường, mới khiến cho hấn không ngã nhào ra đất. Sắc mặt hấn trắng bệch, mồ hôi lạnh từ trên trán rơi xuống từng giọt từng giọt.

“Hạ Hi...” Tần Duệ Lâm che hai mắt lại, kìm nén đau khổ trong lòng.

Carlo nhìn thấy cảnh tượng này không khỏi khiếp sợ chạy đến, vừa đỡ Tần Duệ Lâm vừa vội vàng hô to: “Tần gia, ngài làm sao vậy? Tôi lập tức gọi bác sĩ.”

Tần Duệ Lâm cản ông lại, sắc mặt hần trắng bệch, gần như không còn chút huyết sắc nào nhưng vẫn cố gắng trấn định nói: “Không cần, chú đi ra ngoài đi, đừng để cho người khác biết.”

“Tần gia?”

“Làm theo lời tôi bảo!” Tần Duệ Lâm nghiêm túc nói: “Tôi không sao, chuyện này đừng để lộ ra ngoài, càng không cần nói cho Hạ Hi.”

Carlo do dự một lát, uy nghiêm của Tần Duệ Lâm đi sâu vào lòng ông, tức thì ông không dám vi phạm, chỉ có thể kìm xuống lo lắng nơi đáy lòng, sau đó tự mình rời đi.

Phòng khách trống trải tĩnh lặng, sau khi Tần Duệ Lâm xác định không còn người nào đi lại nữa thì não bộ căng cứng như dây cung liên buông lỏng, cả người hần mất hết sức lực nện mạnh lên mặt đất, đau đớn mệt mỏi bào mòn tinh thần hần. Hần ngồi trên mặt đất một hồi lâu, sau đó đột nhiên đập đầu vào tường, lúc này tinh thần hần gần như hoảng loạn, thậm chí hoàn toàn không biết mình đang làm những gì.

Tần Duệ Lâm dường như sống trong vượt qua mấy ngày Hạ Hi đến Mỹ, mỗi ngày hần đều thấp thỏm lo âu, một ngày đang ngủ mơ thấy bóng lưng Hạ Hi rời đi, thậm chí hần không dám ngủ lại nữa. Một đêm rồi một đêm hần đều dừng cả phê để mài mòn thời gian, ban ngày lại ngụy trang vô cùng hoàn hảo* như đang đi làm. Hần như một cái máy đã lên dây cót, mỗi tế bào đều bị cưỡng ép hao mệnh tổn thọ.

Chú thích: (thiên y vô phùng): áo tiên không thấy được vết chỉ khâu, quần áo tiên vốn không dùng đến kim chỉ để may cho nên không thể thấy được vết khâu, ý chỉ sự hoàn hảo, không để lộ một chút dấu vết.

Trạng thái tinh thần Tần Duệ Lâm gần như đã đến mức đường cùng*, hần cần một thứ có khả năng chống đỡ bản thân nhưng khi thứ này bắt đầu lung lay sắp đổ, tình trạng của hần cực kỳ nguy kịch, thậm chí, có khả năng lớn sẽ sụp đổ ngay tức thì.

Chú thích: (sơn cùng thủy tận) ý chỉ ngọn núi, dòng nước cuối cùng. Ý chỉ ái cuối cùng của con đường, của kẻ sinh nhai đồng nhất với sự bế tắc, không lối thoát và tuyệt vọng. Đó là khi hoàn cảnh, cuộc sống dồn con người đến chân tường, vào ngõ hẻm, không còn con đường nào khác ngoài con đường duy nhất, con đường cuối cùng.

Giờ phút này hần không còn là Tần gia uy nghiêm khí thế, mà chỉ còn thảm hại và suy sụp, thậm chí hần còn không giống một người bình thường, không có người bình thường nào sẽ đập đầu mình vào tường, không có người bình thường nào sẽ đánh mất toàn bộ tinh thần, mà hần hiện tại cực kỳ giống con chó hoang bị chủ nhân vứt bỏ, chỉ có thể trốn vào góc tường tự mình chữa lành vết thương.

Tần Duệ Lâm không biết mình đã ngồi bao lâu, đến lúc hần mở mắt ra lại phát hiện mình bị một cái bóng bao phủ lấy, hần như mất hồn ngẩng đầu lên, con người không có tiêu cự đột nhiên bừng tỉnh. Hần bị dọa

đến run cả người, lúc đứng dậy còn suýt chút nữa ngã xuống, hấn hoảng loạn bối rối nhìn Hạ Hi, liều mạng đem chính mình sửa soạn lại cho sạch sẽ gọn gàng một tí nhưng phát hiện chỉ là phí công mà thôi, nét mặt càng thêm hoang mang lo sợ.

Hạ Hi vẫn mặc quần áo như khi quay về, cậu bình tĩnh hỏi: “Anh đang làm gì ở đó?”

“Anh không làm gì cả.” Tần Duệ Lâm lúng túng giải thích: “Anh chỉ hơi mệt thôi, anh...anh nghỉ ngơi một chút.”

“Ừm.”

“Em không ngủ được à?”

“Ừm.”

Tần Duệ Lâm cố sức nắm chặt tay, hấn bước về hướng Hạ Hi, sau đó vươn tay ôm chặt lấy cậu, bởi vì cái bụng lòi ra, hấn không thể áp sát vào Hạ Hi được nhưng hấn vẫn cố gắng vươn tay, giống như nắm làn khí mới mẻ cho mình hít thở.

“Xin lỗi, anh không cố ý nói những câu kia với em, em đừng giận anh.”

Hạ Hi không nói gì.

Tần Duệ Lâm lại nói: “Em đang giận anh sao? Anh không cố ý, xin lỗi, anh muốn đợi em về nhưng lại không thể chịu nổi, anh muốn được gặp em, ở nơi đó không có em, anh không sống nổi.”

Qua một hồi lâu, Hạ Hi mới mệt mỏi rãi rời nói: “Chuyện tôi và lâm vi tình không phải như anh nghĩ, chúng tôi chẳng qua là bạn bè thôi.”

“Anh biết, em đừng giận anh, được không?”

“...”

“Cầu xin em đừng giận anh.”

“...”

Tần Duệ Lâm vẫn thấp giọng lảm bảm: “Em đừng giận anh, anh không phải cố ý, sau này tất cả anh đều nghe theo em, tuyệt đối sẽ không nghi ngờ em. Chỉ là thần kinh anh có chút hỗn loạn, em tha thứ cho anh

đi, sau này anh không bao giờ chọc em mắt húng.”

Hạ Hi nhú mày: “Anh không bình thường lắm.”

“Anh không sao, chỉ cần em đừng giận anh thì anh sẽ không có chuyện gì.”

“Được rồi, tôi không tức giận...”

Gánh nặng trong lòng Tần Duệ Lâm như được giải phóng, cuối cùng cũng có thể bật cười, hần chân thành nói: “A Hi, anh rất nhớ em, nghĩ thôi anh cũng phát điên lên rồi.”

Hạ Hi thở dài một hơi: “Anh không nên xuất hiện nhanh như vậy, thôi quên đi, bây giờ phải đi nghỉ đã, cũng muộn rồi.”

“Anh muốn nhìn thấy em.”

“Muộn rồi.”

“Anh chưa buồn ngủ, anh chỉ muốn ở bên cạnh em, có thể gặp lại em là tốt rồi.”

Hạ Hi đẩy hần ra, cậu lại chăm chú nhìn về phía Tần Duệ Lâm mới phát hiện đối phương lúc này cực kì không bình thường, trên mặt hần lộ rõ vẻ sợ hãi, giống như khuyết thiếu cực độ cảm giác an toàn mà ngay cả khi bị cậu đẩy ra, hần vẫn nắm chặt lấy tay Hạ Hi, dùng lực mạnh đến mức cậu còn cảm thấy đau.

“Anh làm sao vậy?”

Tần Duệ Lâm lắc đầu, ánh mắt từ đầu đến cuối vẫn không rời xa khỏi Hạ Hi, Hạ Hi đi một bước, hần liền sít sao đuổi theo một bước, cho dù tầm mắt Hạ Hi có lạc nơi nào, mục tiêu của hần chẳng bao giờ thay đổi.

Đây không phải là Tần Duệ Lâm mà Hạ Hi biết, bây giờ hần tựa như một đứa trẻ, phải theo người lớn mọi lúc mọi nơi, phải chăng là khuyết thiếu cảm giác an toàn, đến nỗi Hạ Hi đi nhanh một chút hần còn lo lắng bản thân đã bị quăng đi rồi không, điều này làm Hạ Hi có cảm giác rất không quen. Từ trước đến nay, Tần Duệ Lâm làm cho cậu nghĩ hần có sức mạnh vô địch *, giống như cho dù có trở ngại nào cũng đều bị đánh tan một cách dễ dàng, từ trong ra ngoài hần đều thể hiện hai chữ kiên cường mạnh mẽ, bởi vậy Hạ Hi chưa bao giờ nghĩ tới cậu sẽ đảm nhận vai kiên cường còn Tần Duệ Lâm lại mỏng manh như đứa trẻ chưa hiểu sự đời.

Chú thích: (vô kiên bất tồi) sức mạnh vô địch, không gì có thể cản phá nổi.

Tần Duệ Lâm ỷ lại nói: “Anh muốn đi bên cạnh em, nếu không được thấy em anh sẽ rất khó chịu, em đừng

rời anh được không? Anh rất nhớ em, mỗi ngày đều rất nhớ em.”

Giờ khắc này, Hạ Hi đột nhiên chẳng biết nên làm gì, cậu quay mắt nhìn về phía Tần Duệ Lâm xa lạ, giống như khi nói ra lời từ chối hẳn sẽ gào khóc lên vậy, đương nhiên chắc Tần Duệ Lâm không biết khóc đâu, hẳn chỉ đem mình giấu trong góc, sau đó đau thương tuyệt vọng tự mình liếm vết thương.

“Đêm nay anh rất không bình thường, về nghỉ ngơi trước được không? Có việc gì mai hãy bàn.”

“Anh chưa muốn ngủ, em trong mơ chẳng chân thực chút nào.”

“Chúng ta phải ngủ, nếu không tinh thần sẽ không tốt, tôi đã vượt quá thời gian dự tính, không thể tiếp tục kéo dài nữa.”

Rốt cuộc Tần Duệ Lâm cũng nghĩ tới đứa con, hẳn do dự nói: “Đúng vậy, em cần phải nghỉ ngơi, anh có thể đến phòng ngủ em được không?” hẳn thấy khóe miệng Hạ Hi hình thành độ cong thấp, nhanh chóng giải thích: “Anh chỉ muốn bên cạnh giường em thôi, anh muốn ở lại để thấy em thôi, em yên tâm, anh hứa sẽ không mượn cớ làm chuyện khác!”

Hạ Hi thực sự không hiểu loại cố chấp này của hắn đến từ đâu: “Tôi sẽ không nhân dịp ban đêm chạy mất.”

“A Hi...”

“...”

“Anh nhất định phải nhìn thấy em, nếu như em lo lắng anh có thể tìm chỗ góc ngách để ngồi, anh sẽ không quấy rầy em đâu.”

“...”

“A Hi, xin em đó, anh không muốn rời xa em, một giây một phút cũng không muốn, đừng từ chối anh được không? Chỉ cần nhìn thấy em, chuyện gì anh cũng nghe theo em, toàn bộ đều nghe theo em, đừng từ chối, đừng tàn nhẫn với anh như vậy, xin em...”

Giọng hắn còn ẩn dấu theo tiếng nức nở, thần kinh gần như bị ép đến cực hạn rồi, không còn đường sống mà liều mạng cầu xin, nét mặt hắn dửng dưng mà điên cuồng, tựa như một khi Hạ Hi từ chối thỉnh cầu này hẳn sẽ rơi vào vực sâu không đáy mà chết đi.

Qua hồi lâu, Hạ Hi dùng ngón tay xoa mi tâm, thở dài nói: “Tùy anh vậy”

Tức thì Tần Duệ Lâm vui vẻ trở lại, bây giờ buồn vui mừng giận đều hiện rõ lên mặt hắn, đến nỗi Hạ Hi

thấy cực kì lạ lẫm. Cậu mang theo tâm trạng phức tạp đi về phòng, cố gắng không nhìn đến kẻ đang dùng mọi cách để nắm lấy tay mình. Lúc trước Tần Duệ Lâm còn đau khổ nhưng bây giờ lại như được uống thuốc kích thích có thể đem toàn bộ đau đớn ép xuống, hần nhắm mắt theo đuổi Hạ Hi, trong mắt, ngực tất cả chỉ chứa đựng duy nhất một bóng người.

Hạ Hi là của hần thuốc, có thể điều trị cũng có thể hủy diệt hần một cách đơn giản.

Lúc Hạ Hi tắm, Tần Duệ Lâm đứng bất động ở bên ngoài, ánh mắt hần chăm chú không rời nhìn cánh cửa phòng tắm giống như có thể nhìn thấu cảnh tượng bên trong. Hần không nghĩ đến cái gì, cùng lắm chỉ muốn trông chừng Hạ Hi mọi lúc mọi nơi mà thôi, ngay cả khi cậu tắm hần cũng sợ cậu đột nhiên biến mất không dấu vết.

Khi Hạ Hi đi ra khỏi phòng tắm, Tần Duệ Lâm đã chuẩn bị xong máy sấy, hần cố chấp muốn sấy tóc cho Hạ Hi, trước khi sấy, hần tự mình thử nhiệt độ, xác định độ ẩm mới dùng trên người Hạ Hi.

Thổi khô tóc, Hạ Hi đuổi hần đi tắm, Tần Duệ Lâm tựa hồ cực kỳ bất an, hần vừa đi vào 5 phút đã chạy ra. Ánh mắt tìm kiếm trước tiên là thân ảnh Hạ Hi, đến khi thấy rõ hình hài mới thả lỏng một hơi.

Hạ Hi đang trải giường chiếu, cậu lấy chăn bông dự bị ra, đầu tiên là trải một lớp chống ẩm lên mặt sàn, sau đó đem chăn bông trải ra. Tần Duệ Lâm nói chỉ cần ở lại phòng là được rồi nhưng Hạ Hi không có cách nào để hần ngồi xổm trong góc phòng một đêm được, hần ngơ ngác một chút sau đó hiểu được mục đích hành động Hạ Hi, nét mặt ngập tràn vui mừng sung sướng.

“Đêm nay anh chỉ có thể tạm thời ngủ thể này.”

“Được, anh không miễn cưỡng!”

.....

“Anh đã ngủ chưa?”

“Không có.”

“Đang làm gì đó?”

“Nhìn em.”

“Em tắt đèn đây, nhanh ngủ đi.”

“Ừm, được rồi.”

Trong bóng tối, Tần Duệ Lâm vẫn không nhúc nhích nhìn chăm chăm Hạ Hi, cho dù chỉ là một đường nét mỏng lung cũng có thể khiến hắn an tâm không gì có thể sánh bằng.

Bên ngoài là bầu trời đêm không giới hạn, không có ánh trăng nhưng lại có những vì sao sáng trong.

56. Chương 56

(1)

Hạ Hi không ngờ tới đêm nay cùng lắm chỉ mới là bắt đầu, bệnh tình của Tần Duệ Lâm không có chuyển biến tốt đẹp mà ngược lại càng phát tác nghiêm trọng hơn, nhưng muốn cậu nói ra đến tột cùng chỗ nào không bình thường thì Hạ Hi còn chưa biết rõ được. Cậu nghĩ Tần Duệ Lâm rất không bình thường nhưng đối phương lại tự làm như mình không có bệnh nghiêm trọng nào, trước mặt người ngoài thái độ của hắn vẫn như trước, xử lý công việc mạnh mẽ dứt khoát, hình tượng uy nghiêm hầu như không tìm được một chút dấu vết nào.

Mặc dù như thế song trong lòng Hạ Hi cảm thấy cực kỳ bất an, cậu tin chắc rằng ký ức không lộn xộn, đêm đó Tần Duệ Lâm bất an, lo nghĩ được mất, nhưng thực sự có chuyện gì xảy ra với hắn, sao bây giờ không hề lộ ra bất kỳ dấu hiệu bệnh tình nào?

Không, vẫn có thể là bệnh, nếu như dính người cũng được coi là bệnh.

Lúc Tần Thần mới từ Mỹ về cũng ngày ngày liên tục dính lấy Hạ Hi, một lát phát hiện không thấy đã lo lắng hô to gọi nhỏ daddy, Hạ Hi nấu cơm nhóc sẽ canh ở phòng bếp, xem tv cũng muốn ghé người lên người cậu, hận không thể dính cảnh người vào cậu luôn. Mấy ngày đầu Hạ Hi rất hưởng thụ bầu không khí này, nhưng dần dần lại không chịu nổi.

Tần Duệ Lâm bây giờ chỉ có hơn chứ không kém Tần Thần.

Hắn nghĩ mọi biện pháp để làm việc ở nhà, ngay cả hội nghị trực tuyến cũng phải ở chỗ thấy được Hạ Hi, nếu cậu hơi dịch chuyển một chút hắn sẽ lập tức đi qua, xác nhận có thể thấy Hạ Hi mới trầm tĩnh lại được. Hạ Hi không chịu được sự quấy nhiễu này, cũng nhiều lần thương lượng cùng Tần Duệ Lâm, tuy nhiên lại bị đối phương dùng ánh mắt đau khổ buộc phải rút lui.

Ngoài dính người, Tần Duệ Lâm còn hay lo được lo mất, có lúc Hạ Hi tiện miệng nói một câu hoặc làm một hành động vô tình nào đó đều có thể gây nên phản ứng mãnh liệt từ hắn, hắn sẽ vất hết đầu óc lên tự hỏi, nghĩ xem mục đích Hạ Hi làm vậy là gì, phải chăng cậu ghét bỏ mình, có phải muốn rời xa không?

Ngay cả ban đêm đi ngủ, hắn cũng tìm đủ mọi cách chỉ cần có thể ở lại phòng Hạ Hi, cho dù có phải ngủ trên đất, hắn cũng vui mừng như đào được cả kho báu vậy.

Hạ Hi bị hấn làm cho thở cũng không nổi, ai lại thích bị giám sát sinh hoạt, huống chi vui buồn giận hờn của cậu cũng bị kiểm soát, mỗi lần cậu lộ vẻ mặt hết kiên nhẫn thì Tần Duệ Lâm lại liên tiếp truy hỏi, hấn khép nép nói có phải anh lại chọc giận em, nguyên nhân Hạ Hi không chịu được những lời này là cậu không biết nên trả lời như thế nào, cũng không thể duy trì sự im lặng.

Bởi vì cậu càng im lặng Tần Duệ Lâm càng thấp thỏm lo âu, cho dù Hạ Hi có vui vẻ hay không, hấn đều dây dưa không ngừng, cho đến khi Hạ Hi nói: tôi không tức giận.

Hạ Hi không biết bốn chữ này đến tột cùng tượng trưng cho cái gì, cậu nói ra thì phải làm thế nào đây, mục đích hành động của Tần Duệ Lâm không phải buộc cậu phải nhận bản thân đang tức giận mà là muốn xóa nhòa khoảng cách, cậu bị ép đến mức phiền muộn không thôi.

Tần Duệ Lâm lần nữa cố gắng tiến vào căn phòng, Hạ Hi chặn trước cửa, kiên định nói: “Đừng...theo tôi nữa.”

Tần Duệ Lâm lại càng hoảng sợ, sau đó hấn cực kì bất an nhìn Hạ Hi.

Hạ Hi che mặt, gần như tan vỡ nói: “Đừng như vậy nữa! Anh không còn là trẻ con, đừng mỗi giây mỗi phút lại nhìn chằm chằm tôi như vậy, tôi không chịu nổi, không ai có thể chịu nổi! Anh có thể cho tôi một chút không gian tự do không, tôi cảm giác mình như bị một sợi dây thường trói lại vậy!”

“Anh chỉ muốn nhìn thấy em...”

“Đây là logic quỷ quái gì! Anh tôn trọng tôi một chút được không?”

Ánh mắt Tần Duệ Lâm lóe lên, đáy mắt hấn ngập tràn sợ hãi hoảng loạn không chút che giấu, hấn hồng hốt mở miệng nói: “Anh không phải, anh tôn trọng em, anh thích em.”

Hấn nói rất chân thành, Hạ Hi tin tưởng sự chân thực trong lời hấn nói nhưng mấy ngày này cậu đã chịu đủ rồi, cậu chống tay lên cửa, sau đó nghẹn lời, muốn nói rất nhiều nhưng không biết nên nói như thế nào. Tần Duệ Lâm nói không sai, nhưng hành vi của hấn áp đặt lên người cậu, căn bản không quan tâm cậu có đồng ý tiếp nhận hay không.

Qua hồi lâu, Hạ Hi vô lực nói: “Tôi không muốn cãi cọ đúng sai, tôi đi tìm thông tin chuyến bay, mai sẽ mang Tần Thần về nước Z.” Nếu không phải chuyến bay trước bị trễ thì bây giờ cậu đã đi rồi, hoàn toàn không phải chịu sự khổ sở này.

Tần Duệ Lâm đại ra nói: “Em...em muốn đi?”

“Ừm, vốn là nên đi mấy hôm trước rồi, tôi đã đặt vé máy bay, đêm nay anh ngủ ở phòng mình đi, tôi muốn về thu xếp hành lý một chút.”

“...”

“Anh nhất định phải ngủ lại chỗ này?”

“Ừ...”

“Nếu như tôi không muốn?”

Tần Duệ Lâm không nói tiếp.

“Tôi không muốn, anh sẽ về phòng mình chứ?”

Tần Duệ Lâm cúi đầu, hắn cắn chặt hàm răng, một lát mới thấp giọng nói: “Anh ngủ không được.”

Hạ Hi không nghe rõ, hỏi lại: “Cái gì?”

“Anh không ngủ được, trước khi đến đây, anh đã mấy ngày không ngủ được.”

Hạ Hi nghĩ chuyện này thực sự hoang đường: “Ngủ phòng này sẽ có tác dụng sao? Vậy tôi cho anh, anh sắp xếp cho tôi căn phòng khác.”

“...” Tần Duệ Lâm vẫn không nhúc nhích nhìn chằm chằm Hạ Hi: “Không phải như vậy, là bởi vì nơi đó không có em.”

Hạ Hi lần thứ hai không nói gì.

Đêm nay Hạ Hi nhận thấy thất bại thực sự, nhưng nhìn vào ánh mắt Tần Duệ Lâm, ngoài ý lại quyến luyến, phần nhiều là cảm kích, phảng phất như hắn có thể tiến vào căn phòng này là ban ân của Hạ Hi.

Lúc Hạ Hi thu xếp hành lý, Tần Duệ Lâm bất an đi lại quanh cậu, hắn cau mày, thần kinh căng lên như dây cung, trong thời gian ngắn như vậy, trong óc hắn hiện lên vô số suy nghĩ. Hắn điên cuồng muốn đem hành lý Hạ Hi ném ra ngoài cửa sổ, nhưng ký trí của hắn lại cảnh có nếu hắn làm như vậy Hạ Hi sẽ càng chán ghét mình. Hắn muốn ép buộc Hạ Hi ở lại bên cạnh mình mãi mãi, không được rời hắn nửa bước nhưng lý trí lại kéo hắn lại, hắn không dám nhảy qua Lôi Trì*, rất sợ sẽ chọc Hạ Hi tức giận.

Chú thích: (v ượt lôi trì)

Những cuộn trào mãnh liệt này giống như độc xà nhìn chằm chằm hắn.

Cho đến ngày Hạ Hi rời đi cũng chưa từng thấy qua bóng dáng Tần Duệ Lâm, Carlo đứng một bên muốn rồi rồi lại thôi, vẻ mặt vô cùng phức tạp.

Tần Thần lưu luyến tạm biệt Carlo, cũng tìm kiếm bóng dáng Tần Duệ Lâm xung quanh, rõ ràng nhóc cảm nhận thấy bầu không khí khác lạ giữa cha và daddy, thấp giọng nói: “Carlo, cha cháu đâu? Hần không đi tiền sao?”

“Hần có việc bận, trước khi đi nói để tôi đưa hai người đến sân bay.”

“Cha bận rộn vậy sao?”

Carlo không trả lời, ông nói với Hạ Hi: “Chúng ta đi thôi.”

Hạ Hi nhìn thoáng qua phòng sau đó im lặng gật đầu.

Ô tô dừng lại trước cửa sân bay, lúc Hạ Hi mở cửa bước ra ngoài thì đột nhiên dừng lại, cậu nhìn về phía Carlo, chần chừ nói: “Tần Duệ Lâm xảy ra chuyện gì vậy? Hình như hắn không bình thường lắm?”

Trên mặt Carlo vẫn treo nụ cười, trả lời theo đúng kịch bản: “Ngài Hạ yên tâm, Tần gia không có việc gì.”

Hạ Hi đi xa rồi, Carlo vẫn không lái xe về, ông nhìn về hướng Hạ Hi, đáy mắt hiện lên vẻ lo lắng trập trùng, nhưng không như ông dự đoán, Hạ Hi nhanh chóng quay lại, sắc mặt cậu rất xấu, gọi điện thoại nhưng mãi vẫn không có người nào nhận.

Tần Thần thấy Carlo, nhóc chạy như bay tới, kinh hoàng nói: “Carlo, không thấy hộ chiếu daddy!”

Carlo nhìn thoáng qua Hạ Hi, hỏi: “Có phải quên ở nhà rồi không?”

“Daddy nói đã thu dọn xong đồ, không có khả năng tìm không thấy.”

Hạ Hi đi tới, cậu thôi không gọi điện thoại nữa, sắc mặt chậm dần, trầm giọng nói: “Carlo, phiền chú đưa chúng tôi trở lại.”

“Được rồi, cậu đừng vội, mắt rồi có thể xin làm lại.”

Tần Duệ Lâm không có ở nhà, có thể chứng minh tính nghiêm trọng trong suy đoán của Hạ Hi, tối qua cậu hoảng hốt thấy Tần Duệ Lâm đứng lên, lúc đó cũng không quá chú ý lại không ngờ được hắn sẽ làm ra những chuyện thế này. Tâm trạng Hạ Hi phức tạp, cậu không biết rốt cuộc Tần Duệ Lâm muốn làm gì, trình độ suy nghĩ của Hạ Hi hoàn toàn không so được tư duy logic của hắn.

Nhưng ngoài Tần Duệ Lâm, cậu không nghĩ ra bất kỳ ai có thể làm những chuyện này.

Tần Duệ Lâm cố gắng tránh Hạ Hi ra, nhưng vô dụng, Hạ Hi ôm cây đợi thỏ, vừa vặn bắt được hắn. Tần Duệ Lâm giả vờ bình tĩnh nhìn Hạ Hi, trong ngực sợ đến mức tay chân không biết làm gì. Nét mặt Hạ Hi chưa bao giờ nghiêm khắc như vậy, cậu nhìn chăm chăm vào Tần Duệ Lâm, giống như có thể nhìn thấu toàn bộ tâm tư hắn.

“Anh đang trốn tôi sao?”

Tần Duệ Lâm hoảng hốt nói: “Không... Không có.”

“Đã hai ngày rồi anh chưa về.”

“Anh...anh thực sự bận rộn, em biết mà, hơn nữa anh có về nhà chỉ có điều lúc đó em đã ngủ, anh không muốn tiếp tục làm phiền em...Thực sự, anh không lừa em, hội nghị lần trước có triển khai nhiều hạng mục, rất cần quyết định của anh, anh còn phải tham gia tiệc rượu, rất khó rút thân. Em có việc gì cứ tìm Carlo, anh đã nói với ông ta rồi, ông ấy sẽ phục vụ theo đúng nhu cầu của em...”

Hạ Hi cắt đứt chuỗi lảm nhảm của hắn, cậu phát hiện trong hai ngày ngắn ngủi tinh thần Tần Duệ Lâm trở nên cực kỳ tệ, mặt hắn xám xịt, quầng mắt xanh đen, cả người ủ rũ chán nản, không khí trầm lắng, hắn giả vờ mạnh mẽ nhưng lại để lộ nhiều sơ hở, có lẽ đã mất đi sức lực chống đỡ bản thân.

“Ngay cả điện thoại anh cũng không nhận.” Hạ Hi bình tĩnh hỏi: “Về chuyện hộ chiếu của tôi, anh cũng không muốn nói gì sao?”

Mặt Tần Duệ Lâm ngập tràn luống cuống.

Hạ Hi nói: “Tôi không biết anh có mục đích gì, nhưng không nên làm những chuyện như vậy, nếu anh đã tỉnh táo rồi thì trả hộ chiếu lại cho tôi, Thần Thần cần đi học, ít nhất cũng không thể để con không đến trường được. Hơn nữa anh cũng nên nghỉ ngơi yên tĩnh một thời gian, gần đây anh khiến nhiều người bình thường không thể hiểu nổi.”

Tần Duệ Lâm giật mình đứng nguyên tại chỗ, một lát sau vẫn không nói nên lời.

Hạ Hi không chờ đợi câu trả lời của hắn, nét mặt vẫn mang theo thất vọng sâu đậm cũng bắt đầu rời đi, cậu nhìn Tần Duệ Lâm, ánh nhìn ấy khiến Tần Duệ Lâm cảm thấy trái tim như bị xuyên một đao, thân thể run rẩy, chỉ có điều Hạ Hi đã xoay người nên không thể nhìn thấy được.

(2)

Ngày tiếp theo Hạ Hi đến đại sứ quán nộp đơn xin bổ sung, cậu đã bị Tần Duệ Lâm cướp đi tính kiên

nhấn, nếu hắn vẫn không trả lại hộ chiếu, bản thân chắc phải quyết định lại lần nữa, mỗi việc đều có vô số con đường dễ đi. Cậu không hiểu mục đích, động cơ Tần Duệ Lâm làm như vậy để làm gì nhưng vẫn phải hướng bản thân đi về phía trước.

Hạ Hi đi ra khỏi đại sứ quán nhưng không lập tức quay lại biệt thự, chỗ đó áp lực nặng nề khiến cậu không thể thở nổi. Cậu lặng lẽ đi dọc con đường, người qua đường thỉnh thoảng vút đến một ánh nhìn tò mò, cậu cũng không tức giận, đáp lại bằng khuôn mặt tươi cười, cậu cố gắng hết sức tránh chỗ ngã tư đông đúc để tránh có người nhận ra mình, sau đó chọn một phòng trà có cảnh vật xinh đẹp, một mình nhàn nhã ở đó rất lâu.

Sắc trời tối dần, Hạ Hi mới đứng dậy rời đi, điện thoại có rất nhiều cuộc gọi nhỡ nhưng cậu chỉ nhìn thoáng qua, rồi ngoảnh mặt làm ngơ đút vào túi.

Hộ chiếu bổ sung cần vài ngày, ý là trong vài ngày này cậu vẫn phải ở lại biệt thự nhưng hành động của Tần Duệ Lâm rất không bình thường, cậu cũng không có cách nào nhấn nại được nữa. Cậu bắt đầu lo lắng làm sao thuyết phục Tần Thần ở lại khách sạn, cho dù Tần Duệ Lâm có kế hoạch khó tin như thế nào cậu cũng không có ý định tiếp tục tháp tùng hắn nữa.

Nhưng Hạ Hi không ngờ được rằng ngay lúc cậu ra ngoài, Tần Duệ Lâm đã tự ý gửi Tần Thần về nước. Lúc cậu nghe được tin này thì đã giận đến mức hung hăng đánh Tần Duệ Lâm trước mặt bao nhiêu người, hắn cũng không né tránh, thái dương bị đánh đến chảy máu nhưng bản thân vẫn còn chưa tỉnh lại trên người Hạ Hi.

Carlo khiếp sợ nhìn Hạ Hi, không ngờ cậu lại có loại hành động như vậy, sau đó bảo toàn bộ người hầu đi ra ngoài, ông tìm một hòm thuốc đến băng bó cho Tần Duệ Lâm, lại bị đối phương ngăn cản, hắn lấy tay đỡ trán, trầm giọng nói: “Carlo, ông đi ra ngoài đi.”

“Tần gia, ngài!”

“Đi ra ngoài.”

Carlo phần nộ nhìn Hạ Hi, cực kì không tình nguyện rời đi.

Hạ Hi vẫn còn chìm đắm trong tức giận, mặt cậu như phủ một lớp băng mỏng, thân thể phát run, hít thở gấp gáp.

Tần Duệ Lâm lo lắng giải thích: “Em nói đúng, Thần Thần cần đi học.”

Hạ Hi cắn răng: “Anh dựa vào cái gì mà dám tự ý đưa con đi.”

“Nó muốn đi học...”

“Đừng lấy lý do nữa! Rốt cuộc anh muốn gì?” Hạ Hi tức giận chất vấn: “Giấu hộ chiếu của tôi, đưa Thần Thần về nước, anh cho làm như vậy có thể giữ tôi ở lại sao!”

Cậu gào thét xong căn phòng lặng ngắt như tờ, mặt Tần Duệ Lâm hoàn toàn không có huyết sắc, hần như bị dính một đòn nghiêm trọng phải lùi lại vài bước, há hốc miệng nhưng nghẹn không thốt nên lời.

Hạ Hi cúi người cố sức hít thở, tức giận cuộn trào trong máu bốc lên cả người, đây là điều cậu không ngờ được thật, chết tiệt, Tần Duệ Lâm có thể làm ra loại chuyện này, hần điên rồi sao!

Hai người tiếp tục giằng co, đột nhiên Hạ Hi khở sở ôm chặt bụng, đau đớn khủng khiếp khiến cậu cuộn tròn người lại, sức lực đột nhiên bị rút sạch gần như không có cách nào đứng vững. Tần Duệ Lâm lại càng hoảng sợ, hần nhanh chóng đỡ Hạ Hi, cậu muốn từ chối nhưng không sức nào để đẩy ra. Tần Duệ Lâm dùng tay một tay luồn qua vai Hạ Hi, tay còn lại ôm lấy chân cậu, động tác đứng dậy của hần quá nhanh đến nỗi đầu choáng váng lão đảo vài bước, may là cuối cùng vẫn ổn định được thân thể.

Gần đây thể trạng Tần Duệ Lâm không tốt, nếu như trước đây thì hai người như Hạ Hi cũng không khiến hần lão đảo nửa bước.

Đau đớn dữ dội khiến Hạ Hi cảm thấy bất an, cậu muốn khỏi cái ôm của Tần Duệ Lâm nhưng bị đối phương ôm chặt chạy nhanh ra khỏi phòng khách, hần còn căng thẳng hơn Hạ Hi, thân thể cứng ngắc như tảng đá.

Hạ Hi mệt mỏi nhắm chặt mắt, dùng tay nhẹ nhàng trấn an đứa con.

Đây là một ngòi thuốc nổ, đem mâu thuẫn mấy ngày nổ tan tành, Tần Duệ Lâm tạm thời nhân nhượng vì lợi ích toàn cục, Hạ Hi không thể nhịn được nữa, chịu đựng sự giày vò đến bùng phát.

.....

“Ngài Tần đã dặn dò qua, không cho tôi trách mắng anh, hần nói toàn bộ đều là lỗi của hần.” Bác sĩ Tiffany có mái tóc vàng óng, hai tay cô lồng vào nhau đặt trên đầu gối, con người màu xanh sâu thẳm như biển: “Yên tâm, đứa bé không có vấn đề gì. Tôi là Tiffany, chuyên gia lĩnh vực này. Nhưng tôi phải nhắc nhở anh, anh phải chú ý đến cảm xúc bản thân, anh đã mang thai 6 tháng rồi, khi anh tức giận sẽ làm tổn thương đứa bé cũng sẽ ảnh hưởng nhất định đến nó. Đau bụng là một trong những triệu chứng của sảy thai...”

Cô dừng lại, thấy vẻ mặt căng thẳng của Hạ Hi lại nói: “Có điều không sao hết, đau bụng là do anh thở gấp quá dẫn đến đứa trẻ thiếu dưỡng khí, tất nhiên nó sẽ nôn nóng, anh không đau mới lạ.”

Hạ Hi thở lỏng một hơi, chân thành nói: “Cảm ơn cô.”

Tiffany gật đầu: “Ừm, những lời tôi nói anh phải nhớ kỹ, sau đó tránh giận dữ! Thời gian mang thai tâm trạng thay đổi sẽ ảnh hưởng lớn đến đứa bé, nếu anh muốn có một đứa con hoạt bát khỏe mạnh thì phải nhận thức rõ từ ban đầu. Ngoan một chút, đừng làm những chuyện vô nghĩa, duy trì tâm trạng vui vẻ, đối

với anh rất tốt.”

“Đây là điều hấn nhờ cô nói?”

“Không, đương nhiên là không phải, hấn biết mình sai rồi, còn không có mặt mũi đến gặp anh. Tôi đoán, anh và ngài Tần có mâu thuẫn, tôi đương nhiên phải khuyên anh hiểu rõ sự thật, ngài Tần là ai, anh nghĩ hấn sẽ thỏa hiệp với người khác sao? Anh và hấn đối đầu, kẻ thua cuộc cuối cùng chỉ là bản thân thôi.”

Hạ Hi cúi đầu trầm tư một chút, một lát cười khổ nói: “Cô nói không sai, tôi đối đầu với hấn chỉ có thể thua.”

“Có thể chứ.” Tiffany cười nói: “tại sao bây giờ anh không đi thỏa hiệp, có đôi khi thay đổi góc độ thì mọi chuyện sẽ hoàn toàn khác.”

Người sống tại sao có thể không đi thỏa hiệp, có đôi khi đổi lại độ lớn của góc tưởng, sự tình sẽ hoàn toàn bất đồng.”

“Mọi chuyện không đơn giản như cô nghĩ đâu.”

“Cũng không phức tạp phải không? Mọi việc chưa đến hồ sâu, anh chỉ cần suy nghĩ tích cực một chút thì mâu thuẫn này không quan trọng với bản thân, quan trọng hơn là đứa con trong bụng anh. Anh muốn tiếp tục nổi giận giết chết đứa bé này sao, lựa chọn lùi một bước thì tất cả đều vui vẻ, đây là sự lựa chọn đơn giản đúng không?”

Hạ Hi không nói gì, cho dù Tiffany có đứng về phía Tần Duệ Lâm hay không, cô đã đánh trúng chỗ yếu của cậu, bây giờ cậu không thể không chú ý đến đứa trẻ, Tần Duệ Lâm có thể không kiêng dè gì mà làm vậy nhưng cậu không thể được, cậu không thể khiến mình mất khống chế, chí ít cũng phải đến lúc sinh con xong, cậu không cho phép mình làm như vậy.

Hồi lâu, Hạ Hi ngẩng đầu lên, ý tứ hàm súc cười nhẹ nói: “Cô nói rất đúng, quả là như vậy.”

Tiffany ngơ ngác một chút, không ngờ Hạ Hi lại có thể thông suốt nhanh như vậy, nhưng cô cũng không suy đoán thêm, vỗ tay hoan nghênh cười nói: “Được rồi, như vậy là được rồi, duy trì tâm trạng thật tốt, hãy đem những chuyện không thoải mái ném ra sau đầu. Với thân phận của ngài Tần, tính tình có thể kém một chút, cậu nên bao dung ít nhiều, đừng cùng hấn tính toán là được.”

Hạ Hi trầm mặc.

Tiffany đi ra phòng bệnh, Tần Duệ Lâm vẫn ngồi trực ở bên ngoài, ánh mắt mong theo sự lo lắng, còn có khẩn trương: “Thế nào?”

“Không có việc gì.” Tiffany nói.

“Tâm trạng của em ấy đã bình tĩnh chưa? Tôi đi vào trong có gây ảnh hưởng gì không?”

“Anh ta rất bình tĩnh, cũng không nghiêm trọng như anh nói.”

“Tôi có thể đến thăm em ấy không?”

“Có thể.”

“Tôi... ” Tần Duệ Lâm bước về trước vài bước, còn do dự nói: “Thôi vậy, tôi nghĩ mình không nên vào.”

Tiffany nhìn thoáng qua vết thương đỏ sẫm trên trán Tần Duệ Lâm, đề nghị lần thứ hai: “Ngài Tần, anh ta không có vấn đề gì, chúng ta đi băng bó vết thương trước được không?”

Hồi lâu Tần Duệ Lâm mới phản ứng, tầm nhìn của hắn chuyển khỏi tường, ngu ngốc chậm chạp nói: “Được.”

Tần Duệ Lâm ngồi lưng lự ngoài cửa phòng bệnh, bao lần vẫn không có dũng khí đẩy cửa bước vào, đây là phòng bệnh duy nhất của tầng, cũng không cần lo lắng có người qua lại. Hắn nhắm mắt lại, sau đó dựa sát người vào bức tường phía sau, giống như có thể đến gần Hạ Hi thêm một chút, tường lạnh như băng, không có chút nhiệt độ, hắn có thể phẳng phất cảm nhận được hơi thở Hạ Hi, mỗi phút mỗi giây đều quyến luyến không gì sánh được.

Tần Duệ Lâm bắt đầu hồi tưởng, tại sao mọi chuyện lại biến thành thế này chứ, ước nguyện ban đầu đã hoàn toàn rời xa hắn, hắn không muốn làm Hạ Hi tức giận, không muốn để cậu phải vào bệnh viện, nhưng hết lần này đến lần khác đều do hắn tạo nên. Ma xui quỷ khiến khiến hắn không thể giải thích nổi mọi chuyện, đầu óc của hắn bắt đầu miên man suy nghĩ, Hạ Hi xa cách khiến hắn khủng hoảng mà Hạ Hi không hờn giận lại khiến hắn sợ.

Mỗi phút mỗi giây hắn đều sợ Hạ Hi sẽ rời khỏi mình, loại cảm giác sợ hãi này phóng đại vô hạn, thậm chí không có cách nào ngăn cản. Mỗi giây thần kinh hắn đều căng cứng, hắn hiểu rõ điều này không bình thường nhưng không làm sao khống chế được, hắn bắt đầu lo lắng được mất, hắn không muốn Hạ Hi rời khỏi Mỹ, nếu cậu rời khỏi đây sẽ không bao giờ quay về nữa, cậu sẽ hận hắn, còn hắn sẽ mất Hạ Hi vĩnh viễn.

Sợ hãi ngày càng đến cực hạn, hắn rơi vào vực sâu vĩnh viễn.

Hành động của hắn đều có căn nguyên, cùng lắm là bởi vì chữ sợ, có bao nhiêu sợ hãi vậy? Tần Duệ Lâm ôm tim, hắn sợ đến mức như bị người khác bóp cổ mà Hạ Hi lại có thể ban tặng hắn hơi thở.

Đêm vắng vẻ, mọi người đều đã rơi vào mộng đẹp, Tần Duệ Lâm lặng lẽ mở cửa, hẩn nín thở đi đến bên giường bệnh, ánh mắt lúc này trở nên quá đổi dịu dàng. Hạ Hi đã ngủ rồi, Tần Duệ Lâm bước lại gần cậu, hành động của hẩn rất nghiêm túc như sự không tôn trọng đối phương.

Rốt cuộc đã đến bên giường, Tần Duệ Lâm không nhúc nhích nhìn Hạ Hi một hồi lâu, sau đó chậm rãi ngồi xuống cạnh giường cậu. Đầu hẩn dán vào cánh tay Hạ Hi, điều này làm cho hẩn có cảm giác mình và Hạ Hi rất thân thiết, hẩn chậm rãi nhắm mắt lại, giờ khắc này trái tim bất an dường như bình tĩnh lại, hẩn như tìm được vật sở hữu để nó không còn tự do bay nhảy nữa.

Hẩn đã mất ngủ liên tục nhiều ngày, nhưng lúc bên cạnh Hạ Hi, tình trạng bệnh nhanh chóng bị giải hóa, Tần Duệ Lâm thiếp ngủ, trong mộng hẩn là một người tốt cho nên lúc tỉnh dậy trên mặt vẫn còn mang nét tươi cười.

Hẩn duy trì một tư thế đi vào giấc ngủ, cánh tay bị đè đến cứng ngắc, hai đầu gối gần như không có bất kì cảm giác gì. Tần Duệ Lâm di chuyển nhẹ, dòng điện tê dại khiến hẩn đau suốt nửa kê thành tiếng, đây là động tác vô cùng khó khăn, có cảm giác như đang bỏ cong khớp xương.

Hẩn đang cảm nhận sâu sắc đau đớn chết lặng không ngờ rằng Hạ Hi cũng đã tỉnh lại. Hai người nhìn nhau, Hạ Hi hơi nhú mày, tựa như không ngờ được Tần Duệ Lâm đột nhiên xuất hiện ở chỗ này. Cậu thoáng nhìn tư thế Tần Duệ Lâm, rất nhanh liền tưởng đến hành vi đêm qua của đối phương, không khỏi hỏi: “Rốt cuộc anh muốn thế nào?”

“Anh không có...”

Hạ Hi trầm mặc.

Tần Duệ Lâm lại nói: “Anh chỉ muốn người. ” hẩn dừng lại một chút, sau đó ánh mắt kiên định, từng chữ từng chữ: “Anh muốn sống cùng em.”

57. Chương 57

Mang thai đến tháng thứ tám, Hạ Hi cảm thấy thân thể nặng nề như bị trói vậy, bụng cậu đã to đến mức không nhìn được chân, mỗi khi hoạt động rất vất vả, hơn nữa bé con đang lớn dần lên cho nên máy thai cũng ngày càng nhiều. Một môi cộng với cảm giác chán ăn khiến Hạ Hi chịu không ít khổ sở, nhưng vẫn không sánh nổi chờ mong trong lòng, cậu rất mong mỗi được gặp đứa bé này.

Để tránh Hạ Hi xấu hổ, Tần Duệ Lâm sa thải hết người làm, thậm chí ngay cả Carlo cũng bị chuyển đến nơi khác, một mình hẩn chịu trách nhiệm chăm sóc cho Hạ Hi, mọi việc đều tự mình làm. Đầu tiên hẩn bắt đầu nghiên cứu sách dạy nấu ăn, đây không phải lần đầu hẩn trải nghiệm nấu ăn nhưng nhìn chung đều thất bại, đây là nhiệm vụ gian khổ bậc nhất của Tần Duệ Lâm, chỉ có điều bây giờ hẩn quyết tâm phải làm bằng được.

Một lần không được thì lần hai, mấy lần sau này có tiến bộ hơn một chút, hắn đã thử nghiệm qua không biết bao nhiêu lần mới có thể làm ra một bữa cơm có thể ăn được, gian khổ lại lộn xộn như vậy chỉ nhận được một câu “Cũng ổn” của Hạ Hi liền biến thành tro tàn, cho dù lúc nói câu kia trên mặt cậu vẫn không có biểu cảm gì.

Mỗi tuần Tiffany sẽ đến kiểm tra cho Hạ Hi hai lần, đảm bảo cho thân thể cậu không có vấn đề gì. Lúc này đã có thể nhìn thấy rõ diện mạo của đứa trẻ trong bụng, bé rất khỏe mạnh thỉnh thoảng còn nghịch ngợm đá Hạ Hi một cái. Mỗi lần siêu âm Hạ Hi hầu như đã thấy rõ mặt mũi của bé, lúc thì ngủ say, lúc mừng rỡ đợi ngày đến thế giới này.

Sau khi nghe Tiffany khuyên nhủ, cảm xúc như núi lửa của Hạ Hi dần dần lắng xuống, cậu không còn cãi cọ với Tần Duệ Lâm, cũng không chống cự hắn bất cứ chuyện gì, cho dù vô số lần Tần Duệ Lâm bước vào phòng ngủ cậu cũng duy trì bình tĩnh, không chào đón cũng không phản đối, Hạ Hi dùng thái độ lạnh như băng đối xử với hắn. Hình thức ở chung của bọn họ không hề thú vị, thường là Tần Duệ Lâm sẽ nói luyên thuyên giảng giải cần nhường một bên còn Hạ Hi chìm đắm trong thế giới chính mình, thỉnh thoảng ban ơn cho hắn một câu trả lời ngắn gọn thuyết phục.

Điều này làm Tần Duệ Lâm có cảm giác tái hiện lại kiếp trước, hắn hoảng hốt nhìn thấy “thứ kia” an tĩnh bên cạnh mình, còn Hạ Hi một lời cũng không nói. Hắn kinh hồn bạt vía trải qua những ngày như vậy, khẩn cầu Hạ Hi có thể ở lại đây thêm vài ngày, tuy rằng “thứ kia” sinh ra từ ảo giác nhưng cất giữ một sự rõ ràng, nó có thể kéo hắn lên bờ nhưng cuối cùng sẽ từ chối, mặc cho hắn chìm sâu vào lao ngục ảo ảnh, nhưng cảm giác giả dối xa xỉ này vẫn còn hạnh phúc hơn là mất đi Hạ Hi. (không hiểu đoạn này lắm)

Hai người không nói ra nhưng lại ngầm hiểu lẫn nhau.

Mỗi sáng Tần Duệ Lâm sẽ chuẩn bị bữa sáng cho Hạ Hi, cậu chỉ cần đi ra là có ăn, có khi lại ăn trên giường, những lúc đó là do Tần Duệ Lâm kiên trì bưng đến tận giường, cậu nằm trên giường, hắn kiên nhẫn cầm từng thìa đút từng miếng cho cậu. Hạ Hi hé miệng, thậm chí mắt cũng không thêm mở, lặp lại như vậy nhiều lần cho đến khi cậu lắc đầu bảo dừng.

Trước khi đi đâu, Tần Duệ Lâm cũng giao lại các chú ý cần tuân theo, không được ăn đồ lạnh, không vận động mạnh, việc nhà cứ để đó khi về hắn sẽ làm, đói bụng thì tìm đến tủ lạnh, hắn đã làm sẵn những món Hạ Hi thích ăn chỉ cần bỏ vào lò vi sóng hâm lại là được, có chuyện gì cũng có thể gọi điện thoại cho hắn bất cứ lúc nào, phải chú ý nghỉ ngơi, phải đi tất mới được đi trên sàn, nếu không sẽ bị nhiễm lạnh.

Cho dù công việc bận rộn thế nào hắn cũng rút thời gian ra để ăn tối cùng Hạ Hi, sau đó giám sát cậu uống hết canh thuốc bổ, món này không thể lựa chọn yêu sở thích của cậu mà cần bổ sung dinh dưỡng. Cũng có lúc Hạ Hi cố tình đối đầu với hắn, không cần thận làm đổ bát,...nhưng Tần Duệ Lâm vẫn không chút tức giận, thứ hắn lo lắng đầu tiên là Hạ Hi, phải kéo tay cậu ra xem có bị bỏng không, đồ rơi vỡ có va vào chân không, lúc đánh hắn tay cậu có đau không.

Từ trước đến nay hắn chưa từng chăm sóc người nào cho nên rất sợ sẽ khiến Hạ Hi mất vui, hắn thấp thỏm lo âu, lòng ngập tràn sợ hãi, hận không thể nâng Hạ Hi lên trời. Nhưng Tần Duệ Lâm cũng biết cậu không thêm để ý, chỉ ít bấy giờ cậu vẫn chưa động lòng, mỗi giây mỗi phút cậu đều bình tĩnh đến mức Tần Duệ Lâm cũng không biết nên làm thế nào.

Hắn không biết nên làm sao bây giờ.

Buổi tối Tần Duệ Lâm theo thường lệ mát xa cho Hạ Hi, cậu duỗi người ra, vẻ mặt bình tĩnh, tay cầm quyển truyện tranh, có vẻ rất hứng thú. Đầu tiên Tần Duệ Lâm bóp chân cho Hạ Hi, cả quá trình đều len lén quan sát nét mặt cậu, sợ chính mình nặng tay sẽ làm cậu đau, cảnh tượng này đã xảy ra rất nhiều lần cho nên hắn chỉ cần liếc mắt nhìn đã có thể phân biệt được vui buồn của đối phương. Cho dù Hạ Hi vẫn duy trì vẻ mặt vô cảm, nhưng quan sát lâu hắn có thể tìm ra cảm xúc nhỏ nhất từ cậu.

“Chân vẫn còn sưng, em phải chú ý nghỉ ngơi nhiều một tí, em cần anh đi dạo bộ cùng không? Bình thường không được vận động nhiều, may sao còn có sự điều chỉnh từ thức ăn, nếu em không thích thì vẫn phải cố gắng ăn chút thịt, như vậy mới bổ sung đủ protein được.”

Tầm mắt Hạ Hi vẫn tập trung trong quyển truyện tranh, sau khi nghe hắn nói cũng không phản ứng gì.

Tần Duệ Lâm nắm lấy chân cậu, vừa truyền hơi ấm vừa tiếp tục nói: “Anh nghe nói rất nhiều người trong quá trình mang thai sẽ béo lên, nhưng em trước sau chẳng có gì thay đổi, không biết như vậy có ảnh hưởng đến sức khỏe em không, nếu như dinh dưỡng không cân đối thì làm sao bây giờ?”

“Tôi béo lên 5kg rồi.”

“Mới 5kg, căn bản chẳng thay đổi gì, anh còn nghe nói có người lúc có thai béo lên ba bốn mươi cân, thật sự muốn em béo lên chút nữa, như vậy anh mới có thể yên tâm một chút. Còn chưa đến hai tháng nữa, anh nghe nói chuyện sinh non rất nguy hiểm, nhất là thể trạng của em. Sao chân em lạnh vậy, hôm nay không ngâm nước thuốc à?”

“Không, thứ kia có mùi lạ.”

Tần Duệ Lâm bỏ cái chân được sưởi ấm của Hạ Hi vào trong chăn, sau đó tiếp tục chiến đấu với cái chân còn lại, hắn bóp nhẹ, Hạ Hi nhịn không được đá cho một cái, sau đó nhanh chóng chui vào ổ chăn.

Tần Duệ Lâm liếc nhìn cậu, sau đó cẩn thận lôi cái chân kia ra, vừa nịnh nọt nói: “Anh sẽ cẩn thận hơn, không làm em nhột nữa.”

Hạ Hi không cử động nữa, Tần Duệ Lâm càng làm cẩn thận hơn, hắn sửa ấm cái chân còn lại xong, thấy tâm trạng Hạ Hi tốt hơn một chút, dặn dò: “Đó là thuốc đặc hiệu dành cho em, dùng xong sẽ không bị lạnh chân nữa, mùi vị khó ngửi một chút cũng đòi hỏi kiên trì, thuốc này có lợi cho thân thể em.”

“Ừ...”

“Eo có đau không?”

“Có chút.”

“Anh sẽ mát xa giúp em, sau đó dùng duy trì mãi một tư thế, rất dễ mệt mỏi.”

Hạ Hi đặt truyện tranh lên đầu giường, dụi dụi mắt, mệt mỏi rã rời nói: “Quên đi, tôi buồn ngủ rồi.”

Tần Duệ Lâm lập tức xuống giường, hần vò lên đầu giường đỡ Hạ Hi, chờ cậu ngủ xong lại đem chăn đệm thêm một lần nữa, từ lúc mang thai giấc ngủ Hạ Hi rất ngắn, bụng lớn ra khiến cậu muốn chuyển mình cũng khó khăn, giống như một bao quần áo lớn sít sao gắn lên người cậu, chỉ có điều câu cam tâm tình nguyện đeo nó lên.

Tần Duệ Lâm chờ Hạ Hi nhắm mắt liền tắt đèn, sau đó nhẹ nhàng lật chăn đệm dưới đất, ánh mắt hần động lại trên người Hạ Hi, mang theo sự cố chấp điên cuồng không gì có thể phá hủy nổi.

Yêu hận sân si, chỉ liên quan đến một người.

.....

Lúc Hạ Hi buồn phiền xoay người nhặt quần áo bẩn bị rơi xuống đột nhiên nhận được một cuộc điện thoại quốc tế, nội dung đối phương nhắc đến khiến cậu ngẩn người một chút, sau đó mới nhanh chóng nhớ lại lý do, Khương Liêm đã sớm nhắc qua với cậu, bởi vì tuyên truyền phim điện ảnh « đi vào giấc mộng » cậu liên tục vắng mặt nên đành phải sắp xếp một cuộc trò chuyện qua video, cậu cũng không nói gì nhiều, chỉ cần chào hỏi khán giả một chút, thêm chút phổ biến cho « đi vào giấc mộng » là tốt rồi.

Đạo diễn hàn huyền với Hạ Hi mấy câu, sau đó nhắc nhở cậu còn nửa giờ nữa bắt đầu thu chương trình, bọn họ sẽ quay video 40 phút như yêu cầu.

Hạ Hi tùy cơ ứng biến, bình tĩnh nói: “Được rồi, tôi không thành vấn đề.”

Sau khi kết thúc cuộc trò chuyện, Hạ Hi ngay lập tức gào to Tần Duệ Lâm đang hăng hái giặt quần áo, cậu còn có nửa giờ thôi, bản thân nhất định không kịp rồi. Thực ra, Khương Liêm đã cung cấp thông tin thời gian cho Hạ Hi, lúc đó cậu nhớ rõ lắm, không ngờ rằng đảo mắt một cái đã ném lên 9 tầng mây luôn, cậu đối với bệnh hay quên của mình cảm thấy không còn thuốc chữa nữa rồi.

Tần Duệ Lâm nhanh chóng chạy lại, tay hần còn dính bọt xà phòng, vẻ mặt lo lắng hỏi Hạ Hi có chuyện gì.

Hạ Hi không kịp giải thích, cậu nói nhanh: “Tôi phải quay video, đem quần áo của anh đến đây, tôi không thể mặc thế này được!”

Tay chân hành động trước não, Tần Duệ Lâm cũng không hỏi nhiều, lập tức làm theo lời Hạ Hi nói, hần mang đến một bộ quần áo rộng rãi của mình đến, sau đó giơ lên hỏi Hạ Hi: “Cái này có được không?”

Hạ Hi để ý mặt mình không xong rồi, cậu ở đây mấy tháng, mấy loại sản phẩm dưỡng da, vuốt tóc cũng không có, may lúc trước còn mang theo đồ trang điểm thì lúc này miễn cưỡng ứng phó được. Cậu quay đầu nhìn Tần Duệ Lâm, sau đó nói: “Cái này đơn giản quá, đổi cái nào màu mè chút.”

Tần Duệ Lâm lại một lần nữa đi đổi đồ, Hạ Hi có cảm giác rất không tốt.

Đổi tới đổi lui, Tần Duệ Lâm không khỏi bắt đầu nói: “Trò chuyện là được rồi, còn muốn nhìn video làm gì chứ?”

Một bên Hạ Hi đắp phấn lên mặt, một bên lạnh nhạt nói: “Bởi vì fan nghi ngờ tôi bị bắt cóc, ngay cả hậu kỳ phim cũng không tham gia, cuối cùng tôi vẫn phải lộ mặt thôi.” Có điều cũng may thân thể cậu béo lên nhưng mặt không thay đổi gì, nếu không cậu cũng không dám gây kích động đến khán giả được.

Có điều không phải hầu hết fan đều nghi ngờ, dù sao bây giờ là tuyên truyền phim, các diễn viên khác đều ra sức tuyên truyền, cậu không có cách nào tham gia, cuối cùng vẫn phải chường cái mặt ra mới được.

“Vậy em... ” Tần Duệ Lâm nhìn thoáng qua bụng Hạ Hi: “Nên làm sao đây?”

Hạ Hi đưa tay đặt ngang ngực, khó có khi kiên nhẫn mở miệng nói: “Ổng kính sẽ quay đến đây, quần chắc tôi không mặc được rồi, cho nên chỉ cần mặt phía trên, dù sao cũng không ai biết.”

Đúng vậy, sẽ không có ai biết.

Người khán giả nhìn thấy là một Hạ Hi ăn mặc chỉnh tề, đẹp trai ngập tràn mị lực, mà không ai biết rằng cảnh tượng bên ngoài thực sự khác biệt thế nào.

58. Chương 58

Trường quay không còn chỗ trống, chỉ có tiếng người xôn xao.

Hạ Hi nhìn lên màn hình lớn, trường quay như một đợt thủy triều đang dâng lên, cậu có thể nghe vô số khán giả đang hô to tên mình, các cô đứng dậy vỗ tay hoặc dùng điện thoại không ngừng chụp ảnh, ống kính dừng lại ở khán giả rất lâu, người dẫn chương trình cười nói: “Anh Hạ, bây giờ là trường quay « Chưa nghĩ ra tên » , anh có thể nhìn thấy khán giả không? Đầu tiên hãy cùng chào hỏi các cô gái nào.”

Hạ Hi cười nói: “Mọi người khỏe, tôi là Hạ Hi, thật đáng tiếc là không thể đến tham gia chương trình cũng bởi nguyên nhân từ thân thể, bây giờ tôi vẫn đang ở bên Mỹ, nếu ai nhớ tôi thì có thể gặp mặt nha.”

Trường quay xôn xao, người dẫn chương trình kinh ngạc nói: “Chờ chút đã, anh Hạ mau gửi địa chỉ đi

chứ?” hần nói xong còn liếc mắt nhìn khán giả: “Tận dụng cơ hội nào, các bạn còn không mau nhớ kỹ.”

Hạ Hi vô tội nói: “Chờ « Đi vào giấc mộng » chiều, không phải là có thể gặp mặt.”

“Tìm khán giả vỡ rơi đầy đất, anh yên tâm, đợi đến lúc chiếu phim chúng ta nhất định hẹn nhau, còn nữa anh Hạ nói thân thể có vấn đề, bây giờ đã tốt hơn chưa?”

“Không sao cả, bệnh cũ lại tái phát, chỉ cần nghỉ ngơi nhiều là được.”

An Văn chăm chú nhìn Hạ Hi, lúc này nhin không được quan tâm nói: “Anh có giữ gìn thân thể thật tốt, tuyên truyền phim cứ giao cho chúng tôi là được rồi.”

“Được rồi, gánh nặng này không nhẹ đâu.”

“Anh thực sự không có chuyện gì sao? Sắc mặt anh nhìn rất nhợt nhạt, nhất định phải chú trọng đến giấc ngủ, thân thể tốt mới là quan trọng nhất.”

Giọng của cô hàm chứa bao nhiêu quan tâm, không hề có chút giả tạo, Hạ Hi không khỏi xúc động: “Tôi biết rồi, tôi sẽ cố gắng chăm sóc bản thân.”

An Văn cười tươi, nét mặt khó nén vẻ cô đơn, cô thực sự có tình ý với Hạ Hi nhưng nước chảy vô tình, Hạ Hi tồn tại trong giới giải trí lâu như vậy, vẫn chưa từng xảy ra scandal nào, tất nhiên là có nguyên nhân, tuy nhiên nếu Hạ Hi không muốn đề cập đến thì cô cũng không đi hỏi đối phương.

Thích một người, không phải hy vọng người có thể sống hạnh phúc hay sao.

Nhưng cô cũng biết dùng hành động thực tế thể hiện thái độ của mình, bất cứ lúc nào, chỉ cần Hạ Hi đồng ý tiến đến, cô sẽ mãi mãi đứng yên tại chỗ, cho đến khi hy vọng bị hủy diệt.

Sau khi hai người nói chuyện với nhau, Hạ Hi cảm nhận rõ bầu không khí trong trường quay trở nên mờ ám, cậu ngăn người một chút, sắc mặt vẫn giữ nguyên như thường nhưng trong lòng thực sự xấu hổ vài phần, dù sao cậu cũng hiểu rõ tâm tư An Văn, nói mấy câu đó cũng không dễ làm vẻ người bình thường được.

Cậu biết tâm tư An Văn nhưng cũng hiểu sẽ không có chuyện gì xảy ra, cần gì phải cho đối phương hy vọng.

Người dẫn chương tình cũng khách quý trong trường quay chỉ cười mà không nói, khán giả cũng ồn ào ủng hộ, An Văn có chút luống cuống, không dám liếc mắt nhìn Hạ Hi nữa. Hạ Hi không còn cách nào đành dứt khoát làm như không có chuyện gì xảy ra, chỉ cần không ai lên tiếng làm rõ thì cậu nhất định giấu nó xuống tận đáy lòng luôn.

Người bất mãn nhất chắc chính là Tần Duệ Lâm.

Hắn trốn phía sau phía sau điện thoại, tuy rằng không thấy hình ảnh trường quay nhưng vẫn nghe được tiếng người gào thét ồn ào. Lúc đầu hắn còn vì nhân khí của Hạ Hi mà vui vẻ, nhưng sau đó nhanh chóng nghe được những âm thanh phiền muộn, hắn có thể phân biệt được giọng của An Văn. Lúc quay « Đi vào giấc mộng », hắn có ấn tượng cực kì sâu sắc với nữ diễn viên này, đương nhiên, cảnh cánh trong lòng chính là cảnh Hạ Hi hôn An Văn, tuy rằng nó chỉ ngắn gọn trong vài giây, song cũng đủ làm hắn thêm muốn đến đỏ cả mắt.

Hắn điên cuồng kiểm chế nội tâm bat an, hai người cứ một câu lại một câu, Tần Duệ Lâm ghen tị đến phát cuồng. Hắn đã tiến đến giai đoạn lo lắng, cho dù ai có ý định xâm nhập cũng khiến hắn phát cuồng như dã thú.

Từ lâu hắn đã đem Hạ Hi nằm dưới trướng của mình, tuyệt đối không cho phép bất kỳ ai mơ ước.

Đang lúc Hạ Hi nói chuyện với An Văn, Tần Duệ Lâm đột nhiên đứng dậy, bóng hắn bao phủ Hạ Hi, đang chuẩn bị há mồm muốn nói thì bị Hạ Hi trừng mắt liếc một cái, sau đó dựng thẳng một ngón tay đặt bên mép, hiệu quả của động tác này thật thần kì, Tần Duệ Lâm suy nghĩ một lát sau đó nghe lời ngồi xổm xuống, dùng hai tay nâng cằm, ánh mắt si mê nhìn Hạ Hi chăm chăm.

May mắn thay không ai phát hiện động tác nhỏ này của Hạ Hi, qua loa vài chuyện, lại trả lời mấy vấn đề của người dẫn chương trình rồi nhanh chóng kết thúc cuộc trò chuyện qua video.

Tần Duệ Lâm nịnh nọt lấy lòng xích dần đến chỗ Hạ Hi, vừa ném điện thoại lên đầu giường, vừa đỡ Hạ Hi đang mệt ngất người nằm xuống nghỉ ngơi. Bởi vì trò chuyện qua video nên cậu ngồi trên ghế sofa, cũng không tựa lưng vào ghế mà cố gắng ngồi thẳng thắn, cậu cố gắng không cho bất kỳ kẻ nào phát hiện bất thường cho dù chuyện đó cũng không phải quá phải để ý.

Hạ Hi hưởng thụ sự phục vụ của Tần Duệ Lâm nhưng vẫn chưa quên hành động bất thường vừa nãy của hắn: “Anh muốn nói gì?”

Tần Duệ Lâm cẩn thận từng tí nói: “Anh sợ em sẽ tức giận.”

“Đáng lẽ anh không nên hành động như vậy, lỡ may bị người khác nghe thấy được thì sao, đó mới là nguyên nhân tôi tức giận.”

Tần Duệ Lâm thấp giọng nói: “Anh không thích An Văn, cô ta có ý đồ với em.”

“Ý đồ? Đó là một từ miêu tả không sai nhĩ.” Không nghe ra tâm trạng Hạ Hi: “Nhưng từ này phải áp dụng cho anh mới đúng.”

Tần Duệ Lâm trầm mặc một hồi, chân thành nói: “Anh yêu em.”

Hạ Hi dường như không có chút phản ứng nào với lời này, cậu khẽ ừ một tiếng, giọng điệu nói cho có lệ: “Ừm, tôi biết.”

Tần Duệ Lâm ngừng động tác, khổ sở trong mắt như châu chấu ùn ùn kéo đến, hần nắm vai Hạ Hi nhưng không dám dùng sức lớn. Hạ Hi ngay bên cạnh hắn, rõ ràng khoảng cách ngắn đến mức vươn tay là có thể đụng được, vậy mà hắn có cảm giác thật là xa xôi, bây giờ Hạ Hi như một cái bóng, cậu giấu đi tất cả lo lắng nhưng điều này không có nghĩa là tâm tư thực sự biến mất.

Một ngày nào đó những tâm tư này tích tụ từng chút từng chút một rồi biến thành thuốc nổ, sau đó nổ hần đến thi thể cũng không còn.

Có điều hai người không biết rằng một tuần sau khi chương trình ra mắt, Tieba*đột nhiên xuất hiện hai bài viết, chủ bài viết còn phân tích từng chi tiết thay đổi biến hóa, đào bới dấu vết chuyện giữa Hạ Hi và An Văn.

Chú thích: Tieba là diễn đàn trực tuyến do công ty Bách Độ của Trung Quốc lập ra vào ngày 25 tháng 11 năm 2003,

Tiêu đề: đào bới quan hệ ân oán giữa Hạ Hi và An Văn.

Chủ lầu còn đào bới từ hồi hai người mới gia nhập đoàn làm phim, hần thu thập được hần như tất cả tài liệu, thậm chí cũng biết ngay cả chuyện An Văn đưa canh gà cho Hạ Hi, đương nhiên sự kiện quan trọng là ở trường quay. An Văn đứng mũi chịu sao không nói hai lời, mọi người đều biết An Văn không phải là người hay nhiệt tình với người khác, cho nên có thể nói An Văn đối xử với Hạ Hi không bình thường.

Lâu chủ còn phân tích theo hướng ánh mắt, cuối cùng cho mọi người một cái kết luận: An Văn thâm mến nhưng Hạ Hi lại vô tình với cô ấy.

Một tiêu đề khác: tìm kiếm người bí ẩn ở chung với Hạ Hi.

Hạ Hi làm thế nào cũng không ngờ được sẽ có người từ hình ảnh qua gương mà phát hiện bóng Tần Duệ Lâm, cho dù chỉ là vài giây đồng hồ ngẩn ngui, không thấy rõ mặt nhưng cũng đủ làm nên tin tức: thứ nhất: Hạ Hi không sống một mình, điều này không thích hợp với cậu, tuy nhiên Hạ Hi che giấu cũng thật khéo léo. Thứ hai, đó là một người đàn ông, khung xương của hắn to lớn, theo phân tích độ cao thì gương cao chừng 1m6, mà vẫn chưa đến vai người đàn ông này, điều đó chứng tỏ ít nhất hắn phải cao 1m85cm. Thứ ba: người đàn ông này rất có tiền, thấp thoáng bên trong ống kính là toàn là dụng cụ gia đình của nhãn hiệu nổi tiếng, thậm chí còn có tượng điêu khắc của bậc thầy, trong khi Hạ Hi ở nước Z không hao tâm tốn phí trang trí như thế này.

Nhưng tại sao Hạ Hi lại ở trong nhà người đàn ông bí ẩn này, đúng là rất khó hiểu.

Sau khi hai bài viết này được đăng tải dẫn đến một cơn bão lớn trong cộng đồng mạng, có người ra sức ủng hộ bình luận như thần của chủ bài viết, cũng hết sức suy đoán người bên cạnh Hạ Hi. Lại có người chỉ

trích hần bịa chuyện bậy bạ, tung lên thông tin sai sự thật, thậm chí sức tưởng tượng của cư dân mạng còn phong phú đến mức nghĩ là quỷ hiện hồn.

Cho dù thế nào cũng chẳng có ai đứng ra giải thích, đây cùng lắm chỉ là trò đùa tiêu khiển, mục đích là chiếm lấy sự quan tâm của cư dân mạng, dù sao nghe qua phân tích có vẻ hợp tình hợp lý nhưng tìm hiểu kỹ lại thấy chỗ hở chồng chất. Một người viết bài mà không có bằng chứng gì, chắc chắn là không đáng tin rồi.

.....

Bây giờ Hạ Hi đang ở nước Mỹ xa xôi, tất nhiên không rảnh quan tâm đến chuyện này, cậu đã mệt mỏi lại thêm một mối, cậu tin cư dân mạng đã biết đến Tần Duệ Lâm sau khi bài viết xuất hiện. Cậu cũng không khỏi thở dài ngao ngán khi lướt qua phản ứng cư dân mạng sau bài viết.

Thì ra ngay tại thời điểm này, hình tượng của cậu trong mắt cư dân mạng bắt đầu điên cuồng thay đổi.

Mang thai tháng thứ 9, chỉ cách ngày sinh dự đoán 3 tuần, tâm trạng Hạ Hi bắt đầu trở nên nôn nóng, bụng nhô cao khiến cậu khó chịu không gì sánh được, không chỉ có đi lại bất tiện thậm chí chỉ cần xoay người cũng hao hết sức lực. Bình thường cậu đã mất ngủ, bụng thỉnh thoảng lại đau đớn đến mức khó chịu nổi. Đây không phải lần đầu cậu trải nghiệm những chuyện này, trước đây là do bản thân cố nén nhịn, nhưng bây giờ Tần Duệ Lâm không chút sợ hãi hết lần này đến lần khác vọt ra trước mắt cậu, có điều lúc nào cũng không được, cậu đã chạy từ lúc nào rồi.

Hạ Hi không còn cách nào nhìn thì sẽ phát giận, cậu vút bát dưa, món ăn Tần Duệ Lâm đưa cho xuống đất, hần cũng không tức giận, kiên trì chùi rửa sàn nhà, sau đó một lần lại một lần trấn an cảm xúc cho Hạ Hi. Lúc Hạ Hi mất ngủ, hần cũng sẽ là người đầu tiên phát hiện, đứng bên cạnh giường xoa bóp thân thể giúp cậu, có lẽ là mong có thể giúp Hạ Hi thả lỏng thân thể.

Khoảng thời gian này trôi nhanh như ngựa chạy, tuy rằng hai người thường xuyên xảy ra xung đột nhưng Tần Duệ Lâm vẫn vui vẻ chịu đựng, hần hưởng thụ mỗi giây mỗi phút được ở cùng Hạ Hi, chỉ cần cậu đưa một bát cơm cho hần thôi, lòng hần đã vui đến không biết trời đất.

Hần thiết tha hy vọng khoảng thời gian này sẽ mãi mãi không trôi đi, rồi lại hy vọng Hạ Hi có thể vượt qua quãng thời gian này nhanh chóng, để cậu sớm thoát khỏi những khổ sở, hần rơi vào vòng tròn mâu thuẫn cực kỳ phức tạp.

Nhưng sự thật đã chứng minh, thời gian không bao giờ đứng yên.

Chuyện gì nên tới sẽ tới, chuyện gì xảy ra sẽ phải xảy ra.

59. Chương 59

Hạ Hi mang thai đến tuần thứ 40 thì phải khẩn cấp đưa vào bệnh viện mổ sinh, lúc này cách thời gian sinh dự tính 1 tuần. Tần Duệ Lâm bất an đứng chờ trước cửa, tâm trạng căng thẳng như dây đàn, đèn của phòng sinh đỏ lên, đầu hần gần như trống rỗng, lo lắng sốt ruột không yên.

Đó là một khoảng thời gian rất dài, một tắc hần cũng không rời phòng phẫu thuật, tim phổi hần vì người trong phòng sinh mà rối bởi sốt ruột, cho dù bác sĩ đã nhiều lần đảm bảo hần nhất định sẽ dùng toàn bộ sức lực của mình, nhưng Tần Duệ Lâm vẫn không cách nào yên lòng, hần không khống chế được những suy nghĩ viển vông, sau đó cả người bị dọa đến mặt trắng bệch, dù sao đây cũng là một cuộc phẫu thuật lớn, cũng có khả năng phát sinh biến cố ngoài dự tính.

Huống chi chỉ cần nghĩ đến đau đớn khi phẫu thuật hần hận không thể lấy thân mình ra thay để Hạ Hi không phải chịu đau đớn dày vò.

Ngồi canh ngoài phòng phẫu thuật hai giờ thì cánh cửa bất ngờ mở ra, Tần Duệ Lâm đứng dậy nhưng không đứng vững nổi, hần hoảng hốt chạy lại song không nhìn đứa bé mới sinh mà muốn chạy thẳng vào trong phòng phẫu thuật, y tá vội vàng ngăn hần lại, kêu to: “Ngài Tần, ngài chờ một chút, bác sĩ vẫn đang khâu vết thương và làm thu dọn, ngài đi vào sẽ làm ảnh hưởng đến phẫu thuật.”

Tần Duệ Lâm không yên lòng ồ lên một tiếng, bước chân vẫn cố đi vào bên trong cho đến khi không nhìn thấy gì mất thất vọng buông tha, ánh mắt hần đỏ lên nhìn phía y tá, giọng điệu cực kì khẩn cấp: “Em ấy có sao không?”

“Không có vấn đề gì, phẫu thuật rất thành công, là một bé trai, ngài có muốn qua xem không?”

Tần Duệ Lâm lúc này mới thả lỏng một hơi, tầm nhìn rơi xuống đứa trẻ nằm trong lòng y tá, hần cẩn thận bước đến quan sát, sau đó dùng tay nhẹ nhàng sờ lên da thịt mềm mại của đứa con, trẻ con mới sinh nhìn không đẹp lắm, mặt mày nhăn nhúm, da thịt đỏ hồng nhưng cơ hồ là một khuôn từ Hạ Hi, mũi này, miệng này, thậm chí khuôn mặt cũng đều giống, điều này làm Tần Duệ Lâm không khỏi cực kỳ yêu thích, hần nghĩ đến đây là đứa con Hạ Hi muôn trùng khổ sở mới sinh ra được, trong lòng xúc động đến mềm nhũn.

“Chăm sóc bé thật tốt.”

“Ngài Tần, ngài thì sao?”

Tần Duệ Lâm tập trung tinh thần nhìn phòng phẫu thuật, chân thành nói: “Tôi đợi em ấy.”

30 phút phút sau, Hạ Hi được đẩy ra từ phòng phẫu thuật, Tần Duệ Lâm cuống quýt chạy đến, cậu nhìn rất yếu ớt, sắc mặt trắng bệch, hần yêu thương nhìn cậu, thấp giọng nói: “Đau không?”

Hạ Hi lắc đầu: “Có thuốc gây mê.”

Hạ Hi được đẩy đến phòng bệnh, Tần Duệ Lâm vẫn khom lưng nắm tay cậu, tâm trạng hẳn có chút kích động, rồi lại yêu thương không che giấu nổi. Vào phòng bệnh, Tần Duệ Lâm nhanh chóng tiếp nhận chuyển chăm sóc Hạ Hi, hẳn cẩn thận bế cậu lên giường bệnh. Từ khi tiến vào phòng, ánh mắt Hạ Hi đã rơi vào đứa trẻ, cậu còn chưa mở miệng, Tần Duệ Lâm đã hiểu ý mang con đến cho cậu.

Vết thương không có cảm giác gì nhưng Hạ Hi cũng hiểu đây chẳng qua là do tác dụng của thuốc gây tê, chờ thuốc hết, đau đớn sẽ đổ ập vào. Ánh mắt cậu dịu dàng nhìn đứa con bên cạnh, trong lòng vui sướng hạnh phúc đến không thể nào che giấu nổi, cậu nhẹ nhàng dùng tay vuốt ve gương mặt con, khuôn mặt nhăm nhúm làm cậu yêu thích vô cùng, cùng lúc đó bé cũng mở mắt ra nhìn cậu, tuy rằng trên mặt không có cảm xúc gì nhưng cũng khiến Hạ Hi cảm thấy thỏa mãn không gì sánh được.

Mọi gian khổ đau khó chịu đều vì giây phút đáng giá này.

Lúc Hạ Hi ở cùng con, Tần Duệ Lâm đi tìm Tiffany, hỏi xem hậu sản có gì cần chú ý, thậm chí ngay cả cách chăm sóc trẻ con thế nào hẳn cũng hỏi. Hẳn chưa từng chăm sóc trẻ con sơ sinh yếu ớt đến mức bế trong tay cũng sợ bay đi mất, ngay cả khi Tần Thần được đưa đến Mỹ, hẳn chỉ đơn giản tìm vú em đến chăm sóc.

Nhưng bây giờ lại khác, hẳn muốn tự mình chăm sóc đứa con này thật tốt, sau đó bồi dưỡng tình cảm từ nhỏ với bé, hẳn yêu Hạ Hi, cũng sẽ yêu thương đứa con này.

Đêm sau phẫu thuật, vết thương bắt đầu đau đớn mãnh liệt, Tần Duệ Lâm bế con ra ngoài, sau đó ngồi trên giường cắn răng chịu đựng với Hạ Hi một đêm. Hạ Hi đã đau đến mức cả người toát mồ hôi lạnh, hẳn bản không có cách nào ngủ, sau đó cấp tốc dùng thuốc giảm đau mới dịu một chút.

Tần Duệ Lâm đã tìm xong vú em từ cách mấy tháng trước ngày sinh dự tính, chỉ cần phụ trách cho sữa cho bé, còn lại lại bé gần như luôn theo bên Hạ Hi. Trong khi vú em cho bé bú, Tần Duệ Lâm đỡ Hạ Hi đi lại, như vậy mới có ích cho việc tuần hoàn máu, thúc đẩy khôi phục chức năng đường ruột, còn khiến khí hơi trong đường ruột nhanh chóng ra ngoài.

Sau khi phẫu thuật không được nằm lỳ trên giường, dựng người xuống giường là giai đoạn hành hạ người nhất, đặc biệt Hạ Hi phải nhịn đau xoay người liên tục, mỗi một lần đều là dày vò địa ngục, đau đớn làm cậu không thể thở nổi.

Bởi vì lý do thân thể nên việc chăm sóc bé mấy ngày trước đều do Tần Duệ Lâm, thực ra Hạ Hi có đề nghị vú em tới chăm sóc, dù sao lĩnh vực này cũng có kinh nghiệm, so với Tần Duệ Lâm mới học nghề tốt hơn bao nhiêu lần, nhưng Tần Duệ Lâm lại kiên trì lắm, dù là kẻ mới học nghề lại có tinh thần hiếu học cực kỳ. Hơn nữa Hạ Hi cũng có kinh nghiệm chăm sóc trẻ con, hai người đụng chạm cũng không xảy ra vấn đề gì.

Bú sữa, tắm, ngủ, đây là ba chuyện duy nhất trẻ con làm. Ăn ngủ, ngủ ăn, là từ để hình dung sâu sắc nhất, tuy nhiên trong quá trình này cũng xuất hiện không ít bối rối.

Giống như trở sữa, lúc Tần Duệ Lâm ôm con đưa cho Hạ Hi, không hiểu sao con mới ngủ được một chút thì bắt đầu trào ngược sữa ra ngoài, cậu hồn nhiên không phát hiện ra, Tần Duệ Lâm thay đổi ga giường

rồi ôm con đi dạo một lát, sau đó mới ôm đến phòng bệnh cho Hạ Hi.

Còn thêm đi tiểu không ra nước, có lần Tần Duệ Lâm đang thay tã cho bé, con thỏ nhỏ lại bắn cho hắn một bãi, hắn đứng ngốc luôn tại chỗ, Hạ Hi thấy được không khỏi cười ầm lên. Tần Duệ Lâm chưa từng bị kẻ nào đá lên đá xuống như vậy, thử hỏi ai dám tề bậy lên người hắn, vậy mà lần đầu tiên cứ dâng lên cho con thỏ nhỏ chết tiệt. Vậy mà hắn chẳng tức giận gì, người khác có trách móc thế nào nhưng hắn đây không thềm để ý một chút.

Đứa nhỏ sinh được năm ngày, thân thể Hạ Hi cũng khôi phục không tệ, cậu nói Tần Duệ Lâm bật laptop lên sau đó gọi video cho Tần Thần. Từ sau khi xảy ra chuyện Tần Vũ Hoan, quan hệ giữa hai người với Cố Lam lạnh nhạt hơn rất nhiều, cho nên không gửi Tần Thần lại Tần gia mà tiếp tục ở lại phòng Hạ Hi, Tần Duệ Lâm bố trí hộ tống nhóc, xong ở lại nước Z chăm sóc luôn.

Ban đầu Hạ Hi rất lo lắng, sau đó thấy sắc mặt hồng hào của Tần Thần, không có xảy ra chuyện gì ngoài dự đoán, tảng đá lớn trong lòng cuối cùng cũng thả được xuống.

Sau khi video được kết nối, khuôn mặt mềm mại đáng yêu của Tần Thần hiện lên trên màn hình, nhóc nằm sấp trước màn hình, vừa nhìn thấy Hạ Hi liền kêu lên: “Daddy, người quên còn có đứa con trai này đúng không?”

Vẻ mặt đáng thương của nhóc khiến Hạ Hi buồn cười: “Ba quên ai cũng không thể quên con trai đáng yêu ngoan ngoãn con được.”

“Daddy, cha con có bên cạnh không?”

Hạ Hi nhìn thoáng qua Tần Duệ Lâm, lắc đầu nói: “Làm sao vậy?”

Tần Thần giơ tay che miệng, khuôn mặt áp vào màn hình, nhóc thì thầm nói: “Daddy, thực ra con thích người hơn cha 10000 lần, người đừng ở với hắn, quay lại với con có được không? Con sẽ đối xử với người thật tốt!”

Bé nghiêm nghị lại dùng giọng điệu tranh thủ tình cảm khiến Tần Duệ Lâm nhất thời không biết nói gì, bây giờ hắn không chỉ phải đề phòng người ngoài mà còn phải đề phòng con trai!

Nhưng khiến Tần Duệ Lâm ghen tỵ chính là Hạ Hi thích thú cười cười, gật đầu nói: “Được.”

“Daddy, con yêu ba!” Tần Thần hưng phấn nói: “Con đã nói với ba rồi, cha con sợ nhất là nhột, nếu hắn không tha cho ba thì cứ dùng sức gãi hắn, hắn nhất định phải sợ! Ba muốn làm gì thì làm đó! Cha hơi quá đáng, con cũng muốn cùng ba sống thế giới hai người! Nhưng mà daddy hứa phải giữ bí mật đó, nếu như cha con biết được thì hắn nhất định sẽ đưa con đến chỗ sa mạc rộng lớn không cho ăn cho uống, sau đó con biến thành đứa trẻ đáng thương nhất thế giới!”

Hạ Hi cười một trận, Tần Duệ Lâm nhin không được ngắt lời: “Tần Thần, con đang nói bậy gì đó?”

Tần Thần giật mình trợn to hai mắt, giống như không ngờ được vì sao Tần Duệ Lâm lại đột nhiên xuất hiện, não nhóc phản ứng chậm, một hồi sao lắc đầu nghiêm túc nói: “Con không nói gì!” Miệng nhóc nói là vậy nhưng sự thật cứ in hết lên mặt.

Tần Duệ Lâm vờ giận nói: “Không được gây xích mích quan hệ giữa cha với daddy!”

“Con không phải!” Tần Thần tràn đầy tự tin nói: “Người daddy yêu nhất chính là con!”

“Nhưng người daddy con yêu nhất chính là cha.”

“Không phải đâu, người daddy yêu nhất mới là con!”

“...”

Hạ Hi bất đắc dĩ cắt đứt cuộc trò chuyện nhạt nhẽo của hai người, cậu ôm đứa con vào lòng rồi đưa lên ống quay, sau đó cười nói với Tần Thần: “Thần Thần, con có em trai này, vui không?”

Tần Thần nhìn thoáng qua đứa trẻ, sau đó xuất hiện vẻ mặt vô cùng phức tạp, hỏi cậu: “Em trai từ đâu đến?”

“Con đến từ đâu thì em trai cũng đến từ đó.”

“Vậy con từ đâu mà đến?”

Hạ Hi bị câu hỏi tức thì không biết trả lời làm sao, lúc này Tần Duệ Lâm nhẹ nhàng vô lương cậu, sau đó nói với Tần Thần: “Vấn đề của con làm daddy rất đau lòng.”

Tần Thần ngốc nghếch hỏi: “Thật vậy chăng?”

Hạ Hi chỉ biết gật đầu, Tần Thần liền lập tức che miệng lại, mới cứng chiều nói: “Daddy, con không hỏi nữa, ba đừng đau lòng, con vẫn mãi mãi yêu người!” nhóc nói nhỏ xong lại lăm bắm một câu.

“Làm sao bây giờ, con lại có đối thủ cạnh tranh mới rồi...”

Hạ Hi dở khóc dở cười, cậu hiểu rằng nói miệng như vậy chứ không có tâm tư xấu xa gì, nhưng sẽ không nói ra lời tị nạnh của trẻ con làm người lớn có chút khó xử, không biết từ lúc nào mình lại thành món hàng bán chạy vậy chứ, chỉ cười khổ nói: “Con là anh trai, sau này phải chăm sóc em trai thật tốt biết không?”

Tần Thần chăm chú suy nghĩ một chút, gật đầu nói: “Vâng daddy, con sẽ chăm sóc em trai thật tốt!”

60. Chương 60

Cuộc gọi video cũng không diễn ra quá lâu dù sao Tần Thần còn phải đi ngủ sớm, tất nhiên nhóc cực kỳ không muốn, dùng trăm phương nghìn kế kéo dài thời gian, hết lần này đến lần khác làm bộ thương tâm. Hạ Hi cũng cảm thấy đau lòng một mình Tần Thần ở nước Z, trong lòng cậu vốn đã mang hổ thẹn đến khi nhóc hô to daddy thì chỉ có buông vũ khí đầu hàng.

Tần Duệ Lâm tắt video rồi đem laptop bỏ sang một bên, bé con vẫn còn ngủ say sưa trong lòng, Hạ Hi cẩn thận đem bé đặt sang một bên, tâm tình có vẻ đi xuống.

Tần Duệ Lâm thấp giọng hỏi: “Em muốn xuống giường đi dạo à?”

Hạ Hi không lên tiếng, một lát hỏi: “Lúc nào xuất viện?”

“Đợi thêm vài ngày nữa, em phải ở đây quan sát một chút.”

“Tôi cảm thấy không có vấn đề.”

“Nói dối.” Tần Duệ Lâm nói: “Tôi qua em vừa than vết thương còn đau.”

“Đúng là có chút đau nhức, nhưng sáng mịa hãy xuất viện đi, tôi không muốn tiếp tục ở lại đây, chỗ này khiến tôi cảm thấy áp lực nặng nề.”

Ngữ khí cậu kiên quyết, Tần Duệ Lâm vẫn chần chừ nói: “Em thực sự không có vấn đề gì nữa à?”

Hạ Hi nằm nghiêng, ánh mắt cậu dịu dàng nhìn bé con, đầu ngón tay chạm đến bàn tay bé: “Tôi có thể tính dưỡng ở nhà.”

Tần Duệ Lâm ngơ ngác một chút, sau đó kích động đến nói năng lộn xộn: “Em...em nói nhà?”

Hạ Hi ngờ vực: “Làm sao vậy?”

“Không có.” Ngực Tần Duệ Lâm như bị rưới mật ngọt, hân vui vẻ ngồi trên giường, sau đó đưa một tệp tài liệu cho Hạ Hi: “Đây là tên anh đã chọn, em xem một chút, có thích không?”

Hạ Hi liếc mắt một cái, sau đó chăm chú nhìn vào tài liệu vừa mới được đưa. Gần đây cậu muốn đặt tên cho con nhưng vẫn chưa quyết định được tên nào, dù sao đây cũng không phải chuyện nhỏ, không thể tự ý quyết định. Tần Duệ Lâm đã chuẩn bị rất đầy đủ, phía dưới mỗi cái tên còn viết thêm ý nghĩa của nó, Hạ Hi thấy hài lòng với tên nào sẽ dùng lại một chút, cuối cùng chọn ra ba cái tên vừa ý nhất.

Hạo Nhiên, ý chỉ biển rộng mênh mông, mong bé con có tấm lòng rộng rãi và ý chí phấn đấu.

Hạc Hiên, hạc chính là con hạc phía nam nhàn nhã, hiên chính là khí độ bất phàm, hi vọng bé có thể khỏe mạnh hết đời, không bị ưu sầu buồn phiền quấy nhiễu.

Trí Viễn, là một cái từ trong « giới tử thư » của Gia Cát Lượng, ý chỉ phi đàm bạc vô dĩ minh chí, phi sự yên lặng vô đến nỗi xa*.

Chú thích: đây là câu nói của Gia Cát Lượng để lại cho con cháu có nghĩa là “Không đàm bạc thì không thể sáng cái chí, không yên lặng thì không thể nghĩ được xa.”

Hạ Hi do dự trong ba cái tên đó, cậu cố gắng ghi nhớ ký từng cái tên, sau đó chau mày tự ngẫm, Tần Duệ Lâm cũng cùng nhìn, hai người nằm rất gần nhau, gần như vươn tay có thể chạm vào. Hạ Hi ngẩng đầu nói chuyện với hấn còn suýt chút nữa đụng vào mặt Tần Duệ Lâm, cậu xấu hổ dời ra một khoảng, sau đó bình tĩnh nói: “Anh nghĩ tên nào hay nhất?”

Tần Duệ Lâm chưa từng nghiêm túc nghiên cứu cái tên nào như vậy, hấn hưởng thụ bầu không khí này, mặc dù đây là chỉ là lớp màng hạnh phúc giả dối nhưng hấn vẫn chìm sâu vào đó, không thể kiềm chế nổi.

Hấn nhìn Hạ Hi nói: “Anh thấy Hạo Nhiên không tệ, suy nghĩ đầu tiên chính là Hạo Nhiên Chính Khí.”

“Trí Viễn thì sao?”

“À, nếu như em thích nó...”

Hạ Hi suy nghĩ một chút, sau đó quyết định nói: “Vậy Hạc Hiên được rồi, tên này tương đối đặc biệt, hơn nữa ai nhắc đến cũng thấy thoải mái..”

Tần Duệ Lâm chắc chắn Hạ Hi đã sớm có sự lựa chọn, không còn cách nào nói: “Nếu đã chọn xong rồi, em còn hỏi anh làm gì?”

“Bởi vì tôi không ôm hy vọng với trình độ đánh giá của anh, tệp tài liệu này chỉ có ba cái tên duy nhất có thể đặt được, cho nên anh nghĩ đến Hạo Nhiên, Trí Viễn thì tôi nhất định chọn cái còn lại.”

Tần Duệ Lâm không phản bác nổi.

Sau một tuần nằm viện, Tần Duệ Lâm đón Hạ Hi và Hạc Nhiên về biệt thự, tuy rằng Hạ Hi có thể đi lại bình thường nhưng không được vận động quá nhiều. Tần Duệ Lâm lo lắng bé con sẽ dè lên vết thương của cậu cho nên cả quãng đường đều tự mình ôm lấy, hắn rất cần cần với bé con trong lòng, giống như ôm một món đồ dễ vỡ nào đó. Bé con mới được sinh nên cả người vẫn còn mềm nhũn, một bàn tay hắn cũng có thể nâng bé lên, sinh mệnh thực sự quá yếu ớt, mềm mại.

Có điều cảnh tượng này thật kích thích anh trai vệ sĩ, hắn là người bảo vệ biệt thự này nhiều năm, Tần gia sát phạt quyết đoán, chưa bao giờ hiền lành dễ thân cận như bây giờ. Tầm nhìn của hắn chuyển sang Hạ Hi, anh trai này không khỏi cảm thán, phu nhân thật sự có thuật ngự phu*, chưa đến mấy tháng đã dạy dỗ lão gia dễ nghe vậy.

Chú thích: ngự phu (điều khiển chồng)

Hai người đi chưa đến phòng khách, Tiểu Hiên đã nhập nhèm tỉnh lại, bé mở con mắt to tròn liếc nhìn Tần Duệ Lâm, sau đó khóc òa lên. Ban đầu Tần Duệ Lâm gặp tình huống này thì vô cùng hoảng loạn, nhưng bây giờ đã có kinh nghiệm rồi, hắn hiểu bé con đang đói bụng muốn ăn, ăn rồi muốn ngủ, ngủ rồi muốn ăn, trẻ con mới sinh thì phần lớn thời gian đều dành cho ngủ.

Vú em tên là Lý Phù, 32 tuổi, ba tháng trước chị vừa sinh em bé, cho nên lượng sữa dồi dào, tất nhiên được làm vú em cũng không phải dễ dàng, trình độ giáo dục, kinh nghiệm của chị phải cao hơn những vú em khác vài lần. Lúc Tần Duệ Lâm quay về, chị đã chờ ở trước cửa, bây giờ vừa thấy Tiểu Hiên khóc đã đến bế bé.

Tần Duệ Lâm giao bé con lại cho chị, sau đó cho phép vai người bên ngoài ở lại.

Hạ Hi kỳ quái nói: “Sao đột nhiên lại muốn đồng người vậy?”

“Các cô ấy sẽ chăm sóc em, còn Tiểu Hiên nữa.” Tần Duệ Lâm nói xong còn quay lại nghiêm túc nói với bọn họ: “Sau này các người phải nghe lời anh Hạ, tuyệt đối không được có hành vi bất kính nào.”

Mấy người liền nói: “Vâng, chúng tôi sẽ chăm sóc tốt anh Hạ và tiểu thiếu gia.”

Hạ Hi nhịn không được hỏi: “Anh tìm người ở đâu vậy? Tôi không yếu ớt đến vậy đâu.”

“Anh cho thuộc hạ đi tìm, các cô sẽ chăm sóc con tốt, một mình Tiểu Lý trông nom được. Em có vấn đề gì cứ hỏi những cô ấy, anh nói với họ đây là con nuôi của anh với em. Em nhất định phải chú ý nghỉ ngơi, đừng luôn luôn chú trọng đến con, bây giờ bồi dưỡng thân thể mới là quan trọng nhất.”

Hạ Hi ừ một tiếng, không nói gì thêm, cậu phải thừa nhận Tần Duệ Lâm sắp xếp cực kỳ thỏa đáng, thậm chí phòng của bé con cũng trang trí rất đẹp, có nhiều loại đồ chơi, giường nhỏ ấm áp, nhưng hắn lại quên mất một chuyện quan trọng nhất, Hạ Hi không có ý định ở lại Mỹ, sự nghiệp của cậu tập trung ở nước Z, nơi đó có thứ mà cậu muốn theo đuổi, cậu không thể vì Tần Duệ Lâm mà buông tha sự nghiệp cực kỳ quan trọng được.

Hắn biến tư tưởng thành hiện thực hoàn mỹ thì ra cũng chỉ là hoa trong gương, trăng trong nước* mà thôi.

Chú thích: hoa trong gương, trăng trong nước ý chỉ những thứ đẹp để không bao giờ nắm được.

Thực ra, có một quãng thời gian dài Hạ Hi đều nhốt mình trong huyệt hoặc bình yên, cậu không thể không làm như vậy được, thân thể cậu không cho phép kích động giận dữ, cậu phải kiềm chế tâm trạng của mình, làm cho bản thân tạm thời quên đi những chuyện không hài lòng.

Nhưng chúng chỉ là tạm thời, lúc cậu không muốn huyệt tưởng thì tất cả những chuyện tồi tệ sẽ lại diễn ra trong đầu.

Cậu không quên được chuyện Tần Duệ Lâm đã từng làm, phản ứng cực đoan đó khiến cậu không cách nào giải thích, nếu không phải do hắn thì cậu đã về nước Z, hắn dấu đi hộ chiếu của cậu, thậm chí còn đuổi Tần Thần một mình về nước. Nếu những chuyện trước đây còn nằm trong phạm vi chịu đựng được thì những sự kiện gần đây khiến cậu thực sự tức giận, từ một góc độ mà nói, tần thân là toàn bộ điểm mấu chốt của cậu, cậu không thể tha thứ cho kẻ nào được sự đồng ý của mình mà dám tự đem nhóc đi.

Có lần này, thì có lần khác nữa không?

Cậu không thể đoán được, mỗi ngày sau sinh cậu đều hăm sâu vào suy nghĩ nào. Cậu nhìn Tần Duệ Lâm đối xử ngày càng tốt với mình, nhìn đối phương vì mình mà điên cuồng liều lĩnh, không phải không xúc động nhưng phía sau cảm xúc còn có một tấm lá mỏng chưa được phá, nó chắn trước mặt cậu khiến cậu không cách nào thẳng thắn nói cho Tần Duệ Lâm: Em nghĩ xong rồi, chúng ta quay lại nhé!

Cậu không làm được, cậu đã vượt qua nhiều khoảng cách lại lại bị đụng tay đụng chân cản lại, vách ngăn kia vẫn còn tồn tại, trốn tránh không có bất kỳ tác dụng nào, có điều cậu vẫn chưa tìm ra được biện pháp tốt hơn.

Ngoài oán hận, cậu còn mang lòng cảm ơn với Tần Duệ Lâm, Hạ Hi nhớ rõ hắn đã đối xử với mình thật tốt, thậm chí mỗi việc làm của hắn cậu cũng nhớ thật rõ, nhưng chúng và hôn nhân là hai chuyện khác nhau, cậu sẽ không vì cảm kích mà lựa chọn thỏa hiệp. Cậu biết Tần Duệ Lâm muốn cái gì nhưng lại không thể cho hắn được, điều duy nhất bản thân làm được chính là hưởng thụ những thứ Tần Duệ Lâm mang lại, chắc cũng khiến Tần Duệ Lâm cảm thấy hạnh phúc. *(lần đầu tiên nói, con thụ này bị dở à)*

.....

Hạc Hiên được hai tháng thì quy luật sinh hoạt của bé đã được hình thành nhất định, thời gian ngủ giảm đi tương đối, nhưng mặc dù thế nào, bé vẫn hay khóc lóc không ngừng vào ban đêm, Hạ Hi bị dày vò mấy buổi tối liền nghe theo lời khuyên của Tần Duệ Lâm, bảo vú em mang theo bé đi ngủ.

Quãng thời gian này thân thể Hạ Hi hồi phục gần giống như trước, đại đa số thời gian cậu đều ở trong biệt thự, chơi với con chắc cũng là một loại vận động thích hợp. Tuy rằng thời gian mang thai cậu không lên cân nhiều nhưng thân hình vẫn không so được với lúc chưa mang thai, bây giờ vận động mạnh không thể

làm, cho nên phần lớn thời gian đều rơi vào trạng thái có sức nhưng không được dùng.

Ngoài làm lành vết thương, cậu còn sử dụng thuốc làm mờ sẹo, dù sao cậu vẫn đang trong giới giải trí, có sẹo trên người thật không phù hợp, đương nhiên xóa hoàn toàn dấu vết là điều không thể, nhưng cũng có nhiều cải thiện tích cực, sau này dùng trang điểm là có thể đảm bảo không lộ ra cái gì.

Tần Duệ Lâm luôn giận dữ Hạ Hi quá quan tâm Tiểu Hiên đến mức chính mình cũng không nghỉ ngơi tốt, nhưng hắn với Hạ Hi kẻ tám lạng người nửa cân. Hắn đặc biệt có hứng thú chụp ảnh Tiểu Hiên, luôn luôn nghĩ cách để tạo hình khác nhau cho bé, mỗi lần đều chụp được động tác cười tươi của bé. Mỗi lần có ảnh hắn sẽ vui vẻ chia sẻ với Hạ Hi, cậu đối với loại lịch sử đen tối từng xuất hiện chỉ trưng ra vẻ mặt cực kỳ bất đắc dĩ.

Gài bẫy con trai chắc chính là để nói về cái này chẳng.

Mỗi ngày Tần Duệ Lâm đều tràn ngập hứng thú, hắn có cảm giác không gì hạnh phúc hơn được nữa. Mỗi ngày hắn đều bên cạnh Hạ Hi, cùng chung sống với con trai, có thể thấy Hạ Hi, có thể chạm vào đối phương, hắn cảm thấy đây là giấc mơ đẹp đẽ nhất, trong mơ hắn thực hiện được tâm nguyện thiết tha nhất.

Hắn khẩn cầu chính mình đừng bao giờ tỉnh lại

61. Chương 61

Tần Duệ Lâm ít khi uống rượu, cho dù là phải tham gia tiệc rượu thì lòng hắn vẫn cứ lo lắng cho Hạ Hi và con trai, cũng không tình nguyện phí thời gian ở chốn xã giao này, nhưng đêm nay hắn đã uống vài ly, đối phương là quan chức chính phủ Mỹ, hắn có nhiều dự án thương mại cần phải dựa vào đối phương, tuy rằng không đến mức nịnh nọt lấy lòng song cũng không thể phá vỡ quan hệ.

Nhưng điều khiến Tần Duệ Lâm không ngờ được chính là trong bữa tiệc vị quan chức này con mang con gái mình đến.

“Kenrich, đây con gái tôi – Delia.”

Delia rất đẹp, cô đeo trang sức hòa nhã, khuôn mặt tinh xảo, mặc một chiếc áo khoác dài màu đen, quần khăn màu hồng quanh cổ, đẹp mắt vô cùng. Cô nở nụ cười đẹp đẽ với Tần Duệ Lâm sau đó phóng khoáng nói với hắn: “Kenrich, rất vui được gặp thấy anh.”

Tần Duệ Lâm lập tức phản ứng, hắn đứng dậy mỉm cười nói: “Xin chào, Delia, cô muốn uống chút gì không?”

” Brandy. “Delia lấy một chiếc ly dài từ bồi bàn: “Tôi đã sớm nhận ra rồi.”

Sau đó chuyện vẫn chưa thoát khỏi dự đoán của Tần Duệ Lâm, Delia vẫn cố gắng tìm kiếm trọng tâm câu chuyện, đem lại ấn tượng vô cùng tốt. Quan lớn kia rời đi, để hai người có không gian trao đổi, Tần Duệ Lâm thực sự không có cách nào đành phải hợp với chủ đề Delia.

Sự mất tập trung của hắn nhanh chóng bị Delia nhìn ra.

“Kenrich, tôi nói chuyện nhằm chán vậy sao? Anh có vẻ không có hứng thú.”

“Ồ, tôi không nghiên cứu nhiều về thời trang.”

“Thời trang là một học cần nhiều tri thức, bao gồm lễ nghi, cử chỉ, đều phải được đánh giá nghiên cứu, nhưng có kỹ thuật nghiên cứu chuyên sâu, Kenrich ở giới kinh doanh vượt qua thần thoại.

“Tôi tôn trọng mỗi ngành nghề, Bách Ân Lệ Nhã là một đỉnh cao nhưng mất đi cát sỏi chống đỡ cùng sẽ sụp xuống thôi.”

Delia nâng cằm lên, cô mỉm cười chăm chú nhìn Tần Duệ Lâm, sâu xa nói: “Đã có ai nói với anh, Kenrich là một người đàn ông quyền rũ?”

Tần Duệ Lâm bất động rồi lại thâm ý nói: “Vợ tôi cũng từng nói qua điều này, đây chắc là nguyên nhân người ấy thích tôi chăng.”

“Anh đã ly hôn rồi, theo pháp luật mà nói, người ấy không còn là người yêu anh.”

Tần Duệ Lâm suy nghĩ một chút, nghiêm túc nói: “Trên lý luận là như thế, nhưng tôi đã làm nhiều chuyện tổn thương đến người ấy, tôi đang cố gắng cứu vớt, hy vọng người ấy có thể tiếp nhận tình cảm của tôi.”

Delia cúi đầu nhìn ly dịch, không khỏi tiếc nuối nói: “Thật đáng tiếc, tôi còn nghĩ rằng thừa dịp cô đơn mà vào, tôi cũng chỉ có thể chúc phúc cho anh.”

“... Cô thật lạc quan.”

“Cha tôi hy vọng tôi kết hôn sớm một chút, lấy một người cùng đẳng cấp, ông ấy cho tôi rất nhiều sự lựa chọn sau đó tôi chọn anh, Kenrich. Mặc dù anh tin hay không, tôi từng coi anh là nửa kia chuẩn mực, đáng tiếc tôi biết anh muộn khi đó anh đã kết hôn, cho nên lần này, tôi cũng không có nhiều hy vọng.” Delia nhún vai, giả vờ thoải mái nói: “Tôi may mắn không gửi gắm nhiều hy vọng, nếu không bây giờ chỉ khóc lóc lau nước mắt rồi.”

Tần Duệ Lâm nâng ly, chân thành nói: “Delia, tôi chúc cô tìm được một người bạn đời thật tốt.”

“Cảm ơn. “Delia tò mò nói: “Người ấy tên là Hạ Hi đúng không? Tôi rất tò mò không biết anh ta là người thế nào mới khiến anh yêu thích đến như vậy.”

Tần Duệ Lâm rơi vào trầm mặc, hắn suy nghĩ thật lâu, sau đó mỉm cười nói: “Em ấy là một người đáng để yêu, lương thiện, chân thành, khi ở bên em ấy, tôi cảm thấy vô cùng dễ chịu và thoải mái, giống như mọi mệt mỏi đều tan biến. Có lẽ tôi hơi khoa trương nhưng nếu có được em ấy, tôi nguyện ý buông tha tất cả những gì tôi đang có, em ấy chính là toàn bộ thế giới của tôi?”

“Tôi tin lời anh nói, khi anh nhắc đến người đó, cả người đều ngập tràn dịu dàng và hạnh phúc giống như được sống lại.” Cô nói đến đây lại nhìn Tần Duệ Lâm, có chút ghét bỏ nói: “Kenrich, nói thật vừa nãy anh vừa quay tôi như một con rối vậy, tự tin của tôi đang bị tổn thương nặng.”

“Tôi nghĩ cô biết tôi là gay.”

“Gay sẽ không được thích phụ nữ sao?”

“Vấn đề này thật khó trả lời, nhưng với tôi thì là không.”

“Đây là chuyện đáng tiếc nhất tôi từng nghe, vậy khi nào các anh dự định tái hôn?”

Tần Duệ Lâm bất đắc dĩ nói: “Người ấy không muốn tái hôn với tôi.”

“Tôi cho rằng không ai chống cự được sự theo đuổi của anh.”

Tần Duệ Lâm không nói gì.

Delia lại hỏi: “Vậy anh sẽ bỏ qua sao? Nếu như người ấy vĩnh viễn không có suy nghĩ đó.”

“Sẽ không.” Tần Duệ Lâm kiên định nói: “Chỉ cần có thể bên cạnh em ấy, với thân phận nào với tôi không quan trọng.”

Delia là một người hay nói, ngôn từ của cô rất sâu sắc, Tần Duệ Lâm chưa từng nói chuyện với ai về Hạ Hi nhưng bất giác lại tâm sự với cô thật lâu, Delia kiên trì lắng nghe hắn nói, cũng truyền lại kinh nghiệm bản thân. Có một số việc một khi đã được lỗ hổng thì sau này sẽ dễ dàng hơn nhiều. Tình cảm của hắn với Hạ Hi chất chứa trong lòng, hôm nay có thể giải bày một phen không khỏi cảm thấy thoải mái hơn nhiều.

Xa cách qua đi, Tần Duệ Lâm chăm chú nghe Delia nói chuyện, cô nói dần ông không thể rời xa bản tính của mình, hắn không nên mù quáng bám chặt lấy mà nên có chiến lược rõ ràng. Hạ Hi cũng là đàn ông, anh ta không thể nào không có nhu cầu sinh hoạt tình dục, một khi sinh hoạt tình dục được thỏa mãn, thái độ của anh ta cũng tự nhiên mềm xuống.

Tần Duệ Lâm không nhắc đến chuyện đã trải qua, sự kiện kia để lại cho hắn đả kích cực lớn, vốn hắn muốn chứng minh Hạ Hi còn cảm giác với mình, không ngờ rằng đối phương cứng không nổi, cũng bởi vậy, hắn không dám thử nghiệm lần nữa, hắn sợ, thậm chí sợ hãi còn để lại bóng ma trong lòng hắn.

Có nên thử lại thêm lần nữa?

Tần Duệ Lâm nghĩ lại, lần trước thời cơ ra tay không thuận lợi, lúc đó thái độ Hạ Hi kiên quyết là vậy nhất định sẽ không ngừng chống cự, nhưng bây giờ lại khác, bọn họ đã chung sống lâu rồi, ký ức đó cũng gần như rơi vào quên lãng. Hắn có thể cảm giác thái độ Hạ Hi đã mềm xuống, đã như vậy có nên thừa thắng xông lên không?

Tần Duệ Lâm do dự, cũng nhanh chóng móc điện thoại di động ra, hắn cấp tốc gọi cho ti Tiffany, mặc dù đã sinh được hai tháng nhưng hắn phải đảm bảo chuyện này không làm tổn thương đến Hạ Hi.

Tiffany nhận điện thoại rất nhanh, cũng bác bỏ luôn nghi ngờ của Tần Duệ Lâm, cô nói Tần Duệ Lâm biết bây giờ Hạ Hi đã có thể sinh hoạt tình dục rồi nhưng nhất định phải có biện pháp tránh thai, mang thai lần nữa sẽ mang đến nguy hiểm cực độ cho cậu, còn phải có số lần vừa phải, không được kịch liệt quá.

Cô nói rõ ràng chi tiết, giọng điệu chẳng xấu hổ chút nào.

Cuối cùng Tần Duệ Lâm hỏi một câu: “Tôi nghe nói lúc này ham muốn của em ấy sẽ giảm đi nhiều?”

“Tình trạng này lần đầu tiên tôi gặp phải, có điều chắc là giảm đi thật, anh ta và phụ nữ có thai sau khi sinh cơ bản giống nhau.”

Tần Duệ Lâm ừ một tiếng, hắn an ủi mình, nếu lần này Hạ Hi không cứng nổi thì nhất định nguyên nhân không phải từ hắn, đây là giai đoạn sau khi sinh con, cũng không tượng trưng cho chuyện gì.

Hắn tự trấn an mình xong, rồi lại không nhịn được cười khổ, bất đắc dĩ lắm lắm: “Mày cho là em ấy sẽ đồng ý à...”

.....

Hạc Hiên được Lý Phù ôm đi ngủ, Hạ Hi ngồi chờ một mình tổng phòng khách, cậu cầm trong tay hai bản hộ chiếu mới tinh, một quyển là vừa làm xong. Cậu mở quyển của mình ra nhìn một chút, sau đó chuyển sang nhìn một quyển khác, đó là hộ chiếu của Hạc Hiên.

Đầu ngón tay Hạ Hi chạm đến tên ghi trên đó – hạ Hạc Hiên, một hồi lâu vẫn không nhúc nhích, sau đó cậu mới đặt quyển hộ chiếu lại ngăn kéo. Cậu đã quyết định sẽ rời khỏi Mỹ, hơn nữa còn mang theo Hạc Hiên, cậu đã ở chỗ này quá lâu rồi, hơn nữa còn nhiều công việc mới cần sắp xếp, cậu đang đợi Tần Duệ Lâm rồi nói cho hắn biết quyết định của mình.

Nếu nhu Tần Duệ Lâm vẫn quyết định đi theo đến nước Z, vậy cậu cũng không còn cách nào khác.

Mười 11h đêm, Tần Duệ Lâm đi vào phòng khách, phát hiện Hạ Hi đang đợi mình, hần sửng sốt một hồi, trong lòng nảy sinh dự cảm bất an, Hạ Hi đã từng chờ hần như vậy nhưng một lần lại một lần trải nghiệm tồi tệ, hần nhiều lần nghĩ lại, tâm can không khỏi trở nên sợ hãi.

Tần Duệ Lâm cẩn thận nói: “A Hi, em vẫn chưa ngủ sao?”

“Chưa.” Hạ Hi dụi dụi con mắt, sau đó ngửi thấy mùi rượu trên người Tần Duệ Lâm, trong nháy mắt tỉnh táo hơn một chút, nhíu mày nói: “Anh uống rượu sao?”

“Ừ, uống không nhiều lắm, em mệt thì lên tầng ngủ đi?”

“Anh ăn cơm chưa?”

“Ăn một chút.”

“Vậy ăn bữa khuya không? Buổi đêm đói bụng sẽ không ngủ ngon.”

Tần Duệ Lâm thụ sủng nhược kinh* liên tục gạt đầu, triệu lần không ngờ Hạ Hi lại chủ động quan tâm mình như vậy.

Hạ Hi do dự một chút, nhưng vẫn chưa nghĩ ra nên nói thế nào, cậu dừng lại một chút, thấp giọng nói: “Tôi trở về phòng đây.”

“Anh đưa em về phòng.”

“Vậy thì, cách xa một chút.”

Tần Duệ Lâm chân thành nói: “Anh nghĩ em ngồi chờ đã lâu.”

Hạ Hi mơ hồ ừ một tiếng, đột nhiên xoay người đi lên tầng, phòng khách sáng đèn như ban ngày, bốn phía vắng lặng không tiếng động nhưng phảng phất bốc lên mùi vị mờ ám, tiếng bước chân trong không khí vang lên rõ ràng, một trước một sau, cậu dừng thì Tần Duệ Lâm cũng dừng, giống như nhịp điệu hoạt động của hần đều nằm trong tay Hạ Hi.

Hạ Hi đến gần phòng, Tần Duệ Lâm xoay người rời đi, một hồi sau, hần bưng một ly nước đến, sau đó đưa đến trước mặt Hạ Hi: “Anh biết ngay em sẽ quên uống.”

Hạ Hi nhìn ly nhân sâm trước mặt, bất đắc dĩ nói: “Tôi sẽ bổ sung sau không được à?”

“Không thành vấn đề, anh đã hỏi lại Tiffany, bây giờ đã hơn một tháng, sẽ không xuất hiện tình trạng không hấp thu được, hơn nữa thân thể em vẫn còn yếu, phải cố gắng bổ sung hơn, biết không?”

Ngoài miệng Hạ Hi nghi ngờ nhưng vẫn giơ tay nhận lấy, cậu uống hết nước tổng ly, sau đó đưa cái ly không trả lại cho Tần Duệ Lâm, đang muốn mở miệng nói chuyện thì đột nhiên bị đối phương dùng sức ôm chặt lấy.

Lời đến bên miệng nhanh chóng nghẹn lại, trong lòng vô vàn cảm xúc, cũng không chống cự hành vi của Tần Duệ Lâm.

Giọng Tần Duệ Lâm đầy lưu luyến nói: “A Hi, anh rất nhớ em...”

“Không phải tôi đang ở đây sao?”

Tần Duệ Lâm nhất thời trầm mặc, hắn không nói cho Hạ Hi biết bất an tồn tại trong lòng hắn, cho dù Hạ Hi có đứng trước mặt, thậm chí bị hắn ôm chặt lấy, lòng hắn vẫn sẽ cô đơn, tựa như lục bình trôi trong nước, mãi không thể sống dựa vào bờ rế.

Hắn không muốn rời khỏi cái ôm với Hạ Hi, sau đó một suy nghĩ hỗn loạn hình thành trong não hắn, thậm chí nơi da thịt đụng chạm với Hạ Hi cũng bắt đầu nóng lên. Hắn không cách nào chống cự được Hạ Hi, da thịt cậu, mùi của cậu giống như dưỡng khí mới mẻ chui vào từng lỗ chân lông hắn. Tần Duệ Lâm không kìm nổi lòng mà ôm chặt hơn một chút, cánh tay ôm Hạ Hi chậm rãi dịch lên trên, sau đó bàn tay nóng hổi chạm vào gáy Hạ Hi.

Làm xong động tác này, Tần Duệ Lâm hơi ngừng lại một chút, hắn cảm nhận phản ứng của Hạ Hi cho đến khi phát hiện thân thể cậu tuy cứng ngắc nhưng không chống cự, hắn mới tiếp tục động tác tiếp theo.

Tay còn lại ôm lấy eo Hạ Hi, sau đó cúi đầu hôn lên cổ cậu, hắn có thể cảm giác Hạ Hi không khó chịu, không chỉ vậy còn không cự tuyệt hắn, điều này làm lá gan Tần Duệ Lâm lớn hơn một chút, cảm dục đã lâu nói hắn không muốn là tuyệt đối không thể. Bây giờ hắn đã ma sát ra lửa, Hạ Hi ngằm đồng ý biến nó thành pháo nổ luôn rồi, hắn khó kìm được lòng, một khi đã rồi thì không dừng được nữa.

Tâm trạng Hạ Hi phức tạp, xấu hổ hơn chính là cậu phát hiện mình cũng có phản ứng rất nhanh.

62. Chương 62

Tần Duệ Lâm nhẹ nhàng mút cổ Hạ Hi, sau đó một đường chạy lên trên, môi hắn chạm vào vành tai Hạ Hi, cảm nhận được thân thể cậu run rẩy. Hạ Hi cố sức nắm lấy cánh tay Tần Duệ Lâm, lúc hắn nuốt vành tai

mình, cảm giác rung động khoan khoái như nguồn điện chạy thẳng vào tủy sống cậu. Vành tai là nơi mẫn cảm của cậu, Tần Duệ Lâm lại biết được cho nên cố gắng khơi mào hưng phấn từ cậu.

Tần Duệ Lâm vừa hôn Hạ Hi, tay vừa mò vào trong áo ngủ cậu thăm dò, áo ngủ rộng thùng thình không hề gây trở ngại nào cho hắn, tay hắn cũng chẳng kiêng nể gì vuốt ve da thịt cậu, nhiệt độ nóng hổi cứ thế tạo nên không khí ám muội.

Hạ Hi nắm lấy tay Tần Duệ Lâm nhưng rồi lại không biết làm thế nào, cậu không có nhiều hiểu biết với việc làm tình, chuyện từng trải nói là vui vẻ nhưng thực ra phần đau đau đớn sâu sắc hơn. Cậu là người sợ đau, nhất là trong loại chuyện này, cậu không tưởng tượng nổi vật kia làm sao chui vào thân thể một người đàn ông, như vậy nơi đó sẽ bị xé rách mất.

Trong lúc tiến vào, tuy rằng cảm nhận được đau đớn không thôi cũng ném được thỏa mãn vô hạn.

Tần Duệ Lâm phát hiện Hạ Hi thất thần, hắn nghiêm phạt bằng cách hôn môi cậu, sau đó dùng đầu lưỡi cạy mở cánh môi, nhét môi dưới Hạ Hi vào miệng mình, mút mát không nhẹ, thậm chí còn bắt mãi dùng răng cắn cậu một cái. Hạ Hi chợt dạ nhìn ra cửa, trên mặt hiện lên sắc đỏ, cậu ngượng ngùng cúi đầu, sau đó lùi một bước nhưng động tác này thực sự quá nhẹ, càng làm Tần Duệ Lâm cuồng nhiệt hơn.

Hắn dày vò cánh môi Hạ Hi, dùng đầu lưỡi xông vào khoang miệng đối phương, tỉ mỉ tìm hiểu như phát hiện bảo vật vậy, đầu lưỡi xẹt qua vách tường, âm thanh nước bọt phát ra khiến cả mặt Hạ Hi như thiêu đốt. Cậu bắt mãi nhắc chân đá Tần Duệ Lâm lại bị đối phương đỡ trò bắm thắt lưng một cái, cảm giác tê dại lan rộng toàn thân, chân cậu mềm nhũn, cả người như mất hết sức lực.

Hôn môi kịch liệt dẫn đến thiếu ô xy, Tần Duệ Lâm tạm thả cậu ra, Hạ Hi phải liều mạng hít thở, bù đắp cho khoang phổi thiếu không khí của mình. Cậu đỏ mặt, thân thể nóng như bị bỏng, Tần Duệ Lâm tất nhiên không chịu rời khỏi cậu, tay hắn vẫn đặt trên người Hạ Hi, cúi đầu tiếp tục muốn dây dưa lại bị Hạ Hi hung hăng đẩy ra.

Hạ Hi tức giận nói: “Anh xong chưa, muốn giết chết tôi à!”

“Em đỏ mặt.” Ngón tay Tần Duệ Lâm ngón tay vuốt ve lên làn da non mềm của Hạ Hi, hắn cười nhẹ: “Em bây giờ thật đáng yêu.”

Hạ Hi vênh môi, không nói chuyện.

Tần Duệ Lâm lại nói: “Em cũng không ghét anh, đúng không?”

“Anh thực sự ra tay?”

“Tiffany nói em không sao, anh sẽ rất cẩn thận.”

Hạ Hi trầm mặc nửa ngày, nhìn không ra tâm trạng nói: “Đây là điều anh muốn?”

“Đúng vậy, anh muốn làm em sung sướng, dù sao đây cũng là chuyện vô cùng sáng khoái.”

Hạ Hi hừ lạnh một tiếng, “Cũng sẽ rất đau.”

“Anh sẽ cẩn thận, anh hứa nếu em không muốn có thể kêu anh ngừng lại, A Hi, em hiểu anh sẽ không ép em mà.”

Hạ Hi không đưa ra câu trả lời thuyết phục, ánh mắt cậu nhìn về phía Tần Duệ Lâm, thấy sắc mặt đối phương vừa mong chờ lại thấp thỏm, khác xa với cảm giác xâm lược vừa nãy. Cậu dần dần trở nên bình tĩnh, thân thể cũng thả lỏng hơn rất nhiều, cậu buông tay Tần Duệ Lâm ra, bày ra tư thế cho phép.

Nhiệt huyết Tần Duệ Lâm dâng lên cuộn cuộn, lần thứ hai bị kích thích đến điên cuồng, hắn không tiếp tục trêu chọc Hạ Hi nữa mà đẩy cậu ngã lên giường, hắn quỳ gối bên chân Hạ Hi, sau đó mạnh mẽ ngậm lấy hầu kết của cậu. Hắn động tình nhiệt liệt hôn môi, Hạ Hi không cách nào khống chế được chỉ có sức nắm lấy chân, cậu cảm thấy vô lực, rồi lại đau muốn chết, mỗi dây thần kinh như cùng nhảy lên, đem cảm xúc của cậu dần đạt cao trào

Thậm chí cậu không biết mình bị cởi hết quần áo lúc nào, lúc này cậu với Tần Duệ Lâm đều trần trụi rồi. Động tác Tần Duệ Lâm mang theo tính xâm chiến mãnh liệt, nhưng lại cẩn thận không muốn làm Hạ Hi bị thương, phân thân hắn đã cương cứng từ lâu, Hạ Hi nhìn thoáng qua hình dạng thô to của nó tim đập nhanh một trận, cậu không tưởng tượng được vật đó làm sao chui vào thân thể, càng không có cách nào tưởng tượng mình là người tiếp nhận nó.

Tần Duệ Lâm không muốn mình hắn được thỏa mãn, theo bản năng hắn muốn mang lại cho Hạ Hi cảm giác thoải mái sung sướng, hắn vừa hôn chỗ mẫn cảm của cậu, vừa dùng tay nắm lấy hạ thân Hạ Hi, sau đó vuốt ve lên xuống, kỹ thuật tay hắn tuyệt đối không tệ nhưng trong lòng vẫn mang theo ít lo lắng, dù sao trải nghiệmбет bất vẫn còn phía trước, hắn vẫn sợ Hạ Hi sẽ không có phản ứng gì.

Nhưng may mắn thay, khi hắn đem hết kỹ xảo bày ra thì Hạ Hi nhanh chóng có phản ứng kịch liệt, hắn nhìn thấy phân thân cương lên của cậu, trong lòng cảm thấy thỏa mãn vô cùng, một cảm giác thành tựu khổng lồ sinh ra.

Tần Duệ Lâm tiến đến Hạ Hi bên tai, không khỏi đắc ý nói: “Em còn nói không có phản ứng với anh không?”

Hạ Hi bị hắn lăn đi lăn lại đến vô lực, đặc biệt sinh mệnh của mình còn bị Tần Duệ Lâm nắm trong tay, vừa thở dốc buồn cười nói: “Sao anh lại nhỏ mọn vậy chứ?”

“Đây là bóng ma khắc ghi trong lòng anh.” Tần Duệ Lâm thấp giọng nói.

“Bây giờ anh hài lòng?”

Tần Duệ Lâm ừ một tiếng, sau đó động tác nhanh hơn hẳn, Hạ Hi choáng váng, mắt ngậm nước, cậu không khống chế nổi rên rỉ, âm thanh uyển chuyển khiến ý chí Tần Duệ Lâm thiêu đốt không còn gì. Hạ Hi cảm giác mình giống một con cá, bị nước biển mãnh liệt đẩy vào bờ, thân thể cậu cực nóng, tình dục giống ngọn lửa thiêu đốt.

Cuối cùng Tần Duệ Lâm cũng buông tay, Hạ Hi đạt tới cao trào, tinh dịch bắn ra, để lại loang lổ giữa chân Hạ Hi. Cảm giác dinh dính khiến Hạ Hi cực kỳ xấu hổ, cậu muốn đứng dậy lau đi dịch thể lại không ngờ thấy Tần Duệ Lâm cúi đầu, sau đó nhẹ nhàng liếm một chút, hắn vừa liếm vừa ngẩng đầu nhìn Hạ Hi, trong ánh mắt ngập tràn trêu đùa bốn cột, động tác Hạ Hi cứng đờ sau đó náo nức mạnh một tiếng, cả người biến thành trái cà chua phiên bản lớn.

Gió nhẹ lay động, bên trong ngập tràn không khí đậm đặc, hai thân thể quấn lấy nhau thể hiện dục vọng nguyên thủy nhất.

Lúc tiến vào không thuận lợi, Hạ Hi đã lâu không làm chuyện này, hậu huyết thít chặt đến mức ngay cả một ngón tay cũng khó nhét vào, Tần Duệ Lâm suy nghĩ một chút, rồi lập tức trở mình xuống giường, sau đó lôi ra một thứ gì từ trong đồng quần áo. Trong phòng đã tắt đèn, Hạ Hi không có cách nào nhìn rõ đó là thứ gì.

Nhưng rất nhanh cậu sẽ biết, đó là gel bôi trơn, bởi vì Tần Duệ Lâm đẩy chân cậu ra, sau đó lưu loát chen tay vào nơi đó, hắn không chút ngại ngần dùng tay mở loạn, thậm chí còn nhẹ nhàng vuốt ve nếp gấp chỗ đó. Hạ Hi có cảm giác rất điên cuồng, chỗ riêng tư bị người khác động chạm như vậy, cả người cậu xấu hổ đến mức cứng ngắc, nhưng đến mức rồi không thể bảo Tần Duệ Lâm ngừng lại được. Cậu cắn răng nhẫn nại, cảm giác được Tần Duệ Lâm nhiều lần bôi loạn phía sau, chậm rãi đẩy một ngón tay vào trong cơ thể cậu.

Hậu huyết trơn tuột có thể dễ dàng chứa chấp một ngón tay, Hạ Hi khẽ thở dài một hơi, tinh thần cậu đang khẩn trương cao độ, hết lần này đến lần khác sự chú ý của bản thân đều tập trung nơi đó, khiến năng lực tự chủ dời chú ý cũng không làm được.

Tần Duệ Lâm hôn lên một Hạ Hi, nhẹ giọng nói: “Đừng khẩn trương, thả lỏng một chút, được không?”

“Sao có thể không khẩn trương chứ! ” Hạ Hi cắn răng.

“Như thế em sẽ bị thương, anh lại khó đi vào, nghe lời, lúc này đừng cẩu kính nữa.”

“Anh đã sớm có âm mưu mà.” Hạ Hi nhìn thoáng qua gel bôi trơn và áo mưa: “Ngay cả mấy thứ này cũng mang theo bên mình.”

Tần Duệ Lâm cảm nhận được trách móc của Hạ Hi, cũng không nghĩ là thật, cười cười đùa giỡn cậu: “Anh không tự nhiên mang bên mình, lỡ may em đột nhiên muốn làm, không phải anh đã bỏ lỡ cơ hội sao.”

Ha hi xấu hổ đến hoảng hốt, cậu trừng mắt nhìn Tần Duệ Lâm, sau đó đá một phát trên người hắn. Ngón tay Tần Duệ Lâm vẫn còn trong thân thể cậu, vì một đá này mà trượt ra ngoài, hắn bắt lấy chân Hạ Hi, Hạ Hi lại bị cảm giác này dần vật đến nhớ nhưng muốn giết người.

Cậu tức giận nói: “Anh nhanh lên một chút được không? Còn chậm tôi đi ngủ đây!”

“Không phải anh sợ em bị thương sao?”

“Nhanh lên một chút. ” Hạ Hi không nhịn được dích phát tay nói: “Rốt cuộc anh có làm được không? Với kỹ thuật như thế này làm sao tôi dám đến tìm anh chứ?”

Tần Duệ Lâm đột nhiên đứng phắt dậy, hắn hung hăng trừng mắt nhìn Hạ Hi, nghiêng răng nghiêng lợi trầm giọng nói: “Em dám tìm người khác!”

Hạ Hi cũng không rơi vào thế hạ phong mà trừng mắt nhìn lại hắn.

Tần Duệ Lâm gật đầu, chân thành nói: “Được rồi, anh nghe lời em, nhưng mà lát nữa đừng có khóc.”

Hạ Hi nâng lên cằm: “Bọn hèn nhất mới khóc!”

“Lên.”

Tần Duệ Lâm thực sự bị Hạ Hi đả kích, hoặc là bức thiết muốn chứng minh điều gì đó, thái độ của hắn so với ban đầu nhanh hơn hắn, ban đầu Hạ Hi còn hài lòng với tần suất này nhưng dần dần cảm thấy ăn không tiêu. Bôi trơn có tác dụng, Tần Duệ Lâm tiếp tục cho ba ngón tay vào, cảm giác hậu huyệt bị mở rộng khiến Hạ Hi cảm thấy khó chịu, nhưng bởi vì muốn chứng minh lời vừa nói cho nên chỉ xanh mặt nhìn xuống.

Thời gian cương của Tần Duệ Lâm rất lâu kích thích cậu, Hạ Hi càng nhìn lại càng cảm thấy sợ, đột nhiên Tần Duệ Lâm dịu dàng xoa nắn mông Hạ Hi, thấp giọng nói: “A Hi, thả lỏng một chút.”

“ ... ”

Tần Duệ Lâm rút ngón tay, sau đó mặc áo mưa vào, đặt đỉnh nhắm ngay hậu huyệt Hạ Hi, hắn không cho Hạ Hi có thời gian lùi bước mà nhanh chóng đẩy mạnh vào trong. Hạ Hi sợ đến mức kêu lên một tiếng, đau đớn khiến cậu không dám động đậy một chút nào, cậu kinh ngạc nhìn chằm chằm dương vật trắng kiện của Tần Duệ Lâm, cảm giác mình sẽ bị thứ này “hành hạ” đến chết.

Nhưng dương vật Tần Duệ Lâm mới vào được một phần tư, bởi vì Hạ Hi căng thẳng nên hậu huyệt kẹp chặt không thể động đậy, tất nhiên khó chịu không nói nên lời.

Hạ Hi sợ nói: “Tôi sẽ không chết chứ?”

“Cũng chưa phải chưa bao giờ làm, chết sao?”

“ ... ”

Tần Duệ Lâm khó chịu nhíu mày, hần liền nói: “Em đừng căng thẳng nữa, thả lỏng chút, kẹp chặt đến mức anh không nhúc nhích được luôn, ai vừa nói sẽ không khóc chứ!”

Hạ Hi giận dữ hét: “Anh con mẹ nó thử thả lỏng đi!”

“Ngoan, nghe lời, nhanh bình tĩnh lại, không thì anh không vào nổi.”

“Thả lỏng thế nào.”

Tần Duệ Lâm suy nghĩ một chút, đột nhiên đề cao giọng nói: “—— Thần Thần tới!”

Hạ Hi hoảng sợ, thần trí ngây như phồng, không lâu sau đã phát hiện Tần Duệ Lâm đang nói dối, mà nhân lúc cậu đang rời sự chú ý, Tần Duệ Lâm ưỡn lưng cắm mạnh vào, khoảng khắc đó nhanh đến mức khi Hạ Hi phục hồi tinh thần đã đau đến mức không còn sức lực nằm trên giường. Cậu vẫn không nhúc nhích mà nằm nguyên tại chỗ, hậu huyệt đã mở rộng đến mức cực hạn, gần như không thể hít thở nổi, run run nói: “Đừng nhúc nhích... Đau lắm... Anh đừng động, một chút cũng không được động... Tần Duệ Lâm anh dám động tôi giết anh!”

Quả nhiên Tần Duệ Lâm bị dọa, hần không ngờ được Hạ Hi sẽ đau đến mức này, hai người vẫn duy trì vị trí tiến thoái lưỡng nan, hần không thể rút ra ngoài, cũng không dám nhúc nhích chỉ có thể đứng nguyên, trấn an Hạ Hi: “Được, anh không động thì em làm sao? Hần là không có gì, em không chảy máu, dấu hiệu bị xé rách cũng không.”

“Tôi... ” Hạ Hi hít một hơi lớn: “Anh con mẹ nó đâm gậy sắt vào trong sao!”

“... Gậy sắt thì em còn sống là kỳ tích rồi.”

Hạ Hi thở hổn hển, một lát cảm giác đau đớn mới giảm bớt, hiển nhiên hai người không thể tiếp tục giằng co, cậu ghen giọng: “Được rồi, anh động đi.”

Trước tiên Tần Duệ Lâm thử nhẹ nhàng hoạt động thăm dò, ánh mắt hần vẫn chăm chú nhìn Hạ Hi, thấy mặt cậu tràn ngập khổ sở liền muốn ngừng lại, ai biết điều đó khiến Hạ Hi hờn giận, tuy giọng có chút khàn nhưng vẫn quát lên: “Nhanh động đi, dừng lại làm gì, anh đừng tôi càng thăm hại hơn đó.”

“ ... ”

“Nhanh lên một chút, tôi đau sắp chết rồi, muốn làm như thế nào thì tùy anh, dù sao cũng không xong rồi!”

Sự thật chứng minh, chuyện thực sự chưa đến mức không đi đến đâu, Hạ Hi cam chịu nhưng lại đánh giá thấp sức chiến đấu của Tần Duệ Lâm, cậu cảm giác mình sắp bị đâm đến chết rồi, thân thể mệt đến mức chẳng còn tí sức nào. Cậu dùng sức nắm lấy méo giường, cố gắng nén cảm giác bạo ngược, cậu muốn chứng minh cho hắn thấy mình không phải là người hèn nhát, tuy nhiên thực tế chẳng giống chút nào.

Cho đến lúc cuối cùng, Hạ Hi phát hiện mình đã khóc, nước mắt vô tình chảy xuống, ngón tay chạm vào dịch thể ẩm áp đó.

Lúc đó Hạ Hi gần như bùng nổ, phản ứng đầu tiên của cậu là tuyệt đối không để cho Tần Duệ Lâm biết, đồng thời cũng oán hận Tần Duệ Lâm, người này tuyệt đối là ăn pháo mà lớn, động một cái liền dùng sức ấn vào trong, không phải rất đau à? Giữa người với người mà một chữ tin cũng không có sao?

Cậu càng nghĩ càng không còn sức, hết lần này đến lần khác Tần Duệ Lâm dùng hai cái đùi bự của hắn chiến đấu hăng hái. Lúc đó máu nóng Hạ Hi dâng lên, nhấc chân hung hăng đạp Tần Duệ Lâm một phát, hắn bất ngờ không kịp đề phòng, bị một đạp lăn xuống dưới sàn. Hắn ngay lập tức đứng dậy, nhíu mày nhìn mặt đối phương, trong mắt còn phun ra lửa.

“Em đá anh làm gì?” Tần Duệ Lâm chằm chằm nhìn Hạ Hi, cười nói: “Lẽ nào em thích tiết tấu nhanh?”

Hạ Hi nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Anh có thể tập trung vào nội dung chính không?”

Thế trận hỗn loạn này diễn ra thật lâu, Hạ Hi nghĩ rằng mình sắp chết rồi, hậu huyệt đã đau đến mức không thể chịu được nữa, cậu nghi ngờ không biết mình có thể xuống giường đi lại được không, nhưng thực chất cậu lại không bị thương, đúng như lời Tần Duệ Lâm nói không chảy máu, càng không có vết rách. Lúc Tần Duệ Lâm kiểm tra thân thể cho cậu còn không biết xấu hổ khích lệ bản thân có kỹ thuật tốt, lại hỏi Hạ Hi có phải sướng muốn chết.

Hạ Hi lười đáp lại, cả người cậu mềm nhũn không chút sức lực, nhất là hai chân, gần như không cảm nhận được gì nữa.

Nhưng không thể không nói, ngoài đau đốn, lần làm tình này quả thực cậu cảm nhận được không ít sung sướng.

63. Chương 63

Màn đêm dày đặc, hai bên đã ngừng chiến, Hạ Hi xụi lơ nằm trên giường, mệt đến mức hai mí mắt chẳng muốn nhúc nhích tí nào, Tần Duệ Lâm nghỉ ngơi một chút lại xuống giường chuẩn bị xả nước đầy bồn tắm, rồi mới lại đẩy Hạ Hi, nhẹ nhàng gọi: “A Hi? Tỉnh lại nào, tắm rửa xong rồi ngủ.”

Hạ Hi lao lực quá độ dịch ra xa, không tình nguyện lắm lắm.

“A Hi?”

Hạ Hi chậm chạp nâng tay lên, động tác này tựa hồ cực kỳ vất vả, sau đó cánh tay cậu vụt thẳng vào bụng Tần Duệ Lâm. Hẳn để cho cậu làm nhưng Hạ Hi không tiếp tục đập nữa, cậu bắt lực đập tay lên chân, thậm chí không muốn tiếp tục động đập nữa.

Tần Duệ Lâm bất đắc dĩ nói: “Em thực sự không muốn động đập nữa sao?”

Qua hồi lâu, Hạ Hi mới nhập nhèm mở mắt, ánh mắt cậu mang theo nét cười, ánh mắt ngập tràn phong tình, khóe miệng tạo thành một vòng cung, giọng khàn khàn nói: “Chuyện này không phải chuyện tốt với anh sao?”

Dáng vẻ này của cậu thật khiến Tần Duệ Lâm không rời mắt nổi, trải qua thời gian dài, Hạ Hi chưa từng biểu lộ vẻ mặt đó trước hần, thậm chí hần còn nghĩ đây là chuyện huyền hoặc trong mộng ảo, một Hạ Hi trẻ con như vậy lại khiến hần yêu đến mức tim phổi cũng có thể móc hết ra ngoài.

“Em...”

“Em mệt lắm, sẽ không động đâu.”

Tần Duệ Lâm không chuyển mắt nhìn Hạ Hi, sau đó cúi người xuống bế tắm thân rũ rượi của Hạ Hi lên, cậu lăm lăm hai tiếng nhưng không chống cự động tác của hần. Tần Duệ Lâm sủng thụ nhược kinh*, cảm giác tâm nguyện cả đời được thực hiện trong đêm nay rồi, hần ôm lấy Hạ Hi, hạnh phúc ngọt ngào xông thẳng lên não, hần nào hần lằng lằng như bị say xe vậy.

Chú thích: dủng thụ nhược kinh: được yêu chiều mà hoảng sợ

Sớm biết như thế này, phải chăng hần nên sớm lừa Hạ Hi lên giường rồi.

Cảm giác hạnh phúc này có phần không chân thật nhưng Tần Duệ Lâm không cách nào ngăn cản được nó, hần mặc cho bản thân điên cuồng chìm đắm trong hạnh phúc, đem tất cả đề phòng vứt ra sau đầu, không để lại chút nào. Hần cảm thấy thực sự thỏa mãn, cho dù là hành động nào của Hạ Hi cũng đều như ban ân với hần.

Hắn đem Hạ Hi thành tín ngưỡng của mình, có được rồi sẽ không tiếp tục cầu xin nữa.

Tần Duệ Lâm đặt Hạ Hi vào bồn nước nóng, cùng lúc dùng tay vịn vai Hạ Hi, để cậu phòng đầu cậu tuột xuống nước, dòng nước khiến Hạ Hi khó chịu chuyển động, Tần Duệ Lâm nắm nhẹ vai cậu lại, trấn an nói: “Đừng cúi kính, không có việc gì.”

Hạ Hi mơ hồ ừ một tiếng, nhưng rất nhanh liền khôi phục bình tĩnh, cậu từ từ nhắm hai mắt lại, thực sự là mệt đến mức không nhúc nhích được rồi.

“Chúng ta cùng nhau tắm nhé?”

“ ... ”

“Như vậy anh có thể dễ dàng giúp em tắm hơn.”

“ ... ”

Tần Duệ Lâm thấy Hạ Hi không có phản ứng gì, bèn hỏi lại: “Anh vào đây?”

“ ... ”

Tần Duệ Lâm không do dự mà thò chân vào bồn tắm, hai tay hắn ôm Hạ Hi nổi lên, sau đó nhanh chóng trượt xuống đáy để Hạ Hi lên người mình, sau đó vốc nước nóng lên người cậu. Hắn không muốn làm chuyện gì, trong phòng một mực muốn tắm rửa cho cậu thôi, kỹ thuật của hắn rất tốt, Hạ Hi thực sự hài lòng, dù sao cậu cũng lăn qua lăn lại với Tần Duệ Lâm rồi, đối phương nhân cơ hội sờ sạng chút cũng mặc kệ.

Chỉ đến khi tắm đến chỗ bí mật, Hạ Hi mới mở mắt ra, sau đó ai oán nhìn Tần Duệ Lâm.

Sau khi tắm rửa, Tần Duệ Lâm lấy khăn tắm bọc Hạ Hi lại, hắn ôm Hạ Hi đang mệt mỏi trở lại phòng ngủ mới phát hiện giường vẫn còn là một mớ lộn xộn, hiển nhiên không thích hợp để ngủ lại, nghĩ đến đây, hắn cúi đầu hôn Hạ Hi một cái, lại hỏi: “Giường bữa bọn quá, đến phòng anh ngủ được không?”

Hạ Hi ngẩn người một chút, sau đó nhẹ nhàng gật đầu.

Lòng Tần Duệ Lâm nở như một đóa hoa, hắn vui vẻ rạo rực ôm Hạ Hi về phòng mình, lúc bước vào đột nhiên cười nói: “Nếu là thời cổ đại, lúc này có giống tân lang ôm tân nương đi động phòng không?”

Hạ Hi cười vô tình sau đó đấm thẳng Tần Duệ Lâm một cú.

Tần Duệ Lâm chẳng tức giận chút nào, trái lại còn cười đến vui vẻ, hắt thả Hạ Hi xuống giường, rồi đi rót một ly nước: “Có khát không?”

“Ừm, nóng sao?”

Tần Duệ Lâm uống ngay một hơi, lắc đầu nói: “Đây là nước ấm.”

“Vậy anh còn thử một hơi.”

Tần Duệ Lâm cứng chiều cười nói: “Dù sao anh cũng phải ném thử trước, không để em lạnh càng không để em nóng được.”

Chiến đấu lâu như vậy, Hạ Hi đã sớm khát khô, cậu nhận cái ly, uống hết một hơi rồi đưa trả lại cho Tần Duệ Lâm, mãi nguyện nói: “Rót thêm ly nữa.”

“Tuân mệnh, phu nhân.”

Hạ Hi trừng hắt liếc mắt, sau đó lười biếng ngáp một cái.

Tim Tần Duệ Lâm đập nhanh như ngựa phi, hắt đang nói đùa nhưng thực chất là đang thăm dò, hắt muốn thấy phản ứng của Hạ Hi, sau đó mượn thăm dò để suy đoán thái độ hiện tại của Hạ Hi, nhưng Hạ Hi không cho hắt cơ hội này, cậu lật người ra, sau đó tựa đầu thoải mái rúc vào chăn.

Tần Duệ Lâm thở dài một hơi, lần nữa bưng ly đi ra.

Hắt biết Hạ Hi không có thói quen ngủ nuy, cho nên đi xuống tầng lấy cho cậu một bộ quần áo ngủ. Cậu hai ba bước mặc xong áo quần lên người, còn quay đầu nhìn Tần Duệ Lâm nói: “Anh ngủ ở đây sao?”

Giọng điệu của cậu mang theo sự thoải mái, Tần Duệ Lâm hiểu rõ Hạ Hi, hắt biết bây giờ đối phương đang có tâm trạng tốt, liền cẩn thận thử nói: “Anh cũng ngủ trên giường.”

“Ừ.” Hạ Hi lăn trên giường một vòng, đem mình vùi lấp dưới chăn, chỉ lộ đầu ra nói: “Anh cũng mặc đồ ngủ vào đi.”

Tần Duệ Lâm tất nhiên gật đầu.

Đêm nay Hạ Hi thay đổi thành một người khác, cậu không ngừng cho Tần Duệ Lâm kinh ngạc, còn khiến hắt hưng phấn đến mức chẳng biết nên làm gì, từ trước đến nay hắt đều cảm thấy những chuyện xa vời đó không thể dễ dàng chiếm được, nhưng khi đạt được ước muốn hắt lại thấp thỏm bất an, đại khái do quá mức dễ dàng nên cũng sợ mất đi dễ dàng, hắt sợ đây chỉ là ảo giác xuất hiện một lát, hắt chạm vào Hạ Hi

cũng không phải sự thật.

Chờ hẩn tỉnh lại sau ảo giác, hẩn sẽ thăm hại với hai bàn tay trắng như cũ.

“A Hi...”

“Hửm?”

“Anh có thể ôm em ngủ không?”

“Làm sao vậy?”

Tần Duệ Lâm nhìn chăm chăm Hạ Hi, vẻ mặt đầy sự vui sướng, đáy mắt không che giấu nỗi tăng tăng lớp lớp lo sợ. Hẩn cách Hạ Hi một khoảng ngẫns, khi Hạ Hi quay đầu đi, đáy lòng gợn sóng như bị ném vào một cục đá lớn (gọi là ném đá vào mặt hồ đang yên ả), Tần Duệ Lâm kiêu ngạo là vậy, chắc cũng chỉ có đứng trước mặt mình mới lộ ra vẻ yếu đuối.

Hạ Hi không cách nào không động lòng: “Anh ôm em đi.”

Cậu vừa nói xong Tần Duệ Lâm lập tức dựa tới, hẩn cắn hận đặt đầu Hạ Hi lên cánh tay mình, tay còn lại ôm lấy hông cậu. Hạ Hi chưa từng được người nào ôm như vậy, nhất thời có chút khó chịu, đầu cậu gối lên cánh tay Tần Duệ Lâm, hai người ính sát nhau. Da thịt nóng hổi của Tần Duệ Lâm liên tục truyền nhiệt độ cho cậu, Hạ Hi thấy nóng, không chỉ thân thể mà tâm hồn cũng như bị thiêu đốt.

Tần Duệ Lâm tắt đèn, bên trong tối đen, Hạ Hi dần dần thích ứng được tư thế nào, cậu mệt lả ngủ một lát, rồi lại phát hiện Tần Duệ Lâm vẫn đang nhìn mình, ánh mắt hẩn thâm tình không muốn rời xa.

“Vẫn chưa ngủ sao?”

“Không muốn ngủ. ” Ánh mắt Tần Duệ Lâm không hề rời khỏi người Hạ Hi: “Cứ muốn nhìn em, anh không đành lòng ngủ.”

Hạ Hi cắn môi dưới, cậu dùng sức nắm chặt ngón tay, chấn động trong lòng cực kì cuồng liệt, cậu hiểu Tần Duệ Lâm là một người cố chấp, lúc cậu mới qua Mỹ mấy ngày tinh thần hẩn rất hoảng loạn nhưng chưa từng làm cậu bị thương, cậu sợ hãi với loạn cố chấp này, cho dù đêm này cậu ngẫm đồng ý nhiều chuyện nhưng Tần Duệ Lâm vẫn cần thận hỏi ý kiến trước.

Tần Duệ Lâm vẫn thấp thỏm lo âu, đó là bóng ma tồn tại trong lòng hẩn, nhất định sẽ không dễ dàng bị diệt trừ tận gốc.

Một lát, Hạ Hi thả lỏng thân thể, trầm giọng nói: “Ngủ đi, sau này còn nhiều cơ hội nhìn.”

Những lời này giống như lời hứa hẹn, Tần Duệ Lâm khó tin tròng mắt nhìn Hạ Hi, vui mừng khôn xiết xòe thẳng vào não, hấn kích động đến mức cả người run run, gần như quên mất cách nói chuyện, nhưng sau khi vui vẻ hấn đột nhiên muốn khóc, không liên quan đến hàn nhát, chỉ là thực sự quá mức gian nan đến nỗi khó kìm được long.

Hạ Hi thở dài, cậu cảm giác thấy Tần Duệ Lâm đang ra sức ôm lấy mình, hấn kích động dè nén tiếng cười, rồi lại không cách nào che giấu được tiếng nước nử.

.....

Sáng sớm.

Tần Duệ Lâm tỉnh lại như thường ngày, trước tiên hấn nhìn thoáng qua trần nhà, sau đó cảm nhận được sự tê mỗi đau nhức của cánh tay, hấn đang muốn động dậy tay một chút thì đột nhiên nhìn thấy Hạ Hi bên cạnh. Tần Duệ Lâm sợ run một hồi, sau đó mới nhớ lại chuyện xảy ra đêm qua, thậm chí những khoảnh khắc của Hạ Hi đều khắc sâu trong tim, hấn không cử động nữa mà cúi đầu chăm chú nhìn cậu ngủ.

Tóc cậu loạn như ổ gà, làn mi cong dày, che phủ lên đôi mắt sáng, mặt mũi tinh xảo, đường nét khuôn mặt rõ ràng, lạnh lùng nhưng không mất đi vẻ dịu dàng, viền môi cũng rất đẹp, có màu hồng đỏ, màu hồng này thật sự dụ dỗ kẻ kẻ bên. Tần Duệ Lâm không kiêng nể gì quan sát Hạ Hi, thậm chí trong đầu đã vô số lần miêu tả dáng vẻ cậu.

Nhưng hấn không sáp lại, thứ nhất là sợ Hạ Hi giật mình tỉnh lại, thứ hai là không đành lòng làm tỉnh giấc Hạ Hi, có trời mới biết khi người này ngủ, dáng vẻ mềm mại như cừu ngủ yên, không còn tấn công chỉ trích, thực sự là bị mê hoặc đến không thể khống chế.

Quả nhiên Tần Duệ Lâm không kiêng nể gì miên man suy nghĩ, rất nhanh đón nhận hậu quả xấu, hấn nhìn Hạ Hi đến có phản ứng.

Nghĩ đến hành động làm thức tỉnh Hạ Hi nên Tần Duệ Lâm chỉ có thể xuống giường tự mình giải quyết, hấn mất không ít sức lực rút tay ra, cánh tay này so với tàn phế không khác nhau là mấy. Khi đã xác định Hạ Hi chưa tỉnh, hấn mới nhẹ nhàng đi vào phòng tắm, sau đó vừa nghĩ đến dáng vẻ Hạ Hi vừa thoải mái phóng thích dục vọng.

Sau đó Tần Duệ Lâm trở lại giường, tuy nhiên không dám làm theo những gì mình nghĩ đến.

Giờ ăn cơm trưa, Tần Duệ Lâm do dự xem có nên thức Hạ Hi không nhưng nhìn cậu vẫn còn buồn ngủ lắm, thực sự không nhẫn tâm muốn động đến đối phương liền dặn dò người làm chuẩn bị cơm nước cho tốt, bất kỳ lúc nào cậu tỉnh lại thì để cậu ăn cơm. Sau khi hấn nhìn Hạ Hi xong lại đi xem Tiểu Hiên, sau đó cảm thấy thỏa mãn rồi đi.

Hắn bị hạnh phúc xâm chiếm trí não quên mất đi bất an cùng đề phòng, đến nỗi sau khi tỉnh lại, trong lòng liền cảm thấy cực kỳ bất an, cảm giác này vô cùng mạnh mẽ, Tần Duệ Lâm không có cách nào bỏ qua, vô số suy nghĩ bắt đầu tràn lan trong đầu hắn, hắn phải sớm kết thúc hội nghị, sau đó sợ hãi bất an chạy về nhà.

Nhưng đợi hắn chỉ có khoảng không vắng vẻ, ngay cả nửa cái bóng Hạ Hi cũng không xuất hiện trong biệt thự.

Tần Duệ Lâm không thể tin được, hắn điên cuồng tìm kiếm mọi ngõ ngách trong nhà nhưng không thể tìm được Hạ Hi, thậm chí Hạc Hiên cũng mất tích. Hắn tựa như người bị hung hăng đánh đầu, lý trí lộn xộn như dây rối, hắn đứng sững sờ tại chỗ, ánh mắt dọi ra cả người choáng váng.

Carlo đi tới bên cạnh Tần Duệ Lâm, giọng ông trầm thấp, tựa như một cây đao chặt hết bao nhiêu hy vọng xa vời của hắn.

“Tần gia, Hạ Hi đi rồi.”

“Cậu ấy nhờ tôi nói lại với ngài: chuyện đến đây là kết thúc, cậu ấy không muốn tiếp tục dây dưa với ngài nữa, cậu ấy mang theo Hạc Hiên, sau này không còn liên quan đến nhau. Cũng đừng đi tìm cậu ấy, cậu ấy nợ ngài với ngài nợ cậu ấy coi như trả nhau, cậu ấy không muốn chơi nữa.”

64. Chương 64

(1)

Tâm hồn Tần Duệ Lâm biến thành tro bụi, trong nháy mắt cả người hắn giống như đã chết, ánh mắt trống rỗng nhìn Carlo, cảm giác như mình là một đứa trẻ mồ côi lang thang, tinh thần suy sụp cùng tuyệt vọng đánh bay ý chí hắn, nội tâm hăm sâu vào mờ mịt không lối thoát.

Sức lực trong người như bị rút đi sạch, phải dựa vào tường mới không bị ngã xuống.

Carlo lại nói: “Tần gia, ngài đừng khổ sở, Hạ Hi đối với ngài như vậy, nếu cậu ấy còn muốn chạy thì hãy để cậu ấy đi đi. Với thân phận của ngài, còn sợ không tìm được tình nhân tốt hơn sao? Nếu ngài muốn, tôi sẽ tìm cho ngài!”

Tầm nhìn Tần Duệ Lâm chuyển đến người Carlo.

Carlo còn ngờ hắn không nghe được lời khuyên, càng chân thành nói: “Tần gia, trước đây Hạ Hi nghĩ mọi biện pháp để ngài vui vẻ, bây giờ ngài thích cậu ấy nhưng cậu ấy lại làm cao, tâm trạng thay đổi nhanh như vậy căn bản không xứng với nỗ lực của ngài. Ngài hãy quên cậu ấy đi, đây là chuyện tốt cho cả hai, tôi

không đành lòng nhìn ngài khổ sở như vậy, Hạ Hi dựa vào cái gì mà hành hạ ngài như vậy!”

Carlo vừa dứt lời, Tần Duệ Lâm đột nhiên túm lấy áo ông, sau đó cố gắng nện vào vách tường, Carlo hoảng hốt không kịp chuẩn bị nên bị Tần Duệ Lâm túm cổ áo, vẻ mặt dữ tợn thô bạo nói: “Ông lừa tôi!”

“Tôi không phải...”

“Ông lừa tôi! ” Tần Duệ Lâm gần như phát điên nhưng vẫn còn mang theo ít lý trí, hấn hạ giọng, lạnh lẽo không mang chút độ ấm nào: “Hạ Hi không thể nói những lời này, tối hôm qua em ấy vẫn còn hứa hẹn với tôi, sao có thể lật lọng được. Trước đây em ấy tuyệt tình với tôi nhưng tuyệt đối không hề vi phạm lời hứa, tôi hiểu rõ em ấy.” Hấn chứng kiến mặt Carlo có vài phần hoảng loạn, lực tay cũng nhẹ đi nhiều, lớn tiếng giận dữ nói: “Carlo, tôi rất tin ông, nhưng sao ông lại muốn lừa tôi!”

Vẻ mặt Carlo ngập tràn bất đắc dĩ.

Ông không nói dối, Hạ Hi vừa rời đi đã giao phó cho ông chuyển lời đến Tần Duệ Lâm, cậu nói: “Carlo, tôi đã đặt vé máy bay rồi, bây giờ phải đi luôn, nếu như ông thấy Tần Duệ Lâm hãy thay tôi chuyển lời đến hấn “Tôi sẽ chờ hấn ở nước Z, tuyệt đối không nuốt lời, bằng không khi hấn quay lại không thấy tôi, tôi sợ hấn sẽ hiểu sai mất.”

“Cậu nên tự mình nói cho hấn biết.”

Hạ Hi do dự một chút, Carlo phát hiện đàn người cậu có chút quái dị, nhưng không hiểu: “Bây giờ tôi không nghe giọng anh ấy còn tốt hơn, tôi cũng gửi tin nhắn cho anh ấy rồi, nếu không thấy thì nhờ ông giúp tôi chuyển lời đến hấn, cảm ơn!”

Carlo gật đầu, cảm xúc bất mãn ngập tràn, ông không hiểu vì sao đối phương lại làm như vậy, từ khi Tần Duệ Lâm bị thương thì ấn tượng tốt của ông với Hạ Hi gần như mất sạch. Ông không hy vọng Tần Duệ Lâm vì tình cảm mà bị lụy, bởi vì một ngày hấn còn lo lắng, thì sẽ dễ dàng bị biến thành nhược điểm, hết lần này đến lần khác Hạ Hi lại khiến Tần Duệ Lâm cam tâm tình nguyện tự mình khổ sở.

Điều này thực sự đáng sợ, Hạ Hi đã thao túng toàn bộ Tần gia, nếu cậu ta muốn Bách Ân Lệ Nhã chắc hấn Tần gia cũng dâng hai tay lên luôn, thậm chí còn lo lắng đè lên đầu khiến cậu ta đau.

Carlo thở dài nói: “Tần gia, thực ra tôi lừa ngài.”

Ông ta kể lại từ đầu đến cuối lời Hạ Hi dặn cho Tần Duệ Lâm nghe, Tần Duệ Lâm buông lỏng tay, u tối đáy mắt dần tản ra, tảng đá lớn trong lòng cũng rầm rầm rơi xuống, chẳng kiêng nề gì tựa vào dựa vào tường nở nụ cười, trong lòng hấn có trăm loại cảm xúc, cười đến mức phát hiện mắt mình ướt nhòe nước. Hấn quay lưng đi, sau đó nhanh chóng thu lại cảm xúc dâng trào.

Tần Duệ Lâm trầm giọng nói: “Carlo, lần sau những chuyện thế này không được tự mình quyết định, ông

biết quy tắc rồi, tự mình đi nhận phạt đi.”

Carlo khỏ sở gật đầu, cũng không cãi lại. Bây giờ Tần gia bị hỏa nhập ma rồi, ông nói nhiều hơn cũng chỉ uống công.

Tần Duệ Lâm chờ Carlo đi xa mới chạy nhanh đến phòng Hạ Hi, tối qua hắn ném di động ở đây vẫn chưa lấy cho nên mới không thấy được nội dung tin nhắn. Hắn nén thở vội vàng lấy điện thoại ra, trong lòng vô cùng lo lắng và khẩn trương, cho đến khi thấy nội dung tin nhắn mới có thể yên lòng.

Hạ Hi nhắn: Tối qua em vốn muốn nói lời tạm biệt với anh nhưng lại đột nhiên có chuyện, hôm nay tỉnh lại thời gian đã không kịp rồi, em sẽ chờ anh ở nước Z, hẹn gặp lại.

Hai mắt Tần Duệ Lâm ngốc ra nhìn di động, giống như trai trẻ ngây ngô lần đầu tiên nhận được thư tình. Trái tim hắn như con nai chạy loạn, mọi lý trí bị ném ra sau đầu, hắn ngồi xổm xuống cạnh giường, hai tay cầm chặt di động, đem từng chữ Hạ Hi nhắn khắc ghi trong lòng. Hắn đã trải qua vô vàn gian khổ, hôm nay tâm nguyện được hoàn thành, một câu đơn giản chờ anh cũng đủ khiến hắn mừng rỡ phát điên.

Hắn đi thẳng vào bụi gai, thấy đầm lầy không đích tới, hôm nay vượt qua bụi gai, đường rộng thênh thang làm hắn băn khoăn không biết nên làm gì

“A Hi...”

Tần Duệ Lâm gọi điện cho Hạ Hi, ngay cả âm thanh nhạc chờ cũng dễ nghe, nhưng hắn nhanh chóng phát hiện ra, tiếng chuông ở ngay bên cạnh mình. Hắn bất ngờ ngẩng đầu lên đã thấy Hạ Hi đứng ở cửa, một tay vẫn cầm điện thoại, khi phát hiện Tần Duệ Lâm nhìn mình thì vội vàng cười nói: “Em suy nghĩ lại rồi, chính mình nói lời tạm biệt mới yên tâm được.”

Tần Duệ Lâm cảm động nhìn cậu, ánh mắt hoang mang còn chất chứa chua xót.

Hạ Hi đến gần bên cạnh hắn, nhẹ nhàng vỗ vỗ mặt Tần Duệ Lâm, bất đắc dĩ nói: “Về mặt của anh có ý gì? Không chào đón em trở lại sao?”

Tần Duệ Lâm không nói gì, hắn đứng dậy hung hăng ôm cổ Hạ Hi, hơi thở dồn dập, thân thể còn run lên nhè nhẹ. Hạ Hi ngây ra một lúc, sau đó cũng quàng tay lên ôm chặt lấy Tần Duệ Lâm, không ai nói gì, bầu không khí tươi đẹp và im ắng, rồi lại ầm áp không nói nên lời.

Một lát, Tần Duệ Lâm khàn khàn nói: “Em nhớ chuyến bay.”

“Thực ra cũng không vội như vậy.” Hạ Hi nói: “Em rất rối loạn, cho nên muốn tìm một nơi yên tĩnh một chút nhưng trước khi đăng ký tại quầy, em lại đột nhiên muốn quay về. Trước khi trở về Mỹ, em đã gọi điện cho anh, khi đó em lo lắng anh xảy ra chuyện cho đến vừa nãy, em mới triệt để suy nghĩ thấu đáo, bây giờ em không biết mình còn yêu anh không, nhưng em biết ngoài anh ra, em sẽ không ở bên bất cứ kẻ nào.”

Tần Duệ Lâm dụi đầu vào cổ Hạ Hi, không muốn xa rời, nói: “Anh mãi mãi yêu em.”

“...Cho em thêm thời gian được không?”

“Được, anh sẽ chờ em chuẩn bị thật tốt, nhưng em đã đồng ý sẽ về bên anh, không được lừa anh đâu.”

“Được rồi, em đồng ý.”

Tần Duệ Lâm cười thành tiếng, hân ôm chặt lấy Hạ Hi, phấn kích mãnh liệt đến mức hân thấy mình mừng như điên rồi, chỉ có điều hân quá theo đuổi, gần như quên mất bản thân vừa mới cực kỳ bị thương, hai loại cảm xúc trái ngược kết hợp với nhau, đại hỉ đại bi* đến đến tuần hoàn máu tăng cao, tích tụ cảm xúc lo lắng căng thẳng cũng một lần giải tỏa ra ngoài, tinh thần nhất thời thả lỏng liền khiến cảm giác mất hết sức lực, trí não choáng váng, miệng muốn nói nhưng chưa kịp nói gì đã ngất đi.

Chú thích: (đại hỉ đại bi) theo ý mình thì kiểu khi một người gặp chuyện quá vui rồi lại quá buồn liên tiếp sẽ dẫn đến tình trạng như anh Lâm.

Hạ Hi không kịp chuẩn bị cũng suýt chút nữa bị kéo ngã xuống, cậu dùng lực đỡ thân thể Tần Duệ Lâm lại, vội vàng kêu to: “Tần Duệ Lâm, anh làm sao vậy?”

Tất nhiên Tần Duệ Lâm không thể trả lời được, Hạ Hi hao tổn sức lực mới đỡ hân lên giường được, sau đó ngay lập tức đi gọi điện cho bác sĩ. Trong quá trình chờ đợi, cậu cũng cởi áo khoác cho Tần Duệ Lâm, hô hấp hân đang bình thường cậu không ngờ hân lại đột nhiên ngất xỉu, thân thể Tần Duệ Lâm vô cùng khỏe mạnh, không thể vì lý do này mà ngất đi. Hơn nữa sắc mặt hân bây giờ nhợt nhạt, trên trán còn lấm tấm mồ hôi, dựa vô tình hình hiện tại chắc chắn không đơn giản như Hạ Hi nghĩ.

Bác sĩ nhanh chóng tới, Hạ Hi phát hiện mình vẫn vô cùng nôn nóng, cậu xoa xoa mồ hôi lạnh trên tay đi, sau đó dẫn bác sĩ đến bên giường.

“Trước đây ngài Tần đã bị thế này bao giờ chưa?”

Hạ Hi ngần ngừ một chút, chần chờ nói: “Hân là không có.”

“Tôi là bác sĩ gia đình của ngài Tần, trước khi hân đi nước Z thì các chỉ số thân thể đều bình thường, cho nên tôi có thể khẳng định vấn đề nằm ở quãng thời gian đến nước Z.

“Ý của ông là...”

“Bây giờ hân không có việc gì, chỉ là do tâm trạng thay đổi đột ngột, uống thuốc xong rồi ngủ nghỉ một chút là được rồi.”

Ánh mắt Hạ Hi phức tạp nhìn về Tần Duệ Lâm, sau đó khẽ gật đầu.

“Nhưng không được ỷ lại vào thuốc, bình thường nếu tự mình không chế được, không được quá đại bi đại hỉ, nếu không cứ thế này mãi, tôi lo lắng tinh thần hần sẽ xảy ra vấn đề.”

“Tinh thần?”

“Thân thể hần không có vấn đề gì, tôi cũng chỉ suy đoán thôi.” Bác sĩ nhìn về phía Hạ Hi, nói: “Ngài Tần sẽ xuất hiện triệu chứng đau đầu, giấc ngủ hỗn loạn, có lẽ hần đã làm vài chuyện khác thường đúng không?”

Hạ Hi trừng lớn hai mắt, cậu nhớ đến hành động lẫn lời nói cực kỳ khác thường của Tần Duệ Lâm cách đây mấy tháng

Hần nhớ tới mấy tháng trước Tần Duệ Lâm cực độ khác thường đích lời nói và hành động, hần mỗi ngày trăm phương nghìn kế muốn vào gian phòng của mình, tựa hồ còn nói qua hần vẫn ngủ không được, đêm hôm đó, Hạ Hi thậm chí còn thấy Tần Duệ Lâm lấy đầu đau đớn, lúc đó cậu đã thấy Tần Duệ Lâm không được bình thường nhưng lại không nghĩ sâu được như vậy.

Hạ Hi gật đầu.

Bác sĩ đột nhiên nói: “Vậy là được rồi, tôi đang nghi ngờ hần từng bị suy nhược thần kinh, tinh thần bị vây trong trạng thái không thể chống cự, vì thế sau khi gặp chuyện lớn mới ngất đi. Nếu không có cách nào chữa trị thì tinh thần của hần sẽ tiếp tục chuyển biến xấu, thậm chí cuối cùng thần kinh có thể sụp đổ.

Hạ Hi khó tin nhìn chằm chằm Tần Duệ Lâm, gần như không có cách nào tiêu hóa nỗi thông tin bác sĩ vừa nói.

Một lát sau, cậu mới khản trương lắp bắp: “Thật sự...nên làm gì bây giờ?”

“Ngoài nguyên nhân bẩm sinh, ngài Tần đã gặp phải áp lực quá đó dẫn đến nóng nảy khiến cho phát bệnh, tất nhiên chắc có lẽ có việc hoặc người nào đó ảnh hưởng đến hần. Phương pháp tốt nhất bây giờ là tìm ra nguyên nhân gây bệnh, sau đó mới có thể giải quyết vấn đề từ ngọn đến cành, nếu như không giải quyết được vấn đề này thì bóng ma trong lòng hần khó có thể biến mất được.”

“ ... ”

(2)

Sau khi bác sĩ rời đi, Hạ Hi ngồi lại trước giường Tần Duệ Lâm thật lâu.

Cậu nhớ lại lần đầu tiên mình nhìn thấy Tần Duệ Lâm, cũng là lúc hắn nằm trên giường, khuôn mặt đẹp trai cơ thể cường tráng, thể hiện khí thế cao ngạo lạnh lùng xa cách, ban đầu cậu rất ghét đối phương, sau này càng không thể tưởng tượng nổi mình lại kết hôn với người đàn ông này.

Di Cố bảo cậu phải chăm sóc Tần Duệ Lâm, cậu trêu chọc đối phương khắp nơi, dùng nước rửa chân của mình để lau người cho hắn, vì hắn không nghe được nên trách mắng, cả ngày cậu ở bên Tần Duệ Lâm, chẳng biết từ lúc nào lại hy vọng người này có thể tỉnh lại, nếu như hắn có thể nghe cậu nói chuyện thì tốt quá, không biết hắn có nghe được không.

Cậu nghe di Cố nói Tần Duệ Lâm bị thương do bắt cóc, bọn chúng muốn ép cha Tần giao một phần cổ phiếu, đây là một âm mưu bắt cóc có tổ chức. Ngay khi cha Tần lao lực quá độ thậm chí đã hẹn thời gian thỏa hiệp thì đột nhiên Tần Duệ Lâm gọi điện thoại đến, hắn chỉ nói có hai chữ, sau đó bị bọn bắt cóc cho một gậy lên đầu.

Hắn nói: Trần Kỳ.

Trần Kỳ là chú họ của Tần Duệ Lâm, mẹ hắn cùng cha Tần Cao Chấn là anh em ruột, gã luôn mơ ước công ty của cha Tần, cũng muốn chờ đợi cơ hội nhưng Tần Duệ Lâm làm rõ vụ bắt cóc này đổi lại hắn bị hôn mê bất tỉnh. Tần Cao Chấn dùng hết mọi cách có thể, mời vô số bác sĩ danh tiếng vẫn không có cách nào khiến Tần Duệ Lâm tỉnh lại, cuối cùng bọn họ đưa ra một quyết định hoang đường lẫn buồn cười.

Bọn họ mời một vị cao tăng, vị này nói từ cổ chí kim* đều có xung hỷ, giải pháp này có thể tồn tại là có nguyên do của nó. Tần Duệ Lâm cũng có thể thử một lần, ông lại nói, xung hỷ nhất định phải là đàn ông, phụ nữ âm khí nặng không chỉ không tỉnh lại mà còn khiến bệnh tình nặng thêm.

Chú thích:

1. Từ cổ chí kim: từ xưa đến nay.
2. Xung hỷ: dạng ý như khi một người có vấn đề kiểu bị bệnh nặng không tỉnh lại thì sẽ được lấy một người vợ/chồng về để xung hỷ, mong ước cho người kia nhanh khỏi bệnh.

Khi đó Tần Duệ Lâm nguy kịch có con gái nhà ai đồng ý gả cho hắn, chứ đừng nói đến đàn ông, cho nên Hạ Vi Lệ mới bán Hạ Hi cho Tần gia, Tần Cao Chấn sẵn khoái trả tiền, nhưng số tiền kia cũng không tiêu xài được bao lâu, Hạ Vi Lệ tiếp tục hai lần trắng tay.

Hạ Hi vẫn ngóng trông Tần Duệ Lâm tỉnh lại chỉ có điều đối phương không hề hay biết, cho đến khi Hạ Hi đã buông tha hy vọng thì hắn đột nhiên có dấu hiệu hồi phục.

Đoạn ký ức đó vẫn còn khắc sâu trong đầu Hạ Hi, cậu không quên được mình đã vui vẻ cỡ nào khi thấy Tần Duệ Lâm, cậu vừa vui vẻ lại mang theo chút ngưỡng ngùng, cậu cho rằng mọi chuyện từ giây phút này sẽ thay đổi tốt đẹp nhưng tất cả lại cứ đi ngược lại.

Hạ Hi cúi đầu nhìn Tần Duệ Lâm, cảm giác thời gian thật là giống nhau, cậu hạ giọng nói: “Anh như thế này là do em sao?”

Tần Duệ Lâm trầm mặc không nói.

“Em đã từng thề khi sống lại sẽ tuyệt đối không xuất hiện cùng anh, nhưng hôm nay em phá bỏ lời thề này, ngay cả lời thề của mình em cũng phá rồi sao anh vẫn nằm trên giường, anh là Tần Duệ Lâm, con người cao ngạo, sao lại có thể suy nhược thần kinh được?”

“ ... ”

“Chắc chắn anh không ngờ được em đã sớm biết anh có trí nhớ của kiếp trước, anh và em giống nhau đều được sống lại, anh muốn lừa em đúng không? Nhưng em có thể cầm danh hiệu vua màn ảnh, ngôn từ hành động của anh đã sớm bán đứng mình, nhưng mà em không có ý định vạch trần anh, nếu như anh không sống lại, em sẽ không thể xem xét có quay về bên anh.”

“ ... ”

“Anh không cảm thấy số phận đang trêu ngươi sao? Kiếp trước em yêu anh nhưng anh không yêu em, bây giờ anh yêu em thì em lại nghĩ mình không còn yêu anh, chúng ta dày vò lẫn nhau nhưng người sung sướng nhất là ai? Anh yên tâm, em đã đồng ý với anh sẽ cố gắng yêu anh lần nữa, bắt đầu từ hiện tại, một ngày nào đó em sẽ yêu anh như trước kia, anh thấy được không?”

“ ... ”

“Em yêu nhất là Tần gia cao ngạo, không đem bất cứ ai để vào mắt chứ không phải nằm trên giường bệnh như bây giờ, ngay cả một câu cũng không thể nói. Tần Duệ Lâm, nếu như anh có thể tốt nhanh hơn...”

Cậu dừng lại hồi lâu rồi thản nhiên nói: “Thực ra cũng không thể nói vậy, nếu em đã yêu anh thì dù anh chỉ có hai bàn tay trắng em cũng sẽ theo anh, em còn một khoản tiền có thể đủ cho chúng ta sống nửa đời sau. Về phần con, em tin chúng sẽ trở thành những người xuất sắc, dù sao chỉ cần kế thừa vẻ đẹp trai của em là có thể đi kiếm tiền rồi.”

Màn đêm buông xuống, Tần Duệ Lâm nhưng vẫn chưa có dấu hiệu tỉnh lại, tâm trạng của Hạ Hi phức tạp không nên lời. Cậu ôm Hạc Hiên đến thăm Tần Duệ Lâm, sau đó một mình ở lại bên giường, trong lòng cậu vẫn nhớ đến chuyện này, cũng không cách nào loại bỏ mớ hỗn loạn, càng không khả năng không tìm không phổi quay về phòng ngủ.

Cậu chỉ lau người đơn giản cho Tần Duệ Lâm, giống như nhiều năm về trước, có những lúc cậu nghĩ mình đã quay lại trước đây, khi đó cậu không nhận ra Tần Duệ Lâm, càng không biết mình yêu thương người này, cậu chờ mong Tần Duệ Lâm tỉnh lại, mỗi ngày đều thay một đóa hoa trong phòng hân, mỗi ngày đều lau thân thể hân, mỗi ngày đều nói chuyện với hân.

Toàn bộ tình cảm của cậu đều đặt lên người Tần Duệ Lâm, đó là người đầu tiên cậu yêu và cũng chính là người cuối cùng.

Nét mặt Tần Duệ Lâm đã thanh thản hơn rất nhiều, Hạ Hi đắp chăn cho hắn, suy nghĩ một chút rồi nằm xuống bên cạnh, vốn cậu nằm hướng ra bên ngoài, sau lại xoay người nằm đối mặt với Tần Duệ Lâm, trong khoảng khắc đó đột nhiên cậu nhớ ra nhiều chuyện. Cậu nhớ vì sao mình lại yêu Tần Duệ Lâm, cậu đã từng nhìn đối phương như vậy, sớm chiều ở chung, ngày đêm chống đỡ, cậu nhận ra quan hệ giữa hai người cũng đem đối phương đặt trong lòng, trong lòng cậu, bạn đời nên có mặt mũi na ná nhau cho nên cậu chưa từng nghĩ sẽ chọn lựa người khác, có lẽ chưa từng nghĩ qua.

Hạ Hi nhẹ nhàng vuốt ve mặt Tần Duệ Lâm, cười nói: “Anh có biết không, Hạ Hi trước đây, cậu ta không tin vào bất cứ người nào, bất cứ chuyện gì, nhưng duy nhất lại tin tưởng anh, cậu ta có thể làm cho anh nhiều chuyện, thậm chí chết đi. Cậu ta đem anh trở thành tín ngưỡng của mình...”

Hạ Hi ngủ say bên cạnh Tần Duệ Lâm lúc nào không biết, sau đó cậu rơi vào một giấc mơ chân thực đến đáng sợ.

Cậu thấy Tần Duệ Lâm là một người điên, trong mắt hắn nổi rõ tơ máu, trên mặt râu ria, ánh mắt tang thương cùng thảm hại. Hắn giấu Hạ Hi đến ở trong căn phòng đó, đem cửa khóa trái lại, không ăn cũng không uống, cả người gầy gò, hắn với Tần gia trước kia tựa như hai người khác nhau vậy.

Hạ Hi khó tin theo dõi hắn, cậu chạy đến bên cạnh Tần Duệ Lâm nhưng đối phương không thấy cậu, cậu nhìn thẳng vào bên trong đối phương phát hiện bên cạnh hắn có nhiều giấy a4, phía trên viết chi chít tên cậu, thậm chí chồng chéo lên nhau, thoạt nhìn tô đen luôn cả trang giấy.

“Tần Duệ Lâm, anh đang làm gì đó?”

Tần Duệ Lâm không nghe được lời cậu nói, hắn vẫn ngồi viết từng chữ từng chữ Hạ Hi. Hạ Hi khiếp sợ nhìn khắp bức tường, cậu không dám nghĩ tại sao Tần Duệ Lâm lại trở nên thế này, rốt cuộc tất cả bút cũng hết mực, Tần Duệ Lâm liền cắt ngón tay mình, máu nhanh chóng bật ra, hắn phát hiện như thấy báo vật, không chút do dự dùng máu vết tên Hạ Hi.

Hạ Hi phát hiện cậu không cách nào rời khỏi căn phòng này, cậu và Tần Duệ Lâm đã ngồi hơn ba giờ đồng hồ, tiếng gào thét giận dữ của cậu đều thốt ra song không thể ngăn cản Tần Duệ Lâm, chỉ có thể bất lực ngồi nhìn, sau đó bị hành hạ thành kẻ điên, cậu không biết nên làm thế nào, cậu không muốn thấy Tần Duệ Lâm như vậy. Hạ Hi đi đến bên cạnh Tần Duệ Lâm, sau đó ôm huyệt hắn vài lần, cậu chán nản ngồi xổm một góc, tuyệt vọng không biết nên xin giúp đỡ từ ai.

Ngay sau đó, cảnh trong mơ đột nhiên thay đổi.

Cậu thấy Tần Duệ Lâm mặc áo choàng tắm đi ra từ phòng tắm, tinh thần hoảng loạn, sau đó giống như kẻ điên chạy xuống dưới tầng, Hạ Hi kinh ngạc đứng cạnh cửa nhưng không cách nào ngăn được Tần Duệ Lâm, cậu hỏi: “Anh đi đâu vậy?”

Chỉ là Tần Duệ Lâm không chú ý đến cậu, Hạ Hi đi ngay phía sau, sau đó cậu thấy một mình Quý Tân trong phòng khách, trong tay còn có một con dao.

Tần Duệ Lâm giận dữ hét: “A Hi, đứng lại, em không được qua đó!”

Hạ Hi dừng bước, cậu phát hiện Tần Duệ Lâm căn bản không nhìn thấy mình, hắn nhìn chăm chăm vào quý tân, hắn phần nộ lẫn hoảng hoàn quát lên: “Hạ Hi, em không thể đi! Anh xin em, mau dừng lại! quý tân, tao cảnh cáo mày không được làm tổn thương Hạ Hi, nếu không tao tuyệt đối không tha cho mày!”

Hạ Hi quát Tần Duệ Lâm: “Anh điên rồi! Em ở đây này, rốt cuộc anh đang ở với ai!”

Nhưng cậu không làm được gì, cậu chỉ có thể mở lớn mắt nhìn tất cả những chuyện đó xảy ra, cậu cảm thấy mình cực kỳ bất lực và tuyệt vọng, cậu thấy quý tân vung dao lên sau đó Tần Duệ Lâm giống như bị điên cũng đứng lên, cậu nghĩ có đồ vật gì đó mình không thấy được, cũng không thể biết nó là cái gì. Cậu thấy Tần Duệ Lâm ôm lấy cái đó, sau đó hắn cúi đầu nhìn vật trong lòng mình, giống như linh hồn đã hoàn toàn bị phá hủy.

Cậu còn thấy quý tân dùng dao đâm vào thân thể Tần Duệ Lâm, Hạ Hi liều mạng ngăn lại nhưng vẫn không thể làm được gì. Tinh thần cậu bị khiêu khích đến cực điểm, sau đó cậu phát hiện mặt đất trong phòng rung chuyển, tất cả mọi người đều trở nên mờ ảo, trước mắt cậu đột nhiên tối sầm, sau đó cả người ngã nhào vào vực sâu tối đen.

“A —— “

Hạ Hi bỗng nhiên giật mình tỉnh giấc, hai tay cậu cố gắng bám lấy giường, sau đó vì trong lòng sợ hãi mà thở dốc, cậu vẫn không thể phân biệt trong mơ và thực tại thì được Tần Duệ Lâm ôm chăm vào lòng, hắn nhẹ nhàng vỗ về Hạ Hi, thấp giọng trấn an: “Được rồi, không có chuyện gì cả, chỉ là một giấc mơ thôi mà, đừng sợ, không có việc gì hết.”

“Em...em mơ thấy anh chết.”

Tần Duệ Lâm ngăn người một chút, hắn biết nhất định Hạ Hi đã gặp ác mộng, nhưng không ngờ lại mơ thấy mình: “Không phải anh vẫn sống tốt đây sao?”

Một hồi lâu sau Hạ Hi mới bình tĩnh lại, cậu sờ lên mặt mình mới phát hiện trên mặt toàn là nước mắt: “Trong mơ, em thấy anh bị điên, anh ngồi trong phòng liều mạng viết tên em, em còn mơ anh bị Quý Tân giết chết, em gọi tên anh nhưng anh không nghe lời em nói...”

Nét mặt Tần Duệ Lâm cứng đờ, động tác tiếp theo cũng mất tự nhiên, bởi vì Hạ Hi nói không sai, những sự kiện kia đã từng xảy ra, hắn không hiểu sao cậu lại mơ như vậy nhưng sau khi tự hỏi hắn vẫn lựa chọn giấu diếm.

Hắn ôm lấy Hạ Hi, nghiêm túc nói: “Quý Tân đã chết, em quên rồi ư? Đây chẳng qua chỉ là một giấc mơ, cùng lắm chỉ là một giấc mơ mà thôi.”

“Thực sự chỉ là một giấc mơ sao?”

“Thực sự, anh không lừa em.”

Hạ Hi dần dần bình tĩnh trở lại, cậu nhìn về phía cửa sổ thấy trời vẫn còn sáng, lại nhìn Tần Duệ Lâm bên cạnh, phát hiện đối phương đã hồi phục như bình thường, cũng không còn bóng dáng mệt mỏi chán nản, cậu suy nghĩ một lát, nhìn lại hắn rồi hỏi: “Anh tỉnh lúc nào?”

“Anh cũng mới tỉnh, kết quả phát hiện em đang gặp ác mộng cho nên đánh thức em dậy.”

Hạ Hi vẫn chìm đắm trong sợ hãi, mắt cậu đại ra: “Giấc mơ kia chân thật quá, tựa như đã từng xảy ra rồi vậy.”

“Em ngốc à? Hiện thực và giấc mơ khác nhau, anh làm sao chết được, anh còn chưa sống với em đến bạch đầu giai lão, làm sao lại tìm đến cái chết được.”

“Bây giờ em ngốc thật.”

Tần Duệ Lâm xoa xoa tóc cậu, dịu dàng nói: “Vậy thì nằm một lát đã, nghỉ ngơi một chút cho tốt, chúng ta nói chuyện nhé, được không?”

Hạ Hi nhìn hắn một cái, sau đó gật đầu nói: “Được.”

Ngoài cửa sổ, mặt trời lên cao.

65. Chương 65: Phiên Ngoại 1

Hai năm sau

“Chị, có thể tiết lộ một chút được không? Cũng để em chuẩn bị tâm lý mà.”

Đạo diễn kiên quyết lắc đầu: “Không được, mấy người đều biết, yên tâm đi bọn họ đều là người rất dễ thân thiết.”

Mẫn Hạo thử dò thăm: “Có phải là người em quen không?”

“Có!”

Một chữ này của đạo diễn khiến Mẫn Hạo khó chịu như mèo cào trong bụng vậy, cậu ta nhón chân chờ đợi ở khách sạn, hy vọng có thể nhanh chóng nhìn thấy người quen, đây là kỳ đầu quay Nhật ký 2 ngày sinh tồn để chương trình đạt kết quả tốt, tổ chế tác giữ bí mật vô cùng hoàn hảo, ngay cả khách mời cũng không biết đồng bạn của mình như thế nào.

Rất nhanh, Mẫn Hạo chờ được đồng nghiệp của cậu ta đến, trong đó có người mới nhưng cũng có tiền bối hẳn nghe danh đã lâu, nhưng thực chất chưa bao giờ ở chung nên trong lòng khó tránh khỏi hồi hộp, sợ sẽ đắc tội với vài vị tiền bối thâm niên.

Bây giờ đã có bốn người có mặt, trừ Mẫn Hạo ra còn những người khác gồm: một diễn viên hài nổi tiếng, tư cách cực cao Bằng Thân Vĩ, năm nay 45 tuổi, ngoại hình không tính là đẹp trai nhưng có nét đặc sắc riêng; ca sĩ từng có nhiều ca khúc kinh điển – thiên vương Đỗ Thực, dáng người hơi mập mạp, nhưng chỉ cần nghe được nhạc thì có thể nhảy múa được; một vị khác xem như là người mới, Mẫn Hạo chưa gặp bao giờ.

Bốn người bắt chuyện với nhau, lập tức bắt đầu bàn tán về thân phận khách quý cuối cùng, Đỗ Thực trêu chọc: “Đạo diễn, người cuối cùng nhất định là mỹ nữ đúng không? Tục ngữ từng nói nam nữ phối hợp, làm việc không mệt mỏi, chị không thể để một đám đàn ông đi thu chương trình được, nếu không thì thật nhàm chán!”

Bằng Thân Vĩ giơ ngón cái với Đỗ Thực, đồng ý nói: “Lão Đỗ nói rất đúng, lá cây vẫn cần hoa hồng tôn lên, cô không tìm được tuyệt đại mỹ nhân thì chúng ta liền tàn cuộc thôi.” Hắn dừng lại một lát, vừa cười vừa nói: “Chỉ là đùa một chút thôi, ha ha.”

Bọn họ đã quen biết nhau nhiều năm, trở thành bạn bè rồi lại hợp tác với nhau vô số lần, chuyện thế này rất quen thuộc.

Đúng lúc mọi người đang tập trung mong chờ, chiếc xe hơi thứ năm chậm rãi chạy đến, khuôn mặt mỗi khách quý để lộ vẻ mong đợi. Khi xe dừng lại, sau đó cửa xe chậm rãi mở ra, đập vào mắt đầu tiên chính là một đôi chân dài, Đỗ Thực tiếc nuối một tiếng, nhưng đến khi vị khách quý nào chui từ trong xe ra, vẻ mặt tiếc nuối của Đỗ Thực bắt đầu chuyển sang kinh ngạc, Mẫn Hạo cũng ngạc nhiên một tiếng, sau đó nhanh chóng chạy lại chỗ đối phương.

“Hạ ca!”

Đúng vậy, người tới chính là Hạ Hi, cậu mặc một chiếc áo gió màu đen, đeo kính đen, dáng người thon dài, ngoại hình đẹp trai, y hệt như đang thu chương trình thực tế ở nước ngoài. Cậu rời xa giới giải trí ba năm, cho nên không ai ngờ được cậu sẽ tham gia chương trình này, đây là một kinh hỉ hoặc cũng có thể hình dung là kinh hách.

Hạ Hi cười nói: “Đã lâu không gặp mọi người.” Cậu nói xong ôm Mẫn Hạo một cái: “Biên kịch không nói trước cho tôi danh sách, không ngờ lại được gặp các vị.”

Mẫn Hạo vẫn phản ứng chậm: “Anh Hạ, sao anh đột nhiên xuất hiện vậy?”

“Bất ngờ sao?”

“Rất bất ngờ!”

Hạ Hi đã hợp tác với Mẫn Hạo trong một bộ phim truyền hình, cũng qua bộ phim mới quen biết nhau, hai người có tính cách tương đồng cho nên khi ở chung thực sự hòa hợp, nhưng sau này bận rộn quay phim riêng nên cũng không có cơ hội gặp mặt nhau. Hạ Hi rời khỏi giới giải trí lâu như vậy, ngoài người đều đặn đại có lẽ cậu đã rút lui khỏi giới giải trí, hơn nữa trong chương trình cuối cùng phát sóng cậu nói bị bệnh cũ tái phát, cũng không ít cư dân mạng đoán có phải Hạ Hi đã xảy ra chuyện gì?

Đề tài này một lần nữa trở nên hấp dẫn trên weibo, sau đó đại diện Hạ Hi lên tiếng mới dẹp xuống được tin đồn, nhưng tung tích Hạ Hi vẫn là một điều bí ẩn.

Đương nhiên bây giờ phải đi thu chương trình nên mấy người cho dù ngạc nhiên cũng phải cất lời chút nữa nói sau, có điều với sức nóng của Hạ Hi, chương trình này nháy mắt tăng lên vài bậc.

Hạ Hi chưa bao giờ tham gia chương trình thực tế, nên chương trình này chính là chương trình thực tế đầu tiên của cậu, đồng thời cũng là tác phẩm ra mắt sau ba năm, còn chưa phát sóng những khách quý đã lờ mờ đoán được chất lượng chủ đề thế nào rồi, có lẽ không ít người sẽ xem chương trình này vì Hạ Hi, như vậy thì quá tốt, ít nhất không còn lo lắng vấn đề rating của chương trình.

Năm người thu xếp xong, bắt đầu quay từ Hạ Hi, đạo diễn hô: “Mọi người tốt, hoan nghênh đến với Nhật ký 2 ngày sinh tồn, bây giờ mời Hạ Hi lên nhận phiếu nhiệm vụ.”

Ngày ký 2 ngày sinh tồn là một chương trình có tính thách đấu mạo hiểm, mỗi lần quay hai ngày, hai ngày này tất cả thành viên đều phải tuân theo quy tắc do tổ biên kịch đưa ra, ai có thể trụ vững đến cuối cùng không bị loại thì người đó giành chiến thắng.

Độ khó của chương trình này tương đối cao, đây cũng là lý do cậu quyết định tham gia chương trình này. Vốn cậu có kế hoạch quay lại từ hai năm trước không ngờ rằng kế hoạch có sự thay đổi lớn, từ khi tần duệ lâm sinh bệnh, tuy rằng bề ngoài không có gì khác thường nhưng đáy lòng hắn vẫn luôn lo sợ bất an. Hạ Hi có thể cảm giác được điều này, cho nên cậu quyết định ở lại Mỹ hai năm với tần duệ lâm, đương nhiên, trong đó bầu bạn với con cũng là trọng tâm sinh hoạt của cậu.

Mây bây giờ đã là lúc cậu xuất hiện trong tầm nhìn của công chúng rồi.

Hạ Hi lướt qua phiếu nhiệm vụ, sau đó thì thầm: “Mọi người tốt, trạm thứ nhất chúng ta phải vượt qua đảo Tần Hoàng xinh đẹp, những người phía sau phải lấy được chiếc chìa khóa giấu trong khách sạn. Trước tiên phải tìm được chìa khóa giao cho tổ quay phim, sau đó sẽ nhận được phương tiện giao thông đến đảo Tần Hoàng trước, người cuối cùng sẽ tự mình đi đến.”

Hạ Hi nói xong, Bàn Thân Vĩ ngạc nhiên nói: “Người cuối cùng phải tự mình đi đến, ai có thể nói cho tôi biết điều này có nghĩa là gì không?”

Đạo diễn nói: “Chương trình không cung cấp kinh phí, cũng không cung cấp phương tiện giao thông.”

Mẫn Hạo cẩn thận hỏi: “Chúng tôi có thể sử dụng tiền của mình được không?”

Hạ Hi cắt đứt ảo tưởng của hắn: “Lát nữa phải nộp di động và ví tiền lên, sao em có thể dùng tiền của mình được.”

Về mặt Mẫn Hạo không thể yêu thương nổi.

Tổng Chí Cường —— cũng chính người mới nhất bình tĩnh nói: “Trong quá trình tìm kiếm chìa khóa có quy định gì không?”

Đạo diễn nói: “Không có quy định!”

Đỗ Thực vỗ tay một cái, hắn vỗ vai Hạ Hi, chớp mắt với đạo diễn nói: “Chúng tôi có thể tranh của nhau đúng không?”

Hạ Hi liền nói: “Anh Đỗ, tôi cảm thấy chúng ta không phải kẻ thù đâu.”

Đỗ Thực liếc mắt nhìn mấy người, sau đó chỉ tay vào Bàn Thân Vĩ, nguy hiểm cười nói: “Lão Bàn, số phận hôm nay của tôi với anh không hợp rồi.”

Bàn thân vĩ không yếu thế chút nào, hướng đầu hàng nói: “Đi, tôi chờ cậu!”

Đạo diễn vừa hô bắt đầu, mấy người đã nhanh chóng vọt vào trong khách sạn, Hạ Hi với Mẫn Hạo thành một đội, hai người đi thang máy lên tầng cao nhất, Hạ Hi phân tích: “Không phải nơi nguy hiểm nhất là nơi an toàn nhất sao, anh cảm thấy họ nhất định giấu ở tầng cao nhất, chúng ta tìm trên đó trước, sau đó mới lục soát từ trên xuống.”

Mẫn Hạo gật đầu: “Anh Hạ, chúng ta kết thành liên minh đi, em cảm thấy chờ bọn họ đến cướp, chúng ta liền chạy ra, phần thắng lớn hơn.”

Hạ Hi đưa tay, hai người đập tay nhau một cái, kết liên minh thành công.

Đến tầng cao nhất, hai người phân công nhau lục soát, Mẫn Hạo phụ trách phòng bên trái, Hạ Hi phụ trách phòng bên phải. Hạ Hi đứng nguyên tại chỗ nhìn Mẫn Hạo đi xa, sau đó quay đầu nói với ống kính máy quay: “Tôi cảm thấy liên minh này không đáng tin, lỡ may chúng tôi đều tìm được một cái chìa khóa thì làm sao, đây là trò chơi cho nên thời khắc mấu chốt phải dựa vào bản thân giành được.”

Cậu vừa nói xong thì đột nhiên nghe được tiếng mở cửa phòng, hồn vía lên mây, tiếp đó hướng vào người

quay phim nói: “Anh cố ý làm tôi sợ đúng không? Hừ, vừa rồi tôi còn chưa nói ra câu kia đâu.”

Hạ Hi đoán không sai, nơi này quả nhiên giấu một chiếc chìa khóa nhưng đã bị Mẫn Hạo tìm được, cậu ta cũng có nghĩa khí, không tự mình mang chìa khóa xuống lầu giao nhiệm vụ mà ngược lại còn đi tìm cùng Hạ Hi, nhưng không lâu sau, liên tiếp nghe thông báo chiếc chìa khóa thứ hai, thứ bạn đã được tìm thấy. Nói cách khác, bây giờ trong tay Mẫn Hạo có một chìa khóa, trong khách sạn còn có một chiếc chìa khóa nữa.

“Anh Hạ, vừa rồi em mới chứng kiến Đỗ Thực cướp của thân vĩ, Tổng chí cường đã mang chìa khóa giao cho đạo diễn rồi.”

Hạ Hi nghĩ nghĩ, nói: “Đi nào, chúng ta cũng xuống dưới cướp.”

Mẫn Hạo gật đầu, Hạ Hi lại hỏi cậu ta: “Chìa khóa của em đâu? Không mất đi?”

“Ở trong này.” Mẫn Hạo lấy ra từ trong túi tiền, Hạ Hi theo dõi cậu ta một hồi lâu, sau đó đột nhiên cướp chìa khóa bỏ chạy, Mẫn Hạo ngăn người ra, sau đó nhanh chóng đuổi theo Hạ Hi.

Hạ Hi vừa chạy vừa nói: “Mẫn Hạo, xin lỗi nha, em mau tìm tiếp đi, anh ở bên ngoài chờ em!”

Mẫn Hạo tủi thân nhưng không từ bỏ nói: “Anh Hạ, chúng ta không phải một liên minh sao? Sao anh có thể làm vậy! Anh đừng chạy!”

Hạ Hi chạy xuống tầng 1, quả nhiên thấy Đỗ Thực cùng Bàn Thân Vĩ đang giằng co tại đây, vẫn bất phân thắng bại. Cậu bước ra khỏi cửa khách sạn lại cứ suy nghĩ, cứ như vậy cướp lấy chìa khóa của Mẫn Hạo thật áy náy, lại quay trở lại, đồng thời Mẫn Hạo đuổi đến nơi, cậu ta bắt được Hạ Hi, còn chân thành nói: “Anh Hạ, cái này do em tìm được.”

Hạ Hi nhỏ giọng nói: “Cái chìa khóa này thuộc về anh, nhưng anh đồng ý tìm giúp em, thế nào?”

Mẫn Hạo nghĩ một chút, gật đầu nhận lời đề nghị này.

Vì thế, người cuối cùng không tìm được chìa khóa là Bàn Thân Vĩ, cậu không thể nghĩ bản thân có thể tìm cách đến đảo Tần Hoàng. Tổng Chí Cường lấy được một chiếc xe điện, Đỗ Thực được một trăm đồng, Mẫn Hạo là phương tiện giao thông công cộng, còn Hạ Hi chính là một chiếc xe hơi, đây là điều ngoài dự đoán của mọi người. Hạ Hi không tin nổi phải xác nhận lại với đạo diễn, sau đó vui vẻ nhận lấy trong con mắt ghen tỵ của những người khác.

Trong đó buồn bực nhất chính là Mẫn Hạo, chiếc chìa khóa của Hạ Hi vốn của cậu ta, sau hai người đổi lại, nếu không phải như vậy, bây giờ có thể đi xe là cậu ta rồi.

Lúc đến đảo Tần Hoàng, bọn họ cần ở lại đây thêm hai ngày nữa, toàn bộ vật phẩm đều thu lại từ trò chơi, chương trình không cung cấp thức ăn, chỗ ngủ, tất cả đều do tự giành lấy. Hai ngày này mang lại ý nghĩa sâu sắc cho bọn họ, đồng thời cũng thấm sâu độ tàn nhẫn của chương trình.

Đỗ Thực cảm khái nói: “Tôi chỉ nghĩ đây là một chương trình thôi, ai ngờ mấy ngoài liều mạng vậy!”

Hạ Hi nói: “Từ giờ trở đi, mỗi lần tham gia chương trình nào tôi nhất định phải ăn no nê, tham gia xong chương trình này gầy đi mấy cân!”

Mẫn Hạo cười nói: “Là anh xui xẻo thôi, em cũng Chí Cường ăn đến no nê.”

Hạ Hi quả thật không may, hoặc vận may của cậu đã tiêu hao kể từ khi được cái ô tô rồi, tiếp theo hoàn toàn là lịch trình khổ sở của trò chơi, mà cậu lại được ăn ít nhất, gnur nơi kém nhất, đồ dùng tồi nhất, nhất định là loại nằm mốc trong truyền thuyết rồi.

Cuối chương trình, bốc thăm lấy phương tiện giao thông, Hạ Hi bị số phận đen đủi của mình dọa sợ luôn, mấy người nhao nhao để cậu rút, dù sau rút đầu tiên, xác suất ngẫu nhiên không phải tốt hơn à. Hạ Hi khấn trương nhìn tâm phiếu, kết quả vừa mở ra, không ngờ lại là đen đủi nhất.

Hạ Hi tức giận giơ tấm phiếu lên trước camera, cực kì giận giữ nói: “Tôi nói gì chứ! Có ai đen đủi hơn tôi nữa không! Không, không ngờ được xe của tôi là một cỗ xe đặc biệt!”

Đỗ Thực lắc đầu: “Sau này cậu tự phong thần nằm mốc được rồi đó.”

Quay phim xong, năm người bốc thăm ngẫu nhiên chọn phương tiện giao thông để về, lúc này sắc trời đã tối dần, nếu trì hoãn lâu hơn nữa trời tối đen sẽ càng không dễ dàng. Hạ Hi vốn muốn đi nhờ xe Mẫn Hạo nhưng bị chương trình tàn nhẫn ngăn cản, đám người dần dần rời đi bây giờ chỉ còn có cậu cùng người quay phim.

Về mặt Hạ Hi cay đắng hỏi người quay phim: “Biên kịch cố ý mang chúng tôi tới đây đúng không? Ngay cả một người cũng không thấy, ai có thể nói cho tôi biết nên làm gì bây giờ?”

Người quay phim cười mà không nói gì, Hạ Hi chỉ đành biết chấp nhận, cậu đi dọc đường lên phía trước: “Trước tiên đi tìm nơi có nhiều người, nói không chừng sẽ có người tốt bụng cho tôi đi nhờ một đoạn.”

Con đường này thật sự yên lặng, hơn nữa bởi vì đường hẹp nên không có chiếc xe nào chạy qua. Hạ Hi đi một hồi lâu mới ra được, phạm vi bên ngoài rất vắng vẻ, song cuối cùng vẫn thấy một chiếc xe chạy đến, trên người cậu không có tiền, không có di động, trừ cách tìm một người lái xe tốt bụng ra, chỉ còn cách dựa vào cái mặt mà kiếm tiền thôi.

Có điều bây giờ phải bắt được xe.

Nhưng mà sự thật với dự đoán của Hạ Hi chênh lệch quá lớn, cậu đứng bên đường vẫy tay một hồi lâu cũng chẳng có chiếc xe nào dừng lại hỏi một chút, trên đường cậu gặp một chiếc xe taxi, kết quả người ta nghe cậu không có tiền lập tức lái xe chạy đi luôn, điều này đã kích Hạ Hi thật lớn, cậu dí mặt vào camera nói: “Mặt tôi vô hình vậy à?”

Người quay phim buồn cười: “Trời tối quá rồi.”

“Cho nên không thấy rõ mặt tôi sao? Chúng ta đổi vị trí đi, đứng dưới đèn đường sẽ dễ thấy hơn.”

Nhưng lần này Hạ Hi may mắn hơn, cậu không cần phải xin xe đã có một chiếc dừng xuống bên cạnh, tiếp đó là một người ló cổ ra, cười với Hạ Hi: “Có muốn lên xe không?”

Hạ Hi nhìn chằm chằm Tần Duệ Lâm, kinh ngạc nói: “Sao anh lại đến đây!”

Tần Duệ Lâm xuống xe, hẳn không nhìn đến người quay phim mà ôm cổ Hạ Hi, khẽ hôn nhẹ xuống môi cậu, bất đắc dĩ nói: “Anh đến thăm em, thế nào, thu hình thuận lợi chứ?”

Hạ Hi ôm Tần Duệ Lâm, cuối cùng cũng tìm được đối tượng tổ khổ: “Em rất xui xẻo, từ khi cướp được một chiếc xe hơi, tìm đồ vật cũng không tìm ra, chơi đoán số cũng thua, bây giờ phương tiện giao thông về Bắc Kinh cũng bị mất, sớm biết thế em đã không động tay, việc này thật kì quái!”

“Đói bụng không?”

Hạ Hi gật đầu.

Tần Duệ Lâm tiện nói: “Anh mang theo đồ ăn, sữa cho em, phía sau cửa hàng còn có một cái giường nhỏ, em có thể ngủ đó một chút.” Hắn sờ mặt Hạ Hi, đau lòng nói: “Vành mắt em đen lại rồi, chắc chắn không được nghỉ ngơi tốt.”

Hạ Hi ầm ức nói: “Có muỗi!”

“Được rồi vậy chúng ta về nhà, em muốn ăn cái gì? Anh bảo người làm chuẩn bị trước.”

Hạ Hi dựa vào người Tần Duệ Lâm đọc tên món ăn, hai ngày rồi cậu không được ăn thịt cho nên cái miệng tham lam không ít, Tần Duệ Lâm ghi chép lại, Hạ Hi nhất thời hoạt bát lên, không khỏi cảm động nói: “Anh thật tốt, may mà anh đến nếu không em phải tiếp tục lưu lạc đầu đường...”

Hai người không kiêng nể gì biểu diễn show ân ái, bất hạnh còn có nhà quay phim, cả người hẳn cơ hồ hồng mắt, ấu có thể nói cho hẳn biết đến tốt cùng là xảy ra chuyện gì không! Không phải Hạ Hi không có bạn gái sao! Bây giờ lại đột nhiên tọt ra một người bạn trai! Hơn nữa dựa vào tư thế thân mật thì có lẽ cả hai đã bên nhau thời gian không ngắn, cảm nhà quay phim rút nhanh xuống đất, kinh ngạc đến mức nói không

nên lời.

Hắn ngây ngốc nhìn Tần Duệ Lâm, nhưng là ——

Người này vì cái gì nhìn rất quen mắt!

Nhà quay phim điên cuồng lục lợi trí nhớ, rốt cuộc cũng nhớ ra, hắn mở lớn hai mắt, cảm thấy mình đã nắm được một thông tin cực kỳ quan trọng! Tính hóng hớt trong lòng hắn bắt đầu rục rịch, suy nghĩ của hắn không khỏi lướt gió tung bay, bản thân chiếm được thông tin tốt như vậy, sau này có được Tần gia cho phí im mồm không? Quan trọng hơn là hắn gặp được Tần gia trong truyền thuyết! Hơn nữa hắn còn có quan hệ không bình thường với Hạ Hi!

Tin tức chấn động như vậy mà chỉ có một mình hắn biết, hắn cảm thấy bản thân đang ở trên đỉnh nhân sinh!

Lúc lên xe, cuối cùng Hạ Hi cũng nhớ đến gã quay phim, cậu chán nản cào tóc: “Suýt chút nữa quên nói với hắn, Cao Tuấn, anh sẽ không quay cảnh vừa rồi vào chứ?”

Cao Tuấn —— cũng chính là người quay phim gậy đầu.

“Có thể xóa sạch không?”

“Không được, sẽ xóa sạch nội dung đoạn trước.”

Tần duệ Lâm liếc mắt nhìn Cao Tuấn, an ủi Hạ Hi nói: “Không có việc gì, đoạn này bọn họ không phát sóng đâu.”

Hạ Hi buồn bực gậy gậy đầu, cũng bắt đắc dĩ nói với Cao Tuấn: “Làm một người quay phim, anh không thể tùy tiện cảnh nào cũng quay vào đấy? Chương trình giải trí chú ý tính vui vẻ, anh cũng cảm thấy người xem sẽ thích cảnh vừa rồi sao?”

Cao Tuấn còn thật thà gậy đầu: “Sẽ!”

Cả người Hạ Hi đều hồng mắt.

Nhưng bất kể thế nào quay phim vẫn phải tiếp tục, trong lúc Cao Tuấn bị bắt đóng máy quay, sau đó tận mắt chứng kiến một màn ân ái. Chắc hẳn Hạ Hi cũng đói bụng lắm, cũng không quan tâm tần duệ lâm làm những gì, bản thân bắt đầu ăn, cậu ăn một lát, sau đó cầm một miếng bánh quy đưa đến bên miệng tần duệ lâm, Tần Duệ Lâm ăn hết, cậu lại đưa thêm một miếng nữa.

Lúc Tần Duệ Lâm được Hạ Hi dứt bánh quy, hần đột nhiên cắn một miếng, sau đó ngậm luôn ngón tay Hạ Hi, lại nhìn cậu một cái, ánh mắt cực kì đen tối, lại dùng lưỡi liếm ngón tay cậu. Hạ Hi im lặng một chút, sau đó mặt đỏ bừng lên.

Người quay phim bất hạnh thấy được cảnh này mắt cũng mù luôn.

Chờ Hạ Hi ăn uống xong, người quay phim tiếp tục quay, hần đang quay đến cảnh Hạ Hi nằm ngủ một mình phía sau xe thì bị đuổi ra ngoài, lý do là Hạ Hi muốn người quay phim hôm nay nghỉ làm sớm một chút, dù sao tiếp theo bọn họ cũng không cùng đường.

Ô tô lần nữa khởi động, Hạ Hi mới hỏi Tần Duệ Lâm: “Vừa rồi làm sao anh ngăn cản hần được?”

“Người này còn muốn được quay nhiều chương trình nữa, hần luôn đi theo bên cạnh em làm sao mà giấu diếm mãi được, còn không bằng cho hần biết sớm một chút, anh không chịu đựng sự theo dõi được.”

Hạ Hi khinh thường hừ một tiếng: “Anh đang ý lại sao, phải trị!”

“Vậy trước tiên em đem chứng ý lại của Tần Thần chữa trị đi đã.”

“Con đã ngủ chưa?”

“Ngủ rồi, anh bảo Tần Thần mang theo Hạc Hiên đi ngủ, từ nhỏ nó đã vô cùng thích anh trai, mà Tần Thần luôn chê nó dính người.”

Hạ Hi cười nói: “Còn không phải do thói quen của nó, từ nhỏ em trai muốn gì thì cho cái đó, bây giờ trong lòng Hạc Hiên anh trai luôn đứng thứ nhất.”

“Đúng rồi, Tần Thần nói nó muốn học Piano, em thấy thế nào?”

Hạ Hi ghé người vào phía sau, tựa đầu lên bàn tay nói: “Nó muốn học thì học thôi, học nhiều thứ cũng không mất đi đâu, chờ nó lớn hơn một chút, muốn học gì cũng không có thời gian mà học.”

Tần Duệ Lâm khát khao nói: “Chờ nó trưởng thành, có đủ sức chống đỡ Bách Ân Lệ Nhã, anh với em sẽ đi du lịch vòng quanh thế giới, khi đó chỉ có hai người chúng ta, muốn làm thế nào thì làm thế ấy.”

“Thời gian trôi qua thật nhanh, em vẫn còn chưa cảm nhận được gì thì Hạc Hiên đã có thể đi vững, có thể nói chuyện, nhoáng lên một cái con sẽ đi học, năm tháng không buông tha ai!”

Hai người cũng nhau tán gẫu về tương lai con trẻ, không khí ấm áp ngọt ngào, bọn họ đã trải qua chục năm âm ỉ dữ dội, trải qua sự khổ sở hai bên mang lại, bây giờ thực sự quý trọng giây phút bình yên có được.

Trong hai năm này, bọn họ chậm rãi tẩy xóa đi những chấp nhất của nhau, nếu đã quyết định tiếp tục bên nhau thì cả hai đều cố gắng vì một mục tiêu. Hạ Hi cũng cố gắng, ban đầu cậu có cảm giác khó chịu nhưng sống dần dần lại hình thành những thói quen bé nhỏ, đến khi cậu bắt đầu hưởng thụ thói quen này thì tất cả đã trở nên tốt đẹp vô cùng.

Cho dù đã hai năm trôi qua, Tần Duệ Lâm vẫn chờ cậu như cũ, hần tuân thủ lời hứa của bản thân, hần ý lại vào Hạ Hi cũng đồng thời quan tâm chăm sóc cho cậu, bọn họ cùng giúp đỡ lẫn nhau, dần dần trở nên lo lắng cho đối phương. Hạ Hi từng yêu Tần Duệ Lâm, đến khi ở chung cậu dần dần tìm lại được cảm giác, không, phải nói rằng cảm giác này tốt đẹp hơn so với trước kia.

Cuối cùng hai người đã yêu lẫn nhau.

Hạ Hi vẫn ở phòng cũ, đặc biệt Tần Duệ Lâm cũng chuyển đến đây, tuy rằng bốn người cùng ở nhưng nhà trọ rộng rãi nên không có vẻ chật chội. Lúc hần vừa về nước, Khương Liêm vào nhà trọ liền cảm thán: “Bây giờ mới giống một ngôi nhà chứ, mặc dù nhà cũ một chút. Tiểu bảo bối thật là đáng yêu, chị đây cũng muốn sinh một đứa.”

Hạ Hi vô cùng thỏa mãn với hiện tại, cậu đã có thứ mình cần, tuy rằng từng bỏ qua, cũng từng nhiều lần gian khổ nhưng may mắn vẫn còn.

Hơn nữa cậu rất tin, cho đến vĩnh hằng, mọi chuyện sẽ không thay đổi.

66. Chương 66: Phiên Ngoại 2

Rửa mặt xong, đồng hồ báo thức cũng chỉ đúng hai giờ sáng rồi, Hạ Hi ăn uống no đủ, cơn buồn ngủ liền xông đến, cậu nhắm mắt ngã xuống giường, cảm giác thân thể mệt mỏi cuối cùng cũng được thoải mái. Một lát sau, Tần Duệ Lâm cũng lên giường, hần vén chăn đến gần chỗ Hạ Hi, sau đó vươn một tay đặt trên người cậu, hai người quay mặt lại nhìn nhau, Tần Duệ Lâm cũng cực kỳ tự nhiên cúi đầu hôn Hạ Hi, đưa tay vào áo ngủ của cậu mà thăm dò, sau đó nhẹ nhàng đụng chạm đến da thịt cậu.

Hạ Hi mệt mỏi, đối với châm lửa của Tần Duệ Lâm cũng không phản ứng chút nào, cậu bất mãn than vãn hai tiếng, đồng thời chân dùng sức đá hần xuống giường.

Tần Duệ Lâm ngừng lại một chút, thấy hai mắt Hạ Hi vẫn nhắm chặt không có động tĩnh gì, liền lại gần hôn cậu, tay hần sờ dần xuống thân dưới cậu, sau đó dừng lại ở mông Hạ Hi, cực kỳ sung sướng nhéo lấy nó. Hai cánh mông Hạ Hi giãy dụa một chút, sau lại thấy tay Tần Duệ Lâm đang đặt ở đó cũng không làm gì tiếp mới yên lòng.

Hiện tại cả người cậu đều rất mệt mỏi, cũng không muốn bị “gậy gộc” đâm đến chết đi sống lại đâu.

Tần Duệ Lâm tự mình kích động một hồi, thấy Hạ Hi thật sự không có tâm tình liền không tiếp tục nữa,

thấp giọng hỏi: “Muốn ngủ?”

“Ừm...” Giọng nói Hạ Hi mơ hồ không rõ.

Tần Duệ Lâm lại nói: “Nhưng anh bây giờ hề đụng đến em là lửa lại lên.”

“...”

“Lúc anh ôm em, em nhớ anh nói muốn làm em, nhưng mà lúc đó nhiếp ảnh gia còn ở nơi đó, em thoát nhìn còn rất đáng thương. Nếu anh không quyết tâm, em cảm thấy làm trên xe thế nào? Hẳn là thực kích thích đi...”

Tần Duệ Lâm nói xong cúi đầu nhìn, Hạ Hi đã ngủ đến trời đất đen kịt rồi. Hắn nói muốn làm ở trên xe cũng chỉ là vui đùa, Hạ Hi da mặt mỏng, đừng nói ở bên ngoài, buổi tối mà còn bật điện cậu cũng không tình nguyện, nhưng mà hắn cảm thấy thật thú vị, sau này nếu có cơ hội nhất định xui Hạ Hi thử một phen.

Hạ Hi đang ngủ, Tần Duệ Lâm thật đúng là ngủ không được, thứ đó đã thức tỉnh không làm qua sẽ không xuống được, hiện tại cứng rắn được kẹp giữa hai đùi Hạ Hi, mà Hạ Hi cứ như vậy vẫn ngủ ngon.

Sau đó Tần Duệ Lâm liếm người Hạ Hi giải quyết qua một lần.

Ngày tiếp theo tinh thần Hạ Hi rất sáng khoái, vừa rời giường cũng gần mười giờ rồi, Tần Duệ Lâm còn ôm eo cậu, khiến cậu muốn xuống giường cũng không nhúc nhích nổi. Nhưng mà Tần Duệ Lâm ngủ rất tỉnh, Hạ Hi cơ hồ vừa động hắn cũng nhanh chóng tỉnh lại, Hạ Hi đem tay hắn bỏ ra, sau đó xoay người xuống giường, đúng lúc đó bị Tần Duệ Lâm dùng tay lôi trở lại, đặt đối phương trên người mình, hai mắt hắn tỏa sáng gắt gao nhìn chằm chằm Hạ Hi.

Nhìn vào hành động của Tần Duệ Lâm, hiện tại Hạ Hi không cần hỏi cũng biết hắn muốn làm gì, hướng chỉ tên nhóc kia còn đang hoạt bát nhảy loạn, căn bản không thể bỏ qua cho cậu được. Cậu không kiên nhẫn đẩy Tần Duệ Lâm ra: “Em đói bụng.”

Tần Duệ Lâm nhảy xuống giường ngay tức khắc: “Anh đi lấy đồ ăn.” Hắn đi đến bên cửa lại nói: “Em đừng động đây, đồ ăn rất nhanh sẽ đến!”

Hạ Hi túm lấy một cái gối ném cho hắn.

Tần Duệ Lâm vội vàng né qua, hắn tìm được hai cái bánh bao, bánh quy cùng thịt bò, lại lấy từ trong tủ lạnh ra hai cái bánh ngọt, liền bay về phòng. Hạ Hi không xuống giường, chính mình nằm úp sấp bên giường chuẩn bị ngủ lại, Tần Duệ Lâm xé vỏ thức ăn ra rồi nhét vào tay cậu, Hạ Hi ăn vài miếng lại nói: “Sữa đâu?”

Tần Duệ Lâm đi ra ngoài lấy sữa, lúc này hấn đụng phải Hạc Hiên, bảo mẫu đang cùng bé chơi đùa, đứa trẻ ngốc trong sáng cười cười nhìn Tần Duệ Lâm, sau đó vươn hai tay ôm chầm lấy chân Tần Duệ Lâm, làm nũng nói: “Ba ba, ôm_____”

Sáng sớm, Tần Duệ Lâm làm gì có tâm tư cùng bé chơi đùa, hấn vỗ vỗ đầu lên con nhỏ, dỗ nói: “Hiên Hiên ngoan, đi chơi với dì, ba ba có việc gấp.”

Hiên hiên tất nhiên không dễ dàng bỏ qua: “Con không muốn!”

“Nghe lời nào, ba ba bây giờ có chuyện rất quan trọng, con ngoan ba sẽ đem Hoa ca ca cho con được không?”

Hạc hiên đang ôm chân Tần Duệ Lâm chợt chấn động, mặt bé tròn vo, con người đen lay láy mà trong suốt, lúc này hơi hơi nhếch miệng lên, bộ dáng vẻ cực kì tủi thân.

Tần Duệ Lâm vừa dỗ lại vừa lừa, cuối cùng thân người ôm chân mình gỡ ra, sau đó nhanh chóng chuồn đi, hạc hiên thấy ba ba chạy vội, tức giận hô lớn: “Con ghét ba ba!”. Bé đứng nguyên tại chỗ một hồi, cảm thấy ca ca đối tốt với chính mình nhất, sẽ không trốn tránh trách nhiệm như ba ba cùng daddy, liền nâng cằm giận dữ nói: “Dì, con nhớ anh quá!”

Chạy đến cửa phòng ngủ, Tần Duệ Lâm không khỏi thở dài một hơi, bây giờ thực sự không tiện, nhất là Tần Thần sắp trở lại, hấn muốn cùng Hạ Hi thân thiết một chút cũng khó có cơ hội. Hấn đem sữa cho Hạ Hi, thậm chí còn nịnh nọt đem đến bên miệng, Hạ Hi đương nhiên hưởng thụ, cậu uống sữa trên tay Tần Duệ Lâm một hồi, sau đó mới thỏa mãn nói: “Được rồi.”

“Ăn no rồi?”

“Tạm được.”

Tần Duệ Lâm liền ý vị sâu xa nói: “Nhưng anh thì chưa.”

“...” Hạ Hi biết hấn đã nhịn một đêm, lúc này cũng không có ý định dày vò nữa, cậu nằm lên giường, sau đó nói với Tần Duệ Lâm: “Đem rèm cửa kéo lại, còn mang áo mưa nữa.”

“Biết.” Tần Duệ Lâm hai ba bước đã lột sạch áo ngủ Hạ Hi, Hạ Hi và hấn ở trên giường rất hòa hợp, Hạ Hi không có nhu cầu nhưng chỉ cần cho cậu cảm giác thoải mái thì cậu cũng không ghét chuyện ấy, đương nhiên đôi khi nhu cầu của Tần Duệ Lâm có độ thì đó lại là vấn đề khác.

Hai năm qua, thứ hai người bồi dưỡng được không chỉ có tình cảm mà còn có kỹ xảo trên giường. Tần Duệ Lâm rất thích các tư thế mới, mỗi lần đều có thể làm một tư thế khác nhau, Hạ Hi có khi cũng cảm thấy không tồi, có khi cảm thấy không nhịn được tức giận, cũng không thêm quan tâm hai người có đang trần truồng trên giường, quay lưng về phía Tần Duệ Lâm mà hấn thậm chí còn không dám phản kháng.

Nhưng bất kể thế nào, trước khi tiến vào thân thể Hạ Hi Tần Duệ Lâm đều khiến cậu thoải mái sung sướng đã, kỹ xảo tay hần ngày càng tốt, mỗi lần Hạ Hi chống cự không được bao lâu đã buông vũ khí đầu hàng. Nhưng mà Tần Duệ Lâm cũng không thiếu thói quen xấu, hần làm Hạ Hi không biết bao nhiêu lần, thậm chí cậu đã từng giáo huấn hần, hần vẫn không sửa được.

Thói quen xấu đó chính là tạo đầy dấu hôn trên người Hạ Hi, hần đổi chuyện này tràn đầy nghiên cứu, ra tay xuống người Hạ Hi một lát quả nhiên khiến cậu vô cùng thê thảm, chỉ cần nhìn vào gương thôi cũng thấy đủ thâm đẫm rồi. Bây giờ cũng thế, lúc Tần Duệ Lâm hôn lên thân thể Hạ Hi vẫn thừa dịp cậu loạn ý tình mê mà dùng răng nanh cắn nhẹ, mặc dù Hạ Hi biết nhưng cũng không có nhiều sức lực đi hiểu chuyện đó.

.....

Chuyện này với Hạ Hi mà nói vừa là một loại tra tấn cũng đồng thời là một loại hưởng thụ, hai người ngấm nhìn thân thể nhau, cùng hưởng thụ cảm giác tiếp xúc thân mật, cậu cảm thấy cả người như bị thiêu đốt, thân thể cất lên xúc cảm khác thường, khoái cảm từng đợt từng đợt đánh úp não bộ. Nhưng Tần Duệ Lâm không dễ dàng buông tha cậu như vậy, cậu cố nên xúc động nội tâm nhưng vẫn vô thức thốt ra tiếng rên rỉ hỗn hển nho nhỏ.

Đây là một tín hiệu khiến Tần Duệ Lâm trở nên phát cuồng.

Việc xong, Hạ Hi mệt đến mức nằm lỳ ở trên giường, cho dù trải qua bao nhiêu lần làm thì phía sau cậu vẫn ít nhiều cảm thấy khó chịu. cậu toát mồ hôi, hơi thở cũng trở nên dồn dập. ngược lại Tần Duệ Lâm sau khi thỏa mãn được ước mong lại lo lắng cho thân thể Hạ Hi, cố nhịn dục vọng xuống, hần bảo Hạ Hi đừng nhúc nhích để mình đi vắt khăn giúp cậu lau người, mí mắt cậu vô thức trĩu nặng.

Khi Tần Duệ Lâm lau sạch phía sau cho Hạ Hi liền thấy cái cánh mỏng nõn nà, phấn nộn đến mức người khác nhìn thấy cũng muốn cắn một cái. Hần nghĩ ngợi một lát, đột nhiên bưng bánh kem đầu giường lại, trong lúc đó còn chột dạ liếc mắt nhìn Hạ Hi một cái, thấy cậu không có động tĩnh gì liền mang tâm trạng phấn khích kích động đem bánh ngọt bôi lên mỏng cậu.

Cảm xúc lạnh lạnh khiến Hạ Hi hơi hơi tỉnh lại, tuy cậu muốn quay đầu nhìn xem thế này nhưng bị Tần Duệ Lâm ngăn cản, liền hỏi: “Cái gì vậy?”

Tần Duệ Lâm thở nhẹ nói: “Là thuốc thôi mà, anh lau người cho em rồi bôi thuốc, sẽ thoải mái hơn.”

“Em không bị thương.”

“Ai nói bị thương mới phải dùng, anh cam đoan sẽ rất thoải mái, em đừng động đây nếu để dây ra khắp nơi sẽ không tốt.”

Hạ Hi cảm thấy không tin tưởng lắm nhưng cũng không muốn nghĩ nhiều, cậu nằm xuống, quả nhiên cảm nhận được Tần Duệ Lâm dùng thứ kia bôi bôi, cảm giác lạnh lạnh thực sự rất thoải mái.

Nhưng cậu không biết rằng, một tay Tần Duệ Lâm đem bánh kem bôi bôi, một bên cúi đầu thưởng thức nó, tuy rằng bánh kem vẫn là bánh kem thôi nhưng đối phương thức thưởng thức hương vị lập tức trở nên tuyệt vời hơn hẳn, thế nhưng hẳn không dám làm mạnh khiến Hạ Hi biết được.

Tần Duệ Lâm vừa hưởng thụ vừa cảm thấy cảnh tượng này thực sự quá kích thích, hẳn thật muốn hung hăng cắn một miếng, tốt nhất là có thể thưởng thức được chỗ kia, hẳn ăn hết chỗ bánh kem kia cũng không có can đảm đi xuống lấy tiếp, chỉ xám xẹt nhẹ nhàng xuống giường vốn tính lấy khăn mềm hủy đi hiện trường.

Nhưng lúc Tần Duệ Lâm cầm được khăn mềm đi ra đã thấy vẻ mặt phần nộ của Hạ Hi. Vừa rồi cậu sờ ra phía sau một chút liền phát hiện tay dính bánh kem, cậu làm sao cũng không nghĩ được Tần Duệ Lâm có thể chơi đùa loại này được liền nghiêng đầu xem liền phát hiện phía sau mình tất cả đều là bánh kem, một tầng lại một tầng, thậm chí bề mặt còn dính nước miếng rất khả nghi, cậu không cần đoán cũng biết tất cùng là do ai quấy rối.

Hạ Hi nghiêng răng nghiêng lợi nói: “—— Tần Duệ Lâm!”

Tần Duệ Lâm hoảng hồn chợt dạ liếc mắt sang chỗ khác, sau đó đem khăn mặt ném cho Hạ Hi liền nhanh chóng chạy ra khỏi phòng. Hẳn chạy thẳng đến phòng khách mà tim vẫn đập nhanh không chịu được, trong đầu toàn là suy nghĩ thôi mình chết rồi.

Hạ Hi then quá hóa giận lau đi bánh kem, ánh mắt cơ hồ muốn giết người nhìn chằm chằm vào khăn mềm kia. Cậu không thay quần áo nữa, lập tức lấy áo ngủ lúc trước mặc vào rồi ra khỏi phòng.

Hạc Hiên nhìn thấy Daddy, ánh mắt càng trở nên nhiệt tình, bé vui vẻ nhìn về phía Hạ Hi, cố gắng hấp dẫn sự chú ý của cậu nhưng Hạ Hi chỉ cười với bé một cái liền bỏ đi. Hạc Hiên bị coi thường, ầm ục trong lòng nhanh chóng tràn ra chỉ có thể dúi đầu vào trong lòng dì giúp việc, đáng thương hỏi: “Khi nào anh trở về ạ?”

Cuối cùng Hạ Hi cũng tìm được Tần Duệ Lâm trong phòng bếp, hẳn trốn ở sau cửa phòng bếp, khi nhìn thấy Hạ Hi suýt chút nữa bị dọa bay mất hồn. Hạ Hi không thèm quan tâm đến cảm xúc của hắn, thẳng chân cho một cước vào đùi Tần Duệ Lâm, hắn ôm đầu ngồi xổm xuống, cầu xin tha thứ: “A Hi, em đá nhẹ thôi, đau lắm đó!”

Hạ Hi dùng cả tay lẫn chân đánh cho Tần Duệ Lâm chạy toán loạn trong bếp, hắn sợ đến mức vừa gào vừa khóc vừa kêu tên. Hạ Hi biết Tần Duệ Lâm có khả năng đánh trả được, dù sao trước kia hắn cũng tìm đến cái chết không ít lần, mỗi lần đều gào khóc lần sau không dám nữa nhưng Hạ Hi chỉ cần thả lỏng một chút, hắn liền tái phạm không ngừng.

Tần Duệ Lâm tiếp tục chạy trốn nhưng diện tích phòng bếp có hạn, hắn nhanh chóng bị Hạ Hi ngăn ở một góc. Coi như Hạ Hi để lại cho hắn chút mặt mũi, lúc ra tay cũng không động đến mặt nhưng mà trên người Tần Duệ Lâm chắc chắn đầy vết thâm tím, dù sao cậu cũng là người trưởng thành, lúc ra tay sức lực cũng không nhẹ chút nào.

Hạ Hi đánh cũng mệt mỏi cả giận nói: “Anh sai ở đâu!”

Tần Duệ Lâm khom người, vẫn tiếp tục đề phòng Hạ Hi có thể hung hăng đá thêm cước nữa, đáng thương nói: “Anh không nên bôi bánh kem lên người em.” Cũng đồng thời hối lỗi: “Sau này anh không dám tái phạm nữa, điều em không muốn anh tuyệt đối không làm!”

Hạ Hi hừ lạnh một tiếng, cậu không thêm tin lời hứa hẹn của Tần Duệ Lâm nhưng bây giờ cũng không có biện pháp nào khác, liền thở hồng hộc nói: “Vậy từ hôm nay không được tiến vào phòng tôi nữa bước!”

Tần Duệ Lâm kêu rên nói: “A!”

“Không phục?”

“Có thể đổi cách trừng phạt khác không? Như thế nào cũng được nhưng đừng bắt anh ngủ riêng mà!”

Hạ Hi cuối cùng cũng vui vẻ nhìn thấy bộ dạng sống không bằng chết của hắn, cậu lắc lắc đầu, khẳng định lại: “Không được, nói một bước là một bước, thiếu một chút cũng không thể!”

Mặt Tần Duệ Lâm xám trắng, hắn cúi đầu giống như thấy mỗi thứ xung quanh đều dựng ngón giữa với mình.

67. Chương 67: Phiên Ngoại 3

Khi quay xong chương trình Nhật ký 2 ngày sinh tồn tập một, ngay sau đó Hạ Hi lập tức tổ chức họp báo công bố thông tin, rất nhiều phóng viên nhà báo tham gia buổi công bố, liên tục hỏi thăm về tình hình gần đây của Hạ Hi, hỏi cậu vì sao hai năm rồi không có thông tin gì. Đương nhiên, trọng tâm vẫn là hỏi về chương trình giải trí cậu mới tham gia, chương trình này có chút bí ẩn, trước khi thu hình lần thứ nhất, tổ biên kịch không hề tiết lộ một chút thông tin nhỏ nhoi nào với khán giả, nếu không phải nhờ ảnh chụp được của fan thì bọn họ chắc còn chưa biết gì.

Là một chương trình thần bí và có nhiều mối quan hệ, không thể nghĩ ngờ gì khi Hạ Hi tham gia mang đến vô số khán giả, thậm chí có rất nhiều fan hâm mộ không ngừng cập nhật, tuyên bố sẽ vì Hạ Hi mà ra sức ủng hộ Nhật ký 2 ngày sinh tồn, ngoài nâng đỡ nam thần ra, bọn họ cũng ngập tràn mong chờ với chương trình bí mật của Hạ Hi.

Trên màn ảnh, Hạ Hi vì khán giả mà tạo nên không biết bao nhiêu vai diễn kinh điển khó quên, từ người kiên cường đến tiểu thịt tươi*, từ hoàng đế đến tên ăn mày, gần như không thể ngăn cản được khả năng nhập vai của cậu, nhưng cuộc sống Hạ Hi vẫn mãi nằm sau một bức màn che mờ.

Chú thích: tiểu thịt tươi là tên mà truyền thông gọi những nam thần trẻ tuổi đang hot.

Nhưng có người vui mừng lại cũng có người lo lắng.

Fan hâm mộ muốn biết cuộc sống của nam thần rồi lại sợ nam thần bị bôi đen bởi phàn trần, có thể nói các cô thực sự tan nát tim gan.

Trong buổi họp báo công bố thông tin, phóng viên hỏi: “Đây là lần đầu tiên anh tham gia chương trình giải trí, xin hỏi vì sao anh lại có quyết định này?”

Hạ Hi lịch sự trả lời: “Tôi cho rằng Nhật ký 2 ngày sinh tồn là một chương trình có tính chiến đấu cao, vừa lúc tôi muốn thử thách bản thân một chút.”

“Anh có nghĩ sau khi ra mắt thì hình tượng của mình sẽ bị tổn hại không?”

Hạ Hi do dự một chút, cười nói: “Tôi muốn đem con người thực sự của mình cho khán giả xem, nếu là chương trình thực tế thì không cần phải diễn, không chỉ chúng tôi cảm thấy nhàm chán mà khán giả xem cũng thấy nhàm chán.”

“Tiếp theo anh có chuẩn bị công việc như thế nào? Sẽ tiếp tục quay phim truyền hình chứ?”

“Người đại diện của tôi đang chọn kịch bản, tôi rất thích đóng phim nên đương nhiên sẽ tiếp tục rồi. Tiếp theo chắc sẽ thử thách một số vai diễn mới, hy vọng mọi người có thể đón đợi.”

“Không thể tiết lộ một chút sao?”

Hạ Hi mỉm cười gật đầu: “Không thể.”

Mặc dù cậu từ chối, nhưng thái độ rất tốt không làm người khác nảy sinh ác cảm. Phóng viên cười một cái, cũng không tiếp tục truy hỏi. Hạ Hi là một người có thái độ tốt, không bày ra phong cách cao ngạo như những nghệ sĩ khác, đối xử rất tử tế với fan và phóng viên truyền thông, đây chắc chắn là một trong những nguyên nhân cậu được mọi người yêu thích.

Sau khi buổi họp báo công bố thông tin kết thúc, nhân viên công tác bảo vệ Hạ Hi rời khỏi trường quay, ngoài phóng viên truyền thì bên ngoài còn rất nhiều fan hâm mộ. Hạ Hi bước lên bục sân khấu, phát tay chào hỏi với các cô, sau đó cậu đi vào hậu trường, Khương Liêm đã tiến lên tiếp đón, tò mò hỏi: “Có thật cậu để chị chọn kịch bản không?”

Hạ Hi liếc chị một cái: “Em đang định nói với chị, có điều chuyện này không cần vội, chị chậm rãi lựa chọn là được.”

“Cậu muốn loại kịch bản như thế nào? Phim truyền hình hay phim điện ảnh?”

“Phim truyền hình, kịch bản chị tự lo liệu, em muốn thử một ít vai mới. Chỉ cần nhận một bộ là được rồi, bây giờ em cần nhiều thời gian ở nhà, Hạc Hiên còn nhỏ, không thể lúc nào cũng ném bé cho chị Lưu được, nếu không bé chẳng thêm hôn em, chỉ gọi mỗi anh trai thôi.”

“Ai bảo cậu mỗi ngày đều yêu đương với ai đó, mười lần chị đến có tám lần thấy Hạc Hiên đang ngồi với Lưu Hà. Cậu không chơi với nó thì nó làm sao hôn cậu được.”

Hạ Hi xoa mày, bắt đắc dĩ nói: “Chị không biết chứ người em nhưc đầu nhất chính là hấn, tình lực trên người không bao giờ dùng hết.”

Khương Liêm đen tối à một tiếng, sau đó thừa dịp Hạ Hi nổi nóng nhanh chóng chạy ra ngoài, gần đây chị đang quen thử bạn trai mới, kết quả chưa nhiều, nhưng theo lời chị nói, bản thân vẫn nên đi đến điểm cuối, cái gọi là điểm cuối, thường có tên là kết hôn.

Hạ Hi trừng mắt hết cách nhìn bóng dáng ai đó chạy mất, sau đó tự mình ấn thang máy xuống tầng, dọc đường đi gặp không ít ngôi sao hạng hai, hạng ba vừa nhìn thấy cậu đã thân thiết hỏi thăm tình hình gần đây, sau đó hạ mình xuống trò chuyện một hồi. Điều làm cho Hạ Hi không ngờ được chính là Ngụy Gia Đình, mặc dù hấn cực kỳ bất mãn với cậu nhưng mỗi lần gặp nhau vẫn giả dối hỏi thăm sức khỏe cậu. Hạ Hi cũng hiểu rõ tâm tư của hấn nên vẫn duy trì khoảng cách, thái độ không lạnh không nhạt.

Từ sau khi xảy ra chuyện kia, cậu không còn gặp lại Ngụy Gia Đình lần nào, hấn biến mất triệt để trong tầm mắt mọi người, Tần Duệ Lâm từng nói sẽ làm theo ý mình nên Hạ Hi cũng không hỏi lại, thậm chí cậu chưa bao giờ hỏi thăm người này, mà trong giới giải trí cũng coi hấn như điều cấm kỵ, không ai dám nhắc lại ba chữ Ngụy Gia Đình.

Khi Hạ Hi về nhà đã là 7h, cậu mở cửa đi vào, không bắt ngờ khi thấy Hạc Hiên bám sát Tần Thần không rời. Về mặt Tần Thần thiếu nhẫn nại, nhưng vẫn dung túng chơi cùng bé, có điều khi thấy Hạ Hi về Tần Thần lập tức thay đổi sắc mặt, nhóc gạt em trai ra bay về phía daddy kể khổ: “Daddy, em trai quá phiền, con đi nhà vệ sinh em cũng muốn đi theo...”

Hai năm qua đi, Tần Thần cao lên không ít, bây giờ đã gần chạm vai Hạ Hi, tính cách nhóc cũng có sự thay đổi lớn, mặc dù thỉnh thoảng làm nũng trước mặt Hạ Hi nhưng bản thân cũng rất có trách nhiệm, nhóc hiểu được trách nhiệm của mình, cũng không chối bỏ, tuy rằng vẫn thường xuyên nói em thực phiền phức, nhưng khi không có cha và dady ở nhà nhóc lại kiên trì chơi cùng em trai.

Hạ Hi nói như bao lần trước: “Con là anh trai, phải đối xử tốt với em trai một chút.”

“Con đối xử rất tốt với nó, so với ba còn tốt hơn ấy.” Tần Thần vầy vầy Hạc Hiên, Hạc Hiên vui vẻ lao đến, sau đó dùng vẻ mặt lấy lòng ôm lấy chân anh trai, Tần Thần nói với bé: “Nhanh nói với daddy anh đối xử với em rất tốt.”

Hạc Hiên trừng mắt nhìn, giọng nói mềm mại non nớt: “Tốt.”

Tần Thần nhìn Hạ Hi, vẻ mặt con nghe lời rồi thường đi nào.

Hạ Hi cảm thấy thật mệt mỏi, cậu đã không còn xoa đầu Tần Thần mà chuyển sang vỗ vai nhóc, tuy rằng biết rõ hành vi lần này của Tần Thần không có ý gì nhưng vẫn cười nói: “Muốn ăn pizza thịt xông khói à?”

Tần Thần thèm ăn gật đầu nói: “Muốn!”

Hạc Hiên thấy anh trai gật đầu, cũng học theo.

Hạ Hi nói: “Vậy tối nay làm pizza, nhưng mà có muốn đợi cha về không?”

Tần Thần gật đầu liên tục, chỉ cần có đồ ăn ngon là được, nhóc đã hoàn toàn chìm đắm trong cám dỗ mỹ thực.

Hạ Hi vốn định chút nữa mới gọi Tần Duệ Lâm về, không ngờ rằng Tần Duệ Lâm không cần cậu gọi đã tự mình về sớm. Khi cậu đi đến ghế sofa đã thấy hân tiện tay nhét vào miệng Hạc Hiên một viên kẹo, Hạc Hiên thích ăn kẹo nhất, tất nhiên đã sớm há miệng chờ đợi. Chỉ có điều viên kẹo chưa vào miệng được bao lâu, Tần Thần đã hùng hổ lao đến.

Hạc Hiên che miệng lại nhưng vẫn bị nhóc móc kẹo từ trong miệng ra. Tần Thần nghiến túc nói với Tần Duệ Lâm: “Cha, Tiểu Hiên không thể ăn nhiều kẹo, sẽ không tốt với răng của em!”

Tần Duệ Lâm run sợ một lát, không ngờ được Tần Thần sẽ làm ra hành động như vậy, nhìn thoáng qua Hạ Hi, sau đó chẳng hiểu tại sao nói: “Chừng nào con đối xử tốt với Hiên Hiên vậy?”

Tần Thần trịnh trọng khẳng định: “Con vẫn đối xử rất tốt với em!”

“Cha nhớ con vẫn nói ngại em phiền mà.”

Tần Thần hừ lạnh một tiếng, sau đó quay đầu nói: “Cũng không phải con.” Vừa rồi nhóc vừa tuyên bố đối xử tốt với em trai, bây giờ tất nhiên không thể bị phá sản được.

Tần Duệ Lâm thích thú cười, thấy vẻ mặt Hạc Hiên mất hứng vì bị cướp mất kẹo, lúc này đã mồm năm miệng mười khóc rống lên liền đẩy cho Tần Thần, còn nói: “Nhanh dỗ em trai đi, em khóc rồi này.”

“Dỗ thì dỗ!” Tần Thần hiên ngang nói.

68. Chương 68: Phiên Ngoại 3 (tiếp Theo)

Sự thật chứng minh, mặc dù Hạc Hiên bị Tần Thần bắt nạt nhưng trong lòng vẫn bị anh trai chinh phục hoàn toàn. Tần Thần mới nói vài câu dỗ dành, mưa trên mặt bé đã lập tức hết, tiếp tục đòi anh trai chơi với mình, trong toàn bộ quá trình bé đều bỏ mặc cha và daddy sang một bên.

Hạ Hi quay lại phòng bếp nhào bột, Tần Duệ Lâm cũng đi vào cùng, hần khó hiểu hỏi: “Sao Hiên Hiên lại thích Thần Thần thế nhỉ? Lẽ nào con không đoán được anh trai đang buồn phiền vì nó sao?”

Hạ Hi nói: “Nếu anh đặt toàn bộ thời gian lên người Hiên Hiên thì con cũng sẽ thích anh như thế.”

“Thế nhưng Thần Thần chê nó phiền phức mà.”

“Tuy ngại Hiên Hiên phiền nhưng lại hay chơi cùng nó, bản thân em không cảm thấy con đang ngại Hiên Hiên, chắc do lòng tự trọng bị làm tổn thất, nghĩ chơi với trẻ con thật mất mặt, hơn nữa với tuổi con hiện giờ đang tràn tự tin, cảm thấy bản thân đã trưởng thành cho nên học làm chuyện như người lớn, thực chất vẫn mang tính cách trẻ con, người lớn thực sự phải cố gắng giả bộ.”

Hạ Hi thêm nước vào bột mỳ, sau đó dùng tay tiếp tục nhào nặn, Tần Duệ Lâm đứng nguyên tại chỗ, tự mình đã thông một hồi, sau đó ôm lấy eo Hạ Hi từ phía sau, lắc đầu nói: “Anh càng muốn đặt mọi thời gian lên người em.”

Hạ Hi hừ lạnh nói: “Cũng bởi vì như vậy Hiên Hiên bây giờ mới không thân thiết với em.”

“Nó có anh trai chơi cùng là được rồi, chúng ta phải hưởng thụ thế giới hai người thật tốt.”

Hạ Hi lấy cùi chỏ thị cho hần một cái: “Đừng ôm em, không thể hoạt động được, không có việc gì thì đến giúp đỡ đi, đầu tiên bấm hành tây cho nhỏ.”

Tần Duệ Lâm nghiêm túc chấp hành, nhưng khi cầm cà rốt lại đột nhiên chạy đi khóa cửa phòng bếp lại, Hạ Hi kì quái nói: “Anh khóa cửa phòng bếp làm gì?”

“Đừng để mùi hành tiếp xúc với bọn nhóc.”

Hạ Hi nhú mày, trong lòng đột nhiên có dự cảm không tốt, mỗi lần Tần Duệ Lâm vẽ ra lý do lung tung chắc chắn biểu hiện hần sẽ làm một chuyện xấu. Bây giờ Hạ Hi đã hình thành loại phản xạ có điều kiện này, thế nên cả người đều vậy trong trạng thái đề phòng.

Nhưng sau đó Tần Duệ Lâm không có hành động quái dị nào, hần thành thật thái hành tây, sau đó bị mùi hành làm cho nước mắt chảy ròng ròng. Tuy nhiên trải qua nhiều lần luyện tập, công lực thái hành của hần đột nhiên tăng mạnh, cắt xong hành rồi Hạ Hi lại bắt hần cắt thịt ba chỉ. Tần Duệ Lâm thái rau mà chăm chú như đang ngắm tác phẩm nghệ thuật, sau khi hoàn thành đã thấy Hạ Hi nhào xong bột rồi.

Tần Duệ Lâm cắt thịt ba chỉ thật đẹp xong đưa cho Hạ Hi nhìn, khoe khoang nói: “Cắt đẹp không?”

Hạ Hi nhìn thoáng qua, không thể không thừa nhận kỹ thuật cắt của hắn.

Tần Duệ Lâm liền làm vẻ đáng thương nói: “Vậy tối nay anh vào phòng ngủ được không?” Hắn đã ngủ ở phòng khách ba ngày, thực sự quá mức cô đơn lạnh lẽo.

Hạ Hi liếc nhìn hắn một cái, ý tứ từ chối vô cùng rõ ràng.

“A Hi...”

“Còn bốn ngày nữa.”

“...”

Hạ Hi vươn tay lấy lọ dầu, Tần Duệ Lâm nhanh hơn bắt được, tựa như muốn thể hiện thêm lòng trung thành tận tụy của bản thân. Hạ Hi không thèm tranh với hắn, tiện nói: “Đổ một ít dầu lên bột mỳ, không nên quá nhiều.”

Tần Duệ Lâm ừ một tiếng, đáy mắt cất dấu sự khấn trương không nén được, hắn nghiêng bình dầu nhưng dầu lại chảy xuống tay Hạ Hi, cậu nói hắn đổ sai chỗ rồi, Tần Duệ Lâm buông lọ dầu ra sau đó cúi người xuống giật mạnh quần Hạ Hi. Hạ Hi a lên một tiếng, cậu muốn đá văng Tần Duệ Lâm ra nhưng bị ống quần trói chân. Hắn cũng không chịu dừng lại, tay khê động đây, sau đó kéo luôn quần lót Hạ Hi xuống.

“—— Tần Duệ Lâm!” Hạ Hi gần giọng giận dữ, cậu muốn kéo quần lên nhưng hai tay đều dính bột mỳ và dầu ăn. Tần Duệ Lâm thậm chí còn ôm lọ nước rửa vào lòng.

Tần Duệ Lâm nói điều kiện nói: “Em đồng ý cho anh vào phòng ngủ anh sẽ giúp em.”

Hạ Hi giận đến mức muốn ngất đi, cậu bước một bước nhưng thực sự đi không nổi, hơn nữa hai chân trần trụi, còn có thể cảm nhận được mát mẻ gió thổi qua, thực sự khiến cậu cảm giác rất xấu hổ, hận không thể giết chết Tần Duệ Lâm.

“Đưa chai nước rửa đây!”

“Không đưa! Trừ khi em đồng ý cho anh vào phòng ngủ đêm nay!”

Hạ Hi hít sâu một hơi, một lát sau mới nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Được rồi, em đồng ý với anh.”

Tần Duệ Lâm gần như không dám tin, hấn hưng phấn xác nhận: “Thực sự?”

“Thực sự!”

Nhưng khi Tần Duệ Lâm kéo quần Hạ Hi lên, cậu lại nhìn chăm chăm hấn, không một tiếng động thốt lên: “Tần Duệ Lâm, anh chờ đó cho tôi!”

Tần Duệ Lâm đột nhiên cảm giác mát lạnh sau lưng

69. Chương 69: Phiên Ngoại 4

Từ khi Hạ Hi đồng ý cho hấn vào phòng ngủ đêm nay, tâm trạng Tần Duệ Lâm bao trùm trong hưng phấn, uống nước sôi cũng thấy ngọt, chơi đùa với con, hát nhạc dân gian, khó có khi không tìm Hạ Hi gây phiền toái. Ăn cơm xong, hấn càng thể hiện sự cần cù chăm chỉ của bản thân, trong tay Hạc Hiên vẫn còn một miếng pizza, hấn bắt đầu thu dọn bát đĩa, Hạ Hi liên tục nói hấn đừng dọn nhanh như vậy nhưng không cách nào cản được một Tần Duệ Lâm tinh thần hưng phấn kích động.

Hấn hận không thể kéo Hạ Hi vào phòng ngủ luôn, sau đó hai người sẽ làm vài chuyện sung sướng.

Hạ Hi nhìn thấy vẻ mặt vội vã của Tần Duệ Lâm cũng lười ngăn cản hấn, cậu bảo Hạc Hiên ăn hết miếng pizza đi, bé ăn xong muốn đem tay bẩn bôi lên quần áo, hạ hi nín lại không cho bé làm, sau đó dẫn bé đi rửa tay, Tần Thần không chịu được cô đơn cũng chạy theo.

Bàn tay Hạc Hiên rất nhỏ, da thịt non mềm trơn tuột, Hạ Hi kéo ống tay áo bé lên sau đó thấm ướt nước, rồi cho một ít nước rửa tay vào. Tần Thần dường như cảm thấy rất vui, cũng nắm lấy tay Hạc Hiên, tò mò hỏi: “Daddy, khi con còn bé tay cũng nhỏ vậy sao?”

Hạ Hi gật đầu, “Đúng vậy, tay mỗi người đều nhỏ như vậy sau đó mới chậm rãi lớn lên, chờ Hạc Hiên trưởng thành, tay cũng sẽ to như tay ba.”

Hạc Hiên cười hì hì nắm lấy tay Hạ Hi, sau đó đặt lòng bàn tay vào tay cậu, ngẩng đầu nói: “Của daddy lớn, của con nhỏ.”

“Của con cũng sẽ lớn lên.”

Hạc Hiên liếc mắt nhìn Tần Thần, sau đó hỏi: “Con sẽ cao lên ă?”

Tần Thần liếc nhìn bé một cái: “Em cũng không hiểu à, sau này nhất định sẽ cao lên!”

“Có thể cao hơn anh được không?”

Tần Thần kiêu ngạo vênh cằm lên, tự tin không gì sánh được: “Sau này anh sẽ cao hơn em, anh cao hơn, em thấp hơn!”

Hạc Hiên ngẩng đầu nhìn anh trai, sau đó nhào vào lòng Hạ Hi, ôm cậu tử thân nói: “Daddy, con muốn cao hơn anh!”

Tần Thần đắc ý nói: “Em mãi mãi không cao hơn anh được, mãi mãi, mãi mãi!”

Mom Hạc Hiên méo xệch, con người đen kịt bắt đầu tuôn ra nước, tuyến lệ trẻ con đặc biệt phát triển, muốn khóc thì nước mắt lập tức rơi xuống. Hạ Hi không chuẩn bị tâm lý, cậu liếc mắt trách Tần Thần, sau đó nhanh chóng dỗ dành bé: “Hiên Hiên, đừng khóc, anh lừa con thôi, con sau này sẽ cao hơn anh, ngoan, nghe lời nào!”

Hạc Hiên vừa khóc thút thít, vừa nói: “Con muốn cao hơn anh.”

“Đúng vậy, con sẽ cao hơn anh.”

Hạ Hi vừa dỗ dành Hạc Hiên thì Tần Thần bên kia lại mất hứng: “Quý thích khóc, em không thể cao hơn anh đâu.”

Hạc Hiên bủi môi nói: “Daddy nói em sẽ cao hơn anh.”

Hạ Hi nhìn hai cái đầu, cậu hỏi Hạc Hiên: “Tại sao con lại muốn cao hơn anh?”

“Bởi vì con muốn bảo vệ anh.”

Đây là một câu trả lời Hạ Hi chưa bao giờ nghĩ đến, cậu còn tưởng Hạc Hiên chỉ do hiếu thắng, không ngờ còn có lý do như vậy, có lẽ bé nghĩ sau này lớn lên có nhiệm vụ bảo vệ đối phương cho nên mới chấp nhất muốn cao hơn anh trai, Hạ Hi nghe được không khỏi cảm động.

Nhưng Tần Thần vẫn không nhúc nhích, nhóc tiếp tục cố chấp nói: “Em không thể cao hơn anh được, em là quý thích khóc cho nên chỉ anh mới cao hơn, sau đó anh sẽ bảo vệ em!”

Hạc Hiên khó có khi chống đối anh trai, bé hét lớn: “Em sẽ bảo vệ anh!”

Tần Thần cũng không cam lòng yếu thế: “Chỉ có anh mới bảo vệ được em thôi!”

“Em là anh.”

“Ngu ngốc, em là em trai, em thấp, thấp hơn anh nhiều như vậy!”

Tần Thần nói xong liền so sánh hai thân thể với nhau, Hạc Hiên vừa nhìn thì không thể nào phản bác nổi, bé mở to hai mắt, thu hồi không nổi nước mắt đang cuộn trào mãnh liệt. Lần này bé khóc thật đáng thương, cả người như bị nhấn chìm trong tuyệt vọng, nước mắt cứ từng giọt từng giọt trào ra ngoài.

Tay chân Tần Thần đột nhiên luống cuống, thực ra nhóc rất sợ em trai khóc, vừa khóc cái nhóc đã không biết nên làm gì, thu hồi những lời vừa nói thì nhóc không muốn, đành cúi đầu đứng nhìn một bên, vẻ mặt đông cứng không nói nên lời.

Cuối cùng Tần Duệ Lâm cũng bị tiếng khóc này hút đến, thực tế, từ khi cái nhà này có thêm Hạc Hiên, bé cũng không ít lần xảy ra tranh chấp với Tần Thần, hết lần này đến lần khác nhóc con vẫn cứ thích bị Tần Thần bạo tàn, cho dù bị Tần Thần làm khóc khóc biết bao nhiêu lần, lần sau vẫn cứ dính khư khư lấy anh trai.

Hạ Hi nhìn hẩn như thấy vị cứu tinh, vội vàng đẩy Hạc Hiên cho Tần Duệ Lâm bế. Cậu bị hai đứa con trai động cho đau đầu không chịu nổi, nhiều lần bị cậu dồn đẩy trách nhiệm cho nên Tần Duệ Lâm đã rèn luyện ra phương pháp dỗ dành Hạc Hiên, lần nào cũng thành công.

Hẩn ngồi xổm xuống ôm Hạc Hiên, đau lòng nói: “Bảo bối, sao lại khóc thương tâm thế? Ai bắt nạt con nào, cha đánh hẩn giúp con nha.”

Hạc Hiên thương tâm nói: “Anh xấu, anh bắt nạt con...”

“Cha giúp con đánh hẩn, con xem nha, cha đánh anh rồi.” Tần Duệ Lâm làm bộ vỗ hai cái lên người Tần Thần, lại bị Hạc Hiên ôm chặt lấy tay, vừa khóc vừa kêu to: “Cha, không thể đánh anh!”

Tần Duệ Lâm liền hỏi bé: “Thế nhưng anh bắt nạt con mà con vẫn thích anh sao?”

Hạc Hiên chăm chú suy nghĩ một chút, đột nhiên ngừng khóc, bé xoa xoa mắt, cực kỳ tủi thân nói: “Anh xấu, nhưng vẫn là anh con, con thích anh.”

Tần Duệ Lâm thật vất vả mới dỗ Hạc Hiên ngừng khóc, sau đó còn phải nói chuyện với Tần Thần một lát, nhóc lớn hơn em trai 8 tuổi, tất nhiên muốn nhường em, thậm chí còn phải chịu ầm ỹ. Nhưng Tần Duệ Lâm hy vọng nhóc không cất dấu nhiều tâm sự, hẩn mang Hạc Hiên cho Hạ Hi ôm, sau đó nắm lấy vai Tần Thần nói: “Đi thôi con trai, chúng ta trò chuyện một chút.”

Tần Thần đi theo hẩn đi, bất đắc dĩ thở dài một hơi: “Ôi, thật phiền phức!”

Tần Duệ Lâm nghĩ không khỏi buồn cười.

Hai người nói chuyện xong, Tần Duệ Lâm hăng hái bưng bưng đến phòng Hạ Hi, tay nắm nắm lấy nắm cửa đẩy thẳng vào trong, tâm trạng vui vẻ đột nhiên tăng vọt, nhưng khi hắn đẩy cửa vào thì thấy trên giường Hạ Hi còn có một đứa con, khuôn mặt vui vẻ tức thì xẹp xuống.

Tần Duệ Lâm không dám chất vấn Hạ Hi, chỉ cẩn thận nói: “Sao con lại ở đây?”

“Mấy hôm nay con đều ngủ cùng em.”

“Ý của anh là...” Tần Duệ Lâm nghiêm túc nói: “Bây giờ sao con lại ở đây?”

Hạ Hi liếc nhìn hắn một cái, sau đó nói: “Em cho anh vào nhưng không nói Hiên Hiên ra ngoài ngủ.”

“...”

Nguyện vọng của Tần Duệ Lâm phá sản, thật lâu sau vẫn thẫn thờ, ngơ ngác một hồi lâu sau đó mới nhận lệnh đi tắm, trong lòng vẫn còn suy nghĩ đợi Hiên Hiên ngủ thì có thể lén lút cạo một chút. Hơn nữa trẻ con khi ngủ thì ngủ rất sâu, kêu cũng không dậy được, hắn sẽ ôm Hạc Hiên về phòng mình dù sao buổi tối cũng không ai hay biết.

Trong ngực Tần Duệ Lâm âm thầm tính toán, chờ hắn ra khỏi phòng tắm lại phát hiện Tần Thần cũng đang vui đùa, Hạc Hiên dùng toàn bộ sức lực bò lên người Tần Thần mà nhóc lại ở trên giường tránh qua tránh lại, hai đứa vui đùa khí thế ngất trời. Hạ Hi đã xuống giường, Tần Duệ Lâm há hốc mồm nhìn chăm chăm trong phòng.

“Tần Thần, con không đi ngủ à?”

“Daddy nói đêm nay con có thể ngủ ở đây!”

“A Hi...”

Hạ Hi không thèm nhìn mặt Tần Duệ Lâm, nói luôn: “Giường lớn như vậy, bốn người hoàn toàn có thể ngủ.”

“...Vấn đề ở đây không phải là có đủ chỗ nào hay không.”

Hạ Hi gật đầu: “Đúng, quan trọng là nâng cao tình cảm với con trẻ.”

Tần Duệ Lâm vô cùng bất mãn, trước khi ngủ hắn đã thử nhiều lần ôm hai đứa con ra ngoài, nhưng Tần Thần khó lắm mới được ngủ với daddy nên làm thế nào cũng không chịu đi ra ngoài, cho dù bị Tần Duệ Lâm ôm đến cửa nhóc cũng níu lấy nắm cửa không rời. Cuối cùng Tần Duệ Lâm chỉ có cách buông tha, đồng thời khẳng định chắc chắn là do Hạ Hi cố ý, lúc đầu hắn còn suy ngẫm sao đối phương có thể cho hắn vào phòng ngủ dễ dàng như vậy, thì ra bên trong còn có uẩn khúc.

Lúc ngủ, Tần Thần kiên quyết đòi ôm Hạ Hi ngủ nhưng cậu phải chăm sóc Hạc Hiên tất nhiên không đến lượt nhóc rồi, điều này dẫn đến Tần Duệ Lâm phải nằm sát ngoài giường, hắn nghe Hạ Hi cười đùa với con, trong ngực vừa thấy ấm áp lại cảm thấy không thỏa mãn, quả thực là trăm loại cảm xúc.

Ngày hôm sau Tần Thần đi học, Tần Duệ Lâm ôm Hạc Hiên về phòng của bé, sau đó lôi kéo Hạ Hi đang muốn tìm giấc ngủ lại một hồi, vốn hắn có ý định tí nữa sẽ làm chút chuyện nhưng không có cách nào vì Hạ Hi không chịu phối hợp, cuối cùng chỉ tuyên bố từ bỏ.

Thật vất vả mới đuổi được tên dính người Tần Duệ Lâm ra khỏi phòng, Hạ Hi đột nhiên nhận được điện thoại từ một người xa lạ, số điện thoại xa lạ, người gọi điện cho cậu cũng xa lạ, giọng đối phương rất nhẹ, còn mang theo vài phần yếu ớt, khàn khàn nói: “A Hi, con....có khỏe không?”

Hạ Hi ngẩn ngơ một lát sau đó mới bình tĩnh nói: “Vẫn tốt, dì thì sao?”

“Dì cũng vậy.”

“Ông ta bảo dì gọi điện cho tôi sao?”

Đối phương vội vàng nói: “Không phải đâu, là chính dì, dì muốn gọi điện cho con.”

“Dì nói dối.” Hạ Hi dừng một chút, lại nói: “Có chuyện gì sao?”

“Dì có thể gặp con được không...”

“Dì ở đâu?”

“Dưới nhà, thế nhưng bảo vệ không cho dì vào.”

Hạ Hi nói rằng: “Dì chờ chút. ” Cậu nói với người làm một tiếng, bảo cô chăm sóc Hạc Hiên, sau đó lấy điện thoại ra khỏi nhà. Cú điện thoại vừa rồi nằm ngoài dự đoán của cậu, trong suy nghĩ của Hạ Hi chỉ có cha nuôi gọi cho mình nhiều lần, nhưng tuyệt đối không nghĩ cũng có ngày mẹ nuôi lại chủ động gọi điện, mặc dù nguy cơ lớn là người đàn ông kia bắt bà gọi, về phần mục đích, Hạ Hi không cần nghĩ cũng đủ hiểu.

Hạ Vi Lệ chưa từng từ bỏ cách vòi tiền từ cậu, sau khi bị Hạ Hi từ chối gã nghĩ ngàn cách để làm, uy hiếp Hạ Hi bằng cách đến công ty cậu gây sự nhưng rốt cuộc vẫn không dám làm lớn chuyện, bởi vì càng như

vậy gã càng không lấy được một đồng từ Hạ Hi.

Hạ Hi đi xuống nhà, từ xa đã thấy được mẹ nuôi của mình, mặc dù trên danh nghĩa là mẹ nuôi nhưng Hạ Hi không có mấy ấn tượng về người đàn bà này, trong tuổi thơ của cậu người đàn bà này mãi mang dáng vẻ nhu nhược, bà chưa từng đi học, ngay cả tên mình cũng không biết viết, Hạ Vi Lệ cưới bà chỉ vì muốn đứa con nhưng đến khi nhặt được Hạ Hi, người đàn bà này chẳng sinh nổi cho hắn đứa con.

Điều này làm Hạ Vi Lệ hết sức tức giận, từ đó về sau tính tình càng trở nên cáu kỉnh, động một chút là động tay động chân với người đàn bà này, đương nhiên Hạ Hi cũng không ít lần bị gã đánh, ít nhất khi bị đánh cậu còn tìm cách phản kháng nhưng người đàn bà này gần như là nô lệ của gã, bà chỉ biết cuộn người lại khóc lớn, khóc xong vẫn tiếp tục nấu ăn cho gã.

Bởi vì Hạ Hi đang đi học, cậu hiểu rõ bạo lực gia đình là chuyện không được dung túng, nghiêm túc mà nói đây là chuyện phạm pháp, đến hàng xóm cũng bất mãn với hành vi của gã, có lần bà bị đánh đến bong tróc da thịt, một người hàng xóm đột nhiên báo cảnh sát.

Cũng từ thời điểm đó, Hạ Hi hoàn toàn mất hy vọng vào người đàn bà này.

Cảnh sát chạy đến, rất nhiều hàng xóm tụ trước cửa, bọn họ vài ba câu kể lại chuyện xảy ra trong nhà này, nhưng đến khi cảnh sát hỏi người đàn bà thì bà lên nhìn về phía gã, rốt cuộc vẫn là bà sợ gã cho nên nói dối cảnh sát.

Bà nói gã không đánh mình, vết thương trên người chỉ là do không cẩn thận ngã thôi, gã đã sớm tìm lý do ép bà phải nói theo, nếu không sẽ đánh chết bà.

Câu giải thích của bà không tin được, nhưng người nhà còn không thêm để ý thì người ngoài bận tâm cái gì, cảnh sát đi rồi, hàng xóm cũng tản, từ đó về sau không ai quan tâm đến chuyện nhà họ nữa, mà gã cũng thường xuyên chửi rủa hàng xóm nói bọn họ không có việc gì làm đừng nhòm ngó nhà mình.

Khi đó Hạ Hi không dám lên tiếng, cậu còn muốn đi học, mà học phí cũng lấy từ người đàn ông đó, tuy rằng cậu ở đó nhưng chưa bao giờ xem nó là nhà mình.

Sau này cậu từng đi tìm bà nhưng người đàn bà này không có ý muốn rời đi, bà bị gã ràng buộc lâu lắm rồi, giống như hành vi cũng bị kiểm soát, từ ngày đó trở đi, Hạ Hi chưa bao giờ gặp lại bà.

Thăng đến hiện tại.

Miên man suy nghĩ một hồi, Hạ Hi chạy đến trước mặt người đàn bà, cậu thấy tóc bà đã bạc hơn nửa đầu, khuôn mặt tiêu tụy, quần áo nhàu nhúm. Bà vừa thấy Hạ Hi thì biểu hiện vô cùng câu hệ, còn vài phần tự ti, trên ăm tít còn có vết sưng phù, bà nắm chặt hai tay, ngón tay ố vàng còn có những vết chai sạn.

Tâm trạng Hạ Hi phức tạp nói: “Chúng ta tìm một chỗ ngồi đi.”

70. Chương 70: Phiên Ngoại 5

Hai người ngồi trong một phòng ghé lô*, Hạ Hi gọi cho bà một phần điểm tâm ngọt, người đàn bà dè dặt cầm lấy cái muỗng, tựa như vì vẻ ngoài của chiếc bánh bánh kem quá đẹp mà chậm chạp không ra tay, trong mắt bà lóe lên một sự vui sướng, đó là cảm giác chưa bao giờ Hạ Hi thấy được trên người bà. Đột nhiên cậu nghĩ, có khi nào người đàn bà này cũng sống lại giống cậu không.

Chú thích: ghé lô nằm trong một phòng kín, kiểu như phòng vip, tránh sự chú ý của người ngoài.

“Dì Lý.” Hạ Hi hỏi: “Có phải ông ta bảo dì đến không?”

Lý Vinh Hà cúi đầu không nói lời nào.

“Ồ bên ông ta, dì thấy hạnh phúc sao?”

“Hạnh phúc...” ánh mắt Lý Vinh Hà đại ra: “Đó là thói quen rồi, thực ra ông ấy đối xử với dì cũng tốt.”

Hạ Hi nhấp một ngụm cà phê, thực chất lúc này cậu không quá bình tĩnh, chỉ có thứ này mới giúp cậu duy trì tỉnh táo, cậu nghiêm túc nói: “Hạnh phúc là một thứ không định nghĩa, không ai biết nó hình dáng thế nào, có người nghĩ được ăn no là hạnh phúc, có người nghĩ phải núi vàng núi bạc mới phải, dì Lý, dì nghĩ như thế nào? Tôi đã từng khuyên dì, nhưng dì lại dứt khoát từ chối, lẽ nào đối người dì mà nói, chỉ cần Hạ Vi Lệ không đánh mình, được coi là hạnh phúc à?”

“Dì...dì không biết.”

Hạ Hi hít một hơi thật sâu: “Ông ta bảo dì đến tìm tôi làm gì?”

Lý Vinh Hà cúi đầu, tựa hồ cực kỳ xấu hổ với những lời mình sắp nói: “Ông ấy muốn tiền, còn nói đừng lộ ra là ông ấy muốn đi đến, còn nói nếu không đưa được tiền về nhất định sẽ làm dì mất mặt!”

“Ông ta muốn bao nhiêu tiền?”

“300 000 nghìn*.”

Chú thích: 300000 nghìn tệ tương đương với 1 tỷ vnd nhé.

“Tiền của tôi không phải nhặt được mà có, dì Lý, tôi nghĩ gì cũng biết tôi đã cực khổ thế nào, dì nghĩ Hạ Vi Lệ làm vậy có đúng không? Tiền ông ta dùng cho tôi tôi đã sớm trả lại toàn bộ rồi, ông ta dựa vào cái

gì để đến đòi tiền tôi nữa!”

Lý Vinh Hà cúi đầu không nói lời nào.

“Sao ông ta lại muốn nhiều tiền như vậy?”

“Bên ngoài ông ấy có một người đàn bà, cô ta sinh cho ông ấy một đứa con, công ty lại đột nhiên phá sản cộng thêm đánh bài thua tiền, bây giờ cô kia muốn dẫn con đi. Ông ấy không muốn bọn họ rời đi, rồi còn có nhiều khoản nợ, mỗi ngày đều có người đến đòi tiền, trả không nổi nên những người đó phá nát nhà rồi. Mỗi lần bị đánh ông ấy đều cực kì giận giữ, sau đó về sẽ nổi nóng với dì.”

Hạ Hi không biết làm sao người đàn bà này có thể kể lại được, nếu như là cậu thì thà rằng giết hẩn đi chứ không chịu nhận nữa. Một hồi lâu cậu vẫn không nói gì, những chuyện giấu trong lòng biến bầu không khí trở nên u ám, cho dù cậu đã trải qua rất nhiều chuyện nhưng vẫn không cách nào triệt để quên đi, cậu nhớ mãi khi mình còn bé, mỗi khi sợ hãi đều phải trốn trong tủ quần áo, ngay cả khi ăn một miếng kẹo cũng bị đánh.

Một lát, Hạ Hi thấp giọng nói: “Dì Lý, tôi sẽ không cho ông ta tiền đâu, tôi đã nói với ông ta rằng sẽ dùng pháp luật để giải trừ quan hệ nhận nuôi, còn dì, dì thật sự không nên tiếp tục ở lại bên cạnh Hạ Vi Lệ nữa.”

Lý Vinh Hà trốn tránh ánh mắt cậu, bà đang lo lắng, không dám bước ra khỏi cánh cửa kia.

Hạ Hi thở dài một hơi, cậu quyết định phải kéo người đàn bà lớn tuổi này dậy: “Ông ta làm như vậy là phạm pháp, dì cũng có nhân quyền của mình không nên bị ông ta khống chế như vậy, thậm chí nếu muốn dì có thể khởi kiện ông ta ở tòa án. Tôi hứa, hành vi của Hạ Vi Lệ nhất định sẽ bị trừng phạt, ông ta sẽ phải chịu sự trừng phạt nghiêm khắc từ pháp luật.”

Pháp luật, đây là hai từ cực kỳ xa lạ với Lý Vinh Hà, bà ngẩng đầu nhìn Hạ Hi, vẻ mặt hiện lên rõ hai chữ mờ mịt.

“Dì có muốn ra tòa làm chứng không?”

“Ông ấy sẽ đánh chết dì!”

“Ông ta không dám đánh chết dì đâu, pháp luật và xã hội sẽ bảo vệ dì, tôi đã sai rồi, đáng lẽ tôi nên để pháp luật trừng trị ông ta sớm hơn, không để ông ta tiếp tục dùng bạo lực với dì nữa.”

“Ông ấy sẽ đánh chết dì, ông ấy nói dì chạy đâu cũng không thoát, nếu dì không nghe lời ông ấy sẽ tìm đến dì, dì thực sự rất sợ.”

Sự sợ hãi của Lý Vinh Hà không giả tạo chút nào, bà thực sự rất sợ, hơn nữa sợ hãi Hạ Vi Lệ tạo ra như

khắc sâu trong lòng bà, thế nên bà càng tin rằng gã có thể giết chết mình.

Hạ Hi không khuyến khích bà nữa, cậu quyết định tìm cách khác, cậu cười nói: “Chúng ta không nói chuyện Hạ Vi Lệ nữa, dì ăn thử miếng điểm tâm ngọt này, Tần Thần vẫn rất thích ăn.”

“Tần Thần?”

“Con tôi, là do Hạ Vi Lệ ban tặng, bây giờ tôi rất tốt, ít nhất khác hẳn với dự tính ban đầu của ông ta, chắc ông ta nghĩ tôi không thể tốt được.”

“Ừm.”

“Ăn xong chúng ta ra ngoài một chút, tôi cho dì xem thế giới bên ngoài như thế nào, có lẽ dì sẽ thay đổi cách suy nghĩ của mình.”

Hai người đi ra khỏi ghế lô, Hạ Hi ngại trang sơ qua, sau đó mang Lý Vinh Hà đi ngắm thế giới bên ngoài. Cậu không ngại quần áo Lý Vinh Hà mặc, cùng bà đi dạo khu thương mại, sau đó cho bà tự do lựa chọn loại quần áo mình thích. Lý Vinh Hà vừa lo lắng lại vừa dè dặt, sau đó Hạ Hi chủ động chọn quần áo cho bà, lại để bà đi thay thử quần áo mình chọn. Vóc người bà không tệ, mặc quần áo mới vào như thay đổi thành một người khác vậy.

Bà đứng trước gương ngạc nhiên một hồi lâu, cảm giác đầu óc mình bị đổi sang thân xác người khác vậy.

Sau đó Hạ Hi dẫn bà đến tiệm cắt tóc, cậu bảo người làm tóc thiết kế cho bà một kiểu tóc hợp mốt, tất nhiên cũng hết rất nhiều thời gian để làm. Làm xong đến thợ làm tóc cũng không thể tin nổi, làm sao người đàn bà quê mùa này có thể đẹp như vậy, Hạ Hi cũng hết sức hài lòng.

Nhưng Lý Vinh Hà vẫn cứ lo sợ, đi ra khỏi tiệm cắt tóc bà liền nói với Hạ Hi: “Dì thế này sẽ bị ông ta đánh chết mất.”

“Nếu dì đồng ý, ông ta mãi mãi không dám đánh gì nữa.” Hạ Hi nói: “Bây giờ dì hãy thử quên ông ta đi, như vậy sẽ cảm thấy vô cùng nhẹ nhõm.”

Lý Vinh Hà do dự gật đầu.

Mua quần áo, đổi kiểu tóc, mua giày, sau đó trang điểm đơn giản một chút, bây giờ Hạ Hi thấy Lý Vinh Hà hiện tại chẳng có chút liên quan tí gì đến Lý Vinh Hà trước kia, rốt cuộc bà đã hòa nhập được với thành phố này, tuy rằng nét mặt vẫn còn sự bất an nhưng cả người rực rỡ như sống cuộc sống mới.

Lúc hai người mua sắm, Lý Vinh Hà thậm chí đến gần một người đàn ông, đây là chuyện bà chưa bao giờ nghĩ đến. Tự ti luôn hiện hữu trong xương tủy bà, nét đẹp của bà được tô điểm bởi những tiêu chớp, làm

cho người ta nghĩ bà rất chân thành, sẽ không nói dối, lúc đến dần Lý Vinh Hà có vẻ cực kỳ ngại ngùng, nhưng Hạ Hi nhìn ra bà rất vui vẻ, giống như con chim bị nhốt trong lồng một thời gian dài, đến khi được thả mới hiểu bản thân chẳng thua kém gì những người khác.

Hạ Vi Lệ luôn nói rằng lấy được gã phúc của bà, phải cố gắng quý trọng, nếu không phải gã thì không ai thêm lấy bà đâu. Gã cài vào trong đầu Lý Vinh Hà suy nghĩ này, làm đối phương thực sự nghĩ bà bên cạnh Hạ Vi Lệ là chiếm tiện nghi của gã. Nhưng từ nay về sau, bà phát hiện Hạ Vi Lệ không còn là vị thần không ai sánh nổi trong mắt mình, thực ra bà cũng có thể tỏa ra ánh hào quang lấp lánh như bây giờ.

Thời khắc này vô cùng vui vẻ, màn đêm buông xuống, Hạ Hi nhận được cuộc gọi từ Tần Duệ Lâm, hỏi cậu đang ở đâu, đôi khi chỉ một câu nói đơn giản là vậy cũng có thể khiến lòng cậu ấm áp không gì sánh bằng.

Cậu thấy quá nhiều buồn đau khi bên cạnh Lý Vinh Hà, nhưng khi nhớ đến Tần Duệ Lâm và các con cậu lại lập tức cảm thấy hạnh phúc, cậu đã không phải là Hạ Hi trước đây, cậu đã có nhà, có trách nhiệm với bản thân và với người mình yêu.

Lý Vinh Hà từ chối lời mời của Hạ Hi, gặp Hạ Hi đã khiến bà cảm thấy xấu hổ vô cùng, bây giờ không có cách gặp con cậu được. Hạ Hi cũng không ép bà, cậu đưa Lý Vinh Hà đến một khách sạn, sau đó nói cho bà biết chỗ này cực kỳ an toàn Hạ Vi Lệ sẽ không tìm được bà đâu.

“Đêm nay đi hãy suy nghĩ kỹ lời đề nghị của tôi, Hạ Vi Lệ đã làm nhiều chuyện sai lầm, ông ta nhất định phải chịu trách nhiệm thật nhiều về hành vi của mình.”

Tuy rằng Lý Vinh Hà còn chút do dự nhưng nhìn nét mặt cũng không còn bất an yếu đuối như cậu nghĩ, ít nhất bây giờ bà còn có chút ít sức mạnh.

“Ngày mai tôi sẽ đến thăm đi.”

“Được.”

.....

Khi Hạ Hi về đến nhà đã là tám giờ tối, cậu đẩy cửa bước vào thì thấy Tần Duệ Lâm và hai con trai đang ngồi trên ghế sofa, Tv chiếu phim hoạt hình, Hạc Hiên nằm trong bụng Tần Duệ Lâm, mà Tần Thần lại ở bên cạnh hắn. Bọn họ nghe tiếng động thì đồng loạt quay đầu lại nhìn, đột nhiên Hạ Hi có chút xúc động, cậu kìm không nổi nở nụ cười thật tươi.

Đây là nhà của cậu, ở đây không có bất kỳ đau đớn thương tổn nào, cậu sẽ cho con mình tuổi thơ hạnh phúc nhất, để chúng tách xa những chuyện xấu xa tồi tệ, những chuyện đã từng xảy ra trên người cậu, tương lai không bao giờ tái hiện lại, cậu sẽ cố gắng làm một người cha tốt.

Tần Duệ Lâm thả Hạc Hiên lên ghế sofa sau đó đứng dậy đi về phía Hạ Hi, vốn hắn muốn hỏi sao Hạ Hi

lại về nhà muộn như vậy nhưng không ngờ rằng cậu lại đột nhiên ôm hắn. Hắn ngẩn người một lúc, lúc sau mới cảm nhận được tâm trạng Hạ Hi không giống bình thường, nhẹ nhàng vỗ về sau lưng cậu, thấp giọng hỏi: “A Hi, em sao vậy?”

“Không sao, đột nhiên nghĩ như vậy giờ thật là tốt.”

“Anh cũng vậy.”

“Ừm, em thích ngôi nhà này, yêu bọn nhỏ cũng yêu anh, chúng ta sẽ mãi hạnh phúc như vậy giờ à?”

“Nhất định sẽ như vậy.”

Hạ Hi chân thành nói: “Em cảm thấy bây giờ thật hạnh phúc.”

Tần Duệ Lâm cười nói: “Anh cũng thấy hạnh phúc, em và anh có thể bình yên chung sống với nhau là tâm nguyện duy nhất của anh.”

Mặc dù chẳng hiểu tại sao nhưng hai người đều hiểu rõ mình đang nói gì, bọn họ đã từng trải qua nhiều cửa ải khó khăn đến mức nghĩ không thể nào vượt qua, nhưng may mắn chính là bây giờ lại ở cùng nhau, lại viên mãn ở cùng nhau.

Hai người cứ thế ôm nhau một hồi lâu, cho đến khi Hạc Hiên xoa mắt đứng trên ghế sofa, còn chưa tỉnh ngủ nói: “Daddy, cha...”

Hạ Hi buông tay ra, cậu nhìn về phía Hạc Hiên, lại thấy Tần Thần đang bịt miệng bé, hiển nhiên không muốn cho Hạc Hiên phá rồi bầu không khí bây giờ, nhưng có lẽ nhóc đã muộn, ánh mắt có vẻ hơi chán nản.

Tần Duệ Lâm thấy Hạ Hi không ổn lắm, liền tự mình đi đến ghế sofa, Hạc Hiên nắm ngón tay hắn hỏi: “Cha, daddy đang làm gì thế?”

“Làm nũng đó, daddy con thực ra rất thích làm nũng.”

Hạc Hiên hiển nhiên không cách nào hiểu nổi: “Sao daddy lại muốn làm nũng?”

Tần Duệ Lâm không thèm chớp mắt nói sáo: “Bởi vì dadddy con sợ bóng tối, sợ đến tối sẽ bị tiểu quỷ bắt đi cho nên mới làm nũng với cha, nói cha phải cùng ba ba ngủ, nếu không thì sẽ không ngủ được...”

Tần Duệ Lâm còn chưa dứt lời đã bị một con gấu bông đập đến, hắn quay đầu lại không bắt ngờ khi thất đáng về hừng hỏ của Hạ Hi, cậu quát: “_____Tần Duệ Lâm! Anh muốn chết đúng không!”

Tần Duệ Lâm lễ hùng hồn phản bác: “Chính em làm nũng mà!”

“Anh mới làm nũng ấy!”

“Vậy ai chui vào lòng anh? Đứa nào ấy nhỉ.”

Hạ Hi không phản bác được gì, ngẫm bực bội tại sao mình lại làm mấy hành động đó chứ, đến giờ bị Tần Duệ Lâm nắm được nhược điểm rồi. Chỉ có điều Tần Duệ Lâm lại thấy Hạ Hi tức giận thật đáng yêu, trong lòng cũng yên tâm, hẳn không muốn thấy vẻ mặt thờ dài khổ sở của Hạ Hi.

Khí thế như bây giờ mới thật là đáng yêu.

71. Chương 71: Phiên Ngoại 6

Hạ Hi nói chuyện này với Tần Duệ Lâm, thái độ của hắn tất nhiên là muốn truy cứu tới cùng, từ khi hắn biết chuyện khi còn nhỏ của Hạ Hi, lập tức cảm thấy cực kì phẫn nộ với Hạ Vi Lệ. Hơn nữa hắn đã âm thầm điều tra manh mối, nhưng vì Hạ Hi không có ý định truy cứu cho nên mới không tìm Hạ Vi Lệ gây phiền phức, vốn tưởng chuyện này đã là quá khứ, không ngờ chính gã lại tự mình tìm đến Hạ Hi gây sự.

Dĩ nhiên, gã không đến tìm mình, hành vi này đáng ghê tởm hơn chính hắn nhiều.

“Em muốn khuyên dì Lý ra tòa làm chứng, em biết trên người bà ấy có nhiều thương tích, đây là chứng cứ có lợi nhất.”

“Bà ấy sẽ đồng ý sao?”

“Không biết, nhưng vẫn có hy vọng, em cảm thấy bà ấy không bị bệnh đến mức không hiểu rõ tính nghiêm trọng của ngược đãi.”

Trong lúc bọn họ nói chuyện với nhau, Tần Thần và Hạc Hiên đã quay về phòng ngủ, hai người ôm nhau ngồi trên ghế sofa, đèn tường tỏa ra ánh sáng ấm áp, bầu không khí thực sự yên bình.

Tần Duệ Lâm đột nhiên nói: “Em thực sự đã quên những kí ức tồi tệ kia sao?”

“Tất nhiên không quên hoàn toàn được nhưng em biết nó không quan trọng, có câu khổ tận cam lai, không trải qua những phút giây khổ sở thì làm sao có được hiện tại tốt đẹp. Em nghĩ đây chính là quan hệ nhân quả, em không có sự lựa chọn nào khác, chính vì vậy với những chuyện em đã quyết định sẽ không hối hận.”

“Muốn cho Hạ Vi Lệ vào tù cũng không phức tạp như em nghĩ.”

Hạ Hi tựa vào lòng Tần Duệ Lâm, bình tĩnh nói: “Nếu như lần này ông ta không xuất hiện, em cũng không định nhả vào đâu, vấn đề này làm em rất mâu thuẫn, chuyện ông ta làm đủ khiến ông ta ở trong tù cả đời, em nghĩ phải đường đường chính chính cho ông ta vào đó thì ông ta mới ý thức được sai lầm của bản thân.”

Tần Duệ Lâm gật đầu, hẳn tôn trọng quyết định Hạ Hi nhưng vẫn nghiêm túc dặn dò: “Nếu có bất cứ vấn đề gì, nhất định phải nói cho anh biết, chúng ta cùng nhau gánh vác, không được một thân một mình.”

Hạ Hi gật đầu.

Tuy rằng bị chuyện này làm cho không vui, nhưng cũng vì vậy mà Tần Duệ Lâm đột phá vòng vây thành công đến phòng Hạ Hi, không biết Hạ Hi quên hay lười để ý, chấp nhận luôn sự tồn tại của Tần Duệ Lâm. Cậu vốn nghĩ chắc chắn hẳn sẽ nhân cơ hội này lên giường, còn chuẩn bị kỹ càng, nhưng không ngờ hẳn lại cực kỳ an phận ôm cậu, hai người đơn thuần đắp chăn nằm ngủ.

Hạ Hi không khỏi bất ngờ, mỗi đêm Tần Duệ Lâm đều như đánh máu gà, hẳn không thể làm đến mệt, mà giờ đã mấy ngày rồi một chút động tĩnh cũng không có? Điều này thực sự khác xa với tác phong hằng ngày của hắn.

Hạ Hi tự mình rối rắm một hồi, rồi cảm giác mình có chút M, bây giờ cậu mệt mỏi, vốn không có tâm tư phối hợp với Tần Duệ Lâm, vậy mà đối phương không làm theo mong ước của hắn thì cậu lại rảnh rỗi đi tìm việc làm chứ.

Hạ Vi Lệ sẽ tìm đến nằm trong dự tính của Hạ Hi, thậm chí cậu còn nghĩ đối phương không đến mới là kì lạ. Gã biết chỗ ở Hạ Hi, nhưng không có cách nào đi vào, bởi vậy Hạ Vi Lệ áp dụng phương pháp đơn giản nhất – ngồi ngoài phòng chờ cậu.

Ngày hôm đó Hạ Hi mới bay từ tỉnh khác về, tối qua cậu phải ghi hình đến khuya cho nên ở lại chỗ chương trình sắp xếp, sáng hôm sau mới bay về thủ đô. Kết quả vừa đến nhà trọ đã nhìn thấy Hạ Vi Lệ lao đến, dáng người gã gầy sọp, mặt đầy lệ khí, sau khi Hạ Hi xuống xe, gã ùng ùng nổi giận nói: “Lý Vinh Hà ở đâu? Mày nhốt bà ta đâu rồi?”

Hạ Hi không cảm thấy đối phương đáng sợ, ánh mắt cậu bình tĩnh nói: “Ông nên đi tìm bà ta đi, còn tìm tôi làm gì!”

“Sau khi bà ta đến tìm mày thì không thấy về, không phải mày giấu thì là ai? Con đàn bà thôi, dám chơi ông đây!” Gã nói xong muốn đẩy Hạ Hi ra lại bị cậu tránh được, thẹn quá thành giận quát lên: “Hạ Hi, mày tự hỏi lương tâm mình đi, ông đây nuôi mày lớn, bây giờ muốn xin mày ít tiền, mà còn ra sức từ chối, trong khi nhà người khác nuôi con dưỡng già, mày chính là một đứa bất hiếu, nghiệt tử!”

“Ông không xứng là cha tôi, tôi đã làm đơn xin giải trừ quan hệ con nuôi, ông hãy chờ thông báo của tòa

án đi!”

Những lời cậu nói triệt để chọc giận Hạ Vi Lệ, gã nổi giận lôi đình, Khương Liêm thấy không bình thường cũng bắt đầu xuống xe, sau đó giận giữ với Hạ Hi lệ: “Ông là ai? Tôi cảnh cáo ông không được động tay động chân, nếu không tôi sẽ báo cảnh sát!”

Hạ Vi Lệ xác xược nói: “Tao động tay đấy thì sao nào?”

Khương Liêm lạnh lùng nhìn gã, sau đó rút điện thoại trong túi ra gọi 110, nhưng điện thoại còn chưa thông Hạ Vi Lệ đã đẩy Khương Liêm sang một bên. Hạ Vi Lệ dùng lực ra tay, Khương Liêm không phòng bị ngã nhào ra đất, may là không bị thương.

Lúc này tài xế cũng bảo vệ cùng chạy đến, Hạ Hi đỡ Khương Liêm vừa bị ngã lên, phần nộ trong lòng bốc lên hừng hực. Cậu hung hăng đạp Hạ Vi Lệ một cái, sau đó chặn lấy nửa thân trên của gã, tay nắm chặt áo đối phương, nghiêng răng nghiêng lợi uy hiếp: “Hạ Vi Lệ tôi cảnh cáo ông, một vừa hai phải thôi! Nếu ông còn muốn gây sự thì sẽ không đơn giản như thế này đâu.”

Hạ Vi Lệ là điển hình cho loại người thích bắt nạt kẻ yếu, trước đây hắn động tí thì chửi bới Hạ Hi, may mắn thay lúc đó cậu không phản ứng mạnh, hắn liền cho rằng Hạ Hi sợ bại lộ chuyện này thì hình tượng cậu sẽ bị phá hủy, cho nên mới sợ hãi không thôi. Nhưng bây giờ, Hạ Hi nói đến rõ ràng, cậu đang cố gắng hủy bỏ quan hệ hai người đã cho thấy cậu không lo lắng chuyện này bị lộ ra nữa, suy nghĩ này khiến Hạ Vi Lệ không khỏi bất an.

Gã hạ giọng nói: “Mày không sợ tao đem mọi chuyện nói ra à, đến lúc đó toàn bộ người trên thế giới này đều biết mày là đồng tính, mày lừa bọn họ rồi sự nghiệp của mày sẽ bị hủy hoại, mày cũng bị hủy hoại, lẽ nào mày không sợ!”

Hạ Hi lạnh lùng liếc gã một cái: “Tôi có gì phải sợ, tôi không tuyên bố nhưng cũng không nói dối.”

Cuối cùng cảnh sát vẫn đến, Hạ Vi Lệ cực kỳ không cam lòng chửi đổng, tuyên bố nếu Hạ Hi làm như vậy gã nhất định sẽ khiến đối phương hối hận, Hạ Hi không thèm nói một từ chỉ thuật lại quá trình sự việc cho cảnh sát, cho thấy hành vi của Hạ Vi Lệ quấy rầy đến cuộc sống của mình.

Khương Liêm không biết tình hình, chỉ thấy sắc mặt Hạ Hi không tốt lắm, dặn dò nếu bản thân cô giúp được nhất định không được khách khí.

Hạ Hi gật đầu, sau đó nói: “Không có gì, em sẽ giải quyết nhanh chuyện này.”

“Ừm, có điều cậu nên cẩn thận một chút, người như ông ta chuyện gì cũng làm được.”

“Được, chị đi về trước đi, em muốn ra ngoài một chút.”

Đây là lần thứ hai Hạ Hi gặp Lý Vinh Hà, bà đã đồng ý ra tòa làm chứng, chỉ là bây giờ vẫn còn thiếu chứng cứ, vốn cậu muốn thu thập đủ chứng cứ mới báo án nhưng bây giờ không chờ nổi nữa. Tất nhiên Hạ Vi Lệ sẽ không từ bỏ ý đồ, nếu bị bức đến tuyệt cảnh nhất định gã sẽ hung hăng vu khống Hạ Hi, tuy cậu không sợ lộ ra tính hướng của mình nhưng bây giờ còn chưa phải lúc, cậu chưa chuẩn bị sẵn sàng, fan nhất định cũng chưa chuẩn bị sẵn sàng.

Quan trọng hơn, cậu sợ chương trình vừa quay sẽ chịu ảnh hưởng, đó mới là tình huống cậu không muốn xảy ra nhất.

Sau khi báo án, cảnh sát ngay lập tức lập tổ điều tra, đương nhiên chuyện này hoàn toàn không lừa được truyền thông, nhưng khi trả lời phỏng vấn cậu vẫn duy trì im lặng, bây giờ cậu không thể nói gì được. Về phần truyền thông suy đoán thế nào không quan trọng, nếu không có chứng cứ thì không người nào sẽ tin tưởng những tin đồn này.

Vết thương trên người Lý Vinh Hà cần được giám định, vì thế hai người đi đến trung tâm giám định.

Khi giám định thương tổn, bác sĩ tỏ lòng thương hại đối với Lý Vinh Hà, Hạ Hi tránh bên ngoài cũng tưởng tượng được tình hình này, vết thương tuy không hở miệng, không còn chảy máu, nhưng vẫn sẽ để lại vết sẹo, thậm chí là những vết sẹo cực kỳ xấu xí đáng sợ.

Kết quả giám định cuối cùng Lý Vinh Hà bị trọng thương, chỉ cần xác định người đã hành hạ bà, thì chuyện này cũng không cần phải thấp thỏm nữa.

Muốn chứng minh hành vi bạo hành của Hạ Vi Lệ, Hạ Hi có thể tìm ra là nhân chứng hay vật chứng một cách dễ dàng, hơn nữa ngoài đánh đập Lý Vinh Hà dã man, Hạ Vi Lệ còn ngoại tình ngoài hôn nhân, gã còn thiếu một đồng nợ, coi như không có chuyện này gã cũng không thể thoát khỏi truy đuổi của chủ nợ, bây giờ không còn như trước, gã không còn tiền cho nên cũng chẳng có ai cam tâm tình nguyện chịu cực hình của gã.

Tần Duệ Lâm rất lo lắng cho Hạ Hi, cho nên phái người đi theo cậu, bên này Hạ Hi bị Hạ Vi Lệ quấy rối, bên kia Tần Duệ Lâm gọi điện thoại tới, hắn vừa đến tỉnh khác cho nên không thể trở về đúng lúc, khi nói chuyện cùng Hạ Hi, biểu hiện của hắn cực kỳ lo lắng: “A Hi, em không sao chứ?”

“Không sao, ông ta đã bị bắt, lần này nhất định có thể nhốt ông ta vài ngày.”

Tần Duệ Lâm không ở bên cạnh Hạ Hi, tất nhiên không có cách nào yên lòng: “Anh có cảm giác chuyện này không đơn giản như vậy, em nhất định phải cẩn thận. Anh sợ rằng ông ta sẽ tung tin sai lệch với truyền thông, loại tin tức này nếu truyền ra ngoài không phải muốn ngăn cản là ngăn cản được, tin đồn tự phát cực kỳ đáng sợ.”

Lúc nghe điện thoại cậu đang lái xe vào gara, cậu ngồi trong xe, xung quanh yên tĩnh: “Em biết rồi, ông ta cũng uy hiếp em nói nếu em làm thật, ông ta sẽ đem mọi chuyện của em truyền ra ngoài.”

Tần Duệ Lâm trầm mặc một hồi, sau đó nói: “Vậy không cần thả ông ta ra nữa.”

“Bây giờ chúng cứ không đủ để giữ ông ta lâu như vậy.”

“Anh sẽ nghĩ cách.”

Hạ Hi cúi đầu suy xét, nhất thời không nói gì, thời gian này vì xử lý chuyện Lý Vinh Hà và Hạ Vi Lệ mà tâm trạng của cậu luôn phức tạp, cũng không phải vì suy nghĩ mình không nên làm vậy với cha nuôi mà là đáy lòng cậu mệt mỏi, đây là chuyện cậu không muốn chạm đến nhất, nhưng bây giờ đã làm thì không thể dừng lại. Khi còn bé, cậu vẫn hy vọng bản thân có thể đối xử tốt với cha nuôi, cậu ước ao có một gia đình như vậy.

Nhưng mà thực tế cha nuôi không bao giờ đối xử với cậu như con, cùng lắm chỉ là một cây ATM, vậy thì cứ gì mà mình cứ buồn lòng, cậu đã hạ quyết tâm đây là hình phạt nghiêm khắc dành cho Hạ Vi Lệ.

Tần Duệ Lâm lại nói: “A Hi, em đừng suy nghĩ nhiều quá, em không làm gì sai, tiền em nợ ông ta đã trả xong rồi. Bây giờ ông ta không thể ảnh hưởng đến cuộc sống của em, tất cả đều là gieo gió gặt bão, hơn nữa em không làm như vậy thì sớm muộn gì ông ta cũng bị chủ nợ diệt đến đường cùng, nếu không còn đường đi thì sẽ thế nào? Hạ Vi Lệ căn bản không thèm suy nghĩ đến cảm nhận của em, ông ta chỉ biết dồn em vào đường cùng giống ông ta mà thôi.”

Một lát sau, Hạ Hi mới thấp giọng nói: “Được rồi, cứ như vậy đi.”

72. Chương 72: Phiên Ngoại 7

Phiên tòa ngày đó tất nhiên là Hạ Vi Lệ thua kiện, ngoài chứng cứ Hạ Hi đưa ra, Lý Vinh Hà cũng đến phiên tòa xác nhận hành vi của Hạ Vi Lệ, đây chắc là lần đầu tiên bà dám đứng thẳng lưng trước mặt gã, tuy rằng trên mặt vẫn còn vẻ lo sợ nhưng vẫn kiên trì nói xong lời.

Bà kể lại hết những chuyện đã xảy ra với mình, kể lại hành vi hung ác của Hạ Vi Lệ, ngay cả những lời hằn nói cũng như học thuộc lòng, người này có ảnh hưởng quá lớn đến bà, có điều bà đã lo sợ nhiều năm như vậy, cuối cùng cũng có thể dũng cảm đứng lên. Hạ Vi Lệ không chỉ một lần uy hiếp bà, gã không ngờ Lý Vinh Hà sẽ biến thành người như bây giờ, người này gã vẫn nắm trong lòng bàn tay đột nhiên lại mất đi không chế.

Lý Vinh Hà cũng không phải không hiểu đạo lý, bà hiểu rõ từ trước đến giờ gã sai nhưng chính mình lại không phản kháng, càng không có sức lực phản kháng, bà sợ bị Hạ Vi Lệ trả thù song lúc này bà không sợ, Hạ Hi đã nói bất cứ lúc nào cũng có thể che chở cho mình, bà trốn thoát khỏi cơn mưa xối xả, sau đó an toàn trốn dưới cây dù.

Điều khiến Hạ Hi không ngờ Hạ Vi Lệ là kẻ tình nghi buôn bán trẻ em, đây là vụ án rất lâu về trước nhưng

lần thứ hai bị lật lại, thậm chí có một đứa trẻ liên quan đến vụ án trên không may chết đi, cảnh sát lấy đầu mối từ hân, sau đó tìm được nguồn gốc thủ phạm nhiều năm trước.

Vụ án này gây kinh sợ cho nhiều người, nhưng kinh sợ nhất vẫn là Hạ Hi, bởi vì đột nhiên cậu có một suy nghĩ vô cùng đáng sợ.

Hạ Hi vẫn cho rằng mình là con nuôi của Hạ Vi Lệ bởi từ nhỏ đến lớn gã đều nói như vậy, nhưng tại sao cậu lại tin lời gã? Hạ Hi nhanh chóng xác minh được suy đoán của bản thân, Hạ Vi Lệ thấy sự tình bị bại lộ, cũng mất đi toàn bộ lí trí, hân thừa nhận chuyện này với tòa án, còn giải thích nguyên nhân đứa trẻ tử vong. Cuối cùng gã quay đầu nhìn về phía Hạ Hi, trước mặt bao người lên giọng: “Tôi không còn gì giấu diếm, từ trước đến nay tôi chưa nhặt được một đứa trẻ nào, tất cả trẻ con đều là tôi lừa bán, trong mấy đứa bị tôi bán đi, à, thực ra tôi còn để lại một đứa cho mình nuôi...”

Lúc này Tần Duệ Lâm và Hạ Hi cùng nhìn nhau, từ lúc Hạ Vi Lệ nói câu kia hân đã thấy không bình thường, điều gã nói tất nhiên muốn nhằm vào Hạ Hi, bất chợt biết được thông tin thế này thực sự khiến cậu chịu nhiều đả kích!

Tần Duệ Lâm lặng lẽ nắm chặt tay Hạ Hi, hân có thể cảm giác thấy cậu đang căng thẳng, trong tay hân đều là mồ hôi, thậm chí còn run lên nhẹ nhẹ.

Hạ Vi Lệ nói xong câu kia không dừng luôn, dáng vẻ bệ vệ lớn lối nói: “Mấy người có ngạc nhiên thấy ai kia không? Nó là Hạ Hi! Đúng, chính là đại minh tinh trong mắt các người! Các người nghĩ nó rất chân thành à! Không! Nó là một tên lừa gạt...”

Tần Duệ Lâm bỗng nhiên đứng lên, sau đó làm dấu với thẩm phán phía xa.

Thẩm phán lập tức tuyên bố dừng phiên tòa, sau đó cho phép cảnh sát vào tòa áp giải Hạ Vi Lệ đi.

Hạ Vi Lệ thấy nhiều cảnh sát tiến vào, tâm trạng trở nên hết sức kích động, gã nổi trận lôi đình gào lớn: “Tao biết mày muốn trả thù tao, tao cho mày biết dù tao có biến thành quỷ cũng không tha cho mày! Các người thấy Hạ Hi tốt điểm nào? Nó là một tên đồng tính luyến ái! Nó đang lừa dối các người! Buông ra! Nó...”

Hạ Vi Lệ bị bịt mồm lôi đi, về phiên tòa của gã chắc phải dời ngày, lúc gã rống giận cả phiên tòa gần như im lặng phăng phắc. Bởi vì vụ án lần này được xét xử bí mật, hơn nữa những người tham gia đều được Tần Duệ Lâm sàng lọc một lần, cho nên không đến mức xảy ra tình trạng hỗn loạn, nhưng khiếp sợ là khó tránh khỏi, dù sao Hạ Hi cũng là nhân vật công chúng, hơn nữa lại có scandal xấu truyền ra.

Hạ Hi muốn đứng dậy, nhưng phát hiện trước mắt mình biến thành màu đen, Tần Duệ Lâm nhanh chóng đỡ lấy cậu, sau đó mang người rời đi từ lối đặc biệt của tòa án.

Lúc lên xe rồi, Tần Duệ Lâm ôm lấy Hạ Hi, hân dùng tay nhẹ nhàng vỗ về lưng cậu, thấp giọng an ủi: “Được rồi, A Hi, không có việc gì rồi, thông tin này sẽ không được truyền ra bên ngoài, gã là người điên, em

đừng để trong lòng.”

Hạ Hi không nói gì, cậu chìm đắm trong khổ sở Hạ Vi Lệ tạo nên, cậu hối hận thật nhiều, hối hận vì sao lại quá nhẹ dạ với Hạ Vi Lệ, hối hận sao không sớm tống hấn vào tù.

“A Hi đừng tự làm khổ mình, cho dù thế nào bây giờ chúng ta rất tốt, anh sẽ luôn bên cạnh em như bây giờ. Những lời Hạ Vi Lệ nói muốn cho em khổ sở, em không thể để gã đạt được ước nguyện, chúng ta phải sống hạnh phúc hơn, như vậy mới là hình phạt nghiêm khắc nhất với gã.”

Hạ Hi thấp giọng nói: “Em vẫn nghĩ mình là do ông ta nhạt được, cũng nghĩ rằng khi còn bé được ông ta cứu mạng.”

Tần Duệ Lâm cúi đầu hôn lên môi Hạ Hi, hấn muốn dùng cách này khiến cậu đừng tiếp tục suy sụp nữa: “Em có muốn tìm cha mẹ để không?”

“Có thể tìm được sao?”

“Chúng ta có thể thử.”

Hạ Hi suy nghĩ kỹ một hồi, lắc đầu: “Quên đi, đã qua nhiều năm như vậy rồi cho dù tìm được thì đã làm sao, trước đây em luôn hận họ vì sao có thể nhẫn tâm vứt mình đi, bây giờ nhớ lại, đau khổ nhất lúc đó chính là họ.”

“Em khó chịu sao? Tâm trạng em lúc này không tốt.”

Hạ Hi tựa vào người Tần Duệ Lâm, tuy rằng hấn từng khiến cậu tức giận nhưng cũng mang lại vui vẻ cho cậu, hấn đã thành thói quen của cậu, thói quen có chuyện gì sẽ bàn bạc với Tần Duệ Lâm đầu tiên, thói quen khi bất lực lại dựa vào hấn mà hấn cũng chưa từng khiến cậu thất vọng, bình thường hấn không đáng tin nhưng thời điểm mấu chốt lại đứng ra tự mình chịu mọi đau đớn.

Hạ Hi không biết cách này thể hiện tình cảm này, càng ngày cậu càng yêu Tần Duệ Lâm, yêu đến không cách nào khống chế nổi, cậu đã tìm lại được tình cảm dành cho Tần Duệ Lâm trước kia, thậm chí bây giờ rất khác, cậu yêu Tần Duệ Lâm và Tần Duệ Lâm cũng yêu cậu.

Bọn họ từ vương mắc mà lấy được lòng tin của nhau, từ nay về sau, tất cả chắc chắn tốt hơn so với bây giờ.

Hạ Hi nghĩ đến tương lai không khỏi cảm thấy có thêm sức mạnh, cậu cố gắng không khí mờ mịt do Hạ Vi Lệ gây nên, Tần Duệ Lâm nói rất đúng cậu phải sống tốt hơn trước đây, có như vậy mới là hình phạt nghiêm khắc cho gã. Cậu đã từng đi qua vô vàn bụi gai, không nên dừng bước trước con đường sáng sủa của tương lai.

Hạ Hi vươn tay ôm lấy Tần Duệ Lâm, chân thành nói: “Em yêu anh.”

Tần Duệ Lâm ngẩn người một chút, sau đó ôm Hạ Hi thêm chặt, lòng hắn đột nhiên dâng lên cảm giác chua xót khổ sở, cảm động đến mức chân tay luống cuống. Đây là lần đầu tiên Hạ Hi nói với hắn ba chữ “em yêu anh”, cậu từng nói “thích” vô số lần nhưng chưa bao giờ dùng chữ “yêu”. Tần Duệ Lâm lắm biết ý nghĩa hai chữ này với Hạ Hi rất khác nhau, điều này có nghĩa rằng cậu đã toàn tâm toàn ý đi vào, vĩnh viễn cũng không hối hận.

Hắn vẫn đợi Hạ Hi nói ra chữ này, rốt cuộc lúc này đã đến.

Tần Duệ Lâm nghẹn ngào nở nụ cười: “Anh cũng yêu em, vĩnh viễn yêu em.”

.....

Trên tay Hạ Vi Lệ có mạng người, cả đời này không ra khỏi tù giam, sau khi tòa tuyên án, Hạ Hi đột nhiên sinh bệnh. Cậu chẳng hiểu sao lại mắc bệnh, ngược lại Tần Duệ Lâm bị dọa không nhẹ, mỗi ngày hắn đều tự mình chăm sóc Hạ Hi, hận không thể để Hạ Hi nằm trên giường cả ngày, ngay cả Tần Thần cũng không nhìn được nữa.

Thực ra có nhiều chuyện Tần Thần không muốn nhìn thấy, nhóc có cảm giác mình và em trai như hai cái bóng đèn lớn, cha nhóc không rời daddy nửa giây nửa phút, hơn nữa thường xuyên ân ái mật ngọt, ví như khi daddy muốn ăn chocolate, cha nhóc có thể thành công tìm tiểu kim khố của Hạc Hiên, sau đó mang chocolate đến cho daddy. Nếu như bị Hạc Hiên phát hiện, hắn sẽ nói lại cho bé biết daddy đối xử tốt thế nào với bé, sau này bé nhất định phải chăm sóc daddy, nếu như daddy muốn ăn chocolate thì bé nhất định phải để daddy ăn đầu tiên.

Nói tóm lại, trong lòng cha nhóc daddy mới chính là người hắn một lòng muốn chăm sóc, còn hai đứa con trai, con trai đương nhiên cũng phải chăm sóc daddy thật tốt.

Đương nhiên trong lòng Tần Thần daddy vĩnh viễn đứng thứ nhất, hiện tại nhóc đang tranh giành với cha mình nhưng tuyệt đối không thể để cho Hạc Hiên cướp được, cũng bởi vậy, trong nhà ngoài Tần Duệ Lâm hết mực cưng chiều Hạ Hi, còn có một Tần Thần luôn luôn muốn cướp được daddy về tay, mà Hạc Hiên, bé nghĩ chiến trường này loạn lạc quá, thậm chí ôm chân anh trai là được rồi.

Bệnh tình Hạ Hi không nặng lắm, cậu sinh bệnh nhanh nhưng đi cũng nhanh, sau khi bệnh tốt hơn, chuyện không vui cũng theo cơn ốm trôi qua hết, bọn họ lần nữa khôi phục lại như ban đầu, giống như chưa từng xuất hiện Hạ Vi Lệ, càng chưa từng bị gã phá rối cuộc sống của mình.

Chỉ có điều những lời đồn đại về Hạ Hi không tránh khỏi lan truyền rộng rãi trên internet, thông tin gần đây của Hạ Hi được người ta kết hợp phân tích, bọn họ chăm chú tìm kiếm chân tướng phía sau, bao gồm người đàn bà cũng đến đồn cảnh sát với Hạ Hi là ai? Tại sao Hạ Hi lại đến tòa án?

Đang lúc tin đồn lên cao lại có tin tức mới nhất từ weibo, bài viết này đâm thẳng vào tính hướng của Hạ

Hi, còn kết hợp với một loạt phân tích.

Thực tế, tin này không phải là nghi vấn đầu tiên cư dân mạng nói về Hạ Hi, từ lúc Hạ Hi nhận cuộc phỏng vấn qua video kia thì đã có chuyên gia phân tích, kết luận cuối cùng là Hạ Hi đang ở cùng đàn ông. Kết luận này khiến không ít người chú ý, nhưng đến khi thông tin này được tung ra lần thứ hai, không ngạc nhiên khi những kết luận này được mang ra ngoài.

Hiện tại cư dân mạng đang chia thành 3 phái, phái thứ nhất kiên trì chờ Hạ Hi bác bỏ tin đồn, trước khi đó tuyệt đối không tin bất kì ngôn từ của kẻ nào, phái thứ hai bày tỏ cho dù thế nào cũng sẽ bên cạnh cậu, thậm chí có người nói sẽ ngồi ghế chờ Hạ Hi come out, phái khác thì có thái độ phản cảm, cho rằng Hạ Hi như vậy là thoái hóa xã hội.

Tính hướng của Hạ Hi nghiêm nhiên trở thành trọng tâm của mọi câu chuyện, nóng sốt nhất hiện tại, tất cả mọi người đều chờ đáp án của cậu, vậy mà weibo Hạ Hi vẫn lặng lẽ không động tĩnh gì.

73. Chương 73: Phiên Ngoại 8

Bởi vì có Tần Duệ Lâm mà tỉ suất người xem tăng cao kỉ lục, hẳn nghiêm nhiên trở thành khách mời quen thuộc của chương trình, Cao Tuấn từ người quay phim cho Hạ Hi biến thành quay cho cả Hạ Hi lẫn Tần Duệ Lâm, bí ẩn nhất chính là hễ Tần Duệ Lâm xuất hiện thì cảnh đó sẽ bị xóa, điều này có nghĩa y phải nghĩ đủ mọi cách để quay mỗi Hạ Hi, đây không phải là chuyện đơn giản nhất là khi khách quý lại là một tên bạn trai có tính chiếm hữu cực điểm.

Ban đầu Hạ Hi còn cảm thấy xấu hổ nhưng về sau lại quen dần, cậu không khống chế được tâm trạng khi nghĩ đến Tần Duệ Lâm, đã vậy còn không bằng thẳng thắn thể hiện, dù sao đã thành sự thật thì dù cậu có che giấu được một lúc, cũng không thể che giấu suốt đời.

Lần đầu tiên Tần Duệ Lâm công khai xuất hiện ở trường quay, từ khách mời cho đến tổ quay phim cực kì kinh ngạc, thậm chí bọn họ còn cho rằng Tần Duệ Lâm có mục đích đặc biệt, nhưng trong lúc mọi người còn há hốc mồm miệng Tần Duệ Lâm lại không coi ai ra gì chạy về phía Hạ Hi, sau đó đưa cho cậu một hộp kem Haagen-Dazs mát lạnh. Hạ Hi lúc này quả thật ngẩn người một chút, sau đó phát hiện phạm vi xung quanh đều tiếng sục sục.

Đương nhiên, trong đó trừ Cao Tuấn đang quay phim ra.

Hạ Hi ngẩng đầu lên đã thấy vẻ mặt như gặp quỷ của mọi người, có người còn không tin nổi, người thì chưa kịp phản ứng, lúc đó bọn họ đang trong phòng quay cho nên cũng không có fan hâm mộ. Hạ Hi và mọi người đưa mắt nhìn nhau một hồi, cho đến khi quản lý sản xuất đến nói chuyện với Tần Duệ Lâm: “Tần gia, sao ngài đến đây vậy?”

Cho dù ông có đoán được Tần Duệ Lâm đến tìm Hạ Hi nhưng tuyệt đối không đoán được hắn và Hạ Hi lại có quan hệ đó.

Tần Duệ Lâm liếc mắt nhìn Hạ Hi, thấy cậu không tức giận mới ôm chặt lấy vai cậu, sau đó khoe khoang nói: “Tôi đến tìm thân yêu của mình.”

Về phần ai là người yêu, không ai mù mắt lại đi hỏi vấn đề này rồi.

Hắn nói xong không chỉ quản lý sản xuất sưng sốt, khách mời sưng sốt ngay cả Hạ Hi cũng sưng sốt, không phải tức giận vì lý do Tần Duệ Lâm đưa ra mà cách xưng hô này khiến cậu buồn nôn, cao hơn cả tuyên bố thân phận chính là quyền sở hữu, nhắc nhở các người đừng có mà tìm cách mở tường đến Hạ Hi.

Đối với ánh mắt mọi người nhìn mình, Hạ Hi chỉ còn cách giả ngu cười cười, sau đó lôi Tần Duệ Lâm về phòng mình, Cao Tuấn giơ camera lên ý đồ muốn theo vào nhưng lại bị Hạ Hi cương quyết đẩy ra: “Đừng quay loạn, đoạn này không thể truyền ra được.”

Cao Tuấn ngượng ngùng nói: “Quay mình tôi xem cũng được.”

“...” Hạ Hi mạnh mẽ đóng sầm cửa lại.

Vào phòng, hai người tiến hành đàm phán nửa giờ đồng hồ, nếu không phải Hạ Hi bảo ngừng lại thì Tần Duệ Lâm đã định làm chuyện ấy với Hạ Hi ngay tại khách sạn, nhưng cuối cùng nguyện vọng của hắn cũng không được thực hiện, có điều vấn đề Hạ Hi lên giường mà sờ soạng toàn thân. Vẫn là Tần Duệ Lâm chú ý chừng mực, chỉ để lại dấu vết chỗ có quần áo che.

Đây là cuộc đàm phán không có ý nghĩa, lúc hai người đi ra ngoài, bầu không khí ồn ào trong trường quay đột nhiên quay về im lặng, trong tâm mắt của mọi người Hạ Hi có vẻ mệt mỏi, hồi sau mới lắp bắp nói: “Cái kia...chúng ta tiếp tục quay thôi...”

Cậu vừa nói xong Mẫn Hạo đột nhiên kinh ngạc nói: “Anh Hạ, anh đỏ mặt.”

Hạ Hi hung ác nhìn cậu ta: “Đỏ mặt gì chứ, có phải mắt em bị làm sao không?”

“Mắt em hoàn toàn bình thường.”

“Rõ ràng do em đeo nhầm kính áp tròng rồi.”

“Em không đeo...” Mẫn Hạo đang nói đột nhiên dừng lại bởi vì Hạ Hi đã thẹn quá thành giận, cậu ta hoài nghi nếu mình còn nói thêm nữa, trong cả chương trình Hạ Hi sẽ dìm cậu chết luôn.

Nhưng trên thực tế, mọi người đã rõ ràng Hạ Hi không được tự nhiên, có điều Tần Duệ Lâm đang ở đây, sẽ không ai không mắt vạch trần cậu. Trong quá trình quay, Tần Duệ Lâm đều ở bên cạnh, điều này làm cho đại diện vô tình tăng gánh nặng lên công việc, ông không chỉ phải coi chừng nghệ sĩ mà còn phải trông coi Tần Duệ Lâm, quan trọng là người này ông không dám trông coi.

Lúc làm nhiệm vụ trong chương trình giải trí khó tránh khỏi phải chịu khổ một chút, có thể bị thương, Tần Duệ Lâm không chịu nổi chuyện này, Hạ Hi hơi ảm ức một chút hoặc thi đấu không thắng được, bản thân hắn càng căng thẳng hơn. Chỉ có điều Tần Duệ Lâm bề ngoài tỏ ra bình tĩnh, bên trong lại hao tâm tổn trí vì Hạ Hi, cậu nên làm gì để Tần Duệ Lâm không tự ngược bản thân nữa? Thắng thua không phải chuyện bình thường sao? Xin hắn đừng nghĩ không ai thấy mà động tay động chân được không?

Không phải không có người thấy mà là không ai dám quản hắn!

Hắn tiếp tục làm như vậy thì dù cậu có mặt dày đến mức nào cũng bong từng mảnh da ra mất, hơn nữa bọn họ sẽ lấy chuyện này ra trêu đùa hắn có hiểu không? Hình tượng cậu cực khổ gây dựng nên đã hoàn toàn bị hủy hoại, bây giờ ngay cả Mẫn Hạo cũng dám cười nhạo cậu!

Thực ra Mẫn Hạo không cười nhạo cậu mà cậu ta rất tôn trọng Hạ Hi, chỉ là trong tình huống bất đắc dĩ cậu ta sẽ liếc mắt nhìn Tần Duệ Lâm, sau đó lại liếc mắt nhìn Hạ Hi, trong lòng Hạ Hi có muôn vàn lý do cũng chỉ có thể kìm nén không nói.

Sau khi tổ chức quen với Tần Duệ Lâm, nghệ sĩ và nhân viên công tác cũng không kiêng kị với hắn như trước kia, có đôi khi họ còn đùa giỡn với Hạ Hi và hắn. Tần Duệ Lâm cũng không kiêu căng, thậm chí còn gọi cơm mời cả ekip, mục đích đương nhiên là hối lộ nhân viên để lần sau mình gian lận không ai để ý đến.

Hắn rất muốn quản lý hai cái tay của mình nhưng thực sự không có cách nào, mỗi lần thấy Hạ Hi bị thương hoặc rơi vào thế yếu, bản năng của hắn bùng lên ép bản thân phải hành động, hắn nghĩ đây là một việc vô cùng thần lý, cũng giải thích mãi với Hạ Hi, lén động tay động chân không phải là do hắn mà là do tay hắn.

Lúc quay tập 5, Tần Duệ Lâm vẫn đang trên đường đến thăm đội Hạ Hi, nếu không phải Hạ Hi luôn dẫn đi dẫn lại thậm chí hắn đã hận không thể ngay ngày chờ ở đây. Lúc hắn đến chương trình đang được quay bên ngoài, đám đông vây tổ chức chương trình vào giữa, Tần Duệ Lâm ngụy trang một chút, sau đó chạy về phía đám đông.

Hắn nhanh chóng thấy được Hạ Hi, hôm nay cậu mặc áo sơ mi màu xanh do tổ chức chương trình cấp, bị phân vào một đội với Mẫn Hạo và một nữ nghệ sĩ khác. Tần Duệ Lâm nhìn một hồi, sau đó hiểu luôn luật thi đấu.

Theo luật thi đấu ba người một đội, nghệ sĩ phải cung cấp chiều cao, cân nặng của mình cho ekip chương trình, trong thời gian quy định, ai tìm được người có số liệu gần nhất do tổ chức chương trình đưa ra thì đội đó sẽ thắng. Tần Duệ Lâm nhìn thấy có một người đang tiến hành bốc thăm, ánh mắt hắn tự nhiên đậu lại trên người Hạ Hi.

Đến phiên của đội Hạ Hi, phiếu là do nữ nghệ sĩ rút, cô cẩn thận rút một lá thăm ra, lúc đang nhìn số liệu thì toàn bộ mọi người đều nín thở, nhưng vận khí của nữ nghệ sĩ không tốt lắm, cô rút ngẫu nhiên rút được con số cực kỳ không bình thường: 150kg.

Về mặt Mẫn Hạo suy sụp, Hạ Hi đem số liệu ra trước mặt camera, không dám tin nói: “Mấy người trong tổ

chương trình có thể tìm một người như thế sao, nếu tôi nặng ba trăm cân*, cân bản đã ở trong nhà không dám ra ngoài rồi.

Chú thích: (cân) đơn vị cân của Trung quốc, một cân này = 0.5 kg bên ta, cho nên 300 cân = 150 kg.

Tất nhiên, đội Hạ Hi không phải đội xui xẻo nhất, đội của tổng chí cường và hai khách mời khác, bọn họ ngẫu nhiên rút được một thân thể vừa gầy vừa lùn, Hạ Hi nhìn thoáng qua số liệu của họ, sau đó trong lòng tức thì dậy lên sức mạnh, dù thế nào số liệu tổ chương trình cho cũng dễ tìm nhất, cậu có cảm giác số liệu của mình dễ tìm hơn so với tổng chí cường. Hai người đã rút xong, đến phiên Đỗ Thực, hắn lại rút được số liệu của người bình thường, xem chừng có thể tìm được người thích hợp đầu tiên trước hai đội kia.

Lúc Hạ Hi rút xong, Tần Duệ Lâm tiếp tục không quản nổi tay gọi tài xế lại, hắn hỏi có tìm được người như Hạ Hi cần không, tài xế yên lặng suy nghĩ một lát, sau đó vạy mà gật đầu. Hắn nói có một người bạn có thân thể gần giống như vậy, có điều đối phương ở xa chỗ này, hắn cần phải lái xe đến. Tần Duệ Lâm hỏi hắn cần bao nhiêu thời gian, may mắn vẫn nằm trong thời gian quy định của chương trình. Tần Duệ Lâm phát tay, bảo hắn lái xe đến đó đi, đem người lập tức đến đây, còn hắn, vẫn tiếp tục ngụy trang trong đám người vạy xem.

Chắc chẳng ai ngờ được Tần Duệ Lâm lại đứng trong đám người này, hắn sẽ luôn nghĩ cách xuất hiện trước Hạ Hi mà cậu không biết được, có điều lần này Tần Duệ Lâm không quấy rầy cậu, hắn quyết định làm theo lời cậu nói: cố gắng không quấy rầy chuyển động của chương trình, chỉ ít lần này không nên để Hạ Hi phát hiện ra.

Thời lượng ekip chương trình đưa ra là 40 phút, không thể tìm được người có chiều cao, cân nặng này ở đây thì cách duy nhất chính là đem người đến, hơn nữa còn có một quy tắc quan trọng, khi có được số liệu chiều cao, cân nặng, nghệ sĩ phải quyết định có giữ người này lại không, nếu không bọn họ không thể tiếp tục tìm người này, điều này có nghĩa là không có số liệu nào dễ tìm, nghệ sĩ ần nắm chắc sau đó đưa người tới.

Thời gian thi đấu bắt đầu, 3 đội bắt đầu xuất phát, quay phim và đạo diễn cũng chạy đuổi theo.

Lúc đầu Hạ Hi và đội viên mới cùng nhau hành động, nhưng sau khi không có kết quả, bọn họ quyết định phân công tìm kiế, tự mình tìm 20 phút, sau đó đem người có số đo gần nhất đến địa điểm chỉ định, sau khi so sánh sẽ giữ lại người có số đo gần nhất.

Chuyện này nhìn qua đã thấy không dễ dàng, làm thật lại càng khó, bây giờ đang là mùa hè, khí hậu nóng nức, người ở bên ngoài vốn đã ít, hơn nữa theo lời Hạ Hi nói, theo thời tiết này người mập như vậy đã trốn kỹ trong nahf rồi, còn rảnh rỗi đi phơi nắng làm gì.

Có điều cố gắng không phụ lòng người, cuối cùng Hạ Hi cũng tìm được một người tương đối phù hợp, tuy rằng số đo thực tế của hắn cách xa của chương trình. 20 phút sau, ba người đội họ đã đến địa điểm tập hợp, mỗi bên đều tự mang đến một người, khiến Hạ Hi buồn cười chính là Mẫn Hạo tìm một người thoát nhìn chẳng béo chút nào đến.

Hạ Hi cười nói: “Em nghĩ hẳn nặng ba trăm cân (150kg)?”

“Anh Hạ, chuyện này không thể nhìn bề ngoài được, hẳn nói nặng hơn 200 cân (100kg), hơn nữa còn cao vừa đúng mét tám, ai nói ba trăm cân thì phải mập chứ, cơ thể rắn chắc không được à!”

Hạ Hi vẫn nghĩ có chút xa vời, ba người so sánh một phen, quyết định giữ lại người Mẫn Hạo mang đến, biểu hiện của họ cũng tự tin lắm, đúng lúc này liên thấy đạo diễn nói: “Đội Đỗ Thực đã kết thúc.”

Hạ Hi kinh ngạc nói: “Kết thúc? Nhanh vậy!”

Nữ nghệ sĩ cũng khần trương: “Chúng ta tiếp tục đi tìm thôi, không thể để đội khác giành được.”

“Đừng nóng vội, bọn họ kết thúc cũng chưa chắc tìm được người gần nhất.”

Thời gian càng lúc càng ít, ba người trở nên vô cùng khần trương nhưng mãi vẫn không tìm được người gần thể, đúng lúc này, thông tin đội tổng chỉ huy kết thúc lan đến, rõ ràng hai đội đó rất hài lòng với người nhóm mình chọn. Có điều đội cậu không từ bỏ lựa chọn, Hạ Hi nhìn qua một người đàn ông, thực sự cảm giác mình không nắm chắc phần thắng rồi.

Thời gian còn 2 phút cuối cùng.

Mẫn Hạo nói: “Em thấy chúng ta không tìm được nữa đâu, dứt khoát chọn hẳn thôi.”

Hạ Hi có ý định bỏ qua, số liệu ngẫu nhiên của bọn họ không tốt, người phù hợp với điều kiện thực sự rất khó tìm, huống chi cậu nghĩ người mà đội tổng chỉ huy phải tìm không chừng cũng khó như bên cậu, ba người trao đổi với nhau, cuối cùng quyết định cho người đàn ông này.

Lúc ba người sắp hết thời gian quy định, đột nhiên trong tầm mắt xuất hiện một người, nữ nghệ sĩ nhảy căng lên, cô hò reo nói: “Nhìn đi! Người phù hợp nhất cuối cùng đã xuất hiện! Mau mau, chúng ta đổi người thôi!”

Ba người cùng nhau nhìn lại, tức thì có cảm giác hy vọng, nữ nghệ sĩ và Mẫn Hạo cùng chạy đến chỗ người kia. Hạ Hi cảm thấy vô cùng kinh ngạc nhìn thoáng qua xung quanh, người này xuất hiện thật đúng lúc, cậu không tin nổi bọn họ có vận may đến vậy.

Thế vận may này đến từ đâu?

Bất kể là vận may đến từ đâu, nhờ sự giúp đỡ của anh bạn này, đội Hạ Hi đã đánh bại đội Đỗ Thực, bọn họ tìm được một người có số đo ăn khớp nhất, cuối cùng giành được chiến thắng, đồng thời đội chiến thắng sẽ có được một gợi ý vô cùng quan trọng.

Tần Duệ Lâm đội mũ, sau đó lấy sách báo che mặt đi, hấn đi xuyên qua đoàn người đang nhìn Hạ Hi, lúc kế hoạch của đối phương giành chiến thắng trong lòng cũng cảm thấy vui vẻ không gì sánh được, thậm chí còn vui mừng hơn Hạ Hi.

74. Chương 74: Phiên Ngoại 9

Thực tế khi Hạ Hi công khai thân phận Tần Duệ Lâm với ekip chương trình, mọi người ngoài mặt vui vẻ hòa thuận thậm chí còn làm trò không thêm để ý đến biểu hiện của Tần Duệ Lâm, còn nhân cơ hội trêu đùa hai người nhưng bên trong lại khác xa hoàn toàn. Hạ Hi đã sớm có sự chuẩn bị, khi cậu không ngăn cản Tần Duệ Lâm nói ra cũng là lúc chuẩn bị đối mặt với ánh mắt khác lạ của người khác.

Tuy không có cách nào nhưng những người như vậy luôn luôn tồn tại, bọn họ có thể không thấy Hạ Hi tốt mà nghĩ rằng cậu đang dựa vào Tần Duệ Lâm để vươn lên, cũng có người thuần túy ghét đồng tính luyến ái, cho rằng hành vi yêu người cùng giới là biến thái, thậm chí có người còn buồn nôn. Hạ Hi có thể cảm nhận được sự thay đổi này, nhưng chưa bao giờ vạch trần, thỉnh thoảng cậu sẽ thấy nhân viên công tác len lén chỉ trỏ về mình nhưng cũng không e ngại, trong lòng cậu có một nguồn sức mạnh to lớn, sức mạnh khiến cậu có thể đối mặt với toàn bộ lời đồn đại trên thế giới này.

Điều duy nhất cậu sợ chính là làm tổn thương người mình yêu.

Cậu biết trên mạng internet đang có nhiều lời đồn đại về mình, trong đó có tin đúng cũng có tin chỉ là bịa đặt, có thể nói Hạ Hi có bao nhiêu người thích thì cũng có bấy nhiêu người ghét, nhưng cậu không trách bất cứ ai, cho dù là fan của cậu giờ đứng về phe đối lập. Cậu hiểu rõ lựa chọn của mình sẽ gian nan nhường nào nhưng cho dù có khó hơn nữa cậu chưa từng nghĩ sẽ buông tay.

Giới giải trí có ít người dũng cảm come out, bởi vì từ khi người đó come out sẽ gặp phải ánh mắt chán ghét của nhiều người, lý do bọn họ ghét rất đơn giản: là do đồng tính, từ xưa đến nay xã hội khó có thể khoan dung với chuyện này, nhất là làm một người của công chúng, Hạ Hi hiểu hành vi của mình sẽ bị phóng đại lên mức nào, cậu có thể trở thành cái đinh trong mắt người khác, sau đó bị công kích không kiêng nể gì.

Nhưng ngay cả như vậy, Hạ Hi cũng tuyệt đối không hối hận vì sự lựa chọn của bản thân.

Cậu sẽ come out, đó là chuyện sớm muộn, đến lúc đó giới* này không muốn cậu ở lại thì cậu sẽ rời đi.

Chú thích: giới là giới giải trí.

Trong lòng Hạ Hi đã nghĩ vậy nhưng khi chuyện chân chính xảy ra, cậu vẫn sẽ cảm thấy khó chịu không gì sánh được, đặc biệt chuyện này còn xảy ra trên người ca sĩ Đỗ Thực mà cậu rất thích, từ khi Tần Duệ Lâm tuyên bố thân phận hai người, thái độ Đỗ Thực với cậu thay đổi lớn, điểm này Hạ Hi thấy rất rõ, nhưng cậu cũng cố gắng xoa dịu mối quan hệ này, dù sao tiếp đó vẫn phải quay phim, nếu thái độ cương quyết sẽ gây bất lợi cho chương trình.

Đối với thái độ lấy lòng của Hạ Hi, biểu hiện của Đỗ Thực rất bình tĩnh, hành vi của hắn thường khiến trường quay rơi vào bầu không khí xấu hổ.

Có lần Hạ Hi với Đỗ Thực một đội, thậm chí Đỗ Thực còn hỏi có thể đổi thành viên được không. Lúc Hạ Hi đang định ôm Đỗ Thực, động tác của cậu cũng ngừng lại, không biết nên làm gì tiếp theo. Lúc đó cậu cảm thấy rất ảm ức, thậm chí khó chịu, tâm trạng cũng đột nhiên điên tiết lên.

Ekip chương trình trả lời không thể đổi thành viên, tiếp theo mặc dù Đỗ Thực cũng phối hợp nhưng vẫn tránh hành động cùng Hạ Hi, sau khi kết thúc, khi Hạ Hi đi toilet thậm chí còn nghe được Đỗ Thực lầm bầm.

Hắn nói: “Buồn nôn, tốt cái gì chứ, tất cả đều bị mù rồi, hai thằng đàn ông ở một chỗ, có muốn mất mặt không?”

“Không biết cậu ta nghĩ gì, tại sao lại như thế, có bệnh à? Đàn ông nên ở với đàn bà, hiểu biết, khoan dung, cậu ta xứng đáng sao?”

“Đàn ông thì phải có tính đàn ông, đường đường chính chính...”

“ ... ”

Tất nhiên Đỗ Thực sẽ không nói những lời này trước mặt Hạ Hi, nhưng khi tự mình gặp phải ngực cậu khó chịu vô cùng. Cậu không không hiểu Đỗ Thực không biết gì à, cậu thực sự làm sai sao? Như vậy thì không được à? Nhưng cậu vẫn là Hạ Hi, nếu cậu không công khai tin tức thì có gì thay đổi sao.

Hạ Hi đứng bên ngoài toilet một hồi lâu, cậu cần chút thời gian ổn định tâm trạng, cậu muốn nói chuyện với Đỗ Thực một chút, ngay cả khi không thay đổi được gì, chỉ ít cậu cũng muốn thử cố gắng, cậu muốn hỏi hắn, bản thân đang xúc phạm đến ai à? Vì sao hắn không thể hiểu được, không thể chấp nhận nổi, cậu cũng không gây phiền phức đến ai, đây là sự lựa chọn của cậu, mỗi người đều có sự lựa chọn của mình, lẽ nào như vậy là sai sao?

Lúc Hạ Hi đi tới, Đỗ Thực quả nhiên bị hù, nhưng lập tức giải vờ trấn tĩnh lại, hắn lắc lắc nước trên tay xong định ra ngoài, đột nhiên bị Hạ Hi gọi lại.

Hạ Hi nói: “Anh Đỗ, tôi đã nghe thấy những lời anh nói.”

Đỗ Thực không nói chuyện.

Hạ Hi lại nói: “Anh ghét tôi sao? Anh nghĩ tôi như vậy là sai à?”

Đỗ Thực trầm mặc một hồi lâu, sau đó mới nói: “Cậu nghĩ mình đúng à?”

“Tôi cảm thấy rất đúng, đây không hẳn là chuyện đáng bị chỉ trích.”

“Tôi không nào để nói.”

Bầu không khí đông cứng lại, Hạ Hi cắn răng nói: “Anh thực sự không thể chấp nhận được sao?”

Khi đó Đỗ Thực đã nói một câu khiến cả đời này Hạ Hi không thể quên được, hần giống như bất đắc dĩ nói: “Hạ Hi, tôi vẫn yêu thích cậu, nhưng vì sao cậu lại khác người hết lần này đến lần vậy.”

Hạ Hi nói không ra lời.

Khi quay xong chương tình đã là buổi tối, Hạ Hi không bắt ngờ khi thấy Tần Duệ Lâm đến. Khi Tần Duệ Lâm ôm chặt lấy cậu, cậu có thể thấy Đỗ Thực đứng cách đó không xa, trên mặt hần tràn ngập biểu cảm bức mình cùng không thể chịu được, nhưng hần là người có lý trí, tuyệt sẽ không phô cảm xúc phản cảm thế này ra ngoài, điều hần làm cùng lắm là thỉnh thoảng thể hiện thái độ khi nhìn Hạ Hi, chỉ là Hạ Hi đã quen đối với phản cảm này.

Hạ Hi không thể đồng ý với suy nghĩ của Đỗ Thực, hai người không nhất trí được với nhau thì chỉ có thể bất sắc dĩ phối hợp hành động. Hiện tại, Hạ Hi nghĩ nếu Đỗ Thực đã cảm thấy buồn nôn, không bằng cho hần nôn thật luôn cho nên không đẩy Tần Duệ Lâm ra, ngược lại còn chủ động ôm lấy hần, khi chạm vào cậu đột nhiên cảm thấy thật sáng khoái, vì trò đùa của mình mà vui vẻ vô cùng.

Trên đường về nhà, Hạ Hi vạch trần chuyện Tần Duệ Lâm lén lút làm, động tay động chân của đối phương có thể giấu được mọi người nhưng không giấu được con mắt từng trải của Hạ Hi, cậu hiểu rất rõ Tần Duệ Lâm, hơn nữa tiến trình quay phim hôm nay phát triển theo hướng kì quái khiến Hạ Hi không khỏi suy nghĩ nhiều hơn, cậu luôn gặp xui xẻo, sao hôm nay lại đột nhiên tốt lên vậy.

Đối mặt với chất vấn của Hạ Hi, Tần Duệ Lâm cũng không giấu diếm, thoải mái thừa nhận luôn, bộc lộ bản thân muốn Hạ Hi thắng, hơn nữa đây cũng chỉ là một trò chơi tâm thường, Hạ Hi không thể làm gì hơn.

Hai người về đến nhà đã là mười hai giờ đêm, khi không có người lớn Tần Duệ Lâm sẽ bảo người làm ở lại, lúc này hai đứa con trai đã ngủ, người làm nghe thấy tiếng mở cửa liền đi ra, Hạ Hi bảo cô ngủ đi, không có gì cần đến.

Người làm đóng cửa, Tần Duệ Lâm liền đột nhiên bế Hạ Hi lên sau đó đi thẳng vào phòng ngủ. Hạ Hi còn đang hoảng sợ đã bị Tần Duệ Lâm ném lên giường, giường rất êm nhưng Hạ Hi vẫn chóng mặt đôi chút, cậu chưa kịp bật đèn lên đã thấy hần cầm thứ gì chạy đến.

Chờ Hạ Hi nhìn được thứ đồ Tần Duệ Lâm mang đến, trong lòng cậu đột nhiên có dự cảm không tốt lắm.

Trong tay Tần Duệ Lâm là một bộ đồng phục học sinh, đây là bộ đồng phục giống Hạ Hi mặc lúc học cao

trung, hần khoe ra, sau đó đắc ý nói: “Có giống đồng phục em mặc không?”

“... Anh muốn làm gì?”

Tần Duệ Lâm không nhúc nhích nhìn chăm chăm Hạ Hi một hồi lâu, sau đó vẽ mặt gian tà nói: “A Hi, em không thấy rất kích thích à?”

“Không cảm thấy!”

“Em nghĩ lại một chút đi, giả sử em mặc đồng phục này vào, sau đó bị anh đè lên, em muốn tránh cũng không tránh được, em có thể tưởng tượng anh là một người qua đường, như vậy không tốt à?”

“Không ...”

“Chúng ta thử một lần có được không?”

Tần Duệ Lâm nói xong xông thẳng về phía Hạ Hi đang nằm trên giường, lúc này Hạ Hi trốn không kịp, xuống giường chạy thẳng đến cửa nhưng đã chậm một bước, Tần Duệ Lâm đã khóa mất rồi. Hạ Hi chạy loạn trong phòng một hồi, cuối cùng vẫn bị hần tóm được, vẽ mặt cậu vừa xấu hổ lại giận dữ phản kháng nhưng hần không thèm nhìn lấy. Cậu thực sự phiền muộn với đủ trò chơi kích thích quái lạ của Tần Duệ Lâm, nhưng tồi tệ hơn là, mỗi lần cậu từ chối chơi với hần thì đến cuối cùng người vui vẻ nhất chính là cậu.

Đầu số chuyện này chính là Tần Duệ Lâm, đến giờ cậu bị biến thành giống hần rồi.

Tần Duệ Lâm đè Hạ Hi lại, cũng không quan tâm cậu dùng sức giãy dụa, dù sao hần biết cậu sẽ từ chối bất cứ trò nào mà, còn không bằng cưỡng ép cậu chơi luôn, nếu như cuối cùng cậu không thích thật, cùng lắm tự mình quỳ trên tấm giặt quần áo mấy giờ thôi mà.

Trải qua bao lần kinh nghiệm, kỹ thuật cởi quần áo Hạ Hi của Tần Duệ Lâm ngày càng thuận tiện. Hần nhanh chóng lột đồ Hạ Hi xuống, dù hai người có lờ lỡ với nhau vô số lần nhưng Hạ Hi vẫn cứ xấu hổ, sức vùng vẫy của cậu ngày càng nhỏ, thực chất cậu cũng không ghét những trò chơi này, Tần Duệ Lâm chưa bao giờ quá phận, nhiều lắm chính muốn tăng thêm tình thú cho chuyện ấy thôi.

Lúc cởi hết quần áo Hạ Hi, Tần Duệ Lâm cố nín nhịn không lập tức ra tay mà nhanh chóng mặc đồng phục vào cho Hạ Hi, lúc mặc quần vào, Hạ Hi vội kêu lên: “Quần lót em đâu?”

Tần Duệ Lâm ấn tay lên xxx cậu, giễu cợt nói: “Cởi ra ngay, còn mặc quần lót làm gì.”

“... ” Hạ Hi cắn răng hung hăng đạp Tần Duệ Lâm một cái.

Rốt cuộc cậu cũng không thắng nổi Tần Duệ Lâm, cuối cùng vẫn phải mặc bộ đồng phục vào. Tần Duệ Lâm nghĩ vậy còn chưa đủ, còn kéo Hạ Hi đứng lên, cậu thậm nghĩ dù sao cũng mặc rồi cũng chẳng làm sao, liền đứng dậy trên giường, có điều cảm giác này khiến cậu rất xấu hổ, dù sao cậu và Tần Duệ Lâm cũng hiểu, bản thân đang mặc mỗi quần đồng phục, cảm giác ma sát khi đi lại khiến cậu xấu hổ và lúng túng không thôi.

Hạ Hi nhanh chóng từ bỏ ý định, thẹn quá hóa giận nói Tần Duệ Lâm quá phận, cậu phải tay mặc kệ luôn.

Nhưng Tần Duệ Lâm không khiến Hạ Hi thất vọng, sau khi hấn thưởng thức dáng vẻ của Hạ Hi thì không nhìn được nữa nhào qua, hấn vừa hôn môi Hạ Hi vừa cởi đồ đồng phục trên người cậu xuống, điều này làm Hạ Hi nhìn không được, đồ vừa mới mặc vào đã cởi ra, hấn nhàm chán quá đi mất.

Có điều Tần Duệ Lâm không cởi xoẹt đồ Hạ Hi xuống, động tác của hấn rất chậm, sau đó thậm chí còn đứng dậy nhìn chằm chằm nút áo nơi cổ tay, điều này làm Hạ Hi nổi lên cảm giác quái dị, cậu có thể hiểu rõ được động tác của Tần Duệ Lâm, tất nhiên không khỏi khấn trương lên.

Lúc cởi quần Tần Duệ Lâm đột nhiên nói một câu: “A Hi, em không mặc gì bên trong à?”

Hạ Hi theo dõi diễn xuất đùa dai của hấn, cũng không khiến Tần Duệ Lâm thất vọng mà cho hấn một đá, sau đó Tần Duệ Lâm nắm được chân cậu, dùng hay tay hung hăng vạch quần ra sờ soạng. Hấn xé thật, Hạ Hi còn không kịp ngạc nhiên Tần Duệ Lâm đã như hổ đói vồ đến, hấn điên cuồng mạnh bạo hôn hít Hạ Hi, hai tay còn vuốt ve chỗ mẫn cảm của cậu.

Động tác của hấn rất nhanh, thậm chí Hạ Hi khó lòng phòng bị, toàn thân đã bị Tần Duệ Lâm nắm trong tay, trong chuyện này nếu cậu càng cố gắng phản kích thì hấn cần cậu càng nhiều, cậu cũng cần từ đầu đến cuối, đương nhiên, Hạ Hi cần là thực sự cần.

.....

Đêm nay Tần Duệ Lâm đặc biệt điên cuồng khiến Hạ Hi không cách nào chống lại được, nhưng đằng sau điên cuồng đó là sự ẩn ý ngày càng tăng của hai người, bọn họ đã từng muốn rời bỏ đối phương, cũng sẽ cố gắng vượt qua thời khắc máu chót. Tần Duệ Lâm biết áp lực của Hạ Hi, một số việc hấn có thể gánh vác thay Hạ Hi, nhưng một số việc phải chính cậu chấp nhận, có lẽ cậu sẽ cảm thấy khó chịu nhưng Tần Duệ Lâm muốn tuyên bố sự hiện hữu của mình với Hạ Hi, hấn muốn cho cậu biết, cho dù xảy ra chuyện gì, hấn sẽ đều cạnh cậu, bọn họ sẽ mãi mãi không thay đổi.

Những thứ bọn họ đang có, người khác sỉ nhục cũng được, trách móc cũng chẳng sao, tất cả đều không quan trọng.

75. Chương 75: Phiên Ngoại 10

Tần Duệ Lâm đã lén lút chuẩn bị vài ngày trước sinh nhật Hạ Hi, Hạ Hi nôn nóng như bị mèo cào trong ngực, hết lần này đến lần khác dù làm cách nào Tần Duệ Lâm cũng không mấy may tiết lộ, chỉ nói với Hạ Hi rằng đến lúc đó sẽ cho cậu một cái kinh hỉ thôi. Vì thế Hạ Hi cũng mong chờ đến ngày sinh nhật của mình.

Cậu vốn nghĩ Tần Duệ Lâm sẽ tiết lộ đáp án, lại không ngờ sáng mai tỉnh lại đã không thấy tăm hơi Tần Duệ Lâm đâu, trong ngực Hạ Hi rất tò mò, nhưng không muốn bộc lộ tâm trạng này ra, cậu ngồi chờ trong phòng một hồi, cũng không đợi được động tĩnh từ Tần Duệ Lâm mà đến thẳng công ty luôn.

Hôm nay cậu phải chụp ảnh cho bìa một tạp chí, «Man » có ảnh hưởng rất lớn ở nước Z lần trên toàn thế giới, thống trị thời trang nam, có thể leo lên bìa tạp chí «Man » chứng tỏ địa vị ảnh hưởng của cậu ngang hàng với ngôi sao thế giới.

Hạ Hi và Khương Liêm cùng nhau chỉ xuống studio, trừ chụp ngoại cảnh ra những lần khác bọn họ đều liên lạc qua Khương Liêm.

Chụp ảnh bìa lấy chủ đề thời trang thời thượng, cho nên trang điểm cũng phải cầu kỳ nghiêm ngặt hơn, phải tạo được hình tượng lạnh lùng, Hạ Hi cố gắng chuyển sự chú ý của mình vào buổi chụp hình, vì vậy toàn bộ quá trình đều vô cùng nghiêm túc. Trước đây cậu đã làm ảnh bìa cho nhiều tạp chí nên đạo diễn có cảm giác rất dễ nắm được.

Lúc nghỉ ngơi, Khương Liêm mang một hộp quà đựng trong cái túi đẹp để cho Hạ Hi, còn nói: “Vốn muốn đưa tặng cậu muộn chút, nhưng sợ cậu không có thời gian, cho nên bây giờ tặng luôn cậu.”

“Đừng nói là đồng hồ đeo tay chứ?”

Khương Liêm thần bí nói: “Cậu tự mình xem là biết ngay mà.”

Hạ Hi mở ngay cái hộp ra, đập vào mắt là lọ gel bôi trơn bên trong, trên bìa còn viết chữ tiếng anh dày đặc, nhưng Hạ Hi sắc bén nhìn cái là ra, cậu sợ hãi cấp tốc che vỏ lọ, thấp giọng nói: “Chị có đưa nhầm không vậy!”

“Không nhầm đâu. ” Khương Liêm thản nhiên nói: “Chị đây đang suy nghĩ cho thân thể cậu, một lọ đáng giá thế này, không cần cảm ơn đâu.”

Hạ Hi tức giận nói: “Chị muốn làm em mất mặt à.”

“Hừ, xấu hổ cái gì chứ, đừng nói với chị cậu chưa bao giờ dùng đấy.”

“ ... ”

Hạ Hi không còn lời nào để nói, Khương Liêm có đôi khi quá thẳng thắn, đây là ưu điểm nhưng cũng là nhược điểm, hơn nữa những lời như thế phát ra từ miệng chị khiến Hạ Hi có chút ngượng ngùng. Không thể nghi ngờ gì, Khương Liêm là người biết rõ nhất tình trạng giữa cậu và Tần Duệ Lâm, cũng chính vì chị vô cùng hiểu rõ cho nên Hạ Hi mới cảm thấy có chuyện từ trong lời của chị, thỉnh thoảng Khương Liêm nhìn cậu cười một cái, cậu đều nghĩ chị đang cười nhạo mình.

Ngày đó, Hạ Hi nhận được rất nhiều quà tặng, vô số lời chúc cậu sinh nhật vui vẻ nhưng Tần Duệ Lâm vẫn không có động tĩnh gì, tần suất nhìn điện thoại của cậu khiến Khương Liêm không khỏi chú ý.

Trải qua một ngày không yên, Hạ Hi về nhà, lại phát hiện sai mật khẩu rồi, cậu không mở được cửa, nhất thời không khỏi bối rối, phản ứng đầu tiên của Hạ Hi là gọi điện thoại cho Tần Duệ Lâm, nhưng sau khi điện thoại thông, lòng cậu đột nhiên nảy lên suy đoán, có phải là do Tần Duệ Lâm tạo nên không nhỉ?

Hạ Hi cúp điện thoại, sau đó trực tiếp rung chuông, quả nhiên chỉ trong chốc lát đã nghe được giọng Tần Duệ Lâm, hần hỏi: “Ai vậy?”

“Anh nói em là ai?”

“Cậu không nói làm sao tôi biết.”

Hạ Hi xác định Tần Duệ Lâm cố tình giả ngu, nhưng trước tiên cậu phải đi vào đã: “Hạ Hi.”

Tần Duệ Lâm cười nói: “Làm sao tôi có thể xác định cậu là vợ tôi?”

“Anh muốn thế nào?”

“Tôi hỏi cậu một vấn đề, cậu trả lời được chính là vợ tôi.”

“Nói.”

“Người cậu yêu nhất là ai?”

Nghe được câu hỏi này, Hạ Hi lại im lặng không nói gì, Tần Duệ Lâm muốn cậu nói tên hắn mà, còn muốn đáp án làm gì, bây giờ đúng sai không phải do cậu quyết định, chỉ có điều Hạ Hi không muốn làm theo nguyện vọng của hắn.

“Em yêu cả Thần Thần lẫn Hiên Hiên.”

“Trả lời sai rồi.”

“...”

“Mời trả lời một lần nữa.”

Hạ Hi vừa bực mình vừa buồn cười nói: “Anh làm vậy rất vui sao Tần Duệ Lâm? Nhanh mở cửa cho em vào!”

“Mời trả lời một lần nữa, người cậu yêu nhất là ai?”

Hạ Hi trầm mặc một hồi, cuối cùng đành thỏa hiệp nói: “Là anh đó, được chưa.”

“Tôi là ai?”

“Anh ngốc rồi sao?”

“Người em yêu nhất chính là Tần Duệ Lâm, nói lại những lời này một lần nữa.”

Hạ Hi cười lạnh một cái, xắn tay áo lên tận khuỷu tay, sau đó khởi động mấy đầu ngón tay, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Người em yêu nhất chính là Tần Duệ Lâm, mau mở cửa cho em!”

Cậu vừa nói xong Tần Duệ Lâm ngay lập tức mở cửa, Hạ Hi còn chưa kịp ra tay đã bị Tần Duệ Lâm bế thốc lên, hất bẻ Hạ Hi qua phòng khách, đắc ý nói: “Thần thần, nghe daddy con nói chưa? Nam tử hán phải biết chịu thua chứ.”

Tần Thần ngồi xổm xuống ghé sô pha, ánh mắt u oán liếc nhìn Hạ Hi, sau đó hừ lạnh một cái, thở phì phò: “Hừ, nhảy thì nhảy, con sợ gì nào!”

Hạ Hi kỳ quái nói: “Nhảy cái gì?”

Tần Duệ Lâm để Hạ Hi ngồi xuống ghé sô pha, nói: “Em ngồi đây đừng nhúc nhích.” Hắn nói xong bung tay một cái, Hạ Hi liền thấy hiện nhiên nhón chân lên tắt đèn, sau đó Tần Thần bưng ra một chiếc bánh ga tô thật lớn kèm theo nến, Tần Duệ Lâm bắt đầu vỗ tay rồi hát bài chúc sinh nhật, sau đó hai đứa con trai cũng vui vẻ hát theo.

Hạ Hi bị một loạt hành động làm cho trở tay không kịp, cậu kinh ngạc nhìn bánh ga tô, cho đến khi Tần Duệ Lâm bảo cậu thổi nến mới hồi phục tinh thần.

Tần Duệ Lâm nói: “A Hi, sinh nhật vui vẻ!”

Tần Thần và Hạc Hiên ở phía sau cũng hô to: “Chúc daddy sinh nhật vui vẻ!”

Hạ Hi thổi tắt ngọn nến, sau đó dưới sự thúc dục của Tần Duệ Lâm mà chấp tay ước nguyện, Tần Duệ Lâm bật bóng đèn lên rồi cắt bánh ga to, trước tiên hắn đưa cho cậu một miếng, Hạ Hi đang muốn đưa cho Hiên Hiên thì bị hắn ngăn lại, cười nói: “Em ăn trước đi, mấy đứa còn muốn biểu diễn xong tiết mục của mình, đây là chuyện Tần Thần đồng ý.”

Tần Thần trừng mắt nhìn cha, âm ức nói: “Daddy, không phải người ba yêu nhất là con sao?”

Hạ Hi liền nói: “Đừng nghe cha con nói lung tung, daddy yêu tất cả, không phân biệt cao thấp hết.”

Tần Duệ Lâm vội vàng kéo Hạ Hi lại, sau đó liếc mắt nhìn Tần Thần, không chịu thua cuộc là người xấu, Tần Thần rất không tình nguyện kéo Hạc Hiên về phòng, đến lúc đi ra đã đổi thành hai con gấu trúc đáng yêu, Hạ Hi đang không hiểu gì bị Tần Duệ Lâm nắm chặt vai, sao đó thấy Tần Thần bắt đầu nhảy, động tác của nhóc rất ngốc, đặc biệt khi kết hợp với trang phục gấu trúc thì cực kì đáng yêu, nhưng hiển nhiên Tần Thần không cho là vậy, vẻ mặt nhóc đang hiện lên suy nghĩ tại sao mình lại có thể xuẩn vậy

Mà trong lúc này, Hạc Hiên cười cười đi đến bên cạnh nhóc, thỉnh thoảng còn xoay xung quanh Tần Thần.

Hạ Hi đoán chắc Tần Duệ Lâm đã bảo Tần Thần làm vậy, hai người đổ nhau cái gì lúc cậu không biết, đơn thuần như Tần Thần dễ dàng bị Tần Duệ Lâm lừa rồi, sau đó thua cuộc phải mặc đồ gấu trúc nhảy múa cho Hạ Hi xem. Tuy rằng Tần Thần nhảy không nhìn nổi nhưng Hạ Hi vẫn cảm thấy vô cùng cảm động, cậu nghe tiếng cười to trong phòng, biết Tần Duệ Lâm bảo con làm vậy để mình vui vẻ, sinh nhật này trôi qua đặc biệt ý nghĩa.

Tần Duệ Lâm trêu chọc Tần Thần hết lần này đến khác, hắn vừa xem vừa chỉ huy Tần Thần: “Thần thần, nâng tay lên một chút, quay lại, gấu trúc lăn, gấu trúc gãi ngứa...”

Cuối cùng Tần Thần phần nộ bắt đầu phản kháng, lôi kéo Hạc Hiên cùng nhau đề Tần Duệ Lâm, hắn vừa giả vờ phản kháng một tí, làm bộ đáng bị đề đến mức không dậy nổi nữa, còn cầu xin Hạ Hi giúp đỡ. Tần Thần cười đến hài lòng, lớn giọng nói: “Daddy, ba không thể giúp cha, bây giờ con cần nghiêm phạt cha!”

Hạc Hiên cũng vỗ tay nói: “Nghiêm phạt!”

Tần Duệ Lâm hôn một cái lên má Hạc Hiên, khổ sở nói: “Tiểu bảo bối không thích cha à?”

Hạc Hiên bĩu môi, vấn đề này thực làm khó bé, bé suy nghĩ kỹ một lát, mới thấp giọng nói: “Cha bắt nạt anh.”

Hai con gấu trúc con nhảy nhót đùa giỡn với Tần Duệ Lâm, Hạ Hi liền đem bánh ga to cắt làm hai phần, cậu cắt bánh ga to thật đẹp, thấy Tần Duệ Lâm bị hai đứa con đuổi chạy loạn trong phòng, Tần Thần vừa đuổi vừa chỉ huy Hạc Hiên đến hỗ trợ, cuối cùng tất nhiên là Tần Duệ Lâm gơ tay đầu hàng. Hạ Hi nói

mấy người đến ăn bánh ga tô, Tần Duệ Lâm bế Hạc Hiên lên, Tần Thần không chịu bỏ cổ Tần Duệ Lâm ra, chờ thấy bánh ga tô mới chạy nhanh như phi ngựa đến.

Vẻ mặt nhóc tràn đầy mong đợi: “Daddy, con có thể ăn hai miếng không?”

“Không được.”

“Thế nhưng con đã nhảy cho daddy xem, daddy cho con ăn thêm một miếng nha, có được không?”

Hạ Hi nhìn điệu bộ làm nũng của Tần Thần, trái tim thoáng cái mềm nhũn xuống, bất đắc dĩ nói: “Ăn đi, có điều nhất định phải đánh răng, không thì răng sẽ bị sâu ăn hết.”

Tần Thần hoan hô một tiếng, sau đó bắt đầu tự mình ăn, cũng quên vừa rồi mình còn hùng hổ đuổi theo cha nhóc, Hạ Hi sợ Hạc Hiên dây bánh ga tô lên quần áo liền lấy muỗng múc cho bé. Tần Duệ Lâm ngồi bên cạnh cậu, dùng muỗng dứt từng miếng dứt vào miệng Hạ Hi, động tác này cũng không khiến Hạ Hi mất tự nhiên, ngược lại cậu ăn cực kỳ tự nhiên, giống như đã trở thành thói quen rồi.

Sau khi chơi đùa xong, hai người vất vả đem hai con về phòng ngủ, Hạ Hi nhìn đồng hồ hỗn loạn trong phòng khách, đang muốn bắt tay lên thu dọn thì bị Tần Duệ Lâm cản lại: “Mấy thứ này để mai người làm dọn, hôm nay là sinh nhật em, chúng ta đừng lãng phí thời gian, em vừa rồi chơi với con, bây giờ không phải là nên chơi với anh à?”

Hạ Hi không nói gì nói: “Lẽ nào anh không chơi với con?”

“Anh làm vậy không phải muốn em vui vẻ à? A Hi, anh biết đây là món quà em thích nhất, món quà gia đình đúng không? Cho nên lần này anh mới lợi dụng hai con trai một chút, lần sau sinh nhật em nhất định chúng ta phải trải qua thế giới hai người thôi, có điều đêm nay anh cũng sẽ làm cho em một ngày sinh nhật khó quên nhất...”

Trong lòng Hạ Hi ngập tràn cảm động, cậu không biết nên nói thế nào chỉ có cách ôm chầm lấy Tần Duệ Lâm.

Trong phòng, lúc hai người đang nằm trên giường, Tần Duệ Lâm đột nhiên lấy một hộp trang sức vô cùng xinh đẹp từ tủ đầu giường xuống, Hạ Hi ngẩn người một chút, sau đó ngồi dậy nhìn Tần Duệ Lâm, thân thể cậu cứng ngắc, nhưng vẫn cố duy trì vẻ tự nhiên vì không muốn Tần Duệ Lâm nhận ra.

Một tay Tần Duệ Lâm nắm vai Hạ Hi, hai thân thể dựa thật gần nhau, da thịt nóng hổi truyền đến người Hạ Hi, hân thấp giọng nói: “A Hi, sinh nhật vui vẻ, mong em mãi mãi vui vẻ, mãi mãi mười tám tuổi.”

Hạ Hi quay đầu sang một bên, nhưng ánh mắt không dịch chuyển khỏi hộp trang sức kia, một lát nói: “Có ai mãi mãi mười tám tuổi đâu.”

“Em đó, bắt đầu từ bây giờ, anh muốn mỗi ngày của em trôi qua đều là một ngày hành phúc hơn trước.”

“Nhiệm vụ này không dễ đâu.”

“Cho nên anh nhất định phải càng thêm cố gắng.” Tần Duệ Lâm đem hộp trang sức đến trước mặt Hạ Hi, cười nói: “Anh hy vọng em có thể nhận nó.”

Hạ Hi ngơ ngác một chút, cũng không lập tức nhận hộp trang sức, mà do dự nói: “Đây là dành cho em?”

“Không cho em thì dành cho ai.”

Cuối cùng Hạ Hi vẫn nhận lấy nó, Tần Duệ Lâm chăm chú nhìn cậu, vẻ mặt mong chờ đến lúc Hạ Hi mở ra. Trong ngực Hạ Hi vừa bất an vừa khẩn trương, cậu không ngờ Tần Duệ Lâm lại đột ngột như vậy? Có điều cũng không phải là không thể, dù sao mấy hôm nay đối phương cũng thần thần bí bí, tâm trạng Hạ Hi phức tạp, cậu đang suy nghĩ đến vật kia, nên đợi hấn nói gì đó.

Hạ Hi thấp thỏm lo âu mở hộp trang sức ra, phát hiện bên trong bọc một lớp lại một lớp trang trí mềm mại, cậu bóc ra từng lớp một, ngực rất hồi hộp nhưng dần dần, cậu quyết định mình không có ý do gì để từ chối, đây vốn là chuyện sớm muộn, bây giờ xảy ra cũng không kì quái.

Ôm tâm trạng như vậy, Hạ Hi đẩy nhanh tốc độ lột ra nhưng đến cuối cùng, lúc cậu thấy vật kia tâm trạng trong nháy mắt trở nên phức tạp, ngoài trừ phức tạp cậu còn cảm thấy xấu hổ cùng bất đắc dĩ vô cùng.

Cuối cùng, rốt cuộc Hạ Hi cũng thấy được thứ bọc tổng lớp vải mịn, đó là một cái chìa khóa, ánh sáng đèn rọi xuống phản lên lấp lánh.

Thời khắc này trong đầu Hạ Hi chỉ vang lên một câu nói: quần ông đây cũng cởi rồi, anh còn cho tôi xem cái gì vậy?

76. Chương 76: Phiên Ngoại 11

Tần Duệ Lâm nói được thì cũng làm được, hôm sau hấn thực sự bắt đầu sắp xếp dọn nhà, thực ra cũng không có gì phải dọn, thiết bị bên biệt thự kia cũng đã chuẩn bị xong, chỉ cần đem vài vật dụng quan trọng sang là được rồi. Đương nhiên, trong nhà này quan trọng nhất là Hạ Hi và hai bảo bối, Tần Duệ Lâm chỉ cần đem họ đến là được. Đơn giản vì ở đó cũng chẳng thiếu gì.

Rời khỏi phòng trọ, hai đứa con trai có vẻ vô cùng hưng phấn, cả hai đều vô cùng tò mò với sự vật mới mẻ, nhưng Hạ Hi lại có chút tiếc nuối, cậu nhớ mình đó mình sống lại, cùng Khương Liêm thuê căn nhà này để ở, khi đó nơi này với cậu mà nói chính là một chốn dừng chân, cậu vừa bị thương, cần một chỗ để trị liệu vết thương trong thời gian ngắn. Nhưng bây giờ, cậu cần rời xa chỗ này rồi.

Đến căn biệt thự rồi Hạ Hi mới phát hiện ra chỗ này cậu và hân đã từng đến, đó là khi Tần Duệ Lâm đề nghị cậu ở lại đây dưỡng thai, nhưng bị Hạ Hi lạnh lùng từ chối, Hạ Hi biết thực ra Tần Duệ Lâm nhớ rõ hết mọi thứ, hân vẫn muốn cho cậu những điều tốt đẹp nhất.

Càng làm Hạ Hi ngạc nhiên hơn chính là nội thất bên trong đều theo phong cách cậu yêu thích, gồm cả nơi vui đùa của hai đứa trẻ và phòng học tập, hiển nhiên nơi này là do Tần Duệ Lâm tự mình phụ trách thiết kế, cách bày ghế sofa, hình dáng đèn, các vật dụng trong phòng bếp,...những thứ này gần như không khác biệt so với nhà Hạ Hi thuê trước đó, có thể giống được đến mức này cho thấy Tần Duệ Lâm thực sự cố gắng đến mức nào.

Cuộc sống cứ lặng lẽ trôi đi, công việc của Tần Duệ Lâm bắt đầu trở nên bận rộn, nhưng sẽ cố gắng mỗi ngày đều về nhà sớm. Hạ Hi bảo Khương Liêm chú ý sắp xếp thời gian, đem công việc tập trung vào ban ngày, cậu cần tranh thủ thời gian ở cùng hai đứa con. Sau khi Nhật ký 2 ngày sinh tồn được phát sóng, cư dân mạng tỏ vẻ sục sạo hình tượng Hạ Hi, nhưng người thích cậu cũng ngày càng nhiều, các cô cho rằng Hạ Hi rất vui tính, cũng rất chân thật, có thể mang lại nhiều niềm vui cho họ.

Trừ lần đó ra Hạ Hi còn nhận một bộ phim truyền hình, cậu không diễn vai chính mà là một vai phản diện rất khó, xuyên suốt toàn bộ kịch bản đều là đối thủ của nam chính, đây là nhân vật Hạ Hi chưa diễn bao giờ, trước khi quay phim Hạ Hi đã nghiên cứu kỹ kịch bản, trong lòng cậu có áp lực tương đối lớn. Cậu thích diễn, giống như cuộc sống hằng ngày vậy, cho nên cậu hy vọng mình có thể nhập vai một cách tốt nhất, thậm chí có thể đem nhân vật sống lại.

Nhưng đó chỉ là bề ngoài bình yên tốt đẹp, phía dưới những mạch nước ngầm bắt đầu rung chuyển, ví như có nhiều phát ngôn về tính hướng Hạ Hi, thời gian trôi qua chủ đề này không những không biến mất mà trái lại càng trở nên nghiêm trọng, có nhiều người bàn luận về chuyện này, song đều mong Hạ Hi sớm đứng ra làm rõ.

Yêu cầu của quần chúng ngày càng nhiều nhưng Hạ Hi vẫn lặng yên không động tĩnh gì, cậu không hề trả lời bất kỳ thông tin nào, thái độ này khiến cư dân mạng càng không chịu bỏ qua.

Nhưng tất cả không ngờ đến một tình huống, hạ hị khiến mọi người phải ghen hòng trần trời.

Cậu come out!

Trong một talk show Hạ Hi đã come out, chương trình mang đến nhiều bí mật khiến khán giả vui vẻ cho nên thu hút không ít người xem, tới trường quay cũng khá nhiều người, thậm chí rất nhiều fan vì Hạ Hi mà mua vé đến xem.

Lúc đầu Hạ Hi trò chuyện cùng người dẫn chương trình rất trôi chảy, cậu nói đến lúc vào nghề đã chịu bao nhiêu cản trở, làm thế nào kiên trì đến hiện tại, nhưng đến lúc kết thúc chương trình, thậm chí người dẫn chương trình chuẩn bị kết thúc thời gian nói chuyện thì Hạ Hi đột ngột mở miệng: “Thực ra tôi vẫn có một việc muốn tuyên bố ở đây.”

Người dẫn chương trình cũng không ngờ Hạ Hi lại nói thêm, cô cười nói: “Vậy chúng ta nói chuyện thêm

một lát.”

Hạ Hi cười nhẹ, vẻ mặt trở nên cực kì trầm lắng, ánh mắt cậu hướng về phía khán giả, sau đó nói: “Tôi cảm thấy chỉ có thể nói tất cả những lời này ở đây, cũng chỉ có nơi này khán giả mới không hề kiêng kị mà bao dung tôi. Nếu như hôm nay đã đứng đây rồi, tôi không dám nói thì sau này cho dù ở đâu, tôi cũng đều không dám nói. Tôi hiểu rõ những lời kế tiếp đây sẽ tạo chấn động lớn thế nào, thậm chí có thể phá hủy luôn sự nghiệp tôi đang có, khiến cho tôi thất bại thảm hại, fan của tôi sẽ căm giận tôi, có lẽ cả xã hội sẽ chán ghét tôi, nhưng tôi hứa sẽ không hối hận vì những lời sắp nói ra.”

“Xin lỗi, chuyện này thực sự rất quan trọng với tôi, tôi không thể không nói tiền tố nhiều như vậy.” Hạ Hi dừng lại một hồi lâu rồi tiếp tục nói: “Tôi biết trên mạng internet có nhiều lời đồn đại về mình, tôi cũng cảm ơn những khán giả đã đến trường quay hôm nay, ít nhất cũng có các vị đứng bên tôi, nhưng lời tiếp theo tôi nói với người khác mà nói...”

“Đầu tiên tôi muốn một lần nữa trình trọng nói cho anh biết – em yêu anh, cho dù em từng rất ghét anh, nhưng em quyết định vứt bỏ quá khứ, chuẩn bị tốt cho sự bắt đầu, còn nữa cảm ơn anh, cảm ơn anh đã luôn bên cạnh em, cũng cho em tất cả những gì bây giờ em đang có. Em biết anh luôn hết lòng che chở cho em, bởi vì thân phận của em mà phải trốn tránh, thậm chí không dám xuất hiện cùng em trước mặt công chúng. Thế nhưng bắt đầu từ giờ phút này, chúng ta không phải tránh né bất cứ kẻ nào, chúng ta có thể sống cuộc sống đơn giản như người bình thường, em hứa cuộc sống này sẽ không bao giờ kết thúc.”

Tâm sự của Hạ Hi khiến toàn bộ khán giả trong trường quay chấn động, cả trường quay náo động, tất nhiên mọi người đều biết những đồn đại của cậu, lúc này Hạ Hi lại không hề trốn tránh thừa nhận giới tính thật của mình, mặc dù cậu không chỉ mặt gọi tên, khán giả cũng có thể đoán đối phương là ai, dù sao trong lúc quay chương trình, hành vi của hai người khó thoát khỏi tầm nhìn khán giả, bằng chứng sờ sờ như núi chỉ còn thiếu chính miệng Hạ Hi thừa nhận thôi.

Cùng đó, nhiều người cũng tỏ vẻ, người sống lâu cái gì cũng có thể gặp!

Người dẫn chương trình kinh ngạc một chút, thực ra trong giới giải trí không ai không biết quan hệ giữa Hạ Hi và Tần Duệ Lâm, chỉ là biết nhưng không ai ngờ cậu sẽ dũng cảm nói ra. Người dẫn chương trình có kiến thức rộng lớn, cô rất nhanh trấn định nói: “Hạ Hi, tôi muốn hỏi cậu, cậu đã từng nghĩ đến những lời này sẽ mang lại hậu quả gì cho mình chưa?”

Hạ Hi mơ hồ ướt mắt, cậu cười nói: “Tôi biết.”

“Vậy vì sao cậu lại làm?”

“Bởi vì tôi muốn có trách nhiệm với anh ấy, anh ấy yêu tôi, tôi không thể ích kỷ giấu anh ấy đi, chúng tôi chỉ là người bình thường cũng muốn được hưởng tự do như những người bình thường khác, mà không phải bị mọi người đoán tới đoán lui mỗi ngày. Bây giờ không phải có rất nhiều tin đồn trên internet sao? Bọn họ nói tôi không dám đứng ra thì không phải là đàn ông, vậy bây giờ tôi đứng ra rồi, tôi đường đường chính chính muốn chứng minh cho những người muốn biết.”

“Được. ” người dẫn chương trình đưa một xấp giấy cho Hạ Hi: “Chúng ta có thể trò chuyện về vấn đề này một chút không?”

Hạ Hi gật đầu.

Hai người ngồi xuống lần nữa, trường quay cũng dần trở nên bình tĩnh hơn, giờ khắc này mạng internet như bị dội bom nguyên tử, vô số người chen chúc, gần như trong nháy mắt thông tin Hạ Hi come out lan truyền khắp toàn bộ internet, buổi tối này nhất định không cách nào bình tĩnh nổi.

Người dẫn chương trình trò chuyện với Hạ Hi, trước đó còn nói thêm: “Tôi biết rất nhiều cư dân mạng không thể chấp nhận người nổi tiếng come out, các bạn đều nghĩ nhân vật công chúng thì phải duy trì hình tượng của mình, nhưng tôi nói cho các bạn biết, nghệ sĩ cũng là con người, các bạn dùng ngôn ngữ công kích họ, họ sẽ đau. Hơn nữa thời đại này rồi tôi không cho rằng đó là sai trái, kẻ nào cảm thấy buồn nôn này dơ bẩn, tư tưởng của các bạn mới cần được tẩy rửa, bây giờ có càng nhiều quốc gia trên thế giới chấp nhận hôn nhân đồng tính, vì sao? Bởi vì nó nên tồn tại, không phải chen chúc trong khe hở sinh tồn chật hẹp, mà thời gian của nghệ sĩ mà các bạn thích, các bạn cũng hy vọng họ có thể có một ít không gian tự do, đúng không? Khẩn giả nơi này, nếu các bạn nghĩ tôi nói sai thì có thể rời đi, tôi phải đảm bảo rằng các bạn sẽ không làm tổn thương khách mời của tôi, cảm ơn!”

Cô nói xong những lời này, ngay lập tức vang lên tiếng vỗ tay như sấm, mặc dù có người thể hiện chán ghét nhưng không ai rời đi.

Thời khắc đó Hạ Hi cảm thấy nơi này thật thoải mái, cậu không dần nổi lòng mà nói ra rất nhiều lời từ đáy lòng, bắt đầu từ đây cậu không giấu diếm bất cứ chuyện gì, cậu không cần phải đối mặt với những chất vấn trên mạng, cũng không cần bị truyền thông chụp ảnh, quan trọng hơn là cậu dám thừa nhận quan hệ với Tần Duệ Lâm trước mặt mọi người, cậu đã làm được chuyện không thể nào làm được.

Cậu cũng muốn dùng hành động thực tế để chứng minh với Tần Duệ Lâm, đồng thời tiếp tục cố gắng, bọn họ còn muốn tiến xa hơn, không chỉ yêu nhau mà còn muốn yêu nhau trước mặt mọi người.

“Tại sao lại chọn hôm nay để thành thật thẳng thắn với mọi người?”

“Bởi vì chương trình của các vị tương đối xui xẻo chẳng?” Hạ Hi đùa giỡn, lại nói tiếp: “Chỉ đùa một chút thôi, kỳ thực những bình luận trên mạng internet tôi cũng biết, chọn hôm nay không vì lý do gì, chỉ là lúc tôi nói chuyện với chị, đột nhiên tỉnh ngộ cho nên mới bất chợt quyết định làm như vậy.”

“Anh có nghĩ cư dân mạng sẽ còn ủng hộ mình không?”

“Người hiểu tôi sẽ tiếp tục ủng hộ tôi thôi, tôi không có cách nào giấu diếm chuyện này trừ khi tôi tìm một người phụ nữ giả kết hôn mà điều đó tuyệt đối không có khả năng, cho nên tôi không muốn lừa dối mọi người bởi dù gì vài năm sau họ cũng sẽ phát hiện bí mật này, vậy không bằng chia sẻ tin tốt này cho tất cả, khả năng mới nói có thể trầm trọng nhưng tôi vẫn cho rằng đây là một tin tức tốt.”

“Tại sao là tin tức tốt?”

“Thần tượng của các cô ấy tìm được người yêu, cho dù là ai, ít nhất cũng thấy hạnh phúc cho hần chứ.”

“Tôi tin bọn họ sẽ vì cậu mà thấy hạnh phúc.”

“Thực ra bây giờ tôi không quan tâm lắm, cho dù cả thế giới có đối đối với tôi thì tôi cũng không lùi bước, bởi vì tôi biết có một người vẫn chung chỗ với tôi mãi mãi, ngày hôm nay anh ấy không có mặt ở trường quay nhưng tôi biết anh ấy đang đợi mình.”

.....

Cư dân mạng đã hoàn toàn phát điên, có người quay video, còn nghe được rõ ràng những lời Hạ Hi nói, vô số người bình luận chuyện này, có người bội phục dũng khí của Hạ Hi, có người phản cảm chán ghét, nhưng lại càng có nhiều người ủng hộ cậu, bọn họ tin vào nhân phẩm Hạ Hi, càng cảm động vì lời cậu nói. Cho dù thế nào, Hạ Hi cũng đã làm được, cậu chân chính thể hiện bản thân, đây là một sự kiện đáng chúc mừng

Bởi vì theo lời Hạ Hi nói, cậu không có khả năng mãi giấu diếm chuyện này, sẽ đến lúc có người phát hiện ra, cậu muốn có cuộc sống bình thường, cần phải thẳng thắn với truyền thông, với cư dân mạng. Cậu muốn nói cho mọi người biết, cậu thích đàn ông, cậu yêu Tần Duệ Lâm, đồng thời sẽ vĩnh viễn ở bên hần, bọn họ không có gì kỳ quái, cũng không đáng phải nhận ánh mắt khác thường của người khác.

Trên weibo có một rừng bình luận khen ngợi.

@ trong mùa đông đích một mối lửa: Ủng hộ anh! Ít ra anh còn dám nói ra, so với hôn nhân giả của đám tra nam trong giới giải trí!

@ ta ở chỗ này: Hạ Hạ, rốt cuộc tôi cũng chờ được đến hôm nay, chúc phúc cho anh, thực sự! Tôi đã xem video, có thể cảm nhận được anh thực sự hạnh phúc như vậy là đủ rồi, đừng quan tâm người khác nói gì, nhất định phải mãi mãi hạnh phúc đó!

...

@ mùa xuân: thật ghê tởm, cắt cánh, bỏ đen!

...

@ nhị ép niên thiếu: thật sự ngưỡng mộ dũng khí của anh, cũng là tiền lệ đầu tiên của giới giải trí, anh nói đúng, nghệ sĩ cũng có cuộc sống riêng của mình, dựa vào cái gì mà người khác đồng tính, nghệ sĩ lại không được, bởi vì là nhân vật công chúng sao? Nói chung, tôi gơ hai tay hai chân ủng hộ anh!

@ ta ở Thanh Đồng trong cửa nuôi cái nấm: nhân dân Cát Lâm phát tới điện mừng!

@ yêu yêu đất: nhân dân Tứ Xuyên phát tới điện mừng!

...

Mà lúc này, Tần Duệ Lâm cũng phát điên chạy đến trường quay, hấn gần như không còn tin vào lỗ tai mình khi nghe được thông tin kia, trước đó Hạ Hi không nói với hấn, đây là một kinh hỉ với Tần Duệ Lâm, một kinh hỉ mà hấn hoàn toàn không ngờ đến.

Hấn hận không thể mọc thêm đôi cánh, sau đó lập tức bay đến bên người Hạ Hi.

Tần Duệ Lâm dùng tốc độ nhanh nhất chạy đến trường quay, hấn thấy Hạ Hi đang chờ phía sau hậu trường, cậu xoay người cười với Tần Duệ Lâm, sau đó nói: “Em biết anh sẽ đến, cho nên vẫn ở chỗ này chờ anh.”

Tần Duệ Lâm không nói gì, hấn xông đến ôm chặt Hạ Hi, mắt thoáng chốc ướt nhòe.

Hạ Hi cũng ôm chặt lấy Tần Duệ Lâm, cậu vui mừng nói: “Em yêu anh.”

Giọng Tần Duệ Lâm mang theo khàn khàn, vừa chăm chú thân thành nói: “Anh cũng yêu em.”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tra-cong-muon-tai-hon-voi-toi>